

Hai Con Người, Một Cuộc Đời

Contents

Hai Con Người, Một Cuộc Đời	4
1. Giới Thiệu	5
2. Chương 1: Chia Tay	5
3. Chương 2: Yêu Thâm	6
4. Chương 3: Cố Chấp	8
5. Chương 4: Về Nhà	9
6. Chương 5: Ôm Chầm	10
7. Chương 6: Hôn Môi	11
8. Chương 7: Tình Dục [h]	12
9. Chương 8: Phòng Ngủ [h]	13
10. Chương 9: Tiến Vào [h]	14
11. Chương 10: An Ủi Lẫn Nhau [h]	15
12. Chương 11: Giao Hợp [h]	16
13. Chương 12: Hiểu Lắm	17
14. Chương 13: Album	19
15. Chương 14: Gặp Nhau	20
16. Chương 15: Đùa Cợt	21
17. Chương 16: Châm Dứt	22
18. Chương 17: Phát Tiết	24
19. Chương 18: Tiến Thoái Lương Nạn [h]	25
20. Chương 19: Phóng Túng [h]	26
21. Chương 20: Bị Coi Thường [h]	27
22. Chương 21: Ôn Nhu [h]	28
23. Chương 22: Kết Hợp [h]	29
24. Chương 23: Chìm Đắm [h]	30
25. Chương 24: Tận Hứng [h]	31
26. Chương 25: Bao Dưỡng	32
27. Chương 26: Tiền Tài	33
28. Chương 27: Ở Chung	34
29. Chương 28: Hy Vọng	35
30. Chương 29: Bữa Sáng	36
31. Chương 30: Hiểu Lắm	37
32. Chương 31: Cùng Xe	38
33. Chương 32: Áy Náy	39
34. Chương 33: Nghiện	40
35. Chương 34: Bữa Tối	41
36. Chương 35: Lấy Lòng	42
37. Chương 36: Trêu Chọc [h]	43
38. Chương 37: Thuận Theo [h]	44
39. Chương 38: Song Chi	45
40. Chương 39: Nội Bẩn [h]	46

41. Chương 40: Cảm Động [h]	47
42. Chương 41: Ôn Nhu	48
43. Chương 42: Thay Đổi	50
44. Chương 43: Sóng Vai	51
45. Chương 44: Kinh Ngạc	52
46. Chương 45: Hiểu Lầm	53
47. Chương 46: Ủy Khuất [h]	54
48. Chương 47: Mềm Mại [h]	55
49. Chương 48: Lo Lắng [h]	56
50. Chương 49: Trả Giá [h]	57
51. Chương 50: Ngủ Ngon	58
52. Chương 51: Tách Ra	60
53. Chương 52: Thầm Du (aka Thủ Dâm) [h]	61
54. Chương 53: Đăng Môn	62
55. Chương 54: Về Nhà	63
56. Chương 55: Hâm Sâu [h]	65
57. Chương 56: Trầm Luân [h]	66
58. Chương 57: Thất Vọng	67
59. Chương 58: Ấm Áp	69
60. Chương 59: Liên Lụy	71
61. Chương 60: Hôn Môi	72
62. Chương 61: Cấn [h]	73
63. Chương 62: Vì Diệu (sâu Xa) [h]	75
64. Chương 63: Tiền Diễn [h]	76
65. Chương 64: Phản Giáo (cấn Ngược Lại) [h]	77
66. Chương 65: Thay Đổi [h]	78
67. Chương 66: Ngốc Tử	80
68. Chương 67: Mộng Đẹp	81
69. Chương 68: Ngẫu Ngộ (vô Tình Gặp Được)	82
70. Chương 69: Bạn Trai	84
71. Chương 70: Cùng Hứa	85
72. Chương 71: Sáng Tổ	87
73. Chương 72: Tâm Động [h]	88
74. Chương 73: Lời Thề	89
75. Chương 74: Tiếp Thu [h]	91
76. Chương 75: Hạnh Phúc [h]	92
77. Chương 76: Nhu Tình	93
78. Chương 77: Ấm Áp	94
79. Chương 78: Từ Chúc	95
80. Chương 79: Rời Đi	96
81. Chương 80: Cùng Một Chỗ	98
82. Chương 81: Giao Tâm	100
83. Chương 82: Tư Thế [h]	101
84. Chương 83: Giải Thích [h]	102
85. Chương 84: Hậu Mặt [h]	103
86. Chương 85: Ôm Nhau [h]	104
87. Chương 86: Giấu Diêm	106
88. Chương 87: Đáng Khinh	107
89. Chương 88: Chột Dạ	108
90. Chương 89: Về Trễ	110
91. Chương 90: Hoài Nghi	111
92. Chương 91: Xác Nhận [h]	113
93. Chương 92: Tiến Vào [h]	114
94. Chương 93: Dựa Sát Vào Nhau [h]	115

95. Chương 94: Ngủ	116
96. Chương 95: Do Dự	117
97. Chương 96: Bất Đắc Dĩ	118
98. Chương 97: Nói Dối	119
99. Chương 98: Lưỡng Cực	121
100. Chương 99: Lừa Gạt	123
101. Chương 100: Khát Vọng [h]	124
102. Chương 101: Thỏa Mãn [h]	125
103. Chương 102: Thói Quen	127
104. Chương 103: Lãnh Đạm	128
105. Chương 104: Nguy Hiểm	129
106. Chương 105: Hiểu Lầm	130
107. Chương 106: Giá Họa	132
108. Chương 107: Hết Hy Vọng	133
109. Chương 108: Khổ Sở	134
110. Chương 109: Tịch Mịch	136
111. Chương 110: Thói Quen	137
112. Chương 111: Bóng Dáng	138
113. Chương 112: Chân Tướng	139
114. Chương 113: Vạch Trần	141
115. Chương 114: Nghi Ngờ	142
116. Chương 115: Hậu Hối	143
117. Chương 116: Anh Yêu Em	144
118. Chương 117: Gặp Mặt	146
119. Chương 118: Thỏ Lộ	147
120. Chương 119: Thống Khổ	148
121. Chương 120: Tưởng Niệm	149
122. Chương 121: Nhớ Lại	150
123. Chương 122: Truy Vấn	151
124. Chương 123: Thực Xin Lỗi	153
125. Chương 124: Cùng Xe	154
126. Chương 125: Chờ Đợi	155
127. Chương 126: Cự Tuyệt	156
128. Chương 127: Lo Lắng	158
129. Chương 128: Về Nhà	159
130. Chương 129: Bữa Tối	161
131. Chương 130: Hối Hận	162
132. Chương 131: Tan Rã	163
133. Chương 132: Hôn Môi	165
134. Chương 133: Đau Lòng	166
135. Chương 134: Nguy Cấp	167
136. Chương 135: Tự Trách	168
137. Chương 136: Về Nhà	169
138. Chương 137: Hợp Lại	170
139. Chương 138: Bù Lại	172
140. Chương 139: Lưu Lại	173
141. Chương 140: Trở Về	175
142. Chương 141: Ôm Hôn	176
143. Chương 142: Cùng Ngủ	177
144. Chương 143: Giấu Diễm	178
145. Chương 144: Bộc Quang	180
146. Chương 145: Tín Nhiệm	181
147. Chương 146: Lưu Lại	182
148. Chương 147: Lần Đầu Tiên	184

149. Chương 148: Động Tình [h]	185
150. Chương 149: Cảm Động [h]	187
151. Chương 150: Che Chở [h]	188
152. Chương 151: Tiến Vào [h]	189
153. Chương 152: Cùng Giường [h]	190
154. Chương 153: Bữa Sáng	192
155. Chương 154: Hiểu Lầm	193
156. Chương 155: Bôi Thuốc	194
157. Chương 156: Cẩn	196
158. Chương 157: Khó Xử	197
159. Chương 158: Che Dấu	198
160. Chương 159: Về Nhà	199
161. Chương 160: Vạch Trần	201
162. Chương 161: Mười Năm	202
163. Chương 162: Cảm Động	203
164. Chương 163: Hạnh Phúc	205
165. Chương 164: Nhẫn Nại	206
166. Chương 165: 69 [h]	208
167. Chương 166: Tư Thế [h]	209
168. Chương 167: Hạnh Phúc [h]	210
169. Chương 168: Đồng Tâm	212
170. Chương 169: Gần Nhau	213
171. Chương 170: Pháo Hôi	214
172. Chương 171: Về Nhà	216
173. Chương 172: Ác Nhân	217
174. Chương 173: Anh Yêu Em	219
175. Chương 174: Phòng Tắm	220
176. Chương 175: Yêu Nhất	221
177. Chương 176: Uy Hiếp	223
178. Chương 177: Tự Sát	225
179. Chương 178: Về Nhà	226
180. Chương 179: Xúc Động	228
181. Chương 180: Tiền Tài	229
182. Chương 181: Bất Mãn	231
183. Chương 182: Tán Thành	233
184. Chương 183: Bà Xã	234
185. Chương 184: Trừng Phạt	236
186. Chương 185: Nằm Viện	237
187. Chương 186: Trào Phúng	239
188. Chương 187: Vui Thích [h]	240
189. Chương 188: Đứa Nhỏ	242
190. Chương 189: Quyết Tâm	243
191. Chương 190: Giấu Diễm	245
192. Chương 191: Sinh Khí	247
193. Chương 192: Thực Xin Lỗi	248
194. Chương 193: Tách Ra	249
195. Chương 194: Dắt Tay [end]	251

Hai Con Người, Một Cuộc Đời

Giới thiệu

Tác giả: Vạn SắcEdit: JaddyThể loại: hiện đại đô thị, H cao, 1x1, (trá hình) tra công x tiện thụ, ngược tâm, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-con-nguoi-mot-cuoc-doi>

1. Giới Thiệu

Tác giả: Vạn Sắc

Edit: Jaddy

Thể loại: hiện đại đô thị, H cao, 1x1, (trá hình) tra công x tiện thụ, ngược tâm, HE

Số chương: 194

Nhân vật: Ngô Thế Huân - Lộc Hàm

P/s: mình edit vì tình yêu to lớn dành cho HunHan cũng như EXO. Ai dị ứng với botxboy thì mời click back. Những ai yêu họ và thích đọc fic như mình thì đừng đọc chùa nhớ vote vs cmt ỉnh nha :3 :3

**Note: những cảnh H trong truyện được miêu tả rất chi tiết *cần khăn giấy* nhớ chuẩn bị khăn trước đi nhá :)))) ai yếu tim thì nhớ chuẩn bị bình oxy kề bên cho chắc, chứ au là au đi trước rồi đó =]]]]]]]]

Văn Án

Một lần say rượu, hắn cùng người đàn ông mình thầm yêu mười năm lên giường. Sau khi tỉnh lại lại bị hiểu lầm là MB (call boy), một ký kết bao dưỡng làm cho hai người bắt đầu cuộc sống cùng nhau, cam tâm tình nguyện vì người đàn ông này mà trả giá hết thấy, lại bởi vì một chút hiểu lầm bị người đàn ông này không chút lưu tình đuổi ra khỏi nhà.

Hiểu lầm cởi bỏ, loại tình cảm yêu thương lại dấy lên, tra công hối hận không thôi, dùng trăm phương nghìn kế để một lần nữa có thể ôm mỹ nhân về nhà...

Vào truyện thôi

2. Chương 1: Chia Tay

“Lâm, Lâm, chúng ta hãy cùng cha mẹ của em nói chuyện một lần nữa, họ nhất định sẽ hiểu và đồng ý để chúng ta sống chung. Còn đứa con, chúng ta có thể nhận nuôi một đứa, sau này cũng sẽ kêu họ là ông nội bà nội...” Thế Huân nắm chặt tay Quan Lâm, biểu tình vô cùng bối rối, đến nói năng cũng có chút lộn xộn.

“Thế Huân, không giống nhau! Huyết nùng vu thủy (= một giọt máu đào hơn ao nước lã)! Nhà anh còn có anh trai anh, nhưng cha mẹ em chỉ có một đứa con trai là em. Mẹ em được chẩn đoán bị bệnh ung thư, bà khóc lóc nói muốn khi còn sống thấy được em lấy vợ sinh con, có thể nghe cháu ruột của mình kêu một tiếng bà nội. Thế Huân, em yêu anh, nhưng bất hiếu hữu tâm, vô hậu vi đại, em không thể vứt bỏ mẹ em không

để ý. Nếu em đồng ý, bà sẽ thỏa mãn được ý nguyện cuối cùng, nói không chừng còn có thể sống thêm năm ba năm nữa, vì vậy em chỉ có thể bỏ qua tình yêu của anh. Thế Huân, chúng ta chia tay đi...” Quan Lâm khe khẽ thở dài, kéo ra từng ngón từng ngón một bàn tay của Thế Huân đang nắm chặt lấy tay mình.

“Không! Lâm, anh không đồng ý chia tay! Em nghe anh nói, hãy nghe anh nói...” Thế Huân lần thứ hai bắt lấy tay Quan Lâm, trong lòng lo lắng muốn chết nhưng lại lắp bắp không biết phải nói cái gì mới giữ chân Quan Lâm lại được.

“Thế Huân, thực xin lỗi. Hôm nay mẹ em an bày em đi coi mắt, thời gian cũng đã sắp đến. Em đi trước, tạm biệt, quên mất, có lẽ sau này cũng sẽ không gặp lại nữa, vậy cứ nói vĩnh biệt đi. Hy vọng sau này anh tìm được một đối tượng tốt, chúc anh hạnh phúc!” Quan Lâm từ ghế dài đứng lên, tàn nhẫn đẩy tay Thế Huân ra, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

“Lâm, Lâm, Lâm...” Thế Huân thì thào nói nhỏ, bàn tay trống rỗng rồi cuộc không bắt được gì...

Thế Huân cùng Quan Lâm, hai người đàn ông ở cùng một chỗ năm năm, cũng xem như là một khoảng thời gian khá dài đi, anh còn tưởng mình có thể cùng Quan Lâm thiên trường địa cửu, dù không thể kết hôn nhưng cũng có thể vĩnh viễn sống cùng nhau. Năm năm qua, mọi tình cảm của Thế Huân đều đặt trên người Quan Lâm. Thật cẩn thận giữ gìn đoạn tình cảm này, vậy mà đến cuối cùng cũng không thoát khỏi kết cục phải chia tay.

Mà tựa như Quan Lâm đã nói, bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. Mẹ Quan Lâm bị chẩn đoán có bệnh ung thư liên dùng cơ này ép Quan Lâm kết hôn, Quan Lâm không thể trở mặt nhìn mẫu thân mình chết đi, chỉ có thể nhẫn tâm cùng Thế Huân chia tay, anh có níu kéo cũng không có kết quả. Hơn nữa anh thật có lý do không phải lo lắng như Quan Lâm, anh trai anh sớm đã cưới vợ sinh con, cha mẹ anh từ sớm đã được ẵm cháu, nhưng Quan Lâm chỉ có một em gái, như vậy tính ra đối với mẹ Quan Lâm có điểm không công bằng.

Thế Huân trong lòng càng nghĩ càng chua xót, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Trong quán rượu tiếng nhạc điếc tai nhức óc, khiêu vũ có, nói chuyện phiếm cũng có, tiếng người ồn ào, không ai nhận ra ở một góc sáng sủa có một nam nhân thương tổn đang dùng rượu giải sầu.

“Mân Thạc, tôi phải về nhà, nếu còn không về mẹ tôi sẽ không cho tôi vào cửa.” Âm thanh xung quan quá lớn, Lộc Hàm chỉ có thể xé cổ họng đối người ngồi đối diện hô to.

“Lộc Hàm, cậu đã ba mươi tuổi, sau nhà cậu còn quy định giờ về, mẹ cậu chắc không xem cậu là đứa trẻ ba tuổi mà chăm đi, hèn gì nhiều năm như vậy còn chưa có bạn gái. Không nên về sớm như vậy, tôi hôm nay khó khăn lắm mới gạt được mẹ cậu mang cậu đến quán bar này trải nghiệm, uy uy, cậu mau nhìn, cô gái bên kia trông thế nào! ?” Mân Thạc ngồi ở ghế dựa, ánh mắt bắn ra bốn phía, nói vài câu khó nghe với Lộc Hàm, rồi đột nhiên hưng phấn phát mạnh vào cánh tay cậu.

“Cậu cũng biết nhà tôi chỉ có hai mẹ con, để bà ở nhà một mình tôi không yên tâm, nên về vẫn hơn.” Lộc Hàm căn bản không có hứng thú nhìn cô gái nào, lại nhắc đến việc đi về.

“Biết rồi, biết rồi, cậu chờ tôi một chút.” Mân Thạc trả lời lấy lệ một câu với Lộc Hàm, liền bưng ly rượu hướng cô gái đằng kia đi đến.

3. Chương 2: Yêu Thầm

Mân Thạc đi tán gái, Lộc Hàm ngồi ngốc ở đây cũng không có ý nghĩa gì, dù sao cũng là lần đầu tới quán bar, cậu đứng lên bắt đầu nhìn ngắm xung quanh.

Cha của Lộc Hàm qua đời khi cậu còn nhỏ, mẹ cậu không tái giá vì sợ cha dượng sẽ đối với cậu không tốt, cho nên hai người cứ như vậy nương tựa vào nhau mà sống. Cũng may mẹ cậu có một công việc không tồi, nên cuộc sống trên dưới của mẹ con cũng coi như không gặp vấn đề gì lớn. Lộc Hàm rất hiểu chuyện, biết mẹ một mình nuôi mình thật không dễ dàng nên từ nhỏ đến lớn đều đặc biệt nghe lời. Khi còn bé, thời điểm

các đứa trẻ khác vui chơi, cậu đều ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập, giúp mẹ làm việc nhà. Lúc đã trưởng thành nhìn thấy những người đàn ông dùng tiền để tán gái, ăn chơi, Lộc Hàm lại mỗi tháng đều giao tiền lương ấu thân giữ, còn bản thân chỉ giữ lại một chút ít để tiêu vặt.

Lộc Hàm vẫn luôn làm ấu thân thực yên tâm, chỉ duy nhất có một lo lắng là cậu đã ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa có người bạn gái chính thức nào. Tuy bề ngoài Lộc Hàm không thể tính là một người anh tuấn tiêu soái, nhưng dáng người cao trên dưới 1m8 thon gầy cân xứng, ngũ quan lại ôn nhu nên cũng có thể xưng là ngọc thụ lâm phong. Hơn nữa Lộc Hàm tính tình rất tốt, làm người nho nhã khiêm tốn, lại làm ở Xí nghiệp Ngô thị nổi danh, tiền lương cộng phúc lợi không thấp, tổng hợp lại cũng có thể xem là một người đàn ông có điều kiện tốt.

Chính là một người đàn ông tốt như vậy, được không ít phụ nữ theo đuổi, cũng có rất nhiều người giúp cậu giới thiệu quá bạn gái, nhưng cuối cùng đều không thành. Mất thấy tuổi Lộc Hàm càng ngày càng lớn, Lộc mẫu lo lắng vô cùng.

Xa hoa truy lạc, ánh sáng chớp nhoáng làm mắt Lộc Hàm hoa cả lên, đang lúc cậu định thu hồi tầm mắt đi tìm Mân Thạc, thì một đạo thân ảnh thân quen ở một góc sáng sủa làm mắt cậu dừng lại.

“Ngô tổng!!!” Lộc Hàm kêu lên một tiếng, cậu làm sao cũng không thể ngờ lần đầu tiên đến quán bar lại có thể gặp được người lãnh đạo cấp cao của mình.

Lộc Hàm nhìn đến Thế Huân ở góc kia vừa nốc xong một ly rượu, cứ y như là đang uống nước. Sau đó anh thể nhưng vứt cả cái ly, cầm chai rượu lên trực tiếp đổ vào miệng.

“Ngô tổng, đừng uống nữa!” Lộc Hàm vội vàng chạy qua. Muốn đoạt lấy bình chai từ trong tay Thế Huân.

“Lâm, Lâm... anh không muốn chia tay... Đừng rời bỏ anh... Lâm... Không cần đi...” Thế Huân uống đến mòng lung, thần trí dường như đã không còn rõ ràng. Lại ngộ nhận Lộc Hàm là Quan Lâm, nắm chặt tay Lộc Hàm, dùng ánh mắt đáng thương mà nhìn cậu.

Quan Lâm!? Chia tay!? Nghe được những lời đứt quãng của Thế Huân, Lộc Hàm trong lòng “Lạc!” Một chút.

Giống như chúng ta thường than thở, đàn ông tốt tại sao đều đã có bạn trai!? Mặc dù nguyên nhân làm người đàn ông tốt Lộc Hàm không có bạn gái không phải vì cậu có bạn trai, nhưng đại loại cũng không khác biệt lắm. Lộc Hàm thích đàn ông, hơn nữa cậu từ khi phát hiện điều này thì trước sau cũng chỉ thích qua một người, đáng buồn hơn đó lại là yêu thầm. Mà người làm cho Lộc Hàm thầm mến mấy chục năm chính là Ngô Thế Huân.

Nếu nói Lộc Hàm tổng thể được xem là một người đàn ông tốt, thì Thế Huân tuyệt đối là một người đàn ông kiệt xuất. Khuôn mặt đẹp trai góc cạnh, dáng người có thể so sánh với huấn luyện viên thể dục, gia thế hiển hách, tài năng xuất chúng. Bề ngoài của Thế Huân có thể dùng từ hoàn hảo để hình dung.

Lộc Hàm trước khi đến Ngô thị làm việc đã biết Thế Huân. Đó là vào ngày khai giảng Đại học, Thế Huân thay mặt cho tân sinh viên lên phát biểu, lời nói khéo léo, dáng người tiêu soái, tư thế oai hùng làm cho phần đông những người đứng bên dưới trong đó có cả Lộc Hàm đều mê mụi nhìn lên, trong đầu lưu lại ấn tượng không thể nào phai nhạt.

Trong cuộc sống đại học vài năm sau đó, Thế Huân liền trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trường, các hoạt động ngoại khóa đều không hề thiếu bóng dáng của anh, đến học bổng cuối năm cũng có tên anh trên đầu danh sách. Đại khái lúc ấy dù sao vẫn còn là sinh viên, nên Thế Huân không công khai thân phận là GAY của mình, thậm chí còn sắm vai một công tử ăn chơi, bên người luôn có người đẹp vờn quanh, thay bạn gái như thay áo.

Lộc Hàm những năm đó đều lặng lẽ nhìn mỹ nữ bên cạnh Thế Huân đổi tới đổi lui, biết rõ bản thân chẳng có chút hi vọng nào, vậy mà vẫn không quên được trái tim của mình, thậm chí có đôi khi cậu còn cố ý ở trên đường Thế Huân thường đi qua, để có thể liếc nhìn anh một cái. Chẳng qua chỉ là thoáng gặp, Lộc Hàm sẽ vẫn luôn ngóng nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của Thế Huân, mà đối với Thế Huân, Lộc Hàm chỉ là một kẻ qua đường xa lạ không hơn không kém.

4. Chương 3: Cổ Cháp

Ở trường, Thế Huân là nhân vật của công chúng, gia thế bối cảnh tự nhiên cũng sẽ bị mọi người nghị luận, mà đối với người chú ý cử nhất động của Thế Huân như Lộc Hàm, đương nhiên cũng biết không sót thứ gì. Thế Huân là cậu ba của xí nghiệp Ngô thị, như vậy sau khi tốt nghiệp nhất định sẽ vào xí nghiệp làm việc. Cho nên, sau khi tốt nghiệp xong Lộc Hàm không chút do dự ứng tuyển vào Ngô thị, cũng may hồi còn ở trường tuy cậu không tính là nổi bật, nhưng thành tích không tồi, nên cũng thuận lợi xin được vào Ngô thị.

Giống như Lộc Hàm đoán, Thế Huân thật sự cũng vào Ngô thị làm việc. Chẳng qua Thế Huân là tổng giám đốc, mà Lộc Hàm chỉ là nhân viên bình thường. Thế Huân làm việc ở tầng cao nhất trong Ngô thị, không cần chen chúc với đám nhân viên bình thường, mỗi lần đều theo thang máy chuyên dụng lên thẳng tầng trên cùng. Cho nên Lộc Hàm sau khi vào đây làm việc, cơ hội được nhìn thấy Thế Huân còn ít hơn so với lúc đi học, chỉ những khi hội nghị mới ngẫu nhiên nhìn thấy anh trên bục phát biểu, hoặc khi anh nổi hứng đến các ngành tuần tra, Lộc Hàm mới nhân cơ hội trộm ngắm anh vài lần, còn bị quản lý nhìn thấy mĩa may, nói hẩn nịnh nọt Thế Huân.

Lộc Hàm cũng cảm thấy chính mình thực buồn cười, hồ đồ ngốc nghếch đi yêu thầm, biết rõ tình cảm này là vô vọng, vậy mà nhiều năm rồi vẫn cứ cố chấp không buông. Ánh mắt Lộc Hàm dõi theo Thế Huân hình như đã là thói quen, như thế nào cũng sửa không được.

Sau khi ăn no nhàn rồi các đồng nghiệp công ty lại thích buôn chuyện, một nữ nhân viên tụ tập tất cả mọi người lại rồi tuyên bố một tin giật gân, nàng còn thần thần bí bí đề cập thanh âm cực nhỏ, mọi người đón xem, Ngô tổng đẹp trai nhiều tiền, khí chất xuất chúng, người gặp người khen, hoa gặp hoa nở của chúng ta nhiều năm nay mỹ nữ như mây, nhưng tại sao lại không có bạn gái cố định!? Thiết ~ nữ nhân viên kia bị mọi người xì một tiếng, có người nói, chuyện này có gì kỳ quái đâu, chẳng phải công tử ăn chơi nào cũng vậy sao, thân lướt vạn bụi hoa, không hề dính phần điệp, ai lại vì một ngọn cỏ mà chấp nhận bỏ qua cả khu rừng. Sai! Nữ nhân viên kia nghiêm mặt nói, không phải nguyên nhân này, là bởi vì Ngô tổng của chúng ta là GAY, anh thích đàn ông, giao du cùng phụ nữ bất quá chỉ là vỏ bọc mà thôi.

Mọi người vừa nghe xong lập tức như đang ngồi trên chảo nóng, sôi nổi hỏi có chứng cứ gì, cô gái kia cứ kỳ kèo hết nửa ngày mới chịu nói buổi sáng hôm nay ở bãi đỗ xe, nàng nhìn thấy Thế Huân cùng một thanh niên rất xinh đẹp hôn môi ngay đằng sau một chiếc xe, rõ như ban ngày, hai người kia hôn rất kịch liệt, hùng hực khí thế... Mọi người vây xem lập tức sôi trào, bắt đầu nhiệt liệt thảo luận đề tài Ngô tổng có phải GAY hay không, chỉ có Lộc Hàm yên lặng rời khỏi đám người, một mình về lại chỗ ngồi.

Trong lòng Lộc Hàm nổi sóng – mưa rền gió dạt, Thế Huân thích đàn ông! ! ! Như vậy tình cảm thầm mến bấy lâu của mình có phải hay không sẽ có khả năng...

Đó là vì Lộc Hàm đột nhiên biết được Thế Huân là GAY nên kích động không thôi, nghĩ rằng tình yêu vô vọng nay lại bắt đầu có một chút hi vọng, chứ thật tế tình huống khi Lộc Hàm biết được Thế Huân là GAY và yêu người đàn ông khác, còn không bằng cho cậu vĩnh viễn hiểu lầm người kia là một công tử ăn chơi.

Lộc Hàm cũng không biết là do trùng hợp hay ông trời trêu ngươi, trước kia dùng mọi biện pháp muốn thấy mặt Thế Huân đều rất khó khăn, vậy mà hiện tại lại có thể thường xuyên trông thấy anh, chỉ khác bên cạnh anh đã không còn bóng dáng người đẹp, mà trái lại lúc nào cũng tay trong tay với một thanh niên xinh đẹp, sau này Lộc Hàm từ chỗ các cuộc nói chuyện phiếm của công ty mới biết, người kia tên là Quan Lâm.

Quan Lâm có một gương mặt rất xinh đẹp, cùng người đẹp trai anh tuấn như Thế Huân đi cùng một chỗ thực hợp, hơn nữa nghe nói gia đình cũng khá giả, hai người từ trong ra ngoài đều nhìn rất xứng đôi. Thế Huân hẳn là thực yêu Quan Lâm, trước mặt người khác chưa bao giờ kiên kỵ về mối quan hệ của hai người, cũng không màn nhân viên công ty ở sau lưng anh bàn tán. Nhiều lần Lộc Hàm nhìn thấy hai người bọn họ tay trong tay cười cười nói nói đi ngang qua, Lộc Hàm chỉ cung kính cúi đầu nói một tiếng “Ngô tổng”, Thế Huân không chút để ý gật gật đầu hoặc là ân một tiếng, liền tiếp tục cùng Quan Lâm nói cười. Lộc Hàm tuy rằng đã là nhân viên ở Ngô thị, nhưng trông mắt anh, cậu có lẽ cũng vẫn là một người qua đường xa lạ mà thôi.

5. Chương 4: Về Nhà

Thế Huân và Quan Lâm ở bên nhau năm năm, Lộc Hàm liền như vậy năm năm âm thầm nhìn người mình thầm yêu tay trong tay với người anh yêu bước ngang qua, mẹ cũng từng khuyên cậu nên tìm lấy một người bạn gái để yên ổn trên dưới, nhanh lấy vợ sinh con. Cha cậu mất sớm, mẹ cậu chỉ mong mỗi sớm ngày được ẵm cháu nội. Một người luôn hiểu thuận như Lộc Hàm sao lại không biết tâm sự của mẹ.

Thời đại học cậu dỗi theo Thế Huân bốn năm, tiến vào Ngô thị lại nhìn anh cùng Quan Lâm ở bên nhau năm năm, Lộc Hàm thực bội phục mình, sao có thể dễ dàng chấp nhận việc Thế Huân xem bản thân như một người qua đường xa lạ suốt gần 10 năm, chính là tình yêu là loại tình cảm không thể nói rõ ràng được, nhưng nếu tiếp tục cố chấp thì sẽ được gì đây!? Còn không phải vẫn luôn là nhân vật qua đường xa lạ.

Cho nên, Lộc Hàm nghĩ, cho dù cố chấp đối với Thế Huân đã thành thói quen, một thói quen muốn sửa cũng không được, nhưng vô luận thế nào cậu cũng phải tìm cách từ bỏ nó.

Vậy mà hiện tại Thế Huân lại nói anh cùng Quan Lâm... Chia tay ...

Không nên trách Lộc Hàm vì một câu nói trong lúc say của Thế Huân mà kinh ngạc, tình cảm đặt vào một người đã mười năm, cho nên tình cảm của anh chỉ cần có chút xiu dao động cũng làm cho đầu cậu suy nghĩ đến ngàn vạn tình huống.

“Lâm... Không cần chia tay...” Thế Huân vẫn như cũ nắm chặt tay Lộc Hàm không buông, miệng liên miên lặp lại lời nói vừa rồi.

“Ngô tổng, anh nhận sai người.” Lộc Hàm cố gắng vùng ra khỏi sự kiềm chế của Thế Huân.

“Lâm... Chờ đi... Đừng rời bỏ anh...” Thế Huân thấy Lộc Hàm muốn thoát lại càng lo lắng, tay nắm Lộc Hàm càng chặt, gần như hét lên.

Hai người âm ỉ dẫn tới sự chú ý của những người xung quanh.

“Lộc Hàm xảy ra chuyện gì? Người kia là ai? Làm gì lại nắm tay cậu không buông!?” Ngay cả Mân Thạc đang ở một bên tán gái cũng chạy đến, tách tay Thế Huân đang nắm lấy Lộc Hàm, hỏi cậu.

“Là lãnh đạo cấp cao của tôi, tổng giám đốc Ngô thị, hình như uống nhiều quá nên thần trí có chút không rõ, nhận lầm tôi là người khác. Đúng rồi Mân Thạc, dù sao tôi cũng biết nhà anh ấy, để tôi đưa anh ấy về, chứ để anh ấy một mình uống say ở đây thì không tốt cho lắm, dù sao cũng là hình tượng của Ngô thị.” Lộc Hàm tận lực thả lỏng ngữ điệu của mình, nửa thật nửa đùa nói với Mân Thạc

“Đi đi Lộc Hàm, đi mà nịnh sếp đi. Ngày mai tổng giám đốc của các người hết say rượu, sẽ biết đến việc nghĩa mà cậu làm, nhất định sẽ tăng lương cho cậu.” Mân Thạc không chút nghi ngờ, ngược lại còn đùa với Lộc Hàm hai câu.

“Không phiền cậu, tiếp tục tán gái của cậu đi, chỗ này để tôi lo được rồi.” Lộc Hàm cúi đầu nhìn Thế Huân vẫn đang nắm chặt tay mình, miệng vẫn lẩm nhẩm những câu vô nghĩa, nhanh chóng đưa anh về nhà, chứ nếu còn ở lại, không biết anh sẽ quậy ra chuyện gì.

Mân Thạc sau khi vỗ vỗ bả vai Lộc Hàm dặn dò vài câu, lại tiếp tục cuộc vui của mình.

“Ngô tổng, Ngô tổng, chúng ta về nhà được không!?” Lộc Hàm cúi xuống, ở bên tai Thế Huân nhỏ giọng hỏi, đồng thời quơ quơ cánh tay của mình ra trước mặt anh.

“Hảo, hảo... Lâm... Chúng ta về nhà...” Thế Huân vội vã đáp ứng, cuống quýt đứng lên.

Lộc Hàm khẽ thở dài, nâng Thế Huân đi ra khỏi quán bar.

Lộc Hàm đối Thế Huân cố chấp nhiều năm như vậy, nên phạm những gì có liên quan đến anh cậu đều lưu ý, thông tin là cậu lấy được từ những buổi buôn chuyện của đồng sự trong công ty, tỉ như Thế Huân lái xe gì, nhà ở đâu, Lộc Hàm đều biết rất rõ. Lộc Hàm kè Thế Huân đến bãi đỗ xe tìm được xe của anh, từ trên người Thế Huân tìm được chìa khóa, sau khi nhét anh vào ghế phụ, Lộc Hàm cho xe hướng nhà Thế Huân

chạy đi.

6. Chương 5: Ôm Châm

Lộc Hàm từ trên người Thế Huân tìm được chìa khóa cửa, mở cửa kè anh vào trong nhà.

Đây là lần đầu tiên Lộc Hàm đến nhà Thế Huân. Theo đồng sự buong chuyện thì Thế Huân từ sớm đã dọn khỏi nhà cha mẹ, một mình mua nhà ở. Lộc Hàm vừa mở cửa thì lập tức thấy được trên bức tường đối diện cửa ra vào có treo một bức ảnh, chụp hai người Thế Huân cùng Quan Lâm, Thế Huân mặc tây trang màu đen, Quan Lâm lại mặc màu trắng, hai người là chụp chính diện, tay trong tay đáng vẻ hạnh phúc, cười đến thật ngọt ngào.

Lộc Hàm nhìn ảnh chụp, ngẫu nhiên lại liên tưởng đến bức ảnh trưng bày của cô dâu chú rể trong ngày cưới, chẳng qua cái kia là một nam một nữ, còn bức ảnh trên vách tường này là hai người đàn ông.

“Ngô tổng, tôi lấy nước giúp anh.” Lộc Hàm dìu Thế Huân ngồi vào ghế sa lông, đợi anh ngồi hẳn mới xoay người đi vào phòng bếp.

Vật dụng trong nhà bếp đều đầy đủ. Dù đã được thu dọn sạch sẽ, nhưng vẫn có thể thấy có người thường xuyên ở trong này nấu ăn. Lộc Hàm nghĩ, nếu chỉ có một mình Thế Huân sống, công việc của anh bận rộn như vậy, tuyệt đối sẽ không trang bị đầy đủ dụng cụ nhà bếp, lại còn thường xuyên nấu cơm. Như vậy chắc chắn Thế Huân đang sống cùng Quan Lâm, xem ra bức ảnh treo trong phòng khách kia đúng thật là “Ảnh cưới”.

Lộc Hàm tìm được cái ly, sau khi rót đầy nước liền trở lại phòng khách.

“Lâm, Lâm ...” Thế Huân vẫn còn lẩm bẩm.

“Ngô tổng, uống nước.” Lộc Hàm đem ly để vào tay Thế Huân.

Nhưng Thế Huân lại không hề có phản ứng, đưa đôi mắt lơ đãng lên nhìn Lộc Hàm, bàn tay quơ qua chiếc ly, nước lập tức chảy vào sô pha. Lộc Hàm vội vàng tìm cái khăn lau nước trên ghế, không còn cách nào đành phải ngồi bên cạnh Thế Huân, tự mình cầm lấy ly nước đút cho Thế Huân uống.

Lộc Hàm đem cái ly ghé lên môi Thế Huân, anh cũng không phản kháng, ngoan ngoãn mà uống hết.

“Lâm đối với anh tốt nhất.” Nuốt một ngụm nước, Thế Huân nghiêm đầu, nhìn Lộc Hàm nhoẻn miệng cười.

Lộc Hàm ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, Thế Huân ở khoảng cách gần như vậy mà cười với cậu, còn cười đến thật dịu dàng. Nhưng là trong miệng cậu lại kêu tên một người khác.

“Ngô tổng, anh nghỉ ngơi đi. Thời gian không còn sớm, tôi về đây.” Lộc Hàm lại tâm tình, buong ly nước từ ghế sô pha đứng lên. Thế Huân đã đưa về nhà, cậu không cần thiết còn ở lại. Hôm nay cậu chính là lừa mẹ nói mình tăng ca để đi quán bar, vẫn nên về nhà sớm một chút.

“Lâm, chờ đi!” Nhìn thấy Lộc Hàm từ trên ghế sô pha đứng lên, Thế Huân lập tức luống cuống, cũng theo sát đứng lên, từ phía sau ôm lấy Lộc Hàm vào ngực.

“Ngô... Ngô tổng...” Lộc Hàm hoảng sợ, vội vàng muốn kéo cánh tay của Thế Huân ra.

“Lâm, đây không phải nhà chúng ta sao, em còn định đi đâu!? Đừng rời bỏ anh.” Đối với sự giãy giụa của Lộc Hàm, Thế Huân lại càng siết chặt cánh tay. Cầm anh dựa vào vai Lộc Hàm, thỏ thẻ nói nhỏ.

Nhà của chúng ta!? Nếu như bức ảnh “Ảnh cưới” và toàn bộ những vật dụng trong nhà bếp lúc này chỉ là suy đoán của Lộc Hàm, như vậy hiện tại cậu có thể khẳng định 100% Thế Huân và Quan Lâm đang sống cùng nhau.

“Lâm, chúng ta không cần chia tay được không!? Anh biết anh không có cách nào để ẹ em có cháu nội. Nhưng trừ bỏ đứa con, cái gì anh cũng có thể cho em, anh sẽ thương em, sẽ yêu em cả đời, bằng không...”

Bằng không chúng ta đi tìm một người mang thai hộ, Lâm... Cầu... cầu xin em... Đừng rời bỏ anh...” lời nói Thế Huân vẫn như cũ đứt quãng, thanh âm còn kèm theo một tia ghen ngào.

Nguyên lai Thế Huân cùng Quan Lâm chia tay là bởi vì đứa nhỏ. Kỳ thật Lộc Hàm cũng chưa từng nghĩ nhiều về vấn đề này, tuy cậu thầm mến Thế Huân gần mười năm, nhưng cậu chưa từng cùng nam nhân khác quen biết, ít nhất ở trong mắt người khác, Lộc Hàm vẫn là “Bình thường”, nên cũng sẽ không bị loại áp lực này.

Hơn nữa nói sao thì cậu cũng không thể yêu thầm Thế Huân cả đời, Lộc Hàm đã từng nghĩ sẽ tìm biện pháp để bước ra khỏi đoạn tình cảm vô vọng này, rồi sẽ theo lẽ thường mà kết hôn cùng một người phụ nữ, bình bình đạm đạm sống cả đời.

7. Chương 6: Hôn Môi

Vì lời nói của Thế Huân, Lộc Hàm cảm thấy thực đau lòng, đứa nhỏ! Đây là vấn đề vô pháp giải quyết giữa hai người đàn ông, cho nên Quan Lâm mới chia tay, Thế Huân thậm chí ngay cả nhờ người mang thay hộ cũng đồng ý ... Đang lúc Lộc Hàm miên mang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên. Lộc Hàm mở điện thoại, là mẹ cậu gọi.

“Tôi không có đi, anh buông tay để tôi nghe điện thoại.” Lộc Hàm bị Thế Huân chế trụ không có biện pháp nghe máy, thở dài, vỗ nhẹ cánh tay đang ôm thắt lưng của mình.

Người uống sai tâm tình không ổn định, đại khái cũng dễ bị lừa, Thế Huân thật sự liền buông lỏng tay ra. Lộc Hàm đi đến một bên thấp giọng nghe điện thoại, mẹ hỏi cậu khi nào thì về nhà, Lộc Hàm thoáng suy nghĩ, sau đó nói công việc của cậu còn chưa làm xong, kêu bà đi ngủ trước đừng chờ cửa cậu. .

“Mẹ của tôi...” Cúp điện thoại, Lộc Hàm định nói với Thế Huân mẹ cậu giục cậu về nhà, chính là mới vừa há mồm liền lại bị Thế Huân ôm lấy.

“Lâm, mẹ em lại bắt chúng ta chia tay đúng không!? Anh sẽ không để em đi đâu!” Thế Huân cường ngạnh ôm lấy Lộc Hàm.

“Tôi không phải ngô... Ngô...” Bị người mình thầm yêu nhiều lần ngô nhận là người khác, ai ở trong lòng cũng sẽ không dễ chịu, Lộc Hàm một bên kịch liệt giãy ra, một bên hướng Thế Huân giải thích. Nhưng kẻ say rượu như Thế Huân nào có để ý đến lời Lộc Hàm nói, anh đưa người trong lòng đặt lên vách tường, cuối đầu hôn lên.

Lưỡi Thế Huân tiến quân thần tốc, mũi Lộc Hàm lập tức ngập tràn hương vị của cò.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Lộc Hàm trong gần ba mươi năm qua, đáng được ăn mừng chính là nụ hôn đầu tiên của cậu là bị người cậu yêu mến đoạt đi, nhưng thật không may anh lại đem Lộc Hàm trở thành người khác mà hôn.

Lộc Hàm vì bất ngờ bị hôn mà quên cả giãy giụa, mà Thế Huân cảm giác được cậu không phản kháng, nụ hôn mãnh liệt cũng trở nên dịu dàng triền miên hơn. Đầu lưỡi Thế Huân từng tất từng tất tinh tế liếm qua khoang miệng của Lộc Hàm, quần quanh lấy đầu lưỡi của cậu chơi đùa không rời. Là người thầm yêu đến mười năm. Lộc Hàm thật sự là vô pháp chống cự loại hấp dẫn dịu dàng này, bắt đầu chậm rãi đáp lại Thế Huân.

Thế Huân hôn đến nhập tâm, đôi môi hai người găt gao cọt xát cùng một chỗ, đầu lưỡi quần quanh càng thêm dây dưa, Lộc Hàm nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm thụ nụ hôn này của Thế Huân.

“Lâm... Lâm... Không cần chia tay...” Hôn môi hơi lâu khiến cả hai đều có chút khó thở, lưỡi Thế Huân rời khỏi khoang miệng Lộc Hàm, nhưng đôi môi vẫn như cũ quyến luyến, thanh âm run rẩy không kiềm chế thoát ra khỏi miệng.

“Thế Huân!” Tim của Lộc Hàm chính vì một tiếng “Hiên” này của Thế Huân mà đau nhói, liền bởi vì cảm giác ướt át trên mặt mà lập tức mở mắt.

Hốc mắt Thế Huân đỏ bừng, cộng thêm men say làm hai mắt đã ngập nước của anh càng trở nên mờ mịt. Dù là tân sinh viên trên bục hăng hái phát biểu năm đó, hay là tổng giám đốc tài năng trên thương trường sau này, thì ở trong lòng Lộc Hàm, Thế Huân luôn là người ưu tú nhất, mạnh mẽ nhất, hiên ngang đứng trước mọi người. Bộ dáng yếu ớt của người đàn ông trước mặt này, làm cho lòng Lộc Hàm dậy sóng, ý nghĩ muốn buông tay từ bỏ lập tức bị sụp đổ.

“Thế Huân, chúng ta sẽ không chia tay.” Lộc Hàm nhìn vào trong mắt Thế Huân, khóe miệng câu lên một nụ cười dịu dàng.

“Lâm...” Thế Huân nhìn Lộc Hàm tươi cười mà sửng sốt, rồi mới lần thứ hai hôn lên môi cậu.

Quan Lâm cũng được, mà Lộc Hàm cũng thế, một người say đến độ này rồi sao có thể ý thức được ai đang ở trước mắt. Mà Lộc Hàm biết, kỳ thật Thế Huân cũng không say đến độ ngay cả Quan Lâm hay là Lộc Hàm cũng không phân biệt được, chỉ là anh đang say ở thế giới của mình, không muốn tỉnh lại mà thôi.

8. Chương 7: Tình Dục [h]

Nụ hôn của hai người dần dần thay đổi tính chất. Thế Huân một bên dùng miệng lưỡi của Lộc Hàm dây dưa, một bên đưa tay xoa nắn cơ thể của cậu, ở khắp nơi vuốt ve giao cấu. Bàn tay của anh lần mò trên áo của Lộc Hàm, cởi bỏ nút, thuận tay mở rộng vạt áo sờ soạng đi vào.

“A!” Ngón tay Thế Huân đột nhiên chạm vào đầu vú mẫn cảm, Lộc Hàm lập tức từ trong cơn mê loại tỉnh táo lại, cậu theo bản năng bắt lấy bàn tay đang ở trong áo mình kéo ra.

“Lâm, không phải đã nói sẽ không chia tay hay sao, đừng cự tuyệt anh.” Thế Huân buông đôi môi Lộc Hàm ra, ánh mắt nghi hoặc mang chút cầu xin nhìn về phía cậu.

Lộc Hàm đương nhiên biết nếu cậu để anh tiếp tục thì hai người sẽ phát sinh loại chuyện gì. Trong mắt trong tâm Thế Huân chỉ có mỗi Quan Lâm. Hiện tại trong ý thức Thế Huân, anh là đang nhìn Quan Lâm, ôm chính là Quan Lâm, hôn môi chính là Quan Lâm, vuốt ve cũng chính là Quan Lâm.

Chính là đối với Lộc Hàm, Thế Huân là người cậu thầm yêu mười năm, một người cho đến tận bây giờ vẫn xem cậu là kẻ qua đường xa lạ, thậm chí còn không nhìn kỹ mặt cậu lấy một lần, nhưng đột nhiên anh lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn cậu, không ngừng hôn môi cậu, vuốt ve cậu, dấu biệt trong mắt anh bản thân chỉ là một thay thế phẩm cho người khác, nhưng mà... Quên đi, là nụ hôn đầu tiên cũng được, lần đầu tiên cũng tốt, tối nay coi như là ười năm thâm mến, mười năm yêu thương vô vọng của cậu một dấu chấm tròn kết thúc vậy.

Lộc Hàm buông lỏng bàn tay đang giữ chặt tay Thế Huân, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đôi môi Thế Huân mãnh liệt sáp lại, đã không còn dịu dàng triền miên như lúc đầu, mà ngậm lấy môi Lộc Hàm cố sức mút vào, khằng cắn. Lộc Hàm cảm thấy đau đớn, nhưng lại nghĩ đây là đêm duy nhất được cùng với anh, nên không có ý niệm kháng cự trong đầu, đôi tay ngược lại còn choàng qua ôm lấy cổ Thế Huân, Thế Huân hôn mãnh liệt hơn, Lộc Hàm cảm giác trong miệng mình thế nhưng đã dậy mùi máu tươi.

“Lâm, Lâm...” Thế Huân từ khóe môi Lộc Hàm bắt đầu hôn xuống dưới, đôi môi lướt qua đường cong nơi cằm, rồi đến chỗ hầu kết đang dao động.

“A...” Tuy rằng một tiếng “Lâm” của Thế Huân vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Lộc Hàm, nhưng khi đầu lưỡi của anh liếm qua hầu kết nhô lên của cậu, người chưa từng hưởng qua tư vị tình dục như Lộc Hàm, đại não liền lập tức vì loại khoái cảm này mà trở nên vụng về, vốn nên rất đau lòng vì cách gọi này hiện tại cũng không còn tâm trí để so đo.

Thế Huân đem vạt áo Lộc Hàm rút ra khỏi quần, giải khai toàn bộ nút áo, bộ ngực trần trụi lấp tức lộ ra. Miệng lưỡi anh ở trước ngực Lộc Hàm vừa hôn vừa liếm, sau khi dùng môi cọ cọ vào đầu vú đã hơi cứng lên, liền nhẹ nhàng hé miệng hàm nhập thứ đang hưng phấn đó vào trong.

“Thế... Thế Huân...” Lộc Hàm ngẩn đầu há mồm thở dốc, ánh mắt tình cờ nhìn đến bức “Ảnh cưới” của Thế Huân và Quan Lâm đang treo trên vách tường, cậu lập tức chuyển dời tầm nhìn, thay vì nhìn thấy bức ảnh nhắc nhở bản thân chỉ là một kẻ thế thân, còn không bằng toàn tâm toàn ý vùi đầu vào khoái cảm do tình dục mang lại, bị xem trở thành ai cũng được, đều quan trọng nhất chính là hiện tại Thế Huân, người mà cậu thầm yêu mười năm, đang ở ngay trước mặt cậu. Thậm chí biết rõ bản thân thật đáng thương, nhưng vẫn ngăn không nổi niềm xúc động.

Thế Huân tựa hồ còn muốn làm cho người trước mặt càng thêm nhiều vui sướng, liền đem một bên đầu vú Lộc Hàm hút đến no đủ cứng rắn, bên còn lại cũng được hai ngón tay anh xoa nắn không ngừng.

Lộc Hàm làm sao chống lại được loại khiêu khích này, nửa người dưới rất nhanh đã có phản ứng.

“Lâm, đã muốn cứng ...” Miệng Thế Huân ngậm lấy một bên đầu vú của Lộc Hàm, mơ hồ phát ra tiếng cười nhỏ, một bàn tay này giờ còn nhàn rỗi bỗng hướng phía khó gian của Lộc Hàm sờ đến, cao thấp an ủi bộ vị đang nổi lên kia.

“A... Ha... Không cần...” Đầu vú, khó gian là những bộ vị tối mẫn cảm trên cơ thể lại bị Thế Huân liếm duyệt, xoa nắn, vuốt ve như vậy, Lộc Hàm bị quá nhiều khoái cảm cùng lúc làm cho hư nhuyễn, hai chân cơ hồ không thể đứng thẳng, nếu không phải phía sau còn có vách tường chống đỡ, cậu đã sớm ngồi bẹp trên mặt đất rồi.

9. Chương 8: Phòng Ngủ [h]

“Lâm, chúng ta quay về phòng ngủ.” Thế Huân cũng cảm giác được người trong ngực sắp đứng không vững, liền cúi xuống ôm lấy Lộc Hàm đi về phía phòng ngủ.

Rất đúng tiêu chuẩn của “ôm công chúa”, thủ pháp của Thế Huân cũng thật thuần thực, vững vàng giữ lấy lưng cùng đùi của Lộc Hàm. Cậu cùng Quan Lâm đáng người không mấy khác biệt, tuy hai người nhìn qua đều khá gầy, nhưng dù sao cũng cao gần 1m8, cùng với chiều cao Thế Huân cũng không sai khác bao nhiêu, hơn nữa khung xương của đàn ông lớn rộng bất đồng với khung xương nhỏ nhắn của phụ nữ, có thể ôm gọn gàng như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Trong tình cảnh này, chỉ có thể giải thích vì Thế Huân thường xuyên ôm Quan Lâm, hay bọn họ luôn ở phòng khách mà cảm lòng không ngại, rồi Thế Huân mới ôm Quan Lâm quay về phòng ngủ...

Vào phòng ngủ, thứ đầu tiên đập vào mắt Lộc Hàm chính là chiếc giường KING SIZE rộng lớn cùng một cặp gối ngủ, tiếp tục nhìn lên, trên vách tường đầu giường có treo một bức ảnh của Thế Huân và Quan Lâm, giống y như ngoài phòng khách, trong ảnh vẫn là hai người tay trong tay, cười đến vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc.

Mỗi một động tác của Thế Huân, mỗi một vật dụng trong nhà đều ở nhắc nhở cho Lộc Hàm biết, cậu bắt quá chỉ là một kẻ thay thế cho Quan Lâm trong lúc Thế Huân say rượu mà thôi.

Thế Huân đi tới, đem Lộc Hàm đặt lên trên giường, người cũng chồm tới đè ép lên. Anh tiếp tục cuồng nhiệt hôn môi Lộc Hàm, trong miệng không ngừng gọi khẽ “Lâm”. Lộc Hàm nhắm mắt lại, không nhìn đến hình ảnh hai người trên vách tường, bỏ qua cả tiếng nỉ non trong miệng Thế Huân, để cho bản thân trầm luân trong dục vọng, đơn giản nghĩ người đang ôm mình chính là Thế Huân, người mà cậu thầm yêu mười năm.

Nằm trên giường so với lúc đứng thư thái hơn rất nhiều, từ ánh mắt đến đôi môi, rồi xuống đến hầu kết, xương quai xanh, Thế Huân hưởng thân thể Lộc Hàm một đường hôn duyệt đi xuống, khi đôi môi dao động

đến trước ngực Lộc Hàm, nụ hôn của anh không tiếp tục đi nữa, bắt đầu dừng lại liếm hút hai bên đầu vú của cậu.

Vừa rồi ở trong phòng khách, đầu vú của Lộc Hàm đã muốn bị Thế Huân toát lộng một phen, hiện tại trở nên mẫn cảm muốn chết, bị môi của anh chạm vào, toàn thân cậu liền không thể ức chế mà run rẩy. Thế Huân lúc thì dùng răng nanh khằng cắn, lúc lại ngậm đầu vú vào miệng hút mạnh, Lộc Hàm hai tay nắm chặt chần nệm dưới thân, rốt cuộc nhịn không được cất tiếng rên rỉ.

“Lâm, có phải hay không thoải mái!” Thanh âm bất đồng, cơ thể cũng bất đồng, nhưng Thế Huân lại cố chấp cho rằng người dưới thân mình chính là Quan Lâm. Há mồm buông ra đầu vú đã bị mình hút đến sưng đỏ, lại luyến tiếc mê mụi dùng môi cọ cọ, anh ngẩn đầu ánh mắt như đang cười nhìn ngắm Lộc Hàm.

“A a... Thư... Thoải mái...” Lộc Hàm thở dốc dồn dập, suy nghĩ bị những khoái cảm quá nhiều thành một đồng hồ loạn, đầu óc mơ hồ hồ hồ, Thế Huân hỏi cái gì liền đáp cái đó.

“Lâm, muốn hay không càng thoải mái!” Thế Huân thực vừa lòng với câu trả lời của cậu, khoe môi tươi cười càng rộng thêm vài phần, bàn tay hướng đến quần Lộc Hàm, ngón tay linh hoạt cởi bỏ dây lưng.

Lộc Hàm vô pháp suy nghĩ đành mờ mịt khó hiểu nhìn lại Thế Huân.

“Lâm, cũng đã như thế cứng rắn...” Khoe môi Thế Huân buông ra một câu, bàn tay liền tiến vào trong quần lót của Lộc Hàm, một phen cầm lấy dương vật nóng bỏng.

“A!” Bộ vị yếu ớt mẫn cảm nhất bị Thế Huân nắm giữ, Lộc Hàm kinh hãi hét lên một tiếng, đại não vốn đã không thể suy nghĩ liền nhất thời trở nên trống rỗng.

Thế Huân lại cúi đầu ngậm đầu vú Lộc Hàm mà mút, dương vật nằm trong tay cũng bắt đầu nhu lộng vỗ về.

“A a... Ha...” Đối với người lần đầu tiên nếm trải tình dục như Lộc Hàm sao có thể chống lại những khiêu khích này của anh, đầu vú lẫn dương vật đều bị mút mát vỗ về làm mỗi nơi trên cơ thể cậu đều ngậm tràn khoái cảm, cơ thể lâm vào tình dục trở nên xụi lơ, chỉ có thể há miệng rên rỉ cùng thở dốc.

10. Chương 9: Tiến Vào [h]

Thế Huân dùng lực thật lớn mút vào đầu vú, còn cố ý phát ra tiếng nước tắc tắc. Tay nắm dương vật Lộc Hàm cũng tăng tốc độ nhu lộng chơi đùa, hơn nữa ngón cái không ngừng xoa nắn quy đầu, đầu ngón tay còn ngẫu nhiên cạ qua lỗ nhỏ mẫn cảm.

“A a... Từ bỏ... không được...” Lộc Hàm liều mạng lắc đầu, âm thanh mơ hồ không rõ, dưới sự hắt hủ của Thế Huân, Lộc Hàm cảm giác dương vật của mình càng ngày càng trưởng, quy đầu càng ngày càng dương. Thực sự ần ần dục vọng muốn bắn tinh, cậu định đẩy Thế Huân ra, nhưng hai tay lại không có một chút khí lực nào.

Nhìn phản ứng này của Lộc Hàm, Thế Huân ngược lại dùng cả bàn tay hàm chặt lấy dương vật ra sức một lần.

“A!” Lộc Hàm không thể kiềm chế, liền ở trên tay Thế Huân bắn ra.

“Mùi vị của Lâm thật ngon.” Khi Lộc Hàm còn chưa từ dư vị cao trào sau khi bắn tinh mà tỉnh lại, Thế Huân thể nhưng lại đem tinh dịch của cậu dính trên tay mình đưa lên miệng, vươn đầu lưỡi liếm lấy tinh dịch dính trên đó.

Lộc Hàm lập tức ngốc lảng, chăm chăm nhìn Thế Huân.

Lúc này ánh mắt Thế Huân mê mang không rõ, rõ ràng còn mang theo men say nồng đậm lại hỗn loạn một tia dục vọng, hai gò má cũng đỏ bừng, đầu lưỡi hiện còn đang liếm bàn tay dính đầy tinh dịch, bởi vì bàn tay cách miệng rất gần, cho nên khoe môi anh cũng dính một chút tinh dịch của Lộc Hàm. Hình ảnh quá

sức dâm mỹ này làm Lộc Hàm chịu không được dời đi tầm mắt, trong lúc vô tình lại ngắm tới khố quần của Thế Huân, chỗ quần kia bị phình lên một khối to, bộ vị to lớn kia làm cho cậu không biết phải làm sao .

Tuy rằng Thế Huân kêu chính là tên của Quan Lâm, lại đem mình làm như Quan Lâm, nhưng thứ anh đang liếm lại hoàn toàn chính là thứ mình vừa mới bắn ra. Một màn kích thích quá mãnh liệt trước mắt làm cho Lộc Hàm ứng phó không kịp, thẳng đến khi hai chân truyền đến cảm giác lạnh lạnh, cậu mới phát hiện Thế Huân đã đem quần mình cởi bỏ, ngay cả quần lót cũng bị kéo xuống. Lộc Hàm hiện tại nửa người dưới đã hoàn toàn trần trụi trình hiện trước mắt Thế Huân.

Dương vật sau khi bắn tinh nhuyển xuống yếu đuối nằm ở chỗ gian, lông mao màu đen xung quanh cũng bị nhiễm một chút tinh dịch trắng ngà. Lộc Hàm quần bách định đưa tay che đi chỗ gian, lại bị Thế Huân nắm chặt.

“Lâm, ở trước mặt anh còn có cái gì ngượng ngùng. Ngoan, đem chân mở ra chút.” Thế Huân cười cười, dịu dàng dụ dỗ.

Đầu óc vốn đang hỗn loạn, hơn nữa thanh âm của Thế Huân lại cực kỳ dịu dàng hấp dẫn, Lộc Hàm trong mơ màng liền mở rộng hai chân. Ngón tay thon dài của Thế Huân lập tức hướng giữa chân của cậu mà tìm kiếm.

“Đúng rồi, Lâm luôn luôn đều sợ đau mà, không thể như vậy trực tiếp đi vào.” Động tác Thế Huân đột nhiên tạm dừng, anh xoay người từ ngăn tủ đầu giường lấy ra một chai bôi trơn, mở nắp đổ dầu bôi trơn vào ngón tay, rồi mới đưa ngón tay từng chút từng chút đâm vào hậu huyệt của Lộc Hàm.

“Ngô...” Ngón tay thoa dầu có chút lạnh lẽo, sáp nhập vào hậu huyệt ấm áp làm cho Lộc Hàm khó chịu hừ một tiếng. Cậu nghĩ thầm, kỳ thật cậu nên cảm tạ sự chăm sóc của Thế Huân dành cho Quan Lâm, bằng không lần đầu tiên của mình lại bị ngón tay khô khốc trực tiếp đi vào, sẽ không đau đến chết sao.

“Bên trong Lâm nóng quá.” Thế Huân cười cười, ngón tay ở trong hậu huyệt bắt đầu chậm rãi di động, bàn tay còn lại lần thứ hai cầm lấy dương vật Lộc Hàm.

Ngón tay Thế Huân bên trong hậu huyệt Lộc Hàm linh hoạt vỗ về chơi đùa, chỉ phúc ma xát với vách tường mềm mại bên trong, đỉnh đến chỗ sâu nhất thì tạm dừng, một lúc sau mới rút ra. Động tác dịu dàng nhanh gọn làm cho cảm giác khó chịu lúc đầu dần biến mất, hơn nữa dương vật không ngừng được Thế Huân cầm trong tay an ủi. Mặt trước lần lượt sau đều bị âu yếm làm dương vật vì bắn tinh mà mềm nhuyển lần thứ hai đứng thẳng, thậm chí hậu huyệt lần đầu tiên bị dị vật tiến vào cũng bắt đầu sinh ra một loại khoái cảm tê dại, Lộc Hàm không tự giác đem hai chân gian rộng một chút, chủ động nghênh đón trườn sát từ ngón tay của Thế Huân.

“Lâm, giúp anh đem quần cởi bỏ.” Thế Huân cúi đầu nhìn vào mắt Lộc Hàm, thanh âm khàn khàn thấp giọng dụ dỗ.

Lộc Hàm bị Thế Huân nhìn chăm chú đến tay có chút run rẩy, duỗi qua vụng về cởi bỏ dây lưng, kéo xuống khố liền. Bên trong, quần lót màu đen đang ôm sát lấy dương vật hình dáng thô to, Lộc Hàm cảm giác hai gò má mình nóng bừng, ánh mắt không biết nên đặt ở chỗ nào mới tốt mới tốt.

11. Chương 10: An Ủi Lẫn Nhau [h]

“Ngoan, đem nó ra xem.” Thế Huân tiếp tục dùng ngữ khí ôn nhu chỉ đạo Lộc Hàm.

Lộc Hàm run rẩy đưa tay kéo xuống quần lót của anh, dương vật cứng rắn lập tức nhảy ra, đã không còn quần lót trói buộc, nhìn hình dạng của nó càng dữ tợn thô to, thân màu tím nổi lên gân xanh dữ tợn, cực đại đích quy đầu mướt mà no đủ, dựng đứng thẳng tắp ở trước mắt Lộc Hàm.

Kích thước ước chừng còn lớn hơn một vòng so với mình, Lộc Hàm đột nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, không thể kìm lòng mà nuốt xuống một chút nước miếng, cẩn thận vươg tay chạm vào, rồi mới

bắt chước động tác Thế Huân an ủi mình lúc này, cầm lấy dương vật cao thấp di động.

“Àn... Lâm... Nhanh một chút...” Thế Huân phát ra thanh âm cực kỳ thoải mái vui sướng, đỉnh thẳng lưng đem dương vật càng hướng vào trong tay Lộc Hàm, mà ngón tay cắm ở hậu huyệt Lộc Hàm lại hướng chỗ sâu đi vào thêm một ít.

Hai người an ủi lẫn nhau, giữa phòng ngủ tràn ngập hương vị tình dục nồng đậm cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng.

“A... Thế Huân... Thế Huân...” Người mới nếm trải tình dục Lộc Hàm đã sắp không chịu nổi khoái cảm quá mãnh liệt này, thân thể vừa bắn tinh một lần vô cùng mẫn cảm, nhưng khi trong đầu hiện lên hình ảnh ngón tay Thế Huân ở bên trong hậu huyệt của cậu trứu sáp, còn trong tay của mình lại đang nắm chặt dương vật thô nóng của Thế Huân, hình ảnh quá đậm mỹ này làm cho huyết mạch Lộc Hàm bí trướng, chứ đừng nói đến thân thể chân thật cảm nhận cảm giác này.

“Lâm... Lâm, anh nhin không được . Ngoan, lấy giúp anh cái bảo hiểm (aka BCS) trong ngăn kéo.” Thế Huân cũng là tên đã trên đây, không ngừng nặng nề thở dốc.

Lộc Hàm nghĩ Thế Huân nói chắc là ngăn kéo mà anh vừa lấy ra dầu bôi trơn, quả nhiên Lộc Hàm từ bên trong đựng đến đồ bảo hiểm.

Hôm nay Lộc Hàm đã cùng Thế Huân ở nơi này làm rất nhiều việc lần đầu tiên trong đời. Tỷ như lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên làm tình, còn có... Lần đầu tiên sử dụng đồ bảo hiểm. Lộc Hàm không phải là thánh nhân, đàn ông đã ba mươi tuổi dĩ nhiên có dục vọng, bất quá trước đây đều là chính mình lấy tay tự giải quyết, mà tự giải quyết thì đương nhiên không cần đeo bảo hiểm. Tuy rằng hồi trước khi xem phim có thấy cảnh người ta đeo bảo hiểm, nhưng chính mình động thủ thì chưa từng, hơn nữa dương vật Thế Huân đích xác là quá thô to, Lộc Hàm đùa nghịch hơn nửa ngày mới có thể giúp anh đeo hảo. Bất quá Thế Huân lại không hề để ý, còn cười nhẹ nói một câu, Quan Lâm có phải hay không rất muốn anh đi vào, kích động đến mức tay cũng bắt đầu run rẩy.

Chờ Lộc Hàm đeo xong bảo hiểm, Thế Huân cũng thuận theo hậu huyệt rút ra ngón tay ướt đầm, còn cố ý ở trước mắt Lộc Hàm đưa ngón tay lên miệng, ngậm vào mút mút. “Ông” một tiếng, trong đầu Lộc Hàm lại một đồng mơ hồ. Ở thời điểm cậu thất thần, Thế Huân đã quỳ giữ hai chân hắn, đem dương vật đặt tại huyệt khẩu.

Dù sao thì kích thước và tính chất của ngón tay cùng dương vật là hoàn toàn bất đồng, cho nên khi Thế Huân chậm rãi tiến vào, tuy rằng Lộc Hàm không có cảm giác đến nỗi cơ thể bị xé rách như một số tiểu thuyết thường viết, nhưng thật sự cũng rất đau, đau đến mức cảm giác vui sướng vừa rồi đã lập tức biến mất, hậu huyệt bị dương vật thô to kéo căng đến cùng cực, nội vách tường bị ma xát nóng bỏng, đau đớn nóng rất làm cho trán Lộc Hàm toát ra mồ hôi lạnh, miệng hỗn hển hấp khí.

“Lâm, Lâm, Lâm...” Thế Huân cũng cảm giác được dưới thân đang khó chịu, một bên dịu dàng khẽ gọi một bên ở trên thân thể Lộc Hàm hạ xuống vô vàn nụ hôn.

Đau đớn làm cho đầu óc mơ hồ vì tình dục biến thành vô cùng thanh tỉnh, một tiếng gọi khẽ của Thế Huân truyền vào trong tai Lộc Hàm. Cậu thầm nghĩ, mặc kệ là bị xem trở thành ai, miễn sao cuối cùng hoàn thành được giấc mộng mười năm qua của cậu.

12. Chương 11: Giao Hợp [h]

Hiện tại dương vật còn chưa có vào hết bên trong hậu huyệt, Lộc Hàm đã đau đến mồ hôi đầm đìa, chỉ có thể cố gắng bình phục hô hấp làm lành từ từ thích ứng với sự tồn tại của Thế Huân. So với cậu, tình trạng của Thế Huân cũng không tốt hơn bao nhiêu, dưới sự kích thích của cõn dục vọng so với bình thường càng thêm mãnh liệt, dương vật lại đang vùi sâu bên trong hậu huyệt ẩm áp, anh cũng bị bức đến hai má đỏ

bình, cái trán che kín mồ hôi, miệng không ngừng nặng nề hô hấp, nếu không phải bận tâm đến người dưới thân đang cảm thấy khó chịu, chỉ sợ anh đã sớm kiềm chế không được mà điên cuồng va chạm trườ sấp.

“Thế Huân... Nhưng... Có thể ...” Lộc Hàm khẽ hừ một tiếng, gờ tay lên sờ sờ hai má đỏ đầy mồ hôi của Thế Huân. Cũng cùng là đàn ông, Lộc Hàm biết có lẽ hiện tại Thế Huân so với chính mình càng khó chịu, bởi vì cậu cảm nhận được dương vật ở bên trong đang vô cùng thô to nóng bỏng, Thế Huân dục vọng như tên đã lên dây lại phải kiềm chế chắc chắn so với mình lại càng đau đớn hơn. Dù sao cũng đã đi vào, cũng không thể chỉ làm một nửa. Cho nên lúc Lộc Hàm cảm giác không còn đau như lúc mới đầu, liền đem hai chân hướng hai bên mở rộng ra, ý bảo Thế Huân có thể .

“Lâm...” Nghe được thanh âm người dưới thân đồng ý, Thế Huân liền không nhẫn nại nữa, bắt đầu ở hậu huyệt thông thả rút ra dương vật.

Lộc Hàm thật bội phục Thế Huân, dưới tình trạng này mà động tác còn có thể dịu dàng cẩn thận, hẳn là cần đến rất nhiều lực nhẫn nại. Lộc Hàm trong lòng cũng rõ ràng, Thế Huân có thể làm đến như vậy, là vì anh cho rằng người đang nằm dưới thân chính là người anh yêu, Quan Lâm.

Dương vật ở hậu huyệt ra ra vào vào trong chốc lát, dừng đạo lúc này đã ướt át thả lỏng, hậu huyệt từ từ thích ứng với dương vật thô lớn. Lộc Hàm cảm giác đau đớn tiêu thất, thay vào đó mỗi lần dương vật đỉnh nhập, quy đầu chậm rãi ma sát với vách tường bên trong, cảm giác tê dại ngứa ngáy làm cho trái tim cậu bắt đầu nóng lên, mà dương vật mỗi một lần rời khỏi, thối lui đến cửa động liền bị huyệt khẩu triển miên níu giữ, giống như cầu xin nó lập tức tiến vào.

“Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm liên tục gọi tên Thế Huân, cảm giác triển miên giao hợp làm cho người ta trầm luân.

“Lâm... Lâm...” thanh âm của Thế Huân cũng động tình không kém, thấp thẳm ám ách, dịu dàng tận xương, tùy theo tiết tấu của tiếng gọi mà dương vật lại một lần rồi một lần đỉnh tiến.

Lộc Hàm chỉ cần nâng mắt liền nhìn thấy ảnh chụp của Thế Huân cùng Quan Lâm trên vách tường, trong ảnh hai người tươi cười đến thực ngọt ngào, lại nghe một tiếng “Lâm” từ miệng Thế Huân phát ra, đối với Lộc Hàm, đây không khác gì là một loại châm chọc. Chính là lúc này còn có cái gì để so đo tức giận, dù sao thì đêm nay cậu chính là cam tâm tình nguyện, biết rõ mọi chuyện sẽ diễn biến theo hướng này, nhưng vẫn luyến tiếc không thể buông tay người mình thầm yêu mười năm, Ngô Thế Huân.

Sau khi đau đớn nơi hậu huyệt biến mất, cảm giác vui sướng khi bị dương vật trườ sấp như những con sóng cứ thay phiên nhau mạnh mẽ ập tới. Thế Huân cùng Quan Lâm bên nhau cũng đã năm năm, dĩ nhiên biết được làm thế nào mới khiến người dưới thân càng thêm vui thích. Lúc mới bắt đầu trườ sấp thì thông thả nhẹ nhàng, nhưng khi dương vật ngẫu nhiên chạm phải một điểm nào đó, nghe được người dưới thân kêu lên một tiếng sợ hãi, tốc độ dùng lực của Thế Huân liền nhanh hơn, quy đầu mướt mà co dãn cứ cố ý nhắm thẳng điểm kia mà chạm, thẳng đem Lộc Hàm biến thành toàn thân run rẩy, không ngừng lớn tiếng rên rĩ.

“A a... Lại... Lại chạm một chút...” Hậu huyệt từ đau đớn đến thích ứng giờ lại sinh ra một cảm giác tê dại, Lộc Hàm lúc này chỉ muốn được thêm càng nhiều sung sướng, cậu khát vọng Thế Huân tiến vào mình càng sâu, háo hức khi dương vật sấp nhập vào hậu huyệt, khát vọng quy đầu hung hăng va chạm vào chỗ mẫn cảm kia. Lộc Hàm hai tay ôm lấy bả vai của Thế Huân, hai chân vòng qua thắt lưng anh, cố gắng nâng cái mông mình càng cao, làm cho nơi kết hợp của hai người chặt chẽ không một khe hở.

13. Chương 12: Hiểu Lâm

“Lâm, Lâm...” hai tay Thế Huân đặt ở hai bên thân thể Lộc Hàm, mồ hôi tích tụ từng giọt trên trán, trong mũi phát ra hơi thở nóng rực, một tiếng khóc lóc nỉ non truyền đến bên tai y. Dương vật một lần rồi lại một lần mạnh mẽ va chạm với hậu huyệt, thân thể hai người va chạm không ngừng phát ra âm thanh ‘ba,ba’ vang dội, nhưng chỉ càng kích thích thêm tình dục nơi hai người. Thế Huân đã không thể kiên trì nữa, đem ôn nhu rút ra sau đầu, đột nhiên thẳng khởi nửa người trên, hai tay bắt lấy hai chân Lộc Hàm đẩy về phía

trước, đem toàn bộ cái mông đều dựng thẳng lên, thuận tiện cho chính mình mỗi lần tiến quân đều thẳng tốc đến chỗ sâu nhất.

“Thế Huân... Thế Huân... em không được...” Toàn bộ thân thể cùng tâm hồn Lộc Hàm đều đã hăm sâu vào tình dục, thân thể cơ hồ bị Thế Huân ép thành 90 độ, hậu huyết bị dương vật tùy ý trều sáp thao lột, mới nếm thử tình dục không ngờ lại trải qua ái ân điên cuồng như vậy, dương vật phía trước của cậu bị kích thích càng ngày càng trưởng, Lộc Hàm nhịn không được đưa tay cầm lấy dương vật chính mình mà an ủi. Trước sau đều bị kích thích khiến Lộc Hàm rất nhanh có cảm giác muốn bắn tinh lần thứ hai.

“Lâm, chúng ta cùng nhau...” Hậu huyết ẩm áp ẩm ướt, người dưới thân lại rên rỉ động tình làm Thế Huân cũng rất nhanh bị kích thích, anh đỉnh khởi thất lưng hướng vào chỗ sâu nhất trong thân thể Lộc Hàm...

“Ngô...” Thế Huân mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhẹ nhàng cử động cái đầu vô cùng đau nhức, cố gắng mở mắt ra. Đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng chói mắt ngoài cửa sổ nên nhanh chóng nhắm lại, thích ứng trong chốc lát mới lần thứ hai mở.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn lên trần nhà, xác định là phòng của mình, quay đầu nhìn đến người đàn ông xa lạ nằm bên cạnh mình.

“Chết tiệt! Hôm qua uống nhiều lắm, say quá ... Thế nhưng lại lầm tưởng một MB là Quan Lâm mà mang về nhà” Thế Huân xúc chấn lên, nhìn đến bên dưới chăn cả mình và người đàn ông kia đều toàn thân xích lỏa, kí ức mơ hồ của đêm qua tràn vào trong đầu, anh chửi nhỏ một tiếng, trong lòng hối hận không thôi, tâm tình buồn bực từ trên giường ngồi dậy.

“Dậy đi, nhanh cầm tiền rồi biến!” Thế Huân vươn chân đá bên hông hạ thân của người đàn ông kia.

“A!” Không biết là Thế Huân là vô tình hay cố ý, vừa lúc đá trúng bộ vị trọng điểm của Lộc Hàm, làm cậu kêu lên lập tức mở mắt, liền nhìn thấy Thế Huân thần tình chán ghét đang nhìn mình.

Đêm qua sau khi hai người làm xong, Thế Huân phỏng chừng là đã thỏa mãn, có lẽ không thể theo lẽ thường mà suy đoán hành vi của người say rượu, Thế Huân cũng không ôm Lộc Hàm mà nỉ non gọi “Lâm” nữa, tự bản thân mơ mơ màng màng đi đến phòng tắm tắm rửa, sau đó ngã ra giường ngủ say.

Lộc Hàm cũng đành phải mượn phòng tắm của anh tẩy rửa thân thể, rồi mới tính toán lập tức rời đi, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, Thế Huân làm đến lúc sau có chút kích liệt, lúc ấy thì thích thật. Nhưng hậu quả là không chỉ phía sau cậu có chút không thoải mái, mà hai chân cũng hư nhược muốn chết, lúc này tắm đều phải vịn vào vách tường, chứ nói chi là đi đường.

Lộc Hàm không ngăn được mình liền nằm xuống bên cạnh Thế Huân, nghĩ thầm chỉ cần nghỉ ngơi một lúc rồi thừa dịp Thế Huân còn ngủ say mà rời đi, nhưng thật sự là rất mệt mỏi, cậu bất tri bất giác ngủ thẳng đến khi Thế Huân đá cậu tỉnh lại.

“Nhanh chút!” Thế Huân cực không kiên nhẫn lập lại một câu, xoay người lấy ví của mình, móc tiền ra ném thẳng vào mặt Lộc Hàm.

Lộc Hàm ngây ngẩn cả người, không hiểu nổi ý tứ của anh.

“Sao vậy! Còn chê ít!?” Thế Huân nhú nhú mày, khinh thường nhếch miệng, lại lấy ra tấm chi phiếu hướng Lộc Hàm ném tới.

Cho dù Lộc Hàm luôn luôn trung thực, không đánh bài, không gái gú, thậm chí thẳng đến hôm qua là lần đầu cậu đến quán bar, thì hiện tại cậu cũng đã hiểu tại sao Thế Huân cho cậu tiền, cũng biết anh đem cậu thành cái dạng gì!

Nói thiệt chứ au muốn đánh người ghê TvT tội Nai nhỏ quá =.=

14. Chương 13: Album

Chủ động hiến thân, một đêm hoan ái, cho dù bị xem trở thành người khác cũng không sao, tự mình cho rằng đã hoàn thành giấc mộng mười năm, không nghĩ qua ngày hôm sau lại bị người mình thầm yêu xem là nam kỹ, kỳ thật điều này cũng không thể trách Thế Huân, không phải hết thấy đều là cậu tự làm tự chịu sao.

Lộc Hàm hoảng sợ vội từ trên giường đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lập tức rời khỏi nhà Thế Huân, tất nhiên cũng không có lấy tiền Thế Huân ném ỉn. Nhưng Thế Huân đâu có quan tâm, đối với anh dù kẻ MB xa lạ kia có làm ra loại hành động quái lạ nào thì anh cũng không có tâm tình mà để ý.

“Tiểu Lộc, sao con cả đêm hôm qua không về nhà, di động cũng tắt máy, mẹ đang lo gần chết.” Lộc Hàm vừa về đến nhà, liền thấy mẹ mình thần tình lo lắng chạy ra đón.

“Mẹ, thực xin lỗi. Tối hôm qua... Tăng ca quá mệt mỏi, không cẩn thận nằm úp sấp trên bàn ngủ mất, di động hết pin cũng không có phát hiện.” Tối hôm qua cùng Thế Huân ở trên giường mây mưa thất thường, Lộc Hàm căn bản là không có chú ý tới di động của mình hết pin. Vốn dĩ trong lòng đã cảm thấy có lỗi khi để mẹ phải lo lắng, vậy mà hiện tại còn nói dối, trong lòng cậu càng cảm thấy áy náy hơn, đến nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

“Không sao, lần sau đừng làm mẹ lo lắng nữa. Cũng may hôm nay là cuối tuần, con nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Lộc mẫu nhìn thấy sắc mặt con trai rất kém cũng không nói thêm gì, dặn dò một câu liền để cho Lộc Hàm nghỉ ngơi.

Lộc Hàm “Ân” một tiếng, về phòng ngủ của mình.

Đêm qua hoan ái làm cho thể lực tiêu hao quá lớn, còn chưa có phục hồi đã vội vã rời khỏi nhà Thế Huân, Lộc Hàm thẳng đến bây giờ còn cảm thấy cả người mệt mỏi, vậy mà khi cậu nằm trên giường làm thế nào cũng ngủ không được, trong đầu luôn hiện ra ánh mắt chán ghét cùng động tác khinh thường đem tiền ném vào mặt mình của Thế Huân.

Lộc Hàm từ trên giường đứng lên, đi đến giá sách rút ra một quyển album dày. Mở ra album, bên trong toàn bộ là hình chụp của Thế Huân, đại bộ phận đều là chụp bên hông, cũng có mấy tấm chụp chính diện nhưng dường như ống kính để rất xa nên gương mặt có chút mờ hồ, rõ ràng những bức ảnh này đều do Lộc Hàm chụp.

Lộc Hàm rút ra tấm ảnh đầu tiên, ở mặt trái ảnh có viết chữ “Thế Huân trong lễ khai giảng”, bởi vì niên đại quá lâu, chữ viết đã có chút mờ. Đây là năm đó khi Thế Huân ở trên đài phát biểu trong lễ khai giảng, Lộc Hàm đứng ở dưới lấy điện thoại chụp được, bởi vì khoảng cách quá xa, ảnh tuy chụp được toàn bộ cơ thể của anh nhưng lại không thấy rõ gương mặt. Lộc Hàm bất động chăm chú nhìn bức ảnh một lúc, sau đó cất trở lại, rồi lật tiếp một trang album nữa, “Thế Huân trên đài lãnh thưởng” “Thế Huân cùng mình gặp thoáng qua” “Thế Huân trở thành tổng giám đốc” “Thế Huân cùng Bạch Hiền bên nhau” ...

Một quyển album, gần như là những sự kiện Thế Huân đã trải qua trong mười năm, lật đến cuối quyển, vẫn còn mấy trang để trống. Lộc Hàm đột nhiên nghĩ đến, đêm qua là một cơ hội rất tốt nhưng cậu lại bỏ lỡ, thật vất vả mới ở gần như vậy, có thể chụp rõ ràng ngũ quan của Thế Huân, sau này sợ là không còn có cơ hội đi.

Bởi vì Lộc Hàm trong công ty làm bên bộ phận tài chính, nên dù cho sau đêm đó cậu nghĩ không muốn cùng Thế Huân còn bất cứ liên hệ gì, thì cũng không có lý do nói từ chức là từ chức, ít ra những thứ đã được giao, phải hoàn thành cho tốt mới được. Nhưng làm cậu không nghĩ tới chính là, trước kia trăm phương nghìn kế muốn gặp được Thế Huân đều rất khó, hiện tại hai người lại rất mau chạm mặt nhau.

“Các người đều là nào lợn à? Báo cáo tài chính lại phạm lỗi lớn như vậy, có phải hay không muốn về vườn hết !?” Thế Huân nộ khí đằng đằng xông vào phòng tài chính, đem bản báo cáo ném lên bàn làm việc của quản lý.

“Ngô... Ngô tổng, xảy ra chuyện gì?” Nhân viên Ngô thị đều biết gần đây tâm tình Thế Huân không tốt, mỗi lần gặp anh đều là sắc mặt thâm trầm, cũng không còn thấy Quan Lâm cùng anh đến công ty nữa, mọi người sôi nổi đoán Ngô tổng có phải hay không thất tình, dù sao hiện tại toàn bộ trên dưới công ty đều

cảm thấy bất an, gặp được Thế Huân đều là có thể trốn thì trốn. Quản lý tài chính nhìn thấy Thế Huân phần nộ tìm tới cửa, vội vàng từ trên ghế đứng lên, lắp bắp hỏi.

15. Chương 14: Gặp Nhau

“Mở to cặp mắt của anh mà nhìn xem, sao lại ngu ngốc phạm một sai lầm căn bản như vậy!” Thế Huân ngoan độc chỉ vào một điểm trên bản báo cáo tài chính.

Nhìn thấy điểm lỗi Thế Huân chỉ ra trên bản báo cáo, mồ hôi của quản lý lập tức tuông ra. Bản báo cáo này là do hắn làm, bởi vì mỗi tháng đều phải làm, mỗi lần đều cố định giống nhau, quản lý tài chính khẳng định không có vấn đề nên không để tâm, sau khi làm xong không thèm duyệt lại mà trực tiếp nộp cho Thế Huân, kết quả thực sự có lỗi.

Nếu là bình thường, có lẽ sẽ bị Thế Huân thóa mạ một chút rồi khấu trừ tiền lương. Nhưng mà hiện tại, đây rõ ràng là thêm dầu vào lửa cho cơn thịnh nộ của Thế Huân, bị bãi chức quản lý tài chính là chuyện nhỏ, chỉ sợ Ngô tổng sẽ nổi trận lôi đình mà sa thải hắn.

Quản lý tài chính cẩn thận nhìn sắc mặt của Thế Huân, sắc mặt của anh thật so với đáy nồi còn đen không kém, làm hắn sợ đến mức rụt cổ, quay đầu nhìn nhìn các nhân viên tài chính khác, một đám đều rụt cổ ghé vào trên bàn, có người thậm chí hận không thể chui xuống gầm bàn, để đỡ bị lửa giận của Ngô tổng cháy lan đến người mình.

“Lộc Hàm, cậu lại đây cho tôi! Sao cái báo cáo đơn giản như vậy cũng làm sai!” Quản lý tài chính cắn chặt răng, dù sao việc này mình tuyệt đối không thể chủ động nhận sai, đây không phải tự tìm đường chết sao, phải tìm người chịu tội thay mới được. (ông quản lý đề tiện TvT)

Ánh mắt quét qua một vòng tất cả các nhân viên, hắn liền hô tên Lộc Hàm, cái này vì Lộc Hàm ở bộ phận tài chính là người hiền lành nhất, bộ dáng thực dễ bị khi dễ, tìm cậu làm người chịu tội thay khẳng định là thích hợp nhất.

Từ sau khi Thế Huân bước vào phòng tài chính, Lộc Hàm liền cúi đầu ghé mặt vào máy tính, nghĩ thầm Thế Huân giận dữ như vậy, khẳng định sẽ không chú ý tới mình. Nhưng hiện tại quản lý lại kêu tên cậu, không lên tiếng sẽ làm người khác càng chú ý, cậu đành đứng lên và cứng rắn đi qua.

“Ngô tổng, quản lý.” Bởi vì Thế Huân đưa lưng về hướng Lộc Hàm, mà Lộc Hàm vừa bước đến phía sau Thế Huân thì cũng dừng lại, cho nên ngay từ đầu anh vẫn chưa nhìn thấy mặt cậu. Buổi sáng sau khi hoan ái, Lộc Hàm cơ hồ không hề mở miệng nói chuyện, nên Thế Huân cũng không có khả năng từ thanh âm mà nhận biết được.

“Tiểu Lộc a, cậu làm sao vậy, chúng ta làm công tác tài chính quan trọng nhất là cẩn thận a, cậu cũng biết chỉ một sai lầm nhỏ nhỏ cũng mang lại cho công ty nhiều tổn thất rất lớn.” Quản lý tài chính một bên giáo huấn Lộc Hàm một bên nháy mắt ra hiệu với cậu, ý tứ đại khái là cậu thay tôi gánh nợ một lần, sau này sẽ không thiếu ưu đãi cho cậu.

“Đối... Thực xin lỗi.” Lộc Hàm cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi, thừa nhận sai lầm này là do mình phạm phải. Cậu không quan tâm đến ưu đãi gì đó của quản lý tài chính, chỉ là nghĩ dù sao mình cũng đang muốn từ chức, chịu giúp người khác một tiếng xấu cũng không sao cả.

“Một câu xin lỗi thì đã xong chuyện, cậu nói nghe thật dễ dàng, công ty không dư tiền nuôi những kẻ khi phạm sai lầm chỉ biết nói một câu ngu ngốc thật xin lỗi! Lập tức đi sửa cho tôi! Cậu...” Thế Huân đầy một bụng tức giận không chỗ phát tiết, lời xin lỗi của Lộc Hàm lại làm cho anh nổi trận lôi đình, cầm lấy bản báo cáo tài chính trên bàn, nổi giận đùng đùng quay người định ném vào mặt kẻ đang đứng phía sau. Nhưng khi nhìn thấy mặt Lộc Hàm anh ngậm ngẫn cả người, bàn tay nắm lấy bản báo cáo cũng dừng lại giữa không trung.

Lộc Hàm không nghĩ tới Thế Huân sẽ đột nhiên xoay người lại, lập tức cũng ngậy ngấn cả người, ngơ ngác nhìn Thế Huân.

“Cậu theo tôi vào văn phòng.” Dù sao cả phòng tài chính đang nhìn bọn họ, Thế Huân rất nhanh phản ứng lại, thu hồi bản báo cáo trên tay, xoay người bước đi.

Lộc Hàm không có cách nào, đành phải theo Thế Huân đi ra ngoài.

16. Chương 15: Đuà Cột

Lộc Hàm đi theo phía sau Thế Huân, hai người một trước một sau nhanh chóng vào thang máy.

Đèn thang máy báo hiệu đang đi lên, một bầu không khí vô cùng áp lực bịt kín cả không gian. Thế Huân nghiêm mặt mím môi không nói một lời, Lộc Hàm đứng bên cạnh anh lòng cũng đang vô cùng bất an.

Âm thanh “Leng keng” nhắc nhở đã tới nơi, đánh vỡ bầu không khí tẻ nhạt giữa hai người, Thế Huân bước khỏi thang máy đầu tiên, Lộc Hàm cũng nhanh chóng chạy theo sau.

“Đóng cửa lại.” Thế Huân đi vào văn phòng ngồi lên ghế, phân phó cho Lộc Hàm đang đi theo phía sau của mình.

Lộc Hàm đóng cửa kĩ càng, sau đó xoay người thấp đầu đứng đối diện với Thế Huân.

“Tiền lương và phúc lợi của Ngô thị kém đến mức nhân viên phải đi làm thêm công việc của một MB!?” Thanh âm châm chọc của Thế Huân vang lên trên đỉnh đầu Lộc Hàm.

“Ngô tổng, tôi...” Lộc Hàm quần bách ngẩng đầu, lại nhìn thấy biểu tình đùa cợt cùng khinh thường của Thế Huân, cậu há miệng thở dốc không biết nên giải thích như thế nào.

“Đương nhiên, tôi tin rằng cậu để đàn ông làm một đêm so với một tháng tiền lương không chừng còn nhiều hơn, hơn nữa làm thêm là tự do của cậu, nhưng là xin cậu trước khi nâng móng lên cho người khác làm thì hãy đem công tác của mình làm tốt trước đã, bằng không thì liền cắt!” Thế Huân đột nhiên thay đổi sắc mặt, cầm bản báo cáo ném thẳng về phía Lộc Hàm, những trang giấy phiêu tán lả chả trước mặt cậu trước khi rơi rải rác trên sàn nhà. Dưới cơn thịnh nộ, Thế Huân đã sớm quên buổi sáng hôm đó Lộc Hàm cần bản chưa từng cầm tiền của anh.

“Tôi...” Lộc Hàm mở miệng định nói cái gì, nhưng lại nghĩ mình dù sao cũng sắp từ chức, dù sao sau này hai người sẽ không còn gặp mặt, thôi thì để Thế Huân nghĩ sao cũng được. Cậu ngậm miệng cắn chặt khớp hàm, chậm rãi ngồi xổm người xuống đem bản báo cáo trên đất nhặt lên.

“Hừ! ...” Thế Huân hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị tiếp tục giáo huấn Lộc Hàm, di động lại đột nhiên vang lên.

“Lâm!” Nhìn đến số điện thoại, sắc mặt Thế Huân lập tức chuyển biến, dè xuống tức giận đón nghe điện thoại, thanh âm cũng trở nên sung sướng hơn nhiều.

Nghe được Thế Huân hô lên tiếng này, khuôn mặt vốn đã không tốt của Lộc Hàm lại càng thêm tái nhợt.

“Cậu đi ra ngoài trước đi.” Thế Huân che microphone hướng Lộc Hàm khoát tay, hiển nhiên cuộc gọi này của Quan Lâm làm cho anh không còn tâm tình mà bận tâm đến Lộc Hàm nữa.

“Lâm, chuyện đùa nhỏ đã được giải quyết, chúng ta sẽ không chia tay đúng không!?” Lộc Hàm mới bước ra khỏi văn phòng, còn chưa kịp đóng cửa đã nghe thanh âm đầy mong chờ của Thế Huân. Cậu căng thẳng trong lòng, động tác đóng cửa cũng chậm một chút, cậu muốn biết Thế Huân và Quan Lâm đến cuối cùng có chia tay hay không, nhưng rồi lại liệu mạng nhắc nhở việc này cùng mình không có liên hệ, yên lặng thở dài, yên lặng đóng cửa, sau đó quay người đón thang máy xuống tầng dưới.

“Thế Huân, anh buổi tối mấy giờ thì về nhà!” Trái ngược với thanh âm vội vàng của Thế Huân, giọng nói của Quan Lâm lại có vẻ rất bình tĩnh.

“Lâm, muốn tối nay về nhà ăn cơm phải không? Anh sẽ về trước để nấu cho em.” Từ khi mẹ của Quan Lâm bị chẩn đoán ung thư, Quan Lâm cũng ít khi về lại căn nhà chung của hai người, hiện tại lại đột nhiên hỏi làm Thế Huân trong lòng đặc biệt cao hứng.

“A, không cần. Em định về lấy đồ, thuận tiện trả lại anh chìa khóa nhà...” nụ cười trên mặt Thế Huân lập tức đông cứng, không đợi cho Quan Lâm nói xong, di động đã từ bên tai anh rơi xuống mặt đất...

“Lộc Hàm, Lộc Hàm, Ngô tổng nói cái gì!? Không có làm khó dễ cậu đi!?” Lộc Hàm mới vừa trở lại phòng tài chính, quản lý tài chính vẻ mặt đầy khẩn trương đã tiến lại hỏi.

“Không sao, Ngô tổng chỉ là bảo tôi đem báo cáo sửa lại một chút.” Lộc Hàm xé hạ khóe miệng, lộ ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, hướng quản lý tài chính giờ giờ bản báo cáo trong tay.

“Vây là tốt rồi vây là tốt rồi. Lộc Hàm, hôm nay thật sự cảm ơn cậu, cậu yên tâm, sau này có cơ hội tăng lương hay thăng chức, tôi sẽ dành cho cậu đầu tiên.” Quản lý tài chính lau lau cái trán đầy mồ hôi, cuối cùng cũng yên lòng, mở ra vẻ mặt tươi cười vỗ vỗ bả vai Lộc Hàm.

“Cám ơn quản lí. Nhưng mà... Tôi có chút chuyện cá nhân, dự định sẽ từ chức, còn phải phiền anh sắp xếp nhân viên thay thế tôi.” Lộc Hàm đã định sẽ từ chức, thừa dịp này nói ra luôn. Cậu ở trong lòng âm thầm khuyên bảo chính mình, mặc kệ Thế Huân có hiểu lầm hấn là MB, mặc kệ Thế Huân có cùng Quan Lâm chia tay hay không, cùng cậu đã không còn quan hệ .

“A... Từ chức!? A, cũng tốt, tôi sẽ mau chóngan bày nhân viên thay thế cậu. Lộc Hàm a, mất đi một nhân tài ưu tú như cậu, công ty chắc chắn sẽ phải tổn thất lớn...” Quản lý tài chính chưa kịp phản ứng nên hơi sững sốt một chút. Bất quá nghĩ lại nếu vạn nhất một ngày nào đó việc Lộc Hàm thay hấn chịu tội rơi vào tay Thế Huân, thì nhất định là phiền phức lớn, vừa lúc hiện tại Lộc Hàm từ chức đi rồi, mình có thể an tâm. Nghĩ đến đây quản lý lập tức trở nên cao hứng, lại nhanh nhẹn mở miệng khen Lộc Hàm vài lời khách sáo.

“Quản lí, tôi đi làm báo cáo, Ngô tổng nói anh ấy cần gấp.” Lộc Hàm ngăn lại màn thao thao bất tuyệt của quản lý tài chính, nói một câu liền quay về chỗ ngồi của mình.

Mai au bận xiu chuyện nên ko thể đăng chap mới đc, nên đăng giờ này ọi người đọc luôn, thông cảm cho au nhá :)))

17. Chương 16: Chấm Dứt

Thế Huân dựa vào cửa phòng ngủ nhìn Quan Lâm lấy quần áo từ trong tủ nhét vào vali, bản thân lại vô lực ngăn cản. Những kỷ niệm năm năm qua ở cùng Quan Lâm liên tục tràn vào đầu anh, có phải hay không tất cả cứ như vậy mà kết thúc!?

Quan Lâm so với Thế Huân nhỏ hơn bảy tuổi, lúc Thế Huân gặp gỡ Quan Lâm, Quan Lâm vẫn là một đứa nhỏ chưa đến 20, Quan Lâm có bộ dáng xinh đẹp, các phương diện khác cũng đặc biệt xuất sắc.

Thế Huân đối với Quan Lâm cũng tựa như Lộc Hàm đối với anh là nhất kiến chung tình – vừa gặp đã yêu, nhưng do điều kiện gia đình khá giả nên tính tình Quan Lâm có chút nuông chiều tùy hứng, Thế Huân phải mất rất nhiều công phu mới theo đuổi được Quan Lâm. Sau đó mới đặt hấn ở trong lòng bàn tay mà nâng niu, chiều chuộng.

Nhưng không có biện pháp chính là, cho dù Thế Huân đối xử tốt với Quan Lâm cỡ nào, thì cha mẹ Quan Lâm cũng không đồng ý cho con trai của mình sống cùng với một người đàn ông, tranh luận 5 năm, phân phân hợp hợp Thế Huân vẫn thủy chung kiên trì phần tình cảm này. Vây mà đến cuối cùng vẫn không thoát

khỏi vận mệnh phải chia tay, Quan Lâm không thể thờ ơ với bệnh ung thư của mẫu thân mà tiếp tục cùng một chỗ với Thế Huân.

“Thế Huân, cảm ơn anh 5 năm qua đã chăm sóc em.” Quan Lâm thu thập xong đồ vật của mình, kéo vali đi đến trước cửa phòng ngủ.

“Lâm...” Thế Huân chăm chú nhìn Quan Lâm, giơ tay lên định vuốt ve gương mặt hần, lại bị Quan Lâm nghiêng đầu né tránh.

“Đây là chìa khóa nhà, em sau này sẽ không dùng đến nữa, vẫn là trả lại cho anh.” Quan Lâm từ trong túi lấy ra chìa khóa chuẩn bị đưa cho Thế Huân.

“Lâm...” Anh căn bản không định nhận lấy chìa khóa, chỉ một lần rồi lại một lần gọi tên Quan Lâm, không chớp mắt nhìn gương mặt của hần, trong mắt dâng lên sợ hãi.

“Em đem chìa khóa để trên bàn.” Quan Lâm bị Thế Huân nhìn chăm chú đến có chút không được tự nhiên, liền quay mặt muốn thoát khỏi tầm mắt của anh.

“Lâm!” Thế Huân đột nhiên đem Quan Lâm ép lên vách tường, miệng ghé qua trực tiếp hôn lên môi hần.

Nụ hôn của Thế Huân vội vàng mà bối rối, đầu lưỡi dùng sức đỉnh vào răng nanh Quan Lâm ý muốn cạy mở miệng của hần.

Quan Lâm ngược lại há miệng, hung hăng cắn vào đầu lưỡi Thế Huân một cái.

“Ngô...” Thế Huân bị đau lui về sau vài bước, biểu tình không thể tin nhìn Quan Lâm.

“Thế Huân, xin anh tự trọng một chút, tôi tháng sau sẽ kết hôn. Đúng rồi, hoan nghênh anh đến lúc đó tới tham gia tiệc cưới của tôi.” Quan Lâm giơ tay lên lau đi nước miếng trên môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thế Huân mà nói.

“Lâm, Lâm... Em sao có thể đối xử với anh tàn nhẫn như vậy! ?” Thế Huân thì thào nói nhỏ, trong mắt toàn bộ đều là thương tâm tuyệt vọng.

“Không phải em tàn nhẫn. Thế Huân, anh cũng biết chúng ta không thể sống cùng nhau, để anh hoàn toàn hết hi vọng cũng là tốt cho anh thôi. Em phải chuẩn bị cho ngày cưới, em đi trước, tạm biệt.” Quan Lâm nói xong liền xách hành lý lên đi thẳng ra khỏi nhà.

“Lâm...” Thế Huân trơ mắt nhìn Quan Lâm rời đi, giơ tay lên nhưng rốt cuộc không bắt lại được gì.

Thế Huân cô đơn bước ra phòng khách, ngẩng đầu liền nhìn thấy bức ảnh hai người chụp chung trên vách tường.

Năm đó ái tình hai người còn nồng nàn, Thế Huân dỗ ngọt Quan Lâm để cả hai cùng mặt đồ cưới chụp một bức ảnh kết hôn, rửa ra thật lớn rồi đặt trong phòng khách, phòng ngủ và rất nhiều nơi để nhìn thấy khác.

Thế Huân nhìn bức ảnh hai người cùng nhau cười đến đáng bộ thực hạnh phúc, vậy mà bây giờ Quan Lâm nói tháng sau sẽ cùng người khác kết hôn. Phẫn nộ, thương tâm, tuyệt vọng, không cam lòng... Trong nháy mắt toàn bộ đều nẩy lên trong lòng.

Thế Huân đột nhiên như người điên đem bức ảnh trên tường ném xuống đất, lại vọt vào phòng ngủ đem tất cả ảnh chụp ném đi, kế tiếp, chỉ cần là đồ vật có liên quan đến hai người đều bị anh đập bể.

Toàn bộ căn nhà giờ là một mảnh hỗn độn, Thế Huân há miệng thở mạnh, thế nhưng cổ hỏa khí kia vẫn vô pháp khắc chế.

18. Chương 17: Phát Tiết

Quan Lâm sẽ phải kết hôn, vậy mà trước khi rời đi thậm chí một cái hôn cũng không muốn ỉnh, hiện tại dùng cách gì anh cũng phải phát tiết cơn giận này, dù sao chuyện này chẳng phải cũng đã làm một lần rồi sao. Thế Huân nhớ tới công ty của mình còn có một nhân viên kiêm chức MB.

Thế Huân không có số điện thoại của Lộc Hàm, nhưng mà tổng giám đốc Ngô muốn biết số điện thoại của một nhân viên bình thường thì quá dễ dàng, chỉ trong một lúc, Thế Huân liền từ quản lý tài chính tra ra số của cậu.

“Lộc Hàm phải không!? Tôi là Thế Huân, cậu lập tức đến nhà của tôi ngay.” Đối phương vừa bắt điện thoại, Thế Huân liền biểu lộ rõ ràng mục đích của mình. Chủ yếu là vì Thế Huân cảm thấy, đối với loại MB này không cần phải ... quanh co lòng vòng.

“Ngô... Ngô tổng...” thanh âm Lộc Hàm ở bên kia đầu dây nghe rất bối rối, nói chuyện đều lắp bắp.

“Sao vậy, sợ Ngô tổng tôi sau khi bao cậu không trả tiền sao!? Nhanh lên lại đây!” Thế Huân trào phúng mà cười, cơ hồ mệnh lệnh vừa mới nói xong, không đợi Lộc Hàm trả lời liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đến khi đi đến trước cửa nhà Thế Huân, Lộc Hàm mới kịp nhận ra bản thân có bao nhiêu ti tiện!

Lúc ăn cơm đột nhiên nhận được điện thoại của Thế Huân, còn chưa từ trong kinh ngạc mà bình tĩnh lại liền nghe được những lời không thể chịu nổi của anh, cộng với những sỉ nhục lúc ban ngày, chỉ cần là một người bình thường sẽ không bao giờ cư xử giống cậu, cơm cũng không ăn, nói dối mẫu thân công ty có việc lập tức vội vàng chạy đi.

Biết rất rõ bản thân bị Thế Huân xem thành cái gì, biết rất rõ đến nhà anh sẽ phải chịu sỉ nhục như thế nào, cho dù lần nữa khuyên bảo bản thân cùng Thế Huân sau đêm đó đã không còn quan hệ, anh cùng Quan Lâm có chia tay hay không không liên quan đến mình, Lộc Hàm trong lòng so với ai khác đều rõ ràng, nhưng lại không cách nào khống chế được hành động của mình, đơn giản vì người nợ là Ngô Thế Huân! Người mình thâm yêu mười năm xảy ra chuyện, hết thấy mọi thứ đều trở nên rối loạn.

Lộc Hàm còn ở trước cửa do dự, cửa nhà đột nhiên lại mở ra từ bên trong, ánh mắt Lộc Hàm và Thế Huân chạm nhau, cả hai đều có chút sửng sốt. Thế Huân phản ứng trước, một phen đem Lộc Hàm kéo vào trong nhà, sau đó đóng cửa thật mạnh, đặt cậu ở trên vách cửa, hung hăng hôn lên.

Lộc Hàm còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi Thế Huân đã chui vào trong miệng cậu, khuấy đảo mọi góc ngách trong khoang miệng, sau đó cuốn lấy chiếc lưỡi mềm nhuyễn mà dùng sức hút. Đầu lưỡi Lộc Hàm bị Thế Huân hút đến phát đau, đưa tay định đẩy Thế Huân ra, lại bị anh nắm chặt hai tay đặt lên vách tường.

Lộc Hàm chỉ có thể bị động mà tiếp thu cường hôn của Thế Huân, thẳng khi lòng ngực vì thiếu dưỡng khí mà sinh ra cảm giác đè nén, thân thể bắt đầu theo bản năng giãy dụa, Thế Huân mới buông lỏng đôi môi cậu ra.

“Cậu là MB sao kỹ sảo hôn lại cứng ngắt như vậy!?” Thế Huân liếm liếm nước miếng bị chảy ra khóe miệng trong lúc hôn, tựa hồ đối với kỹ thuật hôn của Lộc Hàm rất không vừa lòng.

Lộc Hàm thân thể cứng đờ, chăm chăm nhìn Thế Huân.

“Khuôn mặt cũng không đặc biệt. Cậu lúc nào thì vào Ngô thị, sao tôi trước giờ đều chưa gặp qua cậu!?” Thế Huân đưa tay nắm lấy cằm Lộc Hàm, ánh mắt ở trên mặt cậu quét qua quét lại.

“Ngô... Ngô tổng...” Thế Huân nhắc đến chuyện này làm trong lòng Lộc Hàm đau xót, quả nhiên trong lòng Thế Huân cậu chỉ là kẻ xa lạ chưa hề tồn tại.

“Không cần trả lời, dù sao gọi cậu đến cũng không phải để nói chuyện phiếm.” Thế Huân gợi lên khóe miệng nụ cười trêu chọc, buông cằm Lộc Hàm ra, tay chậm rãi cởi bỏ từng cái nút áo của bản thân.

Lộc Hàm hai mắt nhắm nghiền, nếu đã đến đây, tất yếu sẽ không cự tuyệt, huống chi chính cậu cũng không có cách nào cự tuyệt.

Ta nói mấy chương này thiệt tình là muốn đánh vào mặt thẳng Huân ghê gớm >.

19. Chương 18: Tiến Thoái Lương Nan [h]

Nút áo sơmi của Lộc Hàm rất nhanh đã bị Thế Huân cởi bỏ đến thắt lưng, vạt áo còn bị mắc kẹt trong quần, Thế Huân cũng không vội vàng đem áo sơmi hoàn toàn cởi bỏ, bàn tay thuận theo vạt áo mở rộng sờ soạng đi vào.

“Làn da coi như bóng loáng nhẵn nhụi, xúc cảm sờ lên không tồi.” bàn tay Thế Huân ở trước bộ ngực xích lửa của Lộc Hàm mà tùy ý vuốt ve, lòng bàn tay còn cố ý cọ qua cọ lại đầu vú.

“A...” Đầu vú bàn tay y cọ đến ngứa ngái, Lộc Hàm nhắm mắt thở nhẹ một tiếng.

“Làm thế nào vừa chạm vào đầu vú đã mẫn cảm như vậy, tôi còn tưởng cậu đã bị đàn ông chơi đến tê liệt.” Thế Huân có chút khinh thường cười nhạo một tiếng, cơn giận trong lòng cũng chỉ có thể mượn việc đùa giỡn cùng nhục nhã tên MB trước mặt này đến phát tiết. Anh dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy đầu vú của Lộc Hàm, bắt đầu chà xát.

“A a...” Tuy rằng trong lòng vô cùng khó chịu vì lời nói châm chọc của Thế Huân, nhưng lại chống cự không được khoái cảm từ trước ngực truyền đến, Lộc Hàm không thể khống chế thoát ra tiếng rên rỉ, dù sao tính ra thì đây cũng chỉ là lần thứ hai cậu tiếp xúc với tình dục, thân thể ngây ngô hết sức mẫn cảm, chống không nổi nửa điểm khiêu khích.

“Vừa rồi thấy cậu mẫn cảm như vậy còn tưởng là tay mới, bắt quá âm thanh cũng thật dâm dăng đi, mới kêu hai tiếng đã làm tôi cứng lên.” Chết tiệt! Thế Huân ngoài miệng nói thực khó nghe, nhưng trong lòng lại thầm mừng chính mình, chỉ là nhìn thấy tên MB này hai má ửng đỏ, bộ dáng há miệng rên rỉ không ngừng đã làm khổ gian chính mình có phần ứng, cho dù lúc trước ở cùng Quan Lâm cũng không đến như vậy.

Lần đầu cùng Lộc Hàm, Thế Huân chỉ biết bản thân say rượu lắm tưởng cậu là Quan Lâm, còn tử mỉa quá trình làm tình ra sao, anh không có nửa điểm ấn tượng.

“Ngô...” Lời nói của Thế Huân làm cho Lộc Hàm vội vàng ngậm miệng lại, rồi lại theo bản năng mở mắt liếc nhìn về khổ gian của anh, đúng quần Thế Huân thật sự phồng lên một khối to, mặt Lộc Hàm nháy mắt liền đỏ bừng, lập tức di dời tầm mắt.

“Vật này đêm đó có cái gì làm cậu hài lòng không!/? Đối với kích thích của mình tôi thực sự tự tin. So với những người đàn ông khác của cậu cũng coi là xuất sắc đi! Trước hết lấy tay giúp tôi thoải mái một chút.” Thế Huân vừa cười nói vừa kéo tay Lộc Hàm đặt vào khổ gian của mình.

Lộc Hàm cách lớp quần cũng có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của dương vật, trong đầu đột nhiên nhớ tới đêm đó mình giúp Thế Huân an ủi, thân màu tím cùng gân xanh dữ tợn, quy đầu cực đại mướt mà no đủ, dựng đứng thẳng tắp ở trước mắt mình... Trong đầu Lộc Hàm “Oanh” một tiếng nổ tung, trên tay cũng quên động tác, ngơ ngác nhìn khổ gian của Thế Huân.

“Xem ra cậu đối với thứ này có một kỷ niệm rất đáng nhớ!” Thế Huân thấy Lộc Hàm ngây người chăm chú nhìn khổ gian của mình, tình cờ lại nói đúng những gì cậu đang suy nghĩ.

Bị Thế Huân giễu cợt làm cho tinh thần Lộc Hàm lập tức phục hồi, vội vàng cách lớp quần cao thấp khẽ vuốt dương vật của Thế Huân. Thật ra trong lòng cậu cũng rất mâu thuẫn, một bên bị những câu trào phúng của Thế Huân làm cho đau đớn khổ sở, một bên lại vô pháp cự tuyệt cùng Thế Huân lần thứ hai tiếp xúc.

Nói bản thân tiện cũng được, không có nguyên tắc cũng được, bị Thế Huân xem là MB, cũng từng khuyên nhủ bản thân sau đêm đó cùng anh sẽ không còn quan hệ, thậm chí đã xin từ chức ở Ngô thị. Nhưng khi

lần thứ hai có cơ hội được ở cùng Thế Huân, cậu căn bản là vô pháp cự tuyệt, thậm chí còn mang vài phần chờ mong.

“Cởi bỏ thắt lưng, đưa tay vào trong.” Hiển nhiên Lộc Hàm chỉ cách lớp quần an ủi làm Thế Huân không hề vừa lòng, thanh âm dừng dừng ra lệnh cho Lộc Hàm đưa tay vào trong giúp anh giải quyết, đồng thời bàn tay đang đặt ở ngược ngực Lộc Hàm cũng tiếp tục đùa bỡn với đầu vú của cậu.

20. Chương 19: Phóng Túng [h]

Hai tay Lộc Hàm run rẩy cởi bỏ dây lưng của Thế Huân, sau khi quần được kéo xuống, bên trong lộ ra quần lót màu đen ôm lấy dương vật, càng làm nổi bật thêm hình dáng thô dài. Lộc Hàm do dự một chút rồi kéo quần lót xuống, trụ thịt sắc tím lập tức nhảy ra, cứng rắn đứng thẳng trước mắt Lộc Hàm. Nguyên lai bao quy đầu sớm đã được lộ ra, cái đầu nấm cực đại no đủ sáng bóng, Lộc Hàm lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, ngô... Hảo nóng.

“Nhanh lên cầm nó.” Thế Huân bắt mắt với động tác thông thả của Lộc Hàm, hung hăng nhéo đầu vú cậu một cái.

“A!” Đầu vú truyền đến đau đớn làm Lộc Hàm kêu lên một tiếng, nhanh chóng lấy tay vây trụ dương vật của Thế Huân, trụ thịt nóng bỏng đến mức lòng bàn tay của cậu cũng hầm hập nóng theo. Tuy rằng lần đầu tiên Thế Huân không có ẩn tượng, nhưng Lộc Hàm thì nhớ rất rõ, cậu biết như thế nào mới có thể làm cho Thế Huân càng thêm thoải mái. Dù nói đây mới là lần thứ hai Lộc Hàm làm tình, nhưng trước kia cậu đã từng tự an ủi, hành động này coi như khá thuần thực. Tay Lộc Hàm cao thấp di động giúp Thế Huân lỏng dương vật.

“Thủ pháp không tồi, xem ra cậu thường xuyên giúp khách nhân lỏng.” Được Lộc Hàm an ủi Thế Huân cảm thấy rất thoải mái, đỉnh thẳng thắt lưng làm cho dương vật cọ xát mạnh hơn vào trong tay của Lộc Hàm.

Ở cùng Quan Lâm 5 năm, Thế Huân thật sự là sủng hấn đến mức tận cùng, cho tới bây giờ cũng chưa từng bắt hấn giúp mình thủ dâm hay khẩu giao, mỗi một lần làm tình đều luôn quan tâm đến cảm thụ của Quan Lâm trước, sợ hấn có tí xịu đau đớn hoặc là khó chịu. Nhưng bởi đối tượng hôm nay là Lộc Hàm, trong mắt anh cậu bất quá chỉ là một MB, không cần chăm sóc che chở, hơn nữa Thế Huân hôm nay vốn chính là muốn phát tiết, hành vi so với khi cùng Quan Lâm càng thêm phóng túng tùy tiện, bất quá cũng làm cho anh cảm giác được càng nhiều thoải mái.

Lộc Hàm không có hé răng, tiếp tục giúp Thế Huân lỏng dương vật, cảm giác thứ trụ thịt nóng bỏng kia lại thô lớn lên rất nhiều, lỗ nhỏ nơi quy đầu thậm chí đã tràn ra chất lỏng, dính nháp đầy tay cậu, bất quá thứ keo trắng mịn này làm Lộc Hàm càng thêm thông thuận để giúp Thế Huân an ủi.

“Sao không kêu nữa, lúc này kêu rất dâm dăng mà.” Thế Huân đưa tay nâng lên cầm Lộc Hàm, ánh mắt lộ ra nụ cười khiêu khích, đồng thời lực đạo xoa bóp đầu vú cũng tăng theo.

“Aha... Ngô... Ngô tổng...” Đầu vú vẫn luôn bị Thế Huân nắm trong tay đùa bỡn, bản thân lại đang an ủi dương vật của Thế Huân, lúc này bởi vì những lời khinh rẻ của Thế Huân nên cậu mới cố đè ép thanh âm rên rỉ, vậy mà hiện tại lại bị nụ cười khiêu khích của Thế Huân làm cho nhịn không được rên thành tiếng.

“Thực tao!” Thế Huân trước sau đều không có nghe qua Lộc Hàm nói gì nhiều, nhiều nhất cũng chỉ lắp bắp một tiếng Ngô tổng. Nhưng thanh âm của cậu quả thật không tồi, nhẹ nhàng ôn nhu, nhất là dưới kích thích của tình dục càng có chút ám ách có chút vi suyền, tiếng than nhẹ nhàng ngọt nị làm trái tim anh trở nên ngứa ngáy. Thế Huân thẳng tiến đem tiếng rên rỉ của Lộc Hàm nuốt vào trong miệng, ngậm lấy đôi môi mềm mại mà tham lam mút vào.

Bàn tay Thế Huân mò đến khó gian của Lộc Hàm, linh hoạt rút ra dây lưng, cởi bỏ quần, bái hạ quần lót, luồn vào phía sau bắt lấy một bên mông của cậu vuốt ve.

“Ngô...” Miệng bị Thế Huân chiếm cứ, Lộc Hàm chỉ có thể thoát ra thanh âm mơ hồ. Giúp Thế Huân an ủi dương vật đã được một lúc làm cho tay cậu có chút mỏi, liền buông tay tạm nghỉ ngơi, nhưng ngay lập tức Thế Huân lại kê sát lại, dương vật nóng bỏng ma sát với phía trước đã sớm xích lõa của cậu.

Hai trụ thịt đồng dạng nóng bỏng kê sát cùng một chỗ, làm cho hơi thở hai người nháy mắt trở nên nặng nề, thân thể bốc lửa dựa vào nhau điên cuồng hôn môi.

21. Chương 20: Bị Coi Thường [h]

Mãnh liệt hôn môi làm Lộc Hàm không kìm được lòng ôm lấy cổ của Thế Huân, để hai thân thể càng tiếp xúc nhiều hơn, trái phải vận vẹo thất lưng, cọ sát rất nhanh vào dương vật của anh.

Thế Huân bị cọ vô cùng thoải mái, xoa nắn mông Lộc Hàm càng thêm mãnh liệt, da thịt trong tay không những mềm mại mà còn cực kỳ co dãn, bóp chặt nắm tay, da thịt trắng mịn mềm nhuyễn theo kẽ tay tràn ra, xúc cảm vô cùng tốt. Thế Huân hoàn toàn không chơi đùa với đầu vú Lộc Hàm nữa, mà dùng tay trực tiếp xoa nắn lên một bên mông còn lại của cậu.

Phía trước kê sát với dương vật nóng bỏng của Thế Huân, hai cánh mông lại không ngừng bị tay anh xoa nắn chà sát, hai nơi trọng yếu trước sau đều bị kích thích làm Lộc Hàm dần dần có cảm giác muốn bắn tinh. Cậu sắp không khống chế được chính mình, miệng lại bị hung hãn hôn mút không thể phát ra tiếng, chỉ có thể đưa tay bối rối đẩy Thế Huân ra.

Thế Huân đang cao hứng sao có thể cho Lộc Hàm rời đi, liền đem cậu vây chặt giữa mình và bức tường, cọ sát hôn môi, bừa bãi vuốt ve.

Cuối cùng Lộc Hàm cũng nhịn không được mà bắn ra. Bởi vì thân thể hai người kê sát cùng một chỗ, tinh dịch bắn ra liền dính lên dương vật của Thế Huân, thậm chí bởi vì bắn quá nhanh quá mau, ngay cả quần của Thế Huân cũng bị loang lổ nhiều điểm tinh dịch trắng ngà.

“Xem chuyện tốt cậu làm này, bắn đầy người tôi. Tôi hiện tại cảm thấy cậu làm MB so với làm nhân viên Ngô thị thì hợp hơn, một cái báo cáo tài chính đơn giản cũng làm sai, nhưng thân thể mãi cảm lại dâm dăng này hẳn là được nhiều đàn ông thích đi, ngay cả tôi đều thiếu chút nữa là bắn.” Thế Huân buông Lộc Hàm ra, một bên nói lời trào phúng châm biếm một bên cởi ra chiếc quần dính đầy tinh dịch.

“Ngô... Ngô tổng... Thực xin lỗi... làm dơ quần áo của anh ...” Lộc Hàm cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi, dương vật bắn nhuyễn sau khi bắn tinh còn lộ ở bên ngoài, những tàn tích của tinh dịch vẫn dính quăng từ lỗ nhỏ chảy ra. Lộc Hàm vừa xấu hổ vừa quẫn bách đứng trước mặt Thế Huân, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Sao còn chưa động thủ!? Hay chờ tôi giúp cậu cởi quần áo!?” Nhìn thấy Lộc Hàm nửa ngày còn chưa chịu nhúc nhích, Thế Huân mất hứng hừ một câu. Vừa nói, Thế Huân vừa đem quần áo bản thân cởi sạch, cả người trần truồng đứng trước mặt Lộc Hàm.

“A!?” Lộc Hàm nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thế Huân, nghi hoặc ngẩng đầu, liền nhìn thấy thân thể xích lõa của anh. Tuy rằng lần trước lúc ân ái đã từng gặp qua, nhưng mà hiện tại Thế Huân lại không hề che đậy đứng trước mặt mình, hơn nữa dương vật nơi khó gian kia cứng rắn đỉnh cao, phía trên còn dính tinh dịch của chính mình, Lộc Hàm hoảng loạn nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn anh.

“Đừng lờn thối chậm chạp, làm MB mà còn thẹn thùng cái gì, tôi không có hứng chơi trò tình ái, nhanh lên đem quần áo cởi ra.” Lộc Hàm do dự làm cho Thế Huân hiểu lầm cậu đang cố ý giả vờ thẹn thùng, không kiên nhẫn nhíu mày thúc giục.

Lộc Hàm cắn cắn môi, cởi bỏ chiếc áo sơmi sớm đã bị Thế Huân tháo hết nút, sau đó lại cởi tiếp chiếc quần đã bị tuột đến đầu gối của mình.

Thế Huân vốn là cực kỳ không kiên nhẫn nhìn động tác cởi đồ của Lộc Hàm, nhưng khi thân thể đã hoàn toàn trần trụi của Lộc Hàm hiện ra trước mắt anh, ánh mắt Thế Huân liền thẳng tắp, hận không thể ngay

lập tức mà vỗ lấy.

Các con số tiêu chuẩn cho dáng một người đàn ông, Lộc Hàm một chút cũng không đủ tư cách, trên người cơ hồ không hề nhìn thấy cơ bắp, khung xương nhỏ, dáng người lại đặt biệt đơn bạc, thắt lưng rất nhỏ nhưng hông lại có chút thịt, khó trách lúc này Thế Huân sờ vào cảm thấy rất hảo. Bất quá Lộc Hàm tuy hơi gầy nhưng vóc dáng lại cao, hai chân càng có vẻ thon dài. Eo nhỏ, hông vênh, chân dài, Thế Huân thoáng chặc lưỡi, thật sự là trời sinh để hầu hạ đàn ông.

22. Chương 21: Ôn Nhu [h]

“Đem hai chân tách ra.” Thế Huân lao đến đem Lộc Hàm đặt lên vách tường, miệng lưỡi không ngừng liếm duyệt hai bên cổ của cậu, dương vật cọ xát vào cái bụng mềm mại. Anh lấy tay quét chút tinh dịch còn dính trên dương vật, tham hưởng vào giữa hai chân Lộc Hàm.

Hô hấp nóng rực của Thế Huân phun trên cổ, Lộc Hàm bị hôn đến ý loạn tình mê, thuận theo đem chân mình mở rộng.

Ngón tay Thế Huân sờ vào khe hông, chuẩn xác tìm được vị trí của hậu huyết, đem chút ít tinh dịch vẽ loạn ở chung quanh huyết khẩu vài cái, ngón tay liền khẩn cấp đâm vào.

“A!” Đột nhiên bị ngón tay xâm nhập làm cho Lộc Hàm chưa chuẩn bị hô lên một tiếng.

“Hảo chặt! Nơi này bị đàn ông xâm nhập nhiều lần như vậy, sao vẫn còn chặt chẽ thế!? Trong lúc làm khẳng định sẽ đặc biệt sung sướng, đáng tiếc lần trước say rượu không nhớ được gì.” Thế Huân vừa lòng tươi cười, không để ý đến tiếng la của Lộc Hàm, ngón tay lại đâm sâu thêm vài phần.

Lần này không thể so với lần trước, lần trước Thế Huân say rượu làm Lộc Hàm là Quan Lâm, cho nên mới thật cẩn thận, ôn nhu chăm sóc, lần này Thế Huân căn bản là trực tiếp xâm phạm, tuy rằng có chút tinh dịch bôi trơn, nhưng chỗ kia của cậu dù sao cũng mới là lần thứ hai bị dị vật xâm nhập, làm sao thích ứng mau như vậy, Thế Huân càng hưởng bên trong đâm tới, Lộc Hàm lại càng khẩn trương, hậu huyết càng thẳng thít chặt ngón tay của anh.

“Càng nói cậu càng kẹp chặt, kẹp như vậy làm sao tôi giúp cậu khuếch trương, hay nơi đó của cậu bị đàn ông làm quen rồi, không cần tôi khuếch trương mà trực tiếp đi vào!?” Thế Huân lại cho rằng Lộc Hàm là cố ý kẹp chặt ngón tay mình, đùa cợt vài câu liền làm như muốn rút ngón tay ra.

“Đừng mà!” Lộc Hàm bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ nhìn lại Thế Huân. Thứ thô to kia của anh mà trực tiếp cắm vào thì phía sau cậu sẽ vỡ mất.

“Vậy thì đừng giở thủ đoạn nữa, ngoan ngoãn phối hợp cho tôi.” Không biết tại sao, khi nhìn thấy bộ dáng thất kinh, sắc mặt trắng bệch của Lộc Hàm, trong lòng Thế Huân nảy sinh vài phần không đành lòng, nghĩ thầm có lẽ cậu thật sự sợ đau, động tác trên tay cũng nhẹ nhàng thông thả hơn một chút, còn mỉm cười ghé qua hôn lên môi Lộc Hàm trấn an.

Thế Huân đột nhiên dịu dàng làm cho Lộc Hàm có chút bối rối khó hiểu, bất quá đối với người thâm lặng yêu Thế Huân mười năm như cậu, thì chỉ cần anh có nửa điểm ôn nhu thôi cũng làm cho trái tim cậu nhảy nhót liên hồi. Hai chân lại mở rộng thêm một chút, tận lực thả lỏng thân thể, làm cho bản thân nhanh thích ứng với ngón tay của Thế Huân, thậm chí còn tự mình ấn hông xuống, để Thế Huân sáp nhập càng sâu.

Dưới sự trù sáp của ngón tay, tinh dịch bên trong hậu huyết dần trở thành một hỗn hợp trắng mịn, cảm giác kích thích lần thứ hai ập đến kéo hai thân thể lại cùng một chỗ.

“Ngô tổng...” Lộc Hàm thở dài rên rỉ, hậu huyết lúc này đã hoàn toàn không còn cảm giác khó chịu, ngón tay Thế Huân ra ra vào vào, chỉ phúc cọ xát bên trong vách tường tạo nên một cảm giác ngứa ngáy tê dại.

“Loại thời điểm này nên gọi Thế Huân đi, cứ Ngô tổng Ngô tổng, có phải hay không rất không có hứng!?” Khóe miệng Thế Huân gợi lên nụ cười, còn chứa ý tứ tán tỉnh mà nhéo nhéo cầm Lộc Hàm.

“Thế... Huân...” Hai chữ này trong lòng Lộc Hàm đã mặc niệm mười năm. Tuy rằng lần đầu khi hai người ân ái cậu cũng gọi tên anh, nhưng Thế Huân lúc đó say rượu ý thức không tỉnh táo. Hiện tại có thể xem đây là lần đầu tiên cậu đường đường chính chính đứng trước mặt Thế Huân mà gọi tên anh, gọi thật cẩn thận, ẩn chứa vô vàn tình cảm.

“Giọng của cậu thật câu nhân, gọi thêm vài tiếng cho tôi nghe.” Thế Huân tất nhiên không có nghe ra hai chữ này hàm chứa bao nhiêu tình cảm, bất quá đối với thanh âm của Lộc Hàm cũng rất vừa lòng.

“Thế Huân... Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm gọi khe liên tục, giống như đang bộc phát tình cảm che dấu nhiều năm của mình.

“Không tệ. Bảo hộ đâu!” Thế Huân đột nhiên chen ngang Lộc Hàm, hỏi một câu không đầu không đuôi.

“A!” Còn mãi đắm chìm trong thế giới của mình, Lộc Hàm bị hỏi lặp tức sững sốt.

“Cậu là MB ra ngoài làm ăn hẳn là có mang theo đồ bảo hiểm (BCS) đi, ai biết cậu có cùng người khác không đeo mà làm qua không, tôi cũng không muốn bị lây bệnh tình dục, tỷ như AIDS hoặc là một thứ gì khác.” Ngữ khí Thế Huân mang theo một chút trêu tức cùng đùa giỡn, ngón tay từ hậu huyệt rút ra, thuận tiện ở trên mông Lộc Hàm mà nhéo một cái

23. Chương 22: Kết Hợp [h]

“Quên... Quên mất ...” Nghe được lời nói của Thế Huân, Lộc Hàm mới kịp phản ứng. Tuy rằng hiện tại do Thế Huân hiểu lầm cậu là MB mới nói như vậy, nhưng khi nghe loại ngữ khí khinh thường này cũng làm cho cậu vô cùng khổ sở, ôn nhu vừa rồi chắc chắn chỉ là do lỗi giác của bản thân. Lộc Hàm lập bắt tìm một cái cổ, giấu đi nỗi tuyệt vọng mà nhìn Thế Huân.

“Cái này cũng quên! Mà thôi đi...” Thế Huân bất mãn hừ một câu, thân thể trần trụi xoay người trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Lộc Hàm biết anh vào phòng ngủ là để lấy đồ bảo hiểm. Bảo hiểm cùng dầu bôi trơn đều được đặt trong ngăn tủ đầu giường, bất quá lần này chắc chắn Thế Huân sẽ không ôn nhu mà giúp cậu bôi trơn, thậm chí ngay cả ý định cho cậu vào phòng ngủ cũng không có, có lẽ sau khi lấy bảo hiểm hai người sẽ trực tiếp đứng ở cửa mà giải quyết.

Lúc Thế Huân cầm đồ bảo hiểm từ phòng ngủ bước ra, thân thể đối mặt với Lộc Hàm, dương vật cứng rắn nơi khó gian bởi vì đi đường mà nhấp nhô cao thấp, Lộc Hàm nhìn thấy liền mặt đỏ tím đập, vội xoay chuyển tầm mắt.

“Quay người lại.” Thế Huân không có dư thời gian quan sát phản ứng của cậu, sau khi đi đến trước mặt Lộc Hàm, trực tiếp ra lệnh bảo cậu quay người.

Cũng đã đến tình trạng này rồi, Lộc Hàm không màn để ý vấn đề tư thế, nói thế nào thì hôm nay cũng là do cậu tự nguyện đến, Thế Huân nói như thế nào liền làm như thế ấy đi. Lộc Hàm nghe lời xoay người vào tường.

“Nâng mông lên một chút.” Thế Huân xé mở bảo hiểm đeo vào chính mình, sau đó bài khai hai cánh mông của Lộc Hàm, quy đầu đặt ở ngay lối vào mà đỉnh đỉnh.

Lộc Hàm không thể không khấn trương, cái mông không tự chủ liền thít chặt.

“Nói lỏng một chút, cậu cứng ngắt như vậy tôi làm sao vào đây!” Thế Huân đã sớm kiềm chế không được, đưa tay đánh vào mông Lộc Hàm, thừa dịp cơ thể cậu thả lỏng liền đem quy đầu đỉnh vào.

“Ân...” Lộc Hàm kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay gắt gao đặt trên vách tường.

“Thật chặt!” Quy đầu mới vừa đi vào đã bị hậu huyệt nhanh chóng kẹp lấy, Thế Huân bị giáp đến thoải mái, dương vật bắt đầu từ từ hướng chỗ sâu nhất thẳng tiến. Có thể vì muốn hưởng thụ khoái cảm dương

vật từng chút một bị hậu huyết gắt gao vây trụ, tốc độ đâm vào của Thế Huân rất chậm. Ít nhất cũng làm giảm cảm giác khó chịu của Lộc Hàm.

“A...” Trong quá trình Thế Huân tiến vào, Lộc Hàm cơ hồ luôn nín thở, trụ thật nóng bỏng ma sát với vách tường mềm mại bên trong, thẳng đến khi nửa phần hậu huyết cũng vô pháp chứa thêm, Thế Huân dừng lại động tác, Lộc Hàm mới thở một hơi dài.

“Động của cậu thật thoải mái, sau này khi tôi muốn giải quyết sẽ tìm cậu.” Thế Huân đứng ở phía sau Lộc Hàm vui đùa, dương vật bắt đầu không ngừng đưa đẩy, đỉnh tiến.

Theo tốc độ nhanh dần của Thế Huân, khó chịu lúc mới đầu cũng không còn nữa, Lộc Hàm lần thứ hai bị khoái cảm quét qua cơ thể. Hậu huyết bị trừ sấp rất nhanh sinh ra cảm giác vui sướng, kích thích vật vừa mới bắn tinh nhuyển xuống một lần nữa lại cứng lên.

“Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm ngẩng đầu há miệng thở dốc, rên rỉ gọi tên Thế Huân, trước mắt một mảnh mờ lung, trong đầu lại vọng huyễn muốn chết, thân thể hoàn toàn giao phó cho người đàn ông đang trừu sấp phía sau.

“Kêu lớn hơn...” Tiếng rên rỉ của Lộc Hàm càng mang đến cho Thế Huân thêm nhiều khoái cảm. Hai tay anh nắm lấy thắt lưng cậu cố định, một lần rồi lại một lần hung bạo va chạm vào hậu huyết, sau đó mạnh mẽ rút ra. Bao cao su trên dương vật dính đầy chất keo trắng mịn, thậm chí ngay cả chung quanh lối vào hậu huyết cũng lấy lại ướt sũng không chịu nổi.

Lộc Hàm nằm úp sấp trên vách cửa phòng khách, phía sau Thế Huân đang thẳng tiến đâm vào, rút ra, lại tái đâm vào... Bên trong gian phòng tràn ngập tiếng thở dốc của hai người đàn ông cùng âm thanh hạ thể trừu sấp giao hợp, càng ngày hương vị dâm mỹ càng nồng đậm, càng kích thích tình dục nơi hai người...

24. Chương 23: Chìm Đắm [h]

“Bị thao đến bắn cảm giác thích lắm đúng không!?” Thế HUân cười nhẹ đem dương vật đã bắn tinh từ trong hậu huyết Lộc Hàm rút ra, đem bao cao su chứa đầy tinh dịch lột xuống.

Lộc Hàm một tay đặt trên vách tường, cái trán vùi vào trong cánh tay, khoái cảm điên cuồng sau khi bắn tinh là đầu óc của cậu choáng váng, một lúc lâu cũng chưa lấy lại tinh thần, cũng không có biện pháp bận tâm Thế Huân đang ở phía sau cố ý trêu đùa. Tay còn lại của cậu cầm lấy dương vật, tinh dịch theo khe tay tràn ra, thậm chí một số ít còn rơi xuống sàn.

“Quên đi, tắm rửa thôi.” Nhìn đến Lộc Hàm không có hé răng, Thế Huân có chút mất mặt, bất quá anh cũng coi như tốt bụng, ném cho Lộc Hàm một cái khăn để cậu chà lau, rồi sau đó mới tự mình đi vào phòng tắm.

Lộc Hàm cầm lấy khăn lau đi tinh dịch dính trên dương vật, lại ngồi xổm xuống đem sàn nhà lau khô, sau đó đi đến cửa phòng tắm do dự một chút mới đẩy vào.

Trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, Thế Huân đứng dưới vòi sen tẩy rửa thân thể, miệng nho nhỏ phát ra giai điệu vui vẻ, xem ra tràn hoan ái vừa rồi đã làm cho tâm trạng xấu khi biết Quan Lâm kết hôn tạm thời chuyển biến tốt lắm.

“Lại đây đi.” Tâm trạng Thế Huân quả nhiên rất tốt, thậm chí còn mở miệng kêu Lộc Hàm qua tắm chung.

Lộc Hàm đi đến phía dưới vòi sen, dòng nước ấm áp rơi xuống thân thể thật thoải mái. Cậu hơi hơi ngẩng đầu, dòng nước thuận theo hai má chảy xuống chiếc cổ thon dài, bộ ngực trắng nõn, đầu vú hồng nhạt, thắt lưng tiêm gầy, cặp đùi bóng loáng...

Dòng nước chảy đến đâu, ánh mắt của Thế Huân cũng ở trên thân thể Lộc Hàm nhìn đến đó.

Vốn màn hoan ái vừa rồi đối với Thế Huân mà nói đã vô cùng thỏa mãn, nhất là lúc cuối khi bắn tinh, hậu huyết Lộc Hàm kẹp chặt lấy dương vật của anh, cảm giác chặt chẽ và ấm áp này thậm chí trước kia khi ở cùng Quan Lâm cũng chưa từng cảm nhận qua. Nếu không phải bắn khoản cậu là một MB, phía sau không biết đã bị bao nhiêu đàn ông làm qua, Thế Huân thật muốn xé bỏ bảo hiểm, trực tiếp đem tinh dịch nóng bỏng của mình bắn vào chỗ sâu nhất bên trong Lộc Hàm.

Lẽ ra đã thỏa mãn như vậy, Thế Huân không thể lần thứ hai nổi lên dục vọng. Thế Huân cùng Quan Lâm bên nhau năm năm, trên cơ bản cũng chưa từng làm tình đến hai lần liên tiếp. Một là Thế Huân sợ thân thể Quan Lâm mệt mỏi, hai là làm một lần cũng quá thật đủ rồi, Thế Huân cũng không còn ham muốn.

Vậy mà hiện tại chỉ vì nhìn thấy thân thể Lộc Hàm, anh liền cảm giác một cỗ nhiệt lưu từng bụng nổi lên, khó gian lại có phản ứng.

“A!” Lộc Hàm đang tắm rửa thì đột nhiên bị Thế Huân nắm lấy cằm, chỉ kịp kêu nhỏ một tiếng đã bị đôi môi ướt sũng của anh sắp lại, tiếp theo đầu lưỡi cường ngạnh đã vói vào trong miệng mình.

Thân thể Lộc Hàm lảo đảo lui về phía sau, “Phanh” một tiếng đã đập vào vách tường lạnh băng của phòng tắm, kích thích làm thân thể cậu run rẩy một chút.

Nhưng Thế Huân mặc kệ, nhanh chóng đem Lộc Hàm đặt lên vách tường, dùng sức hôn mút miệng lưỡi cậu. Dương vật lần thứ hai cứng rắn không ngừng ở trước bụng Lộc Hàm cọ qua cọ lại.

“Ngô...” Miệng bị giam cầm không thể phát ra tiếng, Lộc Hàm trừng mắt hoảng sợ nhìn Thế Huân đang ở trong gang tấc. Cậu hôm nay đã bắn hai lần, nói không mệt chính là gạt người, hiện tại đứng tắm cũng phải dùng thật nhiều khí lực, nếu lại làm một lần nữa, Lộc Hàm đêm nay chỉ có thể bò về nhà, bởi Thế Huân không có khả năng ột tên MB ngủ lại nhà anh qua đêm.

Vì thân thể quá mệt mỏi cho nên dù bị Thế Huân hôn môi, khó gian của Lộc Hàm vẫn không có nửa điểm phản ứng.

“Dùng miệng giúp tôi giải quyết.” Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Lộc Hàm, hơn nữa khó gian của cậu cũng không hề có phản ứng, Thế Huân cảm thấy có chút mất hứng. Nhưng dương vật chính mình lại trưởng đau khó chịu. Anh đành buông Lộc Hàm ra thối lui vài bước, để hai người ngăn cách một khoảng, chuẩn bị để cho Lộc Hàm giúp mình khẩu giao.

25. Chương 24: Tận Hứng [h]

Lời nói của Thế Huân làm cho Lộc Hàm sửng sốt, nhưng sau đó cũng chậm chạp ngồi chồm hổm xuống. Giữa bọn họ cái gì cũng đã làm, không cần thiết phải so đo để ý. Hướng chỉ đối với Lộc Hàm mà nói, tuy rằng thân thể mệt mỏi cực độ không thể đối với nụ hôn của Thế Huân có phản ứng, nhưng nếu anh đưa ra bất cứ yêu cầu gì thì cậu đều không có biện pháp cự tuyệt.

Lộc Hàm ngồi xổm xuống phía trước Thế Huân, dương vật cứng rắn thô dài liền đập vào mắt cậu, toàn bộ gốc rễ đều ướt sũng, ngẫu nhiên còn có một hai giọt nước theo quy đầu nhỏ xuống sàn nhà.

Đây là lần đầu Lộc Hàm khẩu giao cho người khác, cậu chỉ có thể dựa theo những hình ảnh thấy được trong phim, đầu tiên là vươn đầu lưỡi liếm liếm quy đầu cực đại bóng mượt.

“Ân... Nhanh lên ngậm vào.” Thế Huân không ngờ vừa mới bị lưỡi Lộc Hàm liếm vài cái sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, một cỗ tê dại từ vĩ chùy (xương cụt) nháy mắt lan ra toàn thân. Thế Huân thoải mái rên rỉ một tiếng, dương vật lại đỉnh vào miệng Lộc Hàm.

Lộc Hàm cũng không có kỹ xảo gì, nghe thấy Thế Huân nói liền đem ba phần tư dương vật ngậm vào, lấy kích thích của Thế Huân mà nói thì khoang miệng Lộc Hàm cao lắm cũng chỉ có thể hàm đến mức này.

“Hô...” Thế Huân hỏn hển thở, dương vật bị khoang miệng ấm áp bao phủ, làm anh thiếu chút nữa vì thích mà bắn ra.

Dù sao nơi này cũng là bộ vị mẫn cảm nhất của người đàn ông, Lộc Hàm tuy rằng không có kỹ xảo, nhưng vì cậu làm cực kỳ cẩn thận, dùng miệng ngậm lấy dương vật phun ra nuốt vào, tận lực tránh để răng nanh của mình làm tổn thương lớp da nơi đây.

“Rất tốt! Không ngờ công phu dùng miệng của cậu cũng giỏi như vậy. Ngô... lại nhanh một chút...” Dương vật không ngừng bị khoang miệng âm áp lỏng bộ, đầu lưỡi mềm mại ngẫu nhiên còn chạm qua quy đầu, khoái cảm mãnh liệt càng ngày càng dâng lên trong đầu Thế Huân, Lộc Hàm không hề có kỹ xảo chỉ phun ra nuốt vào lại làm cho anh thoải mái muốn chết, thậm chí còn “Khích lệ” cậu một câu.

Tốc độ hấp nuốt của Lộc Hàm nhanh hơn, cũng tận lực hàm sâu thêm một chút, mỗi một lần đều làm cho quy đầu của Thế Huân tiến đến chỗ sâu nhất trong yết hầu.

“Ngô...” Thế Huân gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên đè lại đầu Lộc Hàm, đỉnh thẳng thắt lưng đem tinh dịch nóng bỏng toàn bộ bắn vào trong miệng cậu.

Tinh dịch nóng rực cùng vị tanh mặn kích thích làm yết hầu Lộc Hàm khó chịu, đến nước mắt cũng chảy ra, hai mắt nhắm lệ ngược lên nhìn Thế Huân.

“Nuốt xuống được không!?” Giống như lúc nãy khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Lộc Hàm, lúc này Thế Huân cũng sinh ra cảm giác không đành lòng, ánh mắt cậu hỗn loạn, nhắm mắt cầu xin ngược nhìn mình, tâm Thế Huân mặc danh kỳ diệu mà mềm nhũn, vốn anh có thể bắt lấy cảm Lộc Hàm hoặc sử dụng một chút thủ đoạn để ép cậu nuốt xuống, vậy mà cuối cùng lại dùng giọng điệu dịu dàng để thương lượng.

Dịu dàng của Thế Huân đối với Lộc Hàm mà nói tựa như ma chú, đợi sau khi dương vật rút ra, “Ừ” một tiếng, Lộc Hàm liền nuốt xuống số tinh dịch trong miệng, yết hầu nóng rát có chút đau. Bởi vì ngồi xổm quá lâu nên hai chân có chút bủn rủn, lúc Lộc Hàm từ mặt đất đứng lên thân thể liền mất trọng tâm, chao đảo không ngừng, Thế Huân thấy thế đưa tay bắt lấy cánh tay Lộc Hàm kéo cậu vào dưới vò sen.

Sau đó hai người không có nói chuyện, nhanh chóng tẩy rửa rồi rời khỏi phòng tắm.

Có lẽ do đã làm một lần lại được Lộc Hàm giúp khẩu giao thêm một lần nên Thế Huân cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hoàn toàn phát tiết xong cơn giận; hoặc có lẽ vô luận là mộng hay miệng Lộc Hàm đều khiến anh hài lòng, rất thoải mái; hoặc cũng có lẽ còn có nguyên nhân khác. Dù sao, lúc Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm mặt lại đỏ ửng quần áo đã nhàu nhĩ do hành động kịch liệt lúc nãy, anh thế nhưng lại lấy quần áo của mình đưa cho cậu.

Lộc Hàm ngây ngốc hơn nửa ngày mới tiếp nhận quần áo từ trong tay Thế Huân. Tuy rằng chiều cao hai người không sai biệt nhiều lắm, nhưng Lộc Hàm rõ ràng gầy hơn một vòng, quần áo của anh mặt lên người cậu liền trông có chút thùng thình.

Dù bận cả ngày nhưng au cũng cố gắng onl để up chap mới đúng hẹn ọi người :3 :3 au đi chết đây, đau tim quá :((((

26. Chương 25: Bao Dưỡng

Lộc Hàm mặc xong quần áo, bất an ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Tràng hoan ái vừa rồi làm phía sau không được thoải mái, cậu không dám ngồi thật, mà hơi nghiêng nghiêng thân thể, làm cho cho tư thế ngồi thoát nhìn không được tự nhiên.

“Tuy rằng năng lực làm việc của cậu rất kém, nhưng phương diện này lại làm tôi rất hài lòng. Sao vậy, phía sau không thoải mái! ? Cậu bị nhiều đàn ông làm qua rồi, nhưng có đôi khi lại biểu hiện như là lần đầu tiên, cậu là cố tình giả vờ đi, bắt quá, như vậy thật sự sẽ làm khách hàng thích hơn.” Thế Huân cũng thay một bộ quần áo mặc nhà màu đen, càng phụ trợ thêm dáng người cao ngất, anh đi đến ghế sofa đối diện

Lộc Hàm ngồi xuống, ngón tay gõ gõ lên bàn trà phía trước. Nhìn đến tư thế ngồi không tự nhiên của Lộc Hàm, khuôn mặt đầy nét tươi cười trào phúng.

“Ngô... Tổng, tôi...” Lộc Hàm do dự một lúc, vẫn là đổi lại cách xưng hô. Cậu rất muốn nói cho Thế Huân biết chuyện mình không phải là MB, nhưng mà không biết giải thích như thế nào!? Chẳng lẽ nói với anh là mình đã yêu thầm anh mười năm, cho nên mới cam tâm tình nguyện làm việc này!? Lộc Hàm không dám, cậu sợ Thế Huân sẽ trắng trợn cự tuyệt cùng chế giễu hắt, ít nhất nếu duy trì như hiện giờ, Lộc Hàm còn có thể lừa gạt bản thân rằng mọi việc vẫn còn có hi vọng.

Lộc Hàm đã hoàn toàn hiểu được tâm của mình rồi. Nói cái gì sau lần đầu tiên sẽ đưa đơn từ chức, từ nay về sau không dính líu gì đến Thế Huân nữa, bây giờ không phải đã là lần thứ hai rồi sao!? Nói cái gì Thế Huân cùng Quan Lâm chia tay cùng mình không có nửa điểm quan hệ, kỳ thật Lộc Hàm rất để tâm quan hệ bọn họ ra sao, chỉ là không dám hỏi Thế Huân mà thôi.

Thực ra, đây chỉ là Lộc Hàm tự lừa người dối mình để bức bản thân buông tay, nhưng cậu căn bản là không bỏ xuống được, không từ bỏ được Thế Huân, không bỏ xuống được tình yêu say đắm mà cậu đã từng giọt từng giọt tích lũy mười năm.

“Quên đi, nói điểm chính. Lộc Hàm, tôi rất hài lòng với thân thể cậu, kỹ thuật cũng tốt, tôi cũng thực thích cách cậu giả vờ ngây thơ. Hay như vậy đi, cậu theo giúp tôi một thời gian được không!?” Lộc Hàm vẫn luôn cuối đầu, Thế Huân không nhìn thấy mặt cậu, nên đương nhiên cũng không biết trong lòng cậu đang nghĩ gì. Bất quá, anh cũng không có hứng thú muốn biết.

Anh chính là cảm thấy Quan Lâm đã sắp kết hôn, hai người không còn một chút hi vọng tái hợp, biến cố này làm cho Thế Huân đối với tình yêu sinh ra cảm giác thất vọng. Quan Lâm rời đi làm tim anh phút chốc trống rỗng, thân thể càng trở nên tịch mịch. Lúc này khi làm tình, Thế Huân cảm nhận được thân thể Lộc Hàm mang đến cho anh thật nhiều vui sướng, khoái cảm mãnh liệt, thậm chí ngay cả trước kia ở cùng Quan Lâm cũng chưa từng đạt được. Thế Huân liền nghĩ muốn giữ cậu ở bên cạnh mình một khoảng thời gian, ngẫu nhiên an ủi thân thể tịch mịch, phát tiết dục vọng bản thân.

“A!?” Lộc Hàm hãy còn đang thất thần, không nghe được lời Thế Huân nói, ngẩng đầu chăm chăm nhìn anh.

“A cái gì! Cậu là MB mà, đừng có ở trước mặt tôi mà giả bộ ngốc! Tôi sẽ bao dưỡng cậu một thời gian, giá cả tùy cậu! Bất quá có một điều kiện, đó là nghỉ việc ở Quan thị, cho dù chúng ta không có mối quan hệ này, tôi cũng sẽ không chấp nhận cho cậu tiếp tục làm việc ở đó, cậu không lo làm báo cáo tài chính lại dồn hết tâm tư ở quán bar lấy lòng đàn ông, hiện tại bảo cậu từ chức chứ không trực tiếp sa thải là đã nể mặt cậu lắm rồi.” Thế Huân nhíu mày bất mãn nhìn biểu tình ngây ngốc của Lộc Hàm. Anh tự nhiên biết quyết định của mình, một là do anh hiểu lầm báo cáo kia là của Lộc Hàm làm nên bất mãn với thái độ làm việc của cậu, hai là Thế Huân không muốn một MB anh bao dưỡng lại ở chung một công ty với mình.

27. Chương 26: Tiền Tài

Bởi vì lúc trước đã đưa ra ý định xin từ chức với quản lý, nên đối với việc Thế Huân không cho cậu làm việc tại Ngô thị, Lộc Hàm cũng không so đo nhiều, dù sao sớm muộn cũng phải rời đi. Nhưng Thế Huân lại muốn bao dưỡng mình, điều này làm suy nghĩ vốn đã rối loạn của cậu lại càng thêm hổng bết.

Chẳng phải trong rất nhiều bộ phim truyền hình, nữ nhân vật chính đều là người bình thường sau đó đi làm người hầu hoặc gia sư cho nhà giàu, rồi cùng nam nhân vật chính anh tuấn nhiều tiền sáng tối ở bên nhau, cuối cùng sinh tình, sau đó sống hạnh phúc bên nhau. Đương nhiên một người đàn ông trưởng thành như Lộc Hàm sẽ không hứng thú với loại phim theo kịch bản cũ rích này, nhưng mà thỉnh thoảng cậu cũng cùng với mẹ, yên lặng ngồi xem.

Hiện tại nếu Thế Huân bao dưỡng cậu thì cơ hội ở chung của hai người sẽ tăng lên, điều này không khỏi làm ngọn lửa hi vọng của Lộc Hàm thiêu đốt mãnh liệt hơn, mười năm thầm yêu Thế Huân, trong lòng Lộc

Hàm chứa rất nhiều khát vọng, cho dù biết bao dưỡng chính là để Thế Huân phát tiết dực vọng, Lộc Hàm vẫn nghĩ chỉ cần được ở cùng anh là tốt rồi, thậm chí còn ảo tưởng có khi sẽ giống mấy bộ phim truyền hình kia, hai người ở chung lâu ngày sẽ sinh tình, rồi sẽ...

“Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu không muốn thì...” Lộc Hàm mãi vẫn không phản ứng làm Thế Huân mất kiên nhẫn, bắt đầu hối hận vì quyết định vội vàng. Tuy rằng Lộc Hàm là MB, nhưng dù sao cậu vẫn còn làm việc ở Ngô thị, tổng giám đốc đi bao dưỡng nhân viên làm anh có chút mất mặt.

“Ngô tổng, tôi đáp ứng!” Thấy Thế Huân có ý thay đổi, Lộc Hàm lo lắng lập tức đáp ứng. (Aiz~~ Nai nhỏ thật ko có tiền đồ mà)

“Àn... Vậy được rồi. Cậu nhớ nên mau sớm từ chức.” Thế Huân sững sốt một chút, nhưng nghe thấy Lộc Hàm đáp ứng cũng không nói gì, chỉ nhắc cậu mau chóng từ chức.

“Ngô tổng, tôi... Lúc trước đã xin từ chức với quản lý tài chính, chỉ còn một số việc chưa bàn giao xong.” Ở Ngô thị, Lộc Hàm chỉ là một nhân viên bình thường, nên chỉ cần đưa đơn từ chức cho quản lý, hoàn thành chuyển giao công tác, Thế Huân chỉ cần ở đơn từ chức ký một cái là xong. Cho nên Thế Huân không biết chuyện cậu xin từ chức từ trước.

“Coi như cậu biết người biết ta. Vậy thì bao dưỡng tính từ ngày hôm nay đi, bao nhiêu tiền cậu cứ ra giá.” Đối với sự thức thời của Lộc Hàm, Thế Huân vừa lòng gật đầu, đứng lên lấy một tờ chi phiếu chuẩn bị đưa cho Lộc Hàm.

“Ngô tổng, tôi...” Lộc Hàm xấu hổ không biết nên nói cái gì, cậu vốn dĩ không nghĩ sẽ cùng anh giao dịch tiền bạc. Vả lại cậu cũng không biết giá cả của một MB, nên dù Lộc Hàm muốn nói đại một cái giá thì cũng không biết nên nói bao nhiêu.

“Ngượng ngùng sao!? Vậy đợi đến lúc chấm dứt hãy trả đi, dù sao tôi cũng không biết sẽ có hứng thú với cậu bao lâu, đến lúc đó bàn lại giá cũng tốt. Yên tâm, niệm tình cậu từng làm ở Ngô thị, tôi sẽ không bạc đãi cậu, mặc dù hiệu suất công việc thì không sao nói nổi.” Nói đến câu cuối Thế Huân lại chăm chọc Lộc Hàm, nhưng là tâm tình của anh cũng không tệ lắm, biểu tình trên mặt coi như ôn hòa, bộ dáng thương lượng cũng rất tốt.

“Àn... Kia Ngô tổng... Hôm nay... Hôm nay nếu không còn việc gì, tôi... Tôi đi trước...” Tuy rằng Thế Huân nói bao dưỡng mình, tuy rằng hiện tại tâm tình của anh rất tốt, nhưng Lộc Hàm không có hy vọng xa vời về chuyện Thế Huân sẽ giữ mình lại qua đêm, đứng lên lắp bắp chuẩn bị rời đi. Có lẽ vì hồi đi học Thế Huân quá mức chói mắt, đối với Lộc Hàm là ngoài tầm với, mà khi đi làm anh lại là lãnh đạo cao cấp của mình, hai người trong lúc đó khoảng cách càng thêm xa xôi, hơn nữa việc yêu thầm đã bén rễ ăn sâu gần mười năm, cho nên khi đứng trước mặt Thế Huân, Lộc Hàm trở nên quá thận trọng, thậm chí có chút khúm núm.

28. Chương 27: Ở Chung

“Lộc Hàm cậu làm gì gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là đi tìm mối khác. Vừa rồi còn làm bộ dáng phía sau không thoải mái, hiện tại liền khẩn cấp muốn tìm nam nhân thượng. Cậu rốt cuộc có hiểu bao dưỡng là gì không!? Lộc Hàm tôi cho cậu biết, trong khoảng thời gian này, cậu ít lộn xộn đi tìm đàn ông đi! Trước khi tôi chán, cậu chỉ có thể ột mình tôi thượng!” Nhìn thấy Lộc Hàm lo lắng muốn rời khỏi, một cỗ tức giận liền dâng lên trong lòng Thế Huân, anh lập tức thay đổi sắc mặt, ánh mắt căm tức nhìn cậu, nói chuyện cũng hết sức trào phúng. Chỉ cần anh nghĩ đến Lộc Hàm mới vừa cùng mình làm xong, hiện tại lại đi tìm nam nhân khác, trong lòng liền cực kỳ không thoải mái. Hơn nữa anh đã nói sẽ bao dưỡng cậu, như vậy trong khoảng thời gian này, Lộc Hàm đương nhiên chỉ có thể phục vụ một mình anh.

“Ngô tổng, Ngô tổng, không phải. Tôi... Tôi chỉ là thấy thời gian không còn sớm, nên muốn về nhà.” Đã bị Thế Huân hiểu lầm là MB, cậu cũng không muốn anh lại hiểu lầm mình sâu hơn, vội vàng giải thích.

Thế Huân chăm chú nhìn ánh mắt của Lộc Hàm, muốn xác nhận xem cậu có nói dối hay không, Anh dù sao cũng là giám đốc Ngô thị, trên thương trường cũng coi như là nhân vật suất trá phong vân (đại khái là sắc sảo và có tầm ảnh hưởng lớn), ánh mắt thực có vài phần sắc bén. Bị nhìn chăm chăm, Lộc Hàm vốn đã khúm núm trước mặt Thế Huân, nay lại càng có vẻ bối rối.

“Được rồi, cậu đừng về, trụ lại trong phòng khách đi. Sau này lúc tôi ở nhà cậu cứ đến, đỡ phải lần nào cũng điện thoại gọi cậu.” Thế Huân nhìn chăm chú Lộc Hàm một hồi, thấy bộ dáng cậu kích động không giống như nói dối, mới trở lại sofa ngồi.

Hiện tại trong lòng Thế Huân nhận định Lộc Hàm là một MB, cho nên mới nghĩ một cuộc điện thoại là có thể kêu cậu đến tùy ý phát tiết. Đối với biểu tình hay ngôn ngữ của một MB, Thế Huân cũng không dễ tâm suy nghĩ nhiều, tỷ như tại sao Lộc Hàm đưa đơn từ chức, cậu ở trước mặt anh sao lại cẩn trọng như vậy!? Khi bị anh chất vấn, tại sao Lộc Hàm lại kích động giải thích!? Cho dù Thế Huân đưa ra bao dưỡng, Lộc Hàm cũng hoàn toàn có thể cự tuyệt. Đối với một MB mà nói, tiền của ai chả giống nhau. Làm gì nhất định phải chịu đựng tính khí của anh.

“A!? Trụ... Ở nơi này! ?” Lộc Hàm không bao giờ nghĩ Thế Huân sẽ cho cậu ở lại, lập tức ngăn cản cả người, biểu tình bối rối nháy mắt có chút đại ra.

“Như vậy cậu còn không muốn!” Thế Huân nhướng mày, khóe môi cười như không cười, biểu tình trên mặt âm tình bất định.

“Không... Không phải.” Lộc Hàm cúi đầu, nhỏ giọng phủ định.

“Tôi lấy làm lạ, vừa rồi lúc ở phòng tắm cậu đứng còn chăng vững, vậy mà chỉ một lúc đã nóng lòng muốn về nhà. Hay những người làm MB như cậu bị đàn ông thượng quen rồi, thể lực phục hồi tương đối mau. Vậy chúng ta làm thêm một lần xem!?” Thế Huân đột nhiên đứng dậy đi đến gần Lộc Hàm, một bàn tay còn bắt hảo sờ soạng khó gian của cậu.

“Ngô... Ngô tổng...” Lộc Hàm mới đó sao có thể phục hồi thể lực, nhưng cho dù cậu nói mệt, Thế Huân cũng đầu đau lòng, cho nên đành một mình gắng gượng chống đỡ. Hiện tại nghe Thế Huân nói muốn làm thêm một lần làm cậu hoảng sợ, thân thể lui về sau né tránh bàn tay anh, lại bởi vì mặt sau không thoải mái, liền lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Đi ngủ thôi.” Thế Huân túm lại Lộc Hàm giúp cậu ổn định. Hôm nay đã bắn hai lần khiến anh vô cùng mệt mỏi, bất quá là cố ý đùa cậu một chút thôi, mà biểu tình kích động của Lộc Hàm càng làm anh không có hứng trí, liền tùy tiện phát tay, tự mình đi vào phòng ngủ.

29. Chương 28: Hy Vọng

Thế Huân đi vào phòng ngủ đã một hồi lâu, Lộc Hàm vẫn đứng thất thần ở phòng khách. Từ lúc Thế Huân nói bao dưỡng đến lúc ỉnh ở lại qua đêm, sợ hãi, kinh ngạc, kinh hãi, kích động... Thậm chí ngay cả Lộc Hàm cũng không thể hình dung tâm tình hiện tại của mình là như thế nào nữa.

Thân thể qua hai lần bắn tinh vô cùng mệt mỏi, nhưng đầu óc hỗn loạn lại không có nửa điểm buồn ngủ, Lộc Hàm chậm rãi ngồi xuống sofa, muốn bình phục tâm tình của mình một chút.

Bởi vì vừa mới vào cửa đã bị Thế Huân ép lên vách tường, kế tiếp là hôn môi, ôm chầm, làm tình, bắn tinh, cùng tắm, khẩu giao, bao dưỡng, ngủ lại chờ chuyện tình kế tiếp, cho nên đến lúc này khi còn một mình, cậu mới để ý phòng khách cùng lần đầu mình đến có điểm khác.

Trong phòng khách có chút loạn, rất nhiều đồ vật bị đổ trên mặt đất. Nhưng nổi bật nhất chính là bức ảnh lớn chụp hai người treo trên tường bị ném xuống đất, khung kính bằng thủy tinh vỡ nát. Lộc Hàm từ ghế sofa đứng lên đi đến bên cạnh ảnh chụp, chậm rãi ngồi xuống, cuối đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Thế Huân và Quan Lâm trong ảnh. Ban ngày nghe được Quan Lâm gọi điện thoại cho Thế Huân, buổi tối lại bị anh gọi đến nhà điên cuồng làm tình. Vậy cuộc gọi kia hẳn là Quan Lâm chia tay Thế Huân, bằng không

anh cũng sẽ ở trạng thái thanh tỉnh mà gọi mình đến, lại còn đem ảnh chụp của mình cùng Quan Lâm đập bể.

Nghĩ đến khả năng Thế Hân và Quan Lâm đã hoàn toàn chia tay, tâm Lộc Hàm lại bắt đầu xôn xao bất an. Tuy rằng mấy năm qua Lộc Hàm chỉ dám âm thầm yêu mến Thế Huân, hiện tại lại bị anh hiểu lầm là MB, mà dù hiểu lầm được giải trừ, một người là tổng giám đốc, một người chỉ là viên chức bình thường, dù hai người cùng là GAY, thì cũng khó có thể ở cùng một chỗ.

Nhưng hiện tại Thế Huân cùng Quan Lâm vừa mới chia tay, tâm trạng đang rất chông chênh, nếu như trong khoảng thời gian bao dưỡng mình dốc sức chăm sóc cho anh, có hay không sẽ cảm động được anh... Lộc Hàm biết đây là thừa nước đục thả câu, nhưng ai lại không muốn tình yêu của mình đơm hoa kết trái, chỉ một chút hi vọng cậu cũng sẽ cố gắng gấp bội.

Lộc Hàm cắn môi, trên mặt biểu tình kiên định mà quyết đoán, cố gắng hoàn thành một lần, nếu vẫn là không được, thì từ nay về sau sẽ thực sự chấm dứt với Thế Huân!

Có lẽ quyết tâm trong lòng làm Lộc Hàm có phương hướng, tâm tình đột nhiên trở nên thoải mái. Tiếp theo nên hảo hảo chiêu cố người vừa mới thất tình Thế Huân, rồi tìm cơ hội giải thích chuyện mình không phải MB, rồi mới... Quên đi, vẫn là đi một bước tính một bước đã, dù sao kết quả cuối cùng còn chưa biết, hiện tại quan trọng nhất vẫn là dùng mọi biện pháp đối với Thế Huân thật tốt.

Lộc Hàm bị niềm tin mạnh mẽ của chính mình làm cho kích động, thậm chí kéo thân thể mệt mỏi đứng lên giúp Thế Huân dọn dẹp phòng khách, cậu nghĩ sáng mai khi Thế Huân mở cửa phòng ngủ thấy được phòng khách đã sạch sẽ thì tâm trạng sẽ đỡ hơn. Nhưng còn bức ảnh Thế Huân cùng Quan Lâm bị vứt trên đất kia thì cậu không dám lộn xộn, chỉ là đem đồng thủy tinh thu dọn sạch sẽ rồi đặt tấm ảnh sang một bên.

Đợi sau khi toàn bộ căn phòng được thu dọn ngăn nắp, chân tay Lộc Hàm đã mệt rã rời, nhưng trong tim lại có một niềm vui khó tả, có lẽ bởi vì đây là bước đầu tiên cậu vì tình yêu của mình và Thế Huân mà cố gắng. Lộc Hàm cẩn thận xem kỹ một lần phòng khách, cảm thấy sau khi Thế Huân nhìn đến hẳn sẽ vừa lòng, mới khập khiễng bước vào khách phòng. May mắn mọi vật dụng đều có đủ, Lộc Hàm trải chăn nệm, vừa chuẩn bị ngủ liền sức nhớ, lấy điện thoại ra cài đặt báo thức, rồi mới an tâm nằm xuống.

Thân là tổng giám đốc Ngô thị, Thế Huân vẫn luôn gương mẫu đi đầu, giờ làm việc trên cơ bản đều giống những nhân viên bình thường khác, cho nên anh cũng rất đúng giờ mà thức dậy.

Thế Huân từ trên giường ngồi dậy, cào cào lại mái tóc lộn xộn, theo thói quen hướng phía sau nhìn lại, phát hiện vị trí bức ảnh mình cùng Quan Lâm giờ đây trống rỗng, mới nhớ lại hôm qua lúc tức giận đã đem nó ném xuống đất. Tâm tình Thế Huân nhất thời trở nên có chút phiền táo, bước xuống giường đi đến cửa phòng.

30. Chương 29: Bữa Sáng

Thế Huân mở cửa phòng ngủ, một mùi cháo gạo nếp thơm phức lập tức bay vào mũi, sững sốt một chút mới nhớ lại đêm qua mình cho Lộc Hàm ở lại qua đêm. Chẳng lẽ là cậu làm bữa sáng!? Thế Huân đưa mắt nhìn một lượt xung quanh, phòng khách hôm qua bị mình làm thành một đồng hồ độn đã được thu dọn sạch sẽ, trong lòng còn đang kinh ngạc thì vừa lúc phòng bếp truyền đến âm thanh, Thế Huân bước nhanh đi xem.

“Ngô tổng, chào buổi sáng!” Lộc Hàm nghe được tiếng bước chân xoay người lại, nhìn Thế Huân tươi cười chào buổi sáng.

Thế Huân và Lộc Hàm đã gặp nhau vài lần, lần đầu là vì say rượu nên anh căn bản không có ấn tượng với cậu, lần thứ hai, bởi vì báo cáo bị sai nên cậu luôn khúm núm cuối đầu, Thế Huân lúc ấy cũng không có tâm tình mà ngắm kỹ mặt cậu, lần thứ ba gặp mặt, hai người mặt đối mặt làm tình rất lâu, nhưng Thế Huân cũng không thấy qua cậu cười, bất quá biểu tình dục cự còn ngênh (thích mà còn giả vờ) phong tình vạn chủng (đẹp+quyến rũ) kia rất liêu nhân.

Bởi vậy đây là lần đầu tiên Thế Huân thấy Lộc Hàm cười, anh thế nhưng không tự giác mà nhìn đến thất thần.

Thế Huân không nghĩ bộ dáng Lộc Hàm đẹp, đôi mắt to tròn, cái mũi cao, đôi môi có chút nở nan, chỉ có thể tính là gương mặt phổ thông, vừa ôn hòa lại không góc cạnh, so với Thế Huân hay Quan Lâm tưởng mạo đều kém hơn nhiều lắm. Nhưng khi Lộc Hàm cười rộ lên, đôi mắt cong thành hình bán nguyệt, khoe môi câu lên, bên má còn mờ mờ hiện lên lúm đồng tiền, không quá sáng lạn nhưng lại làm người khác cảm thấy ấm áp và ngọt ngào. Một nụ cười như vậy làm cho tâm trạng câu kính vừa rồi của Thế Huân chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

“A, cháo!” Phía sau truyền đến tiếng “Sùng sục, sùng sục”, Lộc Hàm nhớ tới còn đang đun cháo trên bếp, vội vàng xoay người mở nắp tắt lửa, một mùi hương gạo nếp nồng đậm lập tức lan tỏa trong không khí.

Thế Huân vô thức hít một hơi, đưa tay xoa xoa cái bụng. Từ đêm qua cùng Quan Lâm chia tay đến sáng nay, anh chưa có ăn thứ gì vào bụng, lúc giữa còn cùng Lộc Hàm làm chuyện tiêu hao thể lực, hiện tại ngồi được mùi cháo, cơn đói lập tức bạo phát.

“Nhìn cũng ngon ha.” Thế Huân đi đến bên cạnh Lộc Hàm, cuối đầu hướng trong nồi xem xét.

“Thực xin lỗi Ngô tổng, chưa hỏi ý anh đã tự tiện dùng phòng bếp.” Lộc Hàm đang cầm thìa khuấy cháo, đột nhiên nghe được Thế Huân nói, hơi quần bách cuối đầu.

“Không sao, không sao, hiện tại ăn được chưa!?” ánh mắt Thế Huân vẫn thẳng tắp nhìn vào nồi cháo, xua tay bảo không sao.

“Được rồi. Ngô tổng, trong nhà có đường phèn không, cháo trắng không có mùi vị, ăn với chút đường sẽ ngon hơn.” Lộc Hàm thấy Thế Huân không ngại, tay lại tiếp tục khuấy cháo, mùi cháo gạo nếp nhanh chóng quanh quẩn trước mũi hai người.

“Hiện tại không có, khi nào có thời gian tôi sẽ đi mua.” Thế Huân thuận miệng đáp một câu, lấy chén trong kệ đưa cho Lộc Hàm.

Một câu nói trong lúc vô tình của Thế Huân lại làm cho lòng Lộc Hàm tràn đầy vui sướng, xem ra Thế Huân đối với chuyện mình nấu bữa sáng rất hài lòng, còn nói có thời gian sẽ đi mua đường phèn, không uống phí đêm qua mình cài đặt báo thức. Lộc Hàm không phải mẫu người lười biếng, ngày thường dù không đi làm cũng đúng giờ là tỉnh, nhưng vì đêm qua cùng Thế Huân làm tình, sau đó lại đi dọn dẹp phòng khách, thật sự là quá mệt mỏi, sợ sáng nay sẽ không dậy kịp, cho nên mới đặt báo thức.

Lộc Hàm múc ra hai chén cháo, cùng Thế Huân bưng đến bàn cơm.

Nấu nguyên buổi sáng nên gạo đã nở đều, múc một muống đưa lên miệng, vị cháo mềm dẻo như lập tức tan ra, mặc dù chỉ là cháo bình thường không kích thích vị giác, nhưng mùi hương gạo nếp lại quanh quẩn bên môi và răng. Chỉ húp một muống cháo, thế nhưng lại làm Thế Huân chắc lưỡi khen ngon, biểu tình trên mặt như đang nhớ về một thứ gì đó.

31. Chương 30: Hiểu Lầm

Giống như Lộc Hàm đã đoán lúc trước, phòng bếp nhà Thế Huân đúng là thường xuyên được sử dụng. Thế Huân và Quan Lâm sống chung năm năm, mỗi bữa cơm đều là anh nấu cho Quan Lâm ăn. Trù nghệ của Thế Huân cũng không tính là quá tốt, nếu được lựa chọn anh sẽ chọn đi nhà hàng ăn. Nhưng Quan Lâm nói muốn Thế Huân tự làm cơm inh, đó cũng là một biểu hiện của tình yêu.

Nghe được Quan Lâm nói như vậy, Thế Huân đúng thật là bắt đầu mỗi bữa đều nấu cho hắn ăn, bị Quan Lâm chê dở, anh còn mua cả sách dạy nấu ăn, một bên nhìn sách một bên nấu cơm.

“Cháo nấu đến mức này chắc phải tốn một khoảng thời gian, xem ra cậu rời giường rất sớm. Thể lực MB đúng là không phải thường, nói thật, hôm qua bắn hai lần tôi cảm thấy khá mệt, không ngờ cậu có thể dậy

sớm đến thế!” Thế Huân tuy rằng trù nghệ không giỏi, nhưng cũng có năm năm kinh nghiệm nấu nướng, nhìn đến độ nở của gạo đại khái cũng đoán được Lộc Hàm đã nấu bao lâu. Mà có lẽ chăm chọc cậu đã thành quen rồi, lời nói đã thương người không tự giác liền buông ra khỏi miệng.

Lúc này nghe được Thế Huân nói muốn mua đường phèn, lại nhìn thấy biểu tình vừa lòng của anh khi ăn cháo, trong lòng Lộc Hàm đặc biệt cao hứng, cũng bưng chén cháo lên yên lặng mà ăn. Nhưng những lời này của Thế Huân làm bàn tay cầm muống của cậu run lên, chén cháo thiếu chút nữa đổ lên bàn. Lộc Hàm không phải là MB, Thế Huân nhắm vào MB mà chăm chọc cũng không ảnh hưởng gì, cũng không có nói đều gì xấu, nhưng anh nói như vậy, hoàn toàn đã gạt bỏ đi phần tâm ý của Lộc Hàm khi nấu bữa sáng.

“Khụ khụ, trù nghệ của cậu không tệ, cháo ăn rất ngon.” Nhìn đến biểu tình bối rối của Lộc Hàm, trong lòng Thế Huân thầm mắng chính mình lỗ lòi, người ta cho dù là MB, dù sao cũng giúp mình làm bữa sáng, vốn không khí giữa hai người đang rất tốt đẹp, chính mình một câu sát phong cảnh, vội vàng ho khan hai tiếng, cứng ngắt dời đề tài.

“Khi còn nhỏ cha tôi qua đời sớm, mẹ lại bận nhiều việc, tôi đều tự nấu ăn, nấu lâu rồi nên hương vị miễn cưỡng cũng có thể cho vào miệng.” Trù nghệ được Thế Huân khích lệ, Lộc Hàm vô thức nở ra một nụ cười, cầm muống chặm rãi khuấy cháo trong chén.

“Cậu vì gia đình khó khăn nên mới ra ngoài làm MB đúng không?” Thế Huân lại hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Lộc Hàm, anh nhìn người gầy yếu ngồi đối diện mình, trong lòng ẩn ẩn sinh ra một tia thương tiếc, nguyên lai cậu làm MB cũng là có nỗi khổ, có lẽ thái độ lúc trước của mình thật có một chút quá mức.

Lộc Hàm không biết nên trả lời vấn đề của Thế Huân như thế nào, đành yên lặng cúi đầu xuống. Nếu trả lời “Phải”, chẳng khác nào đã lừa gạt anh, tuy rằng Lộc Hàm cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nhưng mẹ có công việc, mà cậu ở Ngô thị tiền lương và phúc lợi cũng không thiếu, mẹ con hai người áo cơm cũng đủ lo, không gian nan đến mức phải đi làm MB. Nhưng nếu trả lời “Không phải”, có lẽ lại bị Thế Huân hiểu lầm bản thân thích bị đàn ông thượng mới đi làm MB, chắc chắn sẽ lại nghe những lời chăm chọc của anh. Lộc Hàm tiến thoái lưỡng nan, cho tới giờ cũng không biết nói sao với Thế Huân chuyện mình không phải là MB.

“Tuy rằng tôi hiểu cậu thật sự đáng thương, nhưng cũng không thể cho cậu tiếp tục ở lại Ngô thị. Cậu nên biết chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ trong bản báo cáo, đều có thể làm cho công ty tổn thất thật lớn. Bằng không như vậy đi, dù sao tôi cũng bao dưỡng cậu, cậu cứ ở nhà tôi dọn dẹp, nấu cơm. Sau này sẽ tính cả hai phần tiền đưa cho cậu. Ân... phòng khách dọn dẹp rất sạch sẽ, mấy thứ trên đất... Ảnh chụp cậu bỏ đâu rồi!”

Im lặng của Lộc Hàm bị Thế Huân coi như đồng ý. Nhưng bởi vì bản báo cáo lần trước, nên Thế Huân không tin tưởng năng lực làm việc của cậu, liền suy nghĩ biện pháp giúp cậu có thêm chút tiền, hơn nữa đối với Thế Huân mà nói, Lộc Hàm vừa giúp giải quyết dục vọng vừa làm được việc nhà, mà chỉ cần một chút tiền, Thế Huân lại không thiếu tiền, nhất cử lưỡng tiện tại sao lại không làm.

Nhưng khi Thế Huân nhớ đến các bức ảnh, lại nghĩ Lộc Hàm dù sao cũng là nhân viên Ngô thị, khẳng định đối với chuyện của anh cùng Quan Lâm có biết qua, điều này làm cho Thế Huân cảm thấy có chút mất tự nhiên.

32. Chương 31: Cùng Xe

“Ân. Bức ảnh kia tôi dựa vào bên tường, nhưng mà cái khuôn đã vỡ nát.” Lộc Hàm ừ nhẹ một tiếng coi như đáp ứng. Kỳ thật, dù Thế Huân không đưa ra yêu cầu, một phần tiền cũng không cấp, việc này Lộc Hàm cũng đều sẽ làm, cậu vốn đã quyết định sẽ đối xử với Thế Huân thật tốt. Bất quá khi nhìn đến thái độ của Thế Huân nhắc đến ảnh chụp, trong lòng Lộc Hàm có chút khó chịu. Chỉ có thể cuối mặt giả bộ húp cháo để che đi biểu tình trên mặt.

“Trong phòng tôi còn vài tấm, lát nữa lấy ra cùng đem bỏ đi. Còn nữa ... cháo còn không, tôi muốn ăn thêm một chén!” Thế Huân nghĩ thầm nếu Quan Lâm đã muốn kết hôn, hai người sau này không thể tái hợp, còn giữ lại ảnh chụp mà làm gì, nếu nhìn...chỉ có thể càng thêm đau khổ, không bằng vứt bỏ quên đi.

Thế Huân cũng không phải loại người ủy mị, trước kia cũng thực yêu thương Quan Lâm, nhưng chuyện bây giờ xảy ra như vậy, cũng không thể vì chia tay Quan Lâm mà đòi sống đòi chết, lúc mới đầu thật rất thống khổ, nhưng cũng không thể không gượng dậy nổi, tổn thương có thể phai mờ, còn cuộc sống thì vẫn tiếp tục. Dù sao Thế Huân cũng đã ở thương trường lăn lộn nhiều năm, sẽ không giống thiếu niên 17 – 18 tuổi rơi vào tình yêu dễ dàng kích động. Thế Huân một bên uống cháo một bên suy nghĩ, bất tri bất giác chén cháo trong tay đã thấy đầy, tuy trong bụng đã có vài phần no, nhưng mà cháo Lộc Hàm nấu quả thực rất ngon, làm anh muốn ăn thêm một chén.

“Còn, để tôi giúp anh múc.” Lộc Hàm bởi vì Thế Huân muốn vứt bỏ ảnh chụp mà hơi kinh ngạc. Cầm lấy chén của anh đứng lên đi múc cháo, sau khi trở lại bàn ăn hai người đều im lặng, Lộc Hàm vẫn luôn cuối đầu thối thác chuyện Thế Huân vứt bỏ ảnh chụp, còn Thế Huân thì im lặng uống cháo, trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt.

Đợi hai người ăn xong bữa sáng, Lộc Hàm bưng chén đến phòng bếp tẩy rửa. Có lẽ cảm thấy đã cùng Lộc Hàm bàn xong điều kiện, Thế Huân không hề có ý giúp đỡ cậu, đứng dậy khỏi ghế đi làm chuyện của mình.

“Để tôi chở cậu một đoạn, đến gần công ty cậu xuống xe đi thêm một chút là tới.” Lúc hai người đón thang máy xuống nhà chuẩn bị đến công ty, Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm không có lái xe, nghĩ lại dù sao hiện tại cậu vẫn còn là nhân viên của công ty, hơn nữa bọn họ lúc này còn có mối quan hệ bao dưỡng ái muội, chính mình sẽ không bắt cận nhân tình mà để cậu đón xe buýt. Chở cậu một đoạn cũng không sao, chỉ cần ở gần công ty để cậu xuống xe, đừng để nhân viên khác trong thấy tránh phiền phức không đáng có.

“Cám ơn Ngô tổng.” Lộc Hàm mở cửa xe, ngồi vào vị trí phụ lái.

Dọc theo đường đi, Thế Huân chuyên tâm lái xe, còn Lộc Hàm quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn phong cảnh thành thị vụt qua.

“Cái này cậu cầm dùng đi.” Xe chạy đến lân cận công ty thì Thế Huân dừng lại, thấy Lộc Hàm đang muốn mở cửa bước xuống, anh liền lấy tờ chi phiếu ra đặt vào tay cậu. Cho dù đã nói rõ hai người sau khi kết thúc sẽ bàn lại giá, nhưng dù sao trong quá trình cũng cần tiền tiêu vặt, Thế Huân cũng không phải không hiểu quy củ, việc buôn bán còn cần tiền đặc cọc trước, huống chi Lộc Hàm vừa giúp mình giải quyết dục vọng vừa chăm sóc nhà cửa giúp mình, trước cấp chút ngon ngọt, làm cậu hảo hảo hầu hạ mình.

Lộc Hàm nhìn tờ chi phiếu trên tay sửng sốt một chút. Cậu sở dĩ đối với chuyện bao dưỡng của Thế Huân luôn ập ứng mơ hồ, là vì không muốn cùng cậu dính líu đến tiền bạc, tựa như chỉ cần nhận tiền của anh, Lộc Hàm liền cảm thấy mình cùng MB giống nhau. Nhưng hiện tại Thế Huân đang gấp đến công ty, Lộc Hàm nếu không nhận sẽ có chút kỳ lạ, chuyện bị anh hiểu lầm là MB cũng không thể dùng một hai lời để nói rõ. Lộc Hàm đành phải đem chi phiếu cất vào cặp táp, mở cửa bước xuống xe.

33. Chương 32: Áy Náy

Sau khi Lộc Hàm cùng Thế Huân chia tay, như thường lệ đi bộ vào tòa nhà Ngô thị, bấm nút thang máy, theo thang máy đến phòng tài chính, cùng những đồng nghiệp đi ngang qua nói “Chào buổi sáng”, rồi đến chỗ ngồi của mình bắt đầu một ngày công tác. Bởi vì Lộc Hàm đã đưa ra đơn từ chức, nên phía trên có rất nhiều công việc cần chuyển giao, thời gian này ngược lại so với bình thường càng thêm bận rộn.

Trước lúc tan tầm, Lộc Hàm ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Thế Huân, mà nội dung cuộc gọi càng làm cho cậu giật mình, Thế Huân thể nhưng hỏi cậu bữa tối sẽ ăn cái gì, Lộc Hàm nhất thời không kịp phản ứng ngây ngốc hồi lâu, thẳng đến khi bên kia truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của Thế Huân, cậu mới ập ứng trả lời rằng mình phải về nhà thu dọn đồ đạc một chút, Thế Huân hừ lạnh một câu nói ‘tôi đói bụng, lại đây nhanh lên rồi cúp máy’.

Lộc Hàm buông điện thoại, đầu óc lại bắt đầu miên man suy nghĩ. Cậu gần đây thường xuyên rơi vào trạng thái lơ lửng trên mây, cũng không còn cách khác, chuyện của cậu và Thế Huân không thể nói với người khác, chỉ có thể tự mình đoán mò.

Xem ra món cháo hồi sáng làm Thế Huân cảm thấy trù nghệ của mình không tồi nên mới bảo mình nấu cơm chiều, hơn nữa đã đồng ý để anh bao dưỡng, tối qua còn ngủ ở phòng khách nhà anh, kế tiếp có lẽ còn phải trụ ở nhà Thế Huân. Lộc Hàm nghĩ phải tìm cách giải thích chuyện mình không thể ở nhà, cũng không thể mãi dựa vào cái cố tăng ca.

Nghĩ tới mẹ, trong lòng Lộc Hàm lại tràn ngập áy náy, cha mất sớm, mẹ một mình nuôi cậu thật không dễ dàng. Lộc Hàm vẫn luôn là đứa con ngoan, tan tầm đúng giờ về nhà, tiền lương mỗi tháng đều giao ẹ giữ, lần ở quán bar gặp được Thế Huân cũng là đầu tiên cậu đi chơi. Mẹ cũng đã ngậm nhắc nhở cậu mau có bạn gái rồi cưới vợ sinh con, để bà còn ẵm cháu. Vậy mà hiện tại mình lại...

Vì người đàn ông thâm yêu mười năm mà nói dối mẫu thân, nhưng dù là vậy, Lộc Hàm cũng biết mình cần bản không bỏ xuống được tình yêu với Thế Huân.

Khi Lộc Hàm về đến nhà, mẹ cậu cũng đã về.

“Mẹ à, gần đây công ty giảm biên chế, nên phái con đi một chi nhánh ở phía Nam. Chi nhánh này ở rất xa, không thể về nhà hàng ngày được. Con có cùng một vài đồng nghiệp thuê nhà ở gần đó, thứ sáu cuối tuần mới có thể trở về.” Lộc Hàm bởi vì đang nói dối nên đầu cuối thấp, thanh âm cũng rất nhỏ. Cậu nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra lý do này, bình thường cậu sẽ ngủ tại nhà Thế Huân, đến thứ sáu sẽ về bên mẫu thân.

“Không sao, công việc quan trọng hơn, đúng lúc mẹ cũng muốn được thanh tịnh một chút. Ở bên ngoài phải hảo hảo chăm sóc chính mình, tạo mối quan hệ tốt với đồng nghiệp. Đúng rồi, ở chi nhánh nếu thấy có cô gái nào tốt thì nhớ phải theo đuổi, quan trọng nhất là khi về có thể mang theo bạn gái.” Mẫu thân vẫn chưa phát hiện cậu khác thường, dặn dò vài câu rồi lại nhắc đến chuyện tìm bạn gái.

“Con... Con biết rồi. Mẹ, đêm nay phải dọn qua rồi, con về phòng thu dọn đồ đạc.” Lộc Hàm lấp bắp đáp ứng.

“Được rồi, con đi đi.” Mẫu thân khoát tay, ý bảo mình không còn việc gì.

Lộc Hàm về phòng lấy vật dụng cá nhân và một ít quần áo thay đổi, sau đó cùng mẹ nói lời tạm biệt rồi ra khỏi nhà. Cậu vẫn nhớ chuyện Thế Huân dặn mình nấu cơm chiều, hoàn hảo gần đó lại có chợ, liền vội vàng chạy đi mua một ít thịt rau rồi mới đón xe qua nhà Thế Huân.

34. Chương 33: Nghiện

Sao giờ này còn chưa tới! ?

Thế Hân buồn bực ngược mắt nhìn lên đồng hồ, ngón tay không kiên nhẫn gõ gõ vào tay vịn sofa. Sớm biết vậy sẽ không gọi tên MB đó làm cơm chiều, nói về nhà thu dọn một chút, vậy mà chờ mãi cũng không thấy đến, làm hại bản thân đói bụng, còn không bằng đi ra ngoài ăn.

Nhưng mà món cháo gạo nếp hồi sáng kia lại làm ình đối với sơn hào hải vị đều không dậy nổi hứng thú.

Buổi sáng sau khi cùng Lộc Hàm chia tay, Thế Huân lái xe đến công ty, đón thang máy chuyên dụng lên tầng thượng, đi đến văn phòng bắt đầu một ngày làm việc. Tuy rằng chia tay cùng Quan Lâm làm ảnh hưởng đến tâm tình của anh rất nhiều, nhưng thân là tổng giám đốc Ngô thị, mỗi một quyết định đều có thể ảnh hưởng đến toàn bộ hoạt động của công ty, Thế Huân đành phải cường bức chính mình tỉnh táo lại, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công tác.

Thời gian ăn trưa, Thế Huân hẹn đối tác đến một nhà hàng cao cấp dùng cơm.

Tuy rằng Quan Lâm muốn Thế Huân tự mình nấu cơm cho hắn ăn, nhưng lại luôn chê tài nấu nướng của anh, hơn nữa công việc của Thế Huân đặt biệt bận rộn, không thể ngày nào cũng nấu. Hai người nhiều lúc đều là ăn ở bên ngoài. Quan Lâm rất kén chọn, mấy món thường đều không vừa miệng hắn, bất quá hương vị của nhà hàng này lại hợp khẩu vị hắn. Dĩ nhiên là do đầu bếp tay nghề cao, sắc hương vị đầy đủ hết, ném qua nhất định sẽ nhớ mãi, ngay cả Thế Huân cũng vậy, thường xuyên mang Quan Lâm đến nơi này ăn cơm.

Nhưng hôm nay không hiểu vì sao, đối mặt với mỹ vị thường ngày, Thế Huân lại cảm thấy nhạt nhẽo không muốn ăn. Trong đầu chỉ nhớ đến món cháo gạo nếp lúc sáng, vị mềm dẻo, nồng đậm hương thơm, Thế Huân càng nghĩ càng đói, nhưng lại không khơi nổi nữa niềm hứng thú với bàn mỹ thực trước mặt, đành buồn chán ăn được vài miếng thì buông đũa xuống.

Cơm trưa chưa ăn hảo, cái bụng trống rỗng lại nhớ tới món cháo của Lộc Hàm, đừng nói cái gì cũng không muốn ăn, đến công việc cũng không có tâm trạng làm tiếp. Thật vất vả Thế Huân mới chờ tới giờ tan tầm, cuối cùng nhận không được liên gọi cho cậu nói vụ cơm chiều.

Nhưng hiện tại mình sắp chết đói rồi, vậy mà còn chưa thấy Lộc Hàm trở về! Thế Huân cầm lấy di động, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lộc Hàm.

“Ngô tổng.” Thế Huân vừa rút điện thoại ra thì ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lộc Hàm.

“Sao giờ mới đến!? Chờ cậu làm xong cơm chiều chắc tôi chết đói!” Thế Huân mở cửa cho Lộc Hàm, nhìn thấy cậu tay xách nách mang nhưng không có ý giúp đỡ, chỉ né qua một bên cho cậu đi vào.

“Thực xin lỗi, trên đường có tai nạn giao thông nên chậm trễ một chút. Tôi lập tức đi nấu cơm.” Lộc Hàm cuống quýt hướng Thế Huân giải thích. Đồ dùng cá nhân và quần áo cũng không kịp đem vào phòng, chỉ để tạm ở góc tường trong phòng khách, liền vội vàng cầm lấy thịt rau chạy vào bếp.

Sau khi Thế Huân nhìn bóng dáng Lộc Hàm biến mất trong bếp, lại đến ghế sofa ngồi xuống, lấy điều khiển mở TV ra xem, nhằm chán chuyển kênh.

Phòng bếp rất nhanh vang lên âm thanh “Đương đương”, tuy rằng không lớn lắm, nhưng hòa vào âm thanh của TV làm cho có chút hỗn loạn, hại Thế Huân lại không có tâm tình xem tv, vừa lúc bụng cũng đói đến sắp chết, anh liền đứng lên đi vào phòng bếp xem Lộc Hàm nấu món gì.

“Ngô tổng, chờ một chút nữa.” Đại khái nghe được tiếng bước chân của Thế Huân, Lộc Hàm quay đầu hướng Thế Huân cười cười, rồi lập tức quay đầu lại tiếp tục nấu.

35. Chương 34: Bữa Tối

Thế Huân nghiêng mình dựa vào cửa phòng bếp ngắm nhìn bóng dáng bận rộn của Lộc Hàm. Rửa đồ ăn, thái rau, nhóm bếp, đổ dầu... Động tác thành thạo lưu loát, đáng vẻ hoàn toàn không giống hồi mình nấu cơm cho Quan Lâm, một bên xem công thức một bên nấu ăn, lúc nào cũng luôn cuống đến sứt đầu mẻ trán, sau khi xong còn bị Quan Lâm chê lên chê xuống nào là cái này mặn cái kia nhạt.

Quan Lâm bảo Thế Huân nấu cơm ình, mới đầu anh cũng rất hào hứng, đây không phải biểu đạt tình yêu mà Quan Lâm nói sao, nhưng mỗi lần anh tận tâm khổ khổ nấu xong thì hắn không phải chê dở cũng là chán bụng mà ăn, dần dà, Thế Huân không còn hứng thú, chẳng qua khi đó sủng Quan Lâm, nên anh mới cam tâm mà làm.

Nhưng có sủng đến mấy thì cũng không thoát khỏi kết cục chia tay, trong lòng Thế Huân ngập tràn chua xót. Quên đi, việc đã thế này, ưu sầu ảo não cũng không được gì, cứ thử từ từ quên đi xem.

Lúc này Lộc Hàm đã xào xong đồ ăn, hương vị nồng đậm tản ra, nếu không phải cố kỵ thân là tổng giám đốc Ngô thị, ở trước mặt Lộc Hàm dù sao cũng phải có uy nghi của một cấp trên, chỉ sợ Thế Huân đã sớm thò tay bốc lấy thức ăn trên bàn kia.

Thế Huân nghĩ thầm, hiện tại ở cùng Lộc Hàm so với cùng Quan Lâm trước kia hạnh phúc hơn nhiều. Nhưng dùng từ “Hạnh phúc” để hình dung thì có gì đó không đúng lắm, dù sao anh và Quan Lâm trước kia là người yêu, còn Lộc Hàm trong lúc này có là cái gì!? Nhiều nhất cũng chỉ là mối quan hệ bao dưỡng của cổ chủ và MB, với MB mà nói cái gì hạnh phúc, có mà “Tính phúc” thì đúng hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui thì nên nói cuộc sống hiện tại so với trước kia thoải mái hơn mới thích hợp, không chỉ đơn giản là Lộc Hàm nấu ăn ngon làm thỏa mãn cái bụng của anh, mà về phương diện tình ái, thân thể của cậu so với Quan Lâm cũng thỏa mãn anh hơn.

Thế Huân nhớ đến ngày hôm qua lúc hai người ân ái, nhớ đến hậu huyệt chặt chẽ cùng khoang miệng ấm áp của cậu, hiện tại nhìn lại...cậu bận rộn đưa lưng về phía mình, đường cong thân thể như ẩn như hiện. Thế Huân cảm giác một cổ nhiệt lưu theo bụng dưới dâng lên, khó gian thậm chí có phản ứng. Chết tiệt! Mới có nhìn một chút đã nhịn không được rồi, tên MB này vậy mà lại ảnh hưởng lớn đến mình như vậy! Thế Huân âm thầm mắng chửi bản thân một tiếng, nhúu mày xoay người rời khỏi nhà bếp.

Một lát sau, Lộc Hàm đem đồ ăn nấu xong mang lên bàn. Có lẽ nhìn thấy Thế Huân đang đói, nên cậu cũng không nấu cầu kỳ, hai món một canh, một là ớt chuông xào và khoai tây, độ dài cùng kích thước của ớt chuông và khoai tây hoàn toàn giống nhau, đủ thấy công phu thái rau của Lộc Hàm rất cao, màu xanh biếc của ớt chuông cộng với màu vàng của khoai tây xem lẫn mấy cọng ớt đỏ, làm ón ăn thoạt nhìn rất ngon mắt. Thế Huân gấp một ít để vào trong miệng, thanh thúy ngon miệng, hơi cay cay. Một món khác là thịt kho cà tím, cà được nấu đến vàng nâu cộng với một ít ớt xanh làm đẹp, mùi vị càng đậm đà vì được bỏ thêm ít đường, đưa vào miệng béo mà không ngán, đậm nhạt vừa phải, ngoài giòn trong mềm, hương vị ngon đến mức làm Thế Huân gấp một lúc mấy miếng. Phối hợp với cơm là một món súp nhẹ, Thế Huân đặt biệt cảm thấy mỹ mãn với bữa cơm này.

Hai người cơm nước xong, Lộc Hàm đứng lên thu thập chén đĩa, Thế Huân đi đến sofa phòng khách ngồi xuống, cầm lấy điều khiển mở TV.

Chờ thu thập xong xuôi, Lộc Hàm trở lại phòng khách, thấy Thế Huân đang tập trung coi TV, cậu do dự không biết nên ngồi gần hay cách xa anh một chút, sợ làm Thế Huân mất hứng, vẫn là lựa chọn cách xa một khoảng, ngồi xuống ghế sofa bên kia.

“Đến ngồi cạnh tôi.” Thế Huân quay đầu liếc nhìn Lộc Hàm một cái, nhưng ánh mắt rất nhanh chuyển lại màn hình TV.

“A.” Lộc Hàm khẽ lên tiếng, đứng lên đi đến ngồi cạnh Thế Huân.

Lộc Hàm vừa mới ngồi xuống, Thế Huân liền đưa tay nửa ôm bả vai cậu, ngón tay ở phía sau lưng xoa tới xoa lui thưởng thức.

Tới nữa rồi =]]]]]]

36. Chương 35: Lấy Lòng

Lưng Lộc Hàm cứng đờ, đối với việc Thế Huân ôm bả vai mình không biết nên làm sao, nhưng lại không dám lộn xộn, chỉ có thể cứng ngắt chăm chú nhìn vào tiết mục trên TV. Trong TV trùng hợp lại đang nói về kinh tế tài chính, Lộc Hàm chính là nhân viên tài chính, nên chỉ một lúc sau liền thật sự tập trung.

“Không nghĩ tới cậu lại có hứng thú với chương trình này, tôi còn nghĩ cậu bình thường chỉ xem GV để học hỏi làm sao lấy lòng đàn ông chứ.” Tiếng cười trêu tức của Thế Huân đột ngột vang lên bên tai Lộc Hàm. (au mà có ở đó chắc đánh cho thẳng chết quá TvT)

Đang chuyên chú xem TV, Lộc Hàm giật mình sững sốt quay đầu nhìn Thế Huân, mắt anh hơi nhắm, lộ ra biểu tình châm chọc, Lộc Hàm không biết ứng phó thế nào, chỉ có thể cúi đầu không nói một lời.

“Mất hứng!?” Thế Huân đưa một ngón tay nâng cằm Lộc Hàm lên, bức cậu cùng với chính mình đối diện.

“Không...” Thanh âm Lộc Hàm biến mất khi Thế Huân bất ngờ tấn công miệng cậu.

Ngón tay Thế Huân cố định cằm Lộc Hàm, đầu lưỡi mạnh mẽ đỉnh tiến vào miệng cậu, bá đạo xâm lược mọi nơi trong miệng cậu. Lộc Hàm không thể động đậy, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn của Thế Huân, đầu lưỡi bị quấn lấy dùng sức mà mút, cảm giác đau đớn nhẹ nhẹ từ lưỡi lan ra toàn khoang miệng.

“Cho tôi xem MB lấy lòng đàn ông như thế nào đi.” Một hồi lâu sau Thế Huân mới thỏa mãn mà buông đôi môi Lộc Hàm ra, thay vào đó là dùng ngón tay vuốt lên cánh môi mềm mại đã ướt sũng. Thế Huân liếm liếm môi, cơ thể ngã vào lưng ghế phía sau, thuận tay cầm lấy điều khiển tắt TV.

Yêu cầu của Thế Huân làm cho Lộc Hàm không biết phải làm sao, cậu sao có thể làm được điều đó. Nhưng tình huống hiện tại, Lộc Hàm không thể giải thích cho Thế Huân chuyện mình không phải MB, cũng không thể nói mình đã thâm yêu anh mười năm, huống chi bây giờ còn bị đang bị Thế Huân bao dưỡng. Lộc Hàm cũng chỉ đành cố gắng diễn tốt vai một MB.

Làm sao lấy lòng đàn ông!? Chắc là chính mình chủ động đi! Lộc Hàm thử vươn đầu lưỡi liếm ngón tay đang chơi đùa trên môi mình của Thế Huân, vừa cẩn thận quan sát phản ứng của anh.

Bị đầu lưỡi mềm mại liếm làm ngón tay trở nên ngứa ngái, Thế Huân cười môi, ngón tay bên trong miệng Lộc Hàm bắt đầu di động chơi đùa, Lộc Hàm cũng rất phối hợp không ngừng liếm mút ngón tay anh.

“Chỉ có thế này!?” Thế Huân nhướn mày rút ra ngón tay từ miệng Lộc Hàm, ngón tay bởi vì dính nước miếng mà trở nên thấp lẹch trong suốt, anh còn cố ý ở trước mặt Lộc Hàm mà đưa ngón tay quơ qua quơ lại.

Lộc Hàm đỏ mặt, do dự một chút rồi nghiêng người ghé môi hôn lên miệng Thế Huân. Cậu không có kinh nghiệm hôn môi, cũng chỉ cùng với Thế Huân hôn qua vài lần, càng không có kỹ xảo gì, đại khái bắt chước bộ dáng hôn mình của Thế Huân lúc trước, dùng đầu lưỡi đỉnh khai răng nanh, đem đầu lưỡi xâm nhập vào miệng anh, lướt qua cuốn lấy lưỡi anh mà dây dưa.

Nụ hôn dịu dàng cẩn thận, thậm chí không gây nhiều cảm giác kích dục nơi Thế Huân, nhưng đôi môi mềm nhuyễn cùng đầu lưỡi thấp hoạt của Lộc Hàm làm anh kiềm lòng không được. Một tay ghì chặt thắt lưng của cậu, đem thân thể cậu nhập càng chặt hơn vào trong ngực mình.

Động tác của Thế Huân làm thân thể hai người lại càng xít xao, cảm giác gấn bó như môi với răng làm lòng Lộc Hàm một trận rung động, lại toàn tâm toàn ý hôn Thế Huân, thậm chí còn ẩn ẩn một chút cảm giác lấy lòng.

Hai người triền miên hôn một hồi lâu, thẳng đến khi Lộc Hàm cảm thấy khó thở mới lưu luyến rời khỏi môi Thế Huân, đầu ghé vào bên gáy của anh mà thở gấp.

“Tuy rằng kỹ thuật hôn của cậu quá tệ, nhưng đôi môi rất mềm, đầu lưỡi cũng trơn mượt nên có thể tạm thông qua.” Trong miệng mất đi cảm xúc ôn nhuận làm Thế Huân tiếc nuối liếm liếm môi, nhưng anh chắc chắn sẽ không nói ra bản thân bị một MB hôn cảm giác tốt đến cỡ nào, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ bình luận một câu.

37. Chương 36: Trêu Chọc [h]

“Tiếp tục đi...” Thế Huân vỗ nhẹ bả vai Lộc Hàm, buông lỏng bàn tay đang ôm thắt lưng cậu.

Kể tiếp nên làm sao!? Hai lần làm tình trước Lộc Hàm đều là người bị động, ngay cả màn hôn môi triền miên vừa rồi cũng thật cẩn thận và có tính chất thăm dò, nghe ngữ khí Thế Huân dường như cũng thực hài lòng, điều này làm cho Lộc Hàm có chút không biết nên làm sao, nhớ lại lúc trước khi vừa xem phim vừa thăm du (aka thủ dâm) có từng thấy qua trường hợp này, đại khái là tiếp tục hôn môi Thế Huân rồi sau đó cởi quần áo của anh đi.

Lộc Hàm lần thứ hai chụp lên môi Thế Huân, dịu dàng cẩn thận mà hôn, một bàn tay mò lên cổ áo của anh, từ từ mà cởi từng cái nút, vạt áo mở rộng ra hai bên, bộ ngực trần trụi cường tráng của anh lập tức lộ ra.

Lộc Hàm cẩn thận quan sát phản ứng của Thế Huân. Anh nhắm chặt hai mắt, biểu tình trên mặt hoàn toàn thả lỏng, tựa hồ như đang hưởng thụ nụ hôn của cậu, mà đối với việc áo bị cởi ra cũng không phản đối gì, Lộc Hàm yên lòng, rời đi môi Thế Huân, chậm rãi hôn xuống.

Đôi môi liếm duyệt từ đường cong nơi cằm rồi đến chỗ yết hầu nhô ra. Đây là bộ vị mẫn cảm yếu ớt của đàn ông, Lộc Hàm càng thêm ôn nhu cẩn thận, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng cọ xát hầu kết, ngẫu nhiên còn vương đầu lưỡi ra liếm một chút.

“Ừc” một tiếng, chỗ hầu kết bị liếm ngứa ngáy làm Thế Huân kiềm lòng không được nuốt nước miếng, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, trên mặt cũng không thể duy trì biểu hiện bình tĩnh thả lỏng nữa, lập tức mở hai mắt ra.

“Ngô... Ngô tổng, xảy ra chuyện gì!? Hay là răng cạ trúng anh, đối... Thực xin lỗi.” Thuận theo động tác nuốt xuống của Thế Huân, hầu kết liền di động, làm người đang chuyên tâm hôn liếm Lộc Hàm hoảng sợ, cho là mình làm Thế Huân đau, nhanh ngẩng đầu lên xin lỗi.

“Không sao, tiếp tục đi...” Thế Huân rên rỉ hờn nhẹ một câu, đem đầu Lộc Hàm ấn lên người mình.

Thế Huân lên tiếng, Lộc Hàm đương nhiên nghe theo. Đầu lưỡi mềm mại ướt át thuận theo da thịt ấm áp của Thế Huân một đường hôn xuống đến ngực thì dừng, đầu vú hồng nhạt đứng thẳng trước mắt, Lộc Hàm nhớ tới lần trước đầu vú của mình bị ngón tay của anh kẹp lấy chà xát, khoái cảm khi được ngậm vào trong miệng. Lộc Hàm nghĩ thầm, nếu mình mút đầu vú anh một chút, anh cũng sẽ thoải mái đi!?

Lộc Hàm hé môi đem đầu vú ngậm vào trong miệng, tạm dừng đến khi Thế Huân không có ý đẩy ra, mới thử dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại đầu vú.

“Ấn...” Một cổ khoái cảm như điện giật nhảy mắt từ đầu vú truyền lên đại não, Thế Huân kêu lên một tiếng, đột nhiên đưa tay ấn đầu Lộc Hàm càng sâu vào trong ngực mình.

“Ngô...” Lộc Hàm bị ép nên cả khuôn mặt đều dán vào trong ngực Thế Huân, cái mũi thiếu khí trở nên khó thở. Nhưng động tác này của Thế Huân làm cậu không phán đoán được anh là thoải mái hay khó chịu, cũng không dám lộn xộn, chỉ đành nín thở thành thực ghé vào ngực Thế Huân.

“Liếm nữa đi.” Thế Huân buông tay, để cho Lộc Hàm có thêm một chút không gian giúp mình liếm lộng đầu vú. Anh âm thầm ảo não mắng bản thân chống cự nổi một chút khiêu khích. Lúc trước làm tình cùng Quan Lâm, mỗi lần trình tự các bước đều làm xong, thỏa mãn có thỏa mãn, nhưng tuyệt đối không có kích động như lúc này. Lộc Hàm chỉ lơ đãng làm vài động tác, thậm chí còn chưa đụng đến núm người dưới, thân thể anh đã phản ứng mãnh liệt như vậy, đến khổ gian cũng từ từ gắng gượng đứng lên.

38. Chương 37: Thuận Theo [h]

Lần trước lúc ân ái, Thế Huân đã cảm giác được thân thể Lộc Hàm có lực hấp dẫn mãnh liệt đối với mình, bằng không cũng sẽ không sau khi bắn một lần còn bắt cậu khẩu giao giúp mình. Nhưng lúc ấy Thế Huân cảm thấy có lẽ vì Lộc Hàm là MB, so với người khác có nhiều thủ đoạn câu dẫn hơn, nên bản thân không cảm lòng được là đều đương nhiên.

Nhưng hiện tại, tuy nói Lộc Hàm là dựa theo yêu cầu của Thế Huân hầu hạ anh, nhưng trên thực tế cũng không có kỹ xảo khiêu khích nào quá mức, chỉ hôn nhẹ hầu kết cùng liếm liếm đầu vú, vậy mà Thế Huân lại cảm nhận được từng đợt từng đợt sóng khoái cảm. Còn nữa, sau khi Lộc Hàm liếm nhẹ, đột nhiên ngậm lấy đầu vú của anh mà mút, càng làm thân thể Thế Huân một trận run rẩy, dương vật cơ hồ lập tức cứng rắn sung huyết. Thế Huân nhin không được bắt lấy tay cậu ấn đến khổ gian của mình.

Bên tai Lộc Hàm là tiếng thở dốc ồ ồ của Thế Huân, đầu vú ngậm trong miệng cũng càng trở nên cứng rắn. Lộc Hàm bắt chước bộ dáng của Thế Huân lúc trước mút mạnh đầu vú, không ngờ thân thể anh lại run lên, còn đem tay mình đặt vào chỗ khó gian. Cách lớp quần nhưng Lộc Hàm vẫn cảm giác được sự cứng rắn và nóng bỏng của dương vật, hiện tại Thế Huân phải là thoải mái đi, nếu không sẽ không phản ứng như vậy, phát hiện này làm tim cậu nhảy nhót, một bên tiếp tục mút đầu vú một bên giúp Thế Huân an ủi dương vật.

Đầu vú cùng dương vật đồng thời truyền đến khoái cảm làm đầu óc Thế Huân có chút vụng vụng, đầu ngã ra dựa vào ghế sofa, ánh mắt thất thần nhìn chăm chú trần nhà, để mặc Lộc Hàm an ủi mang lại tình cảm nhiều vui sướng. Thế Huân mơ màng nghĩ, có lẽ giữa mình và Lộc Hàm có lực hấp dẫn, thân thể có độ phù hợp tương đối cao, mới có thể làm tình kim lòng không nổi. Nhưng suy nghĩ này làm Thế Huân có chút ảo não, cùng ai có lực hấp dẫn cũng được, tại sao lại là cùng một MB chứ.

“Giúp tôi khẩu giao...” Giờ này khắc này, vẫn là dục vọng quan trọng nhất, lúc Lộc Hàm buông ra đầu vú bên này định chuyển sang bên kia, Thế Huân trực tiếp ngăn chặn ấn đầu hấn xuống khó gian mình, dù sao so với đầu vú, dương vật mới là căn nguyên dục vọng của đàn ông.

Lộc Hàm ngoan ngoãn cúi xuống đem vật nóng bỏng từ trong quần Thế Huân ra, hé miệng ngậm vào. Hôm qua ở phòng tắm đã giúp anh khẩu giao một lần, dù không phải ngựa quen đường cũ, nhưng đại khái cũng biết được làm thế nào mới khiến anh thoải mái. Miệng vòng trụ dương vật, dùng đầu lưỡi liếm lộng, ngậm quy đầu mút vào, tận lực phun ra nuốt vào sâu một chút... Quy đầu mướt mà dính vào chỗ sâu nhất trong yết hầu, trụ thịt thô lớn thì ngập tràn trong miệng, hơi thở của Lộc Hàm đầu đầu cũng là hương vị của Thế Huân.

“Được rồi, đứng lên cởi quần áo.” Khoang miệng ẩm áp, đầu lưỡi ướt át, Thế Huân thật sự sợ mình nhìn không được mà trực tiếp bắn vào miệng của cậu, anh không muốn bản thân mới bị một MB khẩu giao có vài cái liền bắn, lập tức đẩy bỏ vai Lộc Hàm ra, ý bảo hấn đứng lên.

Lộc Hàm sững sốt một chút, không hiểu rõ ràng nhìn Thế Huân rất thoải mái sao lại đẩy mình ra. Bất quá đối với cậu mà nói, Thế Huân vô luận nói cái gì cậu đều làm theo. Lộc Hàm buông ra dương vật, từ giữa hai chân Thế Huân đứng lên, thành thật cởi quần áo trên người.

Thế Huân ngẩn đầu nhìn thân thể đã hoàn toàn xích lõa trước mắt, bởi vì góc nhìn, lần này anh nhìn kỹ hơn so với lần trước, thân thể gầy yếu, vòng eo mảnh khảnh, còn có khó gian... Khóe môi Thế Huân câu lên, đưa tay cầm lấy dương vật đã muốn cương của Lộc Hàm.

“Bảo cậu hầu hạ tôi, vậy mà người chịu không nổi lại là cậu!?” Phản ứng của Lộc Hàm làm Thế Huân có cảm giác cả hai đã hòa một hiệp, xem ra không chỉ có bản thân anh bị trên chọc đến mức sắp bắn.

39. Chương 38: Song Chỉ

“Ngô... Ngô tổng...” Toàn thân trần trụi đứng trước mặt Thế Huân, bộ vị mẫn cảm lại bị anh nắm trong tay xoa nắn, hơn nữa còn bị hỏi một câu châm chọc, làm Lộc Hàm vừa ngượng ngùng vừa quần bách, lại vô pháp ức chế khoái cảm nơi khó gian, dương vật bị đùa bỡ trong tay Thế Huân càng ngày càng cứng rắn.

“Không phải đã nói thời điểm này nên gọi Thế Huân sao!?” Thế Huân dùng chút lực nắm chặt dương vật trong tay, vừa lòng nghe được Lộc Hàm hô lên một tiếng, mới đem tay buông lỏng ra, ngón tay như trần an mà xoa nhẹ quy đầu.

“Thế... Thế Huân...” Ngửa ngái sau cơn đau làm Lộc Hàm nhìn không được, thẳng lưng đem dương vật càng hướng trong tay Thế Huân mà ma sát.

“Có thể cũng chịu không nổi, chúng ta rốt cục là ai lấy lòng ai đây!? Lại đây ngồi lên đùi tôi.” Thế Huân nhìn đến phản ứng động tình của Lộc Hàm, khó gian càng trường đau khó chịu. Thế như lời nói ra vẫn chứa phần lớn ý tứ châm chọc, bởi anh sẽ không đứng trước một MB mà nói ra cảm giác thật của mình.

Thế Huân buông dương vật của Lộc Hàm ra, rất nhanh cởi quần áo bản thân, tựa lưng vào ghế sofa, lệnh cho cậu ngồi lên đùi của mình.

Côn thịt tím đỏ dựng thẳng nơi khó gian làm Lộc Hàm đỏ mặt, nhớ đến trước kia xem phim cũng từng thấy qua tư thế này, liền học theo bước một chân lên sofa, khóa ngồi trên đùi Thế Huân. Mông Lộc Hàm tiếp xúc với da thịt ấm áp nơi đùi, dương vật hai người vô tình chạm vào nhau, vừa lúc còn cùng Thế Huân mặt đối mặt, sắc mặt Lộc Hàm đỏ bừng nhắm mắt lại, không dám nhìn biểu tình Thế Huân.

Thế Huân không để ý đến phản ứng của cậu, môi khấn cấp hôn qua, đầu lưỡi tiến quân thần tốc ở trong miệng Lộc Hàm tùy ý xoay chuyển. Bàn tay xỏ xàng ở phía sau vuốt ve đi xuống, đến khi đụng đến cái mông, anh liền đưa một ngón tay chen vào giữa khe mông, ở cửa huyết cọ xát vài cái, sau đó thẳng tắp hướng mật động mà đâm vào.

Dùng đạo khô khốc rất nhanh ngăn cản ngón tay, Thế Huân thống vài lần đều không đi vào được, ngược lại khiến cho Lộc Hàm đau đớn hô to.

“Liếm ướt nó...” Thế Huân buông ra Lộc Hàm, đưa ngón tay đến trước miệng cậu.

Lộc Hàm hé miệng đem ngón tay Thế Huân ngậm vào, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm lộng một vòng, đến khi ngón tay ướt sũng nước miếng chính mình. Thế Huân xem cậu là MB, nghĩ rằng nơi đó bị đàn ông trầy sập nhiều rồi nên có thể ra vào tùy ý, vài cái đâm kia không một chút dịu dàng làm huyết khẩu cảm giác thật đau, ngón tay ướt át ít nhất có thể làm cho cậu ít đi một chút thống khổ.

Thế Huân rút ngón tay ra, lần thứ hai đưa đến huyết khẩu của Lộc Hàm, có nước miếng bôi trơn, tuy rằng không phải rất thuận lợi, nhưng cuối cùng cũng đi vào được, Lộc Hàm cũng không đau như vừa rồi.

Thế Huân hoàn trụ thất lưng Lộc Hàm kéo cậu vào trong ngực, cả người cậu đều ghé vào lòng anh thân thể hai người chặt chẽ thiếp hợp, dương vật nóng bỏng cứng rắn ma sát lẫn nhau.

“A... Thế Huân... Thế Huân...” Ngón tay Thế Huân bên trong hậu huyết, đầu ngón tay trầy sập đỉnh lộng, chỉ phúc thô ráp vẽ qua vách tường non mềm bên trong, một cổ khoái cảm tê dại kích thích Lộc Hàm rên lên.

“Xem ra ngón tay của tôi rất thỏa mãn cậu, có muốn thêm một ngón nữa không!? Ngô... Thật chặt...” Thế Huân quay đầu liếm lộng vành tai mềm mại của Lộc Hàm, câu hỏi vừa buông ra ngón tay thứ hai đã đỉnh đi vào. Hai ngón tay đồng thời tiến vào càng làm anh cảm giác được hậu huyết rất nhanh chặt chội, vách tường ướt át gắt gao bao trụ hai ngón tay, không khỏi làm Thế Huân nhớ đến tư vị mất hồn khi dương vật cắm vào, chỉ mới hồi tưởng, một cổ nhiệt lưu liền lui thẳng đến khó gian, dương vật trưởng phát đau, thực hận không thể lập tức đi vào.

40. Chương 39: Nội Bản [h]

Dục vọng trong cơ thể ngày càng khô nóng khó chịu, Thế Huân nghĩ sao làm vậy, hai ngón tay ở hậu huyết trầy sập thêm vài cái, cảm giác đã khuếch trương đủ, liền rút ra nâng mông Lộc Hàm lên, để dương vật bản thân đặt ngay lối vào hậu huyết.

“Thế... Thế Huân...” Lộc Hàm bị động tác đột ngột này của anh làm cho hoảng sợ, vội vàng bắt lấy bờ vai anh chống đỡ thân thể.

“Xảy ra chuyện gì!? Đau! ? Ân...” Thế Huân vừa hỏi vừa chen quy đầu vào trong huyết khẩu, cảm giác bị nông ra làm mật huyết rất nhanh kẹp chặt, Thế Huân thoải mái đến hừ một tiếng.

“Không... Không phải... Bao cao su...” Nhớ tới lần trước lúc ân ái Thế Huân đã nói, Lộc Hàm theo bản năng nhắc nhở anh. Dương vật từng chút từng chút sập nhập vào trong cơ thể, bởi vì không có mang bao cao su, vật thô lớn làm hậu huyết có chút đau đớn, nhưng đồng thời cũng làm Lộc Hàm có thể chân thật cảm nhận được sự nóng bỏng của nó.

“Chết tiệt! Sao lại quên cái này! Thôi quên đi, dù sao cũng đã đi vào.” Thế Huân ảo não chửi nhỏ một tiếng, nhưng hậu huyệt ẩm áp ướt át làm anh vô pháp có thể rút ra, chỉ nghĩ làm thế nào để đâm vào càng sâu hơn nữa.

Càng đi sâu dững đạo càng chật chội, vách tường bên trong như tơ lụa mềm mượt gắt gao quấn lấy mình. Cho dù hiện tại bao cao su rất đa dạng, nhiều chủng loại, cái gì trơn mượt, siêu mỏng... Nhưng dù có thế nào, rốt cuộc cũng là cách một lớp mỏng, vô luận đều kém xa loại khoái cảm khi dương vật trực tiếp ma sát với vách tường. Trước kia cùng Quan Lâm hoan ái, Thế Huân luôn làm đủ các bước bôi trơn đeo bảo hiểm, căn bản không có sinh ra kích động muốn trực tiếp cắm vào.

Mà hiện tại dù biết Lộc Hàm là MB, anh vẫn kích động đến mức quên luôn việc đeo bảo hiểm. Thế Huân thậm chí cảm thấy qua trải nghiệm này, sau này khi cùng Lộc Hàm ân ái đã không còn muốn đeo bao cao su nữa.

Tay Thế Huân vốn đang ôm lấy hông Lộc Hàm liền duy chuyển đến nắm chặt thắt lưng cậu, ấn Lộc Hàm ngồi xuống dương vật của mình, thẳng đến khi cả dương vật đều ngập sâu trong hậu huyệt.

“Aha...” Lộc Hàm há mồm thở dốc, tư thế kỵ thừa (aka cưỡi ngựa) so với những tư thế khác xâm nhập sâu hơn, trụ thật nóng bỏng kia ở bên trong hậu huyệt, cảm giác thỏa mãn sau khi hậu huyệt đã hoàn toàn thích ứng thay cho sự khó chịu ban đầu, hai người không hề ngăn cách chặt chẽ kết hợp làm Lộc Hàm kích động không thôi.

“Thích không!? Trước kia chưa từng cùng ai không mang bao mà làm sao!?” Thế Huân cười nhạo Lộc Hàm, cũng không cho cậu thời gian thở dốc, lập tức bắt lấy thắt lưng của cậu cao thấp di động, làm hậu huyệt không ngừng cắn nuốt dương vật, đem đến ỉnh càng nhiều khoái cảm.

“A a... Thế Huân... Thế Huân...” Đối với nụ cười chế nhạo của Thế Huân, Lộc Hàm căn bản là vô pháp bận tâm, đã không có bảo hiểm ngăn cách, lúc dương vật ma sát với vách tường bên trong, hậu huyệt phát nhiệt đến không chịu được. Cậu thậm chí có cảm giác bên trong đã muốn bốc cháy, rất nhanh đem chính mình hòa tan. Hai cánh hông cùng đùi Thế Huân va chạm tạo ra tiếng ba ba, làm cho Lộc Hàm càng thêm kích thích, hai tay chống đỡ cả vai Thế Huân, chủ động nâng hạ thân thể phối hợp với tiết tấu của anh.

Càng lúc tốc độ ma sát càng nhanh, làm cả hai đều lâm vào điên cuồng. Thế Huân buông thắt lưng Lộc Hàm ra, mặc cậu ở trên người mình vận vẹo lắc lư, ngón tay ngẫu nhiên mơn trớn đầu vú cứng rắn cùng dương vật đứng thẳng. Hậu huyệt trều sấp, phía trước lại bị vỗ về chơi đùa, Lộc Hàm vô pháp khống chế lần lượt pháp phồng thân thể, sấp nhập, rút ra, lại sấp nhập... Cuối cùng trong một lần Thế Huân đột nhiên động thân, quy đầu đỉnh đến điểm kích thích bên trong hậu huyệt, Lộc Hàm liền bắn ra, tinh dịch trắng ngà phun tung tóe khắp người cả hai, mà Thế Huân cũng chống cự không được khoái cảm điên cuồng khi mật huyệt kẹp chặt, cơ hồ cùng lúc cũng bắn ra.

41. Chương 40: Cảm Động [h]

“Hò... Thích thật...” Sau khi phóng thích Thế Huân thỏa mãn dựa lưng vào ghế sofa, miên man nhớ lại. Lần trước lúc làm tình anh đã muốn cởi bỏ bao cao su, trực tiếp cắm vào bên trong Lộc Hàm, bất quá khi đó có kỵ cậu là MB, chỉ nghĩ chứ không làm. Lần này nhất thời xúc động quên mang bảo hiểm, chính mình mới nhấm nháp được tư vị mất hồn thực cốt kia. Đến tận cùng có bao nhiêu sung sướng, Thế Huân cảm thấy loại cảm giác này căn bản không thể dùng lời nói để hình dung được.

Dù sao trong khoảng thời gian bao dưỡng này, Lộc Hàm sẽ không dám ra ngoài tìm đàn ông khác, vậy sau này không cần mang bao, mỗi lần đều trực tiếp bắn vào bên trong, loại tư vị này... Chắc chắn... Nghĩ đến đã thấy sướng, Thế Huân còn mỹ mãn mà chậc lưỡi hai cái.

“Ngô... Ngô tổng...” Cùng lúc Thế Huân đang thích chí, Lộc Hàm cũng từ trong dư vị cao trào mà hồi phục tinh thần, cậu có chút kinh hoàng thất thố, bên trong hậu huyệt nóng hầm hập, dính đầy tinh dịch của Thế

Huân, mà dương vật chưa nhuyễn xuống cũng vẫn còn ở bên trong. Lộc Hàm bối rối muốn đứng dậy khỏi người anh.

“Đừng lộn xộn! Lỡ không cẩn thận là làm bẩn khắp nhà! Tôi ôm cậu đi tắm rửa!” Thế Huân quát một tiếng nhú mày đè lại thân thể đang lộn xộn của Lộc Hàm, thẳng lưng ôm lấy thắt lưng cậu.

Lộc Hàm không ngờ Thế Huân lại muốn ôm mình đi tắm, nhất thời ngẩn ra, thẳng đến khi trên mặt Thế Huân xuất hiện biểu tình không kiên nhẫn mới phản ứng vội vàng ôm lấy cổ anh, hai chân bấu vào trên lưng.

Thế Huân liền dùng tư thế này ôm lấy Lộc Hàm, đứng dậy khỏi ghế sofa đi đến nhà tắm.

Dương vật cắm ở hậu huyệt vì Thế Huân đi đường mà đâm tới đâm lui, làm thân thể mẫn cảm của Lộc Hàm sinh ra một cảm giác khác thường, bất quá hiện tại cậu chỉ quan tâm đến bờ ngực dịu dàng của Thế Huân. Có lẽ đối với anh, ôm cậu đi tắm rửa là vì sợ cậu làm bẩn nhà mình, nhưng đối với Lộc Hàm, có thể được Thế Huân ôm ấp, mà không cần tự tha thân thể mệt mỏi sau khi xuất tinh tập tễnh đến phòng tắm, đã cảm thấy ấm áp và cảm động lắm rồi.

Sau khi vào phòng tắm, Thế Huân để Lộc Hàm xuống đất, rút ra dương vật, tinh dịch liền từ đùi non chảy xuống sàn nhà. Lộc Hàm bối rối đưa tay chặn lấy, lại nhìn thấy nụ cười như có như không của Thế Huân, liền rút tay trở về, quần bách đứng một chỗ không biết nên làm sao.

Thế Huân không nhìn Lộc Hàm nữa, tự bản thân đi đến phía dưới vòi sen, thuận tay mở van nước ấm, bắt đầu tẩy rửa thân thể.

Lộc Hàm do dự trong chốc lát mới cẩn thận bước qua đứng bên cạnh anh, bất quá Thế Huân cũng coi như hảo tâm né qua một chút chừa chỗ cho cậu.

“Bên trong... Cậu không lấy ra à?” Trong phòng tắm chỉ còn lại thanh âm ào ào của tiếng nước, hai người đều im lặng tắm rửa, đột nhiên Thế Huân lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

“À!” Lộc Hàm ngơ ngác nhìn Thế Huân, không hiểu ý của anh.

“Xem ra cậu thật chưa từng cùng người khác không mang bao mà làm, lần đầu tiên nên luyện tiệt tinh dịch của tôi sao, chẳng lẽ còn muốn để lại bên trong cả đời.” Thế Huân dùng ánh mắt trêu chọc liếc nhìn về cái mông của Lộc Hàm.

“Không... Không có...” Lộc Hàm lúc này mới hiểu Thế Huân là đang ám chỉ tinh dịch còn ở bên trong. Trước kia xem phim tám chín phần đều là có đeo BCS mà làm, mà cho dù không mang, thì bình thường cũng đến đoạn bắn tinh là kết thúc. Lộc Hàm căn bản không biết phải lấy tinh dịch bên trong ra như thế nào, tuy rằng bên trong ẩm ướt dính nháp rất khó chịu, nhưng Thế Huân đang ở trước mặt, cậu không thể không biết xấu hổ mà ở đây lấy ra. Hiện tại Thế Huân đã hỏi đến, Lộc Hàm cũng chỉ không tự nhiên mà đưa tay ra phía sau, sờ soạn lung tung nghĩ biện pháp lấy ra.

42. Chương 41: Ôn Nhu

“Vùng về, xoay người lại để tôi giúp cậu!” Thế Huân không quen nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Lộc Hàm. Hơn nữa chính mình sau này sẽ còn làm tiếp, nếu rửa không sạch để nhiễm trùng thì thật phiền toái, còn không bằng giúp cậu lấy ra.

Thế Huân nếu lên tiếng, Lộc Hàm liền ngoan ngoãn đưa lưng về phía anh.

“Chống vô tường đem mông nhếch lên, cậu cứ đứng thẳng như vậy sao tôi lấy ra đây!” Thế Huân không kiên nhẫn vỗ mông Lộc Hàm, cặp mông mềm mại cực kỳ co dãn, anh lại nhân cơ hội mà nhéo thêm hai cái.

Lộc Hàm dựa theo lời nói của Thế Huân, hai tay chống lên tường hơi nâng cái mông phía sau, cảm giác được dòng nước ấm áp đang chảy vào cửa huyệt, tiếp theo ngón tay của Thế Huân nhanh chóng đưa vào, ở

xung quang khuếch trương dẫn đường cho tin dịch chảy ra, khi đầu ngón tay vô tình hay hữu ý quét qua vách tường, Lộc Hàm liền có phản ứng, nhưng sợ Thế Huân ở phía sau cười nhạo, chỉ đành cuối thấp đầu cắn chặt răng không phát ra một tiếng.

Lúc này khi Lộc Hàm tẩy rửa, đại bộ phận tinh dịch bên trong đã chảy ra, cho nên hiện tại Thế Huân không phí nhiều công sức. Chẳng qua hậu huyết vừa mềm vừa ẩm áp kia làm anh luyến tiếc rút ngón tay ra, còn nhịn không được vuốt ve qua lại, cảm xúc tốt đẹp làm khổ gian Thế Huân dần có phản ứng.

Chết tiệt! Mỗi ngày đều như vậy, ngày mình tinh tấn thân vong chắc không còn xa! Mắt Thế Huân nhìn khổ gian bản thân mà ảo não thầm rửa một câu, hít một hơi, khẽ cắn môi rút ngón tay từ hậu huyết ra.

“Được rồi, đứng lên đi!” Thế Huân sợ mình lại có phản ứng, bắt buộc ánh mắt dời khỏi thân thể trắng nõn của Lộc Hàm, quay lại với sen tiếp tục tắm rửa.

“Cám ơn Ngô tổng.” Lộc Hàm xoay người cười cảm ơn Thế Huân, nhưng lại thấy anh hé ra biểu tình không để ý đến mình, liền ngậm miệng không nói nữa.

Sau khi hai người rời khỏi phòng tắm, Thế Huân lập tức đi vào phòng ngủ. Lộc Hàm nhìn đến ghế sofa loạn thất bát tao, đành tha thân thể mệt mỏi đi qua...

Hôm sau khi Thế Huân ra khỏi phòng ngủ, lại thấy giống y hôm qua, đập vào mắt là phòng khách đã được dọn dẹp chỉnh tề, trên mũi thì ngửi được hương vị bữa sáng từ phòng bếp bay tới.

Thế Huân hít một hơi, mùi vị khác hoàn toàn với món cháo hôm qua, trong lòng tràn đầy mong chờ nhanh chóng bước xuống bếp.

Đi đến cửa phòng bếp, Lộc Hàm không giống như ngày hôm qua quay đầu mỉm cười chào Thế Huân, mà vẫn cuối đầu bận rộn đứng trước bếp ga.

Thế Huân tò mò bước đến bên cạnh cậu, nhìn thấy trong tay Lộc Hàm là một tô trứng đã được đánh đều, bên trong còn pha trộn vài lát hành tây. Dầu trong chảo đã nóng đến tỏa một chút khói trắng, Lộc Hàm vặn nhỏ lửa lại, lấy thìa múc trứng đổ vào trong chảo, chỉ trong chốc lát, một cái trứng chiên hình bầu dục liền hình thành, lại dùng thìa trở mặt chiếc bánh, cho đến khi cả hai mặt đều vàng óng, mới múc ra đĩa.

Màu vàng óng của trứng phối hợp với màu xanh của hành, chỉ mới nhìn thôi cũng đã thấy ngon miệng. Thế Huân lúc này bất chấp ở trước mặt Lộc Hàm phải giữ cái gì hình tượng cấp trên, trực tiếp dùng hai ngón tay bóc trứng chiên bỏ vào trong miệng.

“Cẩn thận! Nóng!” Đang chiên cái trứng thứ hai thì Lộc Hàm nhìn thấy hành động của Thế Huân, vội lên tiếng nhắc nhở.

“Ngô ~” Thế Huân bị bỏng đầu lưỡi, há miệng nén giận nhìn Lộc Hàm, ý tứ trách cứ cậu đã nhắc nhở chậm.

“Ai cần cậu lo!” Biểu tình có chút trẻ con của Thế Huân làm Lộc Hàm bật cười, ý cười trong mắt rất dịu dàng. Nhưng vì trong chảo còn đang chiên trứng, cậu lập tức đem đầu quay trở lại.

Tham ăn còn trách người khác == bị bỏng là đáng đời ==]]]]

Kiểu này Huân đại ca mà ko yêu mới lạ ==]]]]

Ăn trưa đuy mấy bạn ==]]]] sáng giờ au phụ mẹ nấu đồ cúng 30 nên giờ mới đc ăn trưa hiuhiu.

Tối nay au đi chơi nên giờ tranh thủ up chap mới ọi người :3 :3 trời nóng nên up toàn chap nóng nhá hứy

43. Chương 42: Thay Đổi

Lộc Hàm tiếp tục chiên trứng, rất nhanh một đĩa trứng chiên đã đầy ắp.

Thế Huân lại bởi vì nụ cười dịu dàng của Lộc Hàm mà thất thần hồi lâu, ngây ngốc nhìn bộ dáng nghiêng nghiêng bận rộn của cậu, da thịt trắng nõn, đường cong mềm mại, tuy rằng không đẹp trai lắm, nhưng cũng khá hấp dẫn.

Thế Huân nhớ lại, tuy Lộc Hàm làm việc ở Ngô thị đã nhiều năm, nhưng một người là tổng giám đốc, một kẻ chỉ là nhân viên bình thường, hai người trước kia chưa hề quen biết. Tất cả đều do lần say rượu đó, rồi vì bản báo cáo bị lỗi mới gặp lại nhau, sau nữa là vì chia tay với Quan Lâm nên anh mới tìm cậu phát tiết, thân thể của MB này làm anh rất vừa lòng và quyết định bao dưỡng, cuối cùng hai người chính thức bắt đầu ở chung...

Thế Huân thầm nghĩ, trừ bỏ thân phận MB và sai lầm trong công tác lần đó, kỳ thật Lộc Hàm là một người không tệ, ít nhất đối với mình cậu cũng tốt lắm. Không những thỏa mãn được nhu cầu, còn kích thích mãnh liệt dục vọng, là một tay nấu ăn ngon, mỗi ngày đều thu dọn nhà cửa rất sạch sẽ...

Làm tổng giám đốc Ngô thị, Thế Huân là một thương nhân khôn khéo. Sau khi cân nhắc lợi hại, quá rõ ràng, so sánh với trước kia ở cùng Quan Lâm, thì hiện tại sống với Lộc Hàm thoải mái hơn. Đương nhiên là không tính đến yếu tố tình cảm mà chỉ xét theo chất lượng cuộc sống.

Cho nên nếu sống cùng cậu thoải mái như vậy, thì trước khi tìm thấy tình yêu mới, Thế Huân quyết định sẽ cùng cậu duy trì mối quan hệ bao dưỡng này.

Sau khi trải qua chuyện của Quan Lâm, để anh quên đi những tổn thương và yêu một ai khác có lẽ phải tốn một khoảng thời gian khá dài. Trong khoảng thời gian này, Thế Huân hy vọng sẽ cùng Lộc Hàm khoái trá chung sống, dù sao cuộc sống cũng rất thoải mái, nếu lại có thêm tâm trạng tốt thì thật hoàn mỹ. Tỷ như Lộc Hàm sáng hôm qua chào anh hay là nụ cười ôn nhu vừa rồi, đều làm Thế Huân cảm thấy rất tốt.

Bất quá phần lớn thời gian Lộc Hàm ở cùng Thế Huân đều tỏ ra cẩn thận, sợ hãi rụt rè, thậm chí có đôi khi còn nói lắp, hơn nữa lúc hai người hoan ái, khi Thế Huân nhắc đến chuyện của MB, Lộc Hàm đều rất hoảng hốt. Nhưng giấu lại cũng khó trách cậu khẩn trương sợ hãi, MB cũng không phải là thân phận đáng tự hào gì, ai lại muốn lôi vết sẹo của mình ra cho người khác xem... Một khi đã như vậy, sau này anh sẽ chú ý một chút không nhắc đến điều này, cũng sẽ đối xử với cậu ôn hòa hơn...

“Ngô tổng, bữa sáng làm xong rồi, có thể ăn.” Lộc Hàm lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Thế Huân.

“A, Được. Để tôi bưng ra bàn cơm.” Thế Huân hướng Lộc Hàm mỉm cười, bưng lên đĩa đồ ăn rời khỏi nhà bếp.

Trừ bỏ trứng chiên, Lộc Hàm còn nấu thêm một ít cháo loãng, nụ cười của Thế Huân làm tay cầm chén đang định múc cháo của cậu trở nên ngây dại. Không phải anh chưa từng cười qua với cậu, nhưng nụ cười trước kia đều hàm chứa ý tứ châm chọc. Không phải giấu cậu làm sai báo cáo thì cũng trào phúng thân phận MB, việc này rõ ràng không liên quan đến mình nhưng lại không có cách nào giải thích, bị Thế Huân vô cớ cười nhạo làm lòng Lộc Hàm cảm thấy khó chịu.

Tuy rằng nụ cười kia vô cùng bình thường, có lẽ chỉ là biểu hiện vô tình của Thế Huân, nhưng chỉ cần anh thần nhiên cười mà không mang theo bất kỳ ý tứ nào khác cũng đã làm cho Lộc Hàm vui sướng một trận.

Hai người ăn xong bữa sáng, Lộc Hàm như trước thu dọn sạch sẽ, sau đó Thế Huân sẽ chở cậu đến gần công ty rồi để cậu xuống xe, hai người một trước một sau đi vào tòa nhà Ngô thị.

Bởi vì nụ cười lúc sáng của Thế Huân, cho nên tâm trạng cả ngày của Lộc Hàm đều tốt, làm việc cũng đặt biệt thuận lợi. Tới gần giờ tan tầm thì di động giống như hôm qua đột ngột vang lên, Nhìn màn hình hiện lên tên “Thế Huân”, Lộc Hàm bất giác liền nở nụ cười.

44. Chương 43: Sóng Vai

“Dạ!?” Lộc Hàm nhỏ giọng nhận điện thoại, bởi vì bên cạnh còn có đồng nghiệp, nên không tiện gọi tên Thế Huân.

“Khụ khụ, cậu... có biết làm món cá không!?” Đầu dây bên kia Thế Huân ho nhẹ hai tiếng rồi mới mở miệng. Không khác mấy những gì Lộc Hàm dự đoán, tuy rằng không phải hỏi chuyện bữa cơm chiều, nhưng cũng là liên quan đến ăn uống.

“Biết! Hấp, kho, sốt chua ngọt... đều có thể.” Có thể ở trước mặt Thế Huân biểu diễn trù nghệ làm Lộc Hàm đặt biệt cao hứng, lập tức nói ra vài món ăn làm từ cá. Không phải người ta có câu “Con đường ngắn nhất đi đến trái tim đàn ông là thông qua dạ dày” sao, huống chi Lộc Hàm cảm thấy trù nghệ của mình cũng làm Thế Huân thật vừa lòng.

“Món gì cũng được. Hôm nay tôi muốn ăn cá, đúng lúc cách nhà không xa có một khu chợ bán cá rất tươi, sau khi tan tầm cậu đến chỗ xuống xe hồi sáng đợi tôi, tôi chờ cậu đi mua.” Thế Huân yêu cầu không cao, nhưng dù sau cũng là mình ăn, nên muốn chọn cá tươi mà mua.

“Vâng, tan tầm tôi sẽ qua.” Nghe Thế Huân nói sẽ lái xe chở mình đi, khuôn mặt Lộc Hàm nháy mắt ngập tràn ý cười, sau khi cao hứng lên tiếng đồng ý, đầu dây bên kia Thế Huân liền tắt điện thoại.

“Lộc Hàm cậu rơi vào lưới tình khi nào vậy!? Là bạn gái gọi hả, nhìn cậu cao hứng như vậy, còn muốn nấu đồ ăn cho cô ấy, cái gì hấp, kho, sốt chua ngọt, làm bạn gái của cậu thật hạnh phúc. Kiếp sau tôi nhất định đầu thai thành con gái để làm bạn gái cậu.” Nam đồng nghiệp bên cạnh thấy Lộc Hàm tươi cười ngọt ngào, nửa đùa lên tiếng trêu chọc.

“Cậu bộ dáng cao lớn thô kệch như vậy, dù cho đầu thai thành con gái cũng sẽ chẳng xinh đẹp gì. Cậu muốn trở thành bạn gái Trần Khải Văn, người ta còn không thèm. Khải Văn, tôi nói đúng không!?” Một đồng nghiệp khác cũng gia nhập bàn luận, còn nháy mắt huýt huýt cánh tay Lộc Hàm.

Đối với những lời đùa giỡn của đồng nghiệp, Lộc Hàm liền tươi cười, còn khi nhắc đến bạn gái, chỉ tùy tiện nói dối hai câu rồi cho qua. Đến giờ tan tầm, Lộc Hàm lập tức cầm lấy cặp táp rồi vội vã chạy đến điểm hẹn với Thế Huân.

Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm đến khu chợ kia. Bên trong khu chợ sạp hàng đông đúc, có rất nhiều người, xe không thể đi tiếp nữa. Thế Huân chỉ đành đỗ xe ở ven đường, cùng Lộc Hàm đi bộ đến sạp hàng bán cá.

Người đi mua thức ăn đại bộ phận đều là bà nội trợ đã lớn tuổi, Thế Huân cùng Lộc Hàm hai người đàn ông mặt tây trang sóng vai bước qua, khiến cho rất nhiều người quay đầu nhìn ngó.

“Anh Ngô, lại đây mua cá a!? Đã lâu không thấy anh tới.” Người bán hàng ở sạp cá trước mặt nhiệt tình chào đón Thế Huân.

“Ừ. Có cá nào tươi không!?” Thế Huân mỉm cười gật đầu, trước kia anh từng tới đây mua cá vài lần, thường xuyên nói chuyện cùng người bán hàng nên cũng tính là quen biết.

“Con này bị sốc nước không bao lâu, mới vừa chết, cam đoan tuyệt đối còn tươi.” Người bán hàng dùng vợt vớt một con cá đã ngửa bụng trong thùng nước, đưa đến trước mặt Thế Huân.

“Anh buôn bán cũng quá không thành thật đi. Nhìn mắt con cá này xem, đại khái cũng đoán được nó chết từ lâu rồi. Mấy con trong thùng phía sau anh chẳng phải còn sống sao, chúng tôi muốn mua mấy con đó.” Thế Huân còn chưa mở miệng, Lộc Hàm đã hết sức bất mãn chỉ thùng nước phía sau người bán hàng mà nói. (=|||) anh này gặp Hàm Hàm là chết chắc)

“Vị khách hàng này ánh mắt thật lợi hại. Anh muốn con nào, tôi liền vớt cho anh.” Người bán hàng xấu hổ cười cười, đem con cá kia thả lại thùng nước, xoay người chuẩn bị vớt một con cá thật tươi cho Lộc Hàm.

“Không cần, tôi tự chọn.” Lộc Hàm đi đến bên cạnh người bán hàng, cầm lấy vợt, cúi xuống thùng nước chăm chú lựa chọn.

45. Chương 44: Kinh Ngạc

Nhìn Lộc Hàm ở thùng nước chọn qua chọn lại, vẻ mặt người bán hàng méo xẹo. Trước kia, khi Thế Huân lại mua cá, hẳn nhìn khí chất cùng cách ăn diện của anh cũng đoán ra được Thế Huân là dạng công tử không biết gì, cho nên cũng lừa anh không ít, thường xuyên đem cá chết đã lâu nói là còn tươi bán cho Thế Huân, ai có thể ngờ hôm nay anh lại dẫn theo một người am hiểu đến mua cá, như thế này thì việc mấy lần trước hẳn lừa Thế Huân sẽ lộ hết thôi.

Thế Huân không có tâm tư để ý sắc mặt của người bán hàng và cả việc mình ba lần bảy lượt bị gạt, toàn bộ lực chú ý của anh đang tập trung trên người Lộc Hàm.

Ý niệm muốn ăn cá của Thế Huân chỉ mới đột ngột phát sinh lúc chiều, anh chỉ muốn hỏi Lộc Hàm có thể làm hay không, không được cũng không sao, dù sao hiện tại anh đối với trù nghệ của cậu rất vừa lòng, cảm thấy cậu nấu món gì ăn cũng rất ngon. Bất quá thì ra Lộc Hàm với mấy món làm từ cá thật thông thạo, Thế Huân được ngồi đúng chỗ ngựa liền lái xe đưa cậu đi chợ.

Trước kia Quan Lâm chưa bao giờ cùng Thế Huân đi chợ mua đồ, nói nơi này vừa bẩn vừa lộn xộn, lại có cả đồng phụ nữ trung niên đứng kỳ kèo trả giá, phiền muốn chết. Bởi vậy Thế Huân đương nhiên một mình đi mua thức ăn, nhưng anh cũng là một đại thiếu gia được bọc trong trứng mà lớn lên, một bên vừa phải nấu ăn vừa phải học thuộc công thức, lấy đâu ra thời gian để lựa chọn thực phẩm, bình thường đều là người ta giới thiệu cái gì thì anh mua cái đó, lại ỷ vào mình có tiền, cho tới bây giờ cũng chưa từng trả giá, đã không biết bao lần coi tiền như rác.

Vừa rồi người bán hàng giới thiệu con cá chết kia, Thế Huân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lộc Hàm nhanh miệng tranh luận với người bán cá, biểu tình chột dạ của người bán cá kia cũng cho anh biết, mình đã bị lừa không biết bao nhiêu lần.

Sau đó anh thấy người vừa chiếm được thượng phong Lộc Hàm nhanh nhẩu đi đến cạnh người bán cá, một phen đoạt lấy vớt tự chọn cá. Thế Huân lập tức ngăn cản người, một Lộc Hàm như vậy anh chưa từng được gặp qua, thậm chí vô pháp tưởng tượng. (tại anh chưa đụng đúng chỗ của bạn Hàm thôi, sau này sẽ dc nếm trái =]]]])

“Con này.” Lộc Hàm chọn cá xong, giao cho người bán hàng cân.

“Anh Ngô, tổng cộng là 12 nguyên (nhân dân tệ) 60 xu, anh là khách quen, tính 12 nguyên thôi.” Người bán hàng rong lưu loát tán thưởng, cười tủm tỉm nhìn Thế Huân, căn bản là không thèm để ý đến Lộc Hàm.

“Thoạt nhìn không đến 2 cân mà sao mắc vậy!? Rốt cuộc cá anh bán bao nhiêu 1 cân!?” Lộc Hàm nghe được giá liền nhíu mi.

“À... 7 nguyên một cân, một cân tám mươi hai, vừa đúng 12 nguyên 60 xu.” Người bán cá do dự một chút mới trả lời. Cá này trên thị trường trên dưới chỉ 5 nguyên một cân, lúc Thế Huân đến mua, hẳn đều dựa theo giá thị trường tăng thêm 2 nguyên, dù sao anh cho tới giờ cũng chưa từng hỏi giá, nói bao nhiêu liền trả bấy nhiêu. Hôm nay hẳn thấy Thế Huân mang theo một người am hiểu đến, còn định ăn gian một ít, không ngờ vẫn bị Lộc Hàm xét hỏi. Hiện tại người bán cá hận muốn chết Lộc Hàm, cũng không phải người bỏ tiền, cần chi xem vào chuyện của người khác.

” 7 nguyên!?” Hai tiếng nói đồng thời cùng vang lên, biểu tình của Thế Huân là “Trước kia anh xem tôi là một thằng ngốc đi”, Lộc Hàm lại là “Hiện giờ anh xem tôi là một thằng ngốc đi”.

“Nể mặt anh Ngô, tôi chỉ lấy 6 nguyên cũng được.” Người bán hàng nghiêng răng nghiêng lợi tròng Lộc Hàm, ánh mắt kia hận không thể bắt cậu lập tức câm miệng, chỉ sợ Lộc Hàm còn nói ra cái gì bất lợi

Thế Huân nghe được người bán cá hạ thấp giá, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“5 nguyên một cân, một cân tám hai vừa đúng 9 nguyên, anh bán hay không bán?” Lộc Hàm lần thứ hai mở miệng, khẩu khí hoàn toàn không có ý thương lượng.

“Được rồi được rồi, anh nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu.” Người bán cá chột dạ không dám tranh luận nữa, dùng bao gói lại đưa cho người sắc mặt đen xì của Thế Huân. Nhìn sắc mặt này của anh, người bán cá không dám tin tưởng anh lần sau còn đến đây mua nữa không.

46. Chương 45: Hiểu Lâm

“Cầm lấy!” Hai người mua xong cá, Thế Huân đen mặt đem bạch cá nhét vào tay Lộc Hàm, xoay người liền sai bước đi. (mịa, chẳng có ga-lăng tẹo nào TvT)

Lộc Hàm cầm bạch cá lo lắng nhìn theo anh, không hiểu sao lúc này trên đường còn rất tốt, mua xong cá lại trở nên mất hứng như vậy. Cậu suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ có phải do mình kỳ kèo trả giá với người bán hàng nên làm Thế Huân mất hứng không, Thế Huân nhiều tiền như vậy, căn bản 1 hay 2 nguyên với anh không có khác biệt, anh nhất định cảm thấy mình keo kiệt, giống như mấy bà nội trợ vì ham mê món lợi nhỏ mà... Lộc Hàm nhin không được miên man suy nghĩ, sớm biết vậy không nên tranh luận làm gì, nhưng cũng không thể để người bán cá kia ăn gian như vậy được. Trong lòng Lộc Hàm vừa rối rắm vừa khó chịu, càng nghĩ càng hối hận vì chuyện vừa rồi.

Trên đường lái xe về nhà Thế Huân nghiêm mặt không nói một lời, mặt nặng như chì. Làm người ngồi ở ghế phụ Lộc Hàm bồn chồn bất an, lòng bàn tay đang cầm gói đồ đồ đầy mồ hôi, càng cảm thấy đều mình làm là sai rồi.

Thế nhưng việc khiến Thế Huân tức giận lại không hề liên quan đến Lộc Hàm. Khi biết mình bị lừa thì mặt ai cũng sẽ không sáng sủa, tuy nói người bán cá kia cũng không lừa của anh bao nhiêu tiền, nhưng vấn đề ở đây không phải là tiền nhiều hay ít. Thế Huân có cảm giác bản thân bị người khác xem là đứa ngốc, trong lòng uất nghẹn muốn chết, sắc mặt đương nhiên cũng nhìn không tốt.

Một đường tức giận sau khi về đến nhà, Thế Huân cuối cùng cũng nguôi ngoai, dù sao hiện tại bên người có Lộc Hàm, sau này đi mua thức ăn cứ giao cho cậu. Huống chi bộ dáng cậu tranh luận gay gắt với người bán cá, cùng vẻ khúm núm bình thường đúng là hai con người khác nhau, làm Thế Huân cảm thấy thật thú vị.

“Ngô tổng, tôi đi nấu cơm chiều.” Lộc Hàm vẫn nghĩ mình cùng người bán cá tranh luận nên mới làm Thế Huân mất hứng, trong lòng sầu khổ, sau khi vào nhà không dám nhìn đến sắc mặt Thế Huân, thấp đầu nhỏ giọng nói một câu, liền vội vàng xoay người chạy vào phòng bếp.

Thế Huân nhìn bóng dáng thất kinh của Lộc Hàm, là chuyện gì đây, vừa rồi lúc cùng người bán cá trả giá còn rất “Dữ dội” mà, tại sao đến khi chỉ còn một mình cậu và anh thì lại quay trở lại bộ dáng khúm núm rồi!? Chẳng lẽ bởi vì mình là cấp trên của cậu, hiện tại còn bao dưỡng cậu, cho nên ở trước mặt mình cậu mới luôn thật cẩn thận!?

Việc này chỉ thoáng qua trong đầu Thế Huân một chút, cũng không nghĩ xa hơn, anh cảm thấy một MB không đáng để mình tiêu phí quá nhiều tâm tư. Thế Huân chậm chậm đi đến phòng bếp, hai tay khoanh trước ngực nhìn ngắm bóng dáng bận rộn của Lộc Hàm.

Đang vội làm cá nên Lộc Hàm không có chú ý đến động tĩnh phía sau, tay chân nhanh nhẹn động tác thành thạo đem cá đánh vẩy, rửa sạch nội tạng, lăn qua trứng rồi để lên chảo chiên đến vàng đều, lấy cá ra rồi lại đặt một nồi nước lên, bỏ vào hành gừng tỏi đã được thái nhỏ, lại cho thêm muối, đường, rượu và các loại gia vị khác, cuối cùng cho cá đã chiên vàng vào, khuấy đều rồi vớt nhỏ lửa.

“Trù nghệ của cậu thật sự rất tốt, mới nhìn một chút mà tôi đã muốn thử rồi.” Động tác liền mạch lưu loát, trong nồi rất nhanh bay ra mùi, Thế Huân nhin không được lên tiếng tán thưởng.

“Ngô... Ngô tổng, lập tức có thể ăn.” Lộc Hàm bị Thế Huân làm hoảng sợ, vội vàng xoay người lại.

“Ân.” Thế Huân khẽ gật đầu sau đó quay lại phòng khách.

Lộc Hàm nấu cơm xong, lại xào thêm một ít rau, sau khi múc cá ra đĩa, liền bưng tất cả đồ ăn lên bàn ăn.

Trù nghệ Lộc Hàm thì khỏi phải bàn, Thế Huân hoàn toàn thỏa mãn với bữa cơm này. Hai người cơm nước xong, Lộc Hàm thu thập bàn ăn, Thế Huân vào phòng sách xử lý sự vụ công ty.

Au tặng quà tết đầu năm quá xôm luôn rồi nha :3 :3

47. Chương 46: Ủy Khuất [h]

Thu dọn sạch sẽ phòng bếp, cũng đem phòng khách dọn dẹp một lần, Lộc Hàm không được tự nhiên ngồi ở sofa không biết nên làm gì nữa. Dù sao ở cùng Thế Huân mới có vài ngày, cậu lại là một người rất cầu nệ, cho nên khi ở cùng Thế Huân đương nhiên cũng không được thoải mái lắm.

“Giúp tôi pha tách cà phê.” Thư phòng truyền đến âm thanh của Thế Huân, Lộc Hàm liền chạy đến nhà bếp pha cà phê rồi bưng vào phòng sách cho anh.

Thế Huân ngẩn đầu khỏi máy tính tiếp nhận tách cà phê mà Lộc Hàm đưa tới, nhấp một ngụm sau đó đặt lên bàn, nhắm mắt lại xoa bóp mi tâm, cả người ngã ra dựa vào lưng ghế.

Lộc Hàm nhẹ nhàng bước đến phía sau Thế Huân, hai tay xoa cái trán giúp anh mát xa.

Thế Huân không lên tiếng, xem như ngầm đồng ý động tác của cậu.

Tuy rằng thủ pháp không mấy cao siêu gì, nhưng lực đạo mát xa vừa phải, ngón tay niết lên trên trán, chỉ phúc ở huyệt thái dương điểm nhẹ xoay tròn. Thế Huân rất nhanh liền thư giãn, hơn nữa Lộc Hàm đứng ở phía sau, trên người đặt biệt cảm nhận được một hơi thở nhẹ, làm Thế Huân có chút phân tâm, liền kéo cái tay đang mát xa ỉnh xuống, tay kia thì vỗ vỗ đùi, ý bảo cậu ngồi lên chân mình.

“Ngô tổng, công việc của anh...” Lộc Hàm thuận theo ngồi lên đùi Thế Huân, có ý nhắc nhở chỉ vào máy tính còn đang mở.

“Làm xong rồi. Cậu nên biết kế tiếp chúng ta phải làm cái gì đi, sao còn gọi là Ngô tổng?!” Thế Huân không chút để ý đáp một câu. Một tay kim ở thắt lưng cậu, một tay nắm lấy cằm cậu, mang chút ý tứ trừng phạt mà hạ môi xuống.

“A! Thế Huân...” Lộc Hàm bị đau hô nhỏ ra tiếng, hai chữ vừa mới nói, đầu lưỡi Thế Huân đã tiến vào, triển hôn môi, liếm lộng mát mẻ.

Lúc này Lộc Hàm đã thay bộ đồ tây trang, thân thể gầy yếu mặc một bộ áo rộng thùng thình. Thế Huân buông cằm Lộc Hàm ra, bàn tay thuận theo vạt áo lụp sụp mà đi vào, sờ lên làn da ấm áp nhẵn nhụi. Từ từ đi lên, lòng bàn tay mơn trớn cái bụng, lướt qua thắt lưng, tấn công khuôn ngực. Hai ngón tay Thế Huân kẹp lấy đầu vú của Lộc Hàm.

“Ngô...” Lộc Hàm ngồi trên đùi Thế Huân nên không dám lộn xộn, mặc cho anh sờ soạn khắp nơi trên thân thể mình. Đầu lưỡi bị Thế Huân hung hăng mút, nước miếng tiết ra vô pháp nuốt xuống, chỉ có thể thuận theo khoe miệng không ngừng tràn ra ngoài. Thẳng đến khi đầu vú mẫn cảm bị ngón tay nhu lộn, cậu mới nhịn không được rên lên một tiếng.

“Sao lại ngoan ngoãn như vậy, thời điểm cùng người bán cá kia kỳ kèo chẳng phải rất khí thế sao!” Cuối cùng Thế Huân cũng buông ra đôi môi đã bị mình hôn mát đến hồng điểm như một cánh hoa, nhưng miệng vẫn chưa rời đi mà đưa lưỡi ra liếm liếm khoe môi ướt sũng của Lộc Hàm, nhìn bộ dáng nhu thuận của cậu trước mặt mình, Thế Huân liền nổi lên tâm tư muốn trêu đùa.

“Đối... Thực xin lỗi!” Lộc Hàm trong lòng một trận khó chịu, Thế Huân vừa rồi tức giận quả nhiên là vì việc này

“Thực xin lỗi! ? Xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Thế Huân nghi hoặc khó hiểu, ý bảo Lộc Hàm nói tiếp.

“Tôi không nên vì mấy nguyên tiền mà tính toán chi li với người bán cá, hại anh mất hết mặt mũi...” Đòi mất Lộc Hàm rũ xuống, không dám nhìn sắc mặt Thế Huân.

“Vậy cậu hy vọng nhìn thấy Ngô tổng của cậu bị người khác xem là thằng ngốc mà lừa gạt!?” Thế Huân hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Lộc Hàm, anh cảm thấy nếu Lộc Hàm biết rõ mình bị lừa mà không nói ra, không phải chính mình sau này còn bị lừa thêm nhiều lần hơn nữa, đến cuối cùng khi biết chân tướng chẳng phải còn mất mặt hơn! Thế Huân nguy hiểm nheo mắt lại, bàn tay xoa nắn đầu vú Lộc Hàm gia tăng thêm chút lực.

“A! Không phải, không phải ! Tôi chỉ nghĩ... chung quanh nhiều người như vậy... nhìn thấy tôi vì mấy nguyên tiền mà so đo nữa ngày... Nhất định cảm thấy tôi ham tiền vì món lợi nhỏ mà ăn hiếp người khác... Nói không chừng sẽ hiểu lầm anh cũng giống...” Đầu vú vốn là bộ vị yếu ớt miễn cảm, Thế Huân kia xoa nắn cũng thật ác, Lộc Hàm đau đến đỏ cả hốc mắt. Nhưng sợ Thế Huân lại hiểu lầm mình, bất chấp đau đớn, lập tức lo lắng giải thích, gấp đến mức nói chuyện cũng có chút lắp bắp, còn đem mọi sai lầm đổ lên đầu mình.

48. Chương 47: Mềm Mại [h]

”Quên đi, sau này chiều nào cậu cũng phải đến chỗ hẹn chờ tôi, tôi sẽ lái xe đưa cậu đi chợ mua thức ăn. Đương nhiên là phải trả giá, tuyệt đối không để cho người khác ăn gian.” Bộ dáng lo lắng của Lộc Hàm làm Thế Huân không đành lòng, buổi sáng đã định hai người sẽ hảo hảo mà sống chung, sẽ đối cậu ôn hòa một chút, nói sao thì MB này đối với mình cũng rất tốt, vừa về nhà liền lập tức nấu cơm, còn chủ động giúp mình mát xa... Thế Huân nghĩ như vậy, khẩu khí liền nhẹ nhàng hơn. Anh nhắc nhở Lộc Hàm sau này phải tiếp tục trả giá, một là không muốn bị tiểu thương lừa, hai là anh muốn nhìn thấy bộ dáng trả giá vô cùng “Dữ dội” hoàn toàn khác với biểu hiện khúm núm thường ngày của cậu.

“Ân.” Tuy rằng nghe được mỗi ngày đều có thể cùng Thế Huân đi chợ mua thức ăn làm Lộc Hàm thật vui vẻ, nhưng cơn đau từ đầu vú vừa rồi làm cậu có chút sợ, cẩn thận gật gật đầu.

“Đau lắm sao!?” Thế Huân dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lên đầu vú, chỗ mình vừa mới nheo qua.

“Không... Không đau...” Lộc Hàm lập tức lắc đầu, cắn răng nhấn lại tiếng rên đau.

“Thực xin lỗi, tôi hơi mạnh tay.” Thế Huân đưa tay cởi bỏ nút áo Lộc Hàm, kéo vạt áo ra hai bên, nhìn đến một bên đầu vú bị đỏ và sưng hơn bên kia rất nhiều. Thế Huân không phải là người vô lý, cũng không có sở thích SM, vừa rồi là do nhắc đến việc bị người bán lừa nên có chút tức giận, hiện tại cũng lập tức hướng Lộc Hàm mở miệng xin lỗi.

“Không... Không có việc gì, thật sự không đau . A...” Lời giải thích này của Thế Huân làm Lộc Hàm thụ sủng nhược kinh, nhanh lắc đầu. Nhưng bất ngờ Thế Huân lại cúi xuống một hơi ngậm lấy đầu vú sưng đỏ kia vào miệng.

Lộc Hàm cảm giác hôm nay anh đối với mình rất kỳ lạ, buổi sáng cười với mình, buổi chiều hai người lại cùng đi chợ mua cá, nhưng mà mua cá xong anh liền mất hứng, vừa rồi còn hung bạo nheo đầu vú mình, rồi lại nói xin lỗi... Cậu đoán không ra anh đang nghĩ gì, nhưng cậu thật sự sợ hãi khi đầu vú đau đớn bị mút vào.

Lộc Hàm cũng không đau như trong dự kiến. Thế Huân thậm chí còn không lấy môi mút lấy đầu vú, đôi môi chỉ là nhẹ dán lên ngực cậu, đem đầu vú hàm trong miệng mình, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cọ xát qua lại đầu vú, lực đạo dịu dàng đến mức không tính là đang liếm lộng, cũng không hàm chứa ý tứ tình sắc nào.

Loại cảm giác che chở này lập tức làm mũi Lộc Hàm cảm thấy cay cay, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng trở nên ướt át. Bởi vì chỉ lần đầu tiên khi bị Thế Huân nhận làm là Quan Lâm cậu mới được anh đối xử dịu dàng như vậy, còn hai lần sau thì sự ôn nhu của anh thật sự quá ít. Trong lòng Lộc Hàm rối tinh rối mù, nhanh chóng dựa vào lồng ngực Thế Huân, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Thế Huân từ trước ngực Lộc Hàm ngấn đầu, lần thứ hai hôn lên môi cậu, Lộc Hàm cũng chủ động đưa đầu lưỡi vào trong miệng anh, dây dưa chơi đùa.

Hơi thở nặng nề cùng âm thanh ẩm ướt khi miệng hai người gần bó không ngừng vang ra. Bàn tay Thế Huân chuyển dần đến khó gian của Lộc Hàm, ngón tay cách lớp quần nhẹ nhàng vẽ lên hình dáng dương vật, trụ thịt lúc đầu còn mềm mại qua khiêu khích của bàn tay dần dần cứng rắn đứng lên, bị quần chặn lại, vải dẹt bó chặt lấy dương vật đang cương.

“Cởi quần được không!? Để nơi này thoải mái một ít.” Thế Huân liếm duyệt đôi môi của Lộc Hàm, ngón tay như trước do dự không rời đi dương vật đã cương, chỉ phúc ngẫu nhiên còn lướt qua chỗ quy đầu mềm mại. Không giống giọng điệu ra lệnh trước đây, Thế Huân chỉ nhỏ nhẹ hỏi, thậm chí trong lời nói còn có cảm giác một chút ôn nhu.

Lúc trước Thế Huân nghĩ nếu hai người muốn hảo hảo ở chung, sẽ không ở trước mặt Lộc Hàm mà nhắc chuyện MB nữa, đương nhiên cũng sẽ không lấy thái độ đối đãi MB mà đối đãi cậu, cứ dùng yêu thích đối xử với cậu đi. Hơn nữa Thế Huân phát hiện chỉ cần anh biểu hiện một chút ôn nhu, tỷ như vừa rồi cần thận giúp Lộc Hàm an ủi đầu vú, cậu sẽ lập tức trở nên chủ động, trong lòng Thế Huân cảm thấy giống như mình được lời, tự nhiên thái độ đối đãi cậu cũng tốt hơn.

Một câu nói dịu dàng của Thế Huân đã đem đầu óc Lộc Hàm làm cho trống rỗng, chờ khi tinh thần phục hồi, chính mình đã tự cởi quần, hạ thân trần trụi ngồi trên đùi Thế Huân.

49. Chương 48: Lo Lắng [h]

Không còn quần áo trói buộc, dương vật Lộc Hàm thẳng tắp dựng lên ở khó gian. Thế Huân dùng ngón tay xoa lấy lỗ nhỏ nơi quy đầu, không lâu sau lỗ nhỏ liền chảy ra chất lỏng trắng nhầy trong suốt. Thế Huân đem chất lỏng chà lên toàn bộ quy đầu, quy đầu mượt mà no đủ liền trở nên trong suốt sáng bóng rất xinh đẹp.

“Thế... Thế Huân...” Ngồi trên đùi Thế Huân, Lộc Hàm cúi đầu nhìn xuống biến hóa của phân thân chính mình, đỏ mặt nhưng lại không nhắm mắt được, tác động mãnh mẽ từ thị giác đánh sâu vào bụng dưới tạo nên một cỗ khoái cảm không thể kìm chế, càng xem cảm giác vui sướng của cậu càng mãnh liệt, kích thích càng nhiều chất nhầy từ lỗ nhỏ trào ra.

“Sao lại chảy nhiều như thế, thoải mái lắm sao!?” Lượng lớn chất nhầy làm quy đầu ướt sũng, Thế Huân lấy ngón tay xoa xoa một ít chất nhầy, tạo ra một sợi chỉ bọt trên ngón tay anh.

“Thư... Thoải mái...” Động tác dâm mỹ làm đại não Lộc Hàm lâm vào trạng thái hỗn loạn, Thế Huân hỏi cái gì liền đáp cái đó.

“Nếm thử hương vị của chính mình xem.” Thế Huân đem chất lỏng dính trên tay đưa đến trước miệng Lộc Hàm, nhìn cậu nhếch môi cười một cái.

Lộc Hàm ánh mắt mê ly, đem ngón tay đang dính chất lỏng của mình liếm lộng sạch sẽ, chưa hết còn đem ngón tay trong miệng mút mút.

Nụ cười trên mặt Thế Huân càng sâu, ngón tay cắm trong miệng Lộc Hàm đùa nghịch với đầu lưỡi mềm mại, còn bắt chước động tác khẩu giao mà tiến tiến xuất xuất, nhưng không còn an ủi dương vật đang chảy ra chất nhầy nơi khó gian kia nữa.

“Ngô...” Lộc Hàm cuối cùng không nhịn được khiêu khích của Thế Huân, tự mình cầm lấy phân thân xoa nắn.

Thế Huân nheo mắt thưởng thức “Mỹ cảnh” trong ngực. Cái miệng bị ngón tay trều sáp mà vô pháp khép lại, khoe môi còn róc rách chảy ra nước miếng. Bộ quần áo mặc nhà rộng thùng thình bị cởi hết khuy hờ hững vắt trên cơ thể, đầu vú bị ngắt tuy rằng không còn sưng đỏ nhưng vì tình dục kích thích nên cũng

cứng rắn đứng thẳng. Con người Thế Huân nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của Lộc Hàm, dương vật dựng thẳng cao ngất ở khó gian, trụ thịt bị chính tay cậu lộng bộ đến đỏ thắm, thậm chí còn có một lượng lớn chất lỏng màu trắng bắn tung tóe lên bụng dưới, hai chân thon dài trần trụi thì hơi hơi tách ra hai bên...

“Ngô... Thế Huân Thế Huân...” Lâm vào tình dục Lộc Hàm vô pháp khống chế được hành động, vừa liếm ngón tay trong miệng vừa mơ hồ gọi tên Thế Huân.

“Có phải hay không muốn bắn!?” Ánh mắt mong lung, vẻ mặt mê loạn, hai má đỏ bừng, bộ dáng này của Lộc Hàm, Thế Huân đoán tám chín phần là đúng rồi, anh rút ngón tay từ trong miệng cậu ra hung hăng đè lên quy đầu.

“A!” Tinh dịch trắng ngà lập tức trào ra, bụng, quần áo Lộc Hàm, ngay cả quần áo Thế Huân cũng dính đầy tinh dịch.

“Xin.... xin lỗi...” Còn chưa từ cao trào hồi phục nhưng Lộc Hàm vẫn bối rối xin lỗi. Vốn ở trước mặt Thế Huân mà tự thăm du đến bắn tinh đã rất xấu hổ rồi, vậy mà còn bắn đến nơi nơi đều là tinh dịch, đã vậy bây giờ sau khi bắn tinh xong, dương vật bán nhuyễn vẫn dứt quăng trào ra một ít tinh. Lộc Hàm xấu hổ đến không biết nói làm sao.

“Đứng lên lau mình đi.” Khẩu khí Thế Huân ngược lại rất bình thường, không giống hai lần trước buông lời chăm chọc, rút khăn giấy trên bàn nhét vào trong tay Lộc Hàm, chờ cho cậu rời khỏi hai chân mình, mới đứng dậy cởi bỏ quần áo đã dính bẩn, hơn nữa sau khi Thế Huân toàn thân trần trụi, dương vật nơi khó gian đã sớm ngấn cao.

Sau khi chà lau sạch sẽ, Lộc Hàm ngẩng đầu lên nhìn thân thể trần truồng của Thế Huân, cậu biết tiếp theo hai người nên làm cái gì, nhưng lại không biết Thế Huân muốn dùng tư thế nào, nên chỉ có thể bất an đứng im tại chỗ.

“Quay người lại hai tay đặt lên bàn.” Thế Huân kéo cái áo còn mắc trên người Lộc Hàm ném sang một bên, làm cho cậu xoay người đối lưng lại mình. Da thịt bóng loáng, cái mông cong cong, bắp đùi thon dài... Thế Huân chậm rãi tiến lên kề sát vào phía sau thân thể cậu.

“Thế... Thế Huân...” Dương vật thô lớn cọ vào khe mông, Lộc Hàm lập tức khản trương. Tuy rằng Thế Huân đêm nay so với hai lần trước không giống nhau, không nhắc đến chuyện MB, cũng dịu dàng đối đãi cậu, nhưng đàn ông tên đã lên dây sao có thể kìm chế được, mà loại tư thế này của Thế Huân lại rất dễ dàng xâm nhập, nhưng là Lộc Hàm không biết bản thân chưa bôi trơn có thể tiếp nhận được anh hay không.

50. Chương 49: Trả Giá [h]

“Hửm!?” Thế Huân nghi vấn lên tiếng, hai tay hoàn trụ lấy thắt lưng Lộc Hàm, làm cho nửa người dưới hai người càng thiếp hợp chặt chẽ hơn. Song mông mềm mại cọ sát khó gian, Thế Huân nửa đem dương vật cứng rắn đỉnh đỉnh đi vào khe mông, trên thân thể cọ lên cọ xuống, cọ cọ một lát quy đầu liền ỏ đặt ngay chỗ cửa vào, địa phương kia rất nhanh co rút lại, làm Thế Huân không tự chủ được đỉnh về phía trước.

“Thế... Thế Huân...” Cảm giác được cực đại quy đầu cơ hồ là muốn cứng rắn chen vào, Lộc Hàm bị dọa đến giọng cũng run run.

“Hô... Đừng khản trương, tôi không đi vào!” Thế Huân hít khí, buông ra Lộc Hàm, lùi lại vài bước làm thân thể hai người tách ra một khoảng.

Thân thể Lộc Hàm bởi vì lời trấn an cùng hành động của Thế Huân mà trầm tĩnh lại, cậu còn nghĩ anh sẽ giống hai lần trước, đại khái sẽ nói người là MB, nơi đó bị đàn ông làm nhiều rồi hẳn không còn đau đớn, bởi vậy Lộc Hàm mới cảm thấy anh hôm nay thật kỳ lạ, trừ bỏ việc nhéo đầu vú cậu còn lại đều tốt lắm, trong lòng thực có chút vui sướng cùng cảm động. Cho nên khi Thế Huân đưa ngón tay ra, Lộc Hàm lập tức thuận theo mà ngậm vào trong miệng, mau chóng hấp thụ, để Thế Huân có thể giúp mình khuếch trương hậu huyệt.

Thế Huân đem ngón tay dính nháp xâm nhập thật sâu vào hậu huyệt, nhẹ nhàng ma xát, lần này so với hai lần trước kiên nhẫn hơn rất nhiều, chỉ phức chậm rãi vuốt lên vách tường sâu bên trong, tạm dừng một chút để Lộc Hàm thích ứng rồi mới chậm rãi rút ra.

“A a... Thế Huân...” Động tác dịu dàng cẩn thận của Thế Huân làm nội tâm Lộc Hàm rung động, thân thể cũng trở nên càng thêm miễn cưỡng, dương vật sau khi bắn tinh lần thứ hai đứng thẳng, miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Tôi vào đây, chịu đau một chút lập tức thoải mái.” Thế Huân ôn nhu nhắc nhở một tiếng, rút ngón tay ra, lại ở cửa hang nhu lỏng thêm vài cái, rồi mới bày khai cánh môn Lộc Hàm cầm lấy dương cụ từ từ đi vào.

Câu nhắc nhở dịu dàng này tựa như lúc này Thế Huân an ủi đầu vú vậy, sóng mũi Lộc Hàm lại thấy cay cay, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên. Trong đầu đột nhiên nghĩ ngày mai sẽ nấu bữa sáng thật ngon cho Thế Huân hoặc hỏi xem anh buổi tối muốn ăn món gì. Bởi vì trừ bỏ điều này, Lộc Hàm không biết mình còn có thể vì Thế Huân làm được gì. Thế Huân chỉ cần có một chút ôn nhu, cậu đã muốn bỏ ra toàn bộ thể xác và tinh thần để bù vào.

Lộc Hàm cúi xuống thân thể, nâng lên môn, Thế Huân đỉnh tiến tới trước, cậu liền hướng phía sau nghiêng hợp. Dương vật thô lớn lập tức ngập sâu trong huyệt khẩu, mặc dù đã được khuếch trương qua, nhưng bởi vì vách tường bên trong bị kéo căng đến cực hạn nên vẫn gây ra cảm giác đau đớn, Lộc Hàm thắt chặt lại hậu huyệt, nhanh chóng kẹp lấy cơn thịnh Thế Huân không muốn buông ra.

Sự chủ động của Lộc Hàm làm Thế Huân đang cao hứng lại kích động không thôi. Không còn ôn nhu như lúc đầu, lại thêm vài phần khát cầu điên cuồng, không ngừng muốn chiếm lấy thân thể cậu. Dương vật đỉnh nhập thật sâu hung hãn rút ra, thối lui đến cửa huyệt rồi lại mạnh bạo cắm vào. Mỗi lần va chạm đều thống vào nơi sâu nhất, thậm chí hai cánh môn của Lộc Hàm đều bị xương hông Thế Huân chà đến đỏ bầm.

“Thế... Thế Huân... Không được... Tôi chịu không nổi...” Lộc Hàm cơ hồ chiết thành chín mươi độ ghé vào trên bàn, thân thể bị Thế Huân ép về phía trước từng chút từng chút một. Một bên thừa nhận trêu sáo từ phía sau của Thế Huân, một bên đưa tay đến khó gian xoa bóp dương vật cũng đang trưởng đau của chính mình.

“Chúng ta cùng nhau...” Thế Huân cũng há mồm thở dốc, cái trán che kín những giọt mồ hôi tinh mịn, va chạm trêu sáo cũng mạnh và nhanh hơn. Sau khi Lộc Hàm hét lên một tiếng chói tai, hậu huyệt co rút ôm trọn cự vật trưởng to, Thế Huân lại đột nhiên đem dương vật rút ra bắn lên lưng Lộc Hàm.

Ta thật thống khổ khi edit những chương thế này a

~ TvT

51. Chương 50: Ngủ Ngon

“Vì... vì sao không bắn bên trong?” Hậu huyệt không có cảm nhận được tinh dịch nóng rực đánh sâu vào, Lộc Hàm biết là Thế Huân trước khi xuất tinh đã lấy dương vật ra, trong lòng một trận thất kinh.

“Cậu thật muốn tôi bắn ở bên trong!? Cảm giác thích lắm đúng không!?” Thanh âm Thế Huân mơ hồ mang theo nụ cười thản nhiên, cầm lấy khăn tay giúp Lộc Hàm chà lau lưng mình.

“Phải.. Không phải...” Lộc Hàm bối rối không biết nên làm sao trả lời câu hỏi của Thế Huân. Tinh dịch nóng bỏng đột nhiên bắn vào trong cơ thể, loại cảm giác tựa như bị hòa tan này là cả thể xác và tinh thần đều sảng khoái đến cực hạn, nhưng Lộc Hàm không phải là ham mê, vui thích thân xác. Cậu nhớ rõ lần trước khi bắn vào trong, Thế Huân dường như là rất thoải mái, nhưng sao lần này ngay thời điểm mấu chốt lại lui ra!? Chẳng lẽ là vì nghĩ mình là MB nên không muốn! Lần trước chỉ do xúc động nhất thời!? Không! Sẽ không đâu, vừa rồi anh còn đối với mình tốt như vậy, dịu dàng an ủi đầu vú bị đau, nhắc nhở mình chịu

đau một chút, lúc tiến vào cũng rất cẩn thận... Nhưng tại sao anh lại không bắn bên trong!? Quan tâm tất loạn, Lộc Hàm rất để ý đến Thế Huân, chỉ việc anh không xuất tinh ở bên trong, trong đầu cậu đã suy nghĩ đến loạn thất bát tao, trong lòng bất ổn, cả người đều giống như đang mất hồn.

“Rốt cuộc là phải hay không phải!? Bộ đáng cậu sao lại lấp bắp như vậy, chẳng phải lúc cùng người bán cá kỳ kèo trả giá rất lưu loát sao, ở trước mặt tôi sao lại luôn cuống quýt như vậy. Nếu tôi thật sự bắn bên trong, khi cậu đi vào phòng tắm, chẳng phải tinh dịch sẽ lưu đầy nhà sao. Trong khoảng thời gian này, cậu ngoan ngoãn một chút, đừng lung tung ra ngoài tìm đàn ông khác, sau này lúc chúng ta ‘làm’ sẽ không đeo bảo hiểm, tôi mỗi lần đều sẽ trực tiếp bắn vào trong cho cậu thích ngắt trời. Được rồi, đã lau khô, đứng lên đi tắm rửa đi.” Thế Huân khó có lúc tâm tình tốt hòa nhã giải thích cho Lộc Hàm hiểu lý do anh không bắn vào trong. Sau khi tinh dịch được lau khô, anh vỗ vỗ mông Lộc Hàm ý bảo cậu đứng lên, nhưng khi bàn tay tiếp xúc với làn da mềm mại và co giãn vô cùng tốt, Thế Huân lại nhịn không được chộp trong tay bóp bóp vài cái.

“Ân... Ôi!” Nghe Thế Huân giải thích, Lộc Hàm yên lòng, hơn nữa vừa nghe anh nói sau này hai người khi làm sẽ không mang bảo hộ, trong lòng không hiểu sao lại có chút phấn khởi. Đang chuẩn bị đứng dậy đi đến phòng tắm, nhưng vì vừa rồi lúc ân ái bảo trì tư thế ghé lên bàn trong một thời gian dài, chân tay cứng nhất, mới vừa đứng thẳng thân thể liền mềm nhũn thiếu chút nữa té xuống mặt đất, may mắn Thế Huân vừa lúc đứng bên cạnh đưa tay kéo cậu lại.

“Nể tình lúc này cậu rất nhiệt tình, tôi ôm cậu đi tắm.” Thế Huân hướng Lộc Hàm câu lên khoe môi, cúi xuống ôm lấy thân thể cậu.

Từ thư phòng đến phòng tắm chỉ cách có vài bước, nhưng được Thế Huân ôm lấy làm Lộc Hàm không khống chế được cảm giác dâng trào. Lần trước anh ôm cậu là bởi vì sợ tinh dịch sẽ chảy khắp nhà, còn lần này là vì lúc ân ái cậu chủ động, dù sao mặc kệ là nguyên nhân gì, có thể được anh ôm trong ngực như vậy đã khiến cậu hạnh phúc đến rối tinh rối mù.

Khi tắm hai người vẫn hoàn toàn xích lỏm, bất quá cũng không phát sinh thêm điều gì. Dù cho thân thể Lộc Hàm đối với Thế Huân có lực hấp dẫn, nhưng việc làm tình cũng nên có tiết chế. Trước kia khi sống cùng Quan Lâm, Thế Huân không cảm thấy mình có quá nhiều dục vọng, cách ba ngày năm bữa mới làm một lần. Hiện tại ở cùng Lộc Hàm mới có ba ngày, mà đã làm đủ cả ba, lại càng ngày càng có xu thế bị nghiện. Nhưng trừ bỏ ngày đầu tiên lúc ân ái, Lộc Hàm khẩu giao giúp anh bắn lần thứ hai, hai ngày còn lại anh đều khắc chế chính mình, không phải là không muốn, mà anh sợ bản thân chưa già đã bị tinh tấn thân vong.

Tắm rửa xong, Thế Huân đi đến phòng ngủ, lúc đẩy cửa phòng ra anh liền dừng lại.

“Ngủ ngon.” Thế Huân nghiêng đầu nhìn Lộc Hàm đang đứng trong phòng khách chúc ngủ ngon.

“... Ngủ tổng, ngủ ngon!” Lộc Hàm sững sốt một chút, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười tràn đầy sáng lạn.

“Ừm, đi ngủ sớm một chút đi.” Thế Huân cảm thấy rất kỳ quái, chẳng qua là chúc cậu ngủ ngon, có cần cao hứng như vậy không, nhưng nụ cười sáng lạn như vậy làm gương mặt bình thường của Lộc Hàm cũng lấp tức trở nên sáng ngời. Thế Huân nghĩ, có lẽ MB này trước nay chưa gặp qua đàn ông tốt bao giờ, vậy chính mình sau này sẽ quan tâm cậu hơn. Dù sao bản thân chỉ cần đối xử tốt với cậu tốt một chút, MB này tựa hồ sẽ đối lại anh vô cùng tốt, tính qua tính lại đều là mình có lời. Nghĩ như thế Thế Huân liền hảo tâm hướng Lộc Hàm tươi cười gật đầu, rồi mới trở về phòng ngủ.

Thế Huân cười với mình! Hơn nữa còn chúc mình ngủ ngon! Lộc Hàm đứng ngây ngốc ở phòng khách, trong đầu chỉ lặp lại hai câu nói này, miệng cười tươi đến không thể nào khép lại được.

Đúng rồi, hôm nay hai người lúc ân ái đem thư phòng làm cho hồng bét, ngày mai Thế Huân vẫn ở đây làm việc đi, phải nhanh thu dọn chính tề mới được.

Lộc Hàm trên mặt mang theo nụ cười nguẩn ngơ vội vàng chạy vào thư phòng...

Huân đại ca à, anh tìm đâu ra đc người tốt như vậy chứ. Tốt nhất anh nên đối xử thật lòng tốt vs ngta đi TvT

52. Chương 51: Tách Ra

Sáng sớm hôm sau khi bước chân ra khỏi phòng ngủ, Thế Huân không hề bất ngờ khi ngửi được mùi hương bữa sáng từ phòng bếp bay tới.

“Ngô tổng, sớm an.” Lộc Hàm quay đầu nhìn Thế Huân, nở một nụ cười ấm áp.

“Sớm an, đang làm cái gì vậy!?” Thế Huân nhón chân, đi đến bên cạnh Lộc Hàm, nhìn vào thứ đang bận rộn trên tay cậu.

“Đang chiên bánh quẩy.” Lộc Hàm quay đầu lại tiếp tục nhào chỗ bột trong tay, cho đến khi nó mềm và mịn! Lăn thành cây thật dài rồi quét chút dầu, sau đó dùng dao cắt thành những đoạn mì đều nhau, đem hai đoạn mì bắt chéo lại cùng một chỗ, một cây bánh quẩy liền hoàn thành. Lộc Hàm thủ pháp lưu loát, trong chốc lát, trên mặt bàn liền đầy bánh quẩy. Đợi dầu trong chảo nóng khoảng tám phần, mới đem bánh quẩy đã chuẩn bị sẵn bỏ vào, dùng đũa xoay mặt liên tục, đến khi vàng óng thì lấy ra, để qua khay đặt bên cạnh.

“So với bên ngoài bán ăn ngon hơn.” Bánh quẩy mới chiên xong còn thật nóng, nhưng Thế Huân vẫn nhìn không được đưa hai ngón tay bốc lấy, cắn hạ một cái, lớp da vàng sắc bên ngoài cắn vào thật giòn xốp ngon miệng, bên trong lại mềm dẻo có lực, lửa dầu vừa đủ, nồng đậm mùi thơm không nói nên lời lập tức tràn ra. Thế Huân thật tâm tán thưởng một câu.

“Bên ngoài bán đều là đã chiên qua vài lần dầu, chính mình làm sẽ ăn được hương vị đầu tiên, ít nhất sạch sẽ yên tâm.” Lộc Hàm tiếp tục chiên cái bánh quẩy thứ hai, chậm rãi trở mặt, được khi biến thành màu vàng sắc, mới vớt ra để vào trong khay.

“Có thời gian tôi cũng sẽ học, nói sao thì, cậu cũng không có khả năng nấu bữa sáng cho tôi cả đời.” Thế Huân đã ăn xong một cái, dụi dụi ngón tay, lại cầm lên cái bánh thứ hai cắn xuống.

Lộc Hàm cầm đũa khấy chiếc bánh một chút, kỳ thật em thật sự muốn nấu bữa sáng cho anh cả đời.

Sau đêm đó, thái độ của Thế Huân đối với Lộc Hàm cải biến rất nhiều. Đầu tiên là sửa thói ngang ngược, vênh mặt hất hàm sai khiến lúc đầu, chuyển thành dịu dàng nho nhã khi nói chuyện với Lộc Hàm, cũng không còn ở trước mặt cậu nhắc đến thân phận MB hay việc bao dưỡng, khi tâm tình tốt còn nhìn cậu mỉm cười ôn nhu. Dịu dàng này của Thế Huân làm cho cậu vô cùng cảm động, lại trăm phương nghìn kế đối xử tốt với anh. Mỗi ngày đều làm tốt đồ ăn, món ăn cũng không có trùng lặp lại. Trong lúc hai người ân ái cũng tận lực nhu thuận, chủ động nghênh đón.

Cuộc sống của Thế Huân được Lộc Hàm hầu hạ đến vô cùng sướng khoái, khi ngẫu nhiên nhớ đến chuyện mình cùng Quan Lâm chia tay, trong lòng tựa hồ đã không còn khó chịu. Thế Huân nghĩ mình có thể nhanh chóng quên đi thương tổn này, kỳ thật phần lớn đều nhờ vào công lao của Lộc Hàm, vô luận là dục vọng thân thể, hay là chất lượng sinh hoạt, so với trước kia đều tốt hơn nhiều lắm. Thế Huân thậm chí nghĩ lần đó say rượu nhận lầm đem MB này về nhà, chính mình giống như mèo mù vớ được cá rán, đánh bậy đánh bạ lại mang về một người vừa có năng lực trên giường vừa có thể đi vào phòng bếp, mà cả hai mặt MB này đều làm cho anh thật vừa lòng.

Duy nhất có một điều làm cho Thế Huân không thỏa mãn chính là Lộc Hàm một tuần phải về nhà hai ngày.

Lúc Lộc Hàm nói với anh muốn tới thứ sáu mỗi tuần sẽ về chăm sóc mẹ, Thế Huân sướng khoái đáp ứng ngay. Nhân viên Ngô thị đều được nghỉ hai ngày cuối tuần, cho dù Lộc Hàm là MB được mình bao nuôi, yêu cầu bình thường hợp lý cũng nên đáp ứng, nếu Thế Huân thật là kẻ không hiểu ý người, Ngô thị đại khái cũng đã sớm đóng cửa.

Cuối tuần lần thứ nhất Lộc Hàm về nhà, Thế Huân cảm thấy cuộc sống của mình cũng bình thường như hàng ngày, thừa dịp nghỉ ngơi liền hẹn đối tác làm ăn đi đánh golf, ăn tiệc, chỉ là lúc ở nhà hàng sang trọng ăn cơm, Thế Huân cảm thấy mấy món sơn trân hải vị này lại không ngon bằng mấy món ăn bình thường mà Lộc Hàm làm, nhìn một bàn đầy mỹ thực, Thế Huân thấy thiếu chút hứng thú, lại có chút thực không muốn ăn.

Cuối tuần lần thứ hai Lộc Hàm về nhà, Thế Huân đem bữa sáng mà tối qua cậu chuẩn bị cho anh hâm nóng lại, thỏa mãn ăn xong rồi rời khỏi nhà. Anh cùng khách hàng gặp mặt, tụ họp nói chuyện làm ăn, buổi tối thì đi quán bar uống hai ly thả lỏng một chút. Mãi đến nửa khuya mới tận hứng rồi trở về nhà. Căn nhà trống rỗng tối như mực, Thế Huân đột nhiên rất nhớ cảm giác khi ôm thân thể ấm áp của Lộc Hàm, lửa tình mãnh liệt lúc cả hai ân ái, càng nghĩ càng tịch mịch khó nhịn, vì không muốn tiếp tục suy nghĩ, Thế Huân vội vọt vào thư phòng mở ra máy tính, nghiêm chỉnh làm việc cả đêm.

Có người nhớ “Vợ” a..... Mà đỉnh điểm còn ở chương sau....

53. Chương 52: Thẩm Du (aka Thủ Dâm) [h]

Đây là sáng sớm thứ bảy của lần thứ ba Lộc Hàm về nhà. Ra khỏi phòng ngủ, Thế Huân đương nhiên không ngửi được mùi hương bữa sáng Lộc Hàm làm từ phòng bếp bay ra. Anh chậm chạp lê bước vào nhà bếp, mở tủ lấy ra món trứng rán mà tối qua Lộc Hàm đã chiên, trong nồi cũng có cháo bát bảo đã nấu xong. Sau khi đem bữa sáng có sẵn hâm nóng lại, Thế Huân liền múc cháo cùng trứng chiên đem ra bàn ăn.

Thế Huân ngồi vào ghế bắt đầu ăn điểm tâm, một muỗng cháo bát bảo đưa vào miệng, hương vị ngọt ngào mềm nhuyễn, so với mới nấu không mấy khác biệt, nhưng trứng rán hiển nhiên không còn giòn xốp bằng lúc mới chiên. Thế Huân nghĩ thầm nếu Lộc Hàm ở đây thì thật tốt biết bao, chính mình có thể đứng bên cạnh cậu chờ ăn trứng rán mới ra lò.

Hiện tại Thế Huân đã dưỡng thành thói quen “Xem” Lộc Hàm nấu ăn. Anh nói không thể để cậu nấu ăn ỉn cả đời, bản thân phải nhìn để học hỏi, nhưng chung quy, Thế Huân chỉ muốn thuận tiện cho việc ăn vụn của mình thôi. Hiện tại ở trước mặt Lộc Hàm, anh hoàn toàn không cần cái gì hình tượng tổng giám đốc Ngô thị, đồ ăn vừa mới nấu xong, liền khấn cấp dùng tay bóc lên ăn, có khi bị nóng, liền quẹt miệng trừng mắt nhìn Lộc Hàm, đem toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên đầu cậu. Lúc này trên mặt Lộc Hàm sẽ lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Thế Huân rất thích cậu cười như vậy, dịu dàng mềm mại, hoàn toàn là bộ dáng không còn cách nào khác. Thậm chí sau này Thế Huân còn cố ý giả bộ bị nóng, chỉ là muốn được nhìn thấy nụ cười này của cậu.

Hai người ở chung một thời gian, Lộc Hàm ở trước mặt Thế Huân đã ít đi một chút khúm núm, thêm vài phần tự nhiên, thái độ đối đãi với anh vẫn dịu dàng nho nhã, cho tới giờ đều luôn tươi cười, nói chuyện cũng không còn lắp bắp, tốc độ không nhanh không chậm, trung âm trong sáng lại có chút nhỏ nhẹ, nghe vào tai Thế Huân thật rất là thoải mái.

Nghĩ đến đây, Thế Huân đang ăn điểm tâm không nhin được nở nụ cười, đem muỗng cháo cuối cùng đưa vào miệng, Thế Huân cảm thấy mỹ mãn cầm khăn tay lau miệng. Lộc Hàm trừ bỏ thái độ công tác không tích cực và thân phận MB ra, những phương diện khác đều không chê vào đâu được.

Ăn xong bữa sáng, Thế Huân gọi điện thoại hẹn một đối tác ra bàn chuyện. Vừa ra đến cửa, anh đứng lại trước gương đeo caravat. Nhớ tới mỗi sáng vì thời gian cấp bách, Thế Huân lo mặt áo khoác nên gọi Lộc Hàm tới đeo caravat giúp mình. Lộc Hàm cúi thấp đầu, bàn tay trắng nõn cầm caravat nghiêm túc đeo giúp anh, đỉnh đầu phớt nhẹ qua hai má Thế Huân làm anh cảm thấy ngứa ngứa, Thế Huân cúi đầu, đôi môi vừa lúc chạm vào cái trán trơn bóng của Lộc Hàm, một giây kia, trong lòng ấm áp mà mềm mại.

Sau khi cùng đối tác bàn chuyện xong, Thế Huân mời họ đi ăn trưa, vẫn là một bữa tiệc lớn không khơi nổi hứng thú của anh. Xế chiều thì đi đánh golf một lát, Lộc Hàm không có ở nhà, không ai làm cơm chiều, Thế Huân liền ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút, hành trình một ngày cuối cùng cũng kết thúc.

Về đến nhà, Thế Huân thay đổi quần áo ngồi trên ghế sofa xem tv. Khi Lộc Hàm ở đây, hai người cũng sẽ cùng nhau ngồi xem, tuy rằng lúc này đại đại bộ phận sẽ sắp lại cùng nhau cùng một chỗ, nhưng Thế Huân vẫn dễ ý thấy được Lộc Hàm thích tiết mục tài chính kinh tế, có khi chăm chú đến thất thần, ngay cả Thế Huân nói chuyện cậu cũng không phản ứng. Thế Huân nghĩ thầm nếu Lộc Hàm thích loại tiết mục này thì

hắn là công việc nên làm tốt mới đúng, nhưng tại sao một cái báo cáo tài chính đơn giản cũng làm sai. Anh lập tức tưởng tượng là do cậu làm MB, gấp gáp cùng đàn ông lên giường nên mới chậm trễ công việc. Một cổ tức giận không tên lập tức nảy lên, anh liền kéo Lộc Hàm đang xem tv qua, trực tiếp trút bỏ quần áo, đặt ở trên ghế sofa hung hăng mà làm một trận. (anh phán như đúng rồi í TvT)

Một mình xem tv cũng không có ý nghĩa gì, Thế Huân đứng dậy tắt tv, chuẩn bị đi tắm rồi ngủ.

Dòng nước ấm áp chảy xuống giải trừ đi mệt mỏi của một ngày dài, Thế Huân thoải mái nhắm mắt lại, trong đầu lại đột nhiên thoáng hiện lên thân thể trần truồng của Lộc Hàm khi hai người tắm chung.

Chết tiệt! Sao mới như vậy đã có phản ứng! Tối qua trước khi Lộc Hàm đi, Thế Huân ở trong thân thể cậu bắn hai lần mới tận hưởng, sau đó nhìn cậu mệt đến không thể làm gì được, vẫn là Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm trở về nhà. Vậy mà hiện tại... Thế Huân cúi đầu nhìn phân thân gắng gượng cứng rắn giữa hai chân mình, lắc đầu muốn đuổi hình ảnh của Lộc Hàm đi, nhưng thân thể gầy yếu trần truồng kia lại càng thêm rõ ràng, dương vật trưởng đến phát đau, cuối cùng nhịn không được anh đành đưa tay cầm lấy an ủi.

“Ngô...” Thế Huân nhớ tới lúc hai người ân ái, ánh mắt Lộc Hàm mông lung, gò má đỏ bừng, đôi môi khẽ nhếch, tiếng rên rỉ liêu nhân làm tâm người ngựa ngái khó nhịn, lúc miệng mình ngậm lấy đầu vú phồng nộn mà mút, thân thể đơn bạc kia sẽ run rẩy từng đợt, sau đó còn thịt cứng rắn bị chính mình nắm trong tay, ngón tay mơn trớn phần gân nhỏ nổi lên, ấn vào quy đầu mềm mại, chỉ cần trêu đùa vài cái đã chảy ra chất lỏng trắng mịn... Thế Huân chìm đắm trong tưởng tượng của bản thân, vừa nghĩ bộ dáng đùa bỡn dương vật Lộc Hàm ra sao vừa tự xoa bóp chính mình.

“Lộc Hàm...” Đây là lần đầu tiên Thế Huân ở loại trạng thái này mà gọi tên Lộc Hàm, cũng là ở lúc anh tự an ủi mình. Huyệt khẩu hé ra rồi rất nhanh co rút lại giống như có lực hút, luôn làm cho bản thân muốn nhanh chóng cắm vào. Nếu không phải ngại Lộc Hàm là MB, Thế Huân rất muốn dùng đầu lưỡi khám phá hậu huyệt, nhắm nháp cảm giác lửa nóng mềm mại cùng tư vị bên trong, dương vật khi tiến vào, vách tường mềm mại ướt át gắt gao vây trụ thứ thô to của mình, đi sâu vào trườn sát vài cái, bên trong sẽ trở nên càng ngày càng thấp hoạt, cọ xát làm quy đầu ngứa lên từng đợt, rồi đột nhiên đỉnh đến chỗ sâu nhất...

“Hô...” Tinh dịch trắng ngà từ trong tay Thế Huân bắn đi ra...

au đã cố gắng hết sức :(cả ngày đi chơi nên giờ au kiệt sức edit rồi :((((2 mí mắt của au nó đã muốn hên hò au sẽ cố gắng ra chap đều ọi người nha nhưng ít nhiều au ko đảm bảo đc :3 :3

54. Chương 53: Đăng Môn

Sáng chủ nhật sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên Thế Huân nghĩ đến chính là bữa sáng nên làm sao đây. Lộc Hàm chỉ làm bữa sáng ngày thứ bảy, không phải ngại phiền toái, mà cậu sợ Thế Huân ăn đồ ăn cách ngày sẽ không tốt cho dạ dày. Bất quá trước khi đi cậu có mua sữa để trong tủ lạnh, dặn dò Thế Huân lúc đói bụng có thể đem đi hâm nóng rồi uống.

Thế Huân từ trên giường ngồi dậy, chân bị trượt xuống thất lộ ra bộ ngực tinh trắng, anh xốc chăn lên cầm lấy quần áo qua quýt mặc vào người, sau khi rửa mặt xong, mới ra khỏi phòng ngủ đi xuống nhà bếp.

Mở tủ lạnh lấy sữa, xé mở bao bì, trực tiếp hút là có thể uống. Tuy rằng uống sữa lạnh không có hại gì, nhưng Thế Huân nghĩ nếu Lộc Hàm đã nói hâm nóng thì thôi cứ hâm nóng, dù sao chắc chắn là cậu muốn tốt ỉnh. Sau khi uống sữa nóng xong Thế Huân vẫn cảm thấy cái bụng trống trơn, bèn nghĩ tìm thêm thứ gì đó để ăn. Chính là dạo qua một vòng trong nhà bếp cũng không thấy thứ gì.

Thế Huân nghĩ Lộc Hàm tóm lại sẽ không thể nấu cơm ỉnh cả đời, dù sao anh cũng không thể bao dưỡng cậu mãi, vẫn là tự mình động thủ nấu đi. Tuy rằng tài nấu nướng của mình trước kia cũng không giỏi gian gì, nhưng cũng coi như có chút căn bản, hướng hồ mỗi ngày đều nhìn Lộc Hàm nấu, nhìn nhiều rồi cũng sẽ biết, vừa đúng lúc cậu không có nhà mình sẽ thực hành một chút.

Trong lòng vừa nghĩ xong Thế Huân lập tức đứng lên, bất quá cũng không dám làm món gì phức tạp, liền làm món đơn giản nhất đó là trứng rán. Thế Huân nhớ lại các bước làm trứng rán của Lộc Hàm, cực kỳ hứng thú đi lấy bột mì bỏ vào trong bát, rồi bỏ vào hai quả trứng, thái chút hành cùng bỏ vào, đổ thêm chút nước rồi khuấy thành trạng thái sền sệt. Bắt chảo lên đổ dầu vào, đợi sau khi chảo nóng, Thế Huân bắt chảo bột dẻo Lộc Hàm mức trứng để vào trong chảo. Nhưng Lộc Hàm đổ trứng rán thành hình trứng, còn Thế Huân đổ đi đổ lại vẫn là chỗ này nhiều một chút chỗ kia thiếu một chút, hình dáng tạo thành thật lộn xộn, vừa nhìn đã khiến người khác không muốn ăn. Bất quá đường đường tổng giám đốc Ngô thị sao lại nhận mình chiên trứng rán thất bại! Thế Huân gấp cái bánh hình thù kỳ quái tùy tiện ném vào đĩa, lại bắt đầu đổ cái bánh thứ hai, lần này tròn ra tròn, hình dạng coi như gọn gàng, nhưng Thế Huân hơi chút thất thần trở mặt trễ, kết quả chiên ra cái bánh một bên thì chín, một bên thì khét.

Trách không được tại sao trước kia Quan Lâm luôn chê mình nấu cơm không thể ăn, nguyên lai là mình không có tài nấu nướng! Thế Huân tắt bếp, buông cái bát cùng muống trên tay, bắt đầu cam chịu tìm lý do. Áo nào sinh ra một chút hơi dỗi, rồi đem phòng bếp lộn xộn dọn dẹp một chút. Chủ yếu là anh sợ Lộc Hàm sau khi trở về sẽ biết mình chiên trứng không thành công, tuy nói Lộc Hàm đối với anh vô cùng tốt chắc chắn sẽ chẳng nói gì, nhưng Thế Huân tự mình cũng cảm thấy xấu hổ.

Thế Huân trở lại phòng khách, sờ sờ cái bụng xẹp lép, số sữa mới uống vừa rồi đã tiêu hóa hết, coi như đó là bữa sáng đi, nhưng cơm trưa làm sao đây!? Đều do Lộc Hàm, đem thói quen ăn uống của mình dưỡng thành như vậy. Đối với sơn trân hải vị đều mất hứng thú, trong lòng Thế Huân thế nhưng lại đổ lỗi cho Lộc Hàm, nhưng Lộc Hàm buổi tối mới trở về, giữa trưa cũng không thể để bụng đói. Càng không thể gọi cậu về nấu cơm, người ta một tuần mới về nhà một lần.

Tính trước lo sau cả nửa ngày, Thế Huân đột nhiên nhớ đến ngày đó đưa Lộc Hàm về không phải đã biết được nhà của cậu, vậy cứ trực tiếp đến nhà hắn cạ (aka ăn chực) cơm một bữa cho khỏi phiền toái. Nếu cậu hỏi lý do, cứ nói mình có việc vừa lúc đi ngang qua, bình thường Lộc Hàm đối với mình tốt như vậy chắc chắn sẽ không từ chối.

Thế Huân lại ở nhà chờ thêm một lúc, ước chừng đến giờ nhà Lộc Hàm ăn cơm thì mới ra khỏi cửa.

Ngày đó đưa Lộc Hàm về nhà, Thế Huân cũng chỉ đưa đến dưới lầu nên không biết số nhà cụ thể. Hôm nay đi ô-tô tới dưới lầu, Thế Huân liền lấy di động ra gọi cho cậu.

“Ngô tổng, có chuyện gì sao!?” Điện thoại bắt máy, trung âm làm người ta thoải mái của Lộc Hàm truyền vào tai anh.

“Không có gì, chỉ là hôm nay tôi có việc ở gần đây, vừa lúc đi ngang qua nơi này, giờ đang đứng dưới lầu nhà cậu.” Thế Huân nửa chữ cũng không nói đến chuyện mình đi cạ cơm, đơn giản nói vài câu liền im lặng chờ phản ứng của Lộc Hàm.

“Anh chờ một chút, tôi lập tức xuống lầu.” Lộc Hàm lập tức đáp lại, trong điện thoại còn truyền ra âm thanh tiếng chân người chạy vội.

“Được.” Giống y như anh dự đoán, Thế Huân mỉm cười cúp máy.

55. Chương 54: Về Nhà

“Ngô tổng, mời vào.” Lộc Hàm vội vàng xuống lầu, đem Thế Huân mời vào trong nhà.

Thế Huân giương mắt đánh giá một vòng, loại nhà phổ thông với hai phòng ngủ một phòng khách, phòng không lớn, dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, sofa và rèm cửa đều sử dụng gam màu ấm, làm cho người ta có cảm giác thực ấm áp.

“Tiểu Lộc, ai tới vậy!?” Một tiếng nói từ phòng bếp truyền ra, cùng lúc đó một phụ nữ trung niên với gương mặt có vài nét giống Lộc Hàm bước ra. Thế Huân đoán đây hẳn là mẹ của cậu.

“Mẹ...” Lộc Hàm không biết nên nói sao với mẹ về thân phận của Thế Huân, nếu nói thật, đường đường là tổng giám đốc Ngô thị sao lại đến nhà của một nhân viên bình thường, làm vậy sẽ khiến mẫu thân nghi ngờ về quan hệ của mình cùng anh. Lộc Hàm nhất thời nghẹn lời, không biết nên làm sao.

“Chào dì, con là Thế Huân, đồng nghiệp của Lộc Hàm, hôm nay vừa đúng lúc làm việc ở gần đây, nên mới gọi điện nói muốn ghé thăm, có chỗ nào quấy rầy xin thứ lỗi.” Thế Huân nghiêng mắt nhìn thấy vẻ khấn trương trên mặt Lộc Hàm, liền tươi cười hướng Lộc mẫu nói lời khách sáo, thay cậu trả lời vấn đề. Thế Huân không nghĩ cũng biết Lộc mẫu chắc chắn không biết quan hệ của hai người, hôm nay mình đột ngột xuất hiện làm Lộc Hàm trở tay không kịp, cũng nên giúp cậu nói mấy câu. (mặt em cũng ít có dày lắm =]]]])

“Quấy rầy cái gì chứ. Bình thường tiểu Lộc cũng phải nhờ đồng nghiệp các cậu chiếu cố nó. Vừa lúc cơm trưa sắp nấu xong, ở lại cùng ăn đi.” Lời nói khéo léo của Thế Huân làm Lộc mẫu rất vừa lòng, liền nhiệt tình mời anh lưu lại ăn cơm trưa.

“Cám ơn dì, vậy phiền toái dì quá.” Thế Huân vốn là đến cọ cơm, lời Lộc mẫu nói gãi đúng chỗ ngứa, vội vã gật đầu đồng ý.

Lộc mẫu xoay người trở về phòng bếp tiếp tục chuẩn bị cơm trưa. Để lại Lộc Hàm và Thế Huân ngồi ở phòng khách không biết nói gì, Lộc Hàm sợ không cẩn thận nói sai gì đó để mẹ ở nhà bếp nghe thấy sẽ sinh nghi ngờ. Cũng may sau đó Lộc mẫu gọi cậu vào bếp phụ bưng thức ăn, Lộc Hàm nói với Thế Huân một tiếng, lập tức rời khỏi phòng khách đi vào nhà bếp.

“Dì à, trù nghệ của người thật giỏi, món ăn này nhìn thật đẹp mắt, ăn vào cũng rất ngon miệng.” Khi ăn cơm trưa, Thế Huân một bên gấp thức ăn một bên mở miệng khen trù nghệ của Lộc mẫu. Hiện tại anh đã biết Lộc Hàm nấu ăn ngon như vậy là do học được từ mẹ, dĩ nhiên trù nghệ của Lộc mẫu so với Lộc Hàm càng tốt hơn, bất quá mỗi ngày có thể ăn đồ ăn cậu nấu, anh cũng đã thỏa mãn rồi.

“Là cơm bình thường thôi, nếu thấy ngon thì cứ ăn nhiều thêm một chút.” Lộc mẫu được khích lệ mặt mày rạng rỡ, liền hướng bát của Thế Huân gấp thêm đồ ăn.

Lộc Hàm cuối đầu ăn cơm, ngẫu nhiên sẽ trộm nhìn Thế Huân cùng mẹ mình nói chuyện phiếm.

Vừa rồi Thế Huân đột nhiên gọi điện thoại nói mình đang ở dưới lầu, làm cho Lộc Hàm vừa mừng vừa sợ. Cậu không cần biết có phải do anh đi ngang qua, hay là còn nguyên nhân nào khác, dù sao Thế Huân là đến tìm cậu, vậy có thể chứng minh trong lòng anh đã dành một vị trí nhỏ cho cậu hay không!?

Trước kia thậm chí yêu Thế Huân, Lộc Hàm là vô pháp có được vị trí này, nói khoa trương một chút, chỉ là một dạng tồn tại thông thường. Thế Huân gia thế tốt, lớn lên anh tuấn, năng lực xuất chúng, có rất nhiều ưu điểm mà Lộc Hàm không sao sánh kịp.

Hiện tại cậu thậm chí cảm ơn ngày đó anh đã say rượu, mặc dù là cam tâm tình nguyện theo anh lên giường nên mới bị hiểu lầm là MB, nhưng ít ra cũng bởi vì điều này nên mới tạo nên mối quan hệ bao dưỡng. Sau khi hai người sống chung, Lộc Hàm đã chậm rãi hiểu thêm về cuộc sống của Thế Huân, anh nói chuyện với mình cũng không còn khách sáo, ngẫu nhiên còn có thể dịu dàng cười một chút, ăn cái gì bị bồng đều giống như trẻ con bưng miệng...

Điều này làm Lộc Hàm có cảm giác Thế Huân ngày càng gần hơn với cuộc sống của mình, tình cảm thâm mến chỉ dám cao cao ngước nhìn trước kia nay tiến gần với hiện thực khiến cậu vô pháp kiềm chế mà trầm luân, Lộc Hàm liều mạng trả giá hết thấy, không giữ lại chút gì, toàn bộ thể xác và tâm hồn đều dâng hiến cho Thế Huân, hy vọng một ngày nào đó kỳ tích xuất hiện, anh sẽ đáp lại tình cảm của cậu.

Lộc Hàm biết bản thân đang đem tất cả ra đánh cược, được ăn cả ngã về không. Cậu không thể cũng không dám tưởng tượng, nếu một ngày Thế Huân tìm được tình yêu mới, muốn chấm dứt loại quan hệ bao dưỡng này, chính mình sẽ phải làm sao!?

Ăn xong cơm trưa, Thế Huân thừa dịp Lộc mẫu không có liền hỏi nhỏ Lộc Hàm ... còn chuyện gì nữa hay không, nếu không, dù sau anh cũng đã đến đây, đúng lúc có thể lái xe chở cả hai cùng nhau về nhà.

Thế Huân nói “Cả hai cùng nhau về nhà” làm tâm Lộc Hàm xúc động không thôi, kìm lòng không được nghĩ thầm, có phải Thế Huân đã xem đó là nhà của hai người bọn họ!? Lộc Hàm lập tức thông báo một

tiếng với mẹ, nói công ty đột nhiên có chuyện phải cùng Thế Huân lập tức đi liền, mẫu thân cũng không có cản, chỉ dặn hắn đi đường cẩn thận, quan hệ tốt với đồng nghiệp, vội vàng lặp lại chuyện muốn cậu mau đi tìm một người bạn gái, Lộc Hàm nhìn mái tóc điểm hoa râm của mẫu thân trong lòng một trần sâu khổ, nhưng lại không thể bỏ được khát vọng cùng Thế Huân trở “Về nhà”.

Lộc Hàm về phòng thu dọn một chút, sau đó cùng Thế Huân ra khỏi nhà. Dọc đường đi Thế Huân chuyên tâm lái xe, cậu cũng im lặng ngồi bên cạnh, hai người rất nhanh về tới nhà.

Thông báo: sau này au sẽ up chap mỗi thứ 2 và chủ nhật vào buổi tối nha vì au quá bận nên ko có thời gian edit kịp ọi người :((((thông cảm cho au nha, au sẽ cố gắng ra 1 lượt nhiều chap ọi người :))))

Fic này và cả fic “Yêu thương tựa không khí” luôn nha lịch up chap cũng giống thế

56. Chương 55: Hãm Sâu [h]

“A!” Vừa mới bước vào cửa, hai người còn đứng ở chỗ huyền quan (chỗ đứng để đổi dép đeo vào nhà á), Thế Huân liền tùy tay đóng cửa lại, một phen đem Lộc Hàm đặt lên vách tường.

Môi ghé qua, đầu lưỡi cường ngạnh chen vào trong miệng, liếm qua nội khoang miệng không chứa một chỗ, nhất là hàm trên mẫn cảm, lặp đi lặp lại không ngừng, thẳng đến khi Lộc Hàm chịu đựng không được chủ động cuốn lấy lưỡi Thế Huân. Thế Huân gầm nhẹ một tiếng, toàn thân mạnh mẽ tiến lên, đem thân thể Lộc Hàm gắt gao kẹp giữa vách tường và bản thân mình, cuồng giã hôn thật sâu.

Thế Huân thầm nghĩ, chân thật đem người này ôm vào ngực so với việc tưởng tượng thân thể cậu mà thăm du đích thực tốt hơn rất nhiều.

“Có muốn tôi không!” Thế Huân liếm liếm đôi môi hồng nhuận ướt sũng của Lộc Hàm, sau đó nhích ra một chút, chờ cho cậu một chút không gian để thở dốc.

“Có.” Biết rõ Thế Huân bắt quá là đang nói về dục vọng thân thể, nhưng tách ra hai ngày, Lộc Hàm từ thể xác đến tinh thần đều khát vọng Thế Huân, chỉ đành thành thật nói ra cảm thụ của mình.

Câu trả lời của Lộc Hàm làm Thế Huân thực vừa lòng, lần thứ hai hôn lên, đỉnh nhập đầu lưỡi vào trong miệng cậu, bắt quá lần này không có vội vàng như vừa rồi. Thế Huân kéo đầu lưỡi mềm mịn ra triển miên trên đầu, một tay lần mò đến phía sau thắt lưng của Lộc Hàm, ghì cậu gắt gao sát lại gần mình, một tay duỗi đến khớp gối, ngón tay cách lớp vải quần cao thấp xoa nắn phân thân.

Trong khoảng thời gian sống cùng Thế Huân, trừ bỏ hai ngày Lộc Hàm về nhà, còn lại cơ hồ mỗi ngày hai người đều làm tình, thậm chí buổi tối thứ sáu trước khi về nhà hay tối chủ nhật khi Lộc Hàm về lại đây, có khi còn bị Thế Huân áp bản trong cơ thể đến hai lần anh mới tận hưởng. Làm tình thường xuyên như vậy, cho nên đối với những khiêu khích của anh thân thể cậu rất dễ mẫn cảm, trụ thật mềm mại bị ngón tay vẽ lộng vài cái liền trở nên cứng rắn đứng thẳng.

Phân thân cứng rắn đem quần đỉnh lên thật cao, càng dễ dàng cho ngón tay Thế Huân miêu tả, chiếu theo hình dạng phân thân mà ở bên ngoài vẽ loạn một vòng, đầu ngón tay nhẹ lướt qua quy đầu mượt mà cùng âm nang mềm mịn phía dưới.

“Ngô...” Khuôn miệng Lộc Hàm bị Thế Huân hàm duyệt phát ra một tiếng nức nở, nước miếng không thể nuốt xuống theo khóe miệng chảy ra.

Ngón tay thuần thực tháo dây thắt lưng, kéo xuống quần dài, túm lấy quần lót một phát kéo mạnh, dương vật lập tức nhảy ra. Thế Huân đưa tay cầm lấy trụ thật nóng bỏng cao thấp ma sát, ngón cái không ngừng xoa nắn lên lỗ nhỏ, chỉ trong chốc lát, lỗ nhỏ trên quy đầu liền cảm giác được một cổ ướt át dính nháp.

“Aha... Thế Huân...” Lộc Hàm tránh khỏi đôi môi Thế Huân, ngẩng đầu há mồm thở dốc, thân thể nhanh chóng dựa vào Thế Huân không ngừng run rẩy.

“Ngoan, bắt đi! Tôi giúp em khuếch trương phía sau.” (bắt đầu từ đây ta sẽ đổi cách xưng hô của hai người cho nó tình tứ) Thế Huân cúi đầu, hé miệng ngậm vào hầu kết Lộc Hàm nhẹ nhàng mút, đồng thời cũng gia tăng tốc độ an ủi dương vật.

“A a...” Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên khi ân ái nghe được lời nói ngọt ngào dụ dỗ của Thế Huân, nhưng mỗi một lần nghe được, loại cảm giác tựa như được anh quý trọng che chở này đều làm cho nội tâm Lộc Hàm trở nên ấm áp mềm mại, thân thể lại hưng phấn kích động, rất nhanh liền thất trận, tinh dịch trắng đục bắn đầy tay Thế Huân.

“Xoay người lại đi.” Thế Huân để cho Lộc Hàm tựa vào lòng ngực của mình nghỉ ngơi một lúc, liền kéo tay cậu ẩn vào chỗ sưng nơi khó gian của mình, ý bảo chính mình đã không nhịn nổi nữa.

Lộc Hàm xoay người đưa lưng về phía Thế Huân, tự mình cởi quần xuống đến đầu gối, hai tay bám vào vách tường, hơi hơi hạ thấp thắt lưng, đem cái mông trắng nõn nhếch lên.

Thế Huân đem ngón tay dính đầy tinh dịch tham tiến vào hậu huyệt, lập tức bị vách tường mềm mại bên trong gắt gao hấp thụ. Chỉ phúc cọ xát vách tường hướng càng sâu bên trong thâm nhập, tận tường đem tinh dịch vẽ loại khắp nơi, bôi trơn kỹ càng cũng là giúp chính mình khi tiến vào sẽ giảm bớt đau đớn cho cậu. Thế Huân biết MB này đối mình vô cùng tốt, cho nên cũng tận khả năng đối cậu hảo một chút, ít nhất khẳng định sẽ không giống hai lần đầu lúc ân ái cố ý trào phúng, chỉ lo dục vọng của bản thân mà đấu đá lung tung.

Nhưng cũng chính những ôn nhu vô tình này của Thế Huân đã làm cho Lộc Hàm trầm luân càng sâu.

Ta đã eback có ai nhớ ta hông và H cũng eback rồi đây :)))) ta xin lỗi các rds thân yêu vì ta ko up chap đều đặn được, khi nào ta rảnh ta mới edit chap mới ọi người đc, thông cảm cho ta nhé :((((nhớ vote và cmt cho ta nhé =))))

57. Chương 56: Trầm Luân [h]

Hậu huyệt được ngón tay trều sáp rất nhanh trở nên mềm mại ướt át, tinh dịch vẽ loạn bên trong vách tường giao lỏng, âm thanh lép nhép lép nhép càng ngày càng vang dội, thêm vào đó là tiếng thở dốc ô ô của hai người đang ông, làm chỗ huyền quan ngập tràn hương vị tình dục.

“Thế... Thế Huân... Tiến vào...” Lộc Hàm nhịn không được mở miệng trước, hậu huyệt đã hoàn toàn thích ứng với ngón tay, cảm giác ngứa ngáy trống rỗng nổi lên trong lòng, khát vọng dương vật thô lớn của Thế Huân nhét vào cơ thể hư không của mình.

“Ân.” Thế Huân đáp ứng một tiếng, từ hậu huyệt rút ra ngón tay. Cởi bỏ thắt lưng kéo xuống quần dài, lại chưa cởi bỏ hoàn toàn, đã vội vàng đem dương vật từ trong quần lót lấy ra, bắt lấy hai bên cánh mông mềm mại của Lộc Hàm, bài khai hai cánh mông làm lộ ra huyệt khẩu, quy đầu cực đại bóng mượt liền dính chen vào.

Quy đầu bị huyệt khẩu như cái miệng nhỏ nhắn chặt chẽ hút vào, bụng đột nhiên trào lên một cỗ nhiệt lưu, làm Thế Huân không kiềm được lực đạo của mình, thẳng lưng một hơi dĩnh về phía trước, dương vật liền thống nhập hoàn toàn. Cũng may trước đó huyệt khẩu đã được khuếch trương đầy đủ, Lộc Hàm không cảm thấy đau đớn, ngược lại bởi vì hai người chặt chẽ kết hợp không một khe hở mà phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Thế Huân rất nhanh trều sáp, bàn tay bắt lấy mông Lộc Hàm, cảm xúc tốt vô cùng, hai cánh mông trắng nõn bị nắm đến hồng hồng, hưởng thụ mỹ cảnh từ thị giác càng làm nửa người dưới của anh thêm bị kích

thích. Dương vật lần lượt đánh tới chỗ sâu nhất, sau đó mạnh mẽ rút ra đến huyết khẩu, làm thịt non sắc hồng cũng bị kéo ra theo, theo chỗ hai người kết hợp chất lỏng chảy ra lầy lội không chịu nổi, chỗ âm mao hay trên bụng Thế Huân cũng đều trở nên ướt át.

“Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm thở dốc rên rỉ, bản thân hoàn toàn trầm luân trong ái tình, đem toàn bộ thể xác và tinh thần giao phó cho người đàn ông phía sau.

Bị địa phương ẩm áp mềm mại kia gắt gao vây trụ, Thế Huân sướng khoái đến mức hai vành mắt đều đỏ lên, hận không thể đem chính mình vĩnh viễn chôn sâu trong cơ thể Lộc Hàm, hạ thân điên cuồng đâm chọc, cái trán tích đầy mồ hôi nhỏ xuống lưng Lộc Hàm. Anh đột nhiên đưa tay ôm lấy thắt lưng Lộc Hàm, làm ông kê sát giữa háng mình, dương vật ra sức hướng chỗ càng sâu đỉnh vào...

Sau đó cuộc sống của hai người cũng không có biến hóa gì lớn, Thế Huân vẫn như cũ mỗi sáng sau khi ra khỏi phòng ngủ đều ngửi được mùi hương từ nhà bếp bay tới, nhàn nhã đi đến nhà bếp đứng bên cạnh Lộc Hàm đang bận rộn nấu ăn, trực tiếp đưa tay bóc đồ ăn đưa lên miệng, ngẫu nhiên sẽ giả bộ bị nóng, rồi mỹ mãn khi nhìn đến Lộc Hàm lộ ra nụ cười bất đắc dĩ một cách dịu dàng.

Ăn xong bữa sáng, Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm đến công ty, giống như trước để cậu xuống ở chỗ gần công ty, hai người một trước một sau đi vào công ty, trong mắt đồng nghiệp, tổng giám đốc Thế Huân cao cao tại thượng cùng nhân viên bình thường không ai biết đến Lộc Hàm không có bất cứ mối quan hệ nào. Tan việc, Lộc Hàm đến chỗ cũ chờ Thế Huân, rồi hai người đi chợ mua thức ăn, nói là cùng nhau, kỳ thật Thế Huân hoàn toàn sống chết mặc bay, đứng một bên khoanh tay cười cười nhìn bộ dáng “Dữ dội” của Lộc Hàm khi cùng người bán hàng kỳ kèo trả giá, nhưng cảnh tượng này ngày càng ít, hiện tại ở chợ người bán hàng nào khi nhìn thấy cậu cũng thành thật mà đưa ra cái giá thấp nhất, rốt cuộc cũng không còn nhìn thấy được bộ dáng “Dữ dội” kia của Lộc Hàm, điều này làm Thế Huân bóp bóp cổ tay thở dài một chút.

Trở về nhà, Lộc Hàm sẽ lập tức chạy vào phòng bếp nấu cơm, không lâu sau một bữa tối phong phú và ngon miệng liền làm cho Thế Huân ăn đến mặt mày rạng rỡ. Cơm chiều xong xuôi, ăn uống thỏa mãn làm dục vọng nửa người dưới của anh bắt đầu kêu gào, từ trên ghế sofa trong phòng khách, đến trước cái bàn trong thư phòng, hai người làm một lần rồi lại một lần, sau khi tận hưởng Thế Huân sẽ tắm rửa rồi quay về phòng đi ngủ, Lộc Hàm ở lại đem địa phương bị hai người làm đến loạn thất bát tao thu tập sạch sẽ rồi mới trở về phòng mình.

Thế Huân trải qua cuộc sống vô cùng thích chí, nhưng những ngày tươi đẹp luôn luôn qua nhanh, mắt thấy sắp cuối tuần, Lộc Hàm lại phải về nhà. Thế Huân trầm nghĩ cơm trưa thứ bảy nên giải quyết làm sau đây, lại tìm lý do để đến nhà cậu cọ cơm!? Có hay không lại tưởng tượng thân thể cậu mà thẩm du!?

Nhưng không ngờ trong lúc Thế Huân còn chưa nghĩ ra biện pháp, Lộc Hàm lại nhận được điện thoại của mẹ nói thứ sáu tuần này bận đi thăm viếng không có ở nhà, bảo cậu về hay không đều không sao cả. Thế Huân nghe được trong lòng âm thầm cao hứng, nhưng ngoài mặt vẫn thơ ơ giả vờ tùy tiện nói một câu, dù sao trở về cũng chỉ một mình, không bằng ở lại đây đi.

Nghe được Thế Huân chủ động mở miệng bảo mình ở lại, trong lòng Lộc Hàm có bao nhiêu tươi đẹp liền hiện lên, lập tức cao hứng đáp ứng.

Nhìn bộ dáng cao hứng của Lộc Hàm, Thế Huân kìm lòng không đậu bật cười. Nghĩ lại hai người sống chung một khoảng thời gian, phạm vi hoạt động cũng chỉ là đi chợ mua đồ ăn, dáng vẻ này hoàn toàn không giống bao dưỡng, nhìn giống vợ chồng già sống chung lâu năm hơn, nói thế nào cũng nên dẫn cậu ra ngoài dạo chơi, mua chút quà cho cậu, này mới giống bộ dáng bao dưỡng.

Thế Huân cố ý từ chối tất cả các cuộc hẹn với khách hàng, chuẩn bị thứ bảy này sẽ cùng Lộc Hàm đi dạo phố.

58. Chương 57: Thất Vọng

———— Ta nói hạnh phúc ko bao giờ được dài mà ————

Thế Huân trước kia khi cùng Quan Lâm dạo phố, Quan Lâm chỉ thích đi những khu thương mại cao cấp, mặc kệ là cần hay không cần, chỉ cần hần để ý thì nhất định phải mua cho được, mỗi lần không quét sạch thẻ của Thế Huân thì không về nhà. Thế Huân cũng mang Lộc Hàm đi khu thương mại cao cấp, để thưởng cho cậu đã hầu hạ mình rất thoải mái, Thế Huân tính toán nếu Lộc Hàm thích cái gì liền mua cho cậu cái đó.

Từ lúc ăn sáng sau khi nghe Thế Huân nói sẽ dẫn mình đi dạo, tâm trạng Lộc Hàm luôn ở trạng thái hưng phấn cực độ, cậu không quan tâm xung quanh đang bán thứ gì, chỉ không ngừng nhìn trộm người đang sánh vai cùng mình, Thế Huân.

Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm vẫn luôn thấp đầu không nói chuyện, cho rằng cậu chưa từng tới những nơi cao cấp như thế này nên không biết mua thứ gì, liền túm lấy cánh tay Lộc Hàm đem cậu kéo vào một cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục hàng hiệu.

Thế Huân cầm quần áo để lên người Lộc Hàm đo tới đo lui, Lộc Hàm nhìn bản giá lộ ra trên áo bị dọa đến líu lưỡi. Nhãn hiệu này cậu từng thấy trên TV, không ngờ một bộ quần áo như vậy mà phải tiêu thất nửa năm tiền lương mới có thể mua được. Mà đang ở trước mặt nhân viên bán hàng, cậu lại không dám nói lung tung cái gì, sợ làm Thế Huân mất mặt, chỉ đành đứng yên để anh cầm quần áo hướng người mình đo tới đo lui.

Thế Huân nhìn trúng một cái áo sơ mi màu trắng, Lộc Hàm dáng người thon gầy, màu da lại trắng nõn, mặc áo màu trắng lại càng thêm phần sạch sẽ chỉnh tề. Hơn nữa áo sơ mi này có vạt áo dài hơn những cái áo khác một chút, làm Thế Huân không khỏi tâm viên ý mã (tưởng tượng) nghĩ đến khi ở nhà, chỉ để Lộc Hàm mặc mỗi cái áo sơ mi này, hai bắp đùi thon dài lồ lộ, dương vật cương cứng như ẩn như hiện ở vạt áo sơ mi... Thế Huân đột nhiên cảm giác một cổ nhiệt huyết thiếu chút nữa từ trong mũi trào ra, anh nhanh chóng ngăn đầu, đem áo sơ mi nhét vào trong tay Lộc Hàm, bảo cậu đi vào phòng thay đồ để thử một chút. (haiz

thằng móm này nó biến thái quá)

Lộc Hàm vừa thấy Thế Huân thật sự muốn mua quần áo ình thì lập tức cuống cuồng. Vốn trên danh nghĩa Thế Huân là đang bao nuôi mình, nhưng Lộc Hàm càng không hy vọng cùng Thế Huân dính dáng gì đến tiền bạc, Thế Huân ình tiền không phải đã chân chính biến thành bao nuôi sao!? Chi phí lúc trước Thế Huân đưa cậu cũng chưa từng dùng qua, thậm chí tiền đi chợ cũng là tiền lương của chính mình.

Lộc Hàm vội vàng từ chối nói quần áo của mình đã đủ mặc rồi, mua nữa chỉ thêm lãng phí, Thế Huân lại một mực đòi mua, hai người đẩy đến đẩy lui làm cho toàn bộ khách trong cửa hàng đều hướng bọn họ mà nhìn.

“Ngaoan, thử đi, em mặc vào nhất định đẹp lắm.” Trong lòng Thế Huân cảm thấy kỳ quái, bình thường MB này rất nghe lời, tại sao mua đồ cho cậu thì cậu lại không chịu, tính tình quật cường mặc ình nói gì đều không được. Thế là anh thay đổi sang khẩu khí ôn nhu sủng nịch, cười tủm tỉm nhìn Lộc Hàm, Thế Huân thậm chí chiêu này chắc chắn hữu dụng, ngày thường chỉ cần mình đối đãi MB này dịu dàng một chút, cậu lập tức liền ngoan ngoãn nghe theo .

Đây là lần đầu tiên Thế Huân ở ngoài tình cảnh kia mà dùng ngữ khí này nói chuyện, hơn nữa còn là nơi công cộng đông người, một câu thôi cũng làm người xung quanh sáng tỏ hai người không phải quan hệ bình thường, điều này khó tránh khỏi làm Lộc Hàm kích động vui sướng, nhanh chóng tiếp nhận quần áo trên tay Thế Huân.

“Hai nam nhân cùng đi mua quần áo, còn làm bộ dáng cười cười nói nói, có phải đồng tính luyến ái hay không vậy!? Ghê tởm muốn chết!” Lộc Hàm còn chưa đi vào phòng thử, bên cạnh bọn họ đã vang lên một giọng chanh chua của phụ nữ.

“Đúng vậy, ghê tởm nhất chính là đồng tính luyến ái.” Thế Huân đang chuẩn bị quay đầu giáo huấn người phụ nữ kia vài câu, nhưng thanh âm quen thuộc phía sau làm y lập tức ngẩng người.

Thế Huân dờ dẫm quay đầu, chỉ thấy Quan Lâm đưa tay quàng lấy bả vai một người con gái xinh đẹp bên cạnh, xoay người không chút chần chừ tiêu soái rồi đi.

Lộc Hàm cầm cái áo sơ mi thất kinh đứng tại chỗ, không biết nên làm gì mới tốt.

“Đi thử quần áo đi.” Thế Huân quay đầu lại, biểu tình hồ hững, hoàn toàn không giống lúc này giả vờ ôn nhu sùng nịnh.

“Được rồi, lấy cái này.” Sau khi Lộc Hàm từ phòng thử đồ đi ra, Thế Huân nhìn cũng chưa nhìn liếc mắt một cái.

Lộc Hàm lại trở lại phòng thay đồ thay quần áo, sau đó đợi người bán hàng gói lại, Thế Huân thanh toán tiền hai người liền một trước một sau rời khỏi cửa hàng.

Trên đường lái xe về nhà, mặt Thế Huân thật lạnh nhạt, âm trầm không nói một tiếng. Lộc Hàm từ đầu đã có tính toán, bình thường chỉ có thể giúp Thế Huân làm cơm tối, sợ anh ăn nhiều thức ăn dầu mỡ sẽ ảnh hưởng đến tiêu hóa, khó có cơ hội hôm nay cả hai đều cùng một chỗ, Lộc Hàm ban đầu nghĩ sau khi hai người đi dạo phố xong sẽ ghé chợ mua đồ nấu cơm trưa, sau khi về sẽ làm cho Thế Huân một bữa trưa phong phú. Nhưng mà hiện tại... Đi ngang qua chợ, nhìn biểu tình của Thế Huân cậu cái gì cũng không dám nói, tùy ý để Thế Huân một đường chạy xe về nhà.

Về đến nhà, Lộc Hàm lập tức chạy vào phòng bếp nấu cơm, cũng may bình thường khi mua thức ăn cậu đều có thói quen mua nhiều thêm một ít, dự trữ trong tủ lạnh cũng khá phong phú. Cùng Thế Huân sống chung gần một tháng, đối với khẩu vị của anh cậu cũng coi như rành mạch, biết tâm tình Thế Huân hiện tại không tốt, nên tận lực làm một bàn mỹ vị thức ăn thăm mong tâm trạng của anh hừng khởi một chút.

“Tôi ăn no rồi, buổi chiều có hẹn với khách hàng, tôi đi trước.” Giờ cơm đến, Thế Huân mới ăn hai miếng liền buông đũa, mặc vào áo khoác cầm lấy chìa khóa xe liền ra cửa.

59. Chương 58: Ấm Ấp

Khổng chế không được mà rơi xuống, cũng không dám ăn quá nhanh, sợ không cẩn thận sẽ đem nước mắt trào ra khỏi hốc mắt.

Một buổi cơm trưa ăn thật lâu, thẳng đến đồ ăn đều trở nên nguội lạnh, Lộc Hàm vẫn còn máy móc gấp lấy đĩa lên miệng. Tối hôm qua nghe được Thế Huân nói muốn mình ở lại, niềm vui sướng kia lời nói cũng khó có thể hình dung, đối với việc có thể cả ngày đều được ở cùng với anh, tâm cậu ngập tràn vui sướng chờ mong. Vậy mà hiện tại chỉ còn một mình ở trong căn nhà trống rỗng, Lộc Hàm không biết ăn cơm xong cậu nên làm cái gì, chỉ có không ngừng đem thời gian ăn cơm cố gắng kéo dài kéo dài.

Hai má phình to, thậm chí có cảm giác muốn nôn, miệng cố gắng cũng không nhét thêm được thứ gì, Lộc Hàm cuối cùng buông đũa xuống, chậm rãi đem một miếng đầy thức ăn nuốt xuống. Đứng lên sờ sờ bụng, hẳn là ăn nhiều lắm, phải vận động cho xuống cơm mới được.

Thu thập xong bàn ăn, đem phòng bếp quét dọn sạch sẽ, Lộc Hàm dọn tới phòng khách, thư phòng, phòng ngủ toàn bộ đều sửa sang lại một lần. Tuy rằng mỗi tối sau khi cùng Thế Huân hoan ái, Lộc Hàm đều đem phòng thu dọn chỉnh tề, nhưng bây giờ cậu còn nghiêm túc tỉ mỉ sửa sang lại, mỗi một góc ngách trong phòng đều không bỏ sót.

Cuối cùng là cả người mệt mỏi ngã ngồi trên sofa, Lộc Hàm ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lên vách tường, nhìn kim đồng hồ không ngừng quay đều, thẳng đến khi sắc trời ngoài cửa sổ đã hoàn toàn bị hắc ám bao phủ.

Đã đến thời gian làm cơm chiều, Lộc Hàm đứng lên đi vào trong bếp. Thế Huân không có nói sẽ về ăn cơm, hơn nữa anh thật sự là có hẹn với khách hàng, hay là bởi vì chuyện của Quan Lâm nên tâm tình không tốt, tùy tiện tìm đại một cái cớ đi để đi ra ngoài. Lộc Hàm không biết, nhưng cậu cố chấp kiên trì, nếu Thế Huân nói anh có hẹn với khách hàng, vậy nhất định là có hẹn với khách hàng đi.

Tuy rằng bàn chuyện với khách xong tám chín phần sẽ đến nhà hàng dùng cơm. Nhưng Lộc Hàm vẫn lo lắng Thế Huân đột nhiên trở về, tâm tình anh vốn là không tốt, bữa trưa cũng chưa có ăn bao nhiêu, buổi

tối bụng sẽ càng thêm khó chịu, hay là làm một ít thức ăn có lợi cho dạ dày lại dễ hấp thu. Đúng rồi, Thế Huân rất thích ăn cháo gạo nếp, Lộc Hàm còn nhớ rõ lần đầu nấu bữa sáng cho anh chính là món này, một chén cháo trắng không thêm thứ gì nhưng anh lại ăn đến thực mỹ mãn, hiện tại đã mua đường phèn, thêm vị ngọt tự nhiên chắc chắn sẽ làm Thế Huân thích.

Đun nồi nước đến sôi, đem gạo nếp vo sạch đổ vào, vặn nhỏ lửa từ từ nấu nhừ. Chỉ trong chốc lát, mùi hương gạo nếp nồng đậm liền từ trong nồi nhẹ nhàng bay ra, Lộc Hàm gọi lên khoe môi, trên mặt nở một nụ cười tự nhiên. Vì người mình yêu thương mà nấu ăn là một loại hạnh phúc, dù chỉ là một chén cháo gạo nếp. Lộc Hàm đã đem chính tình yêu của mình dành cho Thế Huân gói vào trong đó, chỉ có điều, anh chỉ nhắm nháp được hương vị mặt ngoài của món cháo mà thôi.

Thế Huân lấy chìa khóa mở cửa, ở chỗ huyền quan liền ngửi được mùi cháo bay đến, đi vào phòng khách, đèn trên bàn trà phát ra thứ ánh sáng màu vàng nhu hòa, đem toàn bộ căn phòng đều hòa trong không khí ấm áp vui vẻ. Càng tới gần phòng bếp, mùi hương càng thêm ngào ngạt hơn, Lộc Hàm đứng ở trước bếp hết sức chăm chú khuấy cháo, thậm chí ngay cả tiếng bước chân càng ngày càng gần của Thế Huân cậu đều không nghe thấy.

Buổi chiều Thế Huân căn bản là không có hẹn với khách hàng, hôm nay vì muốn dẫn Lộc Hàm đi dạo phố, anh đã từ chối tất cả các cuộc hẹn. Ngay từ đầu anh là muốn dẫn Lộc Hàm đi dạo một vòng, cậu thích cái gì liền mua cho cậu cái đó, chỉ là không nghĩ tới sẽ trùng hợp gặp được Quan Lâm.

Cùng Quan Lâm bên nhau năm năm, Thế Huân yêu năm năm, sủng năm năm, cuối cùng lại chấm dứt bằng việc chia tay. Anh tuy rằng thương tâm khổ sở, nhưng cũng không có oán hận Quan Lâm, dù sao hẳn cũng là bởi vì mẫu thân bị ung thư, muốn trước khi lâm chung có thể được ăn cháu mới cùng anh chia tay, coi như cũng không vui sướng gì hơn mình. Kỳ thực nếu nói về mảnh khoe trên thương trường, anh dư sức dùng một chút kỹ xảo đem Quan Lâm về lại bên cạnh, nhưng anh không làm như vậy, Thế Huân chỉ là cố gắng cứu vãn tình cảm hai người, không thành công thì cũng đành chịu. Quan Lâm muốn kết hôn thì cứ kết hôn đi, để lại Thế Huân chậm rãi tự khép lấy vết thương lòng.

Nhưng hôm nay Quan Lâm nói một câu “Ghê tởm nhất chính là đồng tính luyến ái”, làm Thế Huân không biết hẳn đã đem tình yêu năm năm qua của hai người vứt đi chỗ nào!? Là muốn phụ họa cô gái kia sao!? Hay là sợ cô ta biết hẳn từng là đồng tính luyến ái!? Cô gái kia là bạn gái của hẳn? Hay là vì hôn thê?

Nhưng cô gái kia rốt cuộc có thân phận gì Thế Huân không quan tâm. Anh cũng không có si tâm vọng tưởng Quan Lâm là nhìn thấy anh thân thiết với Lộc Hàm mới ăn dấm chua mà nói như vậy, nếu hẳn còn để ý đến mình, vậy tại sao lúc trước không kiên trì thêm một chút trong tình cảm của hai người!?

Một câu kia của Quan Lâm làm Thế Huân có cảm giác hẳn đã phủ định toàn bộ tình cảm năm năm qua của anh, một cảm giác mất mát chột nẩy lên trong lòng, ngực bị ép đến cơ hồ thở không nổi, cả buổi chiều anh đều vô mục đích lái xe trên đường. Bóng tối dần dần buông xuống, đèn đêm bật sáng, từng tòa nhà cao tầng đều được thấp sáng bằng ngàn ngọn đèn rực rỡ, càng làm cho Thế Huân cảm thấy cô đơn hơn. Ngược mắt lên nhìn cửa sổ một nhà nào đó lộ ra một ngọn đèn ấm áp, Thế Huân đột nhiên nhớ tới, kỳ thật cũng có một người đang ở nhà chờ mình trở về.

Tìm đâu ra dc người tốt như Nai nhỏ :3 :3

“Có không giữ, mất đừng tìm” TvT

Tình cảm của 2 người khi nào mới thật sự hạnh phúc đây == đến bao giờ Huân đại ca mới nhận ra người tốt như Nai nhỏ đây ==

60. Chương 59: Liên Lụy

“Có phải cháo gạo nếp không!? Ngô... Thơm quá!” Thế Huân chạy tới phía sau Lộc Hàm, ngửi được mùi hương nồng đậm nhện không được hít mạnh một hơi, cơ thể chồm về phía trước hít hít

“A... Phải” Một lòng một dạ chăm chú khuấy cháo, ngay cả Thế Huân về lúc nào cũng không biết, đột nhiên nghe thấy anh mở miệng nói chuyện, Lộc Hàm không kịp đề phòng bị dọa cho giật mình, tay cầm muống run lên, nước cháo nóng bỏng trong nồi văng ra một ít.

“Cẩn thận một chút!” Thế Huân bước về phía trước vươn tay chụp lấy thắt lưng Lộc Hàm, kéo cậu dựa vào lòng mình, tay kia thì cầm lấy bàn tay đang khuấy cháo của cậu.

Thình lình Thế Huân có hành động thân mật làm Lộc Hàm cảm thấy mờ mịch khó hiểu, buổi chiều khi ra ngoài chẳng phải còn vì chuyện của Quan Lâm mà tâm tình không tốt, ngay cả một bữa thức ăn lúc trưa cũng không ăn, tại sao lúc trở về thái độ dường như đã thay đổi hoàn toàn. Lộc Hàm trong lòng lo lắng, vừa vịn lại nằm trong cái ôm ấm áp của Thế Huân, liền không tự chủ hướng về cơ thể phía sau rút vào càng chặt.

“Lúc đầu bao dưỡng em thật đúng là một quyết định chính xác. Hiện tại có em bên cạnh, cảm giác thật sự rất tốt.” Cảm nhận được thân thể Lộc Hàm đang ý lại vào mình, cánh tay đang hoàn ở thắt lưng cậu nắm vào càng chặt. Câu nói này là thật lòng xuất phát từ trái tim Thế Huân, bởi vì một câu “Ghê tởm nhất chính là đồng tính luyến ái” của Quan Lâm lúc trưa mà tâm tình anh cảm thấy mất mát bội phần, thế nhưng sau khi về nhà, nhìn thấy được ngọn đèn ấm áp trong phòng khách, ngửi được mùi thơm bay lên từ nhà bếp, còn có người đang đứng trước bếp vì mình mà chuyên tâm nấu cháo, khiến cho Thế Huân chân chính hiểu được cảm giác “Về nhà” là như thế nào, đây là điều mà trước kia khi sống cùng Quan Lâm anh chưa hề cảm thụ qua. Đem trước kia cùng hiện tại so sánh, cuộc sống thoải mái trước mắt làm tâm tình Thế Huân chuyển biến tốt đẹp, thái độ đối đãi Lộc Hàm cũng ôn nhu hơn, cảm đặt trên vai cậu, quay đầu dùng đôi môi cọ xát nhẹ nhàng lên cái má nhẵn nhụi bóng loáng của cậu.

“Cháo ăn được rồi.” Lời nói ôn nhu cùng hành động thân mật của Thế Huân đã đem những lo lắng trong lòng, còn có cả ứ khuất khi cả bữa thức ăn cậu làm không được anh động đũa, tất cả lập tức liền bị cậu vứt ra sau đầu. Nếu không phải tiếp tục nấu tiếp thì cháo sẽ khét, Lộc Hàm thật muốn cả đời cứ như vậy mà nằm trong lòng ngực anh.

Thế Huân nghe lời buông Lộc Hàm ra. Cậu tắt lửa, lấy bát múc cháo, lại từ tủ lạnh lấy ra hai khối đường phèn bỏ vào, đường phèn rất nhanh liền hòa tan trong nước cháo nóng bỏng, Thế Huân cũng không cần dọn ra bàn ăn liền trực tiếp ăn ngay, cháo rất nóng không dám bưng bát lên, anh liền ở tại trong bếp, cuối thắt lưng múc lên một muống đưa vào trong miệng. Muống cháo ngọt ngào mềm dẻo ăn vào bụng, làm cho dạ dày kêu vang vì từ trưa chưa có ăn gì nháy mắt trở nên ấm áp thoải mái, Thế Huân không sợ bị cháo nóng làm bỏng yết hầu, cầm muống lang thôn hồ yết húp liền mấy cái.

“Còn muốn ăn thêm thứ gì không!?” Nhìn Thế Huân cao hứng ăn cháo, Lộc Hàm cảm thấy thực hạnh phúc, công sức nấu cháo thật đáng giá. Nhưng lại lo anh chỉ ăn cháo sẽ không đủ no, liền nghĩ nên làm thêm cho anh một chút thức ăn.

“Ngô... Buổi trưa không phải em nấu rất nhiều thức ăn sao, không cần phiền toái, đem mấy món đó hâm nóng lại là được.” Thế Huân căn bản không muốn buông muống, một bên ăn cháo một bên không rõ ràng nói chuyện với Lộc Hàm.

“A!?” Lộc Hàm không nghĩ tới Thế Huân còn nhớ cậu lúc trưa nấu một bữa thức ăn, trong lòng vui mừng như điên, nhất thời không kịp phản ứng ngay ngăn cả người.

“Em không phải một mình ăn hết rồi đi!” Thế Huân cắn thìa dùng ánh mắt hoài nghi từ trên xuống dưới quét qua thân thể thon gầy của Lộc Hàm một lượt.

“Không... Không có!” Lời nói của Thế Huân làm Lộc Hàm nhớ tới tình cảnh của mình lúc trưa, một mình đem thức ăn nhét đầy một miệng, lập tức đỏ mặt. Bất quá cũng may cậu đã đem thức ăn dư gói kỹ rồi để vào tủ lạnh, Lộc Hàm mở tủ lạnh định lấy ra, nhưng lại cảm thấy để Thế Huân ăn thức ăn thừa cũng không tốt lắm, do dự nửa ngày cũng không có động tác tiếp theo.

Thế Huân lại không để ý đến Lộc Hàm, thúc giục cậu mau nhanh giúp mình hâm nóng đồ ăn. Tuy có tới mấy loại thức ăn trộn lẫn vào nhau, nhưng hương vị hỗn hợp thập cẩm cũng rất đặc sắc. Thế Huân ăn sạch một chén cháo, lại tự mình múc thêm một chén nữa, bưng cháo tắt bật đi ra khỏi bếp, đi tới cửa còn nghiêng đầu căn dặn Lộc Hàm nhanh nhanh bưng thức ăn ra bàn cơm.

Bởi vì lúc trưa ăn khá nhiều, thẳng đến bây giờ Lộc Hàm vẫn còn cảm giác có chút trướng bụng, nhưng cậu lại luyến tiếc cơ hội được ăn cơm cùng Thế Huân, nên chỉ múc một chén cháo rồi ngồi xuống đối diện với anh. Ngồi trước mặt Thế Huân, Lộc Hàm ăn cháo nhưng thật sự so với uống nước lã cũng không có gì khác biệt, múc một muỗng cháo đưa vào trong miệng, cậu căn bản không nhận ra được là đắng hay là ngọt. Toàn bộ tinh thần của Lộc Hàm đều đặt trên người kẻ đang cầm đầu ăn ở đối diện, tuy rằng thức ăn trong miệng là vô vị, nhưng nhìn bộ dáng ăn cơm của Thế Huân, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

Giữ trưa Thế Huân tâm tình không tốt chỉ ăn vài đũa cơm, Lộc Hàm liền cảm thấy ủy khuất khổ sở, buổi tối anh tâm tình chuyển tốt ăn đến lang thôn hổ yết, Lộc Hàm cảm thấy thật ngọt ngào hạnh phúc, tâm tư Thế Huân chỉ dao động một chút thôi, liền ảnh hưởng đến toàn bộ hỉ nộ ái ố của Lộc Hàm.

61. Chương 60: Hôn Môi

Lộc Hàm đợi cho Thế Huân ăn uống no đủ buông đũa xuống bản thân mới ăn hết nửa chén cháo còn lại, giống như thường ngày, cậu đứng lên thu thập chén đũa, Thế Huân đi đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xem tv. Lúc Lộc Hàm dọn dẹp xong cũng lại ghế sofa ngồi xuống, Thế Huân đột nhiên nhích lại, cánh tay choàng qua vai của cậu.

Bởi vì là thứ bảy, tv có rất nhiều tiết mục giải trí, ngẫu nhiên xem tới những đoạn hài kịch khá đặc sắc, Thế Huân sẽ nghiêng đầu cùng Lộc Hàm thảo luận hai câu, hai người giống như vợ chồng sống chung lâu năm, cùng ăn cơm, cùng ngồi dựa vào nhau xem tv, nói nói cười cười, không khí ấm áp tốt đẹp, sự việc của Quan Lâm ban ngày cũng tựa như quá khứ mà qua đi.

Lộc Hàm trong lòng ngọt ngào, căn bản không thể đem tinh thần tập trung vào tiết mục trên tv, nhin không được luôn liếc trộm Thế Huân đang ngồi bên cạnh.

“Làm gì nhìn tôi như vậy, có phải muốn rồi không!” Cơ thể hai người dựa cùng một chỗ, Thế Huân sớm đã thấy ánh mắt của Lộc Hàm không ngừng liếc trộm mình, nghiêng đầu sang về mặt trên chọc nhìn biểu tình của cậu, ngón tay nâng cằm Lộc Hàm lên, không đứng đắn mà trên đùa.

Lộc Hàm cắn cắn môi dưới, rồi đột nhiên chồm về phía trước hôn lên môi Thế Huân.

Thế Huân vốn chỉ định trên chọc Lộc Hàm, không nghĩ tới cậu sẽ đột nhiên chồm tới hôn mình. Tuy nói hai người làm tình thường như ăn cơm bữa, nhưng trừ bỏ một lần là Thế Huân yêu cầu cậu chủ động lấy lòng mình ra, còn lại đều là khi bị anh kích tình khó nhịn, Lộc Hàm mới trở nên chủ động một chút, chủ động như lần này thật sự là hiếm có.

Bất quá Lộc Hàm nếu đã hôn tới, Thế Huân cũng không có thời gian bận tâm nhiều như vậy. Anh tựa vào ghế sofa thả lỏng thân thể, tùy tay cầm lấy điều khiển tắt TV, nhắm hờ mắt hết sức chuyên tâm hưởng thụ cái hôn của Lộc Hàm.

Kỹ xảo hôn môi của Lộc Hàm hiện tại đương nhiên không thể so sánh với lúc bắt đầu, cũng không phải cậu cố ý học lén kỹ xảo của Thế Huân, nhưng mỗi ngày đều bị anh hôn như vậy, kỹ thuật đương nhiên không cần học cũng ngày càng thuần thục. Lộc Hàm tạm thời buông ra môi Thế Huân, chồm người tới nâng một chân vượt qua hai chân anh, khụy gối nửa ngồi nửa quỳ ở hai bên hông, thẳng lưng đem hai tay choàng qua cổ Thế Huân, cuối đầu, đầu tiên là dùng lưỡi vẽ loạn một vòng bên ngoài đôi môi, đến khi Thế Huân bị làm có chút ngứa chủ động mở miệng, đầu lưỡi Lộc Hàm liền nhân cơ hội này chen đi vào. Học theo bộ dáng thường ngày của Thế Huân, không trực tiếp cuống lấy lưỡi anh mút vào, mà là dùng đầu lưỡi ở khoảng miệng của anh chỗ này liếm một chút, chỗ kia liếm một chút, ở chỗ mẫn cảm càng lưu luyến dao động...

Tại sao trước kia lại không phát hiện kỹ thuật hôn môi của cậu tốt như vậy, có thể liêu nhân đến thế!? Bất quá thân là MB ác hắc đã cùng nhiều người đàn ông hôn qua, kỹ xảo thành thục cũng không có gì là lạ, nhưng mà cậu cũng sẽ hôn người đàn ông khác như vậy sao!? Thế Huân bên ngoài hưởng thụ miệng lưỡi Lộc Hàm hầu hạ, trong lòng lại dần dần nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Hai người đã thật lâu không có nhắc đến chuyện MB, mỗi ngày sáng tối đều là cơm ngon canh ngọt, nhà cửa dọn dẹp sạch sẽ, cuộc sống hàng ngày đều được chăm lo tỉ mỉ, Thế Huân cảm thấy Lộc Hàm đã muốn sáp nhập vào cuộc sống của mình, cử chỉ dịu dàng của cậu cũng chỉ dành ột mình mình, làm anh dần dần xem nhẹ thân phận MB.

Nhưng hiện tại một nụ hôn câu nhân, lại làm Thế Huân nhớ tới chuyện này, hơn nữa vừa mới nghĩ tới Lộc Hàm cũng có thể như vậy hôn qua người đàn ông khác, Thế Huân cảm thấy ngọn lửa vô hình trong lòng mình càng cháy càng lớn. Trong miệng lại bị đầu lưỡi ướt át mềm mại kia liếm cho tê dại, lửa giận hòa cùng dục hỏa, bàn tay Thế Huân đột nhiên ghì lấy sau gáy Lộc Hàm, làm cho bờ môi cậu dính sát vào chính mình, cuốn lấy đầu lưỡi cậu hung hăng mút vào.

Đầu lưỡi bị Thế Huân mút đến đau đớn nhưng Lộc Hàm không giãy dụa cũng không phản kháng, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, mặc cho anh thô bạo đem môi mình tàn sát.

Thân thể trong ngực mềm mại nhu thuận, ngọn lửa trong lòng Thế Huân cũng chậm rãi đi xuống, nghĩ lại thì cũng không phải lỗi của Lộc Hàm, ít nhất hiện tại cậu là do mình bao dưỡng, lại đem mình hầu hạ đến thư thư phục phục, bao nhiêu đây cũng đủ rồi, đối với một MB, còn có thể đòi hỏi thêm bao nhiêu đây. Thế Huân phóng khoáng tâm, động tác cũng liền dịu dàng hơn, bàn tay buông gáy Lộc Hàm ra, cũng không hung ác mút đầu lưỡi cậu, mà đổi thành ôn nhu quyen rũ chơi đùa.

Một khi Thế Huân dịu dàng, Lộc Hàm liền càng ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực anh, hận không thể đem chính mình nhập vào trong thân thể Thế Huân. Lộc Hàm hôm nay chủ động hôn môi không phải khẩn cấp muốn cùng Thế Huân làm tình, mà vì thấy anh ngoài miệng không có liên tiếng, tâm tình thoạt nhìn cũng không tệ, nhưng cậu biết trong lòng anh chắc chắn còn vì chuyện của Quan Lâm mà khổ sở.

Thời điểm Thế Huân cùng Quan Lâm bên nhau, ở công ty thường xuyên cười cười nói nói không xem ai ra gì, Lộc Hàm cũng từng bắt gặp nhiều lần, Thế Huân là yêu Quan Lâm bao nhiêu, cậu so với ai khác đều rõ ràng hơn. Hôm nay Quan Lâm nói một câu “Ghê tởm nhất chính là đồng tính luyến ái”, không có khả năng anh sẽ hờ hững bỏ qua.

Cho nên Lộc Hàm nghĩ chính mình nên chủ động nhu thuận hầu hạ Thế Huân được thư thái, dù sao lúc này anh cũng đã lang thôn hổ yết ăn sạch món cháo mình nấu, lại còn nhớ đến lúc trưa mình có làm một bàn thức ăn, điều này làm cho Lộc Hàm cảm thấy công sức mình bỏ ra không hề uổng phí, cả người đều vui vẻ, liền so với bình thường càng quan tâm nhu thuận hơn.

62. Chương 61: Cẩn [h]

Tình dục theo dây dưa gắn bó của cả hai mà càng ngày càng lan rộng, cơ hồ lúc này khổ gian của Thế Huân đã cương cứng, dương vật thẳng tắp kề sát thân thể Lộc Hàm, khó chịu ma sát.

Lộc Hàm biết Thế Huân ghen rất khó chịu, liền nghĩ muốn giúp anh khẩu giao. Cậu mất chút khí lực thoát khỏi nụ hôn của Thế Huân, ngẩng đầu liền thấy một sợi chỉ bạc nước miếng do hai người trong lúc gắn bó tạo ra, Lộc Hàm đỏ mặt, dùng đầu lưỡi liếm đoạn chỉ bạc câu vào trong miệng.

“Ngô...” Thế Huân đang lúc hôn đến động tình, bất mãn vì Lộc Hàm đột nhiên rời đi, lại bởi vì động tác liêu nhân làm hô hấp cứng ngắt, bàn tay đè xuống đầu Lộc Hàm, lại muốn hôn lên đôi môi mềm mại ướt át kia.

“Em... em giúp anh khẩu giao.” Thừa dịp miệng còn chưa bị Thế Huân ngậm vào, Lộc Hàm đỏ mặt nói một câu, cũng đem bàn tay để lên dương vật anh, cách lớp quần mà xoa xoa.

“Ân...” Thế Huân đáp ứng buông ra thân thể Lộc Hàm, sau đó thoải mái dựa lưng vào ghế sofa. Tuy nói anh rất ngạc nhiên vì sự chủ động của Lộc Hàm, vừa hiến hôn vừa khẩu giao, bất quá đối với Thế Huân mà nói, chỉ cần đơn giản nhắm mắt là được hưởng thụ, thì cần gì để ý quá nhiều nguyên nhân.

Lộc Hàm trượt khỏi thân thể Thế Huân, cuối đầu quỳ gối giữa hai chân anh. Mở ra dây lưng, kéo khóa kéo, cởi quần lót, dương vật tử sắc thô dài lập tức thẳng tắp dựng đứng trước mặt, trên thân còn gồ lên gân xanh làm trụ thịt càng thêm dữ tợn, đỉnh quy đầu cực đại no đủ đặt biệt nhô ra, thậm chí trên lỗ nhỏ đã trào ra một ít chất nhầy, làm toàn bộ quy đầu dính nháp một mảng trong suốt.

Nhìn cảnh tượng dâm mỹ này, Lộc Hàm không tự chủ nuốt nước miếng nhớ lại cảm giác sảng khoái khi được Thế Huân tiến vào. Trụ thịt cứng rắn nóng bỏng lần lượt giảo động hậu huyết, bên trong bị cọ xát vừa nóng vừa ngứa, từng đợt khoái cảm theo hậu huyết lan tỏa ra toàn thân, thời khắc tinh dịch nóng bỏng phun vào nơi sâu nhất, cả người đều giống như bị hòa tan... Càng nhớ lại thân thể Lộc Hàm càng khô nóng khó chịu, ý thức dường như chỉ tập trung ở dương vật Thế Huân, cậu hé miệng đem đầu lưỡi mềm mại liếm lên gốc của dương vật, men theo thân trụ liếm ngược lên đến đỉnh, vẽ loạn xung quanh bằng một đạo dấu vết nước miếng.

“Ngô...” Dương vật bị liếm càng thêm trưởng đau, Thế Huân hơi hơi nhíu mi, thật muốn đem dương vật ngay lập tức sáp nhập vào khoang miệng ấm áp, hảo hảo phát tiết một phen, nhưng lại luyến tiếc đầu lưỡi dịu dàng đang ở trên phân thân mà cao thấp liếm lộng, cảm giác ẩm ướt mềm mại, chọc đến tâm tư Thế Huân đều theo từng cái trượt của đầu lưỡi kia mà dao động không ngừng, thân thể có cảm giác bay bổng, nghĩ phải bắt lấy đồ vật nào đó để bản thân kiên định lại, Thế Huân lung tung sờ soạn sofa, chạm đến bàn tay Lộc Hàm đang khoát trên sofa liền gắt gao cầm lấy.

Tay bị Thế Huân nắm chặt, cảm giác ẩm áp truyền tới đáy lòng Lộc Hàm, sau một lần dùng đầu lưỡi liếm lộng từ gốc tới đỉnh, cậu hé miệng đem dương vật hàm vào trong. Vừa rồi liếm lộng đã làm lỗ nhỏ chảy ra không ít chất nhầy, dương vật mới vừa bị hàm nhập, đầu lưỡi liền nhắm nháp được mùi vị tanh mặn nhàn nhạt. Lộc Hàm cuộn tròn đầu lưỡi nhẹ nhàng đâm vào lỗ nhỏ trên đỉnh, liền cảm giác được bàn tay Thế Huân đang nắm lấy tay mình đột nhiên căng thẳng, miệng phát ra một tiếng rên rỉ, một cổ chất nhầy tanh mặn liền theo lỗ nhỏ trào ra. Lộc Hàm cảm giác mình đã tìm được cách làm Thế Huân thoải mái, liền cuộn đầu lưỡi tại đó đâm hạ vài cái, một lượng lớn chất nhầy lại tràn ra, nhất thời trong miệng Lộc Hàm đều ngập tràn hương vị của Thế Huân.

“Ân... Ngậm sâu chút...” Cảm giác bị đầu lưỡi đâm vào quy đầu như thế, bản thân Thế Huân cũng sắp bắn đến nơi, anh vội vàng dùng tay nhàn rỗi của mình bắt lấy đầu Lộc Hàm ấn xuống càng sâu.

Lộc Hàm cũng liền lập tức ngoan ngoãn đem dương vật ngậm vào càng sâu bên trong miệng, bởi vì sợ rằng nanh làm tổn thương đến da, cậu cố ý đem miệng mở thật lớn, nước miếng vô pháp nuốt vào chảy xuống ướt cả âm mao Thế Huân. Lộc Hàm nghĩ muốn cố gắng hàm sâu một chút để Thế Huân càng thêm thoải mái, nhưng bởi vì dương vật quá mức thô dài, quy đầu đã đỉnh đến chỗ sâu nhất trong yết hầu, khiến hô hấp trở nên khó khăn nhưng phân thân vẫn chỉ vào được hơn phân nửa, Lộc Hàm chỉ có thể dùng môi mút trụ dương vật, cao thấp phun ra nuốt vào.

“Ngô... Sâu một chút... Sâu hơn một chút...” Thế Huân bị khoái cảm bao phủ, thầm nghĩ làm sao để cho khoang miệng ấm áp kia càng vậy trụ dương vật của mình, liền không quan tâm mà đỉnh thất lưng hướng càng sâu trong miệng Lộc Hàm giảo động.

Yết hầu bị đỉnh đến khó chịu, cũng vô pháp nhập thêm nữa phần. Nhưng khi nghe được Thế Huân khó chịu rên rỉ, Lộc Hàm cảm thấy có chút đau lòng, thầm nghĩ hay cho anh cầm vào chỗ kia của mình đi, ít nhất có thể làm cho dương vật toàn bộ đều đi vào. Lập tức liền há mồm buông ra dương vật, đứng dậy cởi quần, trèo lên sofa dạng chân ngồi chồm hồm qua người Thế Huân, nâng mông lên nhắm ngay vật cứng rắn thẳng đứng kia trực tiếp ngồi xuống.

hôm nay ta xong việc sớm đc về sớm nên trang thủ post sớm ọi người :))) để tối nay ta tung tăng với mẹ hứ hứ

63. Chương 62: Vì Diệu (sâu Xa) [h]

“Em làm cái gì vậy!” Thế Huân vừa rồi bị khoái cảm làm cho đầu óc mờ mịt, khép mắt đem dương vật loạn đỉnh lung tung trong miệng Lộc Hàm, nhưng đột nhiên dương vật lại mất đi bao vây ấm áp của khoang miệng, Thế Huân kinh ngạc mở mắt, liền nhìn thấy Lộc Hàm nửa quỳ ở trên người mình, đại não mơ màng chưa kịp ý thức cậu đang làm cái gì, khẩu khí nói chuyện cũng tăng vọt.

“Em... Em chỉ không muốn anh ghen đến khó chịu... A!” Lộc Hàm một lòng muốn cho Thế Huân thoải mái, nhưng lại bị anh nghiêm khắc chất vấn, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy có chút ủy khuất, lại bị những lời này dọa tới mức thần kinh khẩn trương, móng liền gấp gáp ngồi xuống, cực đại đích quy đầu lập tức liền chen vào hậu huyệt khô khốc chưa hề được khuếch trương, đau đớn làm mồ hôi lạnh trên trán Lộc Hàm xông ra, phía trước đã có chút cương nhảy mắt liền trở nên mềm nhũm. Trong lòng vừa ủy khuất vừa đau đớn, hốc mắt Lộc Hàm đỏ đỏ, nhưng cậu lại nhanh chóng cắn môi ngăn không cho mình phát ra rên rỉ.

“Em...” Sắc mặt tái nhợt lại cố nén ủy khuất làm trong lòng Thế Huân mỗi một chỗ đều lập tức trở nên dị thường mềm mại. Hai người sống cùng một khoảng thời gian, Lộc Hàm rất rõ ràng kích thích vật kia của Thế Huân, hơn nữa cho dù cậu là MB, thì càng nên biết không trải quan bôi trơn mà ngồi xuống như vậy sẽ đau đớn bao nhiêu, nhưng cậu vẫn không quan tâm mà ngồi xuống, chỉ là vì không muốn để anh bị khó chịu! Quan hệ hai người chỉ đơn giản là bao dưỡng!? Một MB vì tiền tài có thể vì kiềm chủ của cậu mà làm đến mức này sao!?

Thế Huân nhớ tới lúc trước khi mình nói muốn ăn cá, sau đó Lộc Hàm thật sự đã làm rất nhiều lần món cá, nhưng mỗi lần đều là những món khác nhau, chưng, kho, chua ngọt... Có đôi khi sau khi nấu xong, Lộc Hàm khẩn trương nhìn anh ăn vài đũa sau đó mới lộ ra biểu tình thả lỏng, lấy kinh nghiệm thương trường của Thế Huân, không khó để anh nhìn ra cậu là vừa mới học nấu món này. Bình thường Lộc Hàm làm cơm đều rất hợp khẩu vị Thế Huân, cậu không cần dụng tâm thì anh cũng sẽ không bực đãi cậu. Cần gì cơm chiều mỗi ngày đều biến hóa đa dạng như vậy!?

Thế Huân biết mình tham luyện cơ thể Lộc Hàm, một khi cảm xúc bị kích thích liền không quan tâm đến cảm thụ của cậu, chỉ biết hưng hăng ở hậu huyệt thấp nhuyễn kia mà giảo động, Lộc Hàm cũng liền ngoan ngoãn, mặc cho Thế Huân bên trong thân thể mình đầu đá lung tung, vậy mà chỉ cần Thế Huân hơi biểu hiện một chút ôn nhu, cậu sẽ ngay lập tức dùng cả thể xác và tinh thần phối hợp, cả người không hề giữ lại bày ra trước mắt anh.

Còn có hôm nay... Thế Huân đột nhiên nghĩ đến, chuyện mình cùng Quan Lâm trước kia cả công ty ai nấy đều biết, Lộc Hàm cũng là nhân viên Ngô thị không có khả năng là không biết. Khi mua quần áo, Quan Lâm nói “Ghê tởm nhất chính là đồng tính luyện ái” Lộc Hàm khẳng định cũng nghe được, sau đó sắc mặt Thế Huân trở nên khó coi nên khi cậu thử đồ anh cũng chưa hề liếc mắt nhìn qua một cái.

Lúc về nhà cậu liền làm đầy một bàn thức ăn, hai người bọn họ căn bản không thể ăn hết một lượng nhiều như vậy, nhưng anh chưa ăn được hai miếng đã tìm cớ bỏ ra ngoài, cũng không có nói cho Lộc Hàm buổi tối sẽ về nhà ăn cơm, vậy mà buổi tối lúc về nhà vẫn được ăn món cháo ngọt ngào thơm ngát như vậy, sau đó cậu còn chủ động hôn môi cùng giúp anh khẩu giao, thậm chí liều lĩnh muốn trực tiếp dùng hậu huyệt ấm áp làm thỏa mãn dương vật đang trưởng đau khó chịu. Thế Huân thầm nghĩ, có lẽ Lộc Hàm làm hết thấy những thứ này, là vì nhìn ra anh hôm nay vì chuyện của Quan Lâm mà tâm tình không tốt, nên mới trăm phương nghìn kế muốn an ủi anh!?

Trước kia Thế Huân nghĩ Lộc Hàm đối tốt với mình như vậy là vì cậu chưa từng gặp qua đàn ông tốt, cho nên anh đối với cậu ôn hòa một chút, cậu liền hầu hạ anh lại gấp bội. Nhưng hiện tại cẩn thận ngắm lại, Thế Huân tổng cảm thấy bản thân bỏ ra quá ít, mà cái đạt được lại quá nhiều. Bất quá chỉ là vài lời nói hoặc vài nụ cười thân thiện, liền được Lộc Hàm gần như đem toàn bộ thể xác và tinh thần báo đáp.

Thế Huân rất muốn hỏi Lộc Hàm một câu ” Em có phải thích tôi hay không”, nhưng lại có điểm khiếm đảm không dám nói ra. Tình huống này chưa bao giờ xuất hiện trên người Thế Huân, từ trước tới nay, trên thương trường anh chưa bao giờ chùng chừ do dự, trước kia khi thích Quan Lâm cũng là lập tức theo đuổi.

Nhưng hiện tại anh lại sợ biết được đáp án của Lộc Hàm. Nếu cậu nói thích, cho dù cậu cái gì cũng tốt, nhưng dù sao cũng là một MB, hơn nữa Thế Huân mới cùng Quan Lâm chia tay còn chưa được bao lâu, anh không biết mình có thể tiếp thu tình cảm của cậu hay không; Còn nếu Lộc Hàm nói không thích, trong lòng Thế Huân lại khó tránh cảm thấy mất mát, không thích thì tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy, chẳng lẽ chỉ vì tôi bao nuôi em!? Em là muốn dùng ôn nhu săn sóc để đổi lấy càng nhiều tiền tài!?

“Ôm lấy cổ tôi, tôi bằm vào phòng ngủ làm, bôi trơn một chút sẽ không đau như vậy.” Cuối cùng Thế Huân vẫn không hỏi, cứ để ối quan hệ của hai người bảo trì một loại cân bằng vi diệu đi, có một số việc không nói rõ ngược lại mới là tốt nhất. Bất quá Thế Huân cũng thật sự bị hành động vừa rồi của Lộc Hàm làm cho cảm động, ngữ khí nói chuyện cùng hành động dịu dàng hơn rất nhiều, cẩn thận đem thân thể của cậu nâng lên một chút, để quy đầu vừa mới chen vào chậm rãi rút ra, hai tay ôm lấy thắt lưng Lộc Hàm, chờ cậu đem song chướng hoàn trụ sau cổ mình, mới từ sofa đứng lên đi vào phòng ngủ.

64. Chương 63: Tiền Diễn [h]

Thế Huân ôm Lộc Hàm vào phòng ngủ sau đó đặt cậu lên giường, liền xoay người mở ngăn kéo đầu giường tìm trơn tề.

Lúc nửa người dưới trần trụ tiếp xúc với chăn nệm, một cảm giác mát lạnh làm Lộc Hàm nhin không được rung mình, đem nội tâm từ trong kinh ngạc cùng kích động hồi phục lại. Có lẽ do vẫn luôn hiểu lầm Lộc Hàm là MB, nên dù Thế Huân bao dưỡng cậu, cũng không nguyện ý để cậu tiến vào nơi riêng tư của anh như là phòng ngủ, trừ bỏ phòng khách cùng thư phòng, nếu Thế Huân vui vẻ sẽ đem Lộc Hàm vào phòng cậu đang trú mà làm. Nhưng đó là khi tâm tình anh cực kỳ tốt, thí dụ như ký được một hợp đồng trị giá hàng triệu, đối với Ngô thị đem lại lợi ích không nhỏ, nhưng cũng không thể ngày nào cũng có hợp đồng hàng triệu để ký, Thế Huân cùng Lộc Hàm sống cùng gần một tháng, cho nên số lần hai người ở phòng ngủ làm có thể đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay Thế Huân lại chủ động ôm chính mình về phòng ngủ, điều này sao có thể không làm cậu vui sướng đến thất thần.

“Cởi quần áo nằm xuống đi.” Khi Thế Huân từ ngăn kéo lấy ra trơn tề quay đầu lại, nhìn thấy Lộc Hàm biểu tình si ngốc ngồi trên giường, lập tức hướng cậu ôn hòa tươi cười.

Nội tâm đang cao hứng không biết nên làm thế nào thì lại bị nụ cười của Thế Huân làm ê muội đầu óc, Lộc Hàm lập tức ngoan ngoãn tự mình cởi đến không còn một mảnh, toàn thân trần trụ nằm ở trên giường, còn chủ động tách hai chân ra.

Thế Huân cũng cởi quần áo trèo lên giường, ngồi vào giữ hai chân Lộc Hàm, đang định đỡ trơn tề ra ngón tay, lại nhìn xuống khổ gian Lộc Hàm, dương vật bởi vì đau đớn vừa rồi mà nhuyễn xuống, anh liền buông ra trơn tề cầm lấy phần thân của cậu cao thấp an ủi.

“A...” Lộc Hàm cảm giác đêm nay Thế Huân đặc biệt vì mình mà suy nghĩ, đầu tiên là ôm mình về phòng ngủ bôi trơn tề, hiện tại lại giúp mình an ủi dương vật, hạnh phúc từ đầu bỗng ùn ùn kéo đến, làm thân thể vui thích cũng đặc biệt mau, Thế Huân mới xoa nắn vài cái, phần thân của Lộc Hàm liền lần thứ hai cương.

Thế Huân gấp gáp nhéo nhéo trụ thịt cứng rắn trong tay, khiến cho Lộc Hàm buông ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, anh mới vừa lòng buông ra, lấy trơn tề quét vào ngón tay cẩn thận sáp nhập vào hậu huyệt.

“Có đau hay không!” Thế Huân một bên đưa ngón tay chậm rãi đỉnh tiến sâu vào bên trong hậu huyệt một bên nhẹ giọng hỏi cảm thụ của Lộc Hàm.

“Không... Không đau... Nhanh một chút...” Mặc dù lúc ngón tay vừa sáp nhập thật có chút khó chịu cùng đau đớn, nhưng cũng đã sớm bởi vì câu hỏi cùng động tác dịu dàng của Thế Huân mà rút ra sau đầu, Lộc Hàm thực hận hậu huyệt chính mình không thể lập tức liền trở nên ướt át, làm cho Thế Huân có thể chen vào, không để cho phần thân của anh trưởng đau khó chịu.

Tốc độ trôi sấp của Thế Huân thoáng nhanh hơn, chỉ phúc xoay tròn cọ xát bên trong vách tường, tận lực đem trơn tề về loạn khắp mọi chỗ. Sau khi trôi sấp giảo lộng một phen, tiếng nước róc rách vang lên, hương vị đậm mỹ ở phòng ngủ nhàn nhạt phiêu tán ra ngoài.

Thân thể trần truồng, hai chân rộng mở, Thế Huân cúi đầu nhìn người đang nằm trên giường Lộc Hàm, con người nhiễm thượng tình dục nổi lên một chút hơi nước, khoe mắt ửng đỏ, ánh mắt khát vọng kiên trì nhìn lên chính mình, hô hấp dồn dập làm lồng ngực không ngừng phập phồng, đầu vú hồng nhuận đứng thẳng cũng thuận theo ánh mắt của Thế Huân mà lay động không ngừng. Cái bụng bằng phẳng bóng loáng, dương vật đứng thẳng bị âm mao đen nhánh bao vây...

Dương vật Lộc Hàm so ra kém Thế Huân thô dài, trên thân trụ thịt hồng sắc trắng đứng bóng loáng hơi nổi lên gân xanh, quy đầu no đủ xinh đẹp, lỗ nhỏ phía trên đã tràn ra chất lỏng trong suốt, thậm chí còn có một chút theo quy đầu rơi xuống trên bụng, chất nhầy dính nháp tạo thành một sợi tơ tinh tế kéo dài từ quy đầu đến trên bụng.

Thế Huân nhìn đến thất thần, ngay cả động tác trôi sấp cũng chậm lại. Anh dùng bàn tay còn rảnh rỗi của mình câu đoạn tơ đó lên, ngón tay lập tức dính đầy dịch nhầy, anh đưa tay lên vương đầu lưỡi ra liếm vào, cảm giác khó nói nên lời, dù sao Lộc Hàm chính là đặc biệt có hương vị. Thế Huân đột nhiên muốn nhắm nháp càng nhiều, liền từ tư thế ngồi sửa thành quỳ vào giữa hai chân Lộc Hàm, ngón tay cắm ở hậu huyệt vẫn hướng sâu bên trong đỉnh hạ, đầu cuối xuống vương đầu lưỡi liền liếm lên quy đầu của cậu.

65. Chương 64: Phản Giáo (cản Ngược Lại) [h]

“A! Không... Không cần...” Đại não vốn đã lâm vào trạng thái mơ màng, Lộc Hàm chỉ có thể ngây ngốc nhìn Thế Huân liếm lộng chính mình, đầu óc không biết nên phản ứng ra sao, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng khô nóng, toàn bộ thể xác và tinh thần đều hăm sâu vào tình dục không thể kìm chế. Nhưng khi quy đầu đột nhiên truyền cảm xúc ấm áp và mềm mại, thân thể Lộc Hàm giật mình khôi phục lại, lập tức bối rối giơ tay lên muốn đẩy đầu Thế Huân ra.

“Xảy ra chuyện gì!? Không phải lúc này em cũng đã giúp tôi khẩu giao đó sao!?” Thế Huân ngẩng đầu nói một câu thì lại cúi đầu, nhưng lần này không hề dùng đầu lưỡi liếm lộng, mà là đem toàn bộ quy đầu ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng mút, giống như là muốn từ lỗ nhỏ hút ra được càng nhiều chất dịch để nhắm nháp.

“A a... Thế Huân Thế Huân...” Kích động!? Cảm động!? Hạnh phúc!? Hưng phấn!? Lộc Hàm thật sự không biết nên hình dung tâm tình hiện tại như thế nào, đại não giống như hổng rỗng, nhưng lại giống như trống rỗng. Đây là lần đầu tiên Thế Huân giúp cậu khẩu giao, cũng là lần đầu tiên trong đời cậu được người khác khẩu giao. Chỉ cần vừa nghĩ thứ kia bị Thế Huân ngậm lấy, cộng thêm bụng truyền đến từng đợt khoái cảm, Lộc Hàm liền vô pháp khống chế chính mình, toàn bộ thân thể đều trở nên run rẩy.

Lộc Hàm hưng phấn cũng kích thích mạnh mẽ đến Thế Huân, anh hé miệng đem toàn bộ dương vật ngậm lấy tùy ý phun ra nuốt vào, ngón tay cắm ở hậu huyệt cũng nhanh hơn trôi sấp lộng trứ.

“A... Không muốn không muốn... Mau... Mau buông ra... em chịu không nổi ...” Lộc Hàm sao chịu nổi song trọng khoái cảm, rất nhanh liền có cảm giác muốn bắn tinh. Nhưng cậu làm sao dám chiếu vào miệng Thế Huân, chỉ thất kinh cố gắng đẩy đầu anh ra, khó chịu đến thanh âm cũng đều thay đổi, trưng ra một bộ đáng sắp khóc đến nơi.

Nhưng Lộc Hàm càng như vậy, Thế Huân lại càng không buông ra, còn cố ý dùng môi vòng trụ quy đầu hung hăng mút một hơi.

“A!” Quy đầu bị Thế Huân hung hăng hút, Lộc Hàm như thế nào đều tránh không ra, thật sự là nhịn không được, cuối cùng toàn thân run rẩy đem tinh dịch phun vào trong miệng Thế Huân.

“Ngô...” Một cổ chất lỏng nóng bỏng hướng chỗ sâu bên trong yết hầu phun ra, Thế Huân hàm dương vật buồn bực hừ một tiếng.

“Ngô... Ngô tổng... Thực xin lỗi... Mau... Mau nhỏ ra...” Nếu là bình thường, sau khi bắn tinh Lộc Hàm phải một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nhưng một tiếng rên rỉ làm cậu sực nhớ chính mình vừa bắn trong miệng Thế Huân, thân thể còn hưng phấn lập tức toát mồ hôi lạnh. Dương vật còn bị Thế Huân hàm trứ, thân thể cũng không dám tùy tiện lộn xộn, nhưng nằm trên giường lại không thấy được biểu tình của anh, Lộc Hàm trong lòng vừa vội lại hoảng, cũng không dám gọi thẳng tên của Thế Huân.

Vừa không phải muốn nhấm nháp hương vị sao!? Hiện tại trong miệng đều tràn đầy hương vị của cậu! “Ừ” một tiếng, Thế Huân nuốt xuống một miệng đầy tinh dịch, trong lòng có chút tự giễu, chuyện gì đây, bản thân thể nhưng lại khẩu giao ột MB, cho dù trước kia có cùng Quan Lâm cũng ít khi làm như vậy. Vậy mà khi nghe được Lộc Hàm bị mình khiêu khích đến khàn giọng cầu xin, thân thể hưng phấn đến run rẩy, làm trong lòng nảy lên một cảm giác thỏa mãn, Thế Huân chính là muốn làm cho LộcHa2m phóng thích ở trong miệng mình, rồi mới sẽ đem tinh dịch của cậu nuốt xuống không chứa một giọt, tựa hồ làm như vậy người này sẽ hoàn toàn thuộc về một mình mình .

Thuộc về một mình mình!? Trong lòng Thế Huân khẽ động, nhưng lập tức nghĩ đến Lộc Hàm hiện tại là do mình bao dưỡng, vậy cậu đương nhiên chính là của một mình mình, dù sao cũng sẽ không đi tìm đàn ông khác, giống như việc sáp nhập mà không đeo bao cao su, khẩu giao cho cậu một chút thì có quan hệ gì.

“Ngô... Ngô tổng...” Nghe được thanh âm Thế Huân nuốt tinh dịch, tâm Lộc Hàm lại run lên, cũng không biết là nên kinh hỷ hay khủng hoảng, Thế Huân lại vẫn luôn cuối đầu lặng yên không nói, càng làm cậu nơm nớp lo sợ không biết làm thế nào cho phải.

“Vừa rồi thoải mái không!?” Thế Huân đột nhiên ngẩng đầu hướng Lộc Hàm cười cười, còn cố ý vương đầu lưỡi đem tinh dịch còn sót lại bên miệng liếm vào.

“Th... Thoải mái...” Lộc Hàm ngây ngẩn cả người, hai má lập tức trở nên đỏ bừng, hai mắt trừng lớn chăm chú nhìn miệng của Thế Huân.

Câu trả lời của Lộc Hàm làm cậu cười trên mặt Thế Huân càng sâu thêm, theo hậu huyệt rút ra ngón tay ướt đầm, điều chỉnh tư thế một chút, bán ghé vào trên người Lộc Hàm, đem quy đầu đặt tại lối vào hậu huyệt.

Thế Huân khẩu giao ình, nuốt tinh dịch của mình, bây giờ còn cười với mình, thoát nhìn tâm tình cũng rất tốt. Điều này làm tâm Lộc Hàm vui mừng khôn siết, lúc cảm giác được quy đầu đang ở cửa huyệt cọ xát, lập tức chủ động nâng mông lên, dùng huyệt khẩu hút lấy quy đầu.

Lúc này được ngón tay khuếch trương qua nên hậu huyệt đã muốn trở nên ướt át trắng mịn, Thế Huân thuận theo động tác chủ động của Lộc Hàm, đem dương vật đỉnh về phía trước, điều chỉnh côn thịt nháy mắt hoàn toàn tràn ngập trong hậu huyệt ẩm áp.

66. Chương 65: Thay Đổi [h]

“Ân...” Hai người đồng thời bởi vì sự kết hợp chặt chẽ không một khe hở mà phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Thế Huân cúi đầu hôn Lộc Hàm, Lộc Hàm thuận thể nâng lên hai tay hoàn trụ qua cổ Thế Huân, hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng của anh, tận lực nâng mông lên, làm cho dương vật có thể xâm nhập trừa sáp sâu hơn.

Bị nhuyển thịt ẩm ướt ẩm áp gắt gao hấp thụ, Thế Huân cơ hồ thoải mái đến phát điên, một lần lại một lần liều mạng va chạm cùng xâm nhập, nhưng cảm giác giống như thế nào cũng không thể thỏa mãn được , thực hận không thể đem Lộc Hàm khảm nhập vào trong thân thể chính mình.

“Aha...” Cảm giác vui thích quá mãnh liệt làm Lộc Hàm vô pháp hô hấp thông thuận, đành tránh thoát khỏi nụ hôn của Thế Huân, nghiêng đầu qua một bên thở dốc.

“Gọi tên tôi.” Đôi môi Thế Huân cọ xát vành tai đỏ bừng của Lộc Hàm, giọng điệu đầy mê hoặc

“Thế Huân... Thế Huân...” Mỗi một lần Lộc Hàm thốt lên, dương vật sẽ mạnh mẽ va chạm vào hậu huyệt, lực đạo xâm nhập như vậy, làm Lộc Hàm thậm chí có cảm giác chính mình tựa hồ lập tức sẽ bị Thế Huân xỏ xuyên qua, nhưng cho dù chết, Lộc Hàm cũng luyện tiếc để Thế Huân rời đi chính mình.

Trên ga giường hỗn độn dây dưa hai bóng người tựa như ma quỷ, một người điên cuồng thẳng tiến trườn sấp, một người liên liêu mạng chủ động nghênh hợp, tốc độ va chạm của thân thể càng ngày càng nhanh, tiếng thở dốc ồ ồ càng ngày càng dồn dập, hương vị tình dục cũng càng ngày càng nồng đậm...

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm la to đến mức cổ họng cũng đã khàn, nhưng thanh âm vẫn cứ ngâm khê, triền miên phi sườn, khắc sâu tận xương

“Có muốn tôi bắn vào bên trong không!?” Đột nhiên động tác trườn sấp điên cuồng bỗng chậm lại, Thế Huân chậm rãi đem dương vật thối lui đến tận cửa huyệt, như có như không dùng quy đầu đâm đâm một chút, tạo cảm giác như quy đầu chỉ cần bị huyệt khẩu hút trụ một chút liền sẽ lập tức rời khỏi, rồi lại như cố ý không ngừng hướng bên trong cọ xát.

“Ấn... Muốn! Cho em... Thế Huân... Toàn bộ cho em...” Lộc Hàm yêu cầu, cậu giương mắt nhìn thấy trên trán Thế Huân đều là tinh mịn mồ hôi, rõ ràng là anh đang cố nén dục vọng nhưng lại hỏi mình trước, trước kia tới giờ Thế Huân đều không có hỏi qua như vậy, ở thời khắc cuối cùng hai người hiếm khi dùng ngôn ngữ trao đổi, chỉ có ồ ồ thở dốc kết hợp với sự điên cuồng trườn sấp, dương vật ra sức đỉnh về phía trước, tinh dịch nóng bỏng sẽ bắn vào chỗ sâu nhất.

Nhưng hiện tại hậu huyệt đang bị Thế Huân khiêu khích đến hư không khó nhịn, thật muốn được dương vật thô lớn đẩy lửa nóng lập tức tiến vào, cộng thêm khát vọng muốn thân mật với người mình thầm yêu mến, từ thân thể đến tâm hồn của cậu đều khao khát Thế Huân, đầu óc cũng không kịp suy nghĩ nhiều, cố chấp mà kiên định gập đầu, không thể nói ra miệng lời yêu say đắm, chỉ có thể dùng dục vọng của mình để thổ lộ cho anh hiểu.

“Hảo, toàn bộ cho em.” Thế Huân cười ra tiếng, cúi đầu hôn lên môi Lộc Hàm. Kế tiếp là điên cuồng trườn sấp cùng dùng hết sức xâm nhập, mỗi một lần dương vật giống như cây đinh đóng thẳng vào trong hậu huyệt, rõ ràng dùng đạo đã chật hẹp đến không thể tiến thêm nữa phân, nhưng mà Thế Huân vẫn vô pháp khống chế muốn đem quy đầu hướng càng sâu vào nơi vừa nóng vừa chật kia.

Nội vách tường hậu huyệt bị nóng bỏng ma sát, thậm chí bởi vì ma sát quá nhanh và mãnh liệt mà tạo ra cảm giác nóng rát đau đớn. Vui thích cùng đau đớn hòa cùng một chỗ, thân thể Lộc Hàm không thể kiềm chế mà run rẩy, thứ cứng rắn bên dưới mượn sự ma sát của hai thân thể mà cọ xát vào bụng Thế Huân, quy đầu càng ngày càng trướng đau, mắt thấy dục vọng sẽ dâng lên mà ra, Lộc Hàm chỉ có thể chủ động dốc sức nghênh hợp, hai chân dùng sức câu lấy thắt lưng Thế Huân, cái mông cơ hồ dựng thẳng lên thành chín mươi độ, thầm nghĩ muốn Thế Huân sáp nhập càng sâu, làm ỉn đạt được càng nhiều khoái cảm.

“Ngô... Lộc Hàm...” Cuối cùng, Thế Huân ngửa đầu rên rỉ một tiếng, dùng hết toàn lực đỉnh tiến vào chỗ sâu nhất mà bắn...

“A!” Lộc Hàm thét một tiếng cao vút chói tai, hậu huyệt giống như bị tinh dịch nóng bỏng hoàn toàn tan mất, cùng lúc đó phía trước cũng nhất thời bắn ra. Nhưng khoái một lần nữa dâng lên mãnh liệt, cũng không sánh bằng khi nghe được Thế Huân gọi tên mình, Lộc Hàm vui mừng như điên, trong nháy mắt rơi lệ đầy mắt.

“Hô...” Thế Huân ghé vào trên người Lộc Hàm bình ổn lại tâm tình kích động, tuy nói bình thường hai người lúc ân ái thân thể đều vô cùng phù hợp, nhưng hôm nay đã không chỉ là như vậy... mà còn là thân thể Lộc Hàm làm cho anh có bao nhiêu mê luyện điên cuồng, hai người giống như cả thân thể lẫn tâm hồn đều hòa làm một. Hơn nữa ngày, Thế Huân mới từ cực hạn thỏa mãn phục hồi lại tinh thần, lỗ tai lại nghe được thanh âm nức nở nho nhỏ.

“Sao vậy, thích đến khóc sao!?” Thế Huân ngẩng đầu nhìn đến Lộc Hàm toàn mặt đều là lệ, miệng tuy rằng trêu đùa, nhưng lại cuối đầu đem những giọt nước mắt của cậu hút vào trong miệng.

“Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm vui đầu vào gáy Thế Huân, tiếng gọi còn mang theo giọng mũi dày đặc.

Trước kia sau khi làm xong hai người căn bản không có dư thừa ôm nhau hôn môi, Thế Huân đây đưa trong chốc lát rồi đem dương vật rút ra, thời điểm tâm tình tốt sẽ giúp Lộc Hàm thu thập một chút hoặc là ôm cậu đi nhà tắm, lúc tâm tình bình thường thì hai người đều là tự ai nấy lo. Nhưng hôm nay có chút không giống, mỗi một lần nghe được Lộc Hàm khẽ gọi tên của mình, giờ phút này trong lòng Thế Huân đều là ảm áp mềm mại, còn giơ tay lên khẽ vuốt đỉnh đầu mềm mượt của Lộc Hàm.

67. Chương 66: Ngốc Tử

“Được rồi, để tôi rút ra rồi đi tắm, bên trong dính nháp như vậy em hẳn là khó chịu.” Hai người lẳng lẳng dựa vào nhau một hồi lâu, thẳng đến khi Thế Huân cảm giác Lộc Hàm nằm trong lòng ngực dần dần bình tĩnh trở lại, mới nâng lên thân thể chuẩn bị đem dương vật rút ra.

Trên giường làm tình không dễ thu dọn như ở những chỗ khác. Ở trên ghế sofa bình thường Lộc Hàm đều dùng tư thế kỵ thừa, làm xong Thế Huân cũng không rời khỏi, mà trực tiếp dùng tư thế sáp nhập đó ôm cậu đi phòng tắm. Còn ở thư phòng bình thường đều là từ phía sau, thời điểm Thế Huân rời khỏi dĩ nhiên sẽ có tinh dịch chảy ra, nhưng là sàn nhà thì cũng tương đối dễ lau sạch. Nhưng còn ở trên giường, thời điểm làm đúng là thoải mái mềm mại, cảm giác rất thích, nhưng khi thu thập thì lại thực phiền toái. Thế Huân lại không mang theo bảo hiểm mà trực tiếp bắn vào trong, cho nên đành phải dùng tay lấy hộp khăn giấy trên đầu giường, rút ra một khối lớn đem đặt dưới mông Lộc Hàm.

Quả thật hôm nay Lộc Hàm cảm thấy Thế Huân đối xử với mình vô cùng tốt, ôm cậu về phòng ngủ bôi trơn tề, khẩu giao, nuốt tinh dịch, thời điểm bắn tinh cũng gọi tên mình, sao khi làm xong còn có thái độ ôn nhu che chở... Thậm chí có thể nói là cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, nhưng trong lòng Lộc Hàm cũng chỉ cao hứng một chút, dù sao cậu cũng không ngốc đến mức cho rằng Thế Huân là thích mình. Cho nên ở ngoài nên dịu ngoan vẫn là dịu ngoan, nên nhu thuận vẫn là nhu thuận, vẫn không nhúc nhích nằm trên giường mặc cho Thế Huân tùy ý đùa giỡn thân thể, đỡ phải đem tinh dịch dính ra giường chọc cho anh trở mặt, phá đi không khí tốt đẹp trong lúc này của cả hai.

Khi Thế Huân rút ra dương vật, tinh dịch màu trắng ngà thuận theo hậu huyết chậm rãi chảy ra, anh cuối đầu, cảnh tượng dâm mỹ trước mắt đều xem đến nhất thanh nhị sở, dương vật mới vừa rời khỏi một nửa liền lại muốn sáp đi vào. Bất quá để tránh ỉn sau này khởi sớm bị suy thật hoặc là tinh tấn thân vong, Thế Huân khẽ cắn môi, rất nhanh đem dương vật rút ra.

“Đã khô rồi.” Đợi cho tinh dịch chảy ra hết, Thế Huân từ phía dưới mông Lộc Hàm cẩn thận rút ra lớp khăn giấy dính đầy tinh dịch, đưa tay vỗ vỗ mông Lộc Hàm ý bảo cậu có thể ngồi dậy. Bất quá giống như bình thường, mỗi lần đụng đến mông thịt mềm mại kia Thế Huân đều nhịn không được bóp bóp mấy cái.

“Cám ơn... Ngô tổng...” Lộc Hàm đỏ mặt nhỏ giọng hướng Thế Huân biểu đạt lòng biết ơn. Tuy rằng nằm trên giường nhìn không tới động tác của anh, nhưng chỉ cần nghĩ tới Thế Huân đang nhìn chăm chú hậu huyết chảy ra tinh dịch của mình, Lộc Hàm liền cảm thấy may mắn cậu đã bắn hai lần nên không còn khí lực, bằng không dương vật thực có thể sẽ dọa người mà lần thứ nữa cứng rắn, đối với Thế Huân, Lộc Hàm căn bản vô pháp khống chế.

“Đừng khách sáo như vậy, sau này trừ bỏ ở công ty, những nơi khác đều gọi tôi là Thế Huân đi.” Thế Huân hướng Lộc Hàm mỉm cười ôn hòa, còn vươn tay đưa cậu từ trên giường ôm lên. Thế Huân cảm thấy hai người đã sống chung một đoạn thời gian, không cần tất yếu phải phân biệt rõ ràng, chỉ thời điểm làm tình mới kêu “Thế Huân”, nơi khác phải xưng hô “Ngô tổng”, như vậy hình như thấy hơi vô tình. Đương nhiên Thế Huân sở dĩ muốn như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì màn tình ái vui vẻ vừa rồi làm tâm tình hiện tại của anh rất tốt.

“Thế... Huân...” Kinh hỷ kế tiếp đã làm Lộc Hàm hạnh phúc đến không phân biệt phương hướng, ngây ngô cười nhỏ giọng thì thào lặp lại tên Thế Huân.

“Đi tắm rửa đi.” Bộ dáng ngốc nghếch của Lộc Hàm đích làm biểu tình trên gương mặt Thế Huân càng dịu dàng, lại duỗi tay niết hạ khuôn mặt nhẵn bóng của Lộc Hàm, liền bước xuống giường đầu tiên.

“Ôi!” Lộc Hàm phục hồi lại tinh thần, cũng muốn lập tức xuống giường cùng Thế Huân đi tắm rửa. Nhưng mới vừa đứng lên, đôi chân liền mềm nhũn một lần nữa ngã lại giường. Lộc Hàm vừa rồi vẫn luôn nằm, lại bởi vì tâm tình kích động phần khởi, nên cũng không phát giác bản thân có gì không đúng, lúc đứng lên mới biết được, bởi vì lúc ân ái vẫn luôn dùng hai chân câu lấy thắt lưng Thế Huân, bảo trì một cái tư thế trong thời gian dài, hiện tại hai bên đùi đều bủn rủn.

“Đừng cựa mạnh, nằm yên trên giường để tôi ôm em.” Thế Huân chủ động hướng Lộc Hàm mở ra song giường.

Thế Huân dùng tư thế ôm công chúa đem Lộc Hàm ôm lấy, theo giường hướng phòng tắm đi vào, Lộc Hàm một bên mặt kề sát vào ngực Thế Huân, bên tai truyền đến tiếng tim đập cường kiện hữu lực của anh, ngây ngô cảm giác mình thật giống nữ nhân vật chính trong những bộ phim truyền hình dài tập, mộng đẹp trở thành sự thật cùng vương tử sống cuộc sống khoái hoạt hạnh phúc. Không chút nào cảm giác được, một người đàn ông ba mươi tuổi mà có tư tưởng này thì buồn cười biết bao nhiêu.

68. Chương 67: Mộng Đẹp

Vừa rồi làm tình thực thích, nhưng thực ra cũng đem Lộc Hàm mệt muốn chết. Một là bắn đến hai lần làm thân thể hư nhuyển, hai là lúc ân ái vẫn luôn câu lấy thắt lưng Thế Huân làm hai chân bủn rủn. Cho nên vào phòng tắm, khi Thế Huân đặt cậu xuống đất, Lộc Hàm đưa tay chống lấy tường mới đỡ được thân thể. Thế Huân cũng biết mình làm có bao nhiêu kịch liệt mới khiến cho Lộc Hàm biến thành như vậy, hơn nữa tâm tình hiện tại đang tốt, cũng không cần Lộc Hàm tự mình làm, Thế Huân chính là giúp cậu tắm rửa thân thể còn giúp cậu tẩy sạch hậu huyết, tuy rằng ngón tay tiến vào lỗ nhỏ mềm mại ướt át kia là để rửa sạch tinh dịch còn sót lại, nhưng Thế Huân suýt nữa là cầm giữ không được.

Bất quá cũng là đàn ông ba mươi tuổi rồi, biết được như thế nào để khống chế dục vọng, sẽ không giống thiếu niên 17,18 tuổi xúc động một chút là cầm đi vào. Thế Huân rất nhanh giúp Lộc Hàm rửa sạch, còn mình thì vội vã tẩy sạch rồi lập tức ra khỏi phòng tắm, tựa hồ hai mắt không nhìn thấy thân thể trần truồng của Lộc Hàm sẽ có thể giảm bớt khát vọng của mình đối với cậu.

Tưởng tượng có thể vui vẻ sống cùng nhau với Thế Huân, Lộc Hàm ngốc nghếch nghĩ rằng mộng đẹp trong lòng đã trở thành sự thật. Sau khi ra khỏi phòng tắm, cũng rất thức thời không đợi Thế Huân mở miệng bảo cậu đi, sau khi mặc quần áo tử tế liền tập tễnh từng bước từng bước hướng phòng mình đi đến.

“Em đêm nay ngủ lại đây đi.” Thế Huân chăm chú nhìn bóng dáng lung lay của Lộc Hàm một hồi lâu, vẫn nhìn không được mở miệng. Người Lộc Hàm vốn gầy, bận vào bộ quần áo mặc nhà rộng thùng thình, dáng người lại càng có vẻ đơn bạc, lại bởi vì thân thể không thoải mái mà tư thế đi không được tự nhiên, đều này làm Thế Huân sinh ra vài phần đau lòng.

“A!?” Lộc Hàm quay đầu, ánh mắt ngây dại nhìn Thế Huân, căn bản là không thể tin những gì mình nghe thấy.

“Sao vậy, em không thích ngủ cùng giường với tôi à?” Khoảng cách hai người rất gần, Lộc Hàm không thể không nghe thấy mình nói gì, chủ động kêu cậu ở lại, đổi lại một tiếng đáp không đầu ra đầu. Trong lòng Thế Huân trong lòng cảm thấy mất mặt, liền nhíu nhíu mày, khẩu khí cũng ẩn chứa một tia không vui.

“Không... Không phải... Em.. Em đồng ý mà...” Lộc Hàm vội vàng phủ nhận, lúc thì lắc lúc lại gật đầu.

“Lại đây ngủ đi.” Nhìn đến bộ dáng lo lắng của Lộc Hàm, biểu tình Thế Huân dịu đi, bình thản nói một câu, liền tự mình cởi quần áo lên giường nằm.

Sau khi Quan Lâm rời đi, Thế Huân cũng không có tâm tình dư thừa mà tưởng nhớ đến những chuyện đã qua, trên giường cũng chỉ để lại một cái gối một tấm chăn. Lộc Hàm từ từ đi đến giường, cởi bỏ quần áo xốc lên một góc chăn thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh anh.

Trong chăn thân thể cả hai đều trần trụi, khi tiếp xúc với da thịt ấm áp của Lộc Hàm, Thế Huân kỳ lạ phát hiện bản thân không có sinh ra dục vọng, chỉ là cảm giác trong lòng thực ấm áp, thực thoải mái.

“Em buổi tối ngủ không có thói quen xấu nào chứ!?” Hai người im lặng nằm trong chốc lát, Thế Huân đột nhiên mở miệng hỏi một câu. Khi sống cùng Quan Lâm, cả hai bắt đầu ngủ chung một chăn, nhưng thói quen ngủ của Quan Lâm không tốt, một lát là xoay tới xoay lui, làm Thế Huân ngủ cũng không được tốt, sau đó chỉ có thể tách ra mạnh ai nấy ngủ. Vết xe đổ trước kia làm Thế Huân có điểm sợ hãi, lo lắng Lộc Hàm có có tư thế ngủ không tốt.

“Không có.” Lộc Hàm nghiêng người đáp lời Thế Huân một câu làm cho anh an tâm tươi cười.

“A. Tắt đèn ngủ đi.” Thế Huân yên lòng, nghĩ thầm Lộc Hàm sẽ không lừa gạt mình. Mà dù cậu có thói quen xấu, thì chính mình đã mở miệng bảo cậu ở lại, hiện tại lại đuổi đi thì sẽ quá đáng rồi, hai người cùng giường chỉ một buổi tối, mình nhẫn chút là được chứ gì. Thế Huân dặn Lộc Hàm tắt đèn, lập tức liền nhắm hai mắt lại.

Lộc Hàm đưa tay tắt đèn ngủ, trong phòng lâm vào bóng tối, bên cạnh tiếng thở của Thế Huân càng ngày càng đều, hẳn là ngủ rồi.

Thẳng đến hiện tại, Lộc Hàm vẫn cảm thấy có thể cùng Thế Huân cùng giường mà ngủ giống như là chưa ngủ hẳn, đã bắt đầu nằm mơ! Tâm tình kích động thật lâu vô pháp bình phục, nhưng lại không dám phát ra nửa điểm thanh âm sợ đánh thức Thế Huân ở bên cạnh, thậm chí ngay cả hô hấp đều cố gắng làm thật nhẹ nhàng. Tay Lộc Hàm bên trong ổ chăn nhẹ nhàng khoát lên tay Thế Huân, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp làm cho hốc mắt của cậu lập tức ươn ướt.

“Ngô...” Thế Huân đột nhiên phát ra một tiếng nức nở vô thức, làm Lộc Hàm lập tức dời đi cánh tay.

“Thế... Thế Huân...” Thế Huân trở mình, giống như đang ôm gối ôm, hai tay quấn lấy thân thể của Lộc Hàm, đem cậu gắt gao kéo vào trong ngực. Lộc Hàm hoảng sợ, nghĩ rằng Thế Huân tỉnh lại muốn làm cái gì, nhưng đợi nửa ngày anh cũng chỉ dùng hai má cọ cọ bả vai mình, cánh tay ôm chặt hơn một chút, sau đó không có thêm động tĩnh nào nữa.

Nằm trong lòng ngực ấm áp của Thế Huân, Lộc Hàm cũng chậm chậm nhắm hai mắt lại...

69. Chương 68: Ngẫu Ngộ (vô Tình Gặp Được)

Thế Huân cảm giác như từ sau khi cùng Quan Lâm chia tay, không! Cho dù là trước kia cùng Quan Lâm cùng một chỗ, cũng rất ít khi có thể giống tối qua ngủ đến kiên định an tâm. Thế Huân là người ngủ không sâu, hơi có chút xú động tĩnh sẽ bị đánh thức, trước kia cùng Quan Lâm ngủ cùng một giường tuy là không an ổn, nhưng anh lại luyện tiếc cảm giác ấm áp khi hai người cộng chằm (cùng giường). Sau khi cùng Quan Lâm chia tay, một người ngủ một cái giường lớn quả thật thanh tĩnh, nhưng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cô đơn tịch mịch.

Thế Huân mở mắt ra, gương mặt say ngủ của Lộc Hàm gần trong gang tấc, chỉ cần Thế Huân chu môi, là có thể chạm vào da thịt bóng loáng nhẵn nhụi kia, nhưng anh không muốn đánh thức người đang ngủ say trong lòng kia. Tối hôm qua còn lo lắng Lộc Hàm sẽ có thói quen xấu gì, nhưng người ta nghiêm chỉnh cả đêm an ổn ngủ không hề nhúc nhích, ngược lại là anh đưa tay đem cậu ôm lấy, kéo vào trong ngực ngủ cả một đêm. Thân thể trong ngực ấm áp kề sát bên trái tim, ấm áp, trong lòng dâng lên cảm giác kiên định lại an tâm, vừa mở mắt đã đến hừng đông, Thế Huân cả đêm ngủ thực ngon.

Khi Lộc Hàm ngủ, hàng mi không quá dày rẽ ra, ở đáy mắt hình thành một vòng bóng râm, cái mũi nhỏ tròn, hô hấp nhẹ nhẹ, môi cánh hoa nhẹ mơn, một bên khóe miệng thoáng vểnh lên, như là đang mơ thấy

mộng đẹp, giữa yên bình lại mang vài phần cười khê. Thế Huân nhìn đến đắm chìm, cánh tay ôm lấy Lộc Hàm kim lòng không được mà siết lại một chút.

“Ngô... Đối... Thực xin lỗi, em... Em lập tức đi làm bữa sáng...” Kết quả cánh tay Thế Huân vừa động, Lộc Hàm liền từ từ tỉnh dậy. Mới vừa tỉnh ngủ đại não còn chưa kịp phản ứng, mờ mịt mở to mắt, đầu mơ mơ màng màng quay trái quay phải, kết quả nhìn đến Thế Huân ở kế bên đã tỉnh dậy, cậu lập tức liền luống cuống, lo lắng muốn từ trong ngực Thế Huân bò ra đi nấu bữa sáng cho anh.

Lộc Hàm trong lòng ảo não muốn chết, vốn là gần đây vì luôn nấu bữa sáng cho Thế Huân, thân thể đã hình thành thói quen, mỗi ngày không cần báo thức cũng đúng giờ tỉnh dậy, nhưng tối qua quả thực được Thế Huân ôm quá thoải mái, nhất thời tham luyến liền không cẩn thận ngủ quên. Tối hôm qua Thế Huân đối với mình tốt như vậy, quan hệ của hai người tựa hồ cũng đã tiến thêm một bước, nhưng mình hôm nay lại dậy muộn làm chậm trễ thời gian nấu bữa sáng, Thế Huân có thể hay không cảm thấy mình làm biếng, có thể hay không cho rằng chỉ cần anh có chút tốt, chính mình liền được sủng mà kiêu... Lộc Hàm càng nghĩ càng sợ, động tác cũng càng thêm bối rối, nhưng làm sao cũng tránh thoát khỏi ôm ấp của Thế Huân, chỉ có thể ở trong ngực Thế Huân mà lung tung vụng vụng thân thể.

“Hô... Đừng nhúc nhích, để tôi ôm thêm chút nữa.” Thế Huân cố ý sử dụng một chút lực ở cánh tay không cho Lộc Hàm rời đi, nhưng không nghĩ tới cậu giãy dụa vụng vụng càng ngày càng lợi hại. Đang an tĩnh hoàn hảo ôm cậu, Lộc Hàm vừa động như thế, thân thể không ngừng cọ xát vào bộ vị mấu chốt của Thế Huân, vài cái liền cọ cứng rắn. Thế Huân hít sâu một hơi, gắt gao đè lại thân thể Lộc Hàm, đem người chặt chẽ cố định vào trong ngực.

“Ân...” Cảm giác được thứ cương cứng của Thế Huân kề sát bắp đùi mình, Lộc Hàm lập tức không dám lộn xộn.

Thế Huân cũng chỉ là ôm chặt Lộc Hàm, không có tiến hành động tác tiếp theo. Anh sợ hãi đè ép chính mình, lại luyến tiếc rời đi thân thể ấm áp của Lộc Hàm.

Đợi khi Thế Huân áp chế dục vọng buông ra Lộc Hàm, cậu lúc này mới nhớ đến bữa sáng, nhanh chóng đứng lên, vội vàng vàng mặc quần áo tử tế, xuống giường mang dép lê vội vã chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tiếng dép lê xoạch xoạch càng ngày càng xa, trong chăn còn lưu lại nhiệt độ của Lộc Hàm, Thế Huân hít thở lại, khóe miệng không thể ức chế câu lên.

Bởi vì đã trễ, lo lắng Thế Huân sẽ đói bụng, Lộc Hàm không dám tốn quá nhiều thời gian, từ tủ lạnh lấy sữa ra hâm nóng, lại chiên thêm hai cái trứng. Lúc Lộc Hàm đem bữa sáng đặt lên bàn cơm, Thế Huân cũng vừa lúc từ phòng ngủ đi ra, đi đến trước bàn, thản nhiên quét mắt qua bữa sáng đơn giản hơn ngày thường rất nhiều, sau đó ngồi vào ghế bưng sữa lên uống.

“Đối... Thực xin lỗi, hôm nay hơi trễ, nên bữa sáng làm rất đơn giản. Cơm trưa em nhất định nấu ngon một chút, nhưng ... Nếu anh có chuyện ra ngoài, em buổi tối sẽ nấu mấy món ngon...” Ngày thường Thế Huân ăn sáng đều thật cao hứng, nhưng hôm nay lại không nói được một lời, nhất định là chê mình nấu quá đơn giản rồi... Lộc Hàm trong lòng không yên bất an suy nghĩ, lo lắng hướng Thế Huân cam đoan, muốn bù lại một chút khuyết điểm của mình.

“Không có việc gì, ăn no là được rồi. Tôi hôm nay không ra ngoài, cả ngày đều ở nhà. Em không phải nói cơm trưa sẽ nấu ngon một chút sao, vậy ăn xong bữa sáng cùng đi chợ mua chút thức ăn đi.” Thế Huân mỉm cười đánh gãy lời nói của Lộc Hàm, buông ly sữa trong tay chăm chú nhìn cậu.

“A... Ân, được!” Lộc Hàm sửng sốt một chút, lập tức gật đầu thật mạnh, trong nháy mắt cả khuôn mặt đều cười lên.

“Bữa sáng đều nguội, nhanh ăn đi.” Nhìn nụ cười sáng lạn như vậy, Thế Huân tựa hồ cảm thấy ngay cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ so ra còn kém hơn.

“Đại tỷ, đồ này của chị cũng mắc quá đi, sạp phía đông kia bán có 2 khối, chị lại bán 3 khối, rẻ hơn một chút đi!”

“Chàng trai trẻ, cậu xem đồ của tôi toàn là đồ tươi, tiền nào của nấy thôi!”

“Thì tôi cũng thấy đồ chỗ chị tươi nên mới đến đây mua, đương nhiên cũng là bởi vì đại tỷ người nhìn rất hòa khí, mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã biết là người công bằng. Đại tỷ, nhìn chị chắc chưa đến 40 đi!?”

“Làm gì có!? Sắp 50 rồi!”

“Sao có thể a! Nếu có người nói chị 50 chắc chắn tôi sẽ không tin!”

...

“Em xem, công phu kỳ kèo mặc cả của người kia so với em còn lợi hại hơn.” Ăn xong điểm tâm hai người cùng nhau đến chợ mua thức ăn, Lộc Hàm cuối đầu lựa lựa chọn chọn, Thế Huân đứng bên cạnh hết nhìn đông lại ngó tây, nhìn đến một thanh niên cùng một nữ bán hàng trả giá đến hăng say, cảm thấy thật thú vị liền đưa tay khều Lộc Hàm, ý bảo cậu cùng nhau nhìn qua.

70. Chương 69: Bạn Trai

“Đại tỷ, tôi sẽ mua món này, chị tính rẻ ột chút đi. Tôi sau khi trở về sẽ giúp chị quảng cáo một chút, khiến ấy em gái chị gái ở gần nhà đều đến chỗ chị mua hàng.”

“Ý kiến hay đó, chàng trai trẻ, cậu giúp đại tỷ kiếm thêm khách hàng. Sau này khi cậu mua thức ăn tôi sẽ tính giá thấp nhất.”

“Tôi cảm ơn đại tỷ trước. Vậy hiện tại chúng ta không chỉ là quan hệ người bán người mua, mà có thể nói là bằng hữu. Tôi họ Độ, sau này chị cứ kêu tiểu Độ là được.”

“Đại tỷ họ Lý, sau này tiểu Hình cứ kêu Lý tỷ là được.”

...

Lộc Hàm thuận theo ánh mắt Thế Huân nhìn qua, thanh niên vẫn đang cùng nữ bán hàng nói chuyện rất lớn. Thanh niên mặt mày dài nhỏ, chính là hai mắt hướng nữ bán hàng cười đặc biệt hăng hái, hai cánh môi hé hớp bồ lô ba la không ngừng, trên gương mặt còn thoáng có một lúm đồng tiền nhưng ẩn như hiện.

Người này nhìn thật quen mắt, đến tột cùng là đã gặp ở đâu!? Họ Độ!? Lộc Hàm nhíu mày, cố gắng tìm tòi trong đầu ấn tượng đối với thanh niên, thân thể lại chồm về phía trước quan sát, tập trung tinh thần nhìn chăm chú thân ảnh của thanh niên.

Không phải chỉ là bảo em ấy nhìn một chút xem người ta trả giá sao!? Giờ thì nhìn đến không dời mắt ra luôn! Thật không hổ là MB, chỉ cần nhìn thấy đàn ông liền đi không dặng! Nhưng người nọ diện mạo có gì đẹp trai bằng mình chứ!? Con mắt đào hoa nơi nơi phóng điện câu dẫn người khác, vẻ mặt khi cười lộ lên y hệt hồ ly gian xảo, mỏ nhọn xấu xí như chim! Thế Huân vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lộc Hàm ánh mắt chuyên chú nhìn thanh niên kia, cơn giận trong lòng lập tức dâng lên, hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, nhưng Lộc Hàm như trước chỉ chăm chú nhìn thanh niên kia, làm Thế Huân trong lòng đại hóa, đang nghĩ có nên bước tới ngăn cản không cho cậu nhìn thanh niên kia nữa.

“Lý tỷ, thân ái nhà tôi hôm nay muốn tôi làm cá cho hắc ăn, chị cho tôi thêm 1 khối rau thơm.”

“Quên đi, một chút rau thơm ai lại lấy tiền làm gì, Lý tỷ cho người. Tiểu Độ a, cậu là chàng trai tốt nha, bạn gái khẳng định ôn nhu lại xinh đẹp đi!”

“Tôi không bạn gái, chỉ có lão công. Không xinh đẹp, mà chính là đẹp trai đến kinh thiên động địa! Hắc hắc... Lão công, em nói đúng không!?”

“Khánh Thù, ban ngày ban mặt nhỏ giọng một chút.”

“Dạ! Căn tuân phu huấn!”

Thanh niên một bên cùng nữ bán hàng nói, một bên quay đầu hướng người đàn ông tương đối đẹp trai đứng bên cạnh cười cười, nam nhân giơ tay lên sủng nịch vò vò đầu thanh niên. Người nữ bán hàng đứng đối diện nhìn thấy hành động của cả hai, lập tức há to mồm hóa đá.

“Khánh Thù! ! !” Vẫn luôn nhìn chăm chú thanh niên, đột nhiên Lộc Hàm kích động hô to một tiếng.

“Cậu là!?” Khánh Thù quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía Lộc Hàm.

“Tôi Lộc Hàm nè! bạn X trường trung học XX, năm đó hai ta...” Lộc Hàm rất nhanh chạy đến trước mặt Khánh Thù, vô cùng hưng phấn giới thiệu.

“A! Lộc Hàm! Tôi nhớ ra rồi, năm đó hai chúng ta đứng trước cửa ngõ sau mà! Thiệt nhiều năm không thấy, cậu thay đổi nhiều quá, tôi nhận không ra ...” Khánh Thù bình tĩnh vỗ đầu, lập tức kích động nắm lấy vai Lộc Hàm.

“Khánh Thù cậu cũng thay đổi thật nhiều, nếu không phải nghe được tên của cậu, tôi cũng không nhận ra.” Vô tình gặp được bạn học cũ, Lộc Hàm cũng rất cao hứng.

“Khánh Thù, vị này chính là!?” Người vừa rồi được Khánh Thù gọi là “Lão công” ra tiếng đánh gãy hưng phấn kích động của hai người.

“Em và Lộc Hàm học chung trung học, hồi đó hai đứa là bạn thân nhất đó. Lộc Hàm, đây là ông xã của tôi Kim Chung Nhân.” Khánh Thù một bàn tay vỗ vỗ vai Lộc Hàm, tay kia thì nắm lấy tay Chung Nhân giơ giơ lên trước mặt cậu, không hề khó chịu hướng hai người thoải mái giới thiệu với nhau.

“Chào cậu.” Chung Nhân lịch sự hướng Lộc Hàm gật đầu.

Lộc Hàm mỉm cười đáp lễ. Tuy rằng vừa rồi nghe được Khánh Thù nói chuyện với nữ bán hàng cậu cũng biết được cậu ấy và Chung Nhân là quan hệ gì rồi, nhưng giờ nghe thấy Khánh Thù không hề kiên kỵ trước mặt người quen nói ra Chung Nhân là ông xã, trong lòng Lộc Hàm vẫn là có chút kinh ngạc. Nhưng khi nhìn đến hai người đối diện tay trong tay, trong lòng Lộc Hàm lại tràn đầy hâm mộ.

“Đây là!?” Khánh Thù đột nhiên chỉ người đang đứng bên cạnh Lộc Hàm.

Lộc Hàm quay đầu, Thế Huân không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt tươi cười nhìn mình.

Nghe được Lộc Hàm và Khánh Thù nói chuyện, biết cậu lúc này luôn nhìn người kia bất quá chỉ vì là bạn học cũ lâu năm chưa gặp. Cơn giận trong lòng Thế Huân lập tức biến mất không thấy, lại nghe Khánh Thù nói đã có lão công là đàn ông, mơ hồ có cảm giác nhẹ nhàng thở ra. Thế Huân tâm tình sung sướng tiêu sái đi đến bên cạnh Lộc Hàm, nhìn cậu cao hứng cùng Khánh Thù ôn chuyện.

Lộc Hàm xấu hổ nhìn Thế Huân, không biết nên giải thích sao với Khánh Thù về mối quan hệ của hai người. Thủ trưởng!? Đồng sự!? Bạn tốt!? Chính là phải thân thiết nhường nào thì hai người đàn ông mới có thể cùng nhau đi chợ mua thức ăn, liền nói là ông chồng nhà hàng xóm được không!?

“Tôi là bạn trai của Lộc Hàm, Ngô Thế Huân!” Thế Huân cười cười bước lên phía trước, đưa tay khoát lên vai Lộc Hàm.

haha có thằng sợ mất “vợ” - thằng có xu hướng bạo lực gia đình cũng có lúc biết ghen =]]]]]]

71. Chương 70: Cùng Hứa

Bạn trai!? Lộc Hàm nghiêng đầu há hốc mồm nhìn Thế Huân. Cho dù biết Thế Huân giới thiệu như thế là để giảm bớt không khí xấu hổ, nhưng là giới thiệu thân phận thì có cả trăm ngàn loại, anh lại nói là bạn trai của mình, Lộc Hàm vô pháp khống chế nội tâm mừng rỡ như điên, thậm chí còn có chút suy nghĩ kỳ quái đối với lời này của Thế Huân.

“Hắc hắc... Đúng rồi Lộc Hàm, số điện thoại của cậu là số mấy? Hai người chúng ta thật vất vả mới gặp lại, sau này nhất định phải thường xuyên liên hệ.” Nghe được Thế Huân tự giới thiệu, Khánh Thù quay đầu sang hướng Chung Nhân nhìn nhau cùng cười, biểu tình trên mặt hai người chính là “Thì ra hai người đó cùng chúng ta giống nhau”. Sau khi Khánh Thù quay đầu trở lại thì lấy điện thoại từ trong túi ra định lưu lại số điện thoại của Lộc Hàm

“13xxx.” Lộc Hàm còn chưa kịp mở miệng, Thế Huân liền đi trước một bước đọc ra số điện thoại, sau khi nói xong còn cuối đầu nhìn Lộc Hàm, làm giống như vừa rồi Khánh Thù cùng Chung Nhân, nhìn cậu mỉm cười. Nhưng Lộc Hàm không dự đoán được Thế Huân sẽ xài chiêu này, đại não nhất thời không kịp phản ứng. Biểu tình ngốc lăng nhìn về mặt ôn nhu tươi cười của Thế Huân.

”Bộ dạng ngốc thế!” Đối với phản ứng chậm nửa nhịp của Lộc Hàm, Thế Huân chẳng những không có sinh khí, mà ngược lại còn thâm mật oán trách một tiếng, nâng cánh tay đang choàng vai Lộc Hàm nhéo nhéo vào má cậu.

“Khụ khụ! Ban ngày ban mặt hai người kìm chế chút được không!?” Khánh Thù trêu đùa thật mạnh ho khan một tiếng.

Lộc Hàm đỏ mặt, vội vàng quay đầu ngượng ngùng cùng Thế Huân đối diện. Thế Huân ngược lại còn đem người đang ngượng ngùng Lộc Hàm ôm chặt thêm chút nữa.

Khánh Thù dựa theo số điện thoại Thế Huân vừa đọc gọi đi, di động Lộc Hàm lập tức vang lên hiện ra số của Khánh Thù. Sau đó hai người lại nói chuyện một lúc, tới gần giữa trưa Khánh Thù đói bụng, nôn nóng về nhà làm cá cho Chung Nhân ăn, liền hướng Lộc Hàm tạm biệt, nói chờ có thời gian hai người sẽ tụ hội một phen.

“Em chuẩn bị cảm tạ việc tôi vừa hỗ trợ như thế nào đây!?” Chung Nhân và Khánh Thù đã đi xa, Thế Huân vẫn chưa chịu buông cánh tay đang ôm lấy bả vai Lộc Hàm, ngược lại còn kề sát đầu vào cười nhẹ trêu đùa cậu.

“Em... Em em... Em buổi trưa sẽ nấu mấy món ngon cho anh ăn.” Thế Huân tới gần, tâm tình Lộc Hàm còn chưa từ vui sướng khôi phục, lại bắt đầu kích động, đỏ mặt lấp bắp hơn nửa ngày mới gượng gạo trong tay hướng Thế Huân nói.

“Cái này hồi sáng đã nói rồi nên không tính. Ân... Bằng không lấy thân báo đáp đi!?” Thế Huân sờ sờ cằm, ánh mắt không có ý tốt nhìn một lược từ đầu tới chân Lộc Hàm. (thằng mất nét TvT)

“... Ân.” Lộc Hàm đỏ mặt gật đầu. (Nai nhỏ ơi Nai nhỏ, anh đúng là ko có tiền đồ mà, dễ bị thằng Móm này dụ dỗ quá)

“Kia là hứa hẹn bằng trái tim!?” Thế Huân vừa lòng câu môi cười, giơ tay lên điểm vào vị trí ngực trái của Lộc Hàm.

Hứa bằng trái tim!? Thế Huân tại sao lại hỏi như thế!? Còn có việc “Tự xưng bạn trai” lúc nãy... Ngón tay Thế Huân điểm vừa đúng vào chỗ trái tim của Lộc Hàm, cậu thấy trái tim mình đập mạnh với tần suất sắp chịu không nổi, như thể tất cả đều rất gọi mời, vội vàng gấp đầu đáp ứng.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng về nhà đi.” Thế Huân không đợi Lộc Hàm mở miệng, liền buông lỏng cánh tay đang ôm lấy bả vai, bắt quá lại sửa thành cầm lấy bàn tay Lộc Hàm, dắt cậu hướng về nhà.

Vừa rồi Khánh Thù cùng Chung Nhân lúc rời đi, cũng không có dắt tay nhau cùng về nhà.

“Ân, về nhà.” Lộc Hàm sóng mũi cay cay, ướm hốc mắt.

Về đến nhà, bởi vì thấy Thế Huân hôm nay thái độ thân mật so với ngày thường bất đồng, Lộc Hàm trong lòng rất vui mừng nhưng không biết biểu hiện như thế nào, chỉ có thể vì anh tốn hết tâm tư chuẩn bị cơm trưa, thật sự là xuất tất cả các thể võ trên người, một bữa cơm ăn đến Thế Huân khen không dứt miệng.

Cơm nước xong, Lộc Hàm thu thập bàn ăn, Thế Huân đi vào thư phòng xử lý công sự. Chờ Thế Huân xử lý xong công sự ra khỏi thư phòng, đã là hai giờ sau, Lộc Hàm đang vội vàng vàng dọn dẹp lại phòng.

“Đáp ứng tôi lấy thân báo đáp có phải hay không nên thực hiện một chút!?” Thế Huân đi đến phía sau Lộc Hàm, đem cậu đang ngồi xổm bên cái bàn chặn ngang ôm vào trong ngực.

“Chờ... Chờ một chút, lập tức liền dọn dẹp xong.” Lộc Hàm xoay xoay thân thể, muốn tránh ra cái ôm của Thế Huân.

“Đừng làm, cũng đã không còn một hạt bụi. Hôm qua không phải có mua một cái áo sơ mi sao, hiện tại mặc vào cho tôi xem, nhớ kỹ nhất định ‘Chỉ’ mặc áo sơ mi. Được rồi, đi thay quần áo đi, thay xong trực tiếp đến phòng tôi.” Thế Huân lấy cái khăn lau trong tay Lộc Hàm ném qua một bên, kéo cậu đối diện với mặt mình, bốn cợt cười cười nói hai câu liền buông Lộc Hàm ra, đi vào phòng ngủ.

72. Chương 71: Sáng Tỏ

“Thế... Thế Huân...” Lộc Hàm mặc xong áo sơ mi, lo lắng bước vào phòng ngủ. Trước khi vào phòng, cậu đã đứng ở trước gương, nhìn trước nhìn sau cả buổi, chỉnh chỉnh sửa sửa, sợ Thế Huân sẽ cảm thấy cái áo anh mua mặc trên người mình nhìn không bắt mắt.

“Không phải đã nói em ‘Chỉ’ mặc áo sơ mi sao!?” Thế Huân đang dựa vào đầu giường đọc sách, nghe được tiếng của Lộc Hàm thì ngẩng đầu lên, nhìn đến cậu quần tây áo sơ mi chỉnh tề, nhú nhú mày, bất mãn oán giận nói một câu.

“A! ? Em...” Lộc Hàm không biết Thế Huân tại sao lại mất hứng, lo lắng muốn giải thích rằng mình đúng là chỉ mặc áo sơ mi, bên trong cái gì đều không có mặc. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Thế Huân vẫn luôn chăm chăm nhìn vào hai chân mình, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, khuôn mặt bỗng chốc trở nên đỏ bừng.

Sau đó, Lộc Hàm ngoan ngoãn cởi quần tây cùng quần lót để qua một bên, hạ thân hoàn toàn trần trụi, toàn thân cao thấp cũng thực “Chỉ” mặc mỗi cái áo sơ mi, ngược ngùng khép lại hai chân đứng trước mặt Thế Huân. Ngắn đầu nhìn thấy anh chăm chú nhìn mình, Lộc Hàm mặt càng đỏ hơn, cũng may vạt áo sơ mi đủ dài, che lại dương vật đã có chút cứng rắn, bằng không tuy nói Lộc Hàm luôn đối Thế Huân ngoan ngoãn phục tùng, anh tùy tiện muốn sao thì cũng thỏa mãn anh, nhưng Lộc Hàm vừa nghĩ tới chính mình bị Thế Huân nhìn chăm chú, dương vật liền vô pháp khống chế mà cương, thực hận không thể tìm một cái lỗ lộn tức chui xuống.

Ánh mắt mông lung, hai má phớt hồng. Hầu kết không nhô ra mấy phập phồng lên xuống, cổ áo hơi hơi mở rộng lộ ra cảnh oa (aka là hang cua trên cổ á) lổ xuống, áo sơ mi trắng rộng thùng thình làm thân hình thon gầy càng có vẻ đơn bạc.

Nửa người trên ăn mặc chỉnh tề, nửa người dưới lại hoàn toàn trần trụi, hai chân thon gầy thẳng tắp làm cho người ta mơ màng. Tuy rằng vạt áo sơ mi dài tới đùi, nhưng chỗ khó khăn lúc này đã nổi lên một chút, đại khái chỉ cần hơi di chuyển, dương vật cứng rắn sẽ lộ ra... Thế Huân không chuyển mắt nhìn Lộc Hàm, cảnh tượng trước mắt cùng lúc trước tưởng tượng giống nhau như đúc, nhưng khi chân thật nhìn thấy cậu hấp dẫn như thế đứng trước mặt mình, cảm giác huyết mạch sôi sục tưởng tượng kia căn bản là không thể sánh bằng. (=]]]] thẳng này nó biến thái quá)

Thế Huân từ giường đứng lên đi đến trước mặt Lộc Hàm, dùng ngón tay nâng cầm cậu lên, môi liền hôn lên đôi môi mềm nhũn của Lộc Hàm.

Lộc Hàm hé miệng, mặc kệ lưỡi Thế Huân xâm nhập vào bên trong, đầu lưỡi còn chủ động cuống lấy anh.

Lộc Hàm nhu thuận dịu ngoan làm cho Thế Huân trong lòng khẽ động, nếu như nói lần trước lúc ân ái Lộc Hàm bất chấp đau đớn, dùng hậu huyệt chưa được khuếch trương muốn an ủi dương vật đang trưởng đau của anh, làm Thế Huân hoài nghi cậu có phải hay không thích mình, vậy thì hôm nay lúc cậu cùng bạn học nói chuyện, anh giả trang làm bạn trai Lộc Hàm, một loạt phản ứng của cậu đã làm anh xác định 100% cậu là thật sự thích mình.

Lúc bạn học của Lộc Hàm hỏi thân phận của Thế Huân, anh nhìn thấy Lộc Hàm xấu hổ không biết trả lời ra sao, mà đôi tiểu phụ nữ ở đối diện lại trắng trợn tay trong tay khoe khoang sự ngọt ngào của bọn họ. Thế Huân trong lòng mềm nhũn, không nỡ để một mình Lộc Hàm đối diện khó khăn. "Tôi là bạn trai của Lộc Hàm, Ngô Thế Huân" những lời này là Thế Huân tự nhiên thốt ra, mà Lộc Hàm sau khi nghe được, trên mặt nháy mắt xuất hiện nét kích động cùng vui mừng như điên hoàn toàn thu vào trong mắt Thế Huân.

Nếu đã giới thiệu là bạn trai, Thế Huân tự nhiên cũng biểu hiện thân mật một ít, cánh tay nhanh ôm lấy bả vai Lộc Hàm, lại dịu dàng nắm lấy khuôn mặt người đối diện, người bạn học kia trên bọn họ nên giữ ý tứ một chút, mặt Lộc Hàm lập tức đỏ bừng. Bộ dáng then thùng ngọt ngào kia cũng không có nửa điểm che giấu.

Bạn học cũ đi rồi, Thế Huân đùa Lộc Hàm phải lấy thân báo đáp cho những hỗ trợ của anh, bắt quá còn dùng câu "Dùng trái tim để hứa" để thăm dò, bộ dáng Lộc Hàm khẩn cấp gật đầu đáp ứng đã làm cho Thế Huân hoàn toàn sáng tỏ, cũng sẽ không cần cậu phải chính miệng nói ra. Nếu Lộc Hàm thật sự gật đầu đáp ứng, Thế Huân ngược lại không biết nên xử lý tình cảm của hai người như thế nào. Liền cố ý không cho Lộc Hàm có thời gian trả lời, lập tức nói sang chuyện khác dắt tay cậu cùng nhau trở về nhà.

Tính từ lúc bắt đầu bao dưỡng, thời gian hai người sống chung cũng chỉ hơn một tháng, phía trước hình như chưa từng tiếp xúc, Lộc Hàm tại sao đột nhiên lại thích mình!? Hơn nữa còn đối với mình phi thường tốt, tựa hồ tình cảm rất sâu sắc!? Thế Huân trong lòng hiện lên một tia nghi ngờ, bắt quá cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao bộ dáng anh rất suất chúng, gia thế tốt, lại là tổng giám đốc Ngô thị, với lại lấy thái độ anh đối với Lộc Hàm, nhất định là khi cậu làm MB chưa từng gặp qua người đàn ông nào tốt đến vậy, tất cả những điều này làm Thế Huân cảm thấy, Lộc Hàm sẽ thích mình cũng không có gì lạ.

bạn í hơi bị tự tin quá mức =]]]]]]

73. Chương 72: Tâm Động [h]

Hiện tại Thế Huân đã biết tình cảm của Lộc Hàm. Trái lại chính là, bản thân mình đối với Lộc Hàm là cảm giác gì!? Thế Huân nghĩ chính mình hẳn sẽ không đi thích một MB đi. Lộc Hàm cùng Quan Lâm so sánh, điều kiện bên ngoài đều kém nhiều lắm, tướng mạo bình thường, gia thế phổ thông, hơn nữa còn là một MB ai cũng có thể làm chồng.

Nhưng Thế Huân lại không thể không thừa nhận, so với Quan Lâm, anh càng thích cùng Lộc Hàm sống cùng nhau. Cùng tan tằm, cùng đi chợ mua thức ăn, những bữa cơm mỹ vị ngon miệng, nhà cửa được dọn dẹp sạch sẽ... Hai người thực giống như một đôi vợ chồng bình thường. Cuộc sống ấm áp làm Thế Huân chân chính cảm nhận được từ 'Nhà', đây là điều mà trước kia cùng Quan Lâm chưa bao giờ cảm thụ qua. Thậm chí cuộc sống quá mức tốt đẹp có khi còn làm cho tiềm thức của Thế Huân xem nhẹ quan hệ bao dưỡng của hai người cùng thân phận MB của Lộc Hàm.

Thế Huân có chút phân vân, hưởng thụ cuộc sống thoải mái do Lộc Hàm mang lại, còn có cảm giác điên cuồng khi hai người hợp lại làm một. Nhưng lại cảm thấy Lộc Hàm là một MB, trong lòng ít nhiều có chút không được tự nhiên, trong nhất thời cũng không xác định được mình có thể tiếp nhận được tình cảm của Lộc Hàm hay không.

Quên đi, vẫn là làm bộ như cái gì cũng không biết đi, dù sao Lộc Hàm thích mình, trăm phương nghìn kế đối xử tốt với mình, đối với mình có lợi không hại, cho nên hai người duy trì tình trạng hiện tại cũng không có gì là không tốt.

Thế Huân hôn môi Lộc Hàm, bàn tay hướng sau lưng cậu không ngừng xoa nắn, áo sơ phẩy phiu màu trắng cũng bị niết thành nhiều nếp nhăn. Bàn tay Thế Huân thuận theo đường cong trên lưng Lộc Hàm dần dần trượt xuống cái mông. Vén lên vạt áo sơ mi, trực tiếp nắm hai bên cánh mông mạnh mẽ xoa bóp,

hơn nữa một bên nhu một bên còn đem mộng Lộc Hàm dùng sức hướng khổ gian của mình mà ấn, làm cho dương vật cùng đồng dạng cứng rắn của cả hai cách lớp quần Thế Huân mà không ngừng ma sát.

“A!” Dù sao Lộc Hàm vẫn đang trần trụi nửa người dưới, Thế Huân lại ấn rất dùng sức, không biết là do bị dây lưng hay lớp vải quần thô ráp cọ sát trúng, Lộc Hàm đau đớn kêu một tiếng.

“Có phải hay không đừng phải!?” Thế Huân lập tức buông Lộc Hàm ra, nhìn thấy cậu đau đến mồ hôi lạnh đều toát ra, khuôn mặt nguyên bản hồng hồng cũng trở nên trắng bệch, thậm chí dương vật đang cứng rắn cũng vì đau đớn mà mềm nhũn.

“Không... Không có việc gì...” Lộc Hàm nhanh chóng cắn môi, không để mình vì đau mà kêu lên nữa.

“Sao lại không có việc gì? Điều cọ đồ...” Thế Huân đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt Lộc Hàm, vén lên áo sơ mi, nhìn đến dương vật bị quần cọ sát mà đỏ lên, đầu tiên là dùng môi nhẹ nhàng hôn lấy, rồi mới hé miệng đem dương vật ngậm vào, cũng không có phun ra nuốt vào, mà chính là dùng khoang miệng ẩm áp vậy trụ, nghĩ muốn giúp Lộc Hàm giảm bớt một chút đau đớn.

Cho dù Thế Huân đã tính sẽ vờ như không biết tình cảm của Lộc Hàm, nhưng trong lòng ít nhiều đã có chút khác lạ. Nói sau thì Lộc Hàm bị đau đến đổ mồ hôi cũng hoàn toàn là sai lầm của anh, là Thế Huân bảo Lộc Hàm chỉ mặc mỗi áo sơ mi trần trụi nửa người dưới, lại nhất thời kích động dùng sức ấn người ta vào quần mình cọ sát. Hơn nữa Lộc Hàm mặc kệ có bao nhiêu đau cũng sẽ không trách cứ Thế Huân nửa câu, chính là cắn chặt răng cố nén.

Thế Huân cũng không phải ý chí sắt đá, nhìn bộ dáng Lộc Hàm đỏ hốc mắt nhẫn nhẹn chịu đau, trong lòng mềm nhũn, cảm giác đau lòng trời dậy, muốn giúp cậu an ủi giảm bớt một chút, dù sau cũng không phải chưa từng giúp Lộc Hàm khẩu giao, làm như thế cũng không có gì là ghê gớm.

“Thế... Thế Huân...” Đối với Thế Huân là không có gì, nhưng Lộc Hàm cảm thấy dương vật mình không cần thận bị cọ, Thế Huân liền ngồi xổm xuống ngậm nó vào trong miệng, cảm giác được Thế Huân che chở làm Lộc Hàm đến thanh âm cũng thay đổi, lập tức cảm giác một chút cũng không đau. Thậm chí bởi vì được Thế Huân hàm trong miệng, đầu lưỡi mềm mại nhẹ liếm quy đầu, Lộc Hàm liền không chế không được lại dần dần cương.

“Lại vừa cứng! Xem ra là không đau!” Thế Huân buông ra dương vật lần thứ hai cứng rắn, mỉm cười nhẹ búng ngón tay, làm trụ thật mất thăng bằng lung lay, Lộc Hàm rên rỉ một tiếng, Thế Huân liền lại há miệng đem dương vật ngậm lấy. Lần này hoàn toàn là dẫn theo cảm giác tình dục mà khẩu giao, bất quá không cố dùng sức mút, mà chỉ ôn nhu phun ra nuốt vào, ngẫu nhiên dùng đầu lưỡi khẽ liếm lên quy đầu vài cái.

“Aha... Thế Huân Thế Huân...” Dương vật tựa hồ ở trong miệng Thế Huân lại trưởng lớn một chút, quy đầu bị liếm càng ngày càng căng, hai chân Lộc Hàm mềm nhũn không chút khí lực, chỉ có thể lấy tay vịn vào bả vai Thế Huân chống đỡ cơ thể sắp ngã. Có lẽ đối với Thế Huân mà nói, lần đầu tiên giúp Lộc Hàm khẩu giao là ở trên giường, bây giờ là ngồi xổm ở trước mặt cậu, chẳng qua là thay đổi tư thế cùng vị trí. Còn đối với Lộc Hàm, là người mình thầm yêu mười năm, người trong cảm nhận vẫn luôn cao cao tại thượng Thế Huân, cứ như vậy không một chút băn khoăn ngồi trước mặt mình phun ra nuốt vào dương vật của mình, chỉ vì muốn tình vui thích cùng khoái cảm. Có phải hay không là bởi vì thích mình mới làm đến bước này, “Tôi là bạn trai của Lộc Hàm, Ngô Thế Huân” những lời này liên tục hiện lên trong đầu, Lộc Hàm không thể không nghĩ đến, không thể không động tâm.

74. Chương 73: Lời Thề

Dương vật hàm trong miệng lại cứng thêm vài phần, khi đầu lưỡi liếm qua quy đầu, chất lỏng trong suốt không ngừng theo lỗ nhỏ tràn ra. Bên tai Thế Huân còn truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng của Lộc Hàm, thanh âm không lớn, còn dẫn theo giọng mũi không rõ ràng, một tiếng rên nhẹ khàn khàn triền miên câu lấy trái tim anh làm nó phát run. Vốn nghĩ muốn giống lần trước để Lộc Hàm bắn trong miệng mình, nhưng Thế Huân thật sự là nhẹn không được, buông ra dương vật rất nhanh đứng dậy, gấp gấp lột bỏ quần áo trên

người, thuận tiện cũng đem cái áo sơ mi đã đầy nếp nhăn duy nhất trên người Lộc Hàm xé xuống. Giờ anh không có tâm tình nhìn ngắm bộ dáng chỉ mặc mỗi một cái áo của Lộc Hàm, anh chỉ nghĩ mau chóng đem con người trần trụi kia nhanh kéo vào trong lòng ngực, bừa bãi âu yếm hôn môi.

Thế Huân ôm hôn Lộc Hàm ngã xuống giường, xoay người đặt cậu dưới thân. Khi ngấn đầu, nhìn thấy Lộc Hàm nhìn mình đầy si mê, tín nhiệm, ỷ lại, khát vọng... Thế Huân trong lòng run động, cúi đầu đưa lưỡi trực tiếp xâm nhập vào trong miệng cậu, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của đối phương cố sức mút vào, tựa hồ như muốn đem người kia ăn luôn vào trong bụng.

Lộc Hàm còn chưa từ khoái cảm của việc khẩu giao phục hồi lại, liền bị Thế Huân hôn đến đầu óc choáng váng. Thế Huân hung hãn mút, làm đầu lưỡi có cảm giác đau, nhưng Lộc Hàm lại không muốn anh rời đi môi mình, không cần biết có đau hay không, chỉ cần được anh hôn đã ngập tràn hạnh phúc. Hai tay quàng lấy cổ Thế Huân, ngẩng đầu lên chủ động đem môi của mình dán lại.

Lộc Hàm ngoan ngoãn nghênh hợp làm nụ hôn của Thế Huân cũng từ từ trở nên ôn nhu, không còn hung hăng mút, đầu lưỡi rời khỏi, liếm lên đôi môi vài cái, ở khóe miệng hạ xuống một nụ hôn dịu dàng. Kế tiếp môi anh lướt qua cái trán Lộc Hàm, lông mi, ánh mắt, chóp mũi... Mỗi một tất trên gương mặt Lộc Hàm đều bị Thế Huân dày đặc hôn xuống.

“Thế Huân... Thế Huân...” Hai người triền miên như vậy làm sổng mũi Lộc Hàm đột nhiên thấy cay cay, lại dùng sức chui vào trong ngực của anh.

“Sau này ngoan ngoãn theo tôi, đừng tìm gã đàn ông nào khác nữa, chỉ hai chúng ta thôi được không!?” Một tiếng khê gọi của Lộc Hàm đã làm tận sâu đáy lòng Thế Huân run động, trong nhất thời tâm hồn liền ấm áp, kim lòng không được thốt lời.

Chỉ hai chúng ta thôi! ! ! Nếu nói vừa rồi Lộc Hàm còn bán tính bán nghi Thế Huân có phải thích mình rồi hay không, thì giờ khắc này cậu lại nghĩ có phải tình yêu dấu kính mười năm của mình đã thành sự thật rồi hay không!?

“Hảo!” Lộc Hàm gật đầu thật mạnh, cố gắng nở nụ cười, muốn để Thế Huân nhìn thấy nụ cười hạnh phúc nhất của mình, nhưng nháy mắt, nước mắt lại tràn mi mà ra.

Thế Huân không nói, chỉ cúi đầu hôn lên khóe mắt ướt sũng của Lộc Hàm, rồi mới xé dịch thân thể xuống dưới, từ hai má Lộc Hàm bắt đầu hôn xuống.

Sau khi nói xong, Thế Huân mới ý thức được mình vừa nói cái gì, trong lòng cũng có chút hối hận, lời này sao giống thể hện quá, giống như sau này hai người sẽ sống cùng nhau vậy, nhưng làm sao có khả năng mình sẽ bao dưỡng MB này cả đời. Nhưng nhìn bộ dáng cao hứng của Lộc Hàm, kích động đến rơi nước mắt, anh lại không đành lòng sửa miệng, chỉ có thể lặng yên không nói.

Hầu kết, xương quai xanh, đầu vú... Mỗi chỗ trên thân đều được đôi môi ấm áp của Thế Huân chạm qua, Lộc Hàm vừa động tâm vừa động tình, cậu cảm thấy thân thể củamình sắp bị hòa tan bởi những nụ hôn của anh rồi, chân tay không có nửa điểm khí lực, thân thể mềm nhũn nằm dưới thân Thế Huân.

Thế Huân càng hôn càng xuống phía dưới, dương vật giữa háng lại càng cứng rắn đứng thẳng. Tách ra hai chân Lộc Hàm, môi liền hôn vào phần da thịt bên trong đùi non. Làn da Lộc Hàm so với đàn ông bình thường trắng hơn nhiều, nên chỉ cần Thế Huân nhẹ mút một chút, bên trong đùi non liền xuất hiện một dấu hôn mờ mờ. Anh cảm thấy thú vị, liếm mút thêm một hồi lâu, làm cho hai bên đùi của Lộc Hàm dày đặt một mảng hôn ngân.

“A a... Thế Huân Thế Huân...” Tầm mắt Lộc Hàm chỉ nhìn thấy được đỉnh đầu màu đen của Thế Huân không ngừng nhấp nhô ở giữa háng mình, nhưng hai chân bị anh hôn đến ngứa ngái, khoái cảm như điện lưu lan tỏa toàn thân, làm thân thể không thể khống chế bất giác run rẩy.

Càng tới gần phần đùi trong, da thịt càng trắng nõn non mịn, cảm xúc mềm mướt làm Thế Huân hôn đến nghiện, đem hai chân Lộc Hàm tách ra đến mức tận cùng, cơ hồ sắp song song thành 180 độ, thậm chí ngay cả huyệt khẩu đóng kính cũng đã lộ ra một khe hở.

75. Chương 74: Tiế Thu [h]

Chỗ huyết khẩu được một màu hồng phấn phấn nộn bao phủ, hơi hơi tách ra, theo tần suất hô hấp của Lộc Hàm mà hé ra hợp lại, sâu bên trong lỗ nhỏ như có lực hút làm cho Thế Huân không tự chủ được mà nhích lại một chút, thậm chí chóp mũi đã cọ sát vào khe hở giữa đùi. Hơi thở nóng rực của anh tiến vào trong hậu huyết, làm thân thể Lộc Hàm run rẩy càng thêm lợi hại.

Lúc đầu khi hai người sống chung, Thế Huân cảm thấy Lộc Hàm là một MB, hậu huyết dù có chặt chẽ lắm, bất quá cũng chỉ là nơi dùng để phát tiết, cho nên tùy ý đích trừu sáp đảo lộn, chỉ cần bản thân thoải mái là được.

Sau này bởi vì Lộc Hàm đối xử với anh quá tốt, làm tâm anh trở nên nhu hòa một chút, lúc ân ái cũng sẽ không đầu đá lung tung, tùy hứng vọt vào, mà mỗi lần sẽ dùng ngón tay dính nước miếng khuếch trương đến khi nó mềm mại ướt át, rồi mới chậm rãi cọ sát từng chút từng chút đi vào, Thế Huân sợ làm đau Lộc Hàm, nên luôn cố gắng cẩn thận.

Mà giờ khắc này là lần đầu tiên Thế Huân ở khoảng cách gần như vậy nhìn đến bộ vị tối bí mật của Lộc Hàm, trong lòng anh không có nửa điểm phản cảm. Có lẽ từ lúc ân ái không mang theo bao hiểm, rồi đến việc giúp Lộc Hàm khâu giao, Thế Huân bất luận là thân thể hay tâm lý, đều đã từng chút từng chút tiếp thu cùng thay đổi. Hiện tại anh nghĩ nếu mình đã bao nuôi cậu, Lộc Hàm cũng chỉ có một mình mình, dù sao cũng sẽ không tìm gã đàn ông nào khác, hai người lúc này bất luận có làm cái gì cũng không cần lo lắng bản khoản,

“Thế... Thế Huân... Không nên nhìn ...” Lộc Hàm cảm giác mộng mình bị ánh mắt nóng rực của Thế Huân nhìn đến bốc cháy, hai chân lại bị Thế Huân tách ra không có biện pháp khép lại, trong lòng Lộc Hàm vừa thẹn vừa khẩn trương, hậu huyết co rút lại càng nhanh hơn.

Một cái động khẩu nhỏ như vậy, tựa hồ cắm vào một ngón tay còn cảm thấy khó khăn, nhưng mỗi lần đều là phun ra nuốt vào cự vật to lớn của mình, nhớ tới cảm giác chặt chẽ tiêu hồn kia, khổ gian Thế Huân lập tức lại khó chịu tưởng đau. Nhìn chăm chú huyết khẩu không ngừng co rút, đôi mắt Thế Huân ánh lên sự nguy hiểm, không kìm lòng nổi liền đưa lưỡi liếm lên.

“A a... Không không...” Cảm giác được đầu lưỡi ướt át tiến vào hậu huyết, thần kinh Lộc Hàm lập tức căng thẳng, muốn né tránh Thế Huân liếm lộn, nhưng lại khẩn trương co rút lại hậu huyết, ngược lại kẹp chặt lấy đầu lưỡi Thế Huân.

Ngô... rất chặt! Nội vách tường thực mềm, đại khái do chưa khuếch trương, nên hơi có chút khô khan. Thế Huân bài khai cánh mộng Lộc Hàm, đầu lưỡi lại liếm vào càng sâu, hô... Thực ẩm, đầu lưỡi vốn dĩ đã ẩm áp, mà hậu huyết bên trong lại nóng hơn lửa. Khi anh rời khỏi, huyết khẩu đã ướt sũng nước miếng, Thế Huân nghĩ muốn liếm cho ướt thêm một chút, để dương vật tưởng đau của mình có thể nhanh chóng sáp nhập. Hiên nhiên dùng đầu lưỡi khuếch trương so với ngón tay sẽ mau hơn. Thế Huân liền đem đầu lưỡi dính lại vào hậu huyết, bắt chước động tác trừu sáp của dương vật mà tiến tiến xuất xuất.

“Ồ ô... Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm nhỏ giọng nức nở, nước mắt chảy dài, thân thể vui thích tâm hồn cũng rung động, lần đầu tiên cùng Thế Huân hôn môi, lần đầu tiên cùng Thế Huân không mang theo bảo hiểm làm tình, lần đầu tiên được Thế Huân khâu giao, lần đầu tiên được Thế Huân liếm lộn hậu huyết... Lộc Hàm cả thể xác và tinh thần đều rơi vào tay giặc, ở trong thế giới của Thế Huân mà vô pháp kiềm chế.

Đầu lưỡi Thế Huân đích trừu sáp một hồi lâu, cảm giác bên trong hậu huyết đã trở nên ẩm ướt mềm mại, liền rút ra, hậu huyết ướt sũng trong suốt lại mấp máy co rút, câu dẫn anh lại đem miệng đặt lên, bao trụ lấy hậu huyết hung hăng hút một hơi.

“A!” Lộc Hàm xé yết hầu kêu lớn một tiếng, dương vật đứng thẳng ở phía trước run rẩy, liều mạng nhin mới không trực tiếp bắn ra. Đầu Thế Huân còn đang chôn ở giữa chân cậu, Lộc Hàm làm sao dám để tinh dịch phun khắp nơi.

“Hiện tại đi vào hẳn là sẽ không đau.” Thế Huân cuối cùng cũng từ giữa hai chân Lộc Hàm rời đi, hơi nằm úp, dương vật chậm rãi đỉnh tiến vào hậu huyết. Bất quá trong lúc tiến vào, còn dùng bàn tay xoa nắn dương vật của Lộc Hàm, giúp cậu giảm bớt cảm giác không thích ứng từ hậu huyết.

“Không... Không đau... Nhanh lên tiến vào...” Lộc Hàm vừa mới bị Thế Huân làm cho sắp bắn, hiện tại chỗ nào cũng không thể không chế được, chủ động nâng mông về phía trước, chỉnh dương vật đem nuốt vào hậu huyết.

76. Chương 75: Hạnh Phúc [h]

Toàn bộ dương vật đều bị vách tường mềm mại bao vây, bên trong hậu huyết vừa nóng lại ẩm. Thế Huân lúc bắt đầu còn có thể khống chế tốc độ của mình, khi sâu khi cạn, trừu sáp từ từ, khoái cảm mặc dù không mãnh liệt, nhưng cảm giác tê dại cũng rất thoải mái. Nhưng một lúc sau, dương vật bị kích thích chảy ra càng nhiều chất nhầy, làm bên trong hậu huyết trắng mịn dính nháp, quy đầu vương về phía trước liên thống một cái, Thế Huân không thể tự chủ tăng nhanh tốc độ trừu sáp.

“Aha...” Hậu huyết bị dương vật nóng bỏng ra vào rất nhanh, quy đầu mỗi một lần đều hướng chỗ sâu nhất mà đỉnh. Thân thể Lộc Hàm liền theo đó run một chút, nhưng phía trước thẳng tắp lại không ai ngó ngang, trụ thịt lung lay lên xuống, thực sự rất khó chịu, Lộc Hàm liền nhịn không được tự mình cầm lấy nó cao thấp lộng bộ.

“Đừng tự mình lộng.” Thế Huân ương ngạnh bắt lấy bàn tay đang tự an ủi mình của Lộc Hàm. Lúc trước cùng Quan Lâm ân ái, anh không có so đo cái này, dù sao dương vật cũng là bộ vị miễn cảm nhất ở phía trước của đàn ông, an ủi một chút càng đạt thêm nhiều khoái cảm, thậm chí có khi Thế Huân còn giúp Quan Lâm xoa nắn vài cái giúp hẳn thoải mái đến bắn ra. Nhưng hiện tại, khi Thế Huân nhìn thấy quy đầu căng phồng bị nghẹn đến đỏ bừng kia, biết cậu khẳng định bị trướng đến khó chịu, nhưng anh lại không muốn cho Lộc Hàm lấy tay an ủi, mà là muốn cậu bị chính mình trừu sáp đến bắn ra, như vậy chứng minh chỉ có mình mới làm cho cậu đạt được cực hạn khoái cảm.

“Ân...” Thế Huân nói cái gì Lộc Hàm liền nghe theo cái đó, cho dù dương vật trướng đến phát đau, cũng ngoan ngoãn thả lỏng tay.

Bộ dáng nhu thuận của Lộc Hàm làm cho lòng Thế Huân mềm nhũn, không muốn cậu khó chịu, dương vật lại trừu sáp vào hậu huyết mau hơn. Nhưng đồng thời gây cho Lộc Hàm khoái cảm, Thế Huân chính mình cũng bị vui thích tra tấn đến tận cùng, giống như sắp phát điên rồi, rõ ràng mỗi một lần đều đỉnh tới chỗ sâu nhất trong thân thể cậu, nhưng anh vẫn cảm thấy vô pháp thỏa mãn, còn muốn sáp nhập càng sâu hơn một chút.

Hai chân Lộc Hàm đặt ở hai bên hông làm Thế Huân cảm thấy có chút vướng bận, liền dùng tay túm lấy chân cậu, đem nửa thân dưới của Lộc Hàm gần như nhấc lên, mông lại hoàn toàn hướng về phía trước. Thế Huân lúc này mới vừa lòng, dương vật một lần lại một lần hung hãn đâm vào hậu huyết, xương hông hai bên không ngừng đập vào cái mông mềm nhũn, phát ra âm thanh ba ba vang dội.

“A a... Thế Huân...” Tới lúc này, Lộc Hàm sao còn nhịn nổi, thân thể bị Thế Huân lấn tới lấn lui, đại não cũng bởi vậy mà trở nên mê muội, vui thích đến nước mắt che mờ, thậm chí ngay cả hô hấp đều không thông thuận, há to miệng hợp khí, chần dậm dưới thân rồi rầm hỗn độn thành một đồng, nếu là trước kia, Lộc Hàm khi bất tỉnh nhất định sẽ lấy tay bao lấy dương vật, cố gắng không để vương vãi khắp nơi, hiện tại đang ở trên giường, đáng lý còn phải cẩn thận hơn. Nhưng giờ khắc này cậu đã bị Thế Huân làm cho tâm thần bất loạn, đầu óc căn bản không thể tự suy nghĩ, sau một lần điên cuồng đỉnh tiến, tinh dịch không hề báo trước từ trụ thịt thẳng đứng phun ra ngoài, trên ngực, trên bụng Lộc Hàm nháy mắt liền dính đầy tinh dịch trắng ngà.

Lúc Lộc Hàm bất tỉnh, hậu huyết kịch liệt co rút lại, mút cho quy đầu càng cương, làm Thế Huân cơ hồ đồng thời cũng bắn ra.

Qua cơn cuồng loạn, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ của hai người đàn ông, Thế Huân buông hai chân Lộc Hàm xuống, cũng không mần trên người cậu dính đầy tinh dịch, dương vật luyến tiếc rời khỏi hậu huyết ẩm áp, trực tiếp dùng tư thế lúc giao hợp, ghé vào trên người Lộc Hàm. Trái tim hai người để sát cùng một chỗ, tình cảm mãnh liệt qua đi, cảm giác ẩm áp lại tràn ngập không gian.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm nhỏ giọng khê gọi, hai tay hoàn trụ bả vai rộng lớn của Thế Huân.

“Hửm!?” Ngô... Trong ngực của cậu hảo ẩm, Thế Huân nhắm mắt, đầu vùi vào bên gáy Lộc Hàm.

“Không có việc gì.” Lộc Hàm nhẹ nhàng đáp, Thế Huân nhìn không thấy nụ cười ngập tràn hạnh phúc trên mặt cậu.

77. Chương 76: Nhu Tình

Nằm sấp trên người Lộc Hàm một hồi lâu, ý thức Thế Huân dần dần mơ hồ, lại có cảm giác buồn ngủ. Cũng không phải bởi vì thân thể mệt mỏi chống đỡ không nổi, Thế Huân thân thể khỏe mạnh, cũng đứng chuẩn tám múi cơ bụng, hiện tại có làm thêm một lần cũng không thành vấn đề.

Nhưng khi Thế Huân không tận lực khống chế dục vọng của mình đối với Lộc Hàm, làm nhiều lần đối với thân thể hai người cũng không tốt. Dù cho thân thể Thế Huân tốt, cũng không phải làm bằng kim cương, miệt mài quá độ một ngày nào đó sẽ bị dầu hết đèn tắt tinh tấn thân vong. Lộc Hàm thì khỏi phải nói, gầy tong teo, có khi bị anh làm bắn đến hai lần, lúc sau chân nhuyển đến đứng cũng phải dùng hết sức. Hiện tại Thế Huân có chút làm biếng là bởi vì sau khi thể xác và tinh thần đều cực hạn thỏa mãn, hai người cùng rút vào nhau gây cho anh cảm giác ẩm áp, Thế Huân không muốn rời khỏi thân thể ẩm áp của Lộc Hàm. Nhưng tinh dịch bắn trong hậu huyết cần phải rửa sạch, Thế Huân nằm sấp trên người Lộc Hàm một hồi lâu sau, mới không tình nguyện chậm chạp ngồi dậy.

Thế Huân đem dương vật rời khỏi hậu huyết, lấy khăn tay lau tinh dịch trên người cả hai, rồi mới bế Lộc Hàm đi vào phòng tắm giúp cậu rửa sạch sẽ tinh dịch còn sót lại.

“Dù sao buổi chiều cũng không làm cái gì, nghỉ ngơi một lúc đi.” Sau khi từ phòng tắm đi ra, Thế Huân thấy thời gian còn sớm, ngẫm lại cũng không còn chuyện gì, lại nhìn thấy Lộc Hàm biểu tình mệt mỏi, liền chủ động muốn nghỉ ngơi.

“Àn.” Lộc Hàm lên tiếng, nhưng vẫn đứng ở trước cửa không biết nên làm sao. Cậu đương nhiên muốn được như ngày hôm qua cùng ngủ một giường với Thế Huân. Nhưng là anh không có mở miệng bảo mình ở lại, nếu bạo dạng trèo lên giường lỡ như khiến anh mất hứng thì sao. Tuy nói hôm nay Thế Huân nói mấy điều thật khiến cho Lộc Hàm nghĩ là anh thích cậu, rất giống. Nhưng Lộc Hàm rất để ý đến Thế Huân, tự hứa chính mình không được có nửa điểm sơ xuất, bộ dáng luôn luôn thật cẩn thận.

“Em đứng ở cửa làm chi, còn không mau lên giường ngủ.” Thế Huân tự trèo lên giường, quay đầu nhìn lại vẫn thấy Lộc Hàm gốc lẳng đứng ở cửa không biết suy nghĩ cái gì, khó hiểu hướng cậu vẫy vẫy tay.

“A! Em lập tức qua.” Trong lòng mừng như điên, Lộc Hàm một đường vội vàng chạy tới, nhanh tay lẹ chân leo lên giường, tiến vào ổ chăn ngoan ngoãn nằm bên cạnh Thế Huân.

“Được rồi, ngủ đi.” Thế Huân nghiêng thân, cánh tay ôm lấy bả vai Lộc Hàm, đưa thân thể ẩm áp của cậu vào trong ngực, đầu vùi vào bên vai Lộc Hàm nhắm mắt lại.

Hô hấp truyền vào trong tai dần dần chuyển nhẹ, Lộc Hàm cũng ở trong lòng ngực ẩm áp của Thế Huân ngập tràn hạnh phúc mà bình yên ngủ.

Khi Lộc Hàm tỉnh lại, sắc trời ngoài cửa sổ đã gần hoàng hôn, nghiêng đầu, nhìn thấy Thế Huân vẫn đang ngủ say. Lộc Hàm đưa tay lên, ngón tay thật cẩn thận miêu tả gương mặt của Thế Huân, lông mày anh khí, cái mũi thẳng tắp, đôi môi no đủ... Lộc Hàm nhìn chăm chú vào đôi môi hồng nhuận của Thế Huân hồi lâu, đầu cuối sát vào, miệng nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, rồi mới nhanh chóng rời đi. Tuy rằng lúc

hai người ân ái từng hôn mãnh liệt hơn vầy gấp trăm lần, vậy mà nụ hôn chuồn chuồn lướt nước này lại làm cho lòng cậu vô cùng ngọt ngào.

Lộc Hàm sợ quấy rầy đến Thế Huân ngủ, lại nhanh chóng ngoan ngoãn nằm yên, mở miệng không phát ra tiếng, cười ngây ngô một lúc mới nhớ tới giờ nấu cơm chiều cho Thế Huân. Nếu lúc rời giường anh có thể uống một chén cháo nóng hổi, tâm tình nhất định sẽ rất tốt.

Lộc Hàm cẩn thận nâng lên cánh tay đang để trên ngực mình, thân thể chậm rãi chui khỏi ổ chăn, cẩn thận giúp Thế Huân chỉnh lại chăn, yên lặng bước ra khỏi phòng ngủ.

“Lạch cạch” một tiếng, cửa phòng truyền đến tiếng đóng cửa, Thế Huân mở mắt ra, đưa tay sờ sờ môi mình, mặt trên tựa hồ còn lưu lại độ ấm của Lộc Hàm.

Thế Huân đã sớm tỉnh, nhưng là quyến luyến thân thể ấm áp trong lòng ngực nên không muốn rời giường, lại sợ mình lộn xộn như lần trước sẽ đánh thức Lộc Hàm, liền tiếp tục nhắm mắt không động đậy ôm cậu. Khi ngón tay Lộc Hàm xoa hai má mình, Thế Huân cảm giác có chút ngứa, nhưng lại không muốn mở mắt phá vỡ không khí tốt đẹp này. Một lát sau, ngón tay dừng lại hơn nửa ngày không có động tĩnh, lúc Thế Huân muốn mở mắt ra nhìn xem Lộc Hàm đang làm gì, thì đột nhiên đôi môi truyền đến cảm xúc ấm áp mềm mại, trái tim anh run lên, nháy mắt trong lòng ngọt ngào đến ngàn vạn lần.

Không còn Lộc Hàm ở trong ngực, Thế Huân cảm thấy ổ chăn đều dần dần trở nên lạnh như băng, cũng không muốn nằm nữa, liền rời giường ra khỏi phòng ngủ.

Aaaa~~ thật là ngọt mà :3 :3 cuối cùng thì băng cũng chịu tan rồi nhĩ ^__^

78. Chương 77: Ấm Áp

Ra khỏi phòng, Thế Huân bị mùi cháo nồng đậm dẫn tới bếp.

“Chờ thêm một chút, cơm chiều sắp xong rồi.” Đang bận rộn thì Lộc Hàm nghe được tiếng bước chân, cậu quay đầu lại hướng Thế Huân cười, liền vội vàng quay lại tiếp tục chuẩn bị cơm chiều.

“Không cần vội.” Thế Huân trả lời một câu, nhưng vẫn chưa rời khỏi phòng bếp. Thân thể anh dựa vào tường ngẩng nhìn Lộc Hàm bận rộn tới lui, tuy rằng bận rộn, nhưng đầu vào đấy. Trong đầu Thế Huân lại đột nhiên nhớ tới lúc trước Quan Lâm muốn anh nấu cơm ỉnh từng nói một câu: tự mình nấu cơm cho người yêu ăn, cũng là một dạng biểu đạt tình yêu.

Cơm chiều rất nhanh liền làm xong, Thế Huân phụ bưng thức ăn ra bàn. Hai người ngồi xuống đối mặt, cơm chiều là món cháo gạo nếp Thế Huân yêu thích nhất, phối hợp với món rau xanh màu sắc tươi sáng dễ tiêu hóa, tuy nói kiểu dáng đơn giản, nhưng dù sao cơm chiều cũng không nên ăn quá nhiều dầu mỡ. Trong khoảng thời gian Thế Huân cùng Lộc Hàm sinh hoạt cùng nhau, trừ nghề Lộc Hàm rất tinh xảo, làm cho Thế Huân mỗi bữa đều ăn đến no. Nhưng bởi vì thức ăn phối cực kỳ hợp lý, Thế Huân một chút thịt dư cũng không có, ngược lại thân thể so với trước kia càng khỏe mạnh hơn.

Ăn xong cơm chiều, Lộc Hàm thu thập xong, cùng Thế Huân ngồi trong phòng khách xem tivi. Khi cánh tay Thế Huân choàng qua, Lộc Hàm thả lỏng thân thể dựa vào bên người anh, hai người thân thiết cùng một chỗ, ngẫu nhiên trong TV xuất hiện một đoạn hấp dẫn nào, hai người sẽ không hẹn mà cùng nghiêng đầu nhìn nhau cười hoặc nhỏ giọng nói chuyện với nhau vài câu.

Tràng hoan ái lúc chiều kia đã là cực hạn thỏa mãn, hơn nữa dựa vào nhau như vậy tuy không bằng lửa nóng mãnh liệt lúc ân ái, nhưng cảm giác ấm áp làm cho Thế Huân quyến luyến say đắm, anh sẽ không lại đòi hỏi, chỉ choàng lấy bả vai Lộc Hàm cùng chăm chú xem TV, lúc tới những tiết mục quảng cáo nhằm chán, anh sẽ đưa tay xoa lấy mái tóc ngắn mềm của Lộc Hàm, hoặc là nắm một bàn tay của cậu lên vuốt ve thường thức.

“Ngày mai còn phải đi làm, về phòng ngủ thôi.” Trời dần khuya, Thế Huân nhìn lên đồng hồ đã điểm mười giờ. Sáng mai thứ hai phải đi làm sớm, Thế Huân cầm lấy điều khiển tắt TV, cầm tay Lộc Hàm, hơi dùng sức kéo cả cậu và mình đứng dậy. Sau đó anh cũng không buông tay, trực tiếp kéo Lộc Hàm trở về phòng ngủ.

Lúc Thế Huân cởi quần áo, Lộc Hàm đi trải ga giường. Thế Huân lên giường tiến vào ổ chăn, bên trong lạnh như băng. Đợi cho Lộc Hàm cởi quần áo tiến vào đến, Thế Huân lập tức kéo cậu ôm vào ngực, ôm nhau ấm áp làm cơn uể oải kéo tới, hai người rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm thứ hai, Lộc Hàm thật sự tỉnh ngủ trước Thế Huân, rón rén rời khỏi cái ôm ấm áp của anh để chuẩn bị làm bữa sáng.

Cảm giác ấm áp vui vẻ chỗ ngực đột nhiên biến mất, đang mơ ngủ Thế Huân nhắm mắt quơ quào lung tung, đem Lộc Hàm đang định chui ra khỏi chăn một lần nữa ôm vào trong ngực, hai tay hai chân gắt gao cuốn lấy thân thể cậu.

Lộc Hàm nằm trong ngực anh không thể động dậy, lại không đành lòng quấy rầy Thế Huân nghỉ ngơi, chỉ có thể im re mặc anh ôm cứng ngắt. Nhưng thời gian từng phút từng phút trôi qua, nếu không rời giường làm bữa sáng, có lẽ sáng nay Thế Huân phải nhịn đói.

“Thế... Thế Huân, em phải rời giường nấu bữa sáng.” Lộc Hàm bất đắc dĩ đành phải vỗ nhẹ cánh tay Thế Huân.

“Àn... Ôm thêm một chút đã.” Thế Huân mơ hồ lẩm bẩm một câu, đem Lộc Hàm ôm chặt hơn chút nữa.

Cũng may Thế Huân giữ lời nói, không lâu sau liền buông Lộc Hàm ra. Cậu vội vàng rời giường, lung tung mặc quần áo, còn không kịp rửa mặt đã ngay lập tức chạy tới phòng bếp.

Bản thân Thế Huân cũng không phải là người thích ngủ nướng, chỉ bởi vì ôm Lộc Hàm quá mức ấm áp, mới không muốn thức dậy mà thôi. Sau khi Lộc Hàm dậy, anh cũng liền rời giường, thông thả mặc quần áo, rồi mới chậm rãi đi rửa mặt.

Khi Thế Huân ra khỏi phòng ngủ, bữa sáng nóng hổi đã được để trên bàn ăn. Lộc Hàm thừa dịp lúc Thế Huân ăn điểm tâm liền đi rửa mặt đánh răng, sau khi rửa mặt xong thì Thế Huân gần như đã sắp ăn xong bữa sáng, mắt thấy đã đến thời gian đi làm, Lộc Hàm tùy tiện ăn một hai thìa cơm rồi vội vàng thu thập bàn ăn.

Hai người theo thang máy xuống lầu, Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm đến công ty.

79. Chương 78: Từ Chức

“Tan tầm nhớ tới đây đợi tôi, chúng ta cùng đi chợ mua thức ăn.” Như trước, Thế Huân chạy đến gần công ty thì dừng xe, lúc Lộc Hàm mở cửa xe định bước xuống, Thế Huân nghiêng đầu dặn dò một câu.

“Àn.” Lộc Hàm tươi cười gật mạnh đầu, tâm tình sung sướng xuống xe đi nhanh vào tòa nhà Ngô thị.

Lộc Hàm theo thang máy đến phòng tài chính, cũng những đồng nghiệp lướt qua chào buổi sáng, đi đến bàn làm việc của mình ngồi xuống, mở máy tính chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc.

“Lộc Hàm, cậu đến đây một chút.” Quản lý tài chính từ cửa phòng ló ra, hướng Lộc Hàm hô một tiếng.

“Quản lý, anh có chuyện gì mà tìm tôi vậy!?” Lộc Hàm từ chỗ ngồi đứng lên đi vào phòng quản lý.

“A, công tác của cậu đã chuyển giao gần như xong rồi. Nhanh viết đơn từ chức, tôi cầm đến cho Ngô tổng ký là cậu có thể đi được.” Quản lý không kiên nhẫn nhíu mày. Nếu không phải việc chuyển giao công việc tương đối phiền toái, hẳn đã cho Lộc Hàm rời đi Ngô thị từ sớm. Dù sao sai lầm lần đó là do Lộc Hàm nhận giữ hân, tuy rằng lúc đó Lộc Hàm không nói cái gì, còn vô duyên vô cớ đòi từ chức. Nhưng quản lý lo lắng

một ngày nào đó Lộc Hàm chạy đến trước mặt Thế Huân làm sáng tỏ chuyện này, chính mình có mà chết à. Cho nên, khiến cho Lộc Hàm càng sớm rời đi, quản lý tài chính mới có thể chân chính yên lòng.

“Àn... Hảo.” Lộc Hàm sửng sốt rồi mới gật đầu đáp ứng. Khi cậu cùng Thế Huân sống chung, hai người không hề đề cập đến vấn đề công việc, có lẽ là do báo cáo tài chính bị lỗi lần đó khiến anh đối với năng lực làm việc của cậu cực kỳ thất vọng, khinh thường không muốn cùng cậu đàm luận công việc.

Hơn nữa Thế Huân cũng không muốn đồng nghiệp trong công ty biết quan hệ của hai người. Lúc trước anh cùng Quan Lâm bên nhau, ở trước mắt đồng nghiệp cười cười nói nói không hề kiên kỵ. Chính là đối với cậu, mỗi lần Thế Huân đều lái xe đến khu vực phụ cận, cố gắng sai biệt thời gian hai người vào công ty, sợ người bên ngoài nhìn ra manh mối.

Lộc Hàm trong lòng một trận khó chịu, mình không phải quá tham lam sao, sao có thể vọng tưởng so sánh cùng Quan Lâm!? Có lẽ là gần đây Thế Huân đối với mình quá tốt, làm cho lòng tham của mình càng ngày càng nhiều, những thứ muốn có cũng càng nhiều hơn. Nhưng Thế Huân chung quy không muốn mình ở lại công ty, hơn nữa lúc trước chính mình còn đưa đơn từ chức, Lộc Hàm nghĩ không nên để quản lý khó xử, vẫn là rời đi sẽ tốt hơn.

Còn chuyện bản báo cáo tài chính, dù sao mình cũng rời đi Ngô thị, Thế Huân có biết hay không cũng không sao cả, coi như là giúp quản lý xuôi chèo mát mái đi. Bất quá Lộc Hàm cũng hy vọng qua bài học lần này, thái độ công tác của quản lý có thể cẩn thận một chút, đừng làm Thế Huân mang thêm phiền toái. Còn chính mình... Lộc Hàm cảm thấy nếu sau này không thể ở Ngô thị vì Thế Huân làm việc, vậy trong sinh hoạt hằng ngày càng toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, đối anh tốt hơn.

“Không còn việc gì, cậu mau đi viết đơn từ chức đi.” Quản lý tài chính không biết Lộc Hàm thấp đầu suy nghĩ cái gì, sợ cậu thay đổi chủ ý, vội vàng phát phát tay ý bảo Lộc Hàm rời đi.

“Àn.” Lộc Hàm xoay người rời khỏi phòng quản lý.

Thế Huân từ giữa bản văn kiện ngừng đầu lên, tựa đầu ra sau ghế ngồi, đưa tay xoa bóp mi tâm, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút.

Không biết cơm chiều Lộc Hàm sẽ nấu món gì!? Cháo gạo nếp cậu nấu rất ngọt ngào thơm ngon, thật sự là ăn trăm lần cũng không chán. Còn có món rau xanh lần trước kêu là gì ấy nhỉ!? Nghe cậu nói hình như là một loại rau dại, mình ngày trước từng ăn sơn trân hải vị, bất quá món kia lại chưa bao giờ ném qua, vị vừa thơm vừa giòn, hay là bữa nay kêu cậu làm cái này cũng ngon lắm.

Àn... Buổi tối làm tình nên dùng tư thế từ phía sau đi! Cho cậu nằm sấp trên giường, mông cao cao nhếch lên, hậu huyết phần nộn bị kéo ra, mình có thể tận tình liếm lộng, lúc dương vật cắm vào ướt át mềm mại, bên trong hậu huyết lại rất nóng... Chết tiệt! Khổ gian thậm chí có phản ứng, nếu ở nhà chắc chắn sẽ đem cậu kéo lại ngay lập tức... Ngô... Càng nghĩ càng chịu không nổi, có nên tìm một cái cốc kêu cậu từ phòng tài chính lên đây không ta...

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, phá vỡ đầu óc đang mơ màng của Thế Huân.

“Ngô tổng, Quản lý tài chính có một tài liệu cần chữ ký của ngài.” Thế Huân thu liễm tâm tình nghe điện thoại, trong điện thoại là thanh âm của thư ký.

“Cho ông ta vào đi.” Thế Huân ngồi thẳng dậy, tùy tay sửa lại một chút quần áo.

“Ngô tổng, đây là đơn từ chức của nhân viên phòng tôi, Lộc Hàm, làm phiền ngài ký tên dùm.” Quản lý tài chính đẩy cửa tiến vào, đem văn kiện cung kính để lên bàn làm việc trước mặt Thế Huân.

80. Chương 79: Rời Đi

Đơn từ chức của Lộc Hàm!? Thế Huân cầm lấy văn kiện trên bàn, trên giấy chữ viết được đánh máy, cách hành văn cứng ngắt, cùng những đơn từ chức bình thường không có gì khác nhau.

Thế Huân luôn kiên dè không để nhân viên công ty biết mình cùng Lộc Hàm có quan hệ, trước kia khi cùng Quan Lâm còn hôn nhau ở trước mặt mọi người, dù người khác ở sau lưng bàn tán cũng không quan tâm, dù sao Thế Huân cùng Quan Lâm xét về gia thế lẫn ngoại hình đều tương xứng, người khác có nghị luận cũng không nói lời khó nghe. Nhưng Lộc Hàm làm sao có thể cùng Quan Lâm đánh đồng, dù bỏ qua thân phận MB của cậu và quan hệ bao dưỡng của hai người, chỉ riêng chuyện tổng giám đốc và nhân viên ở cùng nhau là đã có chuyện để người khác chê trách rồi. Cho nên trước khi Thế Huân có ý định bao dưỡng, đã bảo Lộc Hàm phải từ chức ở Ngô thị, bất quá Thế Huân nhớ lúc ấy cậu cũng rất tức thời, nói rằng bởi vì báo cáo sai lầm nên đã sớm đưa đơn từ chức.

Thế Huân cầm lấy bút đang chuẩn bị ký vào thì dừng lại. Tuy rằng chính mình là người muốn Lộc Hàm từ chức, hơn nữa cậu rời đi thì mình cũng không cần lo lắng quan hệ của cả hai sẽ bị đưa ra ánh sáng. Nhưng dù sao cũng đã ở chung một khoảng thời gian, Lộc Hàm đối xử với mình tốt như vậy, lại còn thích mình. Điều này làm cho Thế Huân có chút mềm lòng, nếu cứ như vậy trực tiếp dứt khoát khiến cậu rời đi, Lộc Hàm có thể hay không sẽ không thoải mái?

“Ngô tổng, Ngô tổng.” Quản lý tài chính nhìn thấy Thế Huân cầm bút do dự, bộ dáng không biết có nên kí hay không, rất sợ anh sẽ không để Lộc Hàm rời đi, làm bại lộ chuyện báo cáo sai lầm lần đó, liền lên tiếng nhắc nhở Thế Huân.

Thôi đi, dù sao Lộc Hàm cũng đã nộp đơn từ chức, chính mình không ký ngược lại là không bình thường. Lộc Hàm nếu không đi làm, liền ở nhà chăm sóc nhà cửa, nấu cơm ỉn ỉn cũng không tệ, vốn là mình bao nuôi cậu, cứ như vậy quan hệ của hai người lại càng hợp lý. Minh sau này chỉ cần đối đãi cậu tốt hơn, cho cậu nhiều tiền thêm một chút, thích cái gì liền mua cái đó... Nghĩ đến đây, Thế Huân nhanh chóng ký xuống đơn từ chức.

“Lộc Hàm lúc trước làm sai, nhưng nói sao cũng là nhân viên lâu năm ở Ngô thị, kết toán lương nhớ thêm cho cậu ấy hai tháng tiền lương.” Thế Huân sau khi ký xong đưa trả lại đơn từ chức cho quản lý, còn dặn thêm một câu.

“Ngô tổng thật sự là cảm thông cho cấp dưới, tôi thay mặt Lộc Hàm cảm ơn ngài trước. Ngô tổng, nếu không còn chuyện khác, tôi xin phép đi trước.” Nhìn thấy chữ ký của Thế Huân, tâm quản lý cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sau khi tiếp nhận văn kiện còn nín hót Thế Huân vài câu.

“Anh cứ đi trước” Thế Huân gật gật đầu, ý bảo quản lý tài chính có thể đi.

“Lộc Hàm, cậu cần gì phải thay tên quản lý cáo già đó chịu tiếng xấu, cậu cứ vậy mà rời Ngô thị không thấy oan uổng sao!?”

”Lộc Hàm a, gặp Ngô tổng đem sự việc nói rõ ràng đi!”

“Nhất định phải cho quản lý một bài học, để coi ông còn dám ý vào chức vị ức hiếp chúng ta hay không .”

... ..

“Việc này không liên quan đến quản lý, là tôi tự mình muốn tức chức thôi.” Lộc Hàm đem vật dụng trên bàn của mình bỏ vào trong thùng, thu dọn xong mới ngẩn đầu nhìn những đồng nghiệp đang thảo luận, cười cười giải thích nguyên nhân là do tự mình muốn từ chức.

“Lộc Hàm, cậu quá thành thật, mới bị quản lý bắt chịu tội thay, sau này làm việc gì cũng nên suy tính kỹ hơn.”

“Thật là Lộc Hàm, sau khi cậu đi rồi, sẽ không còn ai thay tôi tăng ca .”

“Trước kia tôi có gì không hiểu, đều nhờ Lộc Hàm chỉ giúp.”

“Lộc Hàm, sau này liên hệ thường nha...”

... ..

Trước kia Lộc Hàm ở phòng tài chính nổi danh là “Người hiền lành” . Thường xuyên đem công việc của người khác lãnh lên người mình, hoặc là chủ động thay đồng nghiệp tăng ca, chỉ cần có người cầu cậu giúp đỡ, dù cho làm cậu khó xử cậu cũng đáp ứng, cho nên, mặc kệ người khác đánh giá ra sao về Lộc Hàm, nói

cậu ngọc cũng tốt, nói cậu quá thành thật cũng được, ít nhất ở bên ngoài quen biết cũng không tệ. Lúc rời đi, một đồng đồng nghiệp dĩ nhiên lưu luyến không muốn chia tay.

“Cảm ơn mọi người đã chiều cố, sau này có cơ hội sẽ trở lại gặp mọi người. Tôi sắp đi rồi, cũng nên nói với quản lý một tiếng.” Lộc Hàm tách khỏi đám đồng nghiệp vây quanh mình, đi đến gõ cửa phòng quản lý.

“Vào đi. Lộc Hàm...” Nhìn đến người vào là Lộc Hàm, quản lý lập tức nhiệt tình đứng dậy khỏi ghế.

“Quản lý, đồ vật tôi đã thu thập xong, trước lúc đi nên đến chào anh một tiếng.” Tuy rằng đã không còn là nhân viên Ngô thị, nhưng thái độ Lộc Hàm vẫn ôn hòa như mọi ngày, cũng không nhắc đến chuyện thay quản lý nhận sai lầm lần trước.

“Ngô thị mất đi một nhân viên tốt như cậu thật là đáng tiếc. Đây là tiền lương tháng này của cậu, Ngô tổng còn dặn tôi cho cậu thêm hai tháng lương nữa.” Lộc Hàm đi lần này làm trong lòng quản lý hoàn toàn yên tâm, thái độ cũng tốt lên nhiều lắm, cầm phong bì trên bàn tùm tùm nhét vào tay Lộc Hàm.

“Cám ơn Ngô tổng, cảm ơn quản lý. Tôi đi trước đây.” Trong lòng Lộc Hàm tuy rằng kinh ngạc vì Thế Huân ỉnh nhiều tiền như thế, nhưng ở trước mặt người ngoài cũng không tỏ thái độ gì, lễ phép khách khí nói lời cảm tạ.

“Tốt lắm tốt lắm, có rảnh về thăm mọi người nha.” Quản lý nhanh chóng tiễn Lộc Hàm ra khỏi văn phòng.

Lộc Hàm lại cùng các đồng nghiệp khách sáo nói thêm vài lời từ biệt, sau đó ôm đồ của mình rời khỏi Ngô thị.

có ai nhớ ra hông :)))) nhớ vote và cmt cho ta có thêm tinh thần edit nữa nhá :))))

Sẵn đây ta cũng muốn pr một chút =)))) là ta đang chuẩn bị edit 1 bộ nữa của HunHan “Yêu là không sợ gì cả” ta sẽ sớm cho nó ra lò :3 :3

81. Chương 80: Cùng Một Chỗ

Lộc Hàm ôm thùng đồ rời khỏi Ngô thị. Năm đó là vì muốn thường xuyên được nhìn thấy Thế Huân nên mới vào Ngô thị, hiện tại lại coi như là vì anh mà rời đi nơi này. Lộc Hàm xoay người ngẩng đầu lên, nhìn văn phòng tổng giám đốc ở tầng lầu cao nhất.

Thế Huân lật xem tài liệu, nhưng luôn không có cách nào tập trung tinh thần.

Quản lý chắc đã đem đơn từ chức giao cho Lộc Hàm rồi đi!? Từ thời khắc này cậu đã không còn là nhân viên Ngô thị, có khi nào đã dọn đồ rời đi rồi không!?

Thế Huân đứng lên đi về phía cửa sổ, hơn hai mươi tầng nhìn xuống, người ta tựa như con kiến, cái gì cũng không thấy rõ. Thế Huân đưa tay lên xem, cách giờ tan tầm còn một khoảng thời gian. Nếu hiện tại Lộc Hàm rời khỏi công ty, cậu có thể đi đâu!? Trong khoảng thời gian hai người sống chung, anh cũng chưa từng đưa chìa khóa nhà cho Lộc Hàm.

Lộc Hàm ngưỡng đầu nhìn thật lâu, trừ bỏ cửa kính cái gì cũng nhìn không thấy. Cuối đầu thở dài một hơi định rời đi, nâng bước mới phát giác mình hiện tại không biết đi nơi nào.

Nếu bây giờ trở về nhà Thế Huân, cậu không có chìa khóa, gọi điện thoại hỏi Thế Huân, Lộc Hàm càng không có cái dừng khí đó. Nếu quay về nhà mình, lỡ bị mẹ nhìn thấy mình ôm một đồng vật phẩm ở công ty thì làm sao giải thích đây. Lộc Hàm đã nói với mẹ mình chuyển công tác, cậu cũng không dám nói mình đã từ chức.

Lộc Hàm mở mắt đứng trước cửa đại sảnh Ngô thị không biết nên đi nơi nào. Di động trong túi đột nhiên vang lên, Lộc Hàm đành phải để thùng đồ xuống đất, lấy điện thoại ra, vừa nhìn vào thì ra là Thế Huân gọi tới.

“Em hiện đang ở đâu!?” Lộc Hàm vừa bắt máy, trong điện thoại liền truyền ra tiếng nói vội vàng của Thế Huân.

“Em... Em ở trước cửa công ty.” Lộc Hàm bị Thế Huân hỏi bất ngờ, nói chuyện liền có chút nói lắp.

“Tôi cũng vừa xong việc. Hôm nay có thể về nhà sớm một chút, em cứ đi lại chỗ cũ chờ tôi, chúng ta lát nữa gặp lại!” Thế Huân vừa mới nói xong liền lập tức cúp điện thoại.

Bên tai tiếng “Tút, tut” truyền đến một hồi lâu, Lộc Hàm mới hồi phục lại tinh thần, xoay người ôm lấy thùng đồ hướng chỗ hẹn của hai người mà đi.

Màn hình di động dần tối, Thế Huân quay đầu nhìn đồng văn kiện chất cao thành núi nhú mây, nhưng rồi lập tức cầm lấy áo khoác rời khỏi văn phòng, cơ hồ là một mạch chạy tới thang máy, nóng vội đến mức ấn nút mấy cái liền, lúc vào thang máy mắt luôn nhìn chăm chăm các con số cho đến khi xuống đến tầng trệt, ra thang máy liền lập tức chạy nhanh ra bãi đỗ xe.

Cách nơi hai người hẹn gặp còn một khoảng, Lộc Hàm xa xa đã thấy xe của Thế Huân, tiếp theo trong tầm mắt liền xuất hiện thân ảnh của anh đang hướng chỗ mình rất nhanh chạy đến. Lộc Hàm trong lòng có chút kinh ngạc, từ lúc Thế Huân cúp điện thoại tới giờ chỉ mới một lúc, anh ra khỏi văn phòng, theo thẳng máy xuống lầu, còn đến bãi đỗ xe... nếu tính thời gian thì không thể mau như thế.

“Tôi giúp em cầm.” Thế Huân mới vừa chạy đến trước mắt Lộc Hàm, liền vươn tay muốn bắt lấy thùng đồ trong tay cậu.

“Không... Không cần.” Lộc Hàm nào dám để Thế Huân cầm đồ giúp mình, ôm thùng đồ không chịu buông tay.

“Đưa cho tôi.” Thế Huân dùng thêm chút lực đoạt lấy thùng đồ trong tay Lộc Hàm, xoay người đi lại xe.

Lộc Hàm cũng chỉ đành tay không đi theo phía sau Thế Huân.

“Ngô tổng, cảm ơn ngài cho tôi nhiều hơn hai tháng tiền lương.” Nhớ lại tiền lương lúc này, Lộc Hàm cảm thấy nên nói một lời cảm ơn với anh, dù sao quản lý chắc không có chuyện truyền lời cảm ơn của mình đến anh. Dù rằng lúc này cậu không còn là nhân viên Ngô thị, nhưng nếu đã nhắc tới tiền lương, Lộc Hàm nghĩ giải quyết công việc thì nên xưng hô là Ngô tổng.

“Không có gì. Sau này... Bất luận là ở đâu, em cứ trực tiếp gọi tôi là Thế Huân đi.” Lộc Hàm cảm tạ làm cho Thế Huân bối rối, hơn nữa một tiếng “Ngô tổng” kia đặc biệt có vẻ khách sáo, trong lòng Thế Huân có chút không biết tư vị. Cho nên cố ý dẫn lại một câu.

“Àn.” Lộc Hàm nhẹ nhàng đáp ứng. Dù biết là do mình đã rời khỏi Ngô thị nên Thế Huân mới nói thế, nhưng nghe đến Thế Huân chính miệng nói ra, trong lòng Lộc Hàm vẫn có chút cao hứng.

Thế Huân đem thùng đựng vật phẩm của Lộc Hàm bỏ vào phía sau xe, sau đó mở cửa xe ngồi vào, Lộc Hàm cũng ngồi xuống ghế phụ.

Thế Huân khởi động xe, bên trong giống như trước kia là một khoảng im lặng, có lẽ là sợ quấy rầy Thế Huân lái xe, cho nên bình thường khi Lộc Hàm ở trên xe rất ít khi mở miệng. Bình thường Thế Huân đều rất hài lòng cậu về điểm này, nhưng hôm nay không biết tại sao, từ kính hậu nhìn thấy Lộc Hàm mím môi không nói, làm Thế Huân cảm thấy không khí vô cùng áp lực, muốn nói gì đó để phá vỡ không khí yên lặng này.

“Đúng rồi, em buổi tối làm món kia... kêu tên là gì ấy nhỉ... chính là loại rau đại lần trước...” Nghĩ nửa ngày, Thế Huân cuối cùng cũng tìm được một đề tài mà cả hai cùng thấy hứng thú để nói.

“Được, lát nữa đi ngang qua chợ anh ngừng lại, em xuống xe đi mua một ít.” Thế Huân chủ động nói muốn ăn dĩ nhiên Lộc Hàm không thể không làm, nghiêng đầu tươi cười đáp ứng.

“Tôi một mình ngồi trên xe cũng buồn, cùng đi mua đi.” Nhìn thấy Lộc Hàm tươi cười, áp lực lúc nãy của Thế Huân đột nhiên hoàn toàn tan biến. Anh một tay cầm lái, tay kia thì trượt xuống cầm lấy tay Lộc Hàm.

“Ân.” Lộc Hàm trong lòng ấm áp, cũng trở tay cầm lấy tay Thế Huân.

82. Chương 81: Giao Tâm

Sau khi mua đồ ăn xong hai người trở về nhà, Lộc Hàm xách đồ ăn đi vào nhà bếp nấu cơm, Thế Huân không giống bình thường dựa cửa “Thưởng thức” thân ảnh Lộc Hàm nấu cơm, mà là một mình trở về phòng ngủ.

Thế Huân từ ngăn kéo tủ lấy ra một xâu chìa khóa, đây là trước khi Quan Lâm đi trả lại chìa khóa nhà cho anh. Căn nhà này trước kia có thể nói là vùng trời nhỏ của anh và Quan Lâm, khi Thế Huân mua nhà và giao chìa khóa cho Quan Lâm, là thật tâm tính toán cùng hân thiên trường địa cửu, nhưng kết thúc của hai người lại là chia tay, Quan Lâm đem chìa khóa trả lại.

Thế Huân đã nghĩ lần sau nếu có đem chìa khóa tặng đi, nhất định phải cẩn thận suy xét, nếu tặng ra ngoài rồi, sẽ không để người đó lại trả trở về! Cho nên chìa khóa này đối với Thế Huân có ý nghĩa đặc biệt, hiện tại không biết có nên giao cho Lộc Hàm không!? Cậu dù sao cũng chỉ là một MB do mình bao dưỡng mà thôi, chẳng lẽ một khi chấm dứt bao dưỡng còn muốn cậu quay lại!?

Nhưng mà... Thế Huân nhớ tới bản thân lo lắng Lộc Hàm không có chìa khóa, sợ cậu không vào được nhà, liền bỏ lại đồng công việc chất cao như núi, muốn lái xe chở cậu về nhà, thậm chí còn sợ để cho Lộc Hàm đợi lâu, chính mình một mạch chạy tới bãi đỗ xe. Nếu lần sau gặp lại chuyện này, mà mình không thể rời đi được, chẳng lẽ để cho Lộc Hàm lưu lạc ở trên đường!? Thế Huân trong đầu không tự chủ hiện ra bộ dáng Lộc Hàm cô đơn luống cuống đứng ở trên đường, tâm lại như bị ai nhéo đau.

Thế Huân khó xử nắm chìa khóa trong tay.

“Thế Huân, cơm chiều làm xong rồi.” Cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ của Lộc Hàm, đánh gãy suy nghĩ của Thế Huân.

“Ừ, tôi ra liền” Thế Huân đứng lên, tiện tay đem cái chìa khóa cất vào trong túi.

Khi Thế Huân ra khỏi phòng ngủ, Lộc Hàm đang bận rộn đem cơm chiều dọn lên bàn ăn.

“Đi rửa tay đi, thừa dịp còn nóng ăn kéo nguội!” Lộc Hàm trên tay bận việc, nghiêng đầu cười dặn Thế Huân một câu.

Cháo nóng hổi, nụ cười ấm áp, là người đàn ông trước mặt này làm mình có cảm giác một gia đình, Thế Huân vừa rồi còn do dự lập tức liền kiên định.

“Đây là chìa khóa nhà, em sau này ra ngoài cũng thuận tiện hơn.” Thế Huân đi đến bên cạnh Lộc Hàm, lấy chìa khóa ra nhét vào tay cậu.

“Thế... Huân, đối... Thực xin lỗi, cháo nóng quá, khói làm mắt có chút cay.” Lộc Hàm cơ hồ là hốc mắt lập tức liền đỏ, ngượng ngùng cúi đầu, tùy tiện tìm lấy cái cốc, giơ tay lên lau đi lệ nơi khóe mắt.

“Tôi đi rửa tay.” Thế Huân cũng không có vạch trần Lộc Hàm, chỉ ôn nhu mỉm cười, đi vào phòng bếp rửa tay.

Bữa cơm chiều nay, không khí giữa hai người so với bất kỳ lúc nào khác đều tốt đẹp hơn. Trong lúc ăn cơm mặt mày Lộc Hàm vẫn luôn hân hoan tươi cười, không ngừng gấp đồ ăn cho Thế Huân, không cần đợi anh đem cháo ăn hết, liền vội vàng đứng lên muốn giúp anh múc thêm chén khác.

Vốn chuyện Lộc Hàm từ chức, Thế Huân còn có chút lo lắng giữa hai người sẽ trở nên thật xấu hổ. Thế Huân cũng biết Lộc Hàm chủ động từ chức là do cậu làm sai báo cáo, nhưng vừa nghĩ đến chính mình tự

tay kí vào đơn từ chức của Lộc Hàm, trong lòng Thế Huân liền cảm thấy có chút không biết tư vị, nói chung là cảm thấy cũng có lỗi với cậu. Cho nên khi nhìn thấy bộ dáng hờn hờ của cậu lúc này, Thế Huân coi như là an tâm, trong lòng còn cảm thấy nếu sớm biết Lộc Hàm sẽ cao hứng như vậy, đã sớm giao chìa khóa nhà cho cậu rồi, hiện tại Thế Huân cũng bất chấp ý nghĩa quan trọng của cái chìa khóa này .

“Sau này em cứ ở nhà, dọn dẹp nhà cửa rồi nấu ăn được không!?” Thế Huân thừa dịp Lộc Hàm cao hứng, định rèn sắt khi còn nóng liền nói ra tính toán của mình, cũng không ép buộc Lộc Hàm nhất định phải ở nhà. Thế Huân trên mặt mỉm cười tủm tỉm, ngữ khí ôn hòa, lấy một bộ dáng hảo hảo thương lượng.

“Được! Anh thích ăn gì em liền nấu cái đó cho anh!” Vừa rồi lúc được Thế Huân giao cho chìa khóa nhà, Lộc Hàm mừng vui đến chẳng biết trời trăng gì, hiện tại lại bị vẻ mặt ôn hòa của anh dụ dỗ, lập tức mơ hồ hồ hồ mà gật đầu đáp ứng.

“Thực ngoan! Đừng chỉ lo mỗi mình tôi, cơm đều nguội, em cũng nhanh ăn đi.” Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm ngoan ngoãn đồng ý, sờ sờ mặt của cậu tán dương.

Cơm nước xong, Lộc Hàm vô cùng cao hứng bụng chén bát đi rửa, thu thập xong liền an vị bên cạnh Thế Huân xem tv.

Lúc thân thể ấm áp của Lộc Hàm tiếp cận, Thế Huân liền có chút tâm viên ý mã, căn bản không có tâm tình xem tv. Nghiêng người đem cậu đặt lên ghế sofa hôn sâu, đang chuẩn bị cởi sạch quần áo đối phương, Thế Huân đột nhiên nhớ tới hôm nay trong văn phòng nghĩ tới tư thế từ “Phía sau”, mà tư thế này lên giường làm mới thoải mái. Thế Huân liền đem Lộc Hàm từ sofa kéo dậy, vừa ôm một đường đi vào phòng ngủ.

83. Chương 82: Tư Thế [h]

Thế Huân trực tiếp ôm Lộc Hàm hướng giường mà đi, không đợi cho cả hai kịp đứng vững liền lập tức cởi quần áo. Anh một bên đi lại giường một bên cởi áo cậu, Lộc Hàm đương nhiên là ngoan ngoãn phối hợp, áo, quần, quần lót... Rơi hết khắp nơi. Hai người còn nhiều lần vì đứng không vững mà xém té ngã, cái đó còn chưa tính, cả hai hôn đến mỗi miệng giống như là bị dính vào nhau, làm sao cũng không tách rời nữa khác.

Hai người nghiêng ngả lão đảo cuối cùng cũng tới được trên giường, Lộc Hàm đã bị Thế Huân cởi sạch, bàn tay anh hướng thân thể trơn lán của cậu sờ soạn khắp nơi, nhéo vú cậu, xoa eo nhỏ, nắn bóp mông, còn đưa tay cầm lấy dương vật đã sớm cương cứng của cậu xoa nắn vài cái. Lộc Hàm bị Thế Huân làm cho cả người mềm nhũn, hai tay phải ôm lấy anh thì mới có thể đứng vững.

Thế Huân một bên sờ một bên chậm rãi đem Lộc Hàm áp ngã xuống giường, đợi cậu hoàn toàn nằm ỏn, anh mới buông ra đôi môi đã có chút sưng đỏ của cậu, dọc theo đường cong của cậu bắt đầu hôn xuống, hầu kết, đầu vú, dương vật, đùi... Toàn thân cao thấp của Lộc Hàm cơ hồ đều bị Thế Huân hôn qua, đôi môi anh lướt qua chỗ nào, da thịt trắng nõn chỗ ấy liền biến thành hồng sắc, lưu lại từng vệt nước miếng ướt át.

“Ngonan, thân thể chuyển qua nằm sấp đi.” Thế Huân thẳng nhớ tới tư thế “Từ phía sau” mà mình muốn, khi hôn đến đùi Lộc Hàm, lại nhìn đến huyệt khẩu hơi hơi co rút giữa hai chân. Lòng anh không thể kìm chế được nữa.

Lộc Hàm nghe lời lập tức chuyển thân, cái lưng bóng loáng bỗng nháy mắt hiện ra trước mắt Thế Huân.

“Hai chân tách ra, mông nâng lên một chút.” Nhưng Thế Huân nào có tâm tư nhìn tấm lưng của Lộc Hàm, tất cả ánh mắt của anh hiện giờ chỉ tập trung trên cái mông trắng nõn của cậu, còn vươn tay bóp lấy một bên mông thưởng thức.

Động tác lần này của Lộc Hàm cũng không nhanh nhẹn như lúc nãy, cậu biết nếu dựa theo yêu cầu của Thế Huân mà làm, như vậy với tư thế này thì bộ vị tối quan trọng của cậu sẽ bị Thế Huân nhìn thấy, tuy rằng lần trước Thế Huân nhìn cũng đã nhìn qua, liếm cũng liếm qua, nhưng trong lòng Lộc Hàm vẫn còn có chút thẹn thùng kinh sợ, nhưng lại không muốn làm sai ý tứ của anh. Lộc Hàm đành phải da mặt dày

nâng mông lên, nửa quỳ trên giường hai chân tách ra, đầu thì như đà điều cổ vùi vào trong gối, mông lại hướng về phía Thế Huân cao cao nhếch lên.

Trong đầu tưởng tượng tốt đẹp ra sao thì so ra vẫn kém với huyết mạch sôi sục khi tận mắt nhìn thấy. Thế Huân ngửa đầu lên một chút, bằng không máu mũi thiếu chút nữa là rơi xuống mông Lộc Hàm.

Hai cánh mông mượt mà vênh cao kia không cần phải nói, chỉ nhìn thôi đã thấy nộn nộn, ngón tay ấn xuống liền cảm giác mềm nhũn lại cực kỳ co dãn, vương đầu lưỡi liếm lên nơi trắng mịn kia, Thế Huân thật hận không thể ở trên mông Lộc Hàm cắn xuống một cái, nhưng làn da trắng nõn không có nửa điểm tỳ vết lại làm cho anh ngay cả dấu răng cũng luyến tiếc lưu lại. Đôi môi anh dán tại mông Lộc Hàm liếm qua liếm lại, dần dần chuyển đến vị trí huyết khẩu.

“Ngô...” khi hơi thở nóng bức của Thế Huân bay vào trong huyết khẩu, cái đầu chôn sâu trong gối của Lộc Hàm phát ra một tiếng khản trương rên rỉ, mông lập tức kẹp lại rất chặt.

“Thả lỏng chút, lập tức thư thái.” Thế Huân vươn lưỡi đang định tiến vào hậu huyết, hậu huyết lại co rút gắt gao khép kín. Anh cũng không quá gấp gáp hướng bên trong đỉnh tiến, mà dùng lưỡi liếm một vòng thịt non xung quanh huyết khẩu, để nó bị dính ướt bởi nước miếng của chính mình, mới chậm rãi đỉnh tiến khai phá phần thịt non bên trong, lỗ nhỏ sâu thẳm cũng dần dần lộ ra.

“Aha...” Sự dịu dàng của Thế Huân làm Lộc Hàm bớt khản trương, huyết khẩu bị liếm đến mềm mại. Thân thể cũng từ từ trầm tĩnh lại, hậu huyết liền khôi phục hé ra co rút lại, thậm chí trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ ngọt nị. Lộc Hàm đem đầu kéo ra khỏi gối, há miệng dòn dập thở dốc.

Thế Huân liền thừa dịp huyết khẩu mở ra hết sức, đầu lưỡi đột nhiên đâm đi vào, động tác cũng không nhẹ nhàng như trước, đầu lưỡi rất nhanh ở trong hậu huyết trở mình giảo trở, khấy động, lần lượt liếm qua nội vách tường mềm mại.

Lộc Hàm bị động tác đột nhiên mãnh liệt của Thế Huân dọa sợ, mông căng thẳng vừa muốn lui lại, lại bị hai tay Thế Huân lập tức nắm chặt không thể động đậy.

Thế Huân dùng sức tách ra hai cánh mông, hậu huyết bị tách tới cực hạn, thậm chí nội vách tường phần hồng ở gần huyết khẩu cũng bị kéo ra, còn đầu lưỡi Thế Huân thì ở trong huyết khẩu Lộc Hàm tiến tiến xuất xuất, liếm duyệt trạch trạch.

84. Chương 83: Giải Thích [h]

“Thế Huân Thế Huân... xin anh... không cần lộng ...” đầu lưỡi Thế Huân tựa như con rắn nhỏ một chút lại một chút hướng chỗ sâu bên trong u huyết chui vào, làm Lộc Hàm ngứa đến trái tim đều phát run, mông lại bị Thế Huân cố tình nắm chặt thoát ra không được. Lộc Hàm bị gây sức ép nước mắt đều chảy ra, thấp giọng nức nở cầu xin Thế Huân dừng lại.

Chính là Thế Huân giống như bị nghiện, đầu lưỡi lại mạnh mẽ cắm vào khấy đảo, làm cho bên trong hậu huyết tất cả đều là nước miếng của mình, vừa ẩm vừa ảm, thậm chí còn có tiếng nước ộp ộp phát ra.

“Từ bỏ... muốn bắn...” Cảm giác vui sướng trong hậu huyết ngày càng mãnh liệt, dương vật gần gượng phía trước lại càng khó chịu, thế nhưng chỉ vì bị Thế Huân liếm lộng liền có cảm giác muốn bắn tinh, Lộc Hàm liều mạng nhẫn nại, quy đầu nghẹn đến phát đau, thân thể khó chịu run rẩy, nhưng lại không dám đưa tay an ủi dương vật, chỉ sợ nhịn không được sẽ bắn ra.

Đối với Thế Huân mà nói, chỉ dùng đầu lưỡi liếm lộng hậu huyết, đương nhiên so ra kém trực tiếp đem dương vật sáp nhập. Hơn nữa vừa rồi anh cũng chỉ cởi quần áo của Lộc Hàm, còn bản thân vẫn ăn mặc chỉnh tề như trước. Hiện tại dương vật cương cứng bị quần bó chặt, Thế Huân cũng nghẹn đến khó chịu, cũng muốn phát tiết, chỉ muốn cởi bỏ dây lưng kéo xuống khóa kéo, dương vật lập tức có thể sáp nhập vào lỗ nhỏ thấp nhuyễn kia, cảm giác ấm áp chặt chẽ, đỉnh tiến, trều sáp,... Trong đầu chỉ mới nghĩ một chút, Thế Huân cũng đã kiềm chế không được.

Nhưng hiện tại anh lại đang dùng đầu lưỡi câu dẫn Lộc Hàm, Thế Huân cũng không phải muốn ủy khuất chính mình, mà là thấy cảnh Lộc Hàm khóc nức nở khàn giọng cầu xin cùng thân thể không nhận được run rẩy, làm cho Thế Huân có chút đau lòng, nhưng vừa nghĩ tới chính lưỡi của mình đem Lộc Hàm biến thành như vậy, còn khóc kìm nén ý định bắn tinh, trong lòng Thế Huân liền thấy thỏa mãn, cũng không vội đem dương vật sáp đi vào, mà thật sự dùng lưỡi liếm đến khi Lộc Hàm bắn ra. Thế Huân nghĩ muốn như thế, đầu lưỡi lại ở hậu huyết hung hăng càn quấy một phen, còn dùng miệng vây trụ huyết khẩu hút vài cái.

“Thế Huân... mau tiến vào... khó chịu...” Lộc Hàm mắt thấy sẽ kiên trì không được, cảm thấy lỗ nhỏ của mình đã tràn ra rất nhiều chất lỏng làm ướt cả quy đầu, sợ nó sẽ chảy xuống chặn đẹn liền dùng tay chặn lại, nhưng một trào chạm vào trụ thịt nóng bỏng của chính mình, Lộc Hàm càng chịu không nổi, cắn chặt răng mới không động thủ an ủi dương vật. Đành phải da mặt dày đi cầu xin Thế Huân, nghĩ muốn nhịn chờ lúc dương vật Thế Huân cắm vào bắn so với hiện tại bắn ra thì tốt hơn.

Thế Huân đương nhiên sẽ không thỏa mãn yêu cầu của Lộc Hàm, làm sao anh không biết cậu đang không chế dục vọng muốn bắn tinh. Thế Huân thử sức cùng Lộc Hàm, cậu càng nhẫn không bắn, anh càng tìm mọi cách để cậu bắn. Đầu lưỡi mặc dù không thô dài như dương vật, không có biện pháp đỉnh tiến chỗ sâu nhất trong hậu huyết, nhưng thắng ở điểm mềm mại linh hoạt, cả khuôn mặt Thế Huân đều dán tại miệng Lộc Hàm, cái mũi thở ra từng hơi, đầu lưỡi hoàn toàn vói vào bên trong, tham lam mút vào, liếm lộng...

“Thế Huân!” Cùng với một tiếng thét chói tai cao vút, Lộc Hàm cuối cùng cũng bắn ra, thân thể thon gầy run rẩy, một cổ chất lỏng trắng ngà từ lỗ nhỏ trào ra, Lộc Hàm mặc dù lấy tay hết sức bao lấy quy đầu, nhưng vẫn có chút tinh dịch theo kẽ tay chảy xuống chặn nệm.

“Thoải mái không!?” Lộc Hàm bắn tinh, Thế Huân coi như cảm thấy mỹ mãn, ngồi dậy, đem người đang nằm sấp trên giường chặn ngang ôm lấy, dương vật cứng rắn cách lớp quần cạp sát lên hai cánh mông trắng nõn.

“Thực... Thực xin lỗi, em làm bắn nệm rồi.” Thế Huân hỏi một đằng, Lộc Hàm lại trả lời một nẻo, nhìn chán bên dưới dính nhiều vết tinh dịch, vội vàng quay đầu bối rối giải thích với Thế Huân.

Sau khi bắn tinh, liền vì một chút tinh dịch dính bắn mà vội vàng hướng mình giải thích. Thế Huân nhìn ánh mắt hồng hồng đang cẩn thận xem xét biểu tình của anh kia, nơi trái tim bỗng có chút yếu mềm mà chợt thấy đau đớn.

“Không sao đâu, một lát thay cái mới là được.” Thế Huân hôn lên khuôn mặt bởi vì vừa mới khóc mà ướt sũng của Lộc Hàm, đem từng giọt nước mắt hút vào trong miệng, cuối đầu nhìn thấy cậu vẫn như cũ gắt gao cầm chặt quy đầu sợ tinh dịch sẽ chảy ra. Anh dùng chút sức kéo tay cậu ra khỏi, đặt lên môi của mình, vươn đầu lưỡi từng chút từng chút liếm sạch.

85. Chương 84: Hậu Mặt [h]

“Thế... Thế Huân, không... không cần...” Lộc Hàm lo lắng muốn rút tay về, nhưng khí lực lại không sánh bằng Thế Huân, thân thể sau khi bắn tinh lại hư nhược, tay còn bị Thế Huân nắm chặt hơn, làm sao cũng rút về không được. Cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi của anh liếm từ lòng bàn tay cho đến ngón tay, đem toàn bộ tinh dịch trên tay của mình hoàn toàn liếm sạch sẽ. Ngẫu nhiên Thế Huân ngẩng đầu, trong mắt lại thoáng qua nụ cười ấm áp mềm mại, Lộc Hàm chợt thấy sóng mũi cay cay, đôi mắt mới khóc xong lại đỏ lên vài phần.

“Thế Huân Thế Huân... nhanh lên tiến vào... em muốn...” Thập chỉ liên tâm (mười ngón tay nối liền với trái tim), Thế Huân sau khi liếm khô tinh dịch, lại đem những ngón tay thon dài kia ngậm vào miệng mút lấy, cảm giác tê dại ngứa ngáy theo ngón tay lan ra toàn thân, làm cho Lộc Hàm tâm động tình cũng động, cổ họng phát ra âm thanh mang giọng mũi nghẹn ngào, bàn tay rãnh rỗi nôn nóng vụng trộm muốn cởi bỏ quần của Thế Huân.

“Dùng nóng vội, để tôi.” Thế Huân há miệng buông ngón tay Lộc Hàm ra, đưa tay cởi bỏ quần của mình, trụ thịt cứng rắn lập tức bật ra.

“Thế Huân...” Lộc Hàm lần này chủ động ghé vào giường, mông hướng Thế Huân cao cao nhếch lên, còn dùng sức tách ra hai chân, đem huyết khẩu bài khai thêm một chút.

Lỗ nhỏ sâu thẳm kia không ngừng co rút, tựa như cái miệng nhỏ nhắn tham ăn muốn đem dương vật của mình nuốt vào, cảnh tượng dâm mỹ trước mặt Thế Huân làm sao còn có thể nhịn được, bất quá cũng không có bừa bãi trực tiếp cắm vào, đầu tiên là cẩn thận đem cực đại đích quy đầu chen vào huyết khẩu, rồi mới cố gắng kèm chế sức lực từng chút hướng chỗ sâu bên trong cọ xát.

“Mau một chút... A...” Lộc Hàm biết Thế Huân cố ý phóng hoàn tốc độ tiến vào là vì sợ làm đau mình, nhưng khi hậu huyết cảm nhận được sự thô nóng của dương vật, Lộc Hàm càng thêm đau lòng vì Thế Huân bị nghẹn đến khó chịu, mông hướng ra sau đỉnh đỉnh, lập tức toàn bộ dương vật bị nuốt vào hậu huyết, nháy mắt sự thoải mái khi trọn vẹn dung nạp được Thế Huân làm cho cậu khó kìm lòng hô lên một tiếng.

“Hô...” Cảm giác lập tức được nơi ấm áp bao quanh, thoải mái đến mức làm Thế Huân thở mạnh một hơi, cũng không nóng lòng trều sáp, mà nhắm mắt lại, cảm nhận hậu huyết mềm mại gắt gao hấp thụ dương vật, hai người kết hợp không có một khe hở, Thế Huân cảm thấy giống như cả con người lẫn trái tim đều đã sáp nhập vào trong thân thể Lộc Hàm, trong lòng một trận rung động, cuối xuống dùng tư thế đang giao hợp của hai người ôm ngang lấy Lộc Hàm.

Thế Huân đưa tay kéo lấy thắt lưng Lộc Hàm, một tay nhẹ nắm lấy cầm cậu làm cho cậu phải quay đầu, đôi môi anh dán lên, một bên hôn cậu một bên làm dương vật càng đâm sâu vào, bắt đầu chậm rãi trều sáp hậu huyết.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, bịt kín không gian tràn đầy hương vị tình dục, tiếng nước phát ra khi hai người hôn nhau cùng thanh âm thân thể va chạm trều sáp quanh quẩn bên tai, kích thích thân thể càng thêm khoái cảm, bàn tay Thế Huân lung tung mò mẫm trên người Lộc Hàm, cọ đến đầu vú cứng rắn, liền dùng ngón tay chà xát thưởng thức; khi đụng đến dương vật cứng rắn, liền đưa tay cầm lấy cao thấp an ủi.

“Ngô...” Dương vật Thế Huân vừa thô vừa dài, đem hậu huyết mở ra đến cực hạn, quy đầu bóng mượt to lớn luôn hung hăng hướng chỗ sâu bên trong mà đỉnh, đầu lưỡi cũng bị Thế Huân câu trườn mướt vào, khoái cảm vui sướng một lần lại mạnh hơn một lần, Lộc Hàm thân mình mềm nhũn dựa vào trong ngực Thế Huân đang ở phía sau, nhưng lúc Thế Huân đưa tay cầm lấy dương vật của mình, nguyên bản ánh mắt đang mông lung mê mang lập tức bối rối, trong miệng mơ hồ thoát ra thanh âm không rõ.

“Xảy ra chuyện gì?” Thế Huân khó hiểu buông miệng Lộc Hàm ra, nhưng động tác trều sáp cùng an ủi dương vật không có dừng lại.

“A a... không cần lấy tay... em. . . em... phía sau...” Lộc Hàm nhớ rõ lần trước lúc ân ái, Thế Huân chỉ thích trều sáp hậu huyết đem mình thao đến bắn, đương nhiên an ủi phía trước sẽ càng thoải mái, nhưng Lộc Hàm muốn làm cho anh cao hứng, lại ngượng ngùng không thể trực tiếp giải thích, đỏ mặt lấp bắp muốn đẩy bàn tay anh đang cầm dương vật của mình ra.

“Có phải muốn tôi chỉ sáp hậu mặt!?” Thế Huân hiểu rõ ý tứ của Lộc Hàm, không có hảo ý cười ra tiếng, buông ra dương vật Lộc Hàm, lại cố ý đột nhiên thẳng thắt lưng ở chỗ sâu bên trong hậu huyết đỉnh lộng một chút.

“A...” Thân mình Lộc Hàm vốn còn hư nhược, Thế Huân lần này lại dùng lực khá lớn. Lộc Hàm mất trọng tâm ngã về phía trước, lại khôi phục tư thế quỳ gối nằm úp sấp, vênh mông lên trời.

86. Chương 85: Ôm Nhau [h]

Tư thế này của Lộc Hàm vừa lúc trùng khớp lý tưởng “Từ phía sau” của Thế Huân, tấm lưng quan lõa, hai cánh mông trắng nõn, hậu huyết vừa chặt vừa nóng... Động tác của Thế Huân động nhiên thay đổi, hai tay

cổ định dưới háng Lộc Hàm, dương vật tựa như muốn xỏ xuyên qua thân thể Lộc Hàm, dùng sức hướng chỗ thật sâu bên trong hậu huyết thống vào, thân thể hai người va chạm không ngừng vang lên thanh âm ba ba, cũng may hai cánh mông Lộc Hàm đã làm giảm đi lực va chạm, làm cho cậu không bị xương hông của anh làm đến đau đớn.

Hai người đều là cực kỳ sáng khoái, tiếng thở dốc ồ ồ của Thế Huân cùng tiếng rên rỉ nhuần nị của Lộc Hàm hòa cùng một chỗ, dương vật tàn bạo ma sát, bên trong hậu huyết liên càng ngày càng căng, Thế Huân cơ hồ cảm thấy nếu còn tiếp tục, mình sẽ bị hoà tan trong cơ thể Lộc Hàm. Nhưng dù vậy, anh cũng không có cách nào làm ình dừng lại, còn dùng hết khí lực toàn thân va chạm, mồ hôi trán tích tụ ở lưng Lộc Hàm nhiễm thành một vũng.

“Đừng lo có làm dơ nệm hay không, muốn bắn thì cứ thống khoái mà bắn.” Thế Huân cảm giác hậu huyết bao vây dương vật càng siết chặt, tăng suất co rút cũng càng ngày càng mau, biết Lộc Hàm sắp đến lúc bắn, lại nhớ tới chuyện chỉ vì chút tinh dịch mà cậu phải giải thích, trong lòng Thế Huân tê rần, cố ý dặn dò một câu.

“A a... Thế Huân Thế Huân...” Bị Thế Huân dùng sức trườ sấp, tiếng rên rỉ của Lộc Hàm dần dần biến thành tiếng khóc thét, cả người đều kịch liệt run rẩy, nếu không phải Thế Huân nắm chặt mông mình, chỉ sợ hiện tại đã sớm xụi lơ trên giường. Sau một lần dương vật đỉnh nhập thật sâu, Lộc Hàm khóc gọi tên Thế Huân rồi bắn ra, có lẽ là cảm xúc quá kích động, cũng có lẽ là lời nói của Thế Huân làm cho cậu an tâm, khi bắn cũng không dùng tay che đi quý đầu, tinh dịch phun ra đều dính lên giường đệm.

Giống như những lần ân ái trước, Thế Huân căn bản là không ngăn được khoái cảm khi hậu huyết co rút sau bắn tinh, cơ hồ cùng lúc cũng đem tinh dịch nóng bỏng chiếu vào nơi sâu nhất bên trong hậu huyết.

Thời gian qua thật lâu, tiếng thở dốc của Thế Huân cùng thanh âm nức nở của Lộc Hàm mới dần dần bình ổn. Thế Huân cúi thân thể xuống, nhẹ nhàng ghé vào trên lưng Lộc Hàm. Anh biết hiện tại cậu căn bản không chịu nổi sức nặng của mình, nên dùng một tay chống giường, còn tay kia thì kéo lấy thắt lưng Lộc Hàm ôm vào trong ngực.

Lộc Hàm nằm úp sấp trên giường, Thế Huân dán ở trên người cậu, tư thế của cả hai thực không được tự nhiên. Nhưng Thế Huân căn bản không quan tâm vấn đề tư thế, cũng không so đo trên giường hỗn loạn rồi tinh rồi mù, chần đệm đây một chỗ kia một chỗ tinh dịch. Anh chỉ muốn sau khi lửa nóng mãnh liệt qua đi, ôm Lộc Hàm lẳng lẳng nằm trong chốc lát, để cho thân thể ấm áp của cậu dán tại lòng ngực nơi trái tim của mình, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp cùng gắn bó của cả hai.

Đêm nay Thế Huân làm cho cậu bắn hai lần, bây giờ Lộc Hàm tí xú khí lực đều không có, nhưng lại tham luyến lòng ngực ấm áp của anh, liền cố gắng chống đỡ thân thể để Thế Huân mặc sức ôm mình.

Qua một hồi lâu, Thế Huân mới ngồi dậy. Kế tiếp cùng bình thường giống nhau, rút ra dương vật chà lau thân thể, rồi mới bế Lộc Hàm đi phòng tắm rửa.

Tắm rửa xong, Thế Huân lấy ra chăn nệm mới, cùng Lộc Hàm mỗi người túm một đầu đồng tâm hiệp lực đem ga giường trải hảo.

“Trễ vậy rồi, em còn định đi làm cái gì sao!?” Sau khi thay xong ga giường, Thế Huân khó hiểu nhìn Lộc Hàm ôm đồng chắn đệm vừa thay hướng cửa phòng đi ra.

“Em đi giặt cái này một chút.” Lộc Hàm chỉ vào đồng chắn nệm đang ôm trên tay.

“Vừa rồi ở nhà tắm đi còn không vũng, sao giờ lại phục sức nhanh vậy!? Kia không bằng làm thêm một lần nữa đi.” Thế Huân đi đến trước mặt Lộc Hàm, biểu tình trêu tức quan sát cậu.

“A! Không... không phải...” Lộc Hàm kích động lắc đầu, mặt mũi bị dọa đến trắng bệch, chính mình sao còn khí lực cùng Thế Huân lại làm một lần, chỉ là cố gắng chống đỡ thân thể muốn đem chắn đệm dơ bẩn này đi giặt mà thôi.

“Được rồi, ngày mai hãy giặt, giờ ngủ trước đã.” Bộ dáng sợ hãi của Lộc Hàm làm Thế Huân cũng không đành lòng đùa cậu nữa, giặt lấy chắn đệm Lộc Hàm đang ôm tùy tiện ném qua một bên, dắt tay cậu đi trở về bên giường.

“Nhanh lên lại đây.” Thế Huân tự cởi quần áo trèo lên giường, chui vào ổ chăn rồi nhấc lên một góc ý bảo Lộc Hàm nhanh lên tiến vào.

Thế Huân chủ động Lộc Hàm dĩ nhiên không hề do dự, rất nhanh cởi đồ trèo lên giường trực tiếp chui vào lòng Thế Huân.

Thế Huân vươn tay đón lấy Lộc Hàm, hai người ôm nhau cùng ngủ.

au xin lỗi vì phải thông báo là au sẽ ko ra chap đều đc :(((au dạo này bận quá, mọi người thông cảm nha, nhưng au hứa là ko drop fic đâu :))) hứa danh dự luôn đó, au sẽ cố gắng mỗi lần up chap mới sẽ up nhiều 1 xúu :3 :3 mọi người đừng bỏ truyện của au nha, nhớ vote và cmt nhova, đừng quên au a

<3><>

87. Chương 86: Giấu Diễm

Buổi sáng khi tỉnh lại, Lộc Hàm như cũ bị Thế Huân ôm chặt cứng. Tuy nói hôm nay không cần làm việc, nhưng cậu vẫn muốn đứng giờ làm bữa sáng cho Thế Huân. Cho nên cậu nhẹ nhàng tách ra muốn rời khỏi cái ôm của anh, nhưng anh vẫn giống như hôm qua nửa mê nửa tỉnh siết chặt tay, lẳng nhằng một hồi mới chịu buông cho Lộc Hàm rời giường.

Khi Thế Huân ra khỏi phòng ngủ, trên bàn đã dọn xong bữa sáng nóng hổi.

“Nếu ở nhà nhàm chán quá thì cứ ra ngoài đi dạo. Chi phiếu này cho em, thích mua cái gì thì mua cái đó.” Thế Huân đi đến bàn ăn ngồi xuống, thuận tay lấy tờ chi phiếu trong túi, nhét vào trong tay Lộc Hàm đang còn bận rộn dọn cơm chưa có ngồi xuống.

“Không... không cần, chi phiếu lần trước vẫn đủ dùng ...” Lộc Hàm lập tức đem chi phiếu trả lại cho Thế Huân.

“Lấy đi.” Ngữ khí Thế Huân kiên quyết, đem chi phiếu ấn lại trong tay Lộc Hàm.

“... Cảm ơn.” Lộc Hàm không từ chối nữa, cúi đầu nhỏ giọng cảm tạ.

“Với tôi mà khách sáo cái gì, nhanh ngồi xuống ăn cơm đi.” Thế Huân cười cười, quay đầu hết sức chuyên chú ăn điểm tâm.

Thế Huân ăn xong bữa sáng liền chuẩn bị đến công ty, khi anh đứng trước gương đeo caravat thì đúng lúc Lộc Hàm đi tới. Hai người không dùng ngôn ngữ trao đổi, Thế Huân trực tiếp dừng lại, mà Lộc Hàm cũng thực tự nhiên đưa tay giúp anh thắt caravat. Thế Huân đứng lúc nhìn thấy thân ảnh của hai người trong gương, Lộc Hàm cúi thấp đầu, ngón tay cầm caravat nghiêm túc đeo cho anh, trông thật giống cô vợ nhỏ nhu thuận giúp ông xã của mình đeo caravat đi làm, trong gương, gương mặt Thế Huân nhất thời nở ra một nụ cười hạnh phúc.

“Trên đường lái xe cẩn thận.” Lộc Hàm đeo xong caravat, lại giúp Thế Huân sửa sang một chút quần áo, lấy qua áo khoác cùng cặp táp đưa cho anh, còn cẩn thận dặn dò một câu.

“Àn, buổi tối chờ tôi về nhà.” Thế Huân tươi cười cúi người hôn lên môi Lộc Hàm, rồi mới xoay người ra cửa.

Thế Huân đi xong, Lộc Hàm thu thập bàn ăn, giặt chăn đệm làm dơ hôm qua, cũng đem phòng sửa sang lại một lần, rồi mới ngơ ngác ngồi trên ghế sa lông, không biết nên làm cái gì.

Lộc Hàm lấy ra tờ chi phiếu Thế Huân mới đưa, tiền bên trong đại khái đủ cho cậu có ăn xài sa hoa cũng không hết. Chỉ là... Chi phiếu lần trước anh đưa cậu ngay cả một phần tiền còn chưa dùng qua.

Thế Huân hẳn vẫn coi cậu là MB mới có thể lại đưa loại chi phiếu này. Quan hệ bao dưỡng này của cả hai muốn duy trì bao lâu nữa!? Lúc nào mới có thể hướng anh giải thích đây!? Nhưng là nếu nói với Thế Huân mình không phải MB, vậy anh nhất định sẽ hỏi mình tại sao muốn lưu lại bên cạnh anh, chẳng lẽ đem tình cảm thâm mến mười năm nói ra!? Lộc Hàm không dám! Tuy rằng gần đây Thế Huân đối với cậu càng ngày càng tốt, nhưng trước khi chưa nắm chắc mười phần Thế Huân thật sự thích mình, Lộc Hàm không có can đảm mạo hiểm phiêu lưu, vạn nhất Thế Huân không chấp nhận tình cảm của mình thì sao!? Quên đi, hay là đợi thêm một khoảng thời gian nữa, chính mình đối Thế Huân càng tốt hơn, có lẽ sẽ có một ngày làm anh động tâm.

Bất quá chuyện trọng yếu trước mắt không phải là tiến triển tình cảm của cậu và Thế Huân, mà là cậu đã từ chức, sau này chi tiêu hằng ngày phải lo liệu sao đây!? Còn số tiền lương mà mỗi tháng vẫn thường gửi ẹ trước đây, hiện tại không có nói mình đã từ chức, tiền lương vẫn phải như bình thường gửi ẹ để tránh bà lo lắng. Chính là hiện tại số tiền này làm sao kiếm ra!?

Lộc Hàm thở dài, đem chi phiếu Thế Huân đưa cho nhét lại vào túi. Cậu vô luận thế nào cũng sẽ không dùng đến một phân tiền của anh. Ngoài chuyện tiền bạc, Lộc Hàm cũng không cho phép bản thân ở nhà để Thế Huân nuôi, dù tính cách cậu có chút ôn nhu yếu đuối, nhưng cũng sẽ không ăn ké cơm nam nhân.

Nhưng mà Thế Huân nói muốn mình ngoan ngoãn ở nhà. Lộc Hàm nghĩ nghĩ, may mắn Thế Huân giữa trưa không có trở về ăn cơm, mình có thể tìm một công việc có giờ tan ca sớm, chỉ cần mỗi ngày rời nhà trễ hơn Thế Huân, rồi lại về sớm chuẩn bị cơm chiều là được. Lộc Hàm nghĩ đến đây, liền thay đồ ra khỏi nhà đi kiếm việc làm.

88. Chương 87: Đáng Khinh

Lộc Hàm xuất môn, mua lấy một tờ báo bên đường. Báo có đăng thông tin tuyển dụng của một số công ty, Lộc Hàm chuẩn bị đi từng cái từng cái xem thử.

Kế hoạch của Lộc Hàm rất tốt, nhưng muốn tìm một công việc phù hợp với yêu cầu của cậu đâu có dễ dàng. Mỗi một công ty đều cùng Ngô thị giống nhau về thời gian làm việc, làm sao có thể cho cậu tùy tiện đi muộn về sớm. Huống chi Lộc Hàm vừa mới từ chức ở Ngô thị, mặc dù cậu nói do mình có việc bận nên chủ động xin từ chức, nhưng Ngô thị ở thương giới cũng là xí nghiệp tiếng tăm lừng lẫy, tự nhiên đi từ chức ở một công ty tốt như vậy rồi tìm việc khác, cái này không thể làm người khác không hoài nghi nguyên nhân mà Lộc Hàm từ chức. Cho nên, Lộc Hàm liên tiếp đi phỏng vấn ở vài công ty đều bị trượt.

Lộc Hàm bận rộn cả ngày cũng không có thu hoạch. Mắt thấy thông báo tuyển dụng đã vơi đi một nửa, cậu quyết định thử thêm một công ty cuối cùng, nếu không được thì để ngày mai tìm tiếp, nhìn sắc trời cũng đã tới lúc về nấu cơm chiều cho Thế Huân.

“Lộc tiên sinh, cậu vừa mới từ chức ở Ngô thị sao!?” Lộc Hàm đến nhận phỏng vấn ở công ty cuối cùng trong ngày hôm nay. Phía sau bàn công tác là một người đàn ông trung niên mập mạp, đôi mắt nhỏ như hạt đậu lóe sáng, cái trán bóng lũng, dưới cằm xếp tầng tầng thịt mỡ, ngón tay ngắn ngủn cầm lấy lý lịch của Lộc Hàm nghiền ngẫm thật lâu.

“Tôi... Tôi là bận chút việc riêng nên mới từ chức ở Ngô thị.” Rút kinh nghiệm ở những công ty trước, Lộc Hàm vội vàng giải thích nguyên nhân mình từ chức.

“Không sao không sao, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, mỗi người không nhất thiết cả đời chỉ làm việc ột công ty.” Trung niên nam tử cười cười như đã hiểu.

“Cám ơn ngài đã thông cảm.” Lộc Hàm cũng lập tức tươi cười nói cảm tạ.

“Lộc tiên sinh không cần khách khí như vậy. Tôi xem lý lịch của cậu, cảm thấy cậu nhất định có kinh nghiệm làm việc, thực phù hợp với điều kiện tuyển dụng của công ty chúng tôi. Lộc tiên sinh, hoan nghênh cậu trở

thành thành viên của công ty chúng tôi.” Trung niên nam tử theo ghế đứng lên, hướng Lộc Hàm đuổi một tay ra.

“A!? Cám... Cám ơn!” Lộc Hàm không ngờ mình sẽ được nhận, sững sốt một chút mới từ trên ghế đứng lên bắt tay với người đàn ông trung niên. Lộc Hàm cảm giác đối phương lập tức gắt gao cầm chặt tay mình, có lẽ do quá mập, trên tay người kia cũng đầy thịt mỡ, Lộc Hàm bị nắm thực không thoải mái, nhưng lại ngại không có rút tay về.

“Tôi họ Vạn, sau này làm việc cứ gọi Vạn lão bản là được.” Trung niên nam tử cười tùm tùm tự giới thiệu, vẫn như cũ nắm chặt tay Lộc Hàm chưa chịu buông.

“Vạn lão bản, bởi vì trong nhà tôi có chuyện nên phải đến trễ và về hơi sớm...” Lộc Hàm cũng chỉ có thể tùy ý để đối phương nắm, không yên lòng nói ra yêu cầu của mình.

“Cái này không sao, chỉ cần cậu làm tốt công việc là được.” Vạn lão bản thoát nhìn như là một người rất phóng khoáng, không để ý đến yêu cầu của Lộc Hàm.

“Cám ơn Vạn lão bản. Vậy hôm nay...” Lộc Hàm còn nhớ phải nhanh chóng về nấu cơm chiều cho Thế Huân, thật cẩn thận thử rút tay về.

“A, hôm nay cậu cứ về trước. Nhớ rõ ngày mai đi làm.” Vạn lão bản giống như vừa mới tỉnh ngộ, lập tức buông lỏng tay Lộc Hàm ra.

“Vậy tôi đi trước, Vạn lão bản ngày mai gặp.” Lộc Hàm lễ phép mở miệng.

“Hảo, hảo, ngày mai gặp.” Vạn lão bản nhiệt tình đưa Lộc Hàm tới cửa phòng làm việc. Đợi khi bóng dáng của cậu hoàn toàn biến mất, trung niên nam tử mập mạp mới đưa bàn tay vừa nắm tay Lộc Hàm lên miệng, vươn cái lưỡi đỏ chói liếm liếm lòng bàn tay, trên mặt lộ ra một nụ cười không có ý tốt.

Lộc Hàm vội vã về nhà. Không biết tại sao, cảm giác bị Vạn lão bản kia nắm tay luôn làm cậu thấy không thoải mái, kỳ thật cũng chỉ là bắt tay xã giao, nhưng trong lòng Lộc Hàm vẫn cảm thấy có chút phản cảm, bất quá công việc kia có thể giải quyết vấn đề hiện tại của mình, có lẽ Vạn lão bản thuộc loại người nhiệt tình đi, Lộc Hàm làm ình phóng khoáng tâm, nhưng là dù cậu rửa tay hết lần này tới lần khác, vẫn cảm thấy chưa được sạch sẽ, cuối cùng liền dùng sức chà xát, mạnh đến mức toàn bộ bàn tay đều bị chà đến đỏ.

Đã đến giờ tan tầm, Thế Huân sẽ rất nhanh về nhà, vẫn là mau chóng nấu cơm thôi. Lộc Hàm thoỉ thoỉ bàn tay sắp bị chà đến tuột da, bắt đầu chuẩn bị nấu cơm chiều cho Thế Huân.

89. Chương 88: Chột Dạ

Thế Huân xuất chìa khóa mở cửa, phòng bếp truyền đến thanh âm “Đương đương” có quy luật. Anh đổi xong dép liền theo thanh âm đi xuống nhà bếp, nhìn thấy chính là Lộc Hàm đang đưa lưng về phía cửa chăm chú niết thái. Thế Huân nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn kia cười thầm, cảm giác gia đình ấm áp hạnh phúc lại tràn ngập không gian, anh cố ý phóng nhẹ cước bộ, lảng lảng không tiến động tiến tới phía sau Lộc Hàm.

“Cơm chiều ăn cái gì?” Thế Huân nâng hai tay ôm lấy thắt lưng Lộc Hàm, cảm giác lên bờ vai của cậu.

“A!” Lộc Hàm phía sau vừa rồi còn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, bị câu hỏi cùng động tác đột nhiên của Thế Huân làm cho giật mình, thái dao thiếu chút nữa cắt lên ngón tay của mình.

“Cẩn thận một chút! Mu bàn tay của em sao lại đỏ như vậy!” Thế Huân vội vàng đem bàn tay Lộc Hàm cách xa cái dao, nhìn đến mu bàn tay hồng một mảnh liền nghi ngờ hỏi.

“Là lúc rửa tay không cẩn thận chà hơi mạnh.” Lộc Hàm cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Thế Huân, tuy rằng sự thật là như thế, nhưng vẫn cảm thấy có chút chột dạ.

“Rửa tay thôi có cần dùng sức như vậy, có đau hay không?” Thế Huân nắm lấy tay Lộc Hàm đưa lên miệng, cuối đầu dùng đôi môi mềm mại nhẹ nhàng cọ xát lên chỗ sưng đỏ. (ồ! sến quá)

“Thế Huân...” giọng nói dịu dàng cùng động tác thân mật của Thế Huân làm lòng Lộc Hàm kích động, rất muốn đem chuyện tình việc làm hôm nay nói ra.

“Àn!?” Thế Huân ngẩng đầu, đáy mắt tràn đầy ý cười ấm áp.

“Không... không có việc gì.” Nhưng khi nhìn đến bộ dáng cao hứng của Thế Huân cậu lại do dự. Anh đã dặn dò mình cứ ngoan ngoãn ở nhà, hơn nữa Thế Huân còn là tổng giám đốc Ngô thị, chính mình vừa mới từ chức ở Ngô thị liền đi tìm công việc khác, anh có lẽ sẽ mất hứng. Thời khắc ấm áp này không nên nói lời sát phong cảnh chọc anh không vui, còn chuyện công việc cứ tìm dịp khác nói sau. Lộc Hàm nghĩ đến đây, liền nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em nấu cơm đi, tôi ra ngoài trước.” Thế Huân thấy thế cũng không hỏi nhiều, sau khi buông ra Lộc Hàm, lại nghiêng đầu hôn má cậu mấy cái mới quay người rời khỏi nhà bếp.

Lộc Hàm giơ tay lên sờ sờ nơi Thế Huân hôn qua, trên mặt lộ ra nụ cười ngu ngơ hạnh phúc. Ngơ ngác thất thần hơn nữa ngày mới hồi phục, lại nhanh chóng tiếp tục làm cơm chiều.

Thế Huân ngồi mát ăn bát vàng thưởng thức bữa cơm nóng hôi hổi, cơm nước xong tự nhiên có Lộc Hàm chủ động thu thập chén bát, anh an vị trên ghế sofa nhàn nhã coi TV, chờ khi Lộc Hàm thu thập xong ngồi vào bên cạnh, Thế Huân sẽ không còn tâm tư xem TV nữa. Anh cởi hết quần áo Lộc Hàm, trên thân thể trần trụi đó chỗ này sờ một cái chỗ kia sờ một cái, hơn nữa hai nơi ở phía dưới, dương vật và hậu huyệt đều được anh khẩu giao cùng liếm lộng, biến thành Lộc Hàm không đợi được khi anh cắm vào liền bắn trước một lần.

Lộc Hàm đi tìm việc làm cả ngày, về nhà lại vội vàng giúp Thế Huân làm cơm chiều, thân thể cực kỳ mệt mỏi. Nhưng nhìn Thế Huân tinh thần hăng say, cậu cũng không đành lòng đánh gãy hứng trí của anh, nhận mệnh đề tùy ý Thế Huân gây sức ép lên mình.

Thế Huân đêm nay dùng tư thế “Kỵ thừa”, để cho Lộc Hàm khóa gối trên hai chân mình, hậu huyệt hàm lấy dương vật, Thế Huân nắm lấy chiếc eo nhỏ của cậu lên xuống phun ra nuốt vào dương vật, cảm giác thoải mái tiêu hồn kia không cần phải nói, hai người cơ hồ đồng thời bắn ra. Mà tư thế này cũng dễ dàng làm sạch, Thế Huân không đem dương vật rời khỏi, trực tiếp dùng tư thế giao hợp bế Lộc Hàm đến phòng tắm.

Tắm rửa xong lên giường chui vào ổ chăn, Thế Huân ôm thân mình ấm áp của Lộc Hàm ngủ say.

Vài ngày kế tiếp, Lộc Hàm mỗi ngày đều chờ Thế Huân đi trước rồi mới đi làm, rồi lại canh trước khi Thế Huân về nhà trở về nấu cơm chiều. Cậu mỗi ngày đều phải bôn ba nên rất mệt mỏi, buổi tối còn bị Thế Huân gây sức ép một phen. Hơn nữa có lẽ gần đây anh nghĩ cậu ở nhà chắt dư thừa tinh lực, mỗi đêm lại gây sức ép gấp bội, dương vật sáp nhập vào hậu huyệt liền không muốn đi ra, trườn lộng đến mức Lộc Hàm bắn mấy lần, thân thể mệt đến không có một tia khí lực. Chính là dù có mệt, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thế Huân bám mình như thế, trong lòng Lộc Hàm vẫn rất cao hứng.

Cũng may Thế Huân không phát giác sơ hở gì, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không có biện pháp. Lộc Hàm cũng muốn thẳng thắn với Thế Huân, nhưng lại sợ kết quả sau khi mình nói thật. Lộc Hàm nghĩ muốn đợi thêm một chút, sau khi xác định tình cảm của anh đối với mình rồi sẽ nói rõ ràng, nhưng lại đắn đo không chính xác thái độ của Thế Huân, liền do dự mãi không nói. Kỳ thật nói cho cùng, Lộc Hàm chính là sợ mất đi Thế Huân mà thôi, cho nên hết thấy đều quá mức cẩn thận.

Về công việc mới của Lộc Hàm, Vạn lão bản nhìn khả năng làm việc của cậu tựa hồ rất vừa lòng, đối với chuyện cậu đi trễ về sớm cũng không có ý kiến. Tuy rằng công ty này so với Ngô thị, phúc lợi đãi ngộ đều kém hơn rất nhiều, nhưng Lộc Hàm cũng cảm thấy thỏa mãn, dần dần quen thuộc với hoàn cảnh công việc, cùng đồng sự mới sinh hoạt cũng rất thoải mái.

Điều duy nhất làm cho Lộc Hàm cảm giác không thoải mái chính là Vạn lão bản tựa hồ đối với cậu quá mức “Nhiệt tình”.

90. Chương 89: Về Trễ

“Lộc Hàm, cậu đem bản báo cáo này kiểm tra lại một chút.” Vạn lão bản đi tới, cuối thân xuống đem bản báo cáo để trước mặt Lộc Hàm đang ngồi trước máy vi tính, thân thể mập mạp cơ hồ bao phủ toàn bộ lưng Lộc Hàm.

“Được ạ.” Bị hơi thở nóng hằm hập phun lên mặt, Lộc Hàm cảm thấy cực kỳ không thoải mái đành hướng bên cạnh xê dịch thân thể.

“Lộc Hàm a, không ngờ cậu mới vào làm không lâu, công việc lại nắm bắt nhanh như vậy, biểu hiện không tồi tiếp tục cố gắng!” Vạn lão bản giống như không để ý đến động tác né tránh của Lộc Hàm, lại giơ cánh tay để hờ lên bờ vai của cậu, ra vẻ cổ vũ vỗ nhẹ hai cái, sau khi vỗ xong bàn tay chứa đầy mỡ cũng không chịu rời đi.

“Cám ơn Vạn lão bản khích lệ, tôi sẽ cố gắng.” Lộc Hàm không được tự nhiên xoay xoay bả vai, nhưng cái tay kia của Vạn lão bản giống như là bị dính, làm sao cũng không chịu buông ra.

“Lộc Hàm, hôm nay công ty có chút việc, cậu xem có thể làm thêm một lúc nữa được không!?” Vạn lão bản cười tủm tỉm nhìn Lộc Hàm, nói chuyện hòa khí như là đang trưng cầu ý kiến của cậu.

“Nhà của tôi...” Lộc Hàm vẻ mặt khó xử, nhưng cũng ngượng ngùng không trực tiếp cự tuyệt.

“Lộc Hàm a, cậu xem mỗi ngày cậu đều đi trễ về sớm tôi cũng đâu có nói gì, một ông chủ vừa tốt vừa hào phóng như tôi có xách đèn đi tìm cũng không thấy. Nhưng mà cậu cũng phải vì công ty suy nghĩ một chút, lâu lâu tăng ca một lần cũng không tính là làm khó cậu đi. Công ty này cũng không chỉ có mình nhân viên là cậu.” Vạn lão bản vừa thấy Lộc Hàm do dự, lập tức thay đổi sắc mặt, sửa lại ngữ khí khoan dung lúc này, trong lời nói rõ ràng còn chứa một chút ý tứ uy hiếp.

“Được rồi...” Chuyện đến lúc này, Lộc Hàm cũng chỉ có thể đáp ứng, dù sao thời gian làm việc ở công ty này cũng rất rộng rãi, nếu thực sự bị đuổi phông chừng sẽ khó tìm được công việc thứ hai phù hợp với yêu cầu.

“Vậy mới là nhân viên ưu tú chứ. Tháng này thử việc xong, tháng sau tôi liền cho cậu tăng lương.” Vạn lão bản lại khôi phục bộ dáng cười hi hi, đôi mắt đậu xanh vốn không lớn cơ hồ nheo thành một khe hở, mỡ thừa trên mặt xếp thành một đoàn, còn thuận tay nhéo nhéo bả vai của Lộc Hàm.

“Cám ơn Vạn lão bản.” Lộc Hàm nhanh đứng dậy nói lời cảm tạ, cũng mượn tư thế này né đi cái bàn tay mập của lão.

“Ha hã, không sao không sao, cậu làm việc đi, tôi đi trước.” Vạn lão bản tùy tiện bỏ tay xuống, xoay người ly khai.

Sau khi Vạn lão bản rời đi, Lộc Hàm thở ra ngồi lại vào chỗ, nghĩ đến chuyện tăng ca lại mặt ủ mày chau, làm sao nói với Thế Huân lý do mình về trễ đây? Cùng Thế Huân sống chung một khoảng thời gian, cậu cơ hồ lúc nào cũng vây quanh anh, thường ngày cũng không có hoạt động xã giao nào hết, bây giờ tìm có cũng chỉ có thể dùng mẹ mình.

Lộc Hàm suy nghĩ mãi mới bấm nút gọi cho Thế Huân, điện thoại bên kia ngược lại rất nhanh liền bắt máy.

“Thế Huân, không... không có làm phiền anh làm việc chứ.” Lộc Hàm thật cẩn thận hỏi.

“Không có. Có chuyện gì, sao lại đột nhiên gọi tới vậy!?” ngữ khí Thế Huân cực kỳ bình đạm, nghe không biết có hay không bị quấy nhiễu.

“Mẹ của em... gọi điện thoại tới nói... nói trong nhà có chuyện, kêu em về nhà xem.” Tuy rằng trước khi gọi điện đã muốn đem những lời này học thuộc mấy lần, nhưng Lộc Hàm vẫn cảm thấy chột dạ khi lừa dối Thế Huân, cho nên nói chuyện cũng lắp bắp.

“Àn, được.” Thế Huân ứng thanh, xem như đồng ý cho Lộc Hàm về nhà.

“Em sẽ cố gắng đi sớm về sớm rồi nấu cơm chiều.” Lộc Hàm sợ làm Thế Huân mất hứng, nhanh chóng bổ sung một câu.

“Không cần lo lắng. Tôi có cuộc gọi khác, không còn chuyện gì thì cúp máy nha.” Có lẽ nhận được cuộc gọi trọng yếu, không đợi cho Lộc Hàm trả lời, bên kia Thế Huân đã cúp điện thoại.

Thế Huân không có phản ứng gì đặc biệt, Lộc Hàm cuối cùng cũng an tâm, để di động xuống, tiếp tục làm việc.

Công việc tăng ca buổi tối cũng không phải đặt biệt gấp, hơn nữa trong phòng chỉ còn lại hai người là Lộc Hàm cùng Vạn lão bản, nghĩ đến thái độ quá mức “Nhiệt tình” của Vạn lão bản lúc trước, làm cho Lộc Hàm cảm thấy rất không được tự nhiên. Nhưng Vạn lão bản vẫn chỉ luôn cúi thấp đầu làm việc, Lộc Hàm liền an tâm tiếp tục phần việc của mình, nghĩ muốn làm nhanh lên cho xong, rồi trở về nấu cơm chiều cho Thế Huân.

91. Chương 90: Hoài Nghi

“Vạn lão bản, công việc ngài giao tôi đã hoàn thành.” Mắt thấy sắc trời ngoài cửa sổ tối dần, Lộc Hàm siết chặt thời gian vội vàng hoàn thành công việc, đem văn kiện đã hoàn chỉnh để lên bàn làm việc trước mặt Vạn lão bản.

“Làm tốt lắm.” Vạn lão bản cầm lấy văn kiện quét hai mắt, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Vạn lão bản, nếu không còn chuyện gì khác, tôi có phải có thể tan tầm rồi không!?” Lộc Hàm tranh thủ rên sất khi còn nóng hổi một câu, trong lòng đã sớm lo lắng muốn chết, sợ hãi mình về trễ sẽ để Thế Huân phải đối bụng.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, Lộc Hàm à, cậu hôm nay tăng ca cũng rất vất vả, tôi thân là lão bản cũng phải biết điều một chút, cùng đi ăn cơm đi, tôi mời khách!” Vạn lão bản đứng dậy khỏi ghế, vô cùng hào khí vỗ vỗ ngực mình.

“Không cần không cần, cảm ơn tốt ý của Vạn lão bản. Tôi còn việc gấp phải về nhà...” Lộc Hàm vội vàng xua tay cự tuyệt.

“Gấp cái gì à, thật vất vả mới có cơ hội, vừa lúc hai chúng ta có thể ăn cơm, một bên tăng thêm tình cảm giữa ông chủ và nhân viên.” Vạn lão bản giống như sợ Lộc Hàm rời khỏi, vừa nói chuyện vừa đứng dậy khỏi bàn công tác chặn ngang cánh tay của Lộc Hàm.

“Vạn lão bản, nhà của tôi thật sự có việc gấp...” Lộc Hàm vung cánh tay muốn thoát khỏi kìm kẹp của Vạn lão bản, nhưng cái tay phỉ kia lại càng nắm chặt.

“Đi thôi đi thôi, cùng đi ăn cơm...” Vạn lão bản cơ hồ là cố sống cố chết nắm lấy cánh tay Lộc Hàm tha khỏi văn phòng.

“Vạn lão bản, Vạn lão bản...” Lộc Hàm bị túm đến nghiêng nghiêng ngã ngã, nhiều lần thiếu chút nữa là té nhào lên mặt đất.

Thời điểm hai người còn đang dần co, di động Lộc Hàm đột nhiên vang lên.

“Vạn lão bản, tôi... tôi có điện thoại.” Lộc Hàm một bàn tay bám vào vách tường, mới miễn cưỡng không bị Vạn lão bản lôi kéo thân thể.

Vạn lão bản ngừng lại, nhưng cánh tay vẫn cứ như cũ bám lấy Lộc Hàm không buông.

“Uy!?” Lộc Hàm lấy điện thoại từ trong túi ra thấy là do Thế Huân gọi tới, mồ hôi lạnh lập tức liền xông ra, nơm nớp lo sợ bật nút nghe.

“Em bao giờ thì về nhà!?” Trong giọng nói Thế Huân lộ ra vài phần không kiên nhẫn, có lẽ do trễ rồi mà Lộc Hàm còn chưa về nấu cơm, đối bụng nên có chút nóng nảy.

“Em... em, à... lập tức trở về nhà.” Lộc Hàm vừa nghe khẩu khí kia của Thế Huân liền hoảng hốt, nói chuyện lại bắt đầu lắp bắp.

Khụ khụ! Nghe được hai chữ “Về nhà”, Vạn lão bản đang đứng bên cạnh Lộc Hàm cố ý ho mạnh hai tiếng.

“Bên cạnh em có ai sao!?” Thế Huân ở bên kia đầu dây lập tức truy vấn một câu.

“Không... không có.” Lộc Hàm cũng chỉ có thể phủ nhận. Nếu như mình nói có, Thế Huân sẽ hỏi thân phận người kia, mà Vạn lão bản lại đứng bên cạnh, vậy mình nên nói làm sao đây. Lộc Hàm hiện tại có chút hối hận vì đã không nói với Thế Huân mình đi tìm việc làm, một lần nói dối liền phải dùng hàng trăm lần nói dối khác để che lấp, nhưng mà hiện tại lời nói dối này cũng chỉ có thể tiếp tục tái diễn.

“A. Đã khuya rồi, có cần tôi tới đón em không!?” Cũng may Thế Huân cũng không có hỏi nhiều, ngược lại quan tâm đến Lộc Hàm.

“Không cần không cần! Em lập tức về nhà.” Lộc Hàm nào dám để Thế Huân tới đón mình, liền vội vàng cự tuyệt.

“Vậy được rồi, lát gặp lại.” Thế Huân tỏ vẻ đã biết liền trực tiếp cúp điện thoại.

“Vạn lão bản, nhà tôi thật có chuyện gấp, phải lập tức trở về.” Nghe được thanh âm Thế Huân cúp điện thoại, Lộc Hàm lập tức xoay người đối mặt Vạn lão bản ở bên cạnh, bởi vì nghe ra giọng điệu anh có vẻ không vui, cậu không dám để anh phải chờ nữa, cũng sẽ không yếu đuối như vừa nãy mặc ý Vạn lão bản tha tùm mình, gờ tay lên ương ngạnh tách khỏi bàn tay béo phì của lão.

“Được rồi được rồi, lần sau có cơ hội lại mời cậu đi ăn cơm, thật sự là hảo tâm không hảo báo...” Vừa thấy Lộc Hàm thay đổi thái độ, Vạn lão bản đô đô ồn ào giống như bắt đắc dĩ buông tay.

Lộc Hàm cũng bất chấp vấn đề lễ phép, ngay cả “Tạm biệt” cũng chưa nói, lập tức xoay người chạy đi.

“Lần này tạm thời buông tha cậu.” Vạn lão bản nheo lại đôi mắt đỏu xanh chăm chú nhìn bóng dáng Lộc Hàm đang vội vàng rời đi, khóe miệng câu lên, gương mặt tràn đầy thịt béo hiện lên một nụ cười cực kỳ bỉ ổi.

Vừa rồi tiếng ho kia không phải là thanh âm của đàn ông sao!? Lộc Hàm tại sao lại nói bên cạnh hắn không có ai!?

Thế Huân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cau mày chăm chú nhìn vào màn hình di động đã sớm tắt tối thui.

Trong nhà Lộc Hàm chỉ có cậu cùng mẹ, tại sao có thể xuất hiện tiếng ho của đàn ông!? Có phải là mình suy nghĩ quá nhiều hay không, có lẽ lúc ấy Lộc Hàm đã rời khỏi nhà, đang đi trên đường nên mới có thanh âm của đàn ông khác, có lẽ người kia chỉ là người qua đường mà thôi. Nhưng mới rồi gọi điện thoại, hoàn cảnh xung quanh cậu rất yên lặng, đâu có giống đang ở trên đường!

Mây Thế Huân càng nhăn càng chặt.

Từ khi Lộc Hàm từ chức ở Ngô thị, gần một đoạn thời gian đều ngoan ngoãn ở nhà. Mỗi ngày Thế Huân rời giường đều có bữa sáng nóng hổi để ăn, vừa ra đến trước cửa, cậu sẽ giống cô vợ nhỏ nhu thuận động lòng người giúp anh đeo caravat, sửa sang lại quần áo, cẩn thận dặn dò anh lái xe phải cẩn thận, luôn mỉm cười nhìn theo Thế Huân đi vào thang máy rồi mới đóng cửa vào nhà. Khi Thế Huân tan tầm về đến nhà, nhất định sẽ nhìn thấy Lộc Hàm đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối ngon miệng, anh chỉ cần ngồi vào bàn chờ ăn là được. Hai người ăn xong cơm chiều, tự nhiên Lộc Hàm sẽ chủ động đem hết thấy thu thập sạch sẽ, rồi mới tiến hành “Vận động tiêu cơm” mà mỗi đêm vẫn làm...

Nghĩ đến đây, đôi mày nhíu chặt của Thế Huân cũng giãn ra một ít, trong đầu hiện ra thân mình trắng nõn trần trụi của Lộc Hàm, hai chân thon dài, vòng eo mảnh khảnh, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch không ngừng gọi tên mình, trên gương mặt tích đầy mồ hôi tinh mịn, dung mạo quyền rũ mê người...

Không đúng! ! ! Thế Huân đột nhiên đình chỉ mơ màng! Tuy rằng gần đây mỗi lần hai người ân ái, trên mặt Lộc Hàm vẫn như trước biểu tình cực hạn vui thích, nhưng anh lại có cảm giác cậu đang che giấu một mặt, thậm chí thỉnh thoảng dưới mí mắt còn bị thâm đen, một bộ dáng mệt nhọc quá độ. Lúc ân ái, Thế

Huân bị khoái cảm làm cho não bộ vô tâm nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ nhớ lại, hoài nghi trong lòng từ từ sâu đậm, thỉnh thoảng anh cũng có hỏi xem Lộc Hàm ở nhà đã làm những gì, nhưng cậu chỉ nói là dọn dẹp nhà cửa một chút, đi khu chợ gần đó mua thức ăn, theo lý thuyết thì với cuộc sống nhàn nhã như vậy, Lộc Hàm không thể mệt mỏi như thế mới đúng!?

92. Chương 91: Xác Nhận [h]

“Thực xin lỗi em về trễ, em đi nấu cơm ngay đây.” Lộc Hàm vừa vào cửa liền thấy Thế Huân thần sắc âm trầm, cau có ngồi trên ghế sofa, nghĩ rằng do mình về trễ nên mới làm anh mất hứng đến vậy. Cậu nhỏ giọng nhanh chóng nói xin lỗi, rồi vội vã chạy vào bếp.

“Lộc Hàm...” Thế Huân đứng dậy theo sau Lộc Hàm vào phòng bếp, hơn nữa tiến nhanh thêm một bước đưa tay quàng lấy eo cậu, thân thể kề sát vào lưng của cậu. Cầm gác lên vai, cuối đầu hướng lỗ tai Lộc Hàm nhu hòa gọi khẽ một tiếng.

“Thế... Thế Huân...” Lời nói như thì thầm ní non vào tai, chọc đến trái tim Lộc Hàm đều nhin không được run rẩy. Thế Huân bình thường rất ít khi gọi thẳng tên mình, còn gọi “Lộc Hàm” hai chữ thân thiết đến vậy ít lại càng ít. Nhưng vừa rồi anh không phải mất hứng sao, tại sao lại đột nhiên cải biến thái độ. Cậu đoán không ra suy nghĩ trong lòng anh, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể nhu thuận dụ ngoan để Thế Huân ôm.

“Lộc Hàm...” Thế Huân lại gọi một tiếng, cúi đầu hôn lên cổ Lộc Hàm, đôi môi mềm mại không ngừng cọ sát vào chỗ da thịt non mịn nơi gáy, lưu lại từng đạo từng đạo nước miếng thấm ướt.

“Anh... anh không phải đói bụng sao? ? Em... em sẽ nhanh chóng nấu cơm cho anh ăn.” Thế Huân dụ dàng như thế, Lộc Hàm sao có thể trụ được, thân thể dần dần có phản ứng, lại nhớ chuyện nấu cơm chiều, vội vàng thu liễm tâm thần muốn tránh ra khỏi cái ôm của Thế Huân.

“Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn ăn em.” Thế Huân cúi đầu cười ra tiếng, một cánh tay nhanh hoàn lấy thắt lưng Lộc Hàm ngăn lại thân thể lộn xộn của cậu, tay kia thì làm càn sờ về phía khố gian Lộc Hàm, ngón tay cách lớp quần từ trên xuống dưới phát họa hình dáng dương vật còn chưa cương.

Tính tình của Lộc Hàm là Thế Huân nói cái gì thì nghe cái đó, anh muốn làm gì liền ngoan ngoãn thuận theo, thân thể lại không chịu được khiêu khích của Thế Huân, ngón tay lộng không quá vài cái, dương vật liền gồng gượng đỉnh.

“Sao lại mau cứng như vậy!? Xem ra em còn đói hơn cả tôi!” Thế Huân cố ý dùng chút lực nhéo một cái, đổi lấy một tiếng than nhẹ từ Lộc Hàm, anh cười trên đùa cậu một câu, liền đưa tay cởi dây lưng Lộc Hàm.

Hạ thân Lộc Hàm phủ tây khố phẳng phiu, bị Thế Huân giải khai dây lưng, quần liền trực tiếp tuột đến đầu gối, lộ ra quần lót màu trắng bên trong.

Vẫn là cái quần lót lúc sáng khi rời giường đã mặc! Thế Huân cúi đầu cẩn thận xác nhận mình không có lầm, rồi lấy ngón tay kéo chiếc quần lót xuống, bên trong chỉ có một vệt ẩm ướt nhỏ, là chất nhầy dương vật vừa rồi mới tiết ra, những nơi còn lại đều sạch sẽ.

Trong điện thoại rõ ràng truyền đến tiếng ho khan của đàn ông, cậu lại nói với mình bên cạnh không có ai! Tại sao cậu luôn ở nhà mà lại có bộ dáng như rất mệt mỏi!? Chẳng lẽ hết thầy chỉ là do mình hiểu nhầm Lộc Hàm!? Thế Huân nhú nhú mày, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Thế Huân đương nhiên không có gấp đến độ Lộc Hàm vừa về nhà là muốn làm tình với cậu ngay, nhưng có một số việc Thế Huân lại rất gấp muốn xác nhận. Trên người Lộc Hàm chứa nhiều điểm đáng ngờ làm cho anh liên tưởng đến thân phận MB của cậu. Cho dù hiện tại quan hệ hai người có ấm áp đến thế nào, cũng không thể làm Thế Huân hoàn toàn quên đi Lộc Hàm là một MB, là chính mình bao nuôi cậu.

Nhưng là dù có nhiều điểm đáng ngờ thì Thế Huân cũng không có chứng cứ rõ ràng, tuy rằng lấy thân phận của anh có thể trực tiếp chất vấn cậu, nhưng anh lại luyến tiếc làm tổn thương hòa khí của cả hai. Vạn nhất là do mình nghĩ nhiều trách lầm cậu, Lộc Hàm đối với mình tốt như vậy, nhìn bộ dáng tổn thương ủy khuất của cậu trong lòng Thế Huân cũng thấy khó chịu. Mà không xác định một chút trong lòng anh lại bất ổn, đúng lúc lấy cớ làm tình tự mình kiểm tra một chút mới an tâm.

Ngón tay Thế Huân để ở phùng gian (khe mông) Lộc Hàm từ trên xuống dưới chậm rãi ma xát, rồi khi sờ đến chỗ cửa huyết, anh ngoan độc nhấn tâm, ngón tay đột nhiên sáp đi vào.

“A!” Vừa nãy Thế Huân đều ôn ôn nhu nhu, Lộc Hàm làm sao cũng không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên làm như vậy, lập tức đau đớn hô to một tiếng, nước mắt bỗng chốc ướt hốc mắt.

Hậu huyết rất khô và chặt, hoàn toàn không có nửa điểm dấu vết bị người khác sử dụng qua ! ! !

93. Chương 92: Tiến Vào [h]

“Thực xin lỗi, là tôi quá nóng vội.” Ngón tay cứng rắn bị kẹp bên trong hậu huyết khô khốc. Một thống đột nhiên này cũng làm cho Thế Huân tin tưởng những nghi ngờ của mình đối với Lộc Hàm bất quá chỉ là bản thân đa nghi. Bỗng chốc Thế Huân cảm thấy khối đá trong tâm liền bị lấy đi. Rồi lại nghe được Lộc Hàm bởi vì sự sáp nhập quá mức đột nhiên mà khóc thành tiếng, trong lòng anh liền có chút đau lòng cùng ái nấy, nhẹ giọng nói lời xin lỗi, một bàn tay còn đuổi đến phía trước nhẹ nhàng nhu lộng dương vật bởi vì đau đớn mà nhuyển xuống của Lộc Hàm.

“Không... không sao, một hồi... thì tốt rồi.” Lộc Hàm đau đến hút khí, hai tay chống đỡ vào tủ nhà bếp không dám nhúc nhích một chút, nhưng dù vậy vẫn chống đỡ nói với Thế Huân mình không có việc gì. Hai người sống cùng nhau đã được một thời gian, trừ bỏ lúc mới bắt đầu Thế Huân khi ân ái không quan tâm nên động tác có chút mãnh liệt, sau đó thì từ từ trở nên càng ngày càng ôn nhu, trước khi tiến vào đều làm tiền diễn để Lộc Hàm chuẩn bị tâm lý. Nhưng hôm nay cũng không biết là xảy ra chuyện gì, ngón tay liền bắt ngờ đi vào. Thế Huân nói là do quá nóng vội vậy thì nguyên nhân chắc là vậy đi, Lộc Hàm đã đau đến vô tâm nghĩ đến cái khác nữa.

Thế Huân mới đầu cũng chỉ định mượn cớ làm tình để kiểm tra thân thể Lộc Hàm, nhưng khi tây khổ tuột xuống đến đầu gối, quần lót màu trắng bại lộ, lộ ra hai cánh mông rất đỉnh tròn trĩnh, là bộ vị vẫn luôn hấp dẫn cực kỳ, Thế Huân còn bởi vì muốn kiểm tra mà tỉ mỉ nhìn chăm chăm hai mắt, hơn nữa khi ngón tay sáp nhập vào hậu huyết tuy khô khốc, nhưng cũng rất ẩm rất chặt, nội vách tường mềm mại gắt gao hút chặt ngón tay anh.

Hơn nữa hiện tại hoài nghi của Thế Huân đã giải trừ, trong lòng lại khôi phục cảm giác yêu thương đối với Lộc Hàm, dục vọng mãnh liệt cơ hồ nháy mắt liền bốc lên. Hiện tại Thế Huân ngược lại thực muốn lập tức đem dương vật trưởng thành sáp nhập vào lỗ nhỏ ẩm áp kia, nhưng nhìn đến bộ dáng Lộc Hàm đau đớn, trong lòng vô luận thế nào đều không nỡ.

Thế Huân âm thầm tự giễu một tiếng, tự làm thì tự chịu thôi. Hiện tại cũng chỉ có thể chậm rãi chờ cho Lộc Hàm không còn đau nữa, hậu huyết thích ứng sự tồn tại của ngón tay, rồi mới giải quyết dục vọng của mình đi.

Động tác Thế Huân càng thêm ôn nhu, sợ tái làm đau Lộc Hàm, ngón tay đang ở bên trong hậu huyết cũng không dám lộn xộn, nhưng cái tay đang xoa nắn dương vật phía trước lại tận khả năng hầu hạ, Thế Huân dùng lực vừa đủ nửa cứng nửa chặt nắm lấy dương vật Lộc Hàm, đầu tiên là thông thả cao thấp di động, sau đó tăng thêm tốc độ, đợi sau khi dương vật dần dần lần thứ hai đứng thẳng, anh dùng ngón cái vỗ vỗ vào quy đầu đã hơi căng, làm lỗ nhỏ chảy ra chất nhầy ướt sũng.

“Thế Huân...” Được Thế Huân ôn nhu an ủi, miệng Lộc Hàm liền phát ra một tiếng ngân khê vô thức.

“Lộc Hàm... có còn đau hay không! ?” Thế Huân một bên tiếp tục an ủi dương vật, một bên nghiêng đầu hàm trụ vành tai mềm mại của Lộc Hàm, thái độ thân mật, tiếng nói nhẹ nhàng, lúc này anh gọi khẽ là có mục đích, còn lúc này đây là Thế Huân thực tình chân thành hỏi.

“Không... không đau ... nhanh lên tiến vào...” Lộc Hàm lắc đầu, để chứng minh mình không còn đau, còn có ý nhẹ nhàng xoay mông. Kỳ thật cái sáp nhập kia của Thế Huân rất ngoan, cho dù có được an ủi đến thoải mái, hậu mặt cũng không có khả năng đột nhiên liền hoàn toàn không đau. Chính là Lộc Hàm rất sủng Thế Huân, đau lòng sợ dương vật của anh trưởng đến khó chịu, vừa cảm giác đau đốn ở hậu huyết hơi chút giảm bớt, liền vội vàng chủ động mở miệng muốn Thế Huân đi vào.

“Đừng nóng vội, ướt thêm chút nữa tôi sẽ đi vào.” Dù sao cũng có ngón tay là vết xe đổ, Thế Huân không dám lung tung đem dương vật sáp nhập vào bên trong. Đầu tiên anh thông thả rút ngón tay từ trong hậu huyết khô khốc ra, lại dùng chất nhầy từ lỗ nhỏ trên quy đầu Lộc Hàm chảy ra, quyết vào ngón tay rồi mới lần thứ hai xâm nhập vào hậu huyết, ngón tay xoay vòng đem chất nhầy vẽ loạn lên nội vạch tường, rồi mới đi sâu vào chậm rãi trườn sáp.

“Thế Huân Thế Huân...” Cho dù vừa rồi thật rất đau, nhưng động tác cẩn thận của Thế Huân lúc này cũng làm trong lòng Lộc Hàm mềm mại đến rồi tỉnh rồi ngủ, khàn giọng từng tiếng từng tiếng gọi tên anh, chủ động nâng lên mông nghiêng ngón tay hợp trườn sáp hậu huyết.

“Lộc Hàm, tôi đi vào...” Hậu huyết từ từ trở nên mềm mại ướt át. Lộc Hàm nhếch lên hai cánh mông, hai khối mông thịt kia trắng nõn bóng loáng làm Thế Huân miệng khô lưỡi khô, máu mũi đều muốn chảy ra. Anh thật sự là không thể kiềm chế nữa, nghe thấy Lộc Hàm cúi đầu rên rỉ cũng đoán cậu không còn việc gì, liền đưa tay vội vã tháo dây lưng bản thân, bất chấp không cởi quần, chỉ kéo xuống khổ liên, lung tung kéo quần lót xuống, dương vật cứng rắn bật ra, Thế Huân liền lập tức rút ra ngón tay, đem quy đầu chĩa vào huyết khẩu.

94. Chương 93: Dựa Sát Vào Nhau [h]

Thế Huân tận lực khống chế tốc độ sáp nhập, làm cho Lộc Hàm từ từ thích ứng với cảm giác bản thân bị tạo ra. Nhưng bên trong hậu huyết vừa ẩm vừa nhuyễn thực sự tra tấn người, nghẹn đến Thế Huân đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở gấp.

“Thế Huân... mau chút tiến vào... em muốn...” Nghe được tiếng thở dốc phía sau, Lộc Hàm làm sao có thể để Thế Huân chịu đựng loại này được, liền vĩnh viễn dùng lực đưa về phía sau, đem dương vật hàm tiến vào hậu huyết.

“Lộc Hàm...” Lúc này được ngón tay sáp lộn hậu huyết vốn đã ẩm ướt trơn trượt, Thế Huân lại đang hướng bên trong đỉnh tiến, Lộc Hàm lùi lại như thế, dương vật lập tức “Oạch” trượt tới chỗ sâu nhất. Hô hấp của anh cứng lại, hai tay gắt gao giữ cho thân thể Lộc Hàm không tái lộn xộn, trong nháy mắt khoái cảm đến mức tận cùng xém chút làm cho Thế Huân trực tiếp bắn ra.

Lộc Hàm nhắm mắt lại, toàn bộ tâm tư đều tập trung trên cái bộ vị ở phía sau kia, trụ thật nóng bỏng mà cứng rắn thẳng cắm ở sâu bên trong hậu huyết, chính mình bao trọn Thế Huân, Thế Huân đem mình hoàn toàn giữ lấy, hai người hợp lại thành một làm cho lòng Lộc Hàm một trận cảm động, cái mũi đều có chút cay cay, tuy rằng đã cùng Thế Huân làm tình rất nhiều lần, nhưng thời khắc này vẫn làm cho cậu không chế không được muốn rơi nước mắt.

Thế Huân hoãn một hồi lâu lâu cảm giác mới chậm rãi thư hoãn, không hề ôm chặt Lộc Hàm, sửa lại hai tay ôm lấy eo cậu, dương vật bắt đầu từng chút trườn sáp hậu huyết.

Hai tay Lộc Hàm bám trụ vào tủ nhà bếp, cố gắng nâng mông nghiêng hợp, còn Thế Huân thì dùng sức hướng ở chỗ sâu bên trong mà đỉnh. Tại nhà bếp tiếng hai người đàn ông ồ ồ thở dốc cùng tiếng thân thể va chạm hòa cùng một chỗ. Nửa trên hai người như trước ăn mặc chỉnh tề, chỉ có quần Lộc Hàm bị tuột xuống

đến đầu gối, quần lót xoắn vẹo dính ở trên đùi, còn quần của Thế Huân vẫn còn mặc hỏ, chỉ có dương vật cứng rắn lộ ra bên ngoài không ngừng ra ra vào vào bên trong thân thể Lộc Hàm.

Cùng với tốc độ trừu sáp càng ngày càng nhanh của Thế Huân, hậu huyết Lộc Hàm giống như cái miệng nhỏ nhắn co rút hút chặt lấy dương vật anh, quy đầu vừa trướng vừa căng không ngừng chảy ra chất nhầy, bên trong hậu huyết bị trừu sáp đến trắng nị, không ngừng phát ra tiếng nước nhóp nhép, nếu lực đạo lớn chút nữa, chất lỏng thậm chí còn có thể tùy theo dương vật đâm vào rút ra mà từ bên trong hậu huyết chảy ra, dính vào bụng cùng quần của Thế Huân. Nhưng anh chính là một chút cũng không quan tâm, chính mình cố sức một lần lại một lần tiến vào.

“Đừng... đừng bắn bên trong... còn phải... nấu cơm...” Mắt thấy hai người càng ngày càng kích động, thân thể Lộc Hàm đều không kềm được run rẩy, đã đến gần thời điểm xuất tinh, vừa lúc nhớ đến còn phải nấu cơm chiều cho Thế Huân, tiếng nói run rẩy đứt quãng nhắc nhở Thế Huân không cần bắn ở bên trong, dù sao bắn bên ngoài cũng tương đối dễ thu thập hơn.

“Lộc Hàm...” Thế Huân trong lòng ấm áp, lại rất nhanh trừu sáp vài cái, ở thời điểm Lộc Hàm vừa bắn tinh, liền lập tức rút ra dương vật, vén áo Lộc Hàm lên, bắn lên lưng của cậu.

Thế Huân cầm khăn tay giúp hai người lau khô, sau khi chính mình mặc lại quần, liền giúp Lộc Hàm xuyên quần. Lộc Hàm làm sao để Thế Huân hầu hạ như vậy, hoang mang rối loạn đưa tay muốn đẩy Thế Huân ra, nhưng anh cũng không chịu buông tay, còn giúp Lộc Hàm mặc hỏ quần lót, kéo quần dài lên, đóng khóa kéo thắt lại dây lưng, đem cậu làm cho lưu loát mới chịu buông tay.

“Có mệt hay không!?” Chờ sau khi hai người đều thu thập thỏa đáng, Thế Huân đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực, để cậu tựa vào người mình nghỉ ngơi.

“Không... không sao, em lập tức làm cơm chiều.” Lộc Hàm ngoài miệng nói phải làm cơm, nhưng lại thật sự tham luyến lòng ngực ấm áp của Thế Huân, nhịn không được đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, nghiêng đầu gối lên vai của anh.

“Không vội, em nghỉ ngơi đã lát hãy làm sau.” Nhận thấy được hành động này của Lộc Hàm, Thế Huân ôn nhu cười cười, siết cánh tay chắc hơn chút nữa.

Sau đó hai người không nói gì nữa, lẳng lặng gấn bó cùng nhau trong chốc lát. Lộc Hàm thật muốn cả đời này đều được nằm trong ngực Thế Huân, nhưng lại không muốn anh chịu đói, cắn răng quyết tâm rời đi cái ôm ấm áp của anh, vội vàng bắt đầu chuẩn bị cơm chiều.

Thế Huân nhìn bóng dáng bận rộn của Lộc Hàm, nghĩ thầm chính mình cũng không giúp được cái gì, liền xoay người ra khỏi nhà bếp làm chuyện của mình.

hạnh phúc giữa 2 người chưa bao giờ là trọn vẹn :((((sóng gió sắp ập đến nữa rồi T^T mọi người chuẩn bị áo mưa, dù, áo phao đi ghen....kì này gây bão lũ luôn đấy =]]]]]

95. Chương 94: Ngủ

Thế Huân đã giải trừ hoài nghi đối với Lộc Hàm, một hồi hoan ái lại làm cho anh từ thân đến tâm đều đạt cực hạn thỏa mãn. Mà Lộc Hàm sau khi hoan ái lại được Thế Huân dịu dàng ôm chặt, trong lòng ngọt như mật. Tâm tình tốt nên lúc hai người ăn cơm chiều không khí cũng tự nhiên ấm áp vô cùng, Lộc Hàm cũng không để ý chính mình ăn cơm, thường gấp đồ ăn cho Thế Huân, chén anh mới vừa trống, cậu liền lập tức đứng dậy chạy vào bếp múc chén cơm khác. Thế Huân nhìn Lộc Hàm vội đến vội đi, cười dặn cậu cũng nhanh ăn đi. Một câu nói mềm mỏng làm cho lòng Lộc Hàm lại nhạc khai liễu hoa.

Nhưng dù có cao hứng, thì cả ngày làm việc sau đó về nhà còn bị Thế Huân đặt ở phòng bếp làm tình, rồi còn nấu cơm chiều cho anh, cơm nước xong còn phải thu thập bàn ăn, sửa sang lại phòng bếp, “Thế lực làm

việc” của Lộc Hàm liên tiếp giảm sút, dù cho cậu có hưng phấn đến đâu thì thân thể cũng mệt mỏi đến cực điểm, chờ khi làm xong hết thấy ngồi vào sofa cùng Thế Huân xem tv, cậu đã muốn duy trì không được, trong TV thanh âm hỗn tạp làm đầu cậu ong ong cả lên, ý thức càng ngày càng mơ hồ, đôi mắt không tự chủ được nhắm lại, đầu nghiêng dựa vào vai Thế Huân mà ngủ.

Sao lại mệt thành cái dạng này!? Bên tai Thế Huân truyền đến tiếng ngái rất nhỏ của Lộc Hàm, anh quay đầu lại nhìn gương mặt đang gối trên vai mình ngủ, vừa rồi khi làm tình cùng ăn cơm anh không nhìn kỹ, hiện tại nhìn gần mới phát hiện dưới mí mắt của cậu lại xuất hiện quầng thâm, thần sắc mệt mỏi đến mức ngủ ngái. Thế Huân gần đây mỗi đêm đều ôm Lộc Hàm ngủ, biết cậu khi ngủ hô hấp thực nhẹ, cơ hồ còn không thể nghe thấy. Tuy rằng tiếng ngái hiện tại cũng không đình tai nhức óc như đàn ông bình thường, chỉ là hô hấp có chút ồ ồ, nhưng so với yên lặng ngủ thường ngày, đủ để chứng minh Lộc Hàm đã mệt tới cực điểm .

Trong lòng Thế Huân lại nổi lên cảm giác kỳ quái, cho dù lúc trước Lộc Hàm còn đi làm ở Ngô thị, mỗi chiều tan ca cuộc sống cũng không khác với bây giờ, nhưng cũng sẽ không mệt như lúc này, xem TV đều có thể đang ngủ. Chẳng lẽ là do cậu vừa về tới nhà đã bị mình quấy nhiễu một phen!? Thế Huân nhớ lại, thật sự là trước kia sau khi hai người cơm nước xong không còn việc gì nữa mới tiến hành “Vận động trên giường”, tuy nói hôm nay trình tự đảo ngược, làm tình rồi mới nấu cơm làm Lộc Hàm rất mệt, nhưng không lẽ mệt đến nỗi liền ngay cả mắt cũng thâm đen?

“Ngô...” Có lẽ nghiêng cổ hơi lâu nên Lộc Hàm có chút khó chịu, vô thức hừ một tiếng, giật giật đầu, muốn ở trên vai Thế Huân tìm một tư thế thoải mái.

Thế Huân quay đầu nhìn hai má gầy yếu của Lộc Hàm, một tầng da mỏng manh không chút thịt còn chưa tính, thậm chí chỗ hai má còn hơi hơi hõm xuống. Thế Huân khẽ thở dài, đáy lòng nổi lên một tia thương tiếc đem nghi hoặc ép xuống dưới.

“Lộc Hàm, tỉnh lại, tắm rửa rồi về giường ngủ.” Thế Huân giơ tay lên vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt Lộc Hàm đánh thức cậu, cứ tiếp tục ngủ như vậy, ngày mai nhất định sẽ bị sái cổ.

“A! ? Đối... Thực xin lỗi, không sao, em... em không sao, xem ... xem TV.” Lộc Hàm vừa mở mắt đã hoàn hồn lại, phát hiện mình thế nhưng lại dựa vào vai Thế Huân ngủ, lập tức ngồi thẳng dậy xin lỗi, cố gắng đem toàn bộ lực chú ý đặt lên màn hình TV.

“Đi ngủ thôi.” Thế Huân lấy điều khiển tắt TV, cầm tay Lộc Hàm kéo cậu đứng dậy, rồi mới dắt cậu đi về phòng ngủ.

Lộc Hàm cũng là cực kỳ mệt mỏi nên không từ chối. Trở về phòng nhìn thấy Thế Huân lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa, bản thân liền ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ anh tắm trước. Bình thường nếu là hai người sau khi làm tình xong thì sẽ cùng nhau tắm rửa, mà nếu không phải lúc ân ái, Lộc Hàm đều nhường Thế Huân tắm trước, dù sao người tắm sau sẽ phải dùng phòng tắm đã ướt sũng, chắc chắn không thấy thoải mái.

“Cùng nhau tắm đi.” Thế Huân nhìn Lộc Hàm đứng bất động, lần thứ hai dắt tay cậu đi vào phòng tắm.

Hai người đã không biết bao nhiêu lần nhìn nhau khỏa thân, cho nên cũng không có gì ngại ngùng, liền cởi hết quần áo chuẩn bị tắm rửa.

“Cánh tay em bị sao vậy!?” Sau khi Lộc Hàm cởi áo, Thế Huân nhìn thấy trên cánh tay cậu một vết bầm thật rõ ràng, để nhìn rõ hơn, anh nâng cánh tay cậu lên trước mặt mình.

96. Chương 95: Do Dự

“Không... không cẩn thận bị đụng trúng.” Vết bầm trên cánh tay Lộc Hàm là do lúc tan tầm bị Vạn lão bản nắm kéo đi ăn cơm, bị cậu hung hãn nắm mới tạo thành, nhưng cậu làm sao dám nói thật với Thế Huân,

lập tức vội vàng rút cánh tay từ trong tay anh về, lấp bắp nói đại cái có, rồi chột dạ cúi đầu không dám nhìn Thế Huân.

“A, sau này cẩn thận một chút.” Thế Huân bình thản quan tâm nói một câu, rồi giống như vô tình lại giơ tay sờ soạn lên vết bầm trên cánh tay Lộc Hàm.

Tuy rằng Lộc Hàm rút tay lại rất nhanh, nhưng Thế Huân vẫn có thể thấy rõ vết bầm kia không phải là một mảng, mà là mấy vết nhỏ xếp thành, nhìn hình dạng giống như là bị tay người nắm tới bầm. Hơn nữa ánh mắt né tránh cùng biểu tình chột dạ của Lộc Hàm, làm cho Thế Huân nổi lên lòng nghi ngờ, thế là khi lần thứ hai giơ tay lên, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Lộc Hàm, ngón tay điểm vào vết bầm, Thế Huân lập tức liền xác định suy đoán trong lòng.

Lộc Hàm nói là về nhà, trong nhà chỉ có cậu cùng mẹ, cho dù cậu cùng mẫu thân xảy ra tranh chấp, nhưng mẹ cậu có tức giận đến đâu thì cũng không thể nhẫn tâm bóp tay con mình, huống chi một phụ nữ tuổi đã lớn sức lực sao có thể mạnh đến vậy. Nhìn mức độ nghiêm trọng của vết bầm trên cánh tay Lộc Hàm, tuyệt đối phải là một người đàn ông hung hăng nắm mới tạo thành.

Lộc Hàm sao lại lừa gạt mình!? Tiếng ho trong điện thoại cùng người nắm tay Lộc Hàm có phải hay không là cùng một người!? Lộc Hàm luôn ở nhà nghỉ ngơi lại có bộ dáng thật mệt mỏi!? Thế Huân nhú mày, hoài nghi vừa giải trừ khi nãy lần nữa lại nổi lên.

“Thế... Thế Huân...” Lộc Hàm cuối đầu hơn nửa ngày cũng không nghe thấy động tĩnh của Thế Huân, chột dạ muốn biết anh đang làm cái gì, lo sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là Thế Huân mặt mày âm trầm cau có. Lộc Hàm cũng không biết là do anh đoán ra được cái gì hay do chuyện khác mà đột nhiên trở nên mất hứng, trong lòng liền càng thêm kích động.

“Nhanh tắm rửa đi.” Thế Huân hòa hoãn sắc mặt, đi đến dưới vòi sen.

Lộc Hàm cẩn thận đi qua, đứng ở bên cạnh Thế Huân.

Dòng nước ấm áp phun xuống, hai người yên lặng tắm rửa, Lộc Hàm lâu lâu lại trộm liếc sắc mặt Thế Huân. Anh nhếch môi, biểu tình như đang suy nghĩ điều gì, dòng nước bắn lên mặt cũng không đưa tay lau đi. Bọt nước trong suốt lấp lánh thuận theo hai má anh chậm rãi chảy xuống cổ, ngực, bụng... Lộc Hàm đỏ mặt, nhanh chóng chuyển mắt, không dám tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Trong lòng Thế Huân còn đang suy nghĩ về vết bầm trên cánh tay Lộc Hàm. Kỳ thật lấy quan hệ của Thế Huân cùng Lộc Hàm, bất quá cũng chỉ là một kim chủ, một MB được bao dưỡng. Thế Huân không cần hao tâm tổn trí hoài nghi suy đoán, nếu cảm thấy Lộc Hàm ở sau lưng mình len cùng nam nhân khác tới lui, trực tiếp cho tiền chấm dứt bao dưỡng đuổi hẳn đi là xong.

Nhưng Thế Huân luyện tiết, luyện tiết mỗi bữa cơm mà sáng tối Lộc Hàm tỉ mỉ chế biến, luyện tiết khoái cảm điên cuồng khi tiến vào thân thể mất hồn thực cốt của cậu, luyện tiết cảm giác ấm áp khi hai người ôm nhau ngủ... Thế Huân đã quen mỗi ngày xuống giường đều được ăn một bữa sáng nóng hổi, mỗi ngày về nhà là có thể nhìn thấy thân ảnh đơn bạc kia ở nhà bếp vì mình mà hết sức chuyên tâm nấu cơm chiều... Khi ăn cơm, có người không lo ăn, chỉ không ngừng giúp mình gấp đồ ăn; khi xem tv, có thân thể ấm áp tọa trong ngực mình, hai người cùng nhau huyền thuyên thảo luận tiết mục TV...

Cho nên, đối mặt với nhiều điểm đáng ngờ trên người Lộc Hàm, còn có lời nói dối của cậu, trong lòng Thế Huân đầu tiên là hoài nghi, rồi mới phủ định, rồi lần thứ hai hoài nghi, liền phủ định, càng nghi, càng do dự. Trên thương trường Thế Huân mỗi điểm đều quyết đoán rõ ràng, mạnh mẽ vang dội. Nhưng ở chuyện của Lộc Hàm lại do do dự dự, thậm chí có chút sợ biết đáp án.

97. Chương 96: Bất Đắc Dĩ

Hai người tắm rửa xong lên giường tiến vào ổ chăn. Lộc Hàm lúc này mệt đến xem TV cũng ngủ gục, sau khi tắm rửa thân thể càng thả lỏng, cơn buồn ngủ lại lần nữa thổi đến. Cậu vốn đang có chút lo lắng thái

độ của Thế Huân đối với vết bầm trên cánh tay mình, nhưng bị vòng tay cường kiện của anh ôm chặt, nằm trong lòng ngực vừa ấm vừa thoải mái của anh, mí mắt liền không tự chủ được từ từ khép lại.

Nếu là thường ngày, Thế Huân luôn ngủ trước Lộc Hàm, mỗi lần ôm thân thể ấm áp kia, anh cơ hồ có thể lập tức tiến vào trong mộng. Nhưng tối nay, thân thể trong ngực kia tuy rằng vẫn ấm áp, nhưng khi ngón tay Thế Huân sờ đến chỗ vết bầm kia, trong lòng liền tràn trọc, làm sao cũng không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lộc Hàm vẫn mệt mỏi như cũ, nhưng thân thể đã hình thành thói quen sinh lý, tới đúng giờ liền thức dậy chuẩn bị nấu bữa sáng. Khi cậu nhẹ nhàng tách khỏi cái ôm của Thế Huân, anh không giống bình thường nửa mê nửa tỉnh siết chặt lấy cậu đòi ôm thêm chút nữa, mà ngủ thực sự trầm, ngay cả Lộc Hàm xuống giường rồi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Lộc Hàm cũng không quá để ý, nghĩ rằng có lẽ ban ngày anh làm việc quá mệt nhọc, trong đầu tính toán chiều nay khi đi chợ, nhất định phải mua thêm đồ ăn làm cơm chiều phong phú một chút để Thế Huân hảo hảo bồi bổ.

Lộc Hàm đứng cạnh giường nhìn gương mặt ngủ nghiêng của Thế Huân lòng cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, nhìn không được khom người ở một bên mặt của anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, vẻ mặt ngọt ngào ngây ngô cười rồi lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Tối hôm qua ngón tay Thế Huân vẫn luôn đặt ở chỗ vết bầm kia, Lộc Hàm bởi vì quá mệt ngủ thật say nên không có phát hiện, nhưng còn Thế Huân thì càng nghĩ tâm càng phiền, nghĩ đến khuya mới mơ mơ màng màng ngủ mất. Giấc ngủ không được tốt, lúc thức dậy liền có chút chóng mặt, Thế Huân lắc lắc đầu muốn thanh tỉnh, nhưng không ngờ lại càng chóng mặt hơn, đành phải lấy tay không ngừng xoa huyệt thái dương để giảm bớt một chút cảm giác không khỏe, cau mày, sắc mặt cực kỳ khó coi đi ra khỏi phòng ngủ.

“Xảy ra chuyện gì!? Chỗ nào không thoải mái sao!?” Lộc Hàm đang bày biện bữa sáng, nhìn thấy Thế Huân sắc mặt khó chịu bước ra khỏi phòng ngủ, lập tức vội vàng chạy lại, đưa tay đặt lên trán anh.

“Không sao, chỉ là tối qua ngủ không ngon giấc thôi.” Thế Huân nghiêng đầu, né tránh bàn tay Lộc Hàm.

“Em có nấu cháo gạo nếp anh thích, thừa dịp còn nóng ăn nhiều một chút.” Lộc Hàm cũng không để ý đến thái độ lãnh đạm của Thế Huân, cảm thấy anh không thoải mái thì tính tình kém một chút cũng là bình thường, chính mình nên quan tâm anh nhiều hơn nữa. Nhìn thấy Thế Huân đi lại bần thần, liền vội vàng chạy lại kéo ghế cho anh.

“A.” Thế Huân vẫn lạnh lùng đáp một tiếng, ngồi xuống ghế cuối đầu ăn điếm tâm.

Lộc Hàm thấy anh không muốn nhiều lời, cũng liền ngoan ngoãn ngậm miệng, kéo ghế ngồi xuống yên lặng ăn cơm.

Cơm nước xong, Thế Huân đứng lên chuẩn bị tới công ty, Lộc Hàm giống bình thường giúp anh đeo cà vạt, lấy áo khoác cùng cặp táp đưa cho anh, tiễn Thế Huân ra tận cửa.

“Ng ngoan ở nhà chờ tôi về.” Thế Huân vừa ra đến trước cửa, đột nhiên quay đầu lại dặn dò một câu, sắc mặt lạnh lùng này giờ cuối cùng cũng nở nụ cười.

“Àn.” Lộc Hàm vừa thấy Thế Huân nở nụ cười, không chút suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng.

“Tôi đến công ty.” Thế Huân vừa lòng nghiêng người hôn xuống khóe môi Lộc Hàm, sau đó đi ra khỏi nhà.

Thế Huân đi rồi, Lộc Hàm nhìn lên đồng hồ treo tường, cũng đã đến thời gian làm việc của mình. Nhớ tới lời Thế Huân vừa mới dặn dò, bất đắc dĩ thở dài, nhưng vẫn thay quần áo rời nhà đi làm.

98. Chương 97: Nói Dối

Minh trước khi ra cửa còn dặn dò một tiếng, Lộc Hàm hẳn là sẽ ngoan ngoãn ở nhà đi!? Thế Huân nhớ tới bộ dáng nhu thuận nghe lời của Lộc Hàm, khóe miệng không tự giác gợi lên thành vòng cung.

“Ngô tổng, Ngô tổng...” Ngô thị đang họp hội đồng quản trị, Thế Huân ngồi ở vị trí chủ trì nhưng bộ dáng lại giống như hồn bay đi đâu đâu. Một chủ quản nêu ra ý kiến chờ Thế Huân hồi đáp, nhưng đợi nửa ngày anh cũng không có phản ứng, lại còn bày ra vẻ mặt vui vẻ tươi cười. Hiện tại đang bàn về hiện trạng hoạt động của Ngô thị, tuyệt đối là một đề tài nghiêm túc, trong phòng họp một đám chủ quản hai mắt nhìn nhau, đều không rõ Thế Huân rốt cuộc cao hứng cái gì, hoàn cảnh trong lúc nhất thời liền trở nên có chút xấu hổ. Thư ký phụ trách ghi chép cuộc họp ngồi bên cạnh Thế Huân vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“Khụ khụ... Tiếp tục đề tài vừa mới thảo luận đi.” Thế Huân ho nhẹ một tiếng che đi xấu hổ, thu liễm tâm tình đem tinh lực tập trung lên đề tài thảo luận.

Kế tiếp Thế Huân lại khôi phục bộ dáng lãnh tính quyết đoán, hội nghị tiến hành cũng rất thuận lợi. Nhưng tới lúc cuộc họp gần kết thúc, một chủ quản hỏi Thế Huân văn kiện hẩn đưa anh đã ký tên chưa, Thế Huân chán nản nhớ tới hôm qua mình đem văn kiện về nhà, sáng nay chóng mặt nên quên đem đến công ty, trùng hợp phần văn kiện kia lại đang cần dùng gấp.

“Ngô tổng, ở nhà ngài có người không!? Nếu không tôi qua nhà ngài lấy cũng được!?” Chủ quản đương nhiên không dám bảo Thế Huân về nhà lấy văn kiện ỉnh, vì thế đưa ra ý kiến muốn đến nhà Thế Huân lấy.

“Không cần, để tự tôi về nhà lấy.” Thế Huân khoát tay, cự tuyệt đề nghị của chủ quản. Lộc Hàm đang ở nhà, Thế Huân không thể để người trong công ty đến nhà mình được. Tuy rằng lúc trước Lộc Hàm ở Ngô thị bất quá chỉ là một nhân viên thông thường, nhưng lỡ như người nọ nhận ra cậu thì tính sao. Vốn Lộc Hàm từ chức làm Thế Huân không còn lo lắng quan hệ của hai người sẽ bị người trong công ty phát hiện, hiện tại cần gì tự tìm phiền phức.

“Lộc Hàm.” Thế Huân lái xe về đến nhà, xuất ra chìa khóa mở cửa, ở chỗ huyền quan đối giày thuận miệng gọi một tiếng, lại không nghe thấy Lộc Hàm đáp lại.

“Lộc Hàm!” Thế Huân nâng âm gọi một lần nữa, nhưng vẫn không có ai đáp lời, Thế Huân đổi xong giày cũng không gấp đi lấy văn kiện, mà vòng quanh khắp nhà tìm kiếm bóng dáng của Lộc Hàm.

Không phải đã bảo cậu ngoan ngoãn ở nhà chờ mình về sao! ? Sao lại không có ở nhà! ? Chẳng lẽ là đi chợ mua đồ nấu cơm trưa ! ? Hay là... Hoài nghi trong lòng Thế Huân lại dâng lên, lập tức rút di động ra bấm số Lộc Hàm.

Hôm nay sau khi đến công ty, Lộc Hàm vốn đang lo lắng không biết Vạn lão bản có bởi vì mình ngày hôm qua không đáp ứng ăn cơm cùng ông ta mà chỉ trích mình hay không. Nhưng Vạn lão bản tới trưa cũng chưa có nói với hẩn một câu, thậm chí ngay cả bàn làm việc của hẩn cũng chưa bước tới gần.

Lộc Hàm thở phào một hơi yên lòng, ngày hôm qua bị Vạn lão bản cứng rắn kéo đi ăn cơm, lúc ấy cậu đứng thật rất sợ hãi, cảm thấy Vạn lão bản có phải đối với mình có ý đồ bất lương, nhưng vừa thấy Vạn lão bản hôm nay tựa như chuyện gì cũng chưa xảy ra, Lộc Hàm liền nghĩ chắc do mình quá đa nghi, có lẽ Vạn lão bản thật sự chỉ muốn mời mình ăn cơm mà thôi. Ngược lại chính mình có việc không đi. Lộc Hàm liền không nghĩ nữa, bắt đầu chuyên tâm làm việc, làm nhanh cho xong rồi về nấu cơm chiều cho Thế Huân. Buổi sáng khi đi làm thân thể anh hình như không được khỏe, cơm nhiều nhất định phải nấu phong phú hơn.

Lúc Lộc Hàm đang cuối đầu chuyên tâm làm việc, di động trong túi đột nhiên vang lên, lấy điện thoại ra định ấn nút nghe thì cậu thấy cái tên hiện lên trên màn hình, là Thế Huân gọi tới! ! ! Lộc Hàm ngây ngẩn cả người, nhớ tới hồi sáng Thế Huân một câu dặn mình ngoan ngoãn ở nhà, nguyên lai tâm tình đang thả lỏng đột nhiên liền khẩn trương lên.

“Lộc hàm, sao cậu không nghe! ?” Đồng nghiệp bên cạnh nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Lộc Hàm, nghiêng đầu sang nhìn thấy cậu đang ngơ ngác nhìn màn hình di động mà không chịu đón nghe, tò mò hỏi một câu.

“A, lập tức nghe.” Lộc Hàm đành phải kiên định đầu óc đón nghe điện thoại.

“Thế Huân.” Lộc Hàm thật cẩn thận lên tiếng, di động để sát vào lỗ tai, chỉ sợ anh sẽ nghe thấy tiếng những đồng nghiệp đang ở cạnh mình nói chuyện.

“Đang làm gì đó! ?” Bên kia điện thoại thanh âm của Thế Huân thực bình thản, giống như là tùy tiện gọi tới.

“Mới vừa... Mới vừa nấu xong cơm, đang chuẩn bị ăn.” Cũng may hiện tại đang là giờ cơm trưa, Lộc Hàm lấy cớ là đang ăn cơm. Nhưng bởi vì chột dạ, nói chuyện có chút lắp bắp, lại sợ mấy đồng nghiệp xung quanh nhìn ra mình khác thường, lại cố ý đè thấp thanh âm. Một bộ dạng quá mức cẩn thận, ngược lại có vẻ càng thêm không bình thường .

“Biết vậy gọi cho em sớm là được rồi, đúng lúc trưa nay tôi không có việc gì làm, có thể về nhà ăn cơm trưa. Đồ ăn em nấu so với bên ngoài đều ngon hơn.” Đối mặt với thái độ khác thường của Lộc Hàm, Thế Huân lại giống như chưa có phát hiện, trong khi nói còn mơ hồ nghe thấy tiếng cười, làm cho người ta cảm giác bộ dáng anh rất thanh thoi.

“Đối... Thực xin lỗi, không biết anh sẽ về, cho nên em chỉ... chỉ nấu ột mình em ăn thôi.” Lộc Hàm kích động đến mồ hôi lạnh cũng chảy ra, liều mạng tìm lấy cớ ngăn cản Thế Huân về nhà.

“Ai, đáng tiếc tôi không có lộc ăn, buổi tối nhớ nấu nhiều món một chút. Được rồi, không quấy rầy em ăn cơm, không còn chuyện gì tôi cúp máy trước.” Thế Huân giống như tiếc nuối thở dài một hơi, rồi lại như đang cười dãn dò một câu.

“Hảo, buổi tối gặp.” Lộc Hàm mới vừa một nói xong, liền nghe được tiếng Thế Huân cúp điện thoại.

Lộc Hàm nhìn màn hình di động tối dần mà thở ra, gơ tay lên lau mồ hôi trên trán. Lần này xem như may mắn không bị Thế Huân phát hiện chuyện mình không có ở nhà, nhưng nếu lần sau Thế Huân đột nhiên trở về thì tính làm sao!?

Lại sắp có biến =.= hai anh lại sắp mỗi người 1 hướng TvT thật tình edit đến những chương này đau lòng chết ợc hiuhiu

99. Chương 98: Lưỡng Cực

Lộc Hàm từ lúc nào bắt đầu lừa gạt mình! ? Rốt cuộc đã lừa mình bao lâu rồi! ? Cậu đến tốt cùng ở bên ngoài làm cái gì! ? Nếu không dám nói thật, thì chắc chắn không phải chuyện quan mình chính đại tỉ như xuống phố mua thức ăn! Tiếng ho khan của người đàn ông xa lạ trong điện thoại, vết bầm bị người nắm trên cánh tay, cả ngày một bộ dáng cực kỳ mệt... Gương mặt tươi cười giả bộ trong điện thoại vừa rồi đã sớm biến mất, sắc mặt Thế Huân càng ngày càng âm trầm.

Nếu như nói tới hôm qua Thế Huân còn do dự, đối với những điểm đáng ngờ trên người Lộc Hàm chỉ là hoài nghi, đó là bởi vì chưa có chứng cứ rõ ràng, trong lòng Thế Huân còn trước sau giằng co , một bên không thể hoàn toàn tin tưởng Lộc Hàm, một bên lại luyến tiếc cậu đối với mình thật tốt.

Nhưng hôm nay đối mặt với sự lừa gạt trắng trợn của Lộc Hàm, những suy đoán cùng hoài nghi trong lòng Thế Huân tất cả đều thành thực, cảm giác bị lừa gạt, bị phản bội nháy mắt nảy lên trong lòng, Thế Huân trong cơn giận dữ, nếu không phải cần đem văn kiện về công ty gấp, chỉ sợ lúc này anh chắc chắn sẽ tìm đến Lộc Hàm, xem rốt cuộc cậu nói dối mình để làm gì.

Thế Huân nổi giận dùng dùng trở về công ty, tuy rằng nhóm người cấp dưới không biết vì sao Ngô tổng về nhà một chuyến liền trở nên tức giận như vậy, nhưng ai có can đảm đi hỏi việc nhà của anh, một đám lo sợ tránh còn không kịp, sợ lửa giận của Ngô tổng sẽ lan đến trên người mình, cho nên khi nhìn thấy Thế Huân đều tận lực lánh đi, có việc gì cũng tự mình giải quyết tuyệt đối không quấy rầy tới anh.

Thế Huân một mình ở trong phòng làm việc tức giận. Hiện tại đã biết bị Lộc Hàm lừa, tiếp theo nên tính làm sao! ? Cho dù tới nước này, Thế Huân vẫn không nghĩ sẽ chấp dứt bao dưỡng, không muốn để cho Lộc Hàm rời đi. Là lưu luyến thân thể ấm áp của cậu sao! ? Hay luyến tiếc cậu đối với mình thật là tốt! ? Hay

là quen rồi khẩu vị cơm cậu nấu! ? Khóe miệng Thế Huân trào phúng nở nụ cười, đến lúc này rồi, chính mình còn suy nghĩ những thứ đó. Trong lòng Thế Huân nhắc nhở chính mình, không để cho Lộc Hàm lập tức cút đi, chẳng qua là muốn biết cậu rốt cuộc đang làm gì thôi. Nếu Lộc Hàm cố giấu diếm mình, vậy thì mình càng nhất định phải tra ra chân tướng rõ ràng.

“Có cá Trích tươi hay không! ?” Sau khi tan tầm, thuận theo kế hoạch đã định trước đó, Lộc Hàm trước tiên là đi chợ mua thức ăn. Nhớ tới canh cá trích rất bổ, liền nghĩ mua một con cá trích để Thế Huân hảo hảo bồi dưỡng một chút.

“Lộc tiên sinh, anh xem con này đi! ?” Chỗ Lộc Hàm mua cá vẫn là sạp hàng mà lần đầu tiên Thế Huân đưa cậu đi mua. Tuy nói lần đó người bán cá bị Lộc Hàm vạch trần, đem những việc trước kia lừa Thế Huân đều nói ra hết. Người bán cá lúc ấy cũng thật mất hứng, sau đó Lộc Hàm lại đến mua cá, công việc đưa tới đương nhiên không thể không làm, nhưng sắc mặt dĩ nhiên là không hề thân thiện. Lộc Hàm cũng là vì thấy chỗ này bán cá so với mấy chỗ khác điều tươi ngon hơn, mới hạ thấp mặt mũi lại đây mua.

Sau khi mua tới mua lui vài lần, người bán cá dần dần thấy Lộc Hàm kỳ thật cũng rất tốt, người chỉ cần bán với giá cả vừa phải, cậu cũng sẽ không kỳ kèo mặc cả, hơn nữa một phân tiền lẻ cũng trả không thiếu. Lộc Hàm chọn cá cũng rất có kinh nghiệm, ngẫu nhiên còn có thể cùng người bán cá trao đổi vài câu, người bán cá tiêu trừ khúc mắc với Lộc Hàm, hai người dần dần thân thiết hơn. Cho nên lúc Lộc Hàm đi mua cá, đều chọn gian hàng của hắn đầu tiên.

“Ừm, vậy con này đi.” Lộc Hàm vừa lòng gật gật đầu.

“Một cân ba hai, tổng cộng mười khối tư, thu anh mười khối là được.” Người bán hàng lưu loát đem cá bọc vào trong gói to rồi đưa qua cho Lộc Hàm.

“Anh buôn bán chắc cũng không dễ dàng, bao nhiêu thì tôi trả bấy nhiêu.” Lộc Hàm tiếp nhận gói to, lấy ví ra, thanh toán một xu cũng không thiếu.

“Lộc tiên sinh hôm nay sau chỉ có mình anh, Ngô tiên sinh không đi cùng anh sao!?” Sau khi quen biết, người bán cá có cùng Lộc Hàm nói một chút về chuyện nhà. Thường xuyên nhìn thấy Thế Huân cùng cậu đi mua đồ, người sáng suốt đều có thể đoán ra quan hệ của họ không chỉ là bằng hữu thông thường.

“Anh ấy còn chưa tan tầm.” Lộc Hàm thuận miệng đáp, khẩu khí thật giống như Thế Huân là người nhà của mình vậy.

“Lộc tiên sinh giỏi mua cá như vậy, chắc tài nấu nướng cũng rất lợi hại. Con cá hôm nay chắc là nấu cho Ngô tiên sinh ăn rồi, canh cá trích vừa thơm ngon vừa bổ dưỡng, Ngô tiên sinh thật là có lộc ăn.” Người bán cá nghe khẩu khí của Lộc Hàm, lại chọc ghẹo nói vài câu.

“Thế Huân cũng nói đồ ăn tôi làm so với bên ngoài đều ngon hơn.” Lộc Hàm lộ ra vẻ mặt tươi cười, cũng không phải muốn khoe tài nấu nướng của mình, mà chỉ muốn ở trước mặt người khác biểu hiện quan hệ của mình và Thế Huân có bao nhiêu thân mật.

Bởi vì Lộc Hàm còn cần mua một chút rau, nên cùng người bán cá nói thêm hai ba câu liền cầm bọc cá cáo từ.

“Lộc Hàm đến đây a, muốn mua thứ gì! ?” Đại thẩm bán hàng vừa nhà thấy Lộc Hàm đi tới, lập tức nhiệt tình tiếp đón. Lộc Hàm đến mua thức ăn, cho nên mấy đại thẩm ở đây đều quen thuộc, hơn nữa Lộc Hàm bộ dạng thanh tú lịch sự, tính tình lại hoà nhã, thực đúng mẫu người mà phụ nữ trung niên thích.

“Hôm nay nấu canh cá trích, mua chút rau nấu chung sẽ ngon hơn. Cái này đi, làm phiền đi cân giúp.” Lộc Hàm cúi đầu lựa rau rồi đưa cho đại thẩm bỏ lên cân.

“Lộc Hàm cậu nhìn rất khá, tính tình lại tốt, trù nghệ giỏi... Cái người hay cùng cậu đi mua đồ Ngô tiên sinh gì đó thật không biết kiếp trước tích được đức gì, mới có thể may mắn gặp cậu!” Đại thẩm một bên cân đồ một bên cùng Lộc Hàm nói chuyện phiếm.

“Thế Huân cũng tốt lắm.” Lộc Hàm sợ người khác hiểu lầm Thế Huân, vội vàng lên tiếng biện giải.

“Tốt cái nỗi gì! Mỗi lần lúc cậu đi mua thức ăn anh ta đều đứng kế bên hết nhìn đông rồi ngó tây, mua xong cũng không biết xách giúp cậu một chút. Tôi thấy mấy lần cậu đều tự mình xách đồ đến đi đường cũng có

chút khó khăn, mà anh ta lại giống như đại thiếu gia hai tay trống trơn... Được rồi được rồi, tôi không nói nữa.” Đại thẩm có chút bất bình thay cho Lộc Hàm, bất quá vừa thấy sắc mặt cậu thay đổi, lập tức dừng lại đề tài.

“Anh ấy không phải có ý không giúp tôi, chỉ tại tôi yếu quá, có một chút đồ mà xách cũng không nổi.” Lộc Hàm bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó trả tiền, còn tán thưởng đồ ăn của đại thẩm, nói đã mua được đồ tốt về nhà .

100. Chương 99: Lừa Gạt

Thế Huân vừa mới bước qua cửa liền ngửi được một mùi thơm nồng đậm, nhin không được hít mạnh một hơi, dạ dày trong nhất thời nổi lên cảm giác đói bụng réo inh ỏi, đối xong giày đi vào nhà, càng đi hương khí càng nồng đậm.

“Anh đã về. Canh cá trích em nấu xong rồi, anh đi thay quần áo là có thể ăn.” Lộc Hàm trùng hợp đang bưng một đĩa đồ xào từ nhà bếp đi ra, nhìn thấy Thế Huân, khóe miệng không tự giác cong lên.

Nụ cười ấm áp, lời nói ôn nhu, đồ ăn nóng hổi... Thế Huân lúc trước vừa mới cảnh báo chính mình phải phòng tâm, đột nhiên trở nên có chút lơ lửng.

“Lộc Hàm, hôm nay ở nhà làm cái gì? ” Thế Huân bước lên trước, hai tay hoàn trụ thắt lưng Lộc Hàm, từ phía sau kéo hắn vào trong lòng ngực.

“Không... không có làm cái gì, chỉ dọn dẹp nhà một chút, rồi mới đi ra ngoài mua đồ ăn. Buông ra trước đã, để em... em đem đồ ăn đặt lên bàn cơm.” Lộc Hàm chột dạ muốn chết, thậm chí sợ Thế Huân dán ở sau lưng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập quá nhanh. Lợi dụng lấy cơ đặt đồ lên bàn mà hơi giây giữa thoát khỏi lòng ngực Thế Huân.

“Thực ngoan! Tôi đi trước thay quần áo.” Thế Huân cười khích lệ một câu, quay đầu ở trên mặt Lộc Hàm hôn nhẹ. Sau khi buông tay ra quay người đi, ý cười trên mặt anh lập tức biến mất đích vô tung vô ảnh, trong lòng nảy lên cảm giác thất vọng tràn trề, cho cậu một cơ hội nói thật, cậu lại như cũ nói dối với mình.

Khi Thế Huân thay xong quần áo đi ra, trên bàn đã dọn chén bát chỉnh tề, ở giữa là một tô canh cá trích lớn hương bay tứ phía, chỉ cần ngửi mùi thơm cũng đủ làm người ta tưởng tượng được vị ngon của nó.

“Nhanh thừa dịp còn nóng uống nhiều một chút.” Thế Huân mới vừa ngồi vào ghế. Lộc Hàm liền lấy muỗng múc một chén canh đưa đến trước mặt anh.

Thế Huân bưng bát lên, uống một chút nước canh, mùi vị thơm ngon, hòa nguyện với hương khí nồng đậm. Trù nghệ của Lộc Hàm trước sau như một vẫn nấu rất ngon, thậm chí lúc này mỗi một lần đều ngon hơn hồi trước, nhưng trong lòng Thế Huân lại không còn cảm giác ấm áp khi ăn nữa, hiện tại ăn cái gì chỉ giống như để no bụng mà thôi.

Một chén canh uống xong, Thế Huân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lộc Hàm đôi mắt chờ mong nhìn mình.

“Canh cá uống ngon lắm.” Thế Huân vẫn nhin không được mở miệng khen ngợi một câu.

“Em... em giúp anh mút thêm một chén.” Trong nháy mắt nụ cười sáng lạn tràn ngập khuôn mặt của Lộc Hàm, cậu đưa tay cầm lấy cái chén trong tay Thế Huân định tiếp tục múc canh cho anh.

“Tự tôi làm được rồi, em cũng ăn mau đi.” Thế Huân né tránh Lộc Hàm, tự mình cầm muỗng múc canh.

“Vâng.” Lộc Hàm ngoan ngoãn đáp ứng, nhưng nụ cười sáng lạn trên mặt cũng dần dần biến mất, thần nhiên nổi lên biểu tình thất vọng.

Chỉ là không để cậu múc canh giúp thì đã thất vọng vậy sao!? Sau lưng mình không biết đã làm ra những chuyện xấu xa gì, ở trước mặt ngược lại làm bộ làm tịch, bởi vì sự lừa dối lúc trước, biểu tình hiện tại của Lộc Hàm khi chiếu vào trong mắt Thế Huân, hoàn toàn trở thành một loại trào phúng.

Hiện tại ăn cơm Thế Huân đương nhiên không có tâm tình cùng Lộc Hàm nói giỡn, nhưng anh cũng không phải loại người để tâm sự lộ ra trên mặt, cho dù trong lòng đã thay đổi thái độ đối với Lộc Hàm, cũng sẽ không để cho cậu dễ dàng phát giác, nhiều lắm chỉ là không liền tiến cuối đầu ăn cơm mà thôi.

Thế Huân không nói, Lộc Hàm cũng không dám nhiều lời, cậu nghĩ nhất định là ban ngày Thế Huân làm việc quá mệt mỏi, chính mình nhiều lời lại làm anh càng phiền lòng, cũng liền an tĩnh ăn cơm, thậm chí bị hóc xương cá cũng không dám ho khan một tiếng.

Bữa cơm của hai người trầm buồn vô cùng. Cơm nước xong, Thế Huân buông chén đĩa liền lập tức đứng dậy ly rời đi. Lộc Hàm yên lặng thu thập chén bát đến nhà bếp tẩy rửa.

Sau khi Lộc Hàm ra khỏi nhà bếp, cũng không nhìn thấy Thế Huân ngồi ở sofa xem TV, ngược lại trong phòng ngủ truyền ra tiếng động rất nhỏ.

“Thế Huân! ?” Cửa phòng ngủ khép hờ, Lộc Hàm đẩy cửa vào, thật cẩn thận gọi tên.

“Àn! ? Có chuyện gì sao! ?” Thế Huân chính là đang dựa vào đầu giường lật xem văn kiện, nghe thấy tiếng Lộc Hàm liền nghi hoặc ngẩng đầu.

“Không... không có việc gì.” Lộc Hàm đã có thói quen mỗi ngày cơm nước xong, bản thân sẽ được Thế Huân ôm vào trong ngực cùng xem TV, không khí ấm áp khi cả hai huyền thoại thảo luận tiết mục, điều đó làm cho cậu cảm thấy mình và Thế Huân giống như là ái nhân. Hôm nay Thế Huân đột nhiên thay đổi thói quen, trong lòng Lộc Hàm có chút hốt hoảng, vào phòng ngủ chỉ là muốn nhìn anh, rồi xa anh mới có một lúc, liền làm cho tâm cậu khi không hốt hoảng. Hiện tại bị Thế Huân hỏi có việc gì, Lộc Hàm cũng không biết nên trả lời sao đây, bối rối bất an nhìn lại Thế Huân.

“Lại đây.” Thế Huân giơ cánh tay lên hướng Lộc Hàm vẫy.

Lộc Hàm thuận theo nhanh chóng đến bên cạnh anh.

101. Chương 100: Khát Vọng [h]

“Hôn tôi.” Thế Huân đem tập văn kiện cầm trong tay ném lên tủ đầu giường, ngẩng đầu lên hướng Lộc Hàm nhún lông mày.

Lộc Hàm sửng sốt một chút, nhưng cũng lập tức cúi đầu đem đôi môi mềm mại của mình thiếp lên, nhẹ nhàng cọ xát qua lại, vươn đầu lưỡi hướng phía trước đỉnh hạ, tựa hồ là muốn đi vào trong miệng Thế Huân.

Thế Huân hé miệng, để đầu lưỡi Lộc Hàm tiến vào, khi đầu lưỡi cả hai quấn quýt cùng một chỗ, nguyên bản chỉ là hôn lướt qua nhanh chóng trở nên nóng bỏng, cũng phân không rõ là ai chủ động hoặc ai bị động, đều liều mạng dây dưa hôn mút đối phương. Thế Huân nhắm mắt, chính mình trầm luân theo đuổi khoái cảm mãnh liệt do tình dục mang lại, đàn ông thôi, tình cảm là một chuyện, dục vọng lại là một chuyện khác, huống chi Lộc Hàm vốn chính là một MB do mình bao dưỡng, có đạo lý gì không hưởng thụ.

Thế Huân không buông, Lộc Hàm cũng không dám tránh ra, đầu lưỡi đều bị mút đến đau, hơn nữa tư thế xoay người đứng thẳng rất không được tự nhiên, đứng lâu chân cùng xương sống đều cảm thấy tê dại, nhưng cho dù là như vậy, Lộc Hàm cũng ráng chống đỡ thân thể để Thế Huân tận hưởng hôn môi.

“Tiếp tục...” Hai người hôn môi một lúc lâu, ngay cả hô hấp của Thế Huân đều trở nên hỗn loạn, cuối cùng buông lỏng môi Lộc Hàm ra. Thân thể thoải mái tựa vào đầu giường phía sau, vẫn nhắm mắt như trước, miệng hừ ra hai chữ.

Lộc Hàm như cũ hơi cúi thắt lưng, môi hôn lên hầu kết của Thế Huân, đem đột khởi nhô ra hàm nhập vào trong miệng, cũng không dám quá dùng sức hút sợ lọng đau Thế Huân, chỉ là thuận theo hầu kết trượt lên xuống mà nhẹ nhàng liếm lộng.

“Ngô...” Trong miệng Thế Huân phát ra thanh âm rên rỉ thoải mái, gờ tay lên cởi bỏ y phục của mình, đè đầu Lộc Hàm xuống, ý bảo cậu hôn xuống phía dưới.

Nụ hôn lại đi xuống những bộ vị thấp hơn, Lộc Hàm đành phải sửa lại tư thế thành ngồi xổm, đầu lưỡi lướt qua trước ngực Thế Huân, đầu vú, bụng... Trên thân thể kiện mỹ của anh lưu lại từng đạo từng đạo dấu vết nước miếng thấm ướt. Khi đôi môi từ từ hôn đến gần phía quần Thế Huân, Lộc Hàm do dự có nên giúp anh cởi quần ra hay không, thì đột nhiên đầu bị một lực thực mạnh ấn xuống phía dưới, miệng phụt chốc dán tại dương vật đã hoàn toàn cứng rắn của Thế Huân.

“Giúp tôi khẩu giao.” Thế Huân khàn giọng ra lệnh.

Thế Huân nếu đã đưa ra yêu cầu, Lộc Hàm liền nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Cậu đưa tay đem quần của anh kéo xuống, trụ thịt tử sắc dựng thẳng nhảy ra, Lộc Hàm liền hé miệng ngậm vào.

“Hô...” Trừ lúc hai người lần đầu tiên làm tình Thế Huân say rượu đến lợi hại, không để lại ấn tượng sâu sắc nào. Nhưng ở lần thứ hai lúc ân ái, anh đã phát hiện thân thể Lộc Hàm đối với mình có một lực hấp dẫn rất lớn, sau đó số lần hai người làm tình nhiều hơn, càng thêm quen thuộc với những đụng chạm lẫn nhau. Cho tới hiện tại, anh cảm thấy mình đối với Lộc Hàm căn bản không có nửa điểm sức chống cự, dương vật chính là bị khoang miệng áp ám vây trụ hơn phân nửa, Lộc Hàm còn chưa tiến hành phun ra nuốt vào, Thế Huân đã cảm giác được một cổ nhiệt lưu tụ tập dưới bụng, đành há mồm thở dốc để bình ổn dục vọng quá mãnh liệt trong cơ thể. Thế Huân không muốn cứ như vậy mà bắn, tuy rằng Lộc Hàm khẳng định không dám nói cái gì, nhưng chính anh sẽ cảm thấy không còn mặt mũi.

Lộc Hàm cũng từng được Thế Huân khẩu giao qua, biết rõ tư vị mất hồn khi dương vật hàm vào sâu trong miệng, cho nên cố gắng há miệng thật lớn cố ngậm vào sâu một chút, đến tận khi cực đại quy đầu đi đến chỗ sâu bên trong yết hầu, trong dạ dày nổi lên cảm giác muốn nôn mửa, hô hấp đều trở nên khó khăn, Lộc Hàm mới chịu ngừng lại. Tạm dừng lại một lúc, Lộc Hàm mới chậm chậm phun ra dương vật, quá trình cực kỳ thông thả, đôi môi mềm mại cùng trụ thịt cứng rắn ma sát, nước miếng vô pháp nuốt vào nuốt theo trụ thị chảy vào giữa háng Thế Huân, làm cho bộ lông mao hắc sắc đều ướt sũng dính vào nhau.

“Lộc Hàm...” Giờ này khắc này Thế Huân nhịn không được kêu tên Lộc Hàm, trong thanh âm khàn khàn bao hàm dục vọng nồng đậm cùng khát vọng sâu sắc, bàn tay anh xoa lên đầu hắc, ngón tay luồn vào mái tóc đen nhánh mềm mại nhẹ nhàng lộng trí. Thời gian khẩu giao càng lâu, nước miếng chảy ra càng nhiều, khi Lộc Hàm tái phun ra nuốt vào dương vật, tiếng nước vang lên rất lớn, nhóp nhép nhóp nhép thêm kích thích thần kinh Thế Huân, hơn nữa khi Lộc Hàm lần lượt phun nuốt, khoái cảm như từng đợt sóng đánh vào nửa người dưới rồi lan ra từng tế bào trên toàn cơ thể, Thế Huân đã dần dần không khống chế được thân thể của chính mình.

“Được rồi!” Nháy mắt trước thời điểm khoái cảm bùng nổ, Thế Huân quát bảo Lộc Hàm dừng lại động tác.

102. Chương 101: Thỏa Mãn [h]

“Sao vậy... Xảy ra chuyện gì! ?” Lộc Hàm không biết tại sao Thế Huân lại đột nhiên bảo mình dừng lại, tưởng rằng rằng nanh của mình vô ý làm đau anh, kinh hoàng thất thố ngẩng đầu lên, khản trương nhìn về phía Thế Huân.

“Tôi muốn em, nhanh ngồi lên trên.” Khi Lộc Hàm ngẩng đầu, khóe miệng dính nước miếng trong suốt, miệng khê nhếch, đôi môi bởi vì ma sát quá lâu mà có chút sưng, màu sắc so với bình thường hồng đậm hơn nhiều. Chính là vừa nhìn đôi môi Lộc Hàm, nghĩ đến cậu vừa khẩu giao mang đến ỉnh bao nhiêu khoái cảm tiêu hồn, Thế Huân cảm thấy dưới bụng lại căng thẳng, dương vật nghẹn trường đến phát đau, khản cấp muốn hậu huyệt ẩm áp lại chặt chẽ kia đến an ủi chính mình.

Yêu cầu trắng trợn của Thế Huân làm ặt Lộc Hàm đỏ hồng, ngoan ngoãn đứng lên bắt đầu cởi y phục của mình.

Thế Huân lại không kịp đợi động tác của Lộc Hàm, khi thấy cậu chậm rãi cởi áo, liền tự động cởi lấy thắt lưng của cậu, đem quần và quần lót cùng một lúc kéo xuống.

“Thân thể xoay chỗ khác, đem mông nhếch lên đến một chút.” Thế Huân một bên nói một bên mở ngăn kéo tủ lấy ra chai bôi trơn đã lâu không dùng đến. Vài lần làm tình gần đây Thế Huân đều là dùng dầu lười đem chỗ kia của Lộc Hàm liếm đến ướt át mềm nhũn, sau đó dương vật mới thật cẩn thận tiến vào.

Nhưng hiện tại tâm tình của anh đối với Lộc Hàm đã khác ngày xưa, cảm thấy cậu lừa gạt mình, hoài nghi Lộc Hàm dấu mình đi tìm nam nhân khác. Nếu không phải lúc trước đã quen với cảm giác sướng khoái khi không mang bảo hộ lúc ân ái, nói không chừng Thế Huân ngay cả bao cao su cũng sẽ mang. Đã đến lúc này rồi, Thế Huân sao còn có thể dùng dầu lười liếm lộng hậu huyệt, tùy tiện dùng bôi trơn khuếch trương một chút là được.

Thế Huân mở nắp, đem trơn tề vẽ loạn lên đầu ngón tay. Chờ sau khi Lộc Hàm xoay người đưa lưng về phía mình, ngón tay dính trơn tề ở chỗ huyệt khẩu xoa nhẹ vài cái liền gắp rút sáp đi vào.

“À!” Ngón tay lạnh lẽo cứng rần đột nhiên sáp nhập vào hậu huyệt, cùng đầu lưỡi ẩm áp mềm mại chậm rãi liếm lộng lúc trước quá bất đồng, Lộc Hàm khó chịu kinh hô một tiếng. Nhưng cậu cũng không vì việc anh dùng trơn tề mà có suy nghĩ gì khác, nghĩ thâm có lẽ Thế Huân chính là đợi không kịp, dù sao dùng trơn tề khuếch trương cũng nhanh hơn. Bất quá Lộc Hàm cũng là tâm đà điểu (không chấp nhận sự thật) mà thôi, lúc Thế Huân đối xử tốt với cậu, cậu liền cao hứng muốn chết; lúc anh đối với cậu không tốt, thì lại tự tìm cái cớ an ủi mình.

Thế Huân không còn tâm tình thương tiếc che chở Lộc Hàm như lúc trước, hơn nữa dục vọng vốn là tên đã trên dây, ngón tay mới vừa thâm nhập hậu huyệt liền rất nhanh tiến hành trừu sáp. Cũng may trơn tề được bôi đầy đủ, Lộc Hàm cũng không ăn khổ quá nhiều. Hơn nữa trong tâm cậu tất cả chỉ có Thế Huân, anh tùy tiện hôn môi cùng đụng chạm đều có thể làm thân thể cậu khoái cảm, không bao lâu sau khi được ngón tay trừu sáp, Lộc Hàm liền cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

“Như vậy được rồi, nhanh ngồi lên đi.” Thế Huân từ hậu huyệt rút ra ngón tay, dùng một ít trơn tề còn dính trên đó quét lên dương vật, lại duỗi tay ở trên cánh mông mềm mại của Lộc Hàm nhéo một cái ý bảo động tác của cậu mau một chút.

Lộc Hàm xoay người, một chân bước qua hai chân Thế Huân, nửa quỳ ở hai bên sườn của anh, dương vật lung lay dựng thẳng cũng không cần dùng tay trụ, hai tay Lộc Hàm bám lấy bả vai Thế Huân, nửa người trên chậm rãi ngồi xổm xuống, khi quy đầu chạm vào huyệt khẩu, Lộc Hàm cắn cắn môi, thân thể ngồi mạnh xuống đem cực đại quy đầu thôn tiến vào sâu trong hậu huyệt, rồi mới khôi phục lại tốc độ chậm chậm, hậu huyệt từng chút từng chút vậy trụ lấy dương vật, cho đến khi trụ thật nóng bỏng thô dài hoàn toàn bị cơ thể mình nuốt vào.

“Ngô...” Tuy rằng tốc độ Lộc Hàm có chút chậm, làm cho Thế Huân càng thêm tâm dương khó nhịn, nhưng cũng lại là một loại cực hạn hưởng thụ, khoái cảm tê dại ngứa ngáy từ nhẹ tiến đến sâu sắc, dần dần tràn ra toàn bộ thể xác và tinh thần. Đợi thời điểm hai người hoàn toàn kết hợp, Thế Huân cảm thấy lúc này đây so với phía trước một lần lại một lần càng thêm thỏa mãn, trong miệng phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Biểu tình thoái mái trên mặt Thế Huân không khác gì cho Lộc Hàm một lời cổ vũ, cậu bắt đầu cao thấp lên xuống thân thể, làm cho hậu huyệt phun ra nuốt vào dương vật của Thế Huân, thẳng khởi, ngồi xuống, lần thứ hai thẳng khởi... Lần lượt nhấp nhô, vách tường mềm mại bên trong hậu huyệt không ngừng ma xát với thịt trụ, trơn tề vốn vẽ loạn ở hậu huyệt đã biến thành chất lỏng thấp dính, động tác cao thấp phun ra nuốt vào cũng càng ngày càng dễ dàng, Lộc Hàm không tự chủ được từ từ tăng tốc độ nhấp nhô thân thể.

103. Chương 102: Thói Quen

Bên trong hậu huyệt nhuyễn nị thấp hoạt, cọ đến quy đầu vừa tê vừa ngứa, Lộc Hàm lại dùng tư thế “Kỵ thừa”, đối với Thế Huân mà nói chính là thuần túy hưởng thụ. Bất quá khi anh nhìn đến Lộc Hàm bởi vì cả người cao thấp pháp phồng mà mệt đến hô hấp càng ngày càng dồn dập, thậm chí trên trán đều toát ra mồ hôi, anh vẫn là đưa hai tay lên cầm lấy thắt lưng của cậu, cánh tay dùng một chút lực giúp cậu chống đỡ cơ thể, để Lộc Hàm khi cử động lên xuống cũng không quá tốn sức.

Có Thế Huân chống đỡ, Lộc Hàm di chuyển càng thêm nhanh, hai cánh hông nộn thịt cùng đùi Thế Huân va chạm không ngừng, phát ra thanh âm ba ba ba vang dội, chỗ kết hợp càng lâu, nhiệt độ càng nóng bỏng, tựa như muốn đem hai người hoà tan luôn vào bên trong ngọn lửa dục vọng.

Khi dục vọng tới đỉnh, Thế Huân đè xuống thân thể Lộc Hàm, quy đầu đỉnh đến chỗ sâu nhất bên trong hậu huyệt, đem tinh dịch nóng bỏng phun trào trong thân thể của cậu.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm bị kích thích thân thể kịch liệt run rẩy, dương vật từng đợt phóng xuất tinh dịch trắng ngà bắt tung tóe khắp nơi trên người Thế Huân.

“Đi tắm rửa thôi.” Hoan ái trôi qua, Thế Huân cũng không giống bình thường đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực vuốt ve trong chốc lát, mà cơ hồ là tình cảm mãnh liệt vừa mới rút đi, Thế Huân liền ôm cậu xuống giường đi đến phòng tắm. Lấy tâm tình hiện tại của Thế Huân, đương nhiên không phải lo lắng Lộc Hàm sau khi hoan ái thân thể mệt mỏi mới ôm cậu đi phòng tắm, chẳng qua anh cảm thấy nếu để cậu tự mình đi, như vậy tinh dịch vừa bắn ở trong hậu huyệt chắc chắn sẽ lưu thành một đường, sẽ phải phiền phức đi thu dọn mà thôi.

Hai người tắm rửa xong, liền lên giường tiến vào ổ chăn chuẩn bị ngủ.

“Tắt đèn, ngủ đi.” Thế Huân nằm thẳng trên giường, cố ý nén lại cảm giác muốn ôm thân thể ấm áp của Lộc Hàm vào trong ngực.

“A.” Lộc Hàm nhẹ nhàng đáp, trong giọng nói tựa hồ hỗn loạn một tia thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời, ngoan ngoãn giơ tay lên tắt đèn.

Ngày hôm nay công việc của Thế Huân có chút bận rộn, lại luôn nghĩ đến chuyện bị Lộc Hàm đối gạt, làm cho thể xác và tinh thần đều mỏi mệt. Vừa rồi lại qua một tràng hoan ái vô cùng thỏa mãn, làm cho toàn thân anh thả lỏng, mỗi một vô lực nhất thời ùng ùng kéo đến, không bao lâu liền trầm trầm mà ngủ.

“Ngô...” Trong lúc ngủ mơ Thế Huân không tự chủ hướng lại gần thân thể ấm áp bên cạnh, trở mình vươn cánh tay đem Lộc Hàm gắt gao kéo vào trong ngực, mơ hồ lắng nghe một tiếng, đầu ở trên người Lộc Hàm cọ qua cọ lại, tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, sau đó không động đậy gì nữa.

Lộc Hàm vốn đang đang lo lắng tại sao đêm nay Thế Huân không có ôm mình ngủ, càng nghĩ càng tỉnh hai mắt làm sao cũng ngủ không được. Nhưng hiện tại Thế Huân lại ôm lấy mình, tuy rằng trong phòng tối như mực, nhưng cậu vẫn nhìn không được cong lên khoe miệng yên lặng cười thầm, cẩn thận hạ thân thể, hướng lòng ngực Thế Huân dụi vào chặt hơn một chút, nội tâm ngập tràn hạnh phúc rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lộc Hàm như cũ tỉnh dậy trước Thế Huân, nhưng khi cậu nhẹ nhàng tách ra khỏi cái ôm của Thế Huân chuẩn bị đi nấu bữa sáng, anh cũng cũng đã tỉnh lại, nhưng vẫn như cũ giả bộ đang ngủ say không để cho Lộc Hàm phát hiện.

Sau khi Lộc Hàm ra khỏi phòng ngủ, Thế Huân mới mở mắt ra, trên mặt hiện ra biểu tình ảo não. Trước khi ngủ phải kèm chế lăm mới không ôm cậu, vậy tại sao trong khi ngủ lại không tự chủ ôm lấy cậu! ? Chẳng lẽ ôm Lộc Hàm ngủ đã thành thói quen tiềm thức không thể thay đổi! ? Thế Huân nhíu mày, phiền não cào cào tóc.

Hô... Thế Huân thở ra một hơi, ý đồ làm ình trầm tĩnh lại. Ôm liền ôm đi, nếu đã thành thói quen, vậy không thể từ bỏ trong một sớm một chiều được, dù sao Lộc Hàm vẫn còn ở bên cạnh mình, không phải đã nói chờ điều tra xem cậu rốt cuộc nói dối, ở sau lưng mình làm ra chuyện xấu xa gì sau đó mới chấm dứt bao dưỡng sao! ? Còn nhiều thời gian, thói quen đợi qua một thời gian hẳn bỏ. Thế Huân tự khuyên mình

một phen, trong lòng mới tốt hơn chút ít. Nhìn thời gian không còn sớm, liền rời giường mặc quần áo tử tế, sau khi rửa mặt thì ra khỏi phòng ngủ.

Trên bàn đã dọn xong bữa sáng nóng hổi, Thế Huân ngồi trên ghế yên lặng ăn xong bữa sáng. Khi đứng trước gương sửa sang quần áo thì Lộc Hàm cũng đi tới, Thế Huân ngừng tay, giống thường ngày để cho cậu giúp mình tiếp tục sửa sang lại. Lúc này anh lại nhìn vào gương, trông thấy bộ dáng Lộc Hàm cuối đầu giúp mình đeo cà- vạt, nhưng trong lòng đã không còn cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, mà chỉ cảm thấy mình dùng tiền bao nuôi cậu, tất nhiên phải để cậu hầu hạ mình.

Khi Thế Huân ra đến trước cửa cũng không nói với Lộc Hàm kêu cậu ngoan ngoãn ở nhà đợi mình, tuy rằng Lộc Hàm khẳng định sẽ gật đầu đáp ứng, nhưng chẳng phải ở trước mặt thế này sau lưng lại làm thế khác. Thế Huân cũng làm biếng tốn nước bọt, dứt khoát đi thẳng ra cửa.

ta xin lỗi mấy rds thân eo, tối qua vì wifi nhà ta nó điên nên mới cắt nửa chừng...mấy nàng thông cảm cho ta nha *e then* ta bù lại ấy nàng thân eo của ta đâyyyyy

104. Chương 103: Lãnh Dạm

Hai mắt Lộc Hàm dùng sức chăm chú nhìn máy tính, lại vô pháp đem lực chú ý tập trung lên mấy con số trên đó.

Vài ngày gần đây Thế Huân hình như đối với mình lãnh đạm hơn rất nhiều, khi ăn cơm luôn giữ yên lặng, không còn đánh giá tài nấu nướng của mình; khi xem TV cũng không còn đem mình ôm vào trong ngực nói cười cười thảo luận tiết mục TV; thậm chí lúc ân ái... Nghĩ đến đây, mặt Lộc Hàm đỏ hồng. Lúc ân ái Thế Huân cũng không giúp mình khâu giao hay liếm lộng chỗ kia nữa, mỗi lần cũng chỉ dùng trôn tẽ khuếch trương một chút rồi vội vã đi vào.

Đồng dạng là đàn ông, Lộc Hàm đương nhiên biết dục vọng như tên đã trên đây thì còn cớ kị cái gì, cho nên cũng không trông cậy mỗi lần Thế Huân đều phải ôn nhu cẩn thận an ủi chính mình. Nhưng vô luận là khâu giao hay liếm lộng hậu huyệt, thì đối với Lộc Hàm đều không chỉ mang ý nghĩa kích thích tình dục đối phương, mà còn biểu hiện mức độ thân mật của Thế Huân đối với mình. Anh đột nhiên không làm như vậy, khiến trong lòng cậu cảm giác buồn bã thất vọng, giống như thiếu thiếu cái gì đó.

Thái độ đột nhiên lạnh nhạt của Thế Huân không khỏi làm Lộc Hàm lo lắng, chắc không phải mình đã làm sai chỗ nào rồi đi! ? Mỗi ngày sáng sớm đứng giờ rời giường chuẩn bị bữa sáng, Thế Huân vừa ra đến cửa liền cẩn thận giúp anh sửa sang lại quần áo, chờ anh đi một lúc mình mới thay đồ đi làm, cũng luôn ở trước khi anh tan tầm liền chạy về nhà làm cơm chiều, cơm nước xong cùng Thế Huân xem TV một lúc, khi trở lại phòng liền ngoan ngoãn nằm trên giường để anh tùy ý gây sức ép, có khi vì để cho anh cao hứng, chính mình còn tận lực chủ động ghénh hợp... Lộc Hàm nghĩ tới nghĩ lui, cũng không phát giác mình có chỗ nào không đúng.

“Gần đây công ty tương đối bận, tất cả mọi người vất vả . Ngày mai thứ bảy mọi người cố gắng thêm lần nữa, trước khi tan tầm phải làm xong đơn đặt hàng của khách. Lương tăng ca lần này tính gấp đôi, buổi tối tôi mời mọi người đi quán bar thả lỏng.” Tiếng nói chuyện của Vạn lão đánh gãy suy nghĩ của Lộc Hàm.

“Lương tăng ca tăng gấp đôi! Vạn lão bản từ bao giờ trở nên hào phóng đến thế?”

“Còn nữa còn nữa, buổi tối còn mời chúng ta đi chơi, nhất định phải tìm nơi nào cao cấp một chút để ‘thịt’ Vạn lão bản một lần.”

... ..

Có lẽ bởi vì Vạn lão bản hứa tăng gấp đôi phí tăng ca, các đồng nghiệp đối với việc tăng ca đều không có ý kiến gì, ngược lại còn hưng trí bừng bừng thảo luận xem buổi tối đi đâu chơi.

“Lộc Hàm, ngày mai cậu tăng ca được chứ! ?” Vạn lão bản đi đến trước mặt Lộc Hàm hỏi riêng một câu.

“Không... Không thành vấn đề.” Lộc Hàm nghĩ nghĩ, ngày mai thứ bảy là ngày mình về nhà, ở chỗ mẹ cũng tương đối dễ nói, tìm một lý do đi ra ngoài chắc không thành vấn đề, huống chi các đồng nghiệp đều tăng ca, cậu cũng xấu hổ không muốn làm một người cá biệt.

“Vậy là tốt rồi.” Vạn lão bản vừa lòng vỗ vỗ bả vai Lộc Hàm, xoay người rời đi.

Lộc Hàm buổi tối về đến nhà làm xong cơm chiều, cùng Thế Huân ăn cơm, sau khi thu thập xong phòng bếp liền chuẩn bị trở về nhà.

“Em về nhà.” Trước khi đi, Lộc Hàm đến phòng sách nơi Thế Huân đang làm việc nói tạm biệt.

“Đã biết, trên đường cẩn thận chút.” Thế Huân mở miệng dặn một câu, nhưng lực chú ý vẫn tập trung trên màn hình máy tính, không có liếc nhìn Lộc Hàm một cái.

“Àn.” Lộc Hàm cô đơn đáp lời. Trước kia mỗi lần thứ sáu, Thế Huân giống như luyến tiếc mình rời đi, ôm vào trong ngực hôn tới hôn lui, thậm chí có khi động tình khó nhịn, sẽ trực tiếp lột quần áo của mình mây mưa thất thường một phen. Nhưng hôm nay lại lạnh nhạt như thế, bất quá công việc của Thế Huân cũng rất bận rộn, mình không nên tham lam so đo nhiều như thế. Lộc Hàm tự an ủi mình vài câu, liền rời khỏi nhà Thế Huân.

Tối thứ bảy, Lộc Hàm tìm lấy một cái cớ nói với mẹ, sau đó liền đi công ty tăng ca. Tuy rằng khi nói dối cậu vẫn luôn chột dạ cuối thấp đầu, nhưng Lộc mẫu cũng không có hỏi nhiều, dù sao trong mắt mẫu thân cậu từ nhỏ đến lớn đều rất hiểu chuyện, Lộc mẫu chưa từng nghĩ đến Lộc Hàm sẽ nói dối gạt mình.

Tăng ca đến tối công việc cũng hoàn thành, các đồng nghiệp liền thúc giục Vạn lão bản mời khách. Vạn lão bản ngược lại sáng khoái thực hiện, chọn một quán bar không tồi mời mọi người đi chơi.

Lộc Hàm mới đầu không muốn đi, vốn từ thứ hai đến thứ sáu đều ở cùng Thế Huân nên không gặp được mẫu thân, hôm nay lại bỏ lỡ thêm một ngày. Trong lòng cậu băn khoăn, muốn sớm về nhà với bà. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, các đồng nghiệp liền giữ cậu lại, nói cái gì mọi người thật vất vả mới tụ tập một lần, đúng lúc bồi dưỡng tình cảm, hoạt động tập thể sao có thể không tham gia... Lộc Hàm da mặt mỏng, chịu không nổi mọi người mề nheo, không thể không biết xấu hổ cự tuyệt nữa, đành bị một đám người vây quanh kéo lên xe đi quán bar.

105. Chương 104: Ngụy Hiếm

Thế Huân giơ tay lên nhu nhu huyết thái dương đau nhức. Tối qua vì Lộc Hàm trở về nhà, bên cạnh không có thân thể ấm áp kia, Thế Huân lăn qua lộn lại thế nào cũng ngủ không ngon giấc. Hôm nay lại cùng khách hàng bàn bạc cả ngày, tuy rằng buổi trưa có đến nhà hàng sang trọng ăn cơm, nhưng anh sớm đã bị Lộc Hàm dưỡng thành thói quen ăn uống, cho dù trước mặt là một bàn sơn hào hải vị, cũng không có cảm giác thèm ăn. Tối khi chạng vạng, Thế Huân vừa đói vừa mệt, nhưng vẫn phải cố gắng tinh thần cùng khách xã giao.

“Ngô tổng không khỏe sao! ?” Vị khách ngồi phía đối diện thấy Thế Huân bộ dáng khó chịu nên quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là tối qua ngủ không ngon giấc nên có chút đau đầu.” Thế Huân mỉm cười, tỏ vẻ mình không sao.

“Chúng ta cũng bận việc cả ngày, đúng lúc gần đây có một quán bar không tồi, cùng đi uống vài ly nha! ?” Vị khách kia nêu ra chủ ý và đợi ý kiến của Thế Huân.

Thế Huân nghĩ thầm nếu về nhà cũng chỉ có một mình, liền gật đầu đáp ứng, cùng khách hàng lái xe đến quán bar.

Trong quán rượu, Lộc Hàm và các đồng nghiệp vây thành một bàn, uống rượu, chơi oẳn tù tì, nói chuyện phiếm, đùa giỡn, hát karaoke... không khí cực HIGH, chỉ có mỗi mình Lộc Hàm ngồi ở trong góc yên lặng.

Lộc Hàm cũng không phải không hòa hợp, chủ yếu là vì tới công ty chưa lâu, cùng các đồng nghiệp còn chưa quá thân thuộc, mấy đề tài thảo luận đều chen vào không lọt. Hơn nữa Lộc Hàm cũng không thích uống rượu, thời điểm người khác chơi oẳn tù tì uống rượu cậu cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh ngơ ngác nhìn.

“Lộc Hàm sao lại ngồi một mình, đến, hai chúng ta cùng cạn ly.” Vạn lão bản đưa một ly rượu đến trước mặt Lộc Hàm.

“Thực xin lỗi Vạn lão bản, tôi không biết uống rượu.” Bị Vạn lão bản miệng đầy mùi rượu phả lên mặt, Lộc Hàm vừa lễ phép đáp lời lại ngưỡng ngừng né tránh, chỉ có thể giơ tay lên đẩy ra ly rượu Vạn lão bản đưa tới.

“Uống một ly thì có sao đâu.” Vạn lão bản lão đảo đi tới ngồi xuống cạnh Lộc Hàm. Một bàn tay ôm lấy bả vai cậu, tay kia thì bưng ly rượu đưa lên miệng cậu, bắt đầu cường ngạnh ép Lộc Hàm uống rượu.

“Vạn lão bản... tôi... tôi thật sự không biết... Khụ khụ...” Chất lỏng cay đắng rót vào trong cổ họng, sắc đến Lộc Hàm chảy nước mắt, liều mạng lắc đầu né tránh ly rượu trong tay Vạn lão bản.

“Uống xong ly này, tôi liền không khó dễ cậu nữa.” Cả người Vạn lão bản cơ hồ đều ghé lên người Lộc Hàm, mượn sức nặng thân thể làm cho tay chân cậu không thể nào nhúc nhích, tìm cách đem ly rượu rót vào trong miệng Lộc Hàm.

“A!” Hai người một ép uống một né tránh, trong lúc dần co cái ly bị lệch ra, làm rượu bị đổ lên quần áo Lộc Hàm.

“Vạn lão bản... Tôi đi toilet sửa sang quần áo lại một chút...” Lộc Hàm cuối cùng tìm được lý do thoát khỏi dây dưa của Vạn lão bản, đứng dậy một đường chạy vào toilet.

Nhìn bóng dáng hoảng sợ của Lộc Hàm, nguyên lai hai mắt mông lung do men say của Vạn lão bản lập tức trở nên thanh minh, đem ly rượu vừa ép Lộc Hàm uống đưa lên miệng, vươn đầu lưỡi ở thành ly liếm một vòng, rồi ngửa đầu đem rượu còn sót lại uống sạch.

Vạn lão bản lần trước mượn cơ tăng ca cứng rắn kéo Lộc Hàm đi ăn cơm, kết quả một cuộc điện thoại gọi tới, Lộc Hàm lòng như lửa đốt chạy đi mất, sau đó Vạn lão bản cũng không đối cậu làm ra hành động khác thường nào nữa. Đương nhiên không phải Vạn lão bản đối với Lộc Hàm không còn hứng thú, mà là sợ mình nóng lòng ăn đậu hủ, thực sẽ đem Lộc Hàm bức đến từ chức, đây chẳng phải là mất nhiều hơn được. Thịt vịt còn chưa ăn sao có thể để nó bay mất, cho nên, Vạn lão bản luôn luôn chờ đợi một cơ hội.

Đúng dịp đêm nay, Lộc Hàm đang một mình ngồi trong góc, Vạn lão bản mới nghĩ tiến lại mời cậu vài chén rượu, thuận tiện ở trên người cậu sờ tới sờ lui ăn xén một chút, dù sao chung quanh đều là nhân viên của mình, Vạn lão bản cũng không dám làm quá mức. Nhưng hiện tại Lộc Hàm chạy tới toilet, nơi đó là chỗ hẻo lánh trong quán bar, mà quán rượu đông đúc, tiếng người ồn ào, đại khái vô luận ở trong toilet có làm cái gì thì người bên ngoài cũng không nghe được.

Vạn lão bản nhếch khóe miệng, đứng lên hướng toilet lung lay đi tới.

Tui muốn đánh chết ông già dê này quá TvT

106. Chương 105: Hiểu Lầm

Trong quán rượu âm thanh náo nhiệt, bốn phía Thế Huân đều là đám người ồn ào, vốn định đến thả lỏng một chút, nhưng hiện tại lại bị làm phiền đến càng thêm tâm phiền ý loạn.

Thế Huân đột nhiên nhớ tới Lộc Hàm, người nọ luôn một bộ dáng yên lặng nhu thuận, ngẫu nhiên có nói một vấn đề giọng cũng thực nhỏ nhẹ, ở cùng cậu sẽ làm người ta sinh ra cảm giác thả lỏng. Thế Huân vốn cảm thấy Lộc Hàm mặc dù là một MB, nhưng tính cách ôn nhu, lại có một tay hảo thủ nghề, chuyện tình cảm trước để qua một bên, Thế Huân ít nhất vẫn muốn duy trì mối quan hệ bao dưỡng của hai người. Chính là hiện tại... Ai có thể nghĩ cậu mặt ngoài nhu thuận nghe lời, nhưng khi mình quay lưng đi lại có một bộ mặt khác, nói dối lừa gạt mình, khéo miệng Thế Huân gọi lên một nụ cười trào phúng, tri nhân tri diện bất tri tâm, thật sự là thiếu chút nữa đã bị bộ dáng Lộc Hàm lừa gạt, cơ hồ rơi vào trong sự ôn nhu của cậu.

“Hai con ong mật, bay trong bụi hoa, bay a... Ha ha, cậu thua rồi, uống rượu uống rượu...”

Bên cạnh đám người chơi oẳn tù tì làm cắt ngay suy nghĩ của Thế Huân, quay đầu nhìn qua, một đám người hình như đang tụ hội, uống rượu chơi đùa cực kỳ náo nhiệt.

“Xin lỗi, tôi đi toilet một chút.” Thế Huân vốn đang phiền lòng, đám người kia lại ồn ào lớn tiếng làm cơn đau đầu lúc nãy của anh kéo đến. Thế Huân dứt khoát đứng dậy, hướng người khách bên cạnh thông báo một tiếng, chuẩn bị sau khi đi toilet sẽ ra bên ngoài quán bar hít thở không khí. (TvT chết chắc)

“Vạn lão bản!” Lộc Hàm phui phui rượu dính trên áo, cúi đầu đứng ở bồn rửa tay, khi ngẩng đầu lên liền từ trong gương nhìn thấy Vạn lão bản mở cửa bước vào.

“Ha hã, Lộc Hàm a...” Vạn lão bản cười gượng hai tiếng, chậm rãi hướng Lộc Hàm đi qua, ánh mắt không ngừng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, lúc này trong toilet chỉ có hai người là Vạn lão bản và Lộc Hàm.

“Vạn lão bản, tôi đi trước.” Lộc Hàm nhìn đến bộ dáng lăm la lăm lét của Vạn lão bản, cảm giác không đúng liền xoay người đi ra bên ngoài.

“Chờ một chút chúng ta cùng đi.” Vạn lão bản vươn tay cánh tay ngăn cản Lộc Hàm.

“Vạn lão bản, thời gian không còn sớm, tôi nên trở về nhà.” Lộc Hàm thay đổi hướng đi, muốn từ một bên hông khác của Vạn lão bản lách qua.

“Gấp cái gì, mọi người hiếm khi đi chơi một lần, cứ chơi cho tận hứng đi.” Vạn lão bản lại vội vàng vươn cánh tay bên kia lần thứ hai đem Lộc Hàm ngăn lại.

Kế tiếp, Lộc Hàm đi bên nào, Vạn lão bản liền hướng bên đó ngăn đón, hoàn toàn không cho Lộc Hàm có cơ hội rời khỏi toilet.

“Vạn lão bản, mời ngài tránh đường một chút.” Lộc Hàm làm sao cũng không thoát được Vạn lão bản ngăn trở, trong lòng lo lắng đưa tay đi đẩy thân hình mập mạp của Vạn lão bản ra.

“Lộc Hàm, hai chúng ta khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng, để lãng phí chẳng phải là rất đáng tiếc!” Vạn lão bản lại thừa cơ hội nắm chặt lấy tay Lộc Hàm, sử dụng chút lực kéo cậu vào trong lòng ngực của mình. Cũng không thèm che dấu mục đích, lòng như lửa đốt mân mê miệng nghĩ muốn cưỡng hôn Lộc Hàm.

“Vạn lão bản, ngài buông tay...” Lộc Hàm nghiêng đầu né tránh cái miệng heo của Vạn lão bản thối tới, nhưng mà làm sao cũng giãy không ra cánh tay bị nắm bên hông.

Vạn lão bản mượn thân hình mập mạp cùng sức mạnh làm ưu thế ngăn chặn Lộc Hàm, miệng lần thứ hai ghé qua...

Thế Huân đi đến trước cửa toilet, theo khe hở nhìn thấy hai nam nhân đang ở bên trong dây dưa cùng một chỗ, trong lòng liền mắng trơ trên, có cần gấp đến mức ở cái nơi lộ liễu trong toilet mà làm không. Thế Huân cũng không định đi vào, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

“Vạn lão bản, ngài...” Đột nhiên trong toilet vang lên một thanh âm quen thuộc, Thế Huân dừng lại động tác xoay người, đột nhiên đẩy cửa ra.

“Vạn lão bản thật là hăng hái.” Thế Huân trào phúng nhìn hai người đang sừng sốt trong phòng. Cánh tay mập mạp của Vạn lão bản còn đang ôm lấy lưng Lộc Hàm, về mặt Lộc Hàm kinh hoàng. Có phải do bị mình chính mắt bắt gặp, không còn biện pháp nói dối cho nên chột dạ! ? Đối mặt Thế Huân khi đảo qua Lộc Hàm hoàn toàn mang theo khinh thường.

“Ngô... Ngô tổng...” Vạn lão bản vội vàng buông Lộc Hàm ra, xấu hổ mỉm cười. Công ty Vạn lão bản cùng Ngô thị có chút làm ăn, cùng Thế Huân coi như là sơ giao, tuy rằng không thể gọi là bạn bè, nhưng bị người bắt gặp loại chuyện này tóm lại cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Mời Vạn lão bản cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy.” Thế Huân vừa nói chuyện vừa đưa tay chuẩn bị đóng cửa phòng toilet.

“Thế Huân!” Lộc Hàm vội vàng chạy đến trước mặt Thế Huân, gắt gao nắm chặt cánh tay anh.

107. Chương 106: Giá Họa

“Ngô tổng quen biết cậu ta?” Nghe được Lộc Hàm kêu tên Thế Huân, còn nắm lấy tay anh không buông. Vạn lão bản chỉ chỉ Lộc Hàm nghi ngờ hỏi.

“Cậu ta là một MB mà tôi từng bao dưỡng.” Thế Huân sắc mặt chán ghét hất bàn tay đang nắm chặt tay mình ra, nhìn đến sắc mặt Lộc Hàm trong nháy mắt trở nên trắng bệch, anh cũng không thêm quan tâm, quay đầu cùng Vạn lão bản nói chuyện.

“MB!?” Vạn lão bản không nghĩ sẽ hỏi ra đáp án như vậy. Trước giờ cùng Lộc Hàm tiếp xúc, Vạn lão bản thấy cậu trung thực, người lại yếu đuối dễ khi dễ, mới một lần lại một lần nổi lên sắc tâm. Lộc Hàm có nhìn thế nào cũng không giống một MB, Vạn lão bản kinh ngạc rất nhiều, ánh mắt quái dị nhìn về phía Lộc Hàm.

“Vạn lão bản nếu thích, vậy đem cậu ta tặng cho ông cũng được.” Thế Huân phóng khoáng mở miệng, xem Lộc Hàm như một vật phẩm bình thường tặng ra ngoài.

“Thế... Thế Huân...” Môi Lộc Hàm run rẩy, không thể tin nhìn Thế HUân, muốn lần thứ hai bắt lấy tay anh nhưng lại sợ bị hất ra, hai tay luống cuống giơ lên giữa không trung.

“Tôi sao lại không biết xấu hổ mà đi đòi người của Ngô tổng. Vừa nãy trong quán rượu cậu ta tìm cách tiếp cận tôi, muốn tôi theo vào toilet, tôi còn tưởng có chuyện gì quan trọng, kết quả khi vào đến toilet cậu ta liền sắp lại, tôi nhất thời nhịn không được liền... Thành thật xin lỗi Ngô tổng.” Vạn lão bản trên thương trường lăn lộn nhiều năm, là một kẻ khôn khéo. Vừa thấy thái độ của Thế Huân đối Lộc Hàm, liền biết quan hệ của hai người là gì rồi, đại khái là kẻ làm ầm giường đi, Thế Huân khẳng định sẽ không biết Lộc Hàm đang làm việc tại công ty của Vạn lão bản. Bất quá nếu Thế Huân đã bao nuôi Lộc Hàm, thì cũng coi như là người của anh, Vạn lão bản đương nhiên không muốn đắc tội Thế Huân mà nói ra là mình quấy rối Lộc Hàm, ngược lại bịa ra một câu chuyện nói dối để đổ hết tội lỗi lên đầu Lộc Hàm.

“Vạn lão bản! Ông...” Vừa mới bị Vạn lão bản đâm loạn, hiện tại lại bị ông ta giá họa, Lộc Hàm quay đầu phần nộ trừng kẻ có gương mặt mập mạp kia.

“Ngô tổng, tôi còn có chút việc không quấy rầy hai người, xin phép đi trước.” Vạn lão bản sợ nói tiếp sẽ lộ ra dấu vết, nhanh chóng ngắt lời Lộc Hàm, vội vàng tìm lý do mượn cớ ly khai.

“Vạn lão bản!” Lộc Hàm đuổi theo, muốn gọi hắn về giải thích rõ ràng.

“Có phải hay không vừa rồi còn chưa thỏa mãn, không nỡ để người ta đi!” Thanh âm trào phúng của Thế Huân ở sau lưng vang lên, làm Lộc Hàm lập tức dừng lại cước bộ.

“Thế Huân... em... em không phải... anh...” Lộc Hàm lập tức chạy về bên cạnh Thế Huân, nắm cánh tay anh muốn đem mọi chuyện giải thích rõ ràng, nhưng càng khẩn trương thì càng không biết nên giải thích làm sao, lắp bắp hơn nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Buông ra!” Thế HUân lại cho rằng Lộc Hàm khẩn trương luống cuống là bởi vì chột dạ, lần thứ hai dùng lực hất bàn tay cậu ra, thiếu chút nữa làm cho Lộc Hàm không phòng bị té xuống đất. Nhưng Thế Huân không thèm liếc nhìn một cái, nhanh chóng ra khỏi toilet.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm chạy đuổi theo, đi theo phía sau Thế Huân không ngừng gọi tên anh

Thế Huân không quay đầu lại vẫn tiếp tục đi về phía trước, hai người xuyên qua đám người nhốn nháo trong quán bar, hành động kỳ lạ khiến nhiều người vây xem, bất quá khi nhìn đến bộ dáng nổi giận đùng đùng của Thế Huân, liền chủ động tránh ra một đường.

Lộc Hàm theo Thế Huân chạy tới bãi đỗ xe.

“Lên xe!” Thế Huân mở cửa xe, trầm mặt quát Lộc Hàm đang đứng đối diện không ngừng thở dốc.

“Thế... Thế Huân...” Lộc Hàm vừa mới ngồi vào vị trí phó lái, liền lập tức mở miệng muốn hướng Thế Huân giải thích.

“Câm miệng!” Thế Huân thanh sắc câu lệ gầm nhẹ một tiếng, dọa Lộc Hàm sợ đến phát run, ngoan ngoãn không dám tái hê răng.

Thế Huân khởi động xe chạy về nhà.

108. Chương 107: Hết Hy Vọng

“Thu dọn đồ của cậu, lập tức cút đi cho tôi!” Hai người vừa mới vào cửa, Thế Huân liền hướng Lộc Hàm thanh sắc câu lệ giận dữ hét.

“Thế Huân Thế Huân... sự tình không phải như vậy... Vạn lão bản ông ta...” Lộc Hàm lo lắng đến phát khóc, nắm lấy quần áo Thế Huân liều mạng muốn giải thích.

“Lộc Hàm, cậu có bao nhiêu khát khao bị nam nhân thượng, ngay cả Vạn lão bản cái loại hàng đó cũng đi câu dẫn, tôi xem cậu làm MB không phải vì kiếm tiền, mà là muốn có càng nhiều nam nhân làm cậu đi.” Thế Huân không đợi cho Lộc Hàm nói xong liền ngắt lời cậu, dù sao từ lần phát hiện bị lừa gạt, Thế Huân cũng đã mất đi tín nhiệm đối với Lộc Hàm. Vô luận cậu có giải thích cái gì, anh đều cảm thấy cậu đang nói dối. Huống chi hôm nay trong toilet ở quán bar tận mắt nhìn thấy Lộc Hàm cùng Vạn lão bản có động tác ái muội, còn có lời nói của Vạn lão bản, Thế Huân càng thêm tin rằng Lộc Hàm ở sau lưng mình đi câu dẫn nam nhân khác.

“Thế Huân... em không có câu dẫn Vạn lão bản... là ông ta... A...” Lộc Hàm vừa mới mở miệng, đột nhiên thân thể liền bị Thế Huân ấn trên vách tường.

“Lộc Hàm cậu muốn đàn ông phải không, lúc trước mỗi đêm đều làm tình cũng không thỏa mãn được cậu, vậy hôm nay tôi liền làm một lần đến khi cậu hài lòng mới thôi.” Thế Huân khi nói chuyện đã muốn đưa tay cởi lấy dây lưng Lộc Hàm.

“Thế Huân, không cần!” Lộc Hàm vặn vẹo thân thể muốn thoát khỏi giam cầm của Thế Huân, đây cũng là lần đầu tiên cậu phản kháng anh. Nhưng Lộc Hàm vô luận như thế nào cũng không muốn ở tình huống này cùng Thế Huân phát sinh quan hệ.

“Vừa rồi với Vạn lão bản thì nhu thuận nghe lời, hiện tại ở trước mặt tôi lại giở trò trinh tiết.” Lộc Hàm phản kháng càng thêm chọc giận Thế Huân, anh đưa tay đến phía sau Lộc Hàm vói vào trong quần, ngón tay muốn trực tiếp sáp nhập hậu huyệt.

“Thế Huân không cần...” Thanh âm Lộc Hàm đã hỗn loạn một tia nước nử, hai mắt cũng bịt kín một tầng hơi nước, ánh mắt cầu xin nhìn Thế Huân.

“Thực mẹ nó làm cho người ta mất hứng. Lộc Hàm cậu cho rằng chuyện tới nước này tôi còn muốn cùng cậu làm sao, cậu nơi kia không biết đã bị bao nhiêu thằng đàn ông làm qua, nghĩ tới liền khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm. Lúc trước tôi vậy mà còn dùng lưỡi liếm qua nơi đó, không biết sau này miệng có hay không sẽ bị thối rửa.” Bộ dáng đáng thương của Lộc Hàm làm cho tâm Thế Huân sinh ra cảm giác không đành lòng, cảm giận rút bàn tay ra khỏi quần hần. Nhưng Thế Huân muốn áp chế thương tiếc của mình

đối với Lộc Hàm, liền nói ra lời đả kích nhằm tổn thương cậu, cũng chính là nhắc nhở mình không nên lại bị biểu tình của Lộc Hàm lừa gạt.

“Em không có bị đàn ông... không phải... MB...” Sắc mặt Lộc Hàm càng trở nên tái nhợt, nghĩ muốn giải thích cho Thế Huân chuyện mình không phải là MB, mặc kệ hậu quả sẽ như thế nào, hiện tại quan trọng nhất là phải đem hiểu lầm nói rõ.

“Lộc Hàm, tôi cho cậu biết không phải tôi thấy MB ghê tởm, mà tôi cảm thấy chính cậu mới ghê tởm. Nhìn lại bộ dáng phóng đảng của cậu khi ở trên giường xem, mỗi lần đều chủ động mở chân ra để cho tôi làm, còn khẩn cấp cầu tôi nhanh lên cắm vào, chỉ bị sáp nhập hậu mặt cũng có thể bắn ra. Lộc Hàm, thân thể cậu đúng là dâm loạn – không thể thiếu hơi đàn ông!” Thế Huân căn bản không cho Lộc Hàm có cơ hội nói chuyện, dùng lời tra tấn, nhục mạ đối phương. Lúc này khi nhìn thấy cậu cùng Vạn lão bản ở một chỗ, cảm giác bị lừa gạt cùng phản bội lập tức xông lên não anh, làm tâm anh đau đớn, tựa hồ hiện tại chỉ khi nhìn thấy Lộc Hàm thống khổ, trong lòng anh mới có thể dễ chịu hơn một chút.

“Thế Huân...” Lời nói lần này của Thế Huân làm Lộc Hàm lập tức suy sụp, hai mắt nháy mắt mất đi ánh sáng, trở nên trống rỗng vô thần. Chuyện MB có thể giải thích rõ ràng, nhưng cái Thế Huân chán ghét không phải là thân phận MB, mà là chính cậu. Nguyên lai lúc trước bởi vì thương anh cho nên không hề cố kỵ chủ động nghinh hợp, nhưng trong mắt Thế Huân lại là như thế, hết thấy những ôn nhu ngọt ngào cũng chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Lộc Hàm há miệng thở dốc, thanh âm khàn khàn mà khô khốc, trong miệng nhỏ giọng gọi tên Thế Huân.

“Cậu cũng xứng để gọi Thế Huân sao, hiện tại chỉ cần nghe cậu gọi tên tôi thì đã cảm thấy ghê tởm rồi. Lúc trước giả bộ nhu thuận nghe lời còn làm ra bộ dáng như thích tôi, hiện tại xem ra bất quá cũng chỉ là nịnh nọt lấy lòng, muốn từ chỗ của tôi lấy thêm càng nhiều tiền. Sao vậy, hai tờ chi phiếu tôi đưa cậu còn chưa đủ sao, cùng thẳng đàn ông khác lên giường sau lưng tôi chắc nhiều tiền lắm đi.” Thế Huân chỉ lo nhục mạ Lộc Hàm, cũng không quản mình nói chuyện trước sau không ăn khớp. Vừa rồi còn nói Lộc Hàm làm MB là vì dục vọng, hiện tại lại nói cậu là vì tham tiền. Thế Huân nói ra lời khó nghe như vậy, là muốn trong lòng thống khoái, nhưng sau khi nói xong, trong lòng lại cảm thấy nóng nóng đau đau.

Nguyên lai Thế Huân đã sớm nhìn ra mình thích anh, nhưng anh vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn nó như trò cười mà thôi. Lộc Hàm hiện tại cảm thấy may mắn vì lúc trước chưa nói với anh chuyện cậu đã yêu thầm anh mười năm, nếu nói ra có lẽ sẽ bị anh giễu cợt trào phúng. Quên đi, cái gì MB! ? Cái gì yêu thầm! ? Cùng không tất yếu phải cho Thế Huân biết, dù sao cho tới giờ anh cũng chưa từng để ý qua. Cứ như vậy chấm dứt đi, lúc trước liều lĩnh trả giá, chung quy cũng không đạt được kết cục mà mình mong đợi.

Lộc Hàm ngơ ngác hướng phòng mình đi qua.

Trước đây đọc truyện này đến đoạn này thì au đã đau khổ 1 lần, giờ edit HunHan lại đau thêm lần nữa >.

109. Chương 108: Khổ Sở

“Lộc Hàm!” Thế Huân nhìn chăm chú thân thể lung lay của Lộc Hàm, biết cậu định đi vào phòng thu dọn đồ đạc. Lộc Hàm sẽ lập tức rời đi, hai người từ nay về sau sẽ không còn bất cứ liên hệ nào. Thế Huân nghĩ đến đây, đáy lòng đột nhiên sinh ra một trận khủng hoảng không thể giải thích, nhện không được hưởng bóng dáng Lộc Hàm rống lớn một tiếng.

Lộc Hàm lại giống như mất đi thính giác, đối với gầm rú của Thế Huân mất điếc tai ngơ, không nói lời nào, không quay đầu lại, chỉ là cúi thấp đầu nghiêng ngã lao đảo đi vào phòng mình, trên đường đi va phải sô pha xém chút té sấp xuống, cũng đỡ dẫn không có bất luận phản ứng gì.

Lộc Hàm đi vào phòng, biến mất khỏi tầm mắt Thế Huân. Khủng hoảng trong lòng anh lại không ngừng tăng lên, cũng rất nhanh vọt vào trong phòng.

Lộc Hàm lấy ra mấy món đồ mà lúc trước đem từ nhà mình đến, một lược sửa sang lại bỏ vào vali.

“Nhanh thu thập rồi rút đi! Ngày mai tôi sẽ đem bán căn nhà này, cậu ở đây một đoạn thời gian, ngay cả không khí đều trở nên vắng vẻ.” Thế Huân liêu mạng áp chế ý niệm muốn giữ Lộc Hàm lại, nói ra lời đả thương người khác, bức bách tim mình phải cứng rắn lên.

Động tác thu dọn của Lộc Hàm khẽ động một chút, trong lòng Thế Huân căng thẳng, anh hiện tại đặc biệt hy vọng Lộc Hàm có thể xoay người cãi lại mình vài câu, cho dù là mắng chửi cũng tốt hơn chính mình một người tự biên tự diễn, áp lực không khí sắp đem anh bức đến điên rồi. Nhưng Lộc Hàm cũng chỉ tạm dừng một lúc, rồi lại tiếp tục cúi đầu không lên tiến thu dọn tiếp.

“Đây là hai tờ chi phiếu lúc trước anh cho, còn có áo sơ mi anh tặng.” Lộc Hàm sửa sang lại xong, đi đến trước mặt Thế Huân, đem chi phiếu cùng áo sơ mi trả lại cho anh.

“Cậu chẳng phải muốn nó lắm sao, còn giả mù sa mưa trả lại cho tôi làm chi. Cái áo sơ mi cậu từng mặc qua kia không biết có bệnh truyền nhiễm gì không nữa, cậu thuận tiện ném vào thùng rác luôn đi.” Thế Huân không nhận đồ mà Lộc Hàm đưa cho, anh không muốn cứ như vậy cắt đứt với cậu không còn một mảnh, hai người một chút kỷ niệm nhớ lại đều không có, nhưng lại vô pháp nói ra lời muốn hằn ở lại. Chỉ có thể giả bộ không sao, tỏ vẻ chính mình đối với những thứ kia căn bản là không cần.

Sắc mặt Lộc Hàm vốn là không có chút huyết sắc đã muốn trong suốt thêm vài phần, nhưng cũng không có phản bác Thế Huân, đem chi phiếu để lên bàn, áo sơ mi thì xếp lại bỏ vào trong vali.

“Tôi đi đây, tạm biệt.” Lộc Hàm nhất vali chuẩn bị rời đi, khi đi ngang qua bên người Thế Huân, nhỏ giọng chào một tiếng. Nếu không phải toàn bộ lực chú ý của anh đều tập trung trên nhất cử nhất động của Lộc Hàm, Thế Huân chắc chắn sẽ không nghe được câu chào tạm biệt kia.

Thế Huân nắm chặt tay, móng tay bấm vào trong thịt, mới nhận xuống xúc động muốn đem Lộc Hàm kéo vào trong ngực.

Trong phòng khách truyền đến tiếng mở rồi đóng cửa, tâm Thế Huân tựa hồ lập tức lâm vào hư không.

Lộc Hàm không có mục đích đi trên đường, hiện tại cậu không dám về nhà, sợ mẫu thân nhìn thấy bộ dáng sa sút của cậu mà lo lắng khổ sở.

“Đi mà không nhìn đường hả!” Bị Lộc Hàm đụng vào, người qua đường mất hứng quát một câu.

Lộc Hàm lại không có bất luận phản ứng gì, biểu tình dờ dẫm, hai mắt trống rỗng vô thần cũng không biết đang nhìn đi đâu.

“Bệnh thần kinh!” Người qua đường cho rằng gặp phải người điên, chửi nhỏ một tiếng rồi nhanh đi mất.

Lộc Hàm tiếp tục đi về phía trước, đây là khoảng thời gian lý tưởng của buổi tối, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, hai bên đường sa hoa trụy lạc, người đến người đi cảnh tượng nhiệt náo. Thế nhưng trong đám người đông đúc, thân thể gầy yếu đơn bạc của Lộc Hàm càng có vẻ cô đơn tịch mịch.

Người yêu anh nhất chính là em

Sao anh nỡ để em khổ sở

Giờ khắc mà em cần anh nhất

Anh một câu cũng không nói ra

Khi đi ngang qua một quán bar, bên trong truyền ra một giọng ca trầm buồn, Lộc Hàm dừng bước lại, nhỏ giọng hát theo.

Người yêu anh nhất chính là em

Sao anh nỡ để em khổ sở

Vì anh trả giá nhiều như thế

Anh lại chưa từng cảm động qua

Ngô Thế Huân, em đã trả giá hết thảy, anh có phải hay không cho tới bây giờ đều chưa từng cảm động qua!? Khi Lộc Hàm ngẩng đầu, nước mắt cố nhịn thật lâu cuối cùng cũng chảy dài trên mặt.

Thống khổ dài dài rồi TvT

Ta bù đủ ọi người rồi nha :))))

110. Chương 109: Tịch Mịch

“Ngô...” Thế Huân đầu đau như búa bổ từ trên giường ngồi dậy, tối hôm qua lại trần trọc đến chịu không nổi mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Lộc Hàm rời đi đã qua một tuần lễ, Thế Huân vẫn như trước ở lại trong căn nhà này, trải qua cuộc sống mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên.

Từ sau ngày Lộc Hàm rời đi, Thế Huân cố gắng áp chế cảm giác khác thường trong lòng, cái gì khổ sở! ? Cái gì luyến tiếc! ? Là cậu ta lừa gạt mình trước, còn ở sau lưng mình đi cầu dẫn nam nhân khác. Thế Huân liệu mạng nghĩ là Lộc Hàm không tốt, sau khi an ủi mình một phen, trong lòng vẫn có cảm giác giống như thiếu thiếu chút gì, hơn nữa một mình ở trong căn nhà trống rỗng, anh càng cảm thấy cô đơn tịch mịch, giống như mọi không khí áp áp trong nhà đều bị Lộc Hàm mang theo.

Thế Huân thật sự không biết mình nên làm cái gì, nhàm chán ngồi vào sa lông mở TV, theo thói quen tính giờ cánh tay lên, nhưng bên người lại không có bà vai cho anh khoát. Trong TV chiếu một tiết mục hài, khi quay đầu cũng không có ai có thể cùng nhau thảo luận nói giỡn. Thế Huân vô luận làm cái gì đều không tự chủ nhớ tới Lộc Hàm, hay là đi ngủ, ngủ rồi sẽ có thể đem Lộc Hàm từ trong đầu đuổi đi.

Thế Huân tắm rửa sạch sẽ chui vào ổ chăn, rõ ràng vẫn là chăn đệm kia, nhưng chỉ có cảm giác lạnh lẽo muốn chết, đem chăn bọc từ đầu đến chân, cũng không cảm thấy ấm áp bao nhiêu, Thế Huân đem nguyên nhân đổ thừa cho thời tiết hôm nay không tốt, không chế bản thân không suy nghĩ đến lúc trước có một thân thể ấm áp để ôm vào trong ngực.

Tắt đèn, Thế Huân bắt buộc chính mình tiến vào giấc ngủ, nhưng càng muốn ngủ trong đầu lại càng thanh tỉnh. Lúc Lộc Hàm còn ở, hai người không có khả năng ngủ sớm như thế, lúc này nhất định là ở trên giường mây mưa thất thường. Nghĩ đến đây, Thế Huân trong đầu tự động hiện ra các loại tư thế lúc hai người hoan ái, còn có cảm giác mất hồn khi tiến vào hậu huyệt chặt khít kia.

“Chết tiệt!” Thế Huân nhỏ giọng chửi một tiếng, nhưng cũng nhịn không được đưa tay vói vào trong quần ngủ nắm lấy dương vật đã bán cương.

Nhưng chính mình lấy tay tự an ủi sao có thể sướng khoái bằng khi cả hai cùng ân ái. Thế Huân muốn để cho Lộc Hàm giúp mình khẩu giao, cái lưỡi thấp hoạt cao thấp liếm lộng trụ thịt cứng rắn, đầu lưỡi đỉnh tiến lỗ nhỏ kích thích càng nhiều dâm dịch chảy ra, còn dùng khoang miệng dùng ấm áp đem dương vật gắt gao vây trụ.

“Lộc Hàm...” Thế Huân mở miệng nhẹ giọng rên rỉ. Mỗi lần tới loại thời điểm này, Thế Huân sẽ khẩn cấp muốn đi vào bên trong thân thể Lộc Hàm. Anh muốn tách ra hai chân thon dài của cậu, quỳ ghé vào giữa hai chân cậu, đem đầu lưỡi liếm tiến hậu huyệt, đem lỗ nhỏ vừa khô khốc vừa chặt khít kia nhanh liếm đến thấp nhuyển, rồi đem dương vật trưởng đau của mình thống một cái đi vào, điên cuồng đích trừu sáp, giao hợp...

Tiếp theo, Lộc Hàm chắc chắn sẽ khe khẽ gọi tên của mình, chất giọng rên rỉ khàn khàn mê người kia khiến cho Thế Huân càng thêm tâm dương khó nhịn, lần lượt trừu sáp ra vào, dương vật ma xát làm bên trong vách tường trở nên trắng nị, kích thích quy đầu càng trưởng càng tê...

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Thế Huân liên thanh gọi tên, tinh dịch nùng trừu bắn ở trên tay.

“Hô...” Thế Huân rên dài một tiếng, tình cảm mãnh liệt rút đi, phòng ngủ lại trở về hắc ám, một người nằm trên chiếc giường đôi to như vậy lại càng cảm thấy cô đơn.

Thế Huân rời giường thu dọn một chút rồi lại quay về giường nằm, nghĩ rằng thân thể sau khi bắn tỉnh sẽ mệt mỏi có thể nhanh chóng ngủ đi, nhưng vẫn là quay qua quay không ngủ được, hai mắt thất thần nhìn lên trần nhà, thẳng đến khi tinh thần cực độ mệt mỏi mới miễn cưỡng ngủ mất.

Ngày hôm sau cũng như thế, Thế Huân cảm thấy không có việc gì làm nên lên giường sớm, ngủ không được liền bất giác nhớ đến Lộc Hàm, rồi mới nghĩ muốn cậu mà bắt đầu thăm du.

Thế Huân cảm thấy cứ tiếp tục như vậy tuyệt đối không được, chẳng lẽ chính mình cứ vậy mà ỷ lại vào Lộc Hàm!? Cậu ta bắt quả chỉ là một MB do mình bao dưỡng, thời gian hai người sống chung cũng không quá lâu, cùng Quan Lâm bên nhau năm năm, sau khi chia tay không phải mình cũng sống rất tốt đó sau. Thế Huân nghĩ như vậy nhưng lại hoàn toàn xem nhẹ việc sau khi anh cùng Quan Lâm chia tay, nếu không phải có Lộc Hàm cẩn thận chăm sóc, ôn nhu làm bạn, tổn thương ở trong lòng làm sao có thể liền vô hình biến mất không thấy.

Thế Huân vì không muốn để ỉn mỗi đêm nghĩ đến Lộc Hàm mà thăm du, ban ngày bắt đầu liều mạng làm việc, mỗi ngày đều làm mình mệt đến sức cùng lực kiệt, đến tối mới có thể ở cực độ mệt mỏi cùng buồn ngủ mà mau chóng đi vào giấc ngủ.

111. Chương 110: Thói Quen

Khi Thế Huân rửa mặt xong ra khỏi phòng ngủ, theo thói quen tính hít một hơi, nhưng trong không khí rất cuộc cũng không ngửi thấy mùi thơm phát ra từ nhà bếp.

Thế Huân đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh, lấy ra sữa mà Lộc Hàm mua trước khi rời đi, nhưng mà chỉ còn lại một hộp cuối cùng. Bữa sáng ngày mai tính sao đây! ? Hay cứ dựa theo loại này đi siêu thị mua một thùng cũng được. Sữa Lộc Hàm mua bắt quả cũng chỉ là loại phổ biến thông thường, khẩu vị so với những loại sữa khác cũng không khác mấy, chỉ là Thế Huân đã uống quen rồi nên không muốn đổi.

Một ly sữa chỉ cần đứng ở nhà bếp uống là được, nhưng anh vẫn như trước bước ra bàn ăn ngồi xuống, sau khi đổ ra ly thì nhìn cái ghế ở đối diện kinh ngạc thất thần.

Hôm nay là thứ bảy, Thế Huân không có lời mời nào. Lúc anh muốn thoải mái thì lại bận rộn muốn chết, chính là hiện tại thật muốn cấm đầu bận rộn làm việc để quên đi người kia, ngược lại lại quá nhàn rỗi.

Đối với Thế Huân, khó khăn nhất không phải là tiêu phí thời gian như thế nào, cho dù là ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, thời gian cũng có thể từng chút từng chút trôi qua. Nhưng còn cơm trưa biết giải quyết như thế nào đây! ? Một tuần nay, Thế Huân đã gần như ăn qua tất các loại “Mỹ thực”, có những loại sơn trân hải vị lúc trước khi còn cùng Quan Lâm nếm qua, những món vừa quý lạ lại ngon, cũng có những món ăn dân dã mà người khác cực lực đề cử, đều giống nhau không hợp khẩu vị của anh. Thế Huân nghĩ muốn uống canh cá trích do Lộc Hàm hầm, muốn ăn cháo gạo nếp do cậu nấu, muốn ăn một bữa cơm gia đình bình thường do Lộc Hàm làm... Càng nghĩ thì những “Mỹ thực” trước mắt càng khó có thể nuốt xuống, nhưng mà Thế Huân lại không có cách nào ngăn cản bản thân không nghĩ đến nữa.

Thế Huân lo lắng hồi lâu cũng không biết nên giải quyết vấn đề cơm trưa như thế nào, nếu ra ngoài ăn chỉ tốn gây thêm sức ép cho dạ dày, hay là đi chợ mua chút thực phẩm tự mình nấu cũng tốt lắm, tuy rằng trù nghệ so ra kém Lộc Hàm, nhưng dạ dày chính mình nói sao cũng sẽ không ghét bỏ cơm do mình nấu đi.

“Dì ơi, rau này bán sao đây! ?” Thế Huân đi ô-tô tới chợ, tuy rằng lúc trước vẫn thường cùng Lộc Hàm đi mua thức ăn, nhưng là khi đó có Lộc Hàm, anh chưa từng quan tâm xem sạp hàng nào bán đồ tươi, ai bán giá cả phải chăng không gạt người, nên hiện tại Thế Huân vẫn như trước không hề có kinh nghiệm mua thức ăn, liền lựa đại một sạp, tùy tiện chỉ vào một loại rau xanh trông thuận mắt.

“Ba khối rưỡi một cân, Lộc Hàm đâu! ?” Thế Huân hỏi cũng thực vừa vặn đúng vào sạp hàng lúc trước Lộc Hàm thường hay đến mua. Người phụ nữ trung niên nói với Thế Huân, nhưng ánh mắt lại vẫn luôn hướng phía sau Thế Huân xem xét.

“A! ?” Thế Huân làm sao nghĩ vị đại thẩm này lại quen biết Lộc Hàm, bị hỏi nhất thời không kịp phản ứng ngay gần cả người.

“Lộc Hàm không đi cùng cậu sao! ? Lúc trước đều là Lộc Hàm thường xuyên một mình đến mua thức ăn, hôm nay sao lại là cậu!?” Đại thẩm nhìn hồi lâu, xác định phía sau Thế Huân không có ai mới thu hồi tầm mắt, hiển nhiên so với Thế Huân, đại thẩm thích Lộc Hàm đến mua thức ăn hơn.

“Cậu ấy có việc. Tôi mua cái này, làm phiền cậu giúp.” Thế Huân cảm thấy với người xa lạ không tất yếu phải giải thích nhiều nên tùy tiện nói một câu, tùy tay nhặt một chút thực phẩm đưa cho đại thẩm.

“Nể mặt Lộc Hàm, tính cậu ba khối là được rồi. Đúng rồi, lần sau lúc hai người các cậu đến mua thức ăn, cậu cũng nên xách giúp Lộc Hàm một chút. Lộc Hàm gầy như vậy, cái gì cũng xách, đến đi đường cũng lung lay, cậu không xót tôi đứng xem cũng thấy xót.” Đại thẩm một bên gói đồ một bên liên miên cần nhằn quả trách Thế Huân.

“A.” Thế Huân tiếp nhận đồ ăn rồi thanh toán tiền. Lời nói của đại thẩm làm anh có chút khó chịu, mình có quá đáng như vậy không

Anh ko quá đáng thì còn ai quá đáng nữa chứ TvT

112. Chương 111: Bóng Dáng

“Ngô tiên sinh, Ngô tiên sinh...” Thế Huân mua xong đồ đang dự định rời khỏi chợ, lại đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một chỗi tiếng hô lớn.

“Có chuyện gì sao! ?” Thế Huân xoay người, chính là người bán cá mà lúc trước mình mang Lộc Hàm đến mua, liền lịch sự chào rồi đi qua.

“Hôm nay có cá trích rất tươi, Ngô tiên sinh mua một con đi! Nhưng sao không thấy Lộc tiên sinh đi chợ cùng anh! ?” Người bán cá nhiệt tình tiếp đón Thế Huân, nhìn thấy anh đi một mình liền thuận miệng hỏi một câu.

“Cậu ấy có việc.” Thế Huân đành phải trả lời lại một lần, bất quá là người bán hàng ở chợ không có thâm giao gì, lại một người rồi một người hỏi thăm Lộc Hàm, anh chưa bao giờ biết nhân duyên của cậu lại tốt như thế. Lúc trước khi Lộc Hàm làm việc ở Ngô thị, một là tổng giám đốc cao cao tại thượng, một là nhân viên phổ thông bình thường, Thế Huân ngay cả quan hệ của hai người cũng sợ không cho nhân viên trong công ty biết, vậy mà giờ lại có quá nhiều người hỏi thăm Lộc Hàm. Thế Huân không phải không biết, chỉ là cho tới giờ đều không để tâm mà thôi.

“Nếu Lộc tiên sinh không có tới, tôi đây liền để anh chọn một con. Anh xem con này đi! ? Ngô tiên sinh yên tâm, tôi hiện tại sao còn dám bán hàng kém chất lượng cho anh, anh đem về cho Lộc tiên sinh nhìn xem, tuyệt đối bảo đảm hân vừa lòng.” Bởi vì Lộc Hàm thường xuyên đến mua cá, cho nên người bán cá nghĩ Thế Huân nhất định sẽ mua, cũng không cần đợi Thế Huân mở miệng nói mua hay không mua, liền tự mình đi chọn cá. Người bán cá nhìn thấy Thế Huân lộ vẻ do dự, cho rằng anh còn để ý đến chuyện mình gạt anh lúc trước, ngượng ngùng cười cười.

“Tôi... không định sẽ làm cá.” Thế Huân do dự, bởi vì Lộc Hàm đã đi rồi, còn bản thân mình không biết làm cá thì mua cá về để làm gì.

“Có Lộc tiên sinh còn cần gì đến anh động tay, nhìn Lộc tiên sinh mua cá giỏi như vậy nhất định cũng là hân làm cá, Ngô tiên sinh anh thật đúng là có lộc ăn. Cá ngon lắm, 11 khối rưỡi, anh yên tâm tôi không

thu mắc thêm một phen tiền, không tin anh về nhà hỏi Lộc tiên sinh...” Người bán cá một bên cân một bên không ngừng lải nhải.

“Tôi còn cần mua vài thứ, đi trước.” Thế Huân ngắt lời người bán cá, tiếp nhận cá thanh toán tiền rồi vội vã ly khai. Anh thật sự không muốn nghe người bán cá kia tả một câu Lộc tiên sinh hữu một câu Lộc tiên sinh. Một tuần nay Thế Huân cố gắng muốn quên đi cùng xem nhẹ ảnh hưởng của Lộc Hàm đối với mình, nhưng không ngờ khi đến chợ mua thức ăn, lại khắp nơi đều là bóng dáng của cậu.

Thế Huân cũng không có hứng tiếp tục đi dạo, cầm lấy đồ ăn cùng cá chuẩn bị trở về nhà. Rau xanh tùy tiện sào là có thể ăn, nhưng còn cá tính sao đây! ? Lấy trình nấu nướng của mình ra nấu chắc khó nuốt nổi, nhưng mua rồi chẳng lẽ đem ném đi! ?

“Thế Huân! ?” Ngay lúc Thế Huân phiền não phải xử lý sao với con cá mới mua, lại nghe thấy phía sau có người gọi tên mình. Thế Huân nghĩ thầm lại mấy vị ấy a, có phải hay không lại muốn hỏi một câu ” Sao Lộc Hàm không đi cùng anh?” .

“Các người là...” Thế Huân xoay người nhìn hai người đàn ông đang tay trong tay đứng cùng một chỗ, nhìn có chút quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra là đã gặp ở chỗ nào.

“Tôi là Khánh Thù bạn học của Lộc Hàm, còn đây là ông xã tôi Chung Nhân. Lần trước ở chợ chúng ta cũng từng gặp qua một lần, hôm nay chỉ một mình anh a, Lộc Hàm đâu sao không đi cùng anh! ?” Hình nghiệp tùy tiện tự giới thiệu, xoay đầu nhìn chung quanh Thế Huân. (=|||||) đồ cứng sao quên đc Nai nhỏ của chụy đây)

“Cậu ấy có việc.” Thế Huân không thể không lần thứ ba nói những lời này. Anh nhớ, đây là bạn học cũ của Lộc Hàm mà lần trước mình giả thành bạn trai của cậu gặp được, nhìn hai người đối diện tay trong tay, lại nhớ tới hiện trạng của mình và Lộc Hàm, trong lòng Thế Huân đặc biệt không biết tư vị.

“Anh về nói với Lộc Hàm một tiếng, khi nào có thời gian thì gọi cho tôi ra ngoài tụ họp một bữa. Cơm trưa hai người ăn cá a, tôi cũng phải về làm cho ông xã của mình mới được, BYEBYE.” Khánh Thù nhìn con cá trên tay Thế Huân nói đùa một câu, sau khi phát phát tay nói lời từ biệt, liền kéo Chung Nhân đang đứng bên cạnh ly khai.

Thế Huân một mạch ra khỏi chợ lái xe về nhà, ít nhất khi về đến nhà chỉ còn một mình, sẽ không lại nghe ai đó nhắc đến cái tên Lộc Hàm này.

Đuối xong bây giờ lại nhớ =.=

113. Chương 112: Chân Tướng

Sau khi Thế Huân về nhà cũng chỉ xào rau xanh, cá thì đem bỏ vào tủ lạnh. Thế Huân dựa vào một chút kinh nghiệm ít đến đáng thương mà trước kia nấu cơm cho Quan Lâm tích lũy được, miễn cưỡng cũng nấu chín một bữa cơm. Tuy rằng hương vị thật sự là chẳng ra gì, nhưng dù sao cũng là chính mình nấu, so với mấy món “Mỹ thực” bên ngoài nấu sao cũng dễ dàng tiếp thu hơn.

Lúc trước còn Lộc Hàm, sau khi vừa bỏ đĩa xuống Thế Huân liền trực tiếp ra phòng khách ngồi xem TV, dọn dẹp hay rửa chén đều chưa từng nhúng tay vào. Nhưng hiện tại chỉ còn lại có một mình, bụng cũng đã lấp đầy, thu dọn bàn ăn lại thành một vấn đề nan giải.

Thế Huân nấu ăn không sạch sẽ lưu loát như Lộc Hàm, đem phòng bếp làm thành loạn thất bát tao, dọn dẹp so với bình thường còn phiền toái hơn nhiều. Công việc thì cũng không mệt lắm, nhưng ngặt nỗi phải cẩn thận cùng kiên nhẫn, không phải soạt một cái là xong, phải đem nơi này dọn sạch nơi kia lau khô, thẳng đến khi Thế Huân làm đến sứt đầu mẻ trán, đầu ra đầy mồ hôi, cho dù là giúp Ngô thị ký hợp đồng tiền triệu anh cũng chưa từng mệt như thế.

Thế Huân bận rộn một lúc lâu mới thu thập xong, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, thì ra thu dọn so với lúc ăn cơm còn lâu hơn. Tốn một khoảng thời gian để nấu nướng, cơm nước xong còn phải dọn dẹp. Bất quá bận rộn như vậy cũng tốt, cho dù tự nấu cơm rồi thu dọn không có quá nhiều ý nghĩa, nhưng ít nhất cũng làm Thế Huân không có thời gian nhàn hạ ngồi trên sofa ngẩng người, rồi sẽ nhịn không được nhớ tới việc hôm nay ở ngoài nghe rất nhiều người nhắc đến tên người kia.

Sau khi “Tự lực cánh sinh” được hai ngày, sáng thứ hai Thế Huân vẫn như trước bước vào đại sảnh Ngô thị, mây cau, trên mặt u ám. Nhân viên Ngô thị có thể trốn thì trốn, thật sự trốn không thoát, liền thấp đầu thật cẩn thận cùng Thế Huân nói chào buổi sáng, rồi mới lập tức lui mất.

Nhân viên sôi nổi đoán xem Ngô tổng anh tuần tiêu sái năng lực xuất chúng của bọn họ gần đây xảy ra chuyện gì! ? Cả người anh hết ngọn núi lửa đang bùng nổ, chỉ cần không cẩn thận phạm tí xiu sai lầm, trước kia anh còn có thể cho cơ hội sửa lại, hiện tại tuyệt đối là trực tiếp cuốn gói về vườn.

Lần trước khi cùng Quan Lâm chia tay tính tình Ngô tổng cũng từng như thế, nhưng cũng không nghiêm trọng như hiện tại. Chẳng lẽ lại thất tình! ? Nhưng gần đây cũng không có nghe đồn tin tức mới nào a. Nhân viên Ngô thị người người cảm thấy bất an, mỗi ngày như đứng trên quả bom chỉ sợ không cẩn thận đạp nhầm kích nổ của Thế Huân.

“Ngô tổng, đây là báo cáo tài chính tháng trước của công ty.” Thư ký cẩn trọng đem báo cáo tài chính để lên bàn làm việc của Thế Huân.

“Àn.” Thế Huân lên tiếng, tùy tay cầm lấy bắt đầu lật xem.

“Ngô tổng, nếu như không còn việc khác tôi xin phép ra ngoài làm việc.” Thư ký thực sự không muốn đứng ở trước mặt Thế Huân nhiều thêm một giây.

“Àn.” Thế Huân mới vừa gật đầu, thư ký liền lập tức rời khỏi phòng.

Thế Huân cẩn thận xem, đột nhiên tầm mắt dừng lại ở một điểm trên bản báo cáo, mày càng nhăn càng chặt, cơ hồ hình thành hình chữ “Xuyên”.

“Thế nào lại phạm loại sai lầm căn bản này nữa!” Thế Huân phát hỏa bật dậy khỏi ghế, tức giận ra khỏi văn phòng, theo thang máy xuống lầu đi thẳng tới phòng tài chính.

“Sau khi Lộc Hàm đi, là ai chịu trách nhiệm làm báo cáo tài chính của công ty! ?” Tới phòng tài chính, Thế Huân trực tiếp đi đến trước mặt quản lý chất vấn.

“Ngô tổng, sao vậy... xảy ra chuyện gì! ?” Quản lý tài chính vừa thấy sắc mặt Thế Huân đen thui như đáy nồi, trên trán lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Tự anh hảo hảo nhìn xem, giống y hệt sai lầm lần trước, đến tội cùng là ai lại ngu ngốc không có trách nhiệm y như Lộc Hàm như thế! ?” Thế Huân đem bản báo cáo quăng lên bàn quản lý, ngón tay dùng sức chỉ vào một điểm trong bản báo cáo.

“Ngô... Ngô tổng...” Quản lý vừa thấy chỗ Thế Huân chỉ lập tức trợn tròn mắt, mới vừa rồi là trên trán đổ mồ hôi, hiện tại toàn thân cũng đã bị mồ hôi làm ướt đầm. Chính mình thật sự là xui tám đời mà, tại sao mỗi lần phạm sai lầm đều đúng vào lúc tâm tình Ngô tổng đang không tốt, lần trước tìm được Lộc Hàm chịu tội thay, nhưng hiện tại hắn đã từ chức ra đi, lần này lo liệu làm sao đây? Quản lý trong lòng nơm nớp lo sợ, cuối đầu không dám nhìn Thế Huân. (haha cho ông chết)

“Nói mau! !” Bộ dạng này của quản lý càng làm Thế Huân thêm tức giận, không kiên nhẫn thúc giục.

“Là.. Là..” Quản lý tài chính nhìn về phía các nhân viên, lại muốn nghĩ tìm một người chịu tội thay.

“Anh làm quản lý kiểu gì vậy, ngay cả việc này cũng trả lời không được, vậy thì không cần ở lại Ngô thị nữa. Thật ra là ai, chủ động đứng ra cho tôi!” Quản lý chần chờ kéo dài làm kiên nhẫn của Thế Huân hoàn toàn tới cực hạn, đại hỏa trực tiếp rang hắn thành khô.

“Ngô tổng, báo cáo tài chính của lần trước và lần này đều chỉ do một mình quản lý làm, cùng Lộc Hàm không hề liên can.” Vừa rồi nhân viên trong phòng tài chính còn sợ nếu nói ra sẽ bị quản lý trả thù, hiện tại vừa nghe đến quản lý bị cuốn gói, lập tức có người đứng lên nói ra chân tướng sự việc.

“Cậu ta nói là sự thật!? Báo cáo lần trước cũng là anh làm!? Lộc Hàm chính là chịu tội thay anh!?” Biểu tình Thế Huân dữ tợn hung ác trừng quản lý. Những nhân viên ở phòng tài chính nhớ lại, từ trước cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Ngô tổng phát hỏa lớn như thế, ngay cả gương mặt đẹp trai đều hoàn toàn vặn vẹo.

Quản lý tài chính cuối đầu không dám nói chuyện, xem như chấp nhận.

“Anh lập tức cắt cho tôi!” Thế Huân phần nộ rống lên, xoay người trở về phòng làm việc của mình.

114. Chương 113: Vạch Trần

Bản báo cáo sai lầm lần trước không phải do Lộc Hàm làm, vậy cậu tại sao lại từ chức!? Là vì bị quản lý chèn ép!? Hay là còn nguyên nhân khác! ?

Trở lại phòng làm việc của mình, Thế Huân lâm vào trầm tư, bất quá anh hoàn toàn không có tâm tư nghĩ đến bản báo cáo hay quản lý tài chính, trong đầu hiện lên chỉ toàn là tên của Lộc Hàm.

“Đem tư liệu Lộc Hàm ở phòng tài chính lại đây, tôi muốn xem xét kỹ càng.” Mỗi nghi ngờ trong lòng Thế Huân càng lớn, bắt điện thoại nội bộ báo thư ký điều tra thông tin Lộc Hàm, anh muốn tìm ra manh mối nào đó.

“Anh ta không phải từ chức rồi sao!?” Thư ký không cần thận thuận miệng nói một câu,

“Nhiều lời! Ngừng làm việc của cô và điều tra thông tin cho tôi, tôi muốn lập tức biết được mọi chuyện của Lộc Hàm.” Thế Huân đang lúc tâm phiền khí táo, hướng điện thoại hét lớn lập tức ngắt máy.

Bởi vì lửa giận của Thế Huân, thư ký làm việc hiệu suất rất cao, rất nhanh liền đứng ở phòng làm việc Thế Huân báo về tình trạng của Lộc Hàm.

“Lộc Hàm, XX năm XX tốt nghiệp đại học, cùng năm đó thi vào Ngô thị công tác...”

Đại học XX!? Là cùng đại học với mình, nhìn thời gian cậu tốt nghiệp còn là cùng khóa, hơn nữa vừa tốt nghiệp đã vào Ngô thị làm việc. Nghe thư ký báo cáo trong lòng Thế Huân cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ tất cả chuyện này chỉ là do trùng hợp!?

“Lộc Hàm ở Ngô thị thâm niên gần 6 năm, sai lầm trong công tác gần như không, báo cáo tài chính làm sai cũng là do bị quản lý hãm hại... Ngô tổng có phải hay không chỗ nào không thoải mái!?” Thư ký đang báo cáo một nửa thì bỗng nhìn thấy sắc mặt Thế Huân trở nên dị thường khó coi.

“Không có việc gì, cô tiếp tục đi.” Thế Huân khoát tay ý bảo thư ký tiếp tục báo cáo. Anh chỉ cần vừa nghĩ tới quản lý tài chính liên hận đến nghiêng rằng, làm sai báo cáo còn chưa tính, còn nghĩ đẩy sai lầm cho người khác, cố tình lấy Lộc Hàm ra làm người chịu tội thay. Làm hại anh lúc trước luôn hiểu lầm cậu làm việc không chuyên tâm, vì thế không ít lời trách cứ châm chọc cậu. Tuy rằng hiện tại Thế Huân vẫn cho rằng Lộc Hàm lừa gạt mình, nhưng chuyện này khác chuyện kia, vì vậy trong lòng Thế Huân có rất nhiều băn khoăn.

“Lộc Hàm năng lực công tác xuất chúng, theo đồng nghiệp ở phòng tài chính nói, nếu không phải cậu ấy làm người quá mức thật thà chất phác, không thích nịnh bợ thủ trưởng, không có tâm tư tranh giành, tuyệt đối sẽ không vào Ngô thị 6 năm mà vẫn chỉ làm nhân viên bình thường...”

“Thật thà chất phác!?” Thế Huân đề cao âm điệu lặp lại một lần. Một kẻ dối gạt mình, ở sau lưng mình đi câu dẫn nam nhân khác sao có thể dùng từ thật thà chất phác để hình dung! ?

“Àn. Đây là đánh giá của đồng sự với cậu ấy, sau khi tan tầm khi các đồng sự thân thiết đều đi K (karaoke), Lộc Hàm cho tới bây giờ cũng không tham gia hoạt động này. Tan tầm xong liền lập tức trở về nhà. Bất quá mọi người cũng lý giải được, ai cũng biết Lộc Hàm từ nhỏ mồ côi cha, trong nhà chỉ có mẫu thân, cậu ấy dành nhiều thời gian một chút để bồi mẫu thân cũng đúng thôi...”

“Tan tầm lập tức trở về nhà!? Chứ không phải cậu ấy đi làm thêm cái khác sao!?” Khi Thế Huân hỏi ra những lời này, trong lòng đột nhiên khấn trương lên.

“Làm thêm!? Hoàn toàn không có khả năng này.” Thư ký quyết đoán lắc đầu.

“Tại sao! ?” Lộc Hàm khấn trương truy vấn,

“Tuy rằng Lộc Hàm không tham gia các hoạt động giải trí. Nhưng sẽ thường xuyên tặng ca giúp các đồng nghiệp bận công việc, có lẽ bởi vì cậu ấy tương đối dễ dãi, dần dà mấy người không có việc cùng tìm đại cái cớ nhờ Lộc Hàm tặng ca dùm. Đây là nhật ký tặng ca của Lộc Hàm, Ngô tổng xem, với số lần tặng ca thường xuyên như vậy, Lộc Hàm hoàn toàn không thể đi làm thêm công việc khác được.”

Thế Huân tiếp nhận văn kiện thư ký đưa tới. Trên đó là ghi chép dày đặc về lịch tặng ca của Lộc Hàm, có một đoạn thời gian cơ hồ là mỗi ngày đều tặng ca. Dựa theo cường độ làm việc này mà nói, nếu Lộc Hàm lại đi kiêm chức MB, đại khái đã sớm mệt chết ở trên giường. Huống chi tuy rằng chi phí tặng ca ở Ngô thị coi như không tồi, nhưng tuyệt đối không thể so với một lần Lộc Hàm đi làm MB, nếu Lộc Hàm thật là muốn kiếm tiền, vậy sao còn chủ động giúp đồng nghiệp tặng ca!?

Một kẻ làm MB sao có thể sáu năm làm việc cũng không tạo ra một sai lầm nào!? Một kẻ làm MB sao có thể được đồng nghiệp nói là thật thà chất phác!? Một kẻ làm MB sao có thể bỏ qua rất nhiều tiền để đi giúp đồng nghiệp tặng ca!? (giờ mới chịu động não hả chú hai TvT)

Rất rất nhiều nghi ngờ tập trung lại trong lòng Thế Huân, giải thích hợp lý duy nhất là Lộc Hàm vẫn luôn giữ khuôn phép làm việc ở Ngô thị sáu năm, căn bản chưa từng làm MB hoặc là bất luận công việc nào khác.

115. Chương 114: Nghi Ngờ

Lộc Hàm không phải MB! ! ! Vậy sao lần đó say rượu cậu ấy lại cùng mình lên giường, sau đó bởi vì chia tay cùng Quan Lâm, khi mình gọi điện thoại tìm Lộc Hàm đến phát tiết dục vọng, cậu ấy cũng liền ngoan ngoãn đến, lúc ấy tâm tình mình không tốt còn nói rất nhiều lời châm chọc Lộc Hàm, cho tới bây giờ cậu ấy cũng chưa từng phản bác. Thậm chí đến sau khi đưa ra việc bao dưỡng, Lộc Hàm cũng rất nhanh gật đầu đáp ứng...

Hiện tại từ nhật ký công tác của Lộc Hàm, Thế Huân đã xác định cậu căn bản chưa từng làm qua MB, chính là lại càng có nhiều nỗi băn khoăn nảy lên trong lòng Thế Huân hơn.

Sau khi mình bao nuôi Lộc Hàm, hai người liền bắt đầu sống chung. Lộc Hàm hình như ngay từ đầu đã đối xử với mình đặc biệt tốt, chủ động nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, lúc ấy mình còn cho rằng cậu là một MB nên nghĩ muốn nịnh bợ kim chủ để được thêm càng nhiều tiền mà thôi, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy rất sai lầm, có MB nào sẽ nấu cơm dọn dẹp cho người, chỉ cần ở trên giường biểu hiện thật tốt là đủ rồi. Tuy nói thân thể Lộc Hàm đối với mình cực đủ lực hấp dẫn, nhưng kỳ thật kỹ xảo của cậu chả có gì đáng nói, bảo cậu chủ động hầu hạ mình, cũng chỉ từng bước hôn từ miệng xuống thân, hoặc là mình nói cái gì cậu làm theo cái đó, này sao có thể là biểu hiện của một MB, quả thực chính là học theo phương pháp làm tình trong phim ảnh mà...

Không phải MB, không phải vì tiền, vậy cậu tại sao tình nguyện để bị hiểu lầm thành MB, cũng muốn ở lại bên cạnh mình! ? Còn đối với mình tốt như vậy! ?

Chẳng lẽ là... khi đáp án dần dần hiện ra, Thế Huân thế nhưng có chút không dám tiếp tục suy nghĩ .

Anh đã từng cho rằng Lộc Hàm thích mình, hiện tại xem ra điều này đúng là sự thật. Cũng chỉ có đáp án này mới lý giải mọi chuyện. Chẳng qua lúc trước Thế Huân cảm thấy là Lộc Hàm từ sau khi sống chung mới bắt đầu thích mình, hiện tại xem ra thời gian còn sớm hơn rất nhiều. Lộc Hàm ở Ngô thị công tác gần sáu năm, chẳng lẽ vẫn luôn thầm mến mình!? Cho nên cam tâm tình nguyện cùng mình lên giường, sau đó lại toàn tâm toàn ý bởi ở bên cạnh mình, trăm phương nghìn kế đích đối tốt với mình...

Nhưng mình đã vì một chuyện hiểu lầm mà đem cậu đuổi đi!

Hiện tại Thế Huân chắc chắn tin tưởng chuyện giữa Lộc Hàm cùng Vạn không phải như anh nghĩ, Lộc Hàm không phải MB, sao có thể chủ động đi câu dẫn Vạn lão bản, nhưng lần đó trong điện thoại cậu đúng thật là nói dối mình, cho nên hiện tại anh phải nhanh một chút, không! Phải lập tức làm rõ chân tướng phía sau việc này.

“Ngô tổng, Ngô tổng...” Thư ký nhìn thấy Thế Huân ngây người một hồi lâu trên ghế, đột nhiên nhanh như gió vụt chạy khỏi văn phòng.

Thế Huân trực tiếp lái xe tới công ty của Vạn lão bản.

“Vạn lão bản ở đâu! ?” Thế Huân nhanh chóng chạy đến quầy tiếp tân hỏi.

“Vạn lão bản đang họp ở tầng năm, xin hỏi tiên sinh ngài có hẹn trước không! ?” Cô gái ngồi sau quầy tiếp tân tươi cười đáp lại Thế Huân.

Thế Huân cũng không trả lời, trực tiếp vọt tới thang máy, nhìn thấy thang máy còn hơn mười tầng mới xuống tới, xoay người chạy qua cầu thang bộ, chạy một hơi thẳng tới tầng năm.

“Vạn lão bản, hôm đó ông cùng Lộc Hàm rốt cuộc là có chuyện gì! ?” Thế Huân bất chấp lễ phép, trực tiếp đẩy cửa phòng họp đi vào.

“Ngô... Ngô tổng...” Vạn lão bản hoảng sợ, thất kinh từ trên ghế đứng lên.

“Lộc Hàm! ? Không phải là người lúc trước làm ở công ty mình sao? Sau đó không thông báo một tiếng đã nghỉ mất, ngay cả tiền lương còn chưa có kết toán.” Vạn lão bản còn chưa kịp bịa lời nói dối, liền bị một nhân viên bên cạnh nói ra.

“Vạn lão bản, ông tốt nhất nói thật cho tôi!” Thế Huân nghe xong lời này lập tức thay đổi sắc mặt, tiến lên một bước tới gần Vạn lão bản.

“Ngô... Ngô tổng, chúng ta vào phòng tôi nói.” Vạn lão bản cũng không muốn bị xấu mặt trước rất nhiều nhân viên ở đây, vội vàng ly khai phòng họp.

Thế Huân đen mặt đi theo phía sau Vạn lão bản vào phòng.

116. Chương 115: Hậu Hối

“Ngô... Ngô tổng, ngài uống cà phê hay là uống trà! ?” Vạn lão bản ân cần chiêu đãi Thế Huân, tay chân luôn cuống lúng lúc lấy cả phê lúc lại rót trà.

“Cám ơn không cần. Vạn lão bản, làm phiền ông nói rõ chuyện ông với Lộc Hàm!” Khẩu khí Thế Huân lạnh như băng cự tuyệt Vạn lão bản.

“Lộc... Lộc Hàm, cái này...” Đôi mắt nhỏ của Vạn lão bản gian xảo loạn chuyển liên tục, nghĩ cách làm sao đem mấy lời mà nhân viên nói lộ lúc này hồ lộng cho qua.

“Vạn lão bản, nếu ông không muốn công ty mình phá sản, thì đừng nghĩ nói cho qua chuyện.” Thế Huân trầm mặt uy hiếp.

“Ngô tổng, cậu đừng vậy, tôi... tôi nói thật...” Vạn lão bản xoa xoa cái trán chảy mồ hôi, lúc hai công ty hợp tác làm ăn, quyền chủ động hoàn toàn là Ngô thị nắm giữ, hơn nữa lấy tác phong hành sự quyết đoán của Thế Huân trên thương trường, Vạn lão bản tin chắc y nói được làm được.

“Nói mau.” Trong khẩu khí Thế Huân đã hiện rõ vài phần kiên nhẫn.

“Lộc Hàm là vừa mới đến công ty tôi làm không bao lâu, tôi nhìn lý lịch thấy cậu ta từ chức ở Ngô thị, cũng không biết lúc trước cậu ta phạm sai lầm gì, vốn là không muốn tuyển cậu ta. Chính là... chính là nhìn thấy

dáng vẻ cậu ta cũng không tồi, lại có bộ dáng nóng lòng muốn tìm việc, liền giả ý lưu cậu ta lại, nghĩ muốn sau này... sau này nếu có cơ hội, liền... liền... Ngô... Ngô tổng...” Vạn lão bản lắp bắp vừa mới nói chuyện phát sinh lúc đầu, nhìn thấy sắc mặt Thế Huân lập tức trở nên dị thường khó coi, miệng run run không dám tiếp tục nói nữa.

“Nói tiếp! Ông có làm cái gì cậu ấy chưa?” Thế Huân liếc mắt áp xuống lửa giận, nếu không phải vì muốn biết tất cả chân tướng, có lẽ giờ này nắm tay của anh đã đánh vào mặt Vạn lão bản.

“Không... không có! Lộc Hàm nói trong nhà có việc, mỗi ngày đều đi muộn về sớm. Thật vất vả một ngày kia tôi mới ép được cậu ta ở lại tăng ca, rồi mới cường kéo cậu ta đi ăn cơm, chính là đúng lúc đó cậu ta lại có điện thoại...” Vạn lão bản nơm nớp lo sợ tiếp tục nói.

“Điện thoại?” Thế Huân trong lòng “Lạc!” một tiếng, nếu đúng theo thời gian, vậy người gọi tới cho Lộc Hàm lúc đó chính là mình, xem ra thanh âm ho khan lúc đó mình nghe được là của Vạn lão bản rồi.

“Vâng, sau khi Lộc Hàm nghe xong điện thoại, làm sao cũng muốn lập tức trở về nhà, tôi nhìn thấy bộ dáng lo lắng của cậu ta cũng không dám cường ép nữa, dù sao sau này còn nhiều cơ hội mà...” Vạn lão bản nói tới đây thì thật cẩn thận nhìn ánh mắt Thế Huân, ngày đó rõ ràng nhìn thấy quan hệ của Thế Huân cùng Lộc Hàm không tốt, tại sao hôm nay lại lại đột nhiên chạy tới khởi binh vấn tội, tuy nhiên Vạn lão bản có như thế nào cũng không dám hỏi Thế Huân nguyên nhân.

“Sau này...” Thế Huân nguy hiểm nheo lại hai mắt.

“Thì... chính là lần Ngô tổng gặp ở toilet. Hôm đó công ty tôi tụ họp, Lộc Hàm không uống rượu, tôi liền cứng rắn ép cậu ta uống, kết quả lúc Lộc Hàm giấy dựa bị rượu đổ lên người, cậu ta liền đi toilet rửa sang lại quần áo, tôi thấy cậu ta có một mình nên lặng lẽ đi theo, nghĩ muốn ở toilet... Không ngờ Ngô tổng lại đột ngột đẩy cửa vào, tôi vừa nghe Lộc Hàm là MB cậu bao dưỡng, không muốn đắc tội cậu, liền bịa cái cớ đổ hết trách nhiệm lên đầu Lộc Hàm. Ngô... Ngô tổng, tôi... tôi sai rồi, tôi không nên nói dối gạt cậu...” Vạn lão bản vất vả lắp bắp mới nói xong, nhìn lại liền thấy ánh mắt hung ác như muốn ăn thịt người của Thế Huân, bị dọa đến lập tức lui về sau một bước.

“Vạn lão bản, từ nay về sau Ngô thị cùng công ty ông chấm dứt quan hệ hợp tác.” Thế Huân âm ngoan trừng mắt nhìn Vạn lão bản một cái, phần nợ bỏ lại một câu, lập tức ly khai công ty Vạn lão bản.

Thế Huân rất muốn thay Lộc Hàm trút giận đánh Vạn lão bản một trận, cũng phát tiết lửa giận của chính mình. Nhưng trong chuyện này, mình mới là người có lỗi nhiều nhất, Vạn lão bản bắt quạ cũng chỉ là một mồi dẫn phác tác mà thôi. Hết thấy đều là bởi vì mình không tin tưởng Lộc Hàm, nghe xong lời phiến diện từ người bên ngoài, liền suy diễn xằng bậy, nói ra lời ngoan lệ tuyệt tình, thậm chí còn đuổi cậu ra khỏi nhà.

Thế Huân vội vã một đường lái xe về nhà, lập tức vọt vào trong phòng sách, mở ra máy tính kiểm tra hai tờ chỉ phiếu lúc trước mình đưa cho Lộc Hàm, đúng như anh nghĩ, tiền trong chỉ phiếu chưa từng bị động quá một phân!

117. Chương 116: Anh Yêu Em

—— Bởi anh biết được sự thật rồi nên từ sau chương này trở đi mình đổi xưng hô Anh-Em nha (chỉ Huân đại ca thôi), Nai nhỏ thì vẫn còn giận ——

Lộc Hàm chưa từng dùng qua một phân tiền của mình, ngay cả chi tiêu hằng ngày của hai người đều là dùng tiền lương của cậu chi trả. Trách không được Vạn lão bản nói lúc ấy Lộc Hàm một bộ dáng nóng lòng muốn xin việc, nhưng sao cậu lại không nói với mình, chẳng lẽ chỉ vì mình từng nói qua muốn em ấy ngoan ở nhà, chẳng lẽ chỉ vì mình là tổng giám đốc Ngô thị, cậu sợ đi tìm việc khác sẽ làm mình mất hứng!? Vậy mà... Vậy mà mình chỉ vì tiếng ho khan qua điện thoại mà hoài nghi cậu, còn tin lời nói dối của Vạn lão bản đuổi cậu ra khỏi nhà!

Thế Huân suy sụp ngã xuống ghế, thống khổ nhắm lại hai mắt.

Bao dưỡng!? Rốt cuộc là ai bao nuôi ai!? Kỳ thật từ đầu tới đuôi đều là Lộc Hàm dùng yêu thương bao nuôi mình!

Bắt đầu là từ việc bản báo cáo tài chính lần thứ hai bị sai, đến quản lý tài chính bị tố giác, Lộc Hàm được minh oan giải tội, Thế Huân kiểm tra tư liệu về cậu, tin chắc cậu chưa từng làm MB, rồi đối với chuyện của Lộc Hàm cùng Vạn lão bản nổi lên nghi ngờ, cuối cùng từ trong miệng Vạn lão bản biết được chân tướng sự tình.

Tuy rằng hiện tại Thế Huân chưa hoàn toàn rõ ràng mọi sự, tỷ như Lộc Hàm rốt cuộc là từ lúc nào thích anh! ? Tại sao tình cảm lại sâu đậm như vậy! ? Nhưng ở một phần lớn sự việc đã xác minh, Thế Huân khẳng định Lộc Hàm đối với mình có tính cảm, cùng chuyện tiền tài không hề liên quan, cũng không có lừa gạt phản bội mình, chỉ toàn tâm toàn ý vì mình mà trả giá.

Chỉ tiếc khi sự việc đã vô pháp sửa chữa sai lầm, Thế Huân mới biết tất cả lỗi lầm là ở mình mà ra.

Lần đầu tiên của hai người, Thế Huân bởi vì say rượu nên không có ấn tượng gì, chỉ nhớ sáng hôm sau khi tỉnh lại bên cạnh nằm một nam nhân xa lạ, liền vội đoán cậu là MB, tùy tay ném chút tiền bảo hẩn cút đi...

Không đúng! ! ! Trong đầu Thế Huân đột nhiên nhớ lại, sau lúc Lộc Hàm đi thì tiền vẫn còn nằm ở trên giường, Lộc Hàm không có lấy tiền này đi! ! !

Thế Huân ảo não nắm chặt hai tay hung hăng đánh vào đầu mình, hiện tại mới nhớ thì còn ít gì! Nếu lúc ấy mình không mãi lo nghĩ đến chuyện chia tay với Quan Lâm, mà xem nhẹ chi tiết trọng yếu như thế. Chỉ cần bản thân nghĩ thêm một chút việc Lộc Hàm tại sao không có lấy tiền, có lẽ sẽ không nghĩ cậu là MB, cũng không có kết quả như ngày hôm nay .

Chỉ một chút sơ sẩy mà Thế Huân hiểu lầm đem Lộc Hàm là MB mà bao dưỡng.

Sau khi hai người ở chung, Lộc Hàm tận lực chăm sóc cuộc sống cho Thế Huân, lúc ân ái lại nhu thuận nghe lời, anh vô luận muốn như thế nào đều chưa bao giờ phản kháng qua, toàn tâm toàn ý muốn làm cho anh thoải mái. Thế Huân cũng dần nhận ra Lộc Hàm đối mình thật là tốt, vậy mà anh còn cảm thấy thái độ của mình đối với cậu không tồi, nghĩ Lộc Hàm trước kia chắc chưa gặp qua người đàn ông tốt nào, cho nên cậu đương nhiên đối tốt với mình.

Nhưng mình thật sự đối xử với Lộc Hàm tốt sao! ? Thế Huân tự vấn lòng.

Trước kia mình vì Quan Lâm mà học nấu ăn, nhưng mình có từng giúp Lộc Hàm nấu một bữa cơm nào không, có rửa chén lần nào chưa! ? Không đi giúp đỡ còn chưa tính, còn mỗi lần ở lúc Lộc Hàm vừa mới làm xong việc liền nóng lòng đề cậu phát tiết dục vọng; trước kia ở công ty, trước mặt các nhân viên mình cùng Quan Lâm luôn khanh khanh ta ta, nhưng mỗi lần cùng Lộc Hàm đi làm, lại cách công ty rất xa cho cậu xuống đi bộ, ngay cả thời gian vào công ty cũng phải khác nhau để không ai nghi ngờ, cho đến hiện tại, trong mắt nhân viên Ngô thị, Lộc Hàm cũng chỉ là một nhân viên bình thường đã từ chức mà thôi, cùng Ngô tổng bọn họ không có nửa điểm quan hệ; trước kia mình mua cho Quan Lâm đủ các loại quà sang quý, nhưng chỉ mua cho Lộc Hàm có một cái áo sơ mi, cuối cùng cái áo kia còn bị mình coi như giẻ rách mà vứt bỏ ...

Hiện tại Lộc Hàm chắc là đem cái áo đó vứt vào thùng rác rồi, là chính mình nói cậu mặc áo đó có hay không mang bệnh truyền nhiễm bảo cậu vứt đi. Trong lòng Thế Huân hối hận không thôi, cho dù sau này có cơ hội đưa cho Lộc Hàm núi vàng núi bạc cũng vô pháp bù lại lỗi lầm này.

Cho nên hiện tại Thế Huân có hối hận cũng vô ích, nếu lúc ấy...

Lần vô tình gặp được bạn học cũ của Lộc Hàm và giả trang thành bạn trai cậu, Thế Huân đã xác định được Lộc Hàm là thích mình. Vậy mà lúc đó thái độ của anh lại do dự, cảm thấy Lộc Hàm là MB, lớn lên cũng không quá xinh đẹp, gia thế cũng bình thường, căn bản không thể so sánh cùng Quan Lâm, nhưng cũng lại không muốn buông tay, ích kỷ hưởng thụ việc Lộc Hàm đối xử tốt với mình.

Nếu lúc ấy thái độ của mình cởi mở thêm một chút, làm Lộc Hàm có dũng khí chủ động giải thích việc cậu không phải MB, những sai lầm sau này dĩ nhiên sẽ không phát sinh, có lẽ hiện tại mình và Lộc Hàm...

Sai lầm rồi chính là sai lầm! Trên thế gian không có loại thuốc quay ngược thời gian, ông trời cũng sẽ không cho người thêm một lần cơ hội! Thế Huân ảo não bản thân chỉ biết trốn tránh cùng giả thuyết. Nếu đã biết lỗi, hiện tại không nên ngồi ngốc ở chỗ này mà ăn năn hối hận, phải đi giải thích với Lộc Hàm, đối mặt cậu nói một tiếng thật xin lỗi, còn có anh yêu em!

Nhanh đi ông tướng, người ta chạy mất bây giờ TT_TT

118. Chương 117: Gặp Mặt

Tình cảm Thế Huân đối với Lộc Hàm có lẽ thực ứng với câu, sau khi mất đi mới thấy quý trọng. Lúc Lộc Hàm còn ở bên, Thế Huân hưởng thụ sự ôn nhu của cậu, săn sóc của cậu, chiều cố của cậu... Ở mặt tình cảm của hai người, Thế Huân luôn cảm thấy mình tuyệt đối chiếm vị trí làm chủ, chỉ cần mình không mở miệng nói chấm dứt bao dưỡng, Lộc Hàm sẽ vĩnh viễn đều làm bạn bên cạnh mình. Cho nên sau khi anh phát hiện Lộc Hàm thích mình, thái độ cũng liền mập mờ không rõ, lè mề kéo dài, dù sao cậu cũng sẽ không rời bỏ mình mà đúng không! ? Đến khi Thế Huân hiểu lầm Lộc Hàm lừa gạt mình. Trong lòng nghĩ đem Lộc Hàm như MB mà đối đãi, như vậy bị một MB lừa thì có đáng để rồi rầm không, cho tiền bảo cậu cắt đi không phải xong. Nhưng Thế Huân vẫn do dự không muốn để cho Lộc Hàm rời đi, tìm ình một lý do nói muốn xem cậu rốt cuộc ở sau lưng mình làm cái gì. Nói đến cùng thì kỳ thật trong lòng Thế Huân còn ôm hy vọng, không muốn buông tay mà thôi.

Nếu hai người chỉ đơn thuần là giao dịch tiền bạc, thì khi Thế Huân bắt gặp Lộc Hàm cùng Vạn lão bản ở toilet quán bar, anh nhiều lắm sẽ chỉ cảm thấy mình buồn bán lỗ vốn. Nhưng là khi đó cảm giác bị phản bội nháy mắt nảy lên trong lòng. Càng để ý thì càng phẫn nộ, trong lòng Thế Huân khó chịu, nên nghĩ muốn cho Lộc Hàm cũng khó chịu như mình, liều mạng nói những lời khó nghe kích động cậu, nhục nhã cậu, nhẫn tâm đem Lộc Hàm đuổi đi.

Lộc Hàm đi rồi, Thế Huân nghĩ một mình sẽ cảm thấy rét lạnh, sẽ nhịn không được nghĩ đến cậu mà thăm du, sẽ tiếp tục uống sữa mà cậu đã mua lúc trước, sẽ điên cuồng hoài niệm trù nghệ của cậu đến nỗi bất luận mỹ thực gì đều nuốt không trôi, sẽ mượn công tác bận rộn để xem nhẹ cùng quên Lộc Hàm... Lộc Hàm trong thế giới Thế Huân như hình với bóng, trốn không thoát, quên không được.

Kỳ thật Thế Huân cũng không cần tra tấn chính mình như thế, đường đường tổng giám đốc Ngô thị, cái không hề thiếu chính là tiền, Thế Huân có thể mua một căn nhà khác xóa sạch dấu vết Lộc Hàm, có thể dùng tiền bao dưỡng một MB kỹ thuật trên giường hơn gấp trăm ngàn lần so với Lộc Hàm, Thế Huân có thể dùng tiền mời đầu bếp nhất đẳng đến nấu cơm ình... Có lẽ trên đời này hầu hết mọi thứ đều có thể giải quyết bằng tiền, nhưng mà tình cảm lại không quan hệ với tiền tài, đối với thói quen, quyến luyến cùng ý lại của một người, không phải dùng tiền là có thể thay đổi.

Sau khi hết thấy chân tướng đã rõ ràng, Thế Huân khổ sở, anh hối hận, anh muốn lập tức đi tìm Lộc Hàm nói xin lỗi với cậu, muốn đem tình cảm của mình nói cho Lộc Hàm nghe... Nếu không thương, anh cần gì phải lo lắng muốn vẫn hồi như thế.

Thế Huân lái xe đến nhà Lộc Hàm. Anh không dám gọi điện thoại cho cậu trước, sợ Lộc Hàm sẽ không nghe máy, sợ Lộc Hàm nghe xong sẽ có ý né tránh không ình gặp mặt.

Tới dưới lầu nhà Lộc Hàm, Thế Huân do do dự dự không dám đi lên, nếu có mẹ Lộc Hàm ở nhà, bà hẳn còn chưa biết chuyện của mình cùng Lộc Hàm, chính mình cứ thế xông lên, sẽ làm Lộc Hàm xấu hổ đi... Nếu là trước kia, Thế Huân sẽ không nghĩ trước nghĩ sau nhiều như thế, nhưng là hiện tại đã xác định tình cảm của mình, trong lòng bắt đầu vì Lộc Hàm mà suy nghĩ.

Gọi điện thoại, không dám. Lên lầu, do dự. Thế Huân ở dưới lầu nhà Lộc Hàm đi tới đi lui.

“Lộc Hàm! ! !” Trong lúc Thế Huân đang không biết tính làm sao, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh thon gầy của Lộc Hàm ra hiện trong tầm mắt, vội vàng chạy qua.

Lộc Hàm không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy Thế Huân.

Ngày đó sau khi bị Thế Huân đuổi ra khỏi nhà, Lộc Hàm lảo đảo đi trên đường hồi lâu, chậm chậm đợi đến khi chắc chắn mẫu thân đã ngủ mới lén trở về nhà. Kết quả hôm sau liền bị sốt cao, mẫu thân hỏi cũng chỉ có thể nói mình bị cảm lạnh.

Lộc Hàm nghĩ thầm mình và Thế Huân coi như đã hoàn toàn kết thúc, liền nói với mẫu thân mình không cần đi chi nhánh công ty làm nữa, muốn trở về nhà ở. Mẫu thân lên tiếng, nói như vậy cũng tốt, về nhà mẹ con có thể chăm sóc lẫn nhau, ở bên ngoài sinh bệnh cũng không có người chiếu cố. Lộc Hàm nhìn thái dương đã nhuốm hoa râm của mẫu thân, trong lòng đặc biệt đích khó chịu. Lúc trước lừa gạt mẫu thân để cùng Thế Huân sống chung, cuối cùng lại lâm vào kết cục như vậy, tình yêu mộng nát, công việc cũng mất, lại làm mẫu thân chịu khổ.

Lộc Hàm không muốn để ấu thân lại vì mình lo lắng, nên không đem chuyện đã từ chức nói với bà. Chờ thứ hai thân thể khỏe hơn, liền theo giờ làm thường ngày đi kiếm việc làm, có vết xe đổ của Vạn lão bản lần trước, Lộc Hàm khi tìm việc cũng cẩn thận hơn, bất quá lần này rất thuận lợi, Lộc Hàm rất nhanh tìm được việc làm, là một công ty nhỏ, lão bản là một phụ nữ đã kết hôn.

Lộc Hàm vốn có năng lực công tác xuất sắc, ở công ty mới ngồi không hai ngày liền bắt đầu làm việc. Mỗi ngày đi làm tan tầm đúng hạn về nhà, cuộc sống tựa hồ khôi phục lại quỹ đạo trước khi gặp Thế Huân.

119. Chương 118: Thổ Lộ

Ban ngày, Lộc Hàm đem tinh lực tập trung trên công việc, còn có thể khống chế bản thân không nghĩ đến cái khác. Nhưng mà đến tối, nhất là khi nằm một mình trên giường chuẩn bị ngủ, những hình ảnh khi còn sống cùng Thế Huân cứ như một đoạn phim ngắn liên tục hiện lên trong đầu Lộc Hàm, có cảnh sau khi hai người tình nồng Thế Huân che chở ôm ấp cậu, cũng có cảnh lúc Thế Huân ngoan lệ vô tình đuổi cậu ra khỏi nhà, nhưng vô luận là ngọt ngào hay đau khổ, trong lòng Lộc Hàm đều cảm thấy đau muốn chết, nhưng lại không có biện pháp ngăn mình không nghĩ nữa.

Càng nghĩ, nước mắt liền không kiềm chế được mà tuôn ra, đưa tay lau đi một giọt lại chảy ra càng nhiều hơn. Lộc Hàm sợ mẫu thân ngủ cách vách sẽ nghe thấy tiếng khóc, dùng chăn trùm lại đầu, thân thể cuộn thành một đoàn chôn trong ổ chăn, cắn lấy môi không tiếng động nghẹn ngào khóc.

Lộc Hàm biết tính cách mình yếu đuối, không có cách đem Thế Huân lập tức triệt để quên đi, bằng không cũng sẽ không có gần mười năm thắm mến. Nhưng sự việc này dù là ở trên người ai, cũng không có khả năng xoay người liền quên.

Đã khóc, nhưng lặn qua lộn lại vẫn ngủ không được, Lộc Hàm đứng dậy khỏi giường lấy quyển album đã lâu chưa lấy ra, lật từng trang từng trang, bên trong vẫn chỉ có ảnh chụp mơ hồ không rõ của Thế Huân, cùng Thế Huân sống chung một thời gian dài như thế, Lộc Hàm cũng không có chụp một bức ảnh rõ ràng nào của anh. Kỳ thật có hay không có ảnh chụp chính diện của Thế Huân cũng đã không quan trọng, Lộc Hàm nghĩ có lẽ Thế Huân cũng giống như những bức hình mơ hồ này, theo thời gian cũng sẽ chậm rãi mờ nhạt trong trí nhớ, cho đến khi hoàn toàn biến mất, hai người sau này cũng sẽ không gặp lại nhau.

“Lộc Hàm!” Thế Huân vọt tới trước mặt Lộc Hàm, vươn cánh tay muốn kéo cậu ôm vào ngực.

“Ngô... tiên sinh, có chuyện gì sao!?” Lộc Hàm lui về sau né tránh, hành động lễ phép nhưng thái độ xa lạ mà chào hỏi.

Ngô tiên sinh! ! ! Biểu tình vui mừng của Thế Huân nháy mắt cứng lại, cánh tay bán nâng cứng ngắt dừng lại giữa không trung.” Cậu cũng xứng để gọi Thế Huân sao, hiện tại chỉ cần nghe cậu gọi tên tôi thì đã cảm

thấy ghê tởm rồi ” lời bản thân từng nói qua chuyển động trong não Thế Huân, lòng tràn đầy chua xót cùng bất đắc dĩ, chính mình đây là tự làm tự chịu, có thể trách được ai.

“Lộc Hàm thực xin lỗi, anh đã làm rõ, biết em không phải MB. Em đối với anh tốt như vậy, anh hẳn phải nên sớm phát hiện, nhưng vẫn mắt mù tâm manh trách lầm em. Thậm chí còn tin lời nói phiến diện của Vạn lão bản mà hoài nghi em, đuổi em ra khỏi nhà. Khải Văn, thực xin lỗi thực xin lỗi, đều là lỗi của anh...” Thế Huân không ngừng nói xin lỗi, lo lắng đến ngay cả nói chuyện đều có chút không đầu không đuôi. Đây là Thế Huân lần đầu tiên ở trước mặt Lộc Hàm bối rối như thế.

“Không quan hệ, đều đã là quá khứ.” Lộc Hàm thản nhiên đáp một câu, ngữ điệu không mang theo bất luận tình cảm nào, giống như chuyện Thế Huân nói cùng mình không liên quan.

“Còn có... Còn có chuyện bản báo cáo tài chính, anh biết đều là do quản lý làm sai, đã cho ông ta thôi việc ... Lộc Hàm thực xin lỗi, anh ...” Thế Huân nhìn thấy biểu tình hờ hững của Lộc Hàm thì càng thêm kích động, hiện tại anh tình nguyện để Lộc Hàm chửi mình hai câu thậm chí đá mấy đá cũng được, cũng tốt hơn bộ dáng cái gì đều không màng, điều này làm Thế Huân cảm thấy những kỷ niệm trước kia hai người sống chung đối với Lộc Hàm đã không còn là gì cả, cậu đã đem mình vứt khỏi trái tim rồi.

“Ngô tiên sinh, anh còn chuyện gì khác không!?” Lộc Hàm lịch sự ngắt lời Thế Huân, bộ dáng chuẩn bị muốn rời đi.

“Lộc Hàm, anh yêu em. Kỳ thật từ lâu anh đã...” Thế Huân dưới tình thế cấp bách tiến lên một bước nắm chặt cánh tay Lộc Hàm.

“Ngô tiên sinh, tôi còn có việc, hiện tại phải về nhà.” Biểu tình Lộc Hàm xuất hiện một tia buồn lòng, bất quá chỉ là trong nháy mắt, trên mặt rất nhanh liền khôi phục lại hờ hững, thân thể vẫn không nhúc nhích, cũng không tránh khỏi kìm kẹp của Thế Huân, cứ vậy mà lặng lẽ nhìn anh.

“Lộc Hàm...” Thế Huân vô lực bỏ tay xuống, tro mắt nhìn Lộc Hàm bước ngang qua đi vào nhà.

120. Chương 119: Thống Khổ

“Mẹ, con đã về.” Lộc Hàm lấy chìa khóa mở cửa, sau khi vào nhà liền hướng nhà bếp hô một tiếng.

“Đi thay quần áo trước đi, cơm chiều sắp xong rồi.” Mẫu thân từ phòng bếp nhô đầu ra.

“Mẹ, hôm nay làm việc hơi mệt, con muốn nghỉ một chút đã.” Lộc Hàm hướng mẫu thân nói.

“Vậy con về phòng nghỉ ngơi một lát đi, chờ cơm chiều làm xong mẹ sẽ gọi.” Mẫu thân lo lắng giơ tay lên sờ trán Lộc Hàm.

“Con không sao chỉ hơi mệt một chút, mẹ, còn về phòng đây.” Lộc Hàm chợt dạ quay đầu chỗ khác, sau khi mẫu thân gật đầu, liền vội vã trở về phòng ngủ.

Lộc Hàm đóng cửa phòng ngủ, lưng tựa vào vách cửa tay, đặt lên chỗ trái tim, tiếng tim đập quá nhanh vẫn chưa khôi phục lại bình thường. Mỗi một nháy mắt lại, nơi khóe mắt chảy ra giọt nước trong suốt, gương mặt hờ hững cố gắng bài ra trước mặt Thế Huân vào giờ khắc này cuối cùng cũng sụp đổ.

Lộc Hàm, anh yêu em. Khi nghe đến Thế Huân nói những lời này, Lộc Hàm sao có thể bình chân như vại! Đó là người cậu thầm mến mười năm, người mà cậu nguyện trả giá hết thấy.

Nhưng nếu những lời này Thế Huân nói ra trước khi những thương tổn phát sinh, Lộc Hàm nhất định sẽ kích động đến trái tim đều có thể theo lòng ngực nhảy ra, đem nó trần trụi đưa đến trước mặt Thế Huân.

Nhưng là hiện tại, đã trải qua việc bị Thế Huân hoài nghi, bị anh nhấn tâm đuổi ra khỏi nhà, đợi đến khi Lộc Hàm đã hoàn toàn hết hy vọng, Thế Huân lại đột nhiên chạy đến thổ lộ tình yêu. Lộc Hàm nghĩ nếu anh yêu mình, như vậy những tổn thương lúc trước giải thích sao đây! ? Một vòng lẩn quẩn không thể tìm ra đáp án, Lộc Hàm cố chấp cho rằng nếu đã yêu thì không nên hoài nghi cùng xúc phạm. Thật ra nói vậy,

chẳng qua là vì cậu không thể tin được Thế Huân yêu mình, sợ hãi bị tổn thương, cũng không dám cầm đầu vì tình yêu mà trả giá nữa.

Lộc Hàm đã đi được một lúc lâu, Thế Huân vẫn như cũ nhìn chăm chú vào phương hướng cậu đã đi.

Đây là trừng phạt mà Lộc Hàm dành ỉnh sao! ? Lúc được cậu yêu sâu sắc, mình không hề quý trọng, gây ra nhiều sai lầm, vô tình làm tổn thương cậu, hiện tại sao có thể chỉ dựa vào một câu “Anh yêu em” đã nghĩ muốn vãn hồi mọi chuyện!

Thế Huân ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Lộc Hàm đóng chặt, thần sắc ảm đạm rời đi.

Từ lúc sáng tra rõ chuyện bản báo cáo, đến việc tìm Vạn lão bản ép hỏi chân tướng, rồi lại hướng Lộc Hàm thổ lộ và bị cự tuyệt, Thế Huân giằng co cả ngày cơ hồ là sức đầu mẻ trán. Sau khi về đến nhà, lao lực quá độ tê liệt nhắm mắt ngã xuống ghế sofa.

Nếu Lộc Hàm còn ở, chỉ cần vừa vào cửa là có thể nhìn thấy ngọn đèn ấm áp, không cần một mình đối mặt với căn phòng trống rỗng hắc ám, trên bàn cơm khẳng định đã sớm dọn xong bữa tối nóng hổi, không đến nỗi giống như bây giờ đói bụng đến đau cả dạ dày...

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Cổ họng khô khốc của Thế Huân khàn khàn phát ra tiếng gọi, bất đồng với trốn tránh lúc trước, đã xác nhận tình cảm, Thế Huân càng tưởng niệm về Lộc Hàm, điên cuồng tưởng niệm hết thấy những ôn nhu săn sóc của cậu... Nhưng là, càng nghĩ trong lòng anh càng thống khổ hối hận, mỗi một tế bào trên thân thể đều cảm thấy đau đớn dày vò, nhắc nhở Thế Huân đã từng phạm một sai lầm không thể tha thứ.

Khi Thế Huân lần thứ hai mở mắt, khóe mắt phấp phồng, hai mắt thất thần nhìn lên trần nhà, cả người đều bị sự cô độc cùng tịch mịch bao phủ.

121. Chương 120: Tưởng Niệm

Thế Huân ngồi trên ghế sofa hồi lâu, thẳng đến khi vì dạ dày đói khát mà quặn đau từng đợt, mới không thể không đứng lên đi vào nhà bếp.

Vào bếp, Thế Huân cũng vô tâm nghiêm túc nấu cơm như hôm chủ nhật, tùy tay nấu một thứ đơn giản có thể lấp đầy bụng là được. Thế Huân nhớ lại Lộc Hàm lúc còn ở đây thường xuyên nấu cháo gạo nếp. Hiện tại trong tủ còn lưu lại một ít gạo lúc trước nấu dư, Thế Huân nghĩ thầm mình không biết nấu mấy món phức tạp, nhưng nấu cháo chắc vẫn có thể. Nhưng khi tìm được gạo, Thế Huân lại nhớ đây là do Lộc Hàm dùng tiền chính mình mua, trong lòng liền lại khó chịu.

Nấu cháo so ra dễ hơn xào rau, không cần nêm nếm gia vị, không cần sợ quá chín hay quá sống, chỉ cần gạo và nước, chú ý thêm chút lửa là có thể nấu thành. Nhưng chỉ đơn giản một chén cháo gạo nếp, lúc trước có Lộc Hàm hương vị vào miệng ngon ngọt nhu nhuyễn, hiện tại Thế Huân một mình lại buồn tẻ vô vị.

Thế Huân một mình ngồi trước bàn ăn cháo, một mình đi nhà bếp rửa bát, sau khi thu dọn sạch sẽ thì không biết tiếp theo nên làm cái gì, thậm chí dù có mở TV thì khẳng định cũng xem không vô, dứt khoát liền trở về phòng ngủ.

Thế Huân tắm rửa xong lên giường tiến vào ổ chăn, vẫn như trước lần qua lộn lại ngủ không được. Một ngày trước anh còn hiểu lầm Lộc Hàm, có thể cố gắng chính mình không nghĩ đến cậu nữa. Nhưng hiện tại Thế Huân đã xác định tình cảm của mình, trong lòng trong đầu đều là người có tên Lộc Hàm này, hơn nữa giờ phút này Thế Huân lại đang một mình cô đơn nằm trên giường, trong lòng càng nghĩ thân thể lại càng tịch mịch.

Thế Huân không phải thánh nhân, anh cũng là một nam nhân bình thường có nhu cầu sinh lý, hơn nữa 35 còn là độ tuổi huyết khí phương cương (hèn gì người ta thường ví dè là 35!). Lúc Lộc Hàm còn ở, hai người cơ hồ là làm tình mỗi ngày, cho dù cậu cuối tuần phải về nhà, Thế Huân cũng trước khi cậu đi làm bù cho

hai ngày đó. Nhưng từ khi Lộc Hàm bị anh đuổi đi, hai ngày đầu Thế Huân còn nghĩ về Lộc Hàm mà thăm du, sau đó anh thấy như vậy là không được, nhưng lại thật sự rất muốn, cũng chỉ đành mượn công việc để phân tán lực chú ý, có dự vọng cũng cố nén, thành ra đã ghen đến nhiều ngày rồi.

Tối nay Thế Huân phóng túng nghĩ muốn Lộc Hàm, dự vọng tích góp từng chút một giờ phút này nảy lên, dương vật cơ hồ nháy mắt liền cứng rắn, khổ gian ghen đến trường đau. Nếu giờ phút này có Lộc Hàm bên cạnh, anh sẽ lập tức xoay người đưa cậu đặt dưới thân, hôn lên mỗi tắc da thịt trên người cậu, đem hai đầu vú nhỏ nhỏ nính đến sưng đỏ no đủ, ở mặt trong đùi non in lại dấu ấn của chính mình, dùng đầu lưỡi liếm ướt lấy huyết khẩu chặt khít... Bất quá tới lúc này, Thế Huân cho dù có gấp gáp, cũng không nỡ làm đau Lộc Hàm. Sau khi ôn nhu khuếch trương, dương vật sẽ từng chút sáp nhập vào lỗ nhỏ thấp nhuyễn kia, anh sẽ hưởng thụ cảm giác bị Lộc Hàm chậm rãi nuốt trọn, cho đến hai người hoàn toàn kết hợp thành một...

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Thế Huân thở dốc dồn dập, bàn tay rất nhanh cao thấp an ủi dương vật, nhưng bàn tay thô ráp sao có thể so được với nội vách tường mềm mại tế hoạt kia. Hơn nữa hiện tại tâm hồn cùng thể xác của anh đều thật sự rất khát vọng Lộc Hàm, chỉ mong có thể chân thật tiến vào thân thể ấm áp của cậu. Cho nên tuy giờ phút này Thế Huân đem dương vật của mình chà xát đến đau, nhưng dự vọng vẫn chưa phát tiết được, khó chịu đến cả người đổ đầy mồ hôi.

“Lộc Hàm, anh muốn em... Cho anh cho anh...” Thế Huân khàn khàn gọi, xóc lên chấn, lộ ra thân thể trần trụi tinh trắng, dương vật gồng gượng đứng thẳng, bàn tay cũng cũng tăng tốc độ cao thấp lên xuống, bởi vì dùng sức quá độ mà gân xanh trên mu bàn tay đều nổi lên.

“Lộc Hàm!” Trước mắt Thế Huân trắng già, tinh dịch theo quy đầu phun ra, vung vãi khắp người.

“Hô...” Sau khi khoái cảm dần lui, Thế Huân thở dài một hơi, thân thể thả lỏng xụi lơ nằm trên giường, trong lòng hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác thỏa mãn cực hạn sau khi hai người hoan ái, vẫn chỉ có cô độc cùng tịch mịch tràn đầy.

“Lộc Hàm, về nhà được không...” Thế Huân khát vọng thì thào nói nhỏ...

122. Chương 121: Nhớ Lại

“Lộc Hàm!” Lộc Hàm vừa mới đi tới dưới nhà, liền nhìn thấy Thế Huân rất nhanh hướng bên này chạy tới.

Nhiều ngày nay, chiều nào sau khi tan ca Lộc Hàm cũng đều nhìn thấy Thế Huân chờ mình dưới nhà, rồi hai người sẽ lập lại cùng một đoạn đối thoại.

“Lộc Hàm! ! !” Thế Huân kích động chạy đến trước mặt Lộc Hàm, giơ cánh tay lên muốn đưa cậu ôm vào trong ngực. Nhưng bộ dáng lạnh lùng thản nhiên của Lộc Hàm làm động tác của anh bị kìm hãm, hai tay cứng ngắt giờ giữa không trung.

“Ngô tiên sinh có chuyện gì không!?” Thái độ Lộc Hàm vẫn hờ hững giống mấy ngày trước, khẩu khí thản nhiên, không có bất luận bất mãn cũng không có nửa phần hòa nhã nào.

“Không... không có việc gì. Lộc Hàm... chờ một chút! Anh có việc có việc...” Thế Huân tham lam nhìn Lộc Hàm, ánh mắt không nỡ dời đi một chút. Nhìn thấy cậu dời bước chuẩn bị vào nhà, liền vội vàng sửa lại lời nói.

Lộc Hàm dừng lại cước bộ, cũng không truy vấn Thế Huân, cứ như vậy lẳng lặng đứng yên chờ đợi Thế Huân nói chuyện.

“Lộc Hàm, anh...” Thế Huân há miệng thở dốc, lại không biết nói cái gì mới có thể lưu lại Lộc Hàm.

Hiện tại mỗi ngày anh đều vội vã hoàn thành xong công việc, sau đó lập tức lái xe đến dưới nhà Lộc Hàm chờ cậu tan tầm, lúc chân chính gặp được người lại cứng họng không biết nói cái gì. Nói đúng hơn, chỉ một câu “Đều đã là quá khứ” của Lộc Hàm sẽ đem lời xin lỗi Thế Huân muốn nói nhất thời nuốt trở về. Nói

anh yêu em đi, nhưng những lời này sao có thể thốt ra miệng mỗi ngày, người một ngày nói đến chín mười lần, thử hỏi còn có ai tin thành ý của người.

Điều kiện Thế Huân tốt, từ nhỏ đến lớn đều là người khác theo đuổi, lúc trước anh chân chính theo đuổi cũng chỉ có một mình Quan Lâm. Quan Lâm tính tình tùy hứng nuông chiều, Thế Huân liền chiều chuộng nhường nhịn một chút; Quan Lâm thích mua đồ, Thế Huân liền không quản để cho hắn quét sạch thẻ của mình.

Nhưng mà hiện tại đối mặt Lộc Hàm, Thế Huân một tí xíu biện pháp đều không có. Lộc Hàm không cần Thế Huân chiều chuộng, lúc trước khi hai người sống chung, đều là cậu hồng sung anh; Lộc Hàm không cần tiền của Thế Huân, hai tờ chi phiếu anh đưa cậu lúc trước một đồng cũng chưa dùng qua.

Chuyện cho tới bây giờ, Thế Huân hiểu được lúc đó chính anh mới là người không thể ly khai Lộc Hàm, không thể ly khai sự ôn nhu chăm sóc của cậu, không thể ly khai thân thể ấm áp của cậu. Nhưng mình đã làm được gì cho cậu! ? Tiền, cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng cần. Tình yêu, bị mình thương tổn như vậy có lẽ cậu cũng không muốn nó nữa rồi.

“Ngô tiên sinh, nếu anh không có việc gì...” Lộc Hàm nhìn thấy Thế Huân ngơ ngác nhìn mình không nói chuyện, mở miệng nói cáo từ một lần nữa muốn rời khỏi.

“Lộc Hàm đừng đi!” Thế Huân bối rối tiến lên một bước chặn Lộc Hàm.

“Ngô tiên sinh...” Lộc Hàm vẫn luôn bình tĩnh đột nhiên nhú mày, động tác của Thế Huân làm cậu không thoải mái nhớ lại việc lúc trước bị Vạn lão bản ngăn lại ở trong toilet.

“Lộc Hàm, em sao vậy! ?” Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm thay đổi sắc mặt, trong lòng càng thêm thất kinh, không biết mình làm sai cái gì làm cậu mất hứng. Hiệu tai anh cuối cùng cũng biết trước kia Lộc Hàm đối mặt với mình ra sao, tại sao luôn là một bộ dáng thật cẩn thận, là bởi vì quá để ý đối phương, chỉ hy vọng mình ở trước mặt đối phương thể hiện tốt nhất, sợ hãi mình làm sai việc gì chọc đến đối phương không vui. Giờ phút này Thế Huân cảm nhận được, lại đau lòng những ủy khuất mà trước kia Lộc Hàm cảm thụ, lại hối hận về sai lầm của mình.

“Tôi không sao, Ngô tiên sinh mời anh tránh đường.” Lộc Hàm lắc đầu, hướng bên cạnh dời bước, muốn lách qua người Thế Huân.

“Lộc Hàm...” Lúc này Thế Huân sao có thể để Lộc Hàm rời đi, vội nhích người chặn đường của cậu.

Thế là Lộc Hàm lại đi hướng một bên khác của Thế Huân, kết quả Thế Huân cũng liền lập tức nhích qua, lách qua lách lại Lộc Hàm vẫn không bỏ qua được sự đeo bám của Thế Huân, sắc mặt trở nên càng ngày càng khó coi. Mà Thế HUân cũng càng ngày càng lo lắng, bạo dạn chặn đường Lộc Hàm không cho cậu về nhà.

“Tiểu Lộc, con đang làm gì đó!?” Trong lúc hai người còn đang giằng co, phía sau Lộc Hàm đột nhiên vang lên tiếng gọi khẽ của mẫu thân.

“Mẹ, không có việc gì.” Lộc Hàm không cùng Thế Huân dây dưa nữa, chạy đến bên cạnh mẫu thân cầm giúp bao đồ ăn trong tay bà.

123. Chương 122: Truy Vấn

“Chào đi.” Thế Huân cũng lập tức đi đến trước mặt Lộc mẫu lễ phép mỉm cười.

“Nguyên lai là Ngô tiên sinh, có chuyện tìm Lộc Hàm sao. Đúng lúc đi mua nhiều đồ ăn, vào nhà ăn một bữa cơm rồi hãy về nha.” Lần trước Thế Huân đến nhà Lộc Hàm để lại cho Lộc mẫu một ấn tượng không tồi, Lộc mẫu vừa nhìn thấy anh liền cười mời anh vào nhà ăn cơm.

“Dì à, con...” Thế Huân không dám trực tiếp đáp ứng, cẩn thận nhìn Lộc Hàm đang đứng kế bên.

“Tiểu Lộc!” Lộc mẩu thấy thế, hướng Lộc Hàm nháy mắt, ý bảo cậu mở miệng lưu Thế Huân.

“Ồ lại ăn cơm rồi hầy đi.” Mẫu thân cũng đã mở miệng, Lộc Hàm không thể không nể mặt mẹ, chỉ phải kêu Thế Huân lưu lại.

“Cám ơn dì, con liền không khách khí.” Thế Huân lập tức tươi cười đồng ý.

“Lộc Hàm, con tiếp Ngô tiên sinh đi, mẹ đi phòng bếp nấu cơm.” Ba người cùng nhau về đến nhà, Lộc Hàm mẩu dặn dò một câu liền chuẩn bị vào phòng bếp nấu cơm.

“Mẹ, con giúp mẹ.” Lộc Hàm hiển nhiên không muốn cùng Thế Huân một chỗ, đi đến bên cạnh mẫu thân muốn cùng bà vào bếp.

“Ngô tiên sinh là khách, so có thể để người ta một mình ngồi trong phòng khách. Được rồi, không cần con giúp đâu, một mình mẹ là được rồi.” Mẫu thân vỗ vỗ vai Lộc Hàm, không hề cho cậu cơ hội phản bác, lập tức rời đi vào nhà bếp.

“Ngồi đi, tôi giúp anh rót ly nước.” Lộc Hàm chỉ vào xô pha, đi đến một bên giúp Thế Huân rót nước.

“Cám ơn.” Khi Thế Huân tiếp nhận ly nước trong tay Lộc Hàm, ngón tay hai người chạm vào nhau, Lộc Hàm lập tức đem tay dời đi, thấy thế, trong lòng Thế Huân lại dâng lên một cảm giác mát mát, hiện tại trong mắt Lộc Hàm, mình liền giống như người xa lạ bình thường.

Phòng bếp cách phòng khách không xa, trong phòng khách hai người nói cái gì thì Lộc mẩu ở nhà bếp đều có thể nghe rõ. Thế Huân chỉ có thể đau khổ nói vài lời khách sao, mà Lộc Hàm ngẫu nhiên chỉ gạt đầu hoặc ừ một tiếng, chưa nói được vài câu hai người lại lâm vào tình cảnh yên lặng xấu hổ. Cũng may Lộc mẩu rất nhanh liền nấu xong cơm chiều, Lộc Hàm đi phòng bếp giúp bưng cơm lên, Thế Huân cũng muốn giúp, bị Lộc mẩu một câu ‘sao có thể để khách làm việc được’ chặn lại ở trước cửa nhà bếp.

Một bữa cơm bình thường, nhưng Lộc mẩu trù nghệ cao, một bàn thức ăn trông thật ngon mắt. Đại khái từ lúc Lộc Hàm rời đi, Thế Huân gần một đoạn thời gian mới ăn được một bữa no như vậy.

“Lộc Hàm, đừng chỉ lo ăn, giúp Ngô tiên sinh gấp đồ ăn a.” Mẫu thân bắt mắt nhìn Lộc Hàm cuối đầu ăn cơm, dùng chân, ở dưới bàn đá cậu một cái.

“A.” Lộc Hàm lên tiếng, tùy tiện gấp chút thức ăn bỏ vào chén Thế Huân, rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn của mình.

“Cám ơn.” Thế Huân xấu hổ cảm tạ, trong lòng có chút khổ sở. Lúc trước hai người còn sống cùng nhau, mỗi lần ăn cơm Lộc Hàm đều không chú ý ăn của mình, chỉ lo gấp thức ăn cho anh, vậy mà hiện tại... Trong lòng Thế Huân cười khổ, là tự mình đem cuộc sống hạnh phúc đó hủy diệt.

Cơm nước xong, Lộc mẩu thu dọn chén bát đem rửa, Lộc Hàm muốn giúp, bà vẫn như cũ bắt cậu ở phòng khách ngồi tiếp Thế Huân.

Hai người trong phòng khách lại tiếp tục một mảng yên lặng.

“Cám ơn về bữa cơm, thời gian không còn sớm, anh đi trước đây.” Trong lòng Thế Huân dù có thiên ngôn vạn ngữ, thì Lộc mẩu có ở đây cũng không tiện nói ra. Hơn nữa anh biết Lộc Hàm cũng không hy vọng mình cứ tiếp tục ngồi lại, phải nói có lẽ cậu căn bản là không muốn ình vào nhà. Thế là chờ lúc Lộc mẩu từ nhà bếp đi ra, Thế Huân thức thời đứng dậy cáo từ.

“Ngô tiên sinh lần sau lại đến nhà chơi. Tiểu Lộc, còn không mau tiễn Ngô tiên sinh.” Mẫu đem Lộc Hàm vẫn luôn yên lặng đẩy ra cửa.

“Trên đường cẩn thận.” Lộc Hàm đưa Thế Huân đến dưới lầu, lịch sự dặn dò một câu, liền xoay người định trở lên.

“Lộc Hàm chờ một chút! Cái kia... vừa rồi ở dưới lầu sao đột nhiên em lại mất hứng!?” Thế Huân luôn canh cánh chuyện Lộc Hàm mất hứng, chính là có mặt Lộc mẩu nên không dám hỏi. Ở phương diện này xem ra Thế Huân thông minh hơn so với Lộc Hàm rất nhiều, có chuyện gì liền trực tiếp hỏi, sẽ không tự mình miên man suy nghĩ.

Nhưng Thế Huân hỏi không có nghĩa là Lộc Hàm nhất định sẽ trả lời. Cậu giống như không hề nghe thấy tiếp tục bước về phía trước.

“Lộc Hàm!” Thế Huân lại đề cao âm lượng hô một tiếng.

“Ngày đó ở toilet quán bar, Vạn lão bản cũng ngăn tôi lại giống như anh đã làm vậy, tôi làm sao cũng không thể trốn được, rồi ông ta mới sát tôi...” Lộc Hàm dừng lại cước bộ, đưa lưng về phía Thế Huân nhẹ giọng nói.

124. Chương 123: Thực Xin Lỗi

“Lộc Hàm, thực xin lỗi!” Lộc Hàm còn chưa dứt lời, đã bị Thế Huân ở phía sau ôm chầm tới.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Những tiếng xin lỗi liên tiếp truyền vào trong tai Lộc Hàm, chỗ cổ đột nhiên cảm nhận được một mảng ấm áp ướt át.

Lúc Thế Huân ép hỏi Vạn lão bản, biết ông ta từng muốn quấy rối Lộc Hàm ở toilet, sau đó bị sự xuất hiện đột ngột của mình phá ngang. Vạn lão bản mới không có thật sự thực hiện được, cho nên anh đã sơ suất đem chuyện này xem nhẹ.

Thế Huân biết mình đã sai, không nhanh chóng phát hiện Lộc Hàm không phải MB, không nhanh chóng xác định con tim của mình, không nên hoài nghi tình yêu Lộc Hàm đối với mình, lại càng không nên nhẫn tâm đuổi cậu ra khỏi nhà... Điều này sai kéo theo đều kia cũng sai, thành một đồng lớn hỗn độn, tóm lại Thế Huân cảm thấy thực có lỗi với Lộc Hàm, rất nhiều chuyện cũng không có cần thận nghĩ tới, chỉ nghĩ làm sao mau mau đem được cậu trở về.

Nếu ngày đó mình không có đi quán bar, cũng không đúng lúc muốn đi toilet, như vậy... Hiện tại Thế Huân căn bản là không dám tưởng tượng hậu quả. Nhưng lúc ấy mình đã làm gì đây!? Tin lời nói phiến diện từ Vạn lão bản hoài nghi Lộc Hàm, xem thất kinh của cậu thành chột dạ, châm chọc cậu, nhục nhã cậu, không cho cậu bất luận cơ hội giải thích nào... Ở lúc Lộc Hàm cần mình nhất, chính mình thậm chí không có một câu an ủi, còn tiếp tục sát muối vào miệng vết thương đã chảy máu đầm đìa của cậu.

“Lộc Hàm, thực xin lỗi...” Lộc Hàm bị Thế Huân ôm vào ngực vẫn không nhúc nhích, mà chính anh lúc này lại không chế không được run rẩy thân thể, thanh âm nghẹn ngào tiếp tục xin lỗi.

“Không quan hệ, đều đã là quá khứ.” Vẫn là câu nói này, ngữ khí thản nhiên không nghe ra nửa điểm cảm xúc. Lộc Hàm gỡ cánh tay đang ôm mình ra, từng bước một đi khỏi tầm mắt của Thế Huân. Chuyện phát sinh nếu đã không còn cách nào quay lại, vậy thì cho nó qua luôn đi. Vô luận tốt hay không tốt, ngọt ngào hay đau khổ đều cũng đã là quá khứ.

“Lộc Hàm...” Lộc Hàm rời đi giống như mang theo cả khí lực toàn thân Thế Huân, hai chân anh mềm nhũn suy sụp ngồi chồm hổng trên mặt đất, hai tay ôm đầu vùi vào trông gối, cả người bất lực co thành một đoàn.

Nam nhân áp chế không được, tiếng khóc trầm thấp vọng vào màn đêm yên tĩnh.

Từ sau ngày đó, Thế Huân hiểu được sai lầm của mình không thể chỉ dùng vài lời nói là có thể vãn hồi, không tiếp tục tìm Lộc Hàm nói lời xin lỗi nữa. Còn có nếu cậu không muốn gặp mình, Thế Huân cũng sẽ không ngăn chặn cậu ở dưới lầu mỗi ngày nữa, chỉ là đứng ở một chỗ hẻo lánh lặng lẽ nhìn Lộc Hàm tan tầm trở về, sau khi cậu bước vào nhà khuất khỏi tầm mắt, Thế Huân mới lái xe đi.

“Khụ khụ...” Gần đây bởi vì chuyện của Lộc Hàm mà Thế Huân tâm sự nặng nề, hơn nữa công việc hằng ngày ở Ngô thị cũng không thể chậm trễ, bên người lại không có người ân cần chăm sóc, thân thể có làm bằng sắt cũng chịu không nổi sức ép như thế. Không quá vài ngày Thế Huân liền ngã bệnh, sáng sớm khi tỉnh lại vừa đau đầu vừa ho khan.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa rơi tí tách, Thế Huân chống đỡ thân thể mệt mỏi miễn cưỡng đứng dậy, đi đến vén màn cửa sổ, sắc trời âm u, người đi trên đường đều mang dù, mặt đất cũng đã ướt sũng.

Thế Huân nhớ tới mỗi ngày Lộc Hàm đều là đón xe buýt đi làm, gặp thời tiết này, khẳng định có rất nhiều người chen chúc đón xe. Nghĩ đến đây Thế Huân lập tức thay áo, vội vàng rửa mặt, xong liền lập tức lái xe đến thẳng nhà Lộc Hàm.

“Lộc Hàm.” Lộc Hàm mới bước ra khỏi mái hiên, Thế Huân đã lập tức mở cửa ra đón.

“Ngô tiên sinh, có chuyện gì sao!?” Lộc Hàm lịch sự hỏi, khách sáo tựa như vô tình gặp được một người hàng xóm không thân.

Lộc Hàm mặt ngoài bình tĩnh, kỳ thật trong lòng có chút kinh ngạc. Thế Huân mặc dù vài ngày chưa có xuất hiện trước mặt mình, nhưng cậu biết mỗi ngày anh vẫn nấp ở một nơi nào đó nhìn mình về nhà. Việc này nếu là trước kia, Lộc Hàm không biết sẽ cảm động thành bộ dạng gì.

Nhưng hiện tại... Một là Lộc Hàm sợ hãi lại bị Thế Huân làm tổn thương, không dám giống như phía trước liều lĩnh trả giá, tình nguyện để hai người cứ như vậy cắt đứt quan hệ, tuy rằng không có kết quả nhưng cũng sẽ không tái bị thương.

Hai là việc Thế Huân xin lỗi rồi thổ lộ tâm ý, Lộc Hàm cảm thấy đây chỉ là cảm xúc nhất thời khi anh đột nhiên biết rõ chân tướng, qua một thời gian sẽ bị thái độ lãnh đạm của mình làm mất hết kiên nhẫn. Dù sao lấy điều kiện của Thế Huân muốn dạng người nào lại không có, không tất yếu phải luôn ăn nói khép nép phục ở bên cạnh mình. Nhưng hôm nay mới sáng mà Thế Huân đã chạy tới. Đây là hiện tượng lúc trước chưa bao giờ có, chẳng lẽ là có cái gì việc gấp sao!?

125. Chương 124: Cùng Xe

“Lộc Hàm, hôm nay trời mưa rất khó đón xe, anh đưa em đi làm được không?” Tuy rằng ngữ khí Lộc Hàm vẫn lãnh đạm như trước làm trong lòng Thế Huân một trận mất mát, nhưng trên mặt vẫn cố gắng nở ra một nụ cười lấy lòng.

“Cám ơn ý tốt của Ngô tiên sinh, tôi đón xe buýt là được rồi.” Thế Huân lái xe đến đây sớm như vậy, là vì thời tiết không tốt, muốn đưa chính mình đi làm! Trong lòng Lộc Hàm nổi sóng, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì thái độ xa cách, khách khí khéo léo cự tuyệt. Cậu hiện tại không dám tiếp xúc quá nhiều với Thế Huân, cho dù thương tâm đau khổ cỡ nào, Lộc Hàm cũng không thể không thừa nhận, tình cảm mà mười năm trời dành cho anh không thể nào nói buông là buông, hiện tại cố ý cự tuyệt thành lãnh đạm chính là sợ lại không cẩn thận một lần nữa hăm sâu vào.

“Lộc Hàm, thời gian không còn sớm, em đón xe buýt sẽ đến muộn.” Hôm nay cũng coi như vừa vặn, Lộc Hàm ra khỏi nhà hơi trễ, Thế Huân giơ cánh tay lên ý bảo Lộc Hàm nhìn đồng hồ.

“Không sao, tôi...” Lộc Hàm còn muốn tìm lý do cự tuyệt.

“Thời tiết không tốt trên đường nhất định sẽ kẹt xe, Lộc Hàm, em còn tiếp tục do dự, cho dù anh có lái xe chở em đi cũng sẽ muộn.” Thế Huân căn cứ vào biểu hiện ưu tú của Lộc Hàm lúc trước ở Ngô thị, đoán cậu mới làm ở công ty khác chắc chắn ngại đi làm muộn. Bất quá đoán là đoán, Thế Huân vẫn lo lắng Lộc Hàm tình nguyện để bị trễ cũng không lên xe anh, trong lòng vừa sợ hãi vừa chờ mong.

“Ừm... Vậy làm phiền Ngô tiên sinh.” Lộc Hàm nhìn đồng hồ đúng là không kịp nữa rồi, thật sự sợ sẽ bị muộn, chần chờ một chút cuối cùng gật đầu đồng ý.

“Không phiền không phiền, anh lập tức lái xe lại đây.” Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm gật đầu, vô cùng cao hứng, lập tức mở cửa chạy vào trong mưa đi lại xe lại đây.

Khi Thế Huân lái xe đến, Lộc Hàm đứng trên bậc thang cách xe còn vài bước, nhìn thấy cũng không xa lắm nên định trực tiếp đợi mưa chạy lại luôn.

“Lộc Hàm, chờ một chút!” Lộc Hàm còn chưa hành động, Thế Huân liền bước xuống khỏi xe ngăn lại. Anh xuống xe, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lộc Hàm, đem ô che cho cậu.

“Cám ơn.” Lộc Hàm vốn là định ngồi ở phía sau, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể để Thế Huân che ô kê đến vị trí phó lái, anh còn đặc biệt ân cần giúp Lộc Hàm mở cửa xe ra. Lộc Hàm dễ mềm lòng, da mặt mỏng, người khác đối cậu tốt như vậy cậu cũng không nở cự tuyệt, cho dù hiện tại cố ý đối Thế Huân già vờ lãnh đạm, nhưng một bước này cũng làm người khác động lòng, Lộc Hàm đành phải xoay bước lên xe ngồi vào ghế phụ.

Thế Huân mấy ngày nay sinh bệnh, cơ thể không tốt lắm, buổi sáng thức dậy vừa ho khan vừa đau đầu. Nhưng hiện tại bởi vì Lộc Hàm ngồi lên xe của mình, làm cho anh nhớ đến chuyện lúc trước chở cậu cùng đi làm cùng tan tầm, trong lòng hưng phấn, lên tinh thần gấp trăm lần, đầu cũng không thấy đau đớn mà yết hầu cũng không còn ho khan.

“Lộc Hàm, công ty em ở đâu! ?” Thế Huân thắt dây an toàn, nghiêng đầu cười hỏi Lộc Hàm. Kỳ thật anh sợ Lộc Hàm sẽ lại gặp loại người kiểu như Vạn lão bản, đã sớm đem chỗ làm của cậu tra rõ nhất thanh nhị sở, sau khi xác định không có một chút nguy hiểm mới yên lòng. Nhưng là Thế Huân lo lắng Lộc Hàm sẽ phản cảm việc mình nhiều chuyện, nên ra vẻ không biết cố ý hỏi cậu.

“Phố XX đường XX.” Lộc Hàm sau khi nói địa chỉ, liền lại im lặng.

Dọc theo đường đi Lộc Hàm vẫn luôn lặng yên không mở miệng, nhưng hiện tại chỉ cần có thể liếc trộm gương mặt quen thuộc của người bên cạnh, trong lòng Thế Huân đã cảm thấy thực hạnh phúc.

“Lộc Hàm, em buổi tối mấy giờ tan tầm? Anh tới đón em.” Thế Huân lái xe tới dưới lầu công ty Lộc Hàm, trước khi cậu bước xuống xe vội hỏi một câu.

“Cám ơn Ngô tiên sinh, buổi tối tôi tự về nhà một mình là được rồi.” Lộc Hàm lịch sự trả lời, không cho Thế Huân có cơ hội mở miệng, lập tức xuống xe lấy cặp táp che đầu chạy vào công ty.

Thế Huân đợi đến khi bóng dáng Lộc Hàm biến mất trong tầm mắt, mới hơi thở dài lái xe đi.

126. Chương 125: Chờ Đợi

“Cậu hôm qua có xem dự báo thời tiết không!?” Sau khi tạm biệt Lộc Hàm, Thế Huân liền trực tiếp trở về công ty, mới vừa bước chân vào đại sảnh liền tóm lấy một nhân viên mặc danh kỳ điệu hỏi.

“Có... có.” Chuyện Ngô tổng gần đây tâm tình không tốt mọi người ở công ty đều biết, nhân viên này bị hỏi lập tức sửng sốt, lại không hiểu Thế Huân hỏi cái này làm gì, chỉ phải hết sức cẩn thận cẩn thận đáp lời.

“Vậy có phải trời sẽ mưa cả ngày hôm nay không!?” Thế Huân khẩn trương truy vấn người nhân viên.

“Đúng.. đúng vậy, nghe nói chiều tối trời còn có thể mưa to hơn.” Người nhân viên bị Thế Huân nhìn như vậy càng khẩn trương hơn, nhanh chóng dựa theo báo cáo thời tiết mà trả lời.

“Mưa to!? Thật tốt quá.” Biểu tình khẩn trương của Thế Huân nháy mắt trầm tĩnh lại, vừa lòng vỗ vỗ bả vai người nhân viên, hết sức cao hứng rời đi.

Tại sao Ngô tổng nghe có mưa to lại đột nhiên trở nên cao hứng ! ? Nhìn Thế Huân đi đường giống như đang nhúng nhảy, bộ dạng sung sướng thoải mái, nhân viên đầu đầu mờ mịt gãi gãi đầu.

“Ngô tổng, chào buổi sáng.” Thư ký nhìn thấy Thế Huân từ đằng xa đi tới, lập tức đứng dậy chào hỏi. Gần đây Ngô tổng tính khí không thuận, hề một chút là nổi giận, mà thư ký lại là người gặp anh thường xuyên nhất, nên mỗi ngày đều thật cẩn thận nhìn sắc mặt của Ngô tổng.

“Chào buổi sáng.” Thế Huân quay đầu, nở nụ cười cực kỳ sáng lạng với thư ký.

A a a! Ngô tổng cười! Anh đã bao lâu rồi chưa có cười qua! ? Một tháng! ? Hai tháng! ? Hôm nay là xảy ra chuyện gì! ? Mặt trời mọc từ hướng tây! Không đúng không đúng, hôm nay trời mưa không thấy mặt trời... Thư ký miên man suy nghĩ, thẳng đến khi Thế Huân đã đi vào phòng, cũng chưa từ trong kính hải mà khôi phục lại.

Chiều tối có mưa to, vừa đúng là lúc Lộc Hàm tan tầm, lại có thể mượn thời tiết không tốt, lấy lý do kẹt xe đón hân tan tầm ... hắc hắc... Sau khi Thế Huân đi vào văn phòng căn bản là vô tâm công tác, một mình ngồi trên ghế cười đến thoải mái, một bộ dáng ngoác miệng ngốc nghếch.

Chủ đề ngày hôm nay nhân viên Ngô thị thảo luận nhiều nhất chính là việc tâm tình Ngô tổng đột nhiên chuyển biến tốt sau hơn một tháng âm trầm, theo như một nhân viên nói thì buổi sáng sau khi Ngô tổng nghe được sẽ có mưa to liên tiếp cao hứng, thế là nhân viên trên dưới Ngô thị đều cầu nguyện tốt nhất sau này mỗi ngày đều có mưa to.

Hôm nay Thế Huân cứ mỗi năm phút là liếc nhìn đồng hồ một lần, luôn cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm, thật vất vả mới chờ được đến chiều tối, nhìn ra ngoài cửa sổ, dự báo thời tiết nói thật chính xác, cơn mưa dần dần có xu hướng chuyển lớn.

“Tôi đi trước.” Thế Huân vội vàng chuyển giao việc cho thư ký, nói một câu, cơ hồ là nửa đi nửa chạy khỏi văn phòng.

“Ngô tổng đi thông thả.” Sau khi thư ký nói lời tạm biệt, thân ảnh Thế Huân đã biến mất ở trong thang máy.

Hồ... Hôm nay cuối cùng không cần tăng ca, thư ký nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hơn một tháng nay, Ngô tổng mỗi ngày đều làm việc tới “Mất ăn mất ngủ”, nhân viên Ngô thị vì vậy cũng phải tăng ca thêm giờ. Bất quá hôm nay tâm tình Ngô tổng đột nhiên chuyển tốt, vừa rồi rời đi vẻ mặt còn tươi cười, hy vọng “Chuỗi ngày đau khổ” của nhân viên Ngô thị đến đây chấm dứt.

Khi Thế Huân lái xe đến công ty Lộc Hàm, cậu còn chưa tan tầm, Thế Huân bước xuống xe mở dù, đứng ở trong mưa chờ đợi.

“Ồi chào, nhìn đi nhìn đi, người đàn ông đứng ở kia thật suất chúng nha, chiếc xe bên cạnh anh ta cũng thực có phong cách, là bảo mã mới nhất a. Chắc chắn, đẹp trai đi xe xịn, đúng chuẩn!”

“Chính là chính là, nhìn vẻ mặt anh ta ngọt ngào tươi cười, không phải là đang đợi bạn gái đi! A a, tôi mà là cô gái kia chắc là hạnh phúc tới chết mất!”

“Thôi đi, hiện tại bộ không nghe câu hảo nam nhân đều là có bạn trai sao, anh đẹp trai nhất định đang đợi bạn trai rồi!”

...

Diện mạo Thế Huân đích xác rất hấp dẫn người khác, người qua đường tới lui đều nhìn anh mà chỉ trở bàn tán, nhưng Thế Huân lại không có bất luận phản ứng gì, chỉ chăm chú nhìn tòa nhà nơi Lộc Hàm sẽ đi ra.

127. Chương 126: Cự Tuyệt

“Lộc Hàm!” Lộc Hàm mới bước ra khỏi công ty, Thế Huân liền lập tức đi đến bên cạnh cậu, giúp Lộc Hàm che dù.

“Ngô tiên sinh tìm tôi có việc gì? ” Lộc Hàm nhìn thấy Thế Huân, cũng không né tránh, cùng Thế Huân đứng chung dưới một tán ô. Nhưng thái độ lại giống như trước, vẫn là loại khẩu khí ngay cả bằng hữu bình thường cũng không phải, chỉ như một người qua đường xa lạ.

“Thời... thời tiết không tốt, anh lái xe đưa em về nhà.” Thái độ lạnh lùng thản nhiên của Lộc Hàm làm nụ cười trên mặt Thế Huân mặt lập tức đông cứng, vốn còn định tìm vài cái lý do giải thích nhưng giờ liền lắp bắp không nói được. Hiện tại, Thế Huân đã hoàn toàn nhắm nháp được tâm trạng cẩn thận mà trước kia khi Lộc Hàm đối mặt với mình.

“Cám ơn ý tốt của Ngô tiên sinh, nhưng lúc sáng tôi đã nói rõ tự mình có thể đón xe về nhà là được rồi.” Ngữ khí Lộc Hàm càng thêm lãnh đạm lập tức cự tuyệt, trong lời nói giống như còn có chút nén giận Thế

Huân tự mình đa tình. Lộc Hàm cũng là nén tâm mới nói như vậy, cậu biết mình dung nạp rất nhiều tình cảm ở trên người Thế Huân, cậu sợ hãi lại một lần nữa lại bị Thế Huân đả động, cố ý lãnh đạm cự tuyệt ý tốt của anh, là muốn cho Thế Huân biết khó mà lui, cũng là muốn ngăn cản chính mình lần thứ hai mềm lòng.

“Lộc Hàm...” Thế Huân lo lắng muốn tìm lý do thuyết phục Lộc Hàm.

“Lộc Hàm sao còn chưa về nhà, vị này là bằng hữu của cậu à?” Đồng nghiệp của Lộc Hàm đi đến tình cờ cắt ngang câu chuyện hai người.

“Ừm.” Lộc Hàm gật đầu, lùi lại một bước cách Thế Huân ra một khoảng. Kỳ thật hai người đàn ông đứng cùng một tán ô nói chuyện cũng không có gì kỳ quái, Lộc Hàm cố ý làm ra động tác này là muốn cho Thế Huân hiểu rằng mình không muốn người khác hiểu lầm quan hệ của cả hai.

Thế Huân nhìn thấy động tác né tránh của Lộc Hàm mà đau xót, nghĩ lại bất quá là chính mình gieo gió gặt bão, trước kia ở trước mặt nhân viên Ngô thị, không phải chính mình cũng đem Lộc Hàm xem như người xa lạ sao.

“Tôi đi trước, Lộc Hàm ngày mai gặp.” Đồng sự căn bản không phát hiện hai người có cái gì không bình thường, hướng Lộc Hàm phát phát tay liền rời đi.

“Ngô tiên sinh, anh sau này không nên đến tìm tôi, bị người khác nhìn thấy... không tốt lắm.” Đồng sự đi rồi, Lộc Hàm lại ngoan tâm bỏ thêm một lời nói gây tổn thương.

“Lộc Hàm...” Sắc mặt Thế Huân nháy mắt trở nên tái nhợt, tiến lên một bước muốn tới gần Lộc Hàm, Lộc Hàm lại thối lui một bước né tránh Thế Huân, mắt thấy còn lui nữa sẽ dính nước mưa, Thế Huân liền không dám ép buộc cậu nữa.

“Ngô tiên sinh, nếu không còn việc gì, tôi về nhà trước.” Lộc Hàm nói xong căn bản là không cho Thế Huân có cơ hội nói chuyện, mở ô của mình nhanh chóng rời đi.

“Lộc Hàm!” Thế Huân nghĩ muốn đuổi theo, bước được vài bước thì dừng lại. Thế Huân không nỡ ép buộc Lộc Hàm, lúc trước là mình làm sai, hiện tại làm sao có thể ngạnh bức ép cậu lần thứ hai chấp nhận mình. Anh đột nhiên hâm mộ người đồng sự vừa nói câu “Lộc Hàm ngày mai gặp”, mình phải làm gì để ngày mai có lý do gặp được Lộc Hàm đây. Bởi vì mình không biết quý trọng, bởi vì mình chậm chạp không dứt khoát, đã từng mỗi ngày làm bạn ở bên người, hiện tại ngay cả gặp mặt cũng là một điều xa xỉ.

Không thể quay đầu lại, không thể quay đầu lại... Lộc Hàm trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, cước bộ càng chạy càng nhanh, thầm nghĩ phải nhanh thoát ra khỏi Thế Huân, chiếc ô trong tay đã lệch một bên, quần áo ướt hơn phân nửa, trên mặt cũng là ướt sũng một mảnh, đã phân không rõ được đến tột cùng là mưa hay là nước mắt.

Thẳng đến khi thân ảnh Lộc Hàm hoàn toàn biến mất trong màn mưa, Thế Huân mới cô độc lái xe trở về nhà.

“Chao ôi hôm nay lại có mưa to, nhất định tâm tình Ngô tổng rất tốt, chúng ta cuối cùng có thể thả lỏng một chút. Trước kia mỗi ngày sắc mặt Ngô tổng hết như đáy nồi, thật đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp trai của anh a.”

“Trời mưa có ý nghĩa đặc biệt nào không! ? Cũng không biết tại sao tâm tình Ngô tổng đột nhiên liền chuyển tốt, ai biết tin tức a, nhanh nói nghe coi.”

...

Sáng sớm, nhân viên Ngô thị liền tụ tập thảo luận bát quái. Nếu như bình thường, nhất là đoạn thời gian tâm tình Thế Huân không tốt, ai dám nhàn hạ thoải mái như vậy, không phải tự tìm chết sao. Nhưng hôm qua mọi người nhìn thấy tâm tình Ngô tổng tốt lắm, lại nghe nguyên nhân là do mưa to, hôm nay trời cũng có mưa, mọi người nhất trí cho rằng tâm tình anh cũng sẽ rất tốt, liền không có gấp gáp làm việc.

“Có phải mỗi người đều làm xong công việc của mình rồi không, mỗi ngày oán giận tăng ca vất vả, hiện tại ngược lại có thời gian đi nói chuyện phiếm!” Một tiếng quát chói tai đánh gãy đám nhân viên đang tụ tập.

“Ngô tổng. Chúng tôi lập tức đi làm việc.” Mọi người quay đầu, vừa thấy hắc mặt của Thế Huân, lập tức liền tản ra khắp nơi. Một đám trong lòng cay đắng nói thầm, hôm nay không phải trời còn mưa sao, sao sắc mặt Ngô tổng lại đen như trước kia rồi!?

Tra công chính thức biến thành thê nô :))))))

128. Chương 127: Lo Lắng

Sau khi Thế Huân hướng các nhân viên phát tiết xong, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, trực tiếp theo thang máy lên lầu.

“Ngô tổng, sớm.” Thư ký tương đối tinh mắt, vừa thấy Thế Huân sắc mặt khó coi đi tới, lập tức cung kính đứng lên.

“Ân... Khụ khụ...” Trên mặt Thế Huân đã sớm không còn nụ cười sáng lạn của ngày hôm qua, tùy tiện ứng thanh, còn nhíu mày ho khan hai tiếng.

“Ngô tổng có phải thân thể không thoải mái hay không! ?” Thư ký nhanh nhẹn cẩn thận hỏi.

“Không sao.” Thế Huân khoát tay đi vào văn phòng.

“Khụ khụ... ngô... khó chịu muốn chết...” Thế Huân vừa ngồi vào ghế đã cảm thấy một trận ho khan, sau khi ho xong, yết hầu vừa nóng vừa đau.

Ngày hôm qua sau khi Lộc Hàm rời đi, Thế Huân thất hồn lạc phách đi về nhà, tâm tình không tốt cộng thêm thời tiết thay đổi không mặc quần áo đủ ấm, cơ thể vốn đã sinh bệnh càng trở nên khó chịu. Thế Huân sờ sờ cái trán nóng bỏng của mình, không cần đo nhiệt độ cũng biết đã phát sốt, cơm chiều cũng chưa ăn, trực tiếp uống thuốc hạ sốt rồi lên giường ngủ.

Sáng sớm Thế Huân tỉnh lại thân thể vẫn là không thoải mái, bắt quá sốt lui được một chút, liền cứng rắn chống đỡ rời khỏi giường. Không ăn sáng, trực tiếp để bụng đói đi đến công ty.

Từ hôm qua tới giờ Thế Huân chưa ăn bất kỳ thứ gì, dạ dày đói từng trận co rút đau đớn, nhưng yết hầu lại khó chịu đến ngay cả nuốt nước miếng cũng đau, đầu còn mơ mơ hồ hồ, cả người và tâm đều khó chịu đến không chịu nổi. Đáy lòng Thế Huân dâng lên một trận chua xót, lúc Lộc Hàm còn ở bên, mình làm gì phải chịu nỗi khổ này, thật sự là trời làm sai còn có thể tha thứ, người làm sai thì không thể sống mà.

“Ngô tổng.” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của thư ký.

“Vào đi...” Thế Huân chống đỡ tinh thần ngồi thẳng dậy.

“Ngô tổng, mấy ngày nữa là sinh nhật anh, năm nay anh tính sao! ? Hay là vẫn giống như năm trước mời các vị chủ quản mở một buổi PARTY! ?” Thư ký đi đến trước mặt Thế Huân, hỏi anh sinh nhật năm nay dự định làm sao. Năm rồi Thế Huân ở công ty mời một buổi PARTY, đem chủ quản cùng nhân viên tụ hội cũng có chút tình cảm, sinh nhật chỉ là thứ yếu, Thế Huân chủ yếu là muốn đề cao tinh thần đoàn kết trong công ty. Rồi sau đó mới cùng Quan Lâm trải qua sinh nhật cùng nhau.

“Thôi khỏi, năm nay sẽ không làm. Tới sinh nhật của tôi tặng mỗi người một bao lì xì là được rồi.” Thế Huân khoát tay, mấy ngày nay bởi vì Lộc Hàm mà ngay cả sinh nhật anh cũng quên, hiện tại làm gì còn có tâm trạng mở PARTY.

“Vâng Ngô tổng. Nếu như không còn chuyện khác, tôi ra ngoài trước.” Thư ký hỏi một tiếng, thấy Thế Huân gật đầu, xoay người ra khỏi văn phòng.

Có lẽ sinh nhật năm nay chỉ một mình nh đón đi... Sau khi thư ký rời đi, Thế Huân mệt mỏi tựa lưng vào ghế. Nếu Lộc Hàm còn, nhất định làm ỉnh một bữa tiệc phong phú, rồi sau đó hai người sẽ trải qua một

đêm đầy lãng mạn cùng mãnh liệt... nguyện vọng duy nhất của Thế Huân trong ngày sinh nhật là hôm đó Lộc Hàm có thể bồi ở bên cạnh mình.

Vài ngày kế tiếp thời tiết chuyển tốt, Thế Huân cũng không tìm được lý do đón đưa Lộc Hàm nữa, huống chi cậu rõ ràng đều cự tuyệt, Thế Huân cũng chỉ có thể như trước mỗi ngày nấp ở một góc hẻo lánh nhìn trộm Lộc Hàm.

Lộc Hàm biết mỗi ngày Thế Huân đều đứng ở dưới nhà chờ mình đi làm về, nhưng cũng chỉ làm bộ như không phát hiện. Hai người tự nhiên chậm rãi tạo nên một cục viện giăng co lãng nhăng.

“Mẹ, con đi làm.” Sáng sớm trước khi rời nhà, Lộc Hàm thông báo với mẹ một tiếng, rồi mới đến cửa thay giày đi làm.

“A. Đúng rồi Lộc Hàm, tối qua khi mẹ về có nhìn thấy Ngô tiên sinh ở dưới lầu, cậu ấy nói có chuyện đến tìm con, mà con cũng không hiểu chuyện gì hết, cũng không biết mời người ta vô nhà ăn cơm.” Mẫu thân đột nhiên nói đến việc ngày hôm qua gặp Thế Huân, dẫn theo chút khẩu khí oán giận Lộc Hàm.

“Anh ấy... anh ấy nói có việc gấp phải về nhà.” Lộc Hàm chợt dạ biện lý do, thầm nghĩ sau này không thể để cho Thế Huân đến tìm mình nữa, công ty không được, dưới lầu nhà mình cũng không được. Thời gian lâu, mẫu thân đụng mặt anh nhiều lần chắc chắn sẽ sinh nghi. Nhưng Lộc Hàm nhớ lại lúc bảo Thế Huân không được đến công ty của mình, sắc mặt anh lập tức trở nên trắng bệch, trong lòng Lộc Hàm lại sinh ra vài phần khó chịu, có chút không đành lòng lại đi đả kích Thế Huân.

“Mẹ xem thần sắc Ngô tiên sinh rất khó coi, không biết có phải thân thể không khỏe hay không nữa?” Mẫu thân tựa hồ vẫn chưa phát hiện khác thường của Lộc Hàm, tiếp tục thuận miệng hỏi.

“A! Thân thể của anh ấy không thoải mái sao! ?” Lộc Hàm đang đẩy cửa chuẩn bị bước ra, nghe được lời này của mẫu thân lập tức khấn trương quay đầu.

“Sắc mặt cậu ấy tái nhợt như tờ giấy trắng, vừa nhìn đã biết là sinh bệnh. Con ngày hôm qua gặp mà không nhìn ra sao...” Mẫu thân có chút bất mãn trừng mắt nhìn Lộc Hàm một cái.

“Mẹ, thời gian không còn sớm, con đi làm đây.” Lộc Hàm không đợi mẫu thân nói xong, liền lập tức rời khỏi nhà.

Lộc Hàm rất nhanh chạy đến thang máy, vừa thấy thang máy còn mấy tầng nữa mới xuống tới, cũng không nhẫn chờ đợi, may mắn nhà cậu chỉ ở lầu 6, liền trực tiếp theo cầu thang bộ chạy xuống.

Tới dưới lầu, Lộc Hàm ngay cả thở ra cũng không đợi, quay đầu nhìn chỗ Thế Huân mỗi ngày hay đứng, vừa thấy không có ai liền lo lắng chung quanh tìm kiếm. Nhưng tìm vài vòng đều không thấy được thân ảnh của anh.

Thế Huân chưa có tới! Thật sự sinh bệnh!? Có nghiêm trọng không! ? Lộc Hàm không khỏi lo lắng.

129. Chương 128: Về Nhà

Cả ngày Lộc Hàm đều không thể chuyên tâm làm việc, trong lòng luôn lo lắng tình trạng của Thế Huân.

“Lộc Hàm!” Lúc Lộc Hàm tan tầm đi ra, nghe được tiếng gọi quen thuộc, nháy mắt an tâm, nhưng vẫn cố ý làm ra mặt lạnh nhìn người đang rất nhanh chạy tới.

“Ngô tiên sinh... có chuyện gì sao!?” Khi Thế Huân đến gần, Lộc Hàm nhìn thấy sắc mặt của anh đúng thật tái nhợt, một câu “Tôi không phải đã nói anh đừng đến công ty tìm tôi sao ” liền vô pháp nói ra khỏi miệng.

“Lộc Hàm, anh... hôm nay là sinh nhật anh, em có thể cùng anh trải qua ngày này được không! ?” Khi Thế Huân nói những lời này, bộ dáng cực kỳ cẩn thận, ánh mắt mang theo một chút khấn trương cùng chờ mong nhìn Lộc Hàm.

“Sinhh nhật vui về!” Lộc Hàm thích Thế Huân mười năm, sao có thể không biết ngày sinh nhật của anh. Lộc Hàm biết Thế Huân không có lừa gạt mình, hôm nay đích thật là sinh nhật anh. Cho nên dù Lộc Hàm hiện tại muốn rạch rời quan hệ của hai người, nhưng khi đối mặt Thế Huân ăn nói khép nép cầu xin như thế, lời cự tuyệt sao có thể nói ra, nhưng cũng không có biện pháp đáp ứng, chỉ có thể cúi đầu nhỏ giọng nói câu sinh nhật vui về.

“Lộc Hàm, chỉ hôm nay thôi, hai tiếng, không không... chỉ một tiếng đồng hồ cũng được...” Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm không có lập tức cự tuyệt, trong lòng dấy lên hy vọng, tiến lên một bước nắm chặt hai tay cậu.

“Tay anh sao nóng như vậy!? Cái trán... anh phát sốt!” Vừa rồi Lộc Hàm chỉ nhìn thấy sắc mặt Thế Huân khó coi, hiện tại bàn tay đang nắm cậu, nhiệt độ rõ ràng cao hơn bình thường rất nhiều. Lộc Hàm vốn đã lo lắng tình trạng của anh, bàn tay theo bản năng lập tức sờ lên trán Thế Huân, nhiệt độ nóng bỏng làm Lộc Hàm lập tức kinh hãi, cũng bất chấp phải cùng anh giữ khoảng cách, một bàn tay vẫn để anh nắm chặt.

“Không sao, chỉ là lúc trước bị cảm mạo mà thôi. Lộc Hàm, đồng ý với anh được không! ? Cùng anh trải qua ngày sinh nhật!” Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm lo lắng cho thân thể của mình như thế, biết cậu còn chú ý đến mình, nội tâm kích động rất nhiều, lại nắm chặt cơ hội truy hỏi Lộc Hàm đồng ý.

“Ngô...” Lộc Hàm không phải không tìm được lý do cự tuyệt, chính là không đành lòng nói ra.

“Lộc Hàm, hôm nay gọi anh là Thế Huân được không! ? Chỉ hôm nay! Coi như là thỏa mãn nguyện vọng ngày sinh nhật của anh.” Thế Huân không cho Lộc Hàm cơ hội mở miệng, đi trước một bước ép cậu. Thế Huân cũng biết mình không nên ép chặt Lộc Hàm, nhưng nếu quan hệ hai người cứ chậm rãi mở nhạt như thế, thái độ lạnh lùng cùng trốn tránh của Lộc Hàm sẽ làm đoạn tình cảm này mãi giậm chân tại chỗ. Hiện tại Thế Huân muốn có một cơ hội đánh vỡ thế giằng co này, hướng chi, theo thái độ của Lộc Hàm vừa rồi, anh xác định hẳn vẫn chưa buông bỏ tình cảm với mình, một khi đã như vậy, Thế Huân càng phải nắm bắt tất cả các cơ hội để có thể vẫn hỏi Lộc Hàm.

“Thế... Huân.” Ánh mắt khát cầu của Thế Huân làm Lộc Hàm không có biện pháp lại đem câu “Ngô tiên sinh” khách sáo kia ra nói, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Thế Huân”. Lộc Hàm dù chưa gạt đầu, nhưng bằng này cũng đủ thấy cậu đã đáp ứng sẽ đón sinh nhật cùng Thế Huân.

“Lộc Hàm, cảm ơn em! anh... anh...” Trong lòng Thế Huân nháy mắt mừng như điên, Thế Huân kích động đến không biết nên nói cái gì, một tổng giám đốc Ngô thị ở trước mặt ngàn vạn nhân viên có thể bình thản nói chuyện, vậy mà ở trước mặt một mình Lộc Hàm lại lắp bắp nói năng lộn xộn.

Lộc Hàm lẳng lặng nhìn Thế Huân, khóe miệng dần dần gợn lên tạo thành vòng cung, mỉm cười. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, Lộc Hàm mỉm cười với Thế Huân.

“Lộc Hàm!” Lần nữa được nhìn thấy Lộc Hàm tươi cười, hai mắt Thế Huân liền sáng rực lên, thậm chí sắc mặt tái nhợt do bị bệnh cũng trở nên hồng nhuận hơn rất nhiều, giờ hai tay muốn đem Lộc Hàm ủng tiến vào trong ngực.

“Thế Huân.” Thân thể Lộc Hàm lùi về sau tránh né cái ôm của Thế Huân.

“Anh đi lái xe.” Thế Huân cũng hiểu được một vừa hai phải, tâm tình kích động cũng không được tùy tiện cất xén giai đoạn, Lộc Hàm hôm nay kêu tên của mình, đáp ứng cùng mình trải qua sinh nhật đã là thiên đại kinh hỉ. Thế Huân thu hồi tay, vui vẻ chạy về phía xe.

Thế Huân đem xe lái đến trước mặt Lộc Hàm, lập tức xuống xe chạy vòng qua giúp Lộc Hàm mở cửa xe.

“Cám ơn.” Lộc Hàm hướng Thế Huân cười cảm ơn rồi lên xe.

“Lộc Hàm, em muốn đi đâu!?” Thế Huân khởi động xe, tâm tình tốt đến không có biện pháp hình dung, khó chịu do bị bệnh lúc này đã hoàn toàn biến mất không thấy. Kỳ thật Thế Huân muốn cùng Lộc Hàm về nhà mừng sinh nhật, nhưng lại sợ cậu không đáp ứng, dù sao lúc trước là chính mình đem Lộc Hàm đuổi đi. Hai người thật vất vả mới có chút tiến triển, Thế Huân sợ làm Lộc Hàm nhớ lại, nên chỉ đành hỏi cậu muốn đi nơi nào. Bất quá hiện tại chỉ cần có thể cùng Lộc Hàm ở chung một chỗ, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng không sao cả.

“Thân thể anh không khỏe, hay là... về nhà đi.” Trước kia lúc hai người sống chung, trừ bỏ đi chợ mua thức ăn, cũng chưa đi qua bất kỳ chỗ nào khác, hơn nữa Thế Huân còn đang phát sốt, lại không thể đem anh về nhà mình làm sinh nhật. Lộc Hàm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể trở về cái nơi đã từng đem lại cho cậu biết bao ngọt ngào cùng thống khổ kia.

130. Chương 129: Bữa Tối

“Lộc Hàm, nhanh vào nhà đi.” Hai người về đến nhà, Thế Huân vội vã lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó nghiêng người nhường đường cho Lộc Hàm.

Giống như việc lúc trước chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Thế Huân, Lộc Hàm cũng không nghĩ tới một ngày kia còn có thể trở lại nơi đây, quá nhiều kỉ niệm ngọt ngào để nhớ nhưng cùng thương tâm tuyệt vọng khi bị đuổi ra khỏi nhà, chuyện cũ nẩy lên trong lòng, Lộc Hàm lại có chút chùn chân, đứng ở cửa do dự hồi lâu, chậm chạp không dám bước về phía trước.

“Lộc Hàm...” Lộc Hàm do dự làm Thế Huân khẩn trương, anh sợ cậu sẽ đột nhiên quay đầu rồi đi, mà cho dù như vậy, chính mình cũng không có lý do nào để ngăn chặn cậu. Cho nên Thế Huân cái gì cũng không dám làm, thậm chí ngay cả hô hấp đều chuyển nhẹ, đứng ở một bên lặng lẽ chờ đợi.

Quên đi, nếu đã đến đây, vẫn là vào đi thôi, Lộc Hàm cuối cùng bước vào trong nhà. Thế Huân đứng ở bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, đi theo phía sau Lộc Hàm vào nhà đóng cửa lại.

Lộc Hàm đổi giày đi vào phòng khách, bày trí bên trong so với lúc cậu rời đi không có gì thay đổi, chỉ có một vài nơi nhiễm lấy một tầng bụi mỏng.

“Thực... thực xin lỗi, lúc anh ở một mình đều không có dọn dẹp. Lộc Hàm, nhanh ngồi xuống đi, anh đi rót nước cho em.” Trong khoảng thời gian Lộc Hàm rời đi, Thế Huân mỗi ngày sau khi về nhà đều phát ngốc ngồi trên sofa, sau đó liền quay về phòng ngủ ngủ, nào có tâm tình dọn dẹp. Nhìn thấy tầm mắt Lộc Hàm dừng lại trên lớp bụi trên bàn, Thế Huân nhất thời có chút ngượng ngùng, nhớ lại trước đây khi còn Lộc Hàm, nhà cửa luôn được dọn dẹp sạch sẽ không một hạt bụi, Thế Huân cảm thấy giống như mình làm sai chuyện, chân tay luống cuống nói xin lỗi, vội vàng chạy đi rót nước cho Lộc Hàm.

“Cám ơn, không cần vội. Anh thân thể cũng không khỏe, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Lộc Hàm mỉm cười tiếp nhận ly nước trong tay Thế Huân. Hiện tại lúc hai người ở chung, ngược lại Thế Huân trở thành người cẩn thận rụt rè, Lộc Hàm tự nhiên hào phóng, vừa đúng đảo ngược với trước kia.

Tỷ như hiện tại Lộc Hàm vô luận là nói chuyện hay mỉm cười đều giống như người xa lạ, tạo ra một khoảng cách, nhưng Thế Huân cũng không dám ép quá, ít nhất hiện tại cậu đã lần thứ hai trở về ngôi nhà này, dù có lẽ chỉ ngồi một chút rồi đi, nhưng Thế Huân tin tưởng một ngày nào đó Lộc Hàm sẽ “Chân chính” về lại đây.

Lộc Hàm chậm rãi uống nước, Thế Huân liền ngồi bên cạnh tham lam mà si mê nhìn chăm chú gương mặt nghiêng nghiêng của cậu. Trước kia cho tới nay Thế Huân đều không cảm thấy Lộc Hàm có bao nhiêu suất, so với Quan Lâm thậm chí còn kém hơn nhiều.

Chính là hiện tại, mỗi khi đêm khuya tịch mịch, Thế Huân chưa lần nào nhớ đến Quan Lâm, tâm tâm niệm niệm đều là dung nhan bình thường của Lộc Hàm, ngũ quan không quá xinh đẹp, góc cạnh không tính rõ ràng, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là dễ nhìn, nhưng hình ảnh đó lại in thật sâu trong đáy lòng anh, mỗi lần nhớ đến chỉ biết điên cuồng tưởng niệm, muốn lập tức nhìn thấy cậu, muốn đưa cậu ôm vào trong ngực. Cho nên mỗi ngày Thế Huân mặc kệ công việc mệt mỏi đến đâu, đều phải đến dưới lầu nhà Lộc Hàm chờ cậu tan tầm, chỉ là muốn nhìn thấy cậu để giảm bớt những nhớ nhung trong lòng, dù chỉ trốn ở một góc xa nhìn lên cũng được.

“Anh muốn mừng sinh nhật như thế nào!?” Lộc Hàm cảm giác một bên mặt của mình sắp bị Thế Huân nhìn đến thiêu cháy, chỉ có thể uống nước để che đi xấu hổ, nhưng nước đều uống xong, ánh mắt đang dính

ở trên mình lại không có nửa điểm muốn rời đi, Lộc Hàm cũng chỉ có thể tìm một đề tài để dời đi lực chú ý của anh.

“A!? Anh... anh...” Thế Huân lắp bắp không biết trả lời làm sao. Lúc trước Thế Huân đâu có nghĩ Lộc Hàm sẽ đáp ứng cùng mình mừng sinh nhật, đến nỗi những việc sau đó hoàn toàn không có nghĩ qua. Chủ yếu là Thế Huân không ôm hy vọng Lộc Hàm sẽ đồng ý, càng không nghĩ tới chỉ vì mình phát sốt Lộc Hàm liền mềm lòng đáp ứng. Hiện tại nghĩ đến đây trong lòng Thế Huân liền đặc biệt kích động, này hoàn toàn chứng minh Lộc Hàm còn đau lòng vì mình a.

Bằng không hiện tại tìm cách làm cho Lộc Hàm đau lòng một chút! ? Nói không chừng cậu có thể đáp ứng yêu cầu của mình! Tuy rằng tâm tình lúc này đã tốt đến mọi ốm đau đều vứt ra sau đầu, nhưng giả bộ yếu ớt vẫn là có thể! Thế Huân trong lòng tính toán tiểu nhân tim đập bang bang, cũng biết mình không nên lợi dụng sự mềm lòng của Lộc Hàm, nhưng nếu như vậy có thể làm quan hệ của hai người tiến triển thêm một bước, Thế Huân không ngại sử dụng chút thủ đoạn nhỏ này.

“Khụ khụ... Lộc Hàm, anh muốn ăn cơm em nấu, coi như là chúc mừng sinh nhật anh được không!?” Thế Huân cố ý ho khan hai tiếng thật mạnh, ánh mắt liền giống như chú chó cứng đáng thương hề hề chờ đợi được chủ nhân cho ăn nhìn về phía Lộc Hàm.

“Àn... được. Nhưng tôi muốn về nhà sớm một chút, nên không có thời gian làm quá phong phú.” Lộc Hàm chần chờ một chút mới gật đầu đáp ứng, hiện tại trong lòng đã có chút hối hận việc nhất thời mềm lòng đáp ứng cùng Thế Huân đón sinh nhật, nhưng tình huống lúc đó quả thật không thể ngoan tâm cự tuyệt. Lộc Hàm cũng không phải ngu ngốc, biết Thế Huân xin được một điều, liền sẽ có điều thứ hai, thứ ba... Hai người sẽ không thể chấm dứt một cách dứt khoát, sống chung một khoảng thời gian dài, ánh mắt Thế Huân say đắm si mê, thái độ ôn nhu che chở, sẽ làm vỏ bọc lạnh lùng mà Lộc Hàm cố ý ngụy trang từ từ sụp đổ, tình cảm liều mạng đè nén sẽ lại bắt đầu rục rịch, rồi một lần nữa lại hăm sâu trầm luân...

Cho nên Lộc Hàm trực tiếp nói rõ, cho Thế Huân biết mình muốn về nhà sớm, ý tứ chính là bảo anh đừng đưa ra yêu cầu nào nữa, tránh cho hai người lại có thêm cơ hội ở chung.

“Không sao không sao, chỉ cần là em nấu anh đều thích ăn.” Thế Huân thấy Lộc Hàm gật đầu đồng ý nấu cơm ình, tâm tư kích động muốn chết, lúc Lộc Hàm đứng dậy khỏi ghế đi vào nhà bếp, Thế Huân cũng đi theo phía sau hắn cùng đi vào.

131. Chương 130: Hối Hận

Lộc Hàm vào phòng bếp, quen thuộc mở tủ lạnh. Lúc hai người còn sống chung, trong tủ lạnh luôn đầy ắp sữa, rau dưa, thực phẩm chín linh tinh các loại, Lộc Hàm đều luôn dự trữ một ít, một là lúc Thế Huân thèm món gì có thể trực tiếp nấu cho anh ăn, hai là thứ bảy chủ nhật khi Lộc Hàm quay về nhà mình, không sợ Thế Huân không có gì để ăn. Nhưng mà hiện tại, Thế Huân đã ăn sạch sành sành những thứ Lộc Hàm để lại, sữa uống hết cũng không có đi mua, rau xanh thực phẩm thì khỏi phải bàn.

Từ lúc Lộc Hàm rời đi, Thế Huân cũng chỉ một hai lần nấu cơm, còn những bữa khác thì tùy tiện đến nhà hàng tìm thứ gì lấp đầy bụng. Cho nên, lúc Lộc Hàm mở tủ lạnh ra, bên trong trống trơn cái gì cũng đều không có.

“Lộc Hàm, dưới... ở dưới còn có con cá trích.” Thế Huân đứng bên cạnh xấu hổ mở ra ngăn tủ dưới cùng, lấy ra con cá trích mà lần đó người bán hàng lựa cho anh.

“Cá này mua hồi nào!? Hình như không còn tươi lắm. Hơn nữa anh không phải bị ho sao, nếu giờ mà uống canh cá trích, cổ họng sẽ càng khó chịu hơn.” Lộc Hàm nhìn con cá trích đông lạnh nhú mào rồi bỏ trở lại ngăn tủ. Tuy rằng ngoài miệng không có nhắc đến chuyện Thế Huân bị bệnh, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ rõ.

“Kia... Kia... Đúng rồi, còn có chút gạo nếp. Lộc Hàm em nấu cháo gạo nếp được không!? Đã lâu không có ăn, anh mỗi ngày đều muốn nếm thử.” Thế Huân vắt hết óc nhìn xung quanh nhà bếp, nghĩ xem còn có thứ gì có thể đem nấu không. Anh không chỉ muốn Lộc Hàm trong ngày sinh nhật của mình ở lâu thêm chút lát, mà là thật sự muốn ăn cơm hán nấu. Lộc Hàm rời đi cho đến nay, Thế Huân ăn món gì cũng không thấy hợp khẩu vị, cũng là bởi vì đã quen hương vị cơm Lộc Hàm nấu, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội, cho dù chỉ ăn một chén cháo gạo nếp, anh cũng sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Àn.” Lộc Hàm gặt đầu, lưu loát lấy tô và gạo ra, sau đó vo gạo, động tác nhanh nhẹn lưu loát, cũng không cần hỏi Thế Huân những thứ này cất ở đâu, vật dụng đều là tùy tay mở là thấy, quen thuộc như thể ngày nào cũng ở đây nấu cơm, cho tới bây giờ cũng chưa từng rời đi.

Cảnh tượng này lúc trước Thế Huân mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, khi đó không có cảm giác gì, Thế Huân đã quen thuộc với việc mỗi ngày Lộc Hàm đều bận rộn nấu cơm, quen rồi những ôn nhu của cậu, thậm chí đem tất cả sự yên tâm này trở thành đương nhiên. Thẳng đến khi Lộc Hàm rời đi, đừng nói đến những bữa cơm nóng hổi mỗi ngày, Thế Huân ngay cả một chén cháo thơm dẻo cũng chưa từng được ăn, lúc này mới hiểu được cuộc sống bình thường trước kia mới là hạnh phúc biết bao.

Được nhìn lại những hình ảnh quen thuộc trước đây, trong lòng Thế Huân vừa đau đớn vừa sợ hãi, cuộc sống từng hạnh phúc như vậy đã bị chính mình hủy đi rồi.

“Lộc Hàm, Lộc Hàm...” Thế Huân bước qua, từ phía sau đem Lộc Hàm ôm vào trong lòng ngực, ôm chặt “Hạnh phúc” của chính mình không muốn buông tay.

“Thế Huân!” Lộc Hàm bị hành động đột ngột của Thế Huân dọa sợ, liền bắt đầu hơi hơi giãy dụa, muốn thoát khỏi cái ôm của anh.

“Lộc Hàm đừng nhúc nhích, anh sẽ không làm gì đâu, chỉ muốn ôm em một lúc, chỉ một lúc mà thôi, xin em, đừng rời bỏ anh...” Cánh tay Thế Huân lại càng siết chặt, giống như muốn đem Lộc Hàm tiến nhập vào thân thể của mình, trong lời thỉnh cầu đã nghe ra có chút nghẹn ngào.

Cảm giác được nước mắt ấm áp chảy xuống cổ mình, Lộc Hàm không giãy dụa nữa, yên lặng để Thế Huân gắt gao ôm lấy. Trong nồi, cháo gạo nếp bắt đầu tỏa ra hương khí, hai người cứ vậy duy trì tư thế ôm cho đến tận khi cháo nấu chín.

“Cháo được rồi, tôi giúp anh múc cháo.” Lộc Hàm nhẹ giọng nhắc nhở người ở phía sau.

Thế Huân buông ra Lộc Hàm, đứng ở một bên.

Lộc Hàm múc cháo xong, mở tủ lấy ra một ít đường trắng mà lúc trước đã mua thả vào trong cháo, rồi mới bưng lên đưa cho Thế Huân.

“Lộc Hàm, ăn với anh đi.” Thế Huân lấy một cái chén khác, múc thêm một chén cháo, học Lộc Hàm lấy đường trắng bỏ vào rồi đưa đến trước mặt cậu.

Vốn đã đáp ứng mừng sinh nhật Thế Huân, vậy ăn xong cháo rồi về nhà cũng được. Lộc Hàm bưng cháo cùng Thế Huân đi đến bàn ăn, đối mặt nhau ngồi xuống.

132. Chương 131: Tan Rã

Thế Huân một bên ăn cháo một bên giương mắt lên nhìn trộm Lộc Hàm, tuy rằng Lộc Hàm chỉ cuối đầu yên lặng ăn cháo, nhưng so với cảm giác trống rỗng khi một mình ngồi ăn lúc trước, hiện tại ngẩng đầu liền có thể thấy được người mình ngày nhớ đêm mong, chỉ điều này thôi cũng làm cho Thế Huân vô cùng thỏa mãn. Hơn nữa được húp lấy muỗng cháo gạo nếp ngọt ngào, hiện tại trong lòng Thế Huân thật sự là vừa ấm vừa ngọt.

Kỳ thật đêm nay có thể xem là buổi mừng sinh nhật khó coi nhất của Thế Huân. Lúc cùng các chủ quản ở Ngô thị tổ chức PARTY sinh nhật, Ngô tổng giám đốc đương nhiên được coi là trung tâm vũ trụ, mỗi lần

đều thu được không ít lời chúc tụng cùng quà cáp; mà lúc cùng Quan Lâm hai người mừng sinh nhật, Thế Huân cũng lựa một nhà hàng sa hoa với bầu không khí hữu tình, hai người sẽ ăn tối dưới ánh nến lãng mạn, bên cạnh còn phải có một nghệ sĩ vi-ô-lông diễn tấu...

Hiện tại trước mặt Thế Huân cùng Lộc Hàm không có ánh nến, cũng không có âm nhạc, chỉ có một chén cháo gạo nếp đơn giản, giản dị mà tự nhiên. Thế Huân lại cảm thấy cuộc sống bình thản này so với những lãng mạn mang tính chất hào nhoáng trước kia ấm áp hơn rất nhiều, anh hy vọng chén cháo này có thể ăn mãi không xong, anh hy vọng sang năm còn có thể ngồi cùng Lộc Hàm ăn cháo.

Tuy Thế Huân cố ý thả chậm tốc độ ăn cháo, nhưng một chén cháo không có khả năng sẽ ăn cả đời. Hai người ăn xong, Lộc Hàm vẫn giống như trước đem chén vào nhà bếp tẩy rửa.

“Lộc Hàm, để anh làm. Lúc trước là anh không đúng, chuyện gì cũng để em làm, sau này em nấu cơm, anh sẽ rửa chén được không!” Thế Huân cầm lấy chén trên tay Lộc Hàm, ánh mắt chờ mong nhìn cậu, anh hy vọng lần sinh nhật này có thể đem quan hệ của hai người một lần nữa bắt đầu lại, sau này mình và cậu sẽ sống cùng nhau thật lâu thật lâu, thậm chí là cả một đời đều ở bên nhau.

Lộc Hàm lặng lẽ nhìn Thế Huân, không nói lời nào.

“Anh đi rửa chén.” Mặc dù Thế Huân đã đoán trước được câu trả lời của Lộc Hàm, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy khổ sở, vội vàng bưng chén đến nhà bếp tẩy rửa.

“Tôi nên trở về nhà.” Chờ Thế Huân rửa chén đi ra, Lộc Hàm lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa nói lời cáo từ.

“Lộc Hàm... kia... anh đưa em về.” Thế Huân còn muốn tìm lý do lưu lại Lộc Hàm, nhưng nhìn đến ánh mắt kiên quyết của cậu, biết mình nhiều lời cũng vô ích, còn tiếp tục ép nữa sẽ trở thành biến khéo thành vụn, liền đưa ra chủ ý muốn đưa Lộc Hàm về nhà. Hiện tại đối với Thế Huân mà nói, một giây được ở thêm bên cạnh người này, anh cũng muốn tranh thủ.

“Không cần, anh thân thể không khỏe, tôi ngồi xe taxi là được rồi.” Lộc Hàm rút cuộc vẫn luôn để tâm tình trạng sức khỏe của Thế Huân.

“Không sao không sao, em xem hiện tại anh rất khỏe, hơn nữa sau khi ăn cơm xong vận động một chút cũng có lợi.” Thế Huân có chút hối hận vì vừa rồi ở trước mặt Lộc Hàm cố ý giả bộ ho khan hai tiếng, hiện tại lại cố gắng hiện ra bộ dáng hưng phấn.

“Được rồi.” Nhìn thái độ của Thế Huân, Lộc Hàm cũng biết không thể lay chuyển được anh, liền gật đầu đồng ý.

Vừa rồi khi đón Lộc Hàm từ công ty về nhà mình, tốc độ lái xe của Thế Huân thật giống như muốn bay, nhưng hiện tại đưa Lộc Hàm quay về nhà hắn, ô tô hoàn toàn giống như ốc sên chậm rãi lăn trên đường.

Nhưng cho dù có lái chậm như thế nào thì cũng sẽ phải đến nơi, xe đến dưới lầu nhà Lộc Hàm, cậu bước xuống xe, Thế Huân cũng lập tức cùng bước xuống, vội vã chạy đến trước mặt cậu.

“Lộc Hàm...” Thế Huân nhìn chăm chú ánh mắt Lộc Hàm, thanh âm chứa đựng sự nuối tiếc rõ ràng.

“Cảm ơn đã đưa tôi về, tôi lên đây.” Lộc Hàm cúi đầu né tránh tầm mắt Thế Huân, nói xong lời cảm tạ liền lập tức quay đầu bỏ đi.

Thế Huân trở mắt nhìn Lộc Hàm cách tầm mắt mình càng ngày càng xa.

“Lộc Hàm!” cuối cùng anh cũng nhận không được vọt qua, đem Lộc Hàm gắt gao ôm vào trong ngực.

“Lộc Hàm Lộc Hàm Lộc Hàm...” Cánh tay Thế Huân càng ôm càng chặt, miệng không ngừng nhỏ giọng gọi, một tiếng lại một tiếng triền miên sâu sắc, khắc sâu tận xương.

Chưa xót nơi đáy lòng Lộc Hàm cũng bị tiếng gọi này chậm rãi dâng lên, rốt cuộc không khống chế được, nước mắt tràn mi mà ra.

Cho dù hôm nay là nhất thời mềm lòng mới đáp ứng cùng Thế Huân đón sinh nhật, nhưng Lộc Hàm là không muốn lần thứ hai rơi vào, thời thời khắc khắc đều giả trang lãnh đạm xa cách. Nhưng vô luận là đối mặt với Thế Huân hay là căn nhà mà hai người từng cùng nhau chung sống, cậu đều cảm thấy thật

quá khó để nắm chặt tình cảm của mình. Bày trí trong phòng khách không hề thay đổi, ở phòng bếp ký túc từng mảnh từng mảnh nhớ lại, Thế Huân thành linh ôm chăm cậu, đau khổ cầu xin, nước mắt ấm nóng chảy xuống cổ cậu, còn tràn đầy chờ mong nói chuyện mai sau của hai người... Tất cả hết thảy từng bước từng bước làm tan chảy tâm của Lộc Hàm.

133. Chương 132: Hôn Môi

“Lộc Hàm!” Đột nhiên Thế Huân cảm giác được một giọt nước ấm áp rơi xuống mu bàn tay của mình, tiếp theo đó là một chuỗi những giọt chất lỏng rơi xuống làm ướt của mu bàn tay anh. Thế Huân thất kinh đem Lộc Hàm xoay lại đối mặt cùng mình, mượn ánh trăng nhạt nhòa giữa màn đêm tối đen nhìn ra được trên mặt Lộc Hàm đã ướt sũng một mảng.

“Lộc Hàm...” Thế Huân thật cẩn thận ghé qua hôn hai má ướt sũng của Lộc Hàm, miệng nếm được hương vị của nước mắt, cảm giác chua xót nhất thời tràn ngập trong lòng ngực.

Vào lúc này nên lập tức đẩy Thế Huân ra mới đúng, nhưng khi cánh môi mềm mại kia nhẹ nhàng lướt qua hai má, cái cảm giác được người khác quý trọng này thật quá mức quyến luyến, đến nỗi thân thể Lộc Hàm vô pháp nhúc nhích.

Thế Huân hôn đến khoe miệng Lộc Hàm thì tạm dừng lại, rồi mới thâm dò chậm chạp hôn lên, thân thể Lộc Hàm run rẩy, Thế Huân lập tức buộc chặt cánh tay ngăn cản cậu thoát đi.

Đầu lưỡi khẽ liếm lên đôi môi mềm mại, cảm giác tốt đẹp đã lâu mới cảm nhận lại làm lòng Thế Huân một trận rung động, một lần rồi một lần nhắm nháp lưu luyến.

“Lộc Hàm...” Thế Huân nỉ non, đầu lưỡi đỉnh tiến vào khoang miệng Lộc Hàm, lại gặp phải răng nanh cách trở.

Bàn tay Thế Huân xoa lấy lưng Lộc Hàm, cao thấp khẽ vuốt, thẳng đến khi cảm giác được thân thể cứng ngắt kia đã thả lỏng, anh mới lần thứ hai dùng đầu lưỡi thăm dò, hướng trong miệng cậu đỉnh tiến.

Đêm lạnh như nước, nhưng được Thế Huân ôm chặt vào trong lòng ngực ấm áp, thái độ dịu dàng, không khí triền miên... Lộc Hàm giống như bị mê hoặc, chậm rãi buông lỏng hai hàm răng khép kín.

Đầu lưỡi Thế Huân liên nhân cơ hội đi vào. Hai người lúc trước có vô số lần hôn môi cùng làm tình, Thế Huân rất rõ ràng mỗi điểm mẫn cảm trên người Lộc Hàm. Đầu lưỡi ở toàn bộ khoang miệng dao động một vòng, cuối cùng dừng lại ở điểm mẫn cảm nhất trên hàm trên, qua lại khẽ liếm.

“Ân...” Khoang miệng bị Thế Huân hôn đến tê dại, Lộc Hàm nhin không được khẽ rên một tiếng.

“Ngô...” Một tiếng rên nhỏ này của Lộc Hàm tựa như thuốc kích dục, đem dục vọng cố kềm nén của Thế Huân lập tức bùng lên, không còn có thể chậm rãi dụ dỗ nữa. Một bàn tay Thế Huân gắt gao ôm trụ lấy thắt lưng Lộc Hàm, đem thân thể cậu dán nhập vào người mình không chút khe hở, còn cái lưỡi đang liếm lộng hàm trên cũng đột nhiên bắt lấy đầu lưỡi Lộc Hàm hung hãn mút.

“Ồ ô...” Ôn nhu triền miên đột nhiên bị phá gãy, Lộc Hàm kịch liệt giãy dụa, liều mạng muốn thoát khỏi kiềm chế của Thế Huân.

“Lộc Hàm, thực xin lỗi thực xin lỗi, là anh rất xúc động ...” Thế Huân nháy mắt tỉnh táo lại, lập tức buông đôi môi Lộc Hàm ra, nhưng vẫn ôm chặt lấy thân thể cậu không buông. Thế Huân biết chỉ cần mình buông lỏng tay, Lộc Hàm nhất định sẽ lập tức chạy trốn. Hai người thật vất vả mới có một chút tiến triển, anh cũng không muốn vì xúc động nhất thời mà lui về điểm ban đầu, lòng như lửa đốt vội vàng xin lỗi.

Lộc Hàm cũng không nói chuyện, hai tay dùng sức muốn đẩy Thế Huân ra. Cậu ở trước mặt anh luôn dụ ngoạn, lạnh lùng, tùy hứng như thế này là lần đầu tiên. Lộc Hàm không phải tức giận Thế Huân quá phận, mà là giận mình không khống chế được tình cảm, lần thứ hai vì sự ôn nhu của anh mà rơi vào tay giặc.

Nhưng mà Lộc Hàm càng giãy dụa, Thế Huân lại càng ôm chặt hơn. Cậu tránh thoát không được, trong lòng vừa tức vừa giận, hốc mắt lại bắt đầu dần dần phồng hồng.

“Đừng tức giận đừng tức giận, anh buông tay anh buông tay...” Thế Huân thấy Lộc Hàm thay đổi sắc mặt, không dám mạnh bạo lưu cậu, mới vừa buông lỏng một cánh tay, Lộc Hàm liền lập tức xoay người chạy đi.

Sau khi Lộc Hàm chạy vào nhà một hồi lâu, Thế Huân mới thở dài lái xe trở về nhà.

134. Chương 133: Đau Lòng

Sáng sớm hôm sau, Thế Huân liền lái xe tới dưới lầu nhà Lộc Hàm, lo lắng chờ đợi cậu. Vốn là ngày hôm qua Lộc Hàm đồng ý cùng mừng sinh nhật với anh, phát sốt đầu đầu của Thế Huân liền không thuốc mà khỏi. Nhưng buổi tối trước lúc chia tay, Thế Huân nhất thời xúc động hôn cậu, làm cậu hoảng sợ tựa như chạy trốn mà đi, chuyện này là tâm Thế Huân chấn động, lo lắng cả một đêm, lăn qua lộn lại cũng ngủ không an ổn, buổi sáng khi tỉnh lại viền mắt còn có quầng thâm.

“Lộc Hàm!” Thế Huân vừa nhìn thấy Lộc Hàm từ tòa nhà đi ra, liền lập tức chạy lại phía cậu.

“Ngô... tiên sinh.” Lộc Hàm đã khôi phục thái độ lãnh đạm xa cách lúc trước, cố ý không nhìn thấy ánh mắt chờ mong trở nên mất mát của Thế Huân.

“Lộc Hàm, tối hôm qua anh...” Thật vất vả mới có một chút tiến triển, hiện tại hết thảy lại trở về vạch xuất phát, đều là tại mình tối hôm qua xúc động ... Lộc Hàm một tiếng khách khí “Ngô tiên sinh”, làm trong lòng Thế Huân ảo não không thôi, còn muốn hướng Lộc Hàm giải thích về chuyện nông nổi hôm qua.

“Ngô tiên sinh, sau này anh đừng đứng ở dưới lầu chờ tôi, bị mẹ tôi thấy không tốt lắm.” Lộc Hàm lên tiếng đánh gãy lời giải thích nói còn chưa nói xong của Thế Huân.

Tối hôm qua Lộc Hàm cũng ngủ không ngon, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại hình ảnh Thế Huân hôn mình, hơn nữa lúc cậu nhắm mắt muốn đi ngủ, hình ảnh kia lại càng trở nên rõ ràng, đầu lưỡi ướt sũng của Thế Huân liếm qua cánh môi, cuốn lấy đầu lưỡi chính mình điên cuồng mút... Thậm chí vì những hình ảnh đó mà cậu dần dần có phản ứng. Lộc Hàm không tự chủ đưa tay xoa lấy đôi môi đã bị Thế Huân hôn qua... Không thể! Cậu bị chính hành động vô thức của mình làm cho hoảng sợ, ngón tay lập tức rời khỏi đôi môi, dùng sức lắc đầu, tựa hồ như muốn đem Thế Huân vứt khỏi đầu mình, sợ nếu còn nghĩ tiếp sẽ nhớ đến vô số cử chỉ thân mật trước kia.

Vô luận là do hôm qua nhất thời mềm lòng đáp ứng Thế Huân đón sinh nhật, hay là bởi vì cái hôn làm bản thân có phản ứng, đều lần nữa chứng minh Lộc Hàm căn bản không thể bỏ xuống được Thế Huân, nhưng nếu càng không thể buông bỏ thì càng muốn chạy trốn né tránh. Vừa lúc Lộc Hàm cũng đang lo lắng Thế Huân xuất hiện dưới nhà hoài sẽ làm mẹ hoài nghi, cho nên hồi trước không cho anh tới công ty tìm mình, hiện tại cũng không cho anh ở dưới nhà đợi mình, Lộc Hàm tận lực giảm bớt cơ hội gặp mặt của cả hai, ngăn cản chính mình lại một lần nữa hăm sâu.

“Lộc Hàm... kia... sau này anh sẽ đứng xa một chút, cam đoan sẽ không để đi thấy nữa. Lộc Hàm, anh không ý tứ gì khác, chỉ là muốn mỗi ngày được nhìn thấy em một lần... anh...” Sắc mặt Thế Huân lập tức trở nên trắng bệch, vội vội vàng vàng giải thích.

“Ngô tiên sinh, làm phiền anh tránh ra, tôi đi đi làm.” Lộc Hàm không hề để ý tới lời giải thích của Thế Huân, nghiêng người đi qua khỏi Thế Huân.

“Lộc Hàm...” Thế Huân còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn ánh mắt cương quyết của cậu, cũng chỉ đành tránh đường.

Từ sau ngày đó, Thế Huân thật đúng là không hề xuất hiện dưới lầu nhà Lộc Hàm nữa. Sửa thành mỗi ngày đứng chờ ở chỗ Lộc Hàm đón xe bus. Cũng không đến quá gần công ty cậu, chỉ đứng ở một chỗ thật

xa chờ Lộc Hàm tan tằm. Mỗi ngày tới tới lui lui không ngại vất vả, cũng không có phiền chán, chỉ mong Lộc Hàm có thể liếc nhìn anh một cái.

Lộc Hàm lúc đầu còn có thể làm bộ như không nhìn thấy Thế Huân, có đôi khi Thế Huân chủ động nhìn cậu cười tươi, Lộc Hàm cũng là hờ hững, nghĩ rằng không quá vài ngày Thế Huân sẽ liền biết khó mà lui, nhưng ngày qua ngày, Thế Huân cũng thực kiên trì. Lộc Hàm chỉ cần nghĩ đến bộ dáng cẩn thận của anh khi đứng trước mặt mình, trong lòng liền dần dần bắt đầu đau đớn.

135. Chương 134: Ngụy Cấp

Lộc Hàm thích Thế Huân nhiều năm như thế, làm sao không biết Thế Huân là người rất có cá tính. Trước kia khi còn đi học, Thế Huân có gia thế tốt, lớn lên đẹp trai lại có năng lực xuất sắc, được thầy cưng cùng các bạn học hâm mộ, xử sự làm người tự nhiên sẽ có chút ngạo khí. Sau đó vào Ngô thị làm tổng giám đốc, được tiền hô hậu ứng, nịnh nọt, tuy rằng Thế Huân không cao ngạo đến nỗi tự cao tự đại, nhưng uy nghiêm của cấp trên là tuyệt đối không thiếu, cho nên, ở trong mắt nhân viên Ngô thị, Ngô tổng giám đốc chính là một hình tượng cao cao tại thượng.

Nhưng hiện tại ở trước mặt cậu, Thế Huân luôn một mực cẩn thận lộ ra dáng điệu bất an không yên, thậm chí có đôi khi nói chuyện còn nói lắp, giống như sợ mình không cẩn thận nói bậy chọc đến Lộc Hàm mất hứng. Nhất là sau đêm xúc động hôn môi kia, Thế Huân giống như đứa trẻ gây lỗi, đi theo cậu không ngừng giải thích. Một Ngô tổng ở trước mặt mọi người luôn tiêu soái tự nhiên sao lại ăn nói khép nép như vậy. Lộc Hàm nhìn thấy anh vì muốn vấn hồi với mình, không những bỏ qua thân phận tổng giám đốc, thậm chí ngay cả tôn nghiêm của nam nhân cũng vứt bỏ, có lẽ Thế Huân là thật lòng thích mình, bằng không tội tình gì làm đến trình độ này.

“Lộc Hàm, làm phiền cậu đưa văn kiện này đến công ty XX giúp.” Quản lý đi tới đánh gãy suy nghĩ của cậu.

“Ừm...” Lộc Hàm có chút do dự, mắt thấy đã gần tới giờ tan tằm, XX công ty lại cách thật xa, đi về một chuyến tốn không ít thời gian. Lộc Hàm cũng không phải ngại tăng ca, chỉ là gần đây Thế Huân đều đứng ở trên đường chờ mình tan tằm, mặc dù mình vẫn luôn cố ý tỏ ra lãnh đạm, hai người trên cơ bản cũng chưa nói qua cái gì, nhưng Thế Huân thực giống như mỗi ngày phải nhìn thấy mình một lần mới chịu an tâm rời đi. Lộc Hàm nghĩ nếu hôm nay mình về muộn, anh có phải vẫn đứng đợi hay không!?

“Lộc Hàm, có phải không có xe không, hay để tôi nhờ người khác đi.” Quản lý ngược lại hiểu lầm, nhìn thấy mặt Lộc Hàm lộ vẻ chần chừ, liền tính toán để cho người khác đi đưa văn kiện.

“Không sao, tôi đi được.” Thế Huân cũng không phải ngu ngốc, có lẽ chờ lâu không thấy mình tự nhiên sẽ ly khai... Lộc Hàm nghĩ đến đây, liền cầm lấy văn kiện ly khai công ty.

Lúc này Lộc Hàm sớm nên tan tằm, tại sao đến giờ vẫn chưa xuất hiện!? Chẳng lẽ vì muốn tránh mình nên đi đường khác về nhà!?

Thế Huân đưa tay lên nhìn đồng hồ, vẻ mặt lo lắng nhìn phương hướng mà Lộc Hàm bình thường vẫn đi tới.

Hay là đi đến công ty Lộc Hàm xem một chút! ? Không được! Lộc Hàm từng nói không muốn mình đến công ty tìm cậu, quan hệ hai người vốn đang ở thế giằng co, nếu Lộc Hàm ở công ty mà nhìn thấy mình sẽ càng thêm mất hứng!

Tiếp tục lại đợi trong chốc lát, Lộc Hàm vẫn là không có xuất hiện, Thế Huân không ngừng đi qua đi lại một chỗ, suy qua tính lại cũng không biết nên làm sao.

“Tòa nhà văn phòng phía trước bốc cháy, chạy nhanh qua xem đi!”

“Nghe nói lửa cháy rất lớn, thật nhiều người còn bị vây ở trong!”

...

Đang lúc Thế Huân mặt co mày cau, rất nhiều người chạy vượt qua mặt y, lớn tiếng bàn tán tòa nhà phía trước bốc cháy.

Tòa nhà văn phòng phía trước!? Có thể nào là công ty của Lộc Hàm không!?

Thế Huân lập tức thay đổi sắc mặt, lập tức lên xe theo hướng người qua đường chỉ mà chạy tới.

Đúng như Thế Huân dự đoán, bị cháy đúng là tòa nhà công ty Lộc Hàm, hơn nữa nhìn ngọn lửa lan ra, còn là ngay tầng lầu nơi Lộc Hàm làm việc. Chung quanh tòa nhà được giăng rào chắn, nhân viên bảo an đang sơ tán đám người đông đúc.

“Lộc Hàm!” Thế Huân xuống xe, trực tiếp lướt qua rào chắn vọt vào tòa nhà đang bốc cháy. Nhân viên bảo an đại khái không ngờ lúc này lại có kẻ không muốn sống chạy vào, còn chưa kịp ngăn cản, thân ảnh Thế Huân đã biến mất không thấy .

136. Chương 135: Tự Trách

Thế Huân vọt vào bên trong toàn nhà, lúc này đương nhiên không thể đón thang máy, liền trực tiếp chạy lên cầu thang bộ.

Trên cầu thang thật sự náo loạn, những người bị nhốt trong toàn nhà đang liều mạng đi xuống dưới, Thế Huân chỉ có thể nghịch dòng người dùng sức leo lên phía trên, nửa đường đi động bị rơi trên mặt đất, không có biện pháp cũng không có thời gian đi nhặt.

“Khụ khụ...” Thật vất vả vọt mới đến được tầng có thể hỏa lớn nhất, cũng chính là tầng lầu của công ty Lộc Hàm, Thế Huân lập tức bị khói đặc làm cho ho khan liên tục.

“Lộc Hàm! Lộc Hàm! Khụ khụ...” Thế Huân một bên lớn tiếng kêu tên Lộc Hàm, một bên mở từng phòng một tìm kiếm.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, không khí dần dần trở nên loãng, tầm nhìn cũng càng ngày càng mờ, không khí cực nóng làm đầu Thế Huân đổ đầy mồ hôi, kêu đến khản cổ họng cũng không nghe thấy tiếng đáp lại, Thế Huân trong lòng lại càng thêm lo lắng.

“Lộc Hàm Lộc Hàm... A!” Thế Huân chỉ lo tìm kiếm thân ảnh của Lộc Hàm, không chú ý đến tình huống xung quanh. Một mảng công trình bị thiêu rụi đột nhiên rút cuống tay phải của anh, mu bàn lập tức phát ra một tiếng “Tư”, nháy mắt truyền đến mùi vị da thịt cháy khét, cảm giác như thiêu như đốt làm Thế Huân nhin đau không được rên thành tiếng...

Lúc đi còn tốt lắm mà, tại sao đột nhiên lại cháy ! ?

Khi Lộc Hàm đưa xong văn kiện trở về, thất kinh nhìn tòa nhà văn phòng bốc cháy, quay đầu tìm kiếm những đồng nghiệp chung công ty, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe có rèm che cực kỳ quen mắt, Lộc Hàm ngây ngẩn cả người.

Đó là... xe của Thế Huân! ! ! Lộc Hàm vì muốn xác định, còn chạy nhanh lại nhìn biển số xe.

Trong nháy mắt, toàn thân cao thấp của Lộc Hàm đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Thế Huân bởi vì chờ mình quá lâu, cho nên mới tới công ty tìm mình, kết quả nhìn đến tòa nhà bốc cháy, lầm tưởng mình còn ở bên trong, cho nên không chút do dự vọt vào cứu mình!

Suy đoán này làm mặt Lộc Hàm trắng bệch, hối hận trong lòng như phiên giang đảo hải cuồn cuộn đang lên.

Biết rõ Thế Huân nếu không nhìn thấy mình sẽ nhất quyết không đi, còn lừa gạt chính mình nói anh đợi không được sẽ tự động bỏ đi. Nếu lúc này nói với anh một tiếng, cho dù là gọi điện thoại...

Đúng rồi, điện thoại! Lộc Hàm run rẩy lấy ra điện thoại, lập tức bấm số của Thế Huân.

Di động truyền ra thanh âm không thể kết nối.

Thế Huân bình thường đều mở máy 24/24, hơn nữa tín hiệu trong tòa nhà này tốt lắm. Nhưng điện thoại tại sao không thông được!? Trong lòng Lộc Hàm càng ngày càng hoảng, rất nhanh hướng rào chắn chạy qua, muốn vượt qua rào chắn tiến vào tòa nhà xem Thế Huân ra sao rồi.

“Mới nãy đã có một gã không muốn sống chạy vào, có phải đều không muốn sống nữa chẳng, một đám chạy loạn cái gì, xích ra một chút cho tôi!” Vừa rồi bảo an sơ sẩy để cho Thế Huân chạy vào trong, hiện tại đang nổi nóng, sắc mặt tối thui hùng hùng hổ hổ đem Lộc Hàm cản ra.

Vừa rồi nhất định là Thế Huân! Lộc Hàm còn muốn chạy vào tòa nhà, tiếc rằng hiện tại cảnh giới đã được tăng cường nên không thể nào vào được.

Thế lửa bên trong càng ngày càng lớn, vạn nhất Thế Huân...

Không! Sẽ không đâu! Thế Huân không có việc gì! Lộc Hàm liều mạng lắc đầu.

Thế Huân... Thế Huân... , lòng em căn bản không bỏ xuống được anh, em đã sớm tha thứ cho anh rồi, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa...

Nước mắt dần dần làm mờ hồ tầm mắt của Lộc Hàm.

137. Chương 136: Về Nhà

Trận hỏa hoạn cuối cùng cũng được dập tắt, một ít người bị thương nặng được nhân viên cứu thương dùng cáng mang ra khỏi tòa nhà.

“Tiên sinh tiên sinh, xin chờ một chút, tôi giúp anh băng bó vết thương.” Bác sĩ gắt gao đuổi theo Thế Huân đang chạy lanh quanh.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Thẳng đến khi hỏa hoạn được dập tắt thì vẫn không tìm thấy Lộc Hàm, Thế Huân gọi đến cổ họng đã muốn rách bươm, hai mắt cũng gấp đến độ toát ra tơ máu, tay trái che lấy miệng vết thương ở tay phải, chạy lại từng cáng cứu thương lo lắng tìm kiếm Lộc Hàm.

“Thế Huân!” Tiếng gọi quen thuộc vang lên, một bóng người đột nhiên lao tới.

“Lộc Hàm...” Thế Huân thiếu chút nữa bị đẩy ngã, an ổn thân thể, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy Lộc Hàm.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, em giúp công ty đi đưa văn kiện, em nghĩ anh đợi không được sẽ đi, không nghĩ tới tòa nhà văn phòng sẽ cháy, đều tại em không tốt, đáng lẽ nên nói với anh một tiếng, em... em...” Một khắc khi nhìn thấy Thế Huân từ tòa nhà đi ra, cảm giác vui sướng khiến nước mắt Lộc Hàm như nước sông vỡ đê, tình cảm đè nén lâu nay cũng dâng trào, gắt gao ôm lấy cổ Thế Huân, dứt quãng giằng giải, nghẹn ngào đến cơ hồ khóc không thành tiếng.

“Em không sao là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...” Thế Huân cũng cảm giác sống mũi cay cay, khẽ vuốt lưng Lộc Hàm giúp cậu nhuận khí.

“Tiên sinh, miệng vết thương của anh...” Bác sĩ đã chạy tới, đánh gãy nùng tình mật ý của hai người

“Anh bị thương!” Lộc Hàm né ra ôm áp của Thế Huân, vừa rồi quá kích động, hiện tại mới chú ý thấy trên lưng anh bị lửa thiêu còn tràn đầy bọt nước, cánh tay phải bị vật gì đập trúng huyết nhục mơ hồ.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ xử lý một chút là được. Bác sĩ làm phiền anh.” Thế Huân nhẹ nhàng bâng quơ nói, vì không muốn Lộc Hàm lo lắng, chủ động vươn tay để bác sĩ băng bó, một tay kia thì nắm lấy tay Lộc Hàm, mười ngón tay hai người đan xem cùng một chỗ.

Bác sĩ băng bó xong, lại dặn một số lưu ý cần nhớ, Lộc Hàm đứng bên cạnh nghe rất chăm chú. Bất quá cũng may Thế Huân coi như may mắn, không có thương tổn đến gân cốt, nhưng muốn vết thương mau lành, phải tận lực giảm bớt hoạt động của tay phải.

“Lộc Hàm...” Bác sĩ đi rồi, Thế Huân vẫn như trước nắm chặt tay Lộc Hàm không buông. Kỳ thật Thế Huân rất cảm ơn trận hoả hoạn này, nhìn phản ứng vừa rồi của Lộc Hàm, anh cũng biết cậu đã tha thứ ỉnh, chỉ cần Lộc Hàm có thể trở về bên cạnh mình, Thế Huân cảm thấy dù có bị thương nặng thêm chút nữa cũng không sao.

“Em lái xe đưa anh về nhà.” Lộc Hàm đau lòng sờ sờ lớp băng gạc trên tay Lộc Hàm.

“Được.” Thế Huân mỉm cười gạt đầu, nắm tay Lộc Hàm hướng xe của mình đi qua.

“Như vậy hai người chúng ta làm sao lên xe.” Hai người đi đến xe, Lộc Hàm thấy Thế Huân vẫn không có ý định buông mình ra, giơ lên hai bàn tay đang gắt gao nắm chặt trước mặt Thế Huân, nghịch ngợm tươi cười.

“Lộc Hàm...” Thế Huân đã bao nhiêu lâu chưa từng thấy qua cậu mỉm cười. Nụ cười này so với sinh nhật lần trước của anh là bất đồng, đây là nụ cười hiểu ý nhau, buông bỏ tất cả khúc mắc trong lòng. Thế Huân cảm động không thôi, tiến lên một bước đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực.

“Bận rộn hơn nữa ngày, tay anh lại bị thương, chúng ta về nhà trước.” Lộc Hàm phóng nhuyển thân thể, toàn tâm toàn ý mà dựa vào lòng ngực Thế Huân. Anh có thể không màn sinh tử vọt vào đám cháy cứu mình, cậu còn cái gì không thể tha thứ, còn điều gì không thể tin tưởng.

“Ừm, chúng ta về nhà.” Thế Huân thật mạnh gạt đầu đáp ứng, trong lòng tràn đầy vui sướng, biết rõ lúc này đây Lộc Hàm đứng thật là đã “Về nhà”.

Hạnh phúc rồi nhá :3 :3 hai người biến cố nhiều quá làm con au này ngồi edit cũng thống khổ theo TvT

138. Chương 137: Hợp Lại

Hai người lái xe về đến nhà, vừa bước xuống xe Thế Huân liền lại chạy nhanh qua bên cạnh Lộc Hàm nắm lấy tay cậu, vẫn là mười ngón tay đan nhau thật chặt. Lộc Hàm cũng rất ngoan ngoãn để anh nắm lấy tay mình dặt vào nhà.

“Lộc Hàm...” Thế Huân kéo Lộc Hàm ngồi xuống ghế sofa, si ngốc nhìn dung nhan mà mình ngày nhớ đêm mong. Lộc Hàm thật sự đã trở về bên cạnh mình, trong lòng Thế Huân ngập tràn hạnh phúc, nhưng mộng đẹp bỗng dưng trở thành sự thật làm anh có cảm giác không thực, trong lúc nhất thời Thế Huân cũng không biết mình nên làm cái gì, chỉ có thể chăm chú nhìn Lộc Hàm không chuyển mắt.

“Cơm chiều muốn ăn cái gì! ?” Lộc Hàm dịu dàng hỏi một câu, trên mặt nở nụ cười thản nhiên, giống như bộ dáng lúc trước khi còn sống cùng Thế Huân, bất quá hiện tại thoát nhìn biểu tình có thoải mái hơn một chút. Kỳ thật có rất nhiều chuyện chẳng qua là vì chấp niệm, nếu hôm nay Thế Huân thật sự xảy ra chuyện gì, trong lòng Lộc Hàm không biết sẽ hối hận đến dường nào.

Có lẽ lần thứ hai trả giá cho tình cảm vẫn sẽ nhận lấy sự tổn thương, hoặc là sẽ nhận được niềm hạnh phúc. Có lấy dũng khí ném thử một lần vẫn tốt hơn nhiều so với chờ đợi để rồi hối hận khi chân chính mất đi. Đương nhiên Lộc Hàm nghĩ được như thế, cũng bởi vì những biểu hiện của Thế Huân làm cậu tin tưởng anh là thật lòng thích mình, trận hoả hoạn vừa rồi là một cơ hội, để Lộc Hàm tự đẩy tâm tư mình về phía trước một bước, quyết tâm cùng Thế Huân bắt đầu lại một lần nữa.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Câu hỏi vô cùng đơn giản, nhưng lại làm Thế Huân nháy mắt đỏ mắt, thì thào gọi nhỏ đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực. Anh cảm thấy cho dù hiện tại hai người cái gì cũng không làm, chỉ cần ôm nhau như thế cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc lâu. Trận hỏa hoạn vừa rồi làm Thế Huân vừa lo lắng vừa hãi hùng, lại thật nhanh chạy vào đám cháy tìm kiếm Lộc Hàm, tay còn bị thương, gây sức ép đến hiện tại tuy rằng trong lòng anh ngọt ngào hạnh phúc, nhưng trên mặt vẫn là khó nén một mối. Lộc Hàm lo lắng cho thân thể anh, nhẹ nhàng đẩy anh ra sau đó đứng lên đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu cơm chiều.

Thế Huân cũng đi theo, tay bị thương không thể giúp đỡ, liền đứng ở một bên thần tình hạnh phúc tươi cười nhìn Lộc Hàm, Lộc Hàm đi đến chỗ nào, ánh mắt của anh liền di động đến chỗ đó. Thật vất vả hai người mới lại được ở chung, Thế Huân sẽ thời thời khắc khắc đem cậu nhét vào trong phạm vi tầm mắt của mình.

Trong nhà thật sự không có thứ gì có thể dùng để nấu cơm, Lộc Hàm cũng chỉ có thể giống lần sinh nhật của Thế Huân, nấu một ít cháo gạo nếp.

Hai người mặt đối mặt ngồi trước bàn ăn cháo. Tay phải Thế Huân bị bó bột không có khả năng hoạt động, chỉ có thể dùng tay trái ăn. Dù sao cũng không thuận thực, cầm muỗng múc cháo cũng tốn rất nhiều sức lực.

“Em dứt anh ăn.” Nhìn động tác có chút ngốc của Thế Huân, Lộc Hàm cảm thấy đau lòng, kéo ghế ngồi lại gần anh, lấy muỗng từ tay anh, uyển chuyển múc một muỗng cháo đưa lên miệng của anh.

“Àn...” Thế Huân ngoan ngoãn hé miệng ăn cháo, trong lòng hỗn loạn, anh chính là cảm thấy cháo Lộc Hàm uy tới ăn rất ngon, thậm chí hiện ở trong lòng còn có chút nén giận hoá loạn kia tại sao không phát sinh sớm một chút, chính mình tại sao không có sớm một chút bị thương.

Lộc Hàm uy Thế Huân ăn xong cháo, chính mình tùy tiện ăn vài muỗng, sau đó bưng bát vào nhà bếp tẩy rửa. Thế Huân đương nhiên lại đứng dậy đi theo đuôi. (Ngô đại thiếu gia cũng biết sợ lại bị mất “vợ” nữa =]]]])

“Thời gian không còn sớm, anh nghỉ ngơi đi, em cũng cần phải trở về.” Thu thập xong nhà bếp, Lộc Hàm nhìn sắc trời đã hoàn toàn tối đen, liền cáo từ chuẩn bị trở về nhà mình.

“Lộc Hàm không cần...” Thế Huân nghe thấy Lộc Hàm nói phải đi, lập tức liền trở nên luống cuống.

“Em về thu dọn một chút, sáng mai lại trở qua. Tay anh bị thương, làm việc gì cũng không tiện, sáng mai em sẽ lại sớm một chút giúp anh nấu bữa sáng.” Lộc Hàm vừa rồi nhận được điện thoại của quản lý, nói công ty bởi vì này lần hỏa hoạn này mà tổn thất nghiêm trọng, tạm thời không có biện pháp kinh doanh, nói cách khác cậu vừa mới tìm được công việc mới không lâu liền lại thất nghiệp. Lộc Hàm nghĩ, dù sao lần này Thế Huân cũng là vì mình nên mới bị thương, hơn nữa hai người cũng coi như là đã bắt đầu lại, liền tính toán trước tiên cứ chăm sóc cho đến khi vết thương Thế Huân tốt lên rồi mới đi tìm việc làm.

“Được được được... anh đưa em về...” Nghe Lộc Hàm nói ngày mai lại đến, trong lòng Thế Huân cao hứng khôn xiết, không ngừng gật đầu đồng ý, mặc vào áo khoác muốn đưa Lộc Hàm về nhà.

“Thôi đừng, tay anh không tiện lái xe! Anh còn kiên trì, ngày mai em liền không tới.” Lộc Hàm lo lắng vết thương trên tay Thế Huân nên không cho anh đưa về, nhưng Thế Huân lại cố ý muốn đưa, cậu cũng chỉ có thể nói ra lời “Uy hiếp”. Hiện tại cậu ở bên cạnh anh đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không còn cái loại cảm giác vừa cẩn thận vừa sợ hãi, thậm chí còn có thể nghịch ngợm nói giỡn mấy câu. Có lẽ bởi vì cùng Thế Huân xảy ra nhiều chuyện như thế, Lộc Hàm trả giá cũng đã trả giá, trốn tránh cũng đã trốn tránh, ngọt ngào hay thương tâm đều đã trải qua, vừa rồi trận hỏa hoạn đó cũng coi như một lần sinh lý tử biệt, tâm tính so với trước kia trở nên bình thản hơn rất nhiều.

“Anh không tiễn anh không tiễn...” Biết rất rõ ràng Lộc Hàm chỉ là nói đùa, nhưng Thế Huân vẫn khẩn trương lắc đầu liên tục. So sánh với Lộc Hàm, hiện tại đích Thế Huân lại vừa lúc tương phản, tình yêu thật vất vả mới tìm về được, tất nhiên phải liều mạng cẩn thận dụng tâm quý trọng.

“Lộc Hàm...” Đến lúc ly biệt, Thế Huân vạn phần không nỡ chia tay đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực, lại luyên thuyên dặn dò nào là đi đường cẩn thận, về đến nhà phải lập tức gọi cho anh, sau đó mới cực kỳ không tình nguyện để cậu về nhà.

139. Chương 138: Bù Lại

Sau khi Lộc Hàm về đến nhà, sợ rằng Thế Huân đã ngủ, nên không gọi điện chỉ nhắn một tin nhắn bình an rồi đi tắm. Chờ tắm rửa xong cầm lấy di động, có vài cuộc gọi nhớ đều là Thế Huân đánh tới. Cậu lo lắng vết thương trên cánh tay nh, nghĩ có chuyện gấp liền lập tức gọi lại.

“Xảy ra chuyện gì! ? Có phải hay không tay đau! ?” Đầu dây bên kia vừa mới bắt máy, Lộc Hàm liền lo lắng hỏi.

“Không sao không sao, anh chỉ muốn hỏi em đã về tới nhà chưa.” Thế Huân vội vàng giải thích.

“Không phải em có nhắn tin cho anh sao!?” Lộc Hàm yên lòng, nghiêng đầu kẹp điện thoại ở cổ, cầm lấy khăn lau mái tóc ướt sũng.

“Anh... anh muốn nghe tiếng nói của em.” Có lẽ Thế Huân cảm thấy ngượng ngùng, thanh âm trong điện thoại có chút lắp bắp.

Lộc Hàm ngừng lại động tác, khóe miệng giơ lên một nụ cười hiền hòa.

“Lộc Hàm!?” Không nghe thấy Lộc Hàm trả lời, Thế Huân lo lắng hô một tiếng.

“Em nghe. Tay bị thương nên sớm ngủ đi, ngày mai em sẽ qua sớm một chút.” Lộc Hàm đáp lời, cười nhẹ trấn an Thế Huân một câu.

“Hảo.” Thế Huân liền đặc biệt nghe lời lập tức đồng ý.

“Kia... ngủ ngon, ngày mai gặp.” Ý cười trên mặt Lộc Hàm càng sâu, bởi vì lo lắng cho thân thể Thế Huân, nên muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc đàm thoại để anh có thể nghỉ ngơi.

“Lộc Hàm, chờ một chút!” Lúc Lộc Hàm sắp sửa tắt máy, Thế Huân đột nhiên lên tiếng.

“Hửm! ? Còn có việc...” Lộc Hàm còn chưa nói xong, bên tai liền truyền đến tiếng “chục”, rõ ràng là thanh âm hôn môi của Thế Huân.

“Ngủ ngon, Lộc Hàm em cúp máy trước đi.” Thế Huân hôn xong, nói lời chúc ngủ ngon rồi im lặng chờ Lộc Hàm cúp điện thoại trước.

“Ngủ ngon.” Nếu hai người còn tiếp tục nói thì không biết tới chừng nào mới dứt, Lộc Hàm cũng không kiên trì nữa trực tiếp cúp điện thoại.

Tóc cũng đã khô, sau khi Lộc Hàm thu thập xong, liền lên giường tiến vào ổ chăn, mắt nhắm lại trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào hạnh phúc, có lẽ giấc mộng thâm mê mười năm kia cuối cùng cũng thực hiện được.

“Mẹ, con đi đây.” Sáng hôm sau trước khi ra cửa, Lộc Hàm cùng mẫu thân nói lời tạm biệt.

“Sao hôm nay dậy sớm vậy con! ? Ngay cả điểm tâm cũng không ăn, công ty có chuyện gì sao!?” Mẫu thân theo phòng bếp đi ra tới cửa tiễn Lộc Hàm.

“Dạ.” Lộc Hàm chột dạ mượn việc mang giày mà cuối đầu. Cậu chưa bao giờ nói chuyện của mình cùng Thế Huân ầu thân nghe, một là sợ bà lo lắng, hai là vì mẹ vẫn luôn mong Lộc Hàm có thể mau chóng kết hôn sinh con, cho nên cũng không có biện pháp hướng mẫu thân mở miệng giải thích. Thậm chí đến tận bây giờ bà còn chưa biết hẳn đã từ chức ở Ngô thị và trải qua hai lần xin việc.

Nhưng mà chuyện tới nước này, cậu và Thế Huân đã ở cùng một chỗ, tóm lại có một ngày cũng phải hướng mẫu thân giải thích... Vậy đợi cho tình cảm của mình cùng Thế Huân chân chính ổn định rồi mới nói sau, Lộc Hàm thở dài cáo biệt mẫu thân ra khỏi nhà.

Lộc Hàm nhớ tới trong nhà cái gì cũng không có, cùng Thế Huân hai lần ăn cơm đều chỉ có thể nấu cháo gạo nếp, trước hết đi đường vòng qua khu chợ mua chút rau thịt rồi mới đến nhà Thế Huân.

Tối trước cửa nhà, Lộc Hàm giơ tay lên định ấn chuông cửa thì sức nhớ giờ này chắc Thế Huân còn chưa thức dậy, liền đưa tay vói vào trong túi tìm chìa khóa. Lúc trước khi bị Thế Huân đuổi ra khỏi nhà, chỉ lo thương tâm khổ sở nên quên luôn việc trả lại chìa khóa nhà cho anh, thật không ngờ còn có thể dùng đến lần nữa.

“Lộc Hàm!” Lộc Hàm còn chưa lấy ra chìa khóa thì cửa đã được mở từ bên trong, sau đó liền trực tiếp bị Thế Huân ôm vào ngực.

Tối hôm qua cùng Lộc Hàm nói xong điện thoại, Thế Huân hưng phấn đến cả đêm không sao chợp mắt, chỉ thầm mong mau đến ngày mai. Ngày mới tờ mờ sáng liền đứng dậy khỏi giường, rửa mặt thay quần áo rồi chạy đến sofa ngồi chờ, cửa chỉ cần có hơi chút động tĩnh liền chạy ra nhìn xem có phải hay không Lộc Hàm đã đến.

“Để anh cầm cho, sao không gọi anh cùng đi mua đồ!?” Thế Huân ôm hơn nửa ngày mới lưu luyến buông tay, nhìn thấy trên tay Lộc Hàm cầm gì đó, vội vàng đưa tay qua đón.

“Tay anh bị thương, em nghĩ nên để cho anh nghỉ ngơi. Mấy thứ này cũng không nặng, tự em cầm là được.” Lộc Hàm đẩy ra bàn tay đang đưa tới của Thế Huân, ôm đồ đi qua cửa hướng vào trong bếp.

“Lộc Hàm...” Một trận lo lắng nảy lên trong lòng Thế Huân, một người tốt như vậy tại sao trước đây mình lại không biết quý trọng, cũng may Lộc Hàm đã trở lại, cũng may hết thấy đều còn kịp, cũng may mình còn thời gian cả đời để bù lại sai lầm kia.

Thế Huân rất nhanh đuổi kịp Lộc Hàm cùng nhau đi vào trong bếp.

Cuối cùng cũng hòa rồi :3 :3

Hạnh phúc chưa hắc hắc chờ xem sau này Nai nhỏ dc cưng như trứng luôn hứ hứ

140. Chương 139: Lưu Lại

“Ôi!” Lộc Hàm vừa mới đem trứng đã rán xong để vào trong đĩa, Thế Huân liền trực tiếp dùng tay cầm lên cắn một mồm to, kết quả bị nóng đến miệng kêu ô ô.

“Ai bảo anh ăn vội vàng thế!” Lộc Hàm quay đầu trách cứ Thế Huân một câu, khóe miệng giơ lên một nụ cười vừa ôn nhu lại bất đắc dĩ.

“Ai bảo em nấu ăn ngon quá làm chi!” Tính trẻ con của Thế Huân lại nổi lên, còn cố ý giả bộ nén giận trừng Lộc Hàm, dùng sức thổi trứng rán trên tay, muốn thật nhanh có thể ăn vào miệng.

“Cẩn thận coi chừng nóng, mà có ai ăn tranh cùng anh đâu.” Lộc Hàm thấy Thế Huân bày ra bộ dáng bướng bỉnh của đứa nhỏ liền nhin không được, cười dạn dò một tiếng rồi quay đầu tiếp tục chiên trứng.

Lúc trước khi Thế Huân ở cùng Quan Lâm, Quan Lâm nhỏ tuổi lại tùy hứng, Thế Huân gần như xem hắn là tiểu hài tử mà sủng, bất kỳ thời điểm nào hai người ở chung anh cũng là người mạnh mẽ. Mà từ sau khi cùng Lộc Hàm sinh hoạt, kể cả lúc Thế Huân còn chưa xác định tâm ý, đã từng vì muốn nhìn bộ dáng ôn nhu tươi cười này của cậu mà giả bộ ngốc nghếch. Ở trước mặt Lộc Hàm, Thế Huân thu lại mũi nhọn của mình, cố ý bài ra tính trẻ con một chút, đổi lại là Lộc Hàm không có biện pháp, hòa nhã chiều chuộng mình, cảm giác được người đầu sủng làm trái tim anh tràn đầy thỏa mãn, buông ra phòng bị hoàn toàn rơi vào trong sự ôn nhu của Lộc Hàm.

“Lộc Hàm, há miệng.” Lộc Hàm đang vội chiên trứng, Thế Huân liền xé một khối nhỏ uy đến miệng cậu.

Lộc Hàm liền hé miệng ăn, bởi vì ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn chằm, không chú ý tới tay Thế Huân, lúc há miệng liền đem luôn ngón tay anh ngậm vào trong.

“Ngô... Lộc Hàm...” Đầu lưỡi mềm mại liếm qua đầu ngón tay, tay đứt ruột xót (thành ngữ thôi), cảm giác tê dại nơi ngón tay lập tức truyền thẳng đến tim, treu chọc trong lòng Thế Huân ngứa ngái, nhin không được liền hừ ra tiếng.

“Xảy ra chuyện gì! ?” Chỉ lo chiêm trướng không phát hiện khác thường, Lộc Hàm liền quay đầu lại, miệng còn hàm ngón tay Thế Huân phát ra một câu cơ hồ không rõ chữ.

“Không... không có việc gì.” Thế Huân vội vàng rút ngón tay khỏi miệng Lộc Hàm.

“Đối... thực xin lỗi!” Lộc Hàm lúc này mới ý thức được mình làm cái gì, mặt lập tức đỏ hồng tới tận mang tai.

“Không... không sao.” Lộc Hàm xin lỗi cũng làm Thế Huân ngượng ngùng. Để che dấu xấu hổ, anh cầm lấy miếng trứng rán vừa chiên xong trực tiếp nhét vào miệng. (haha sao tim bay tung tóe thế này)

“Ôi chao, anh cẩn thận một chút.” Lộc Hàm ra tiếng nhắc nhở nhưng đã chậm, Thế Huân lần này thật sự là bị bỏng, há miệng nhe răng lấy tay liềm mạng quạt quạt, Lộc Hàm muốn cười nhưng lại sợ làm bị thương lòng tự trọng của anh, đành cố gắng nhin lại, nhưng hai mắt vẫn ánh ra nét tươi cười.

Đôi diện đôi mắt loàn thành vàng nguyệt kia, Thế Huân dừng lại động tác, nụ cười hạnh phúc dần dần tràn đầy cả khuôn mặt. Hai người từng hôn môi từng làm tình, từng có vô số lần tình cảm mãnh liệt dây dưa thân thể, nhưng hiện tại Thế Huân lại cảm thấy, mình giống như thiếu niên lần đầu tiên biết yêu, người yêu chỉ cần lơ đãng đụng chạm một cái liền làm mình vừa khấn trương vừa hưng phấn, rồi trong lòng lại ngọt ngào mềm mại.

Sau khi làm xong bữa sáng, Lộc Hàm lo lắng vết thương của Thế Huân, không cho anh làm việc, nhưng Thế Huân cảm thấy lúc trước mình đã quá đáng rất nhiều, dù sao cũng chỉ bị thương một tay, tay kia cũng không phải không thể động, liền cố chấp đòi giúp. Hai người giằng co, mắt thấy cơm đều muốn nguội mà vẫn không lay chuyển được Thế Huân, Lộc Hàm chỉ đành để anh giúp mình cùng nhau đem thức ăn lên bàn.

Tuy rằng vừa rồi ở nhà bếp đã ăn vụn không ít, nhưng bởi vì đã lâu lắm rồi không ăn được bữa cơm đàng hoàng nào do Lộc Hàm nấu, Thế Huân ở trên bàn ăn đến lang thôn hổ yết, không có nửa điểm hình tượng một tổng giám đốc, lia lịa gấp trứng rán bỏ vào miệng, chỉ hận một tay của mình bị thương, không có biện pháp một bên vừa ăn trứng rán một bên vừa uống cháo do Lộc Hàm nấu.

“Ăn lừng dạ là được rồi, anh hiện tại ăn nhiều như thế, lúc trưa sao ăn nổi cơm!?” Lộc Hàm thấy tay Thế Huân không tiện, giống tối hôm qua kéo ghế ngồi vào cạnh anh, cầm muống nhẹ nhàng mút cháo đưa lên miệng Thế Huân.

“Lộc Hàm, buổi trưa em làm món gì! ? A ~” Thế Huân uống xong muống cháo lại há to miệng đòi Lộc Hàm tiếp tục ư.

“Buổi trưa anh có về nhà ăn cơm sao!?” Lộc Hàm giật mình hỏi, lúc trước khi hai người sống chung, Thế Huân chưa bao giờ về nhà ăn cơm trưa.

“Tay bị thương cũng không thể làm việc, anh có nói với thư ký muốn ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, chuyện của công ty cứ gọi điện thoại hoặc gửi mail là được. Lộc Hàm, em lát nữa có đi đâu không, buổi trưa anh muốn...” Thế Huân nói chỉ nói một nửa, cố ý giả bộ đáng thật đáng thương tranh thủ sự đồng cảm của Lộc Hàm. Tối hôm qua trong lúc vô tình nghe được vì trận hỏa hoạn mà cậu không thể tiếp tục đi làm, trong lòng anh đặc biệt mừng cao hứng, cuối cùng cũng có lý do để Lộc Hàm quay về Ngô thị làm việc.

Bất quá hiện tại Thế Huân đang muốn gia tăng thời gian hai người ở chung, Lộc Hàm chân trước mới vừa đi, Thế Huân liền gọi điện cho thư ký nói muốn nghỉ ngơi một thời gian. Anh sớm đã tính kỹ, hôm nay kiểu gì cũng sẽ lưu Lộc Hàm ở nhà cả ngày, đương nhiên nếu buổi tối cũng có thể lưu lại vậy thì càng tốt hơn...

“Em không phải điều đã mua thức ăn rồi sao. Giữa trưa muốn ăn cái gì!?” Lộc Hàm cười hỏi, lại múc một muống cháo đưa đến trước miệng Thế Huân.

141. Chương 140: Trở Về

Nghe thấy Lộc Hàm đồng ý lưu lại, Thế Huân cao hứng muốn chết, đến nỗi buổi trưa ăn gì anh cũng hoàn toàn không có ý kiến, dù sao vô luận Lộc Hàm nấu cái gì anh đều thích ăn.

Hai người ăn xong điểm tâm, Thế Huân đang muốn giúp thu dọn phòng bếp thì nhận được điện thoại của thư ký, nói đã gửi mail văn kiện cho Thế Huân và cần anh xử lý gấp. Lộc Hàm liền lấy cớ này đuổi Thế Huân đến phòng sách làm việc, kỳ thật cậu thu dọn rất thuận thực chỉ cần loáng một cái là xong, có Thế Huân bên cạnh quần tới quần lui, Lộc Hàm lo lắng vết thương của anh, thời gian bị kéo dài không bằng chính mình dọn dẹp còn nhanh hơn.

Lộc Hàm thu thập xong phòng bếp cũng không còn việc gì để làm, liền đi đến phòng sách xem có thể giúp gì cho Thế Huân không.

Thế Huân đang làm việc trên máy tính, bởi vì tay bị thương, chỉ có thể dùng một bàn tay đánh bàn phím, ngón tay điểm đến điểm đi rất là lao lực.

“Có cần giúp gì hay không!?” Bởi vì Thế Huân xử lý trên cơ bản đều là những văn kiện tương đối cơ mật đối với Ngô thị, Lộc Hàm vẫn chưa trực tiếp tới gần máy tính, mà là đứng đối diện anh nhẹ giọng hỏi.

“Một bàn tay đánh máy mệt chết đi được, Lộc Hàm mau tới giúp anh.” Thế Huân ngược lại không hề e dè Lộc Hàm, ồn ào oán giận lập tức đứng dậy nhường chỗ cho cậu.

Lộc Hàm đi qua ngồi trước máy tính. Dù sao cũng làm ở Ngô thị nhiều năm, chỉ cần nghe Thế Huân chỉ một ít thao tác đơn giản, Lộc Hàm liền rất nhanh bắt đầu thuận thực gõ bàn phím.

Hai người tình cảm có tình cảm, nhưng xét về mặt công việc cũng không hàm hồ, Thế Huân đứng ở phía sau Lộc Hàm cẩn thận nhìn chăm chú màn hình máy tính. Lúc trước anh từng nghe thư ký nói Lộc Hàm khả năng làm việc xuất sắc, nhưng một là tổng giám đốc còn một là nhân viên bình thường nên không thể trực tiếp gặp mặt làm việc, hiện tại tận mắt nhìn thấy cậu làm việc mới phát hiện năng lực làm việc của cậu quả thật rất tuyệt, trong ánh mắt dần dần để lộ ra sự tán thưởng.

“Thế Huân, anh xem chỗ này có phải bị sai rồi không!?” Lộc Hàm đột nhiên dừng lại, chỉ một điểm trên màn hình rồi quay đầu hỏi Thế Huân.

“Hừm!?” Thế Huân hơi hơi nhíu mi, phần văn kiện này lúc trước mình đã cẩn thận đối chiếu qua, đã xác nhận không có sai lầm.

“Sai lầm cũng không rõ rệt lắm, không cẩn thận sẽ bỏ qua. Nhưng anh nhìn lại xem, nơi này rõ ràng có thể thấp thêm một chút %, tuy rằng bề ngoài nhìn không lớn lắm, nhưng nếu tổng kết hết lại thì Ngô thị sẽ tổn thất không nhỏ, có lẽ đối phương cố ý làm ra chỗ này để Ngô thị không phát hiện nhằm có mục đích...” Lộc Hàm chỉ màn hình máy tính chăm chú giải thích với Thế Huân.

“Lộc Hàm, trở lại Ngô thị làm việc đi!” Còn chưa chờ Lộc Hàm nói xong, Thế Huân đột nhiên xoay hẳn người cậu lại, khẩn cấp yêu cầu. Nguyên bản anh muốn mọi chuyện cứ từ từ, dù sao đơn từ chức lúc trước của cậu cũng là chính mình phê chuẩn. Xuất phát từ lo lắng, Thế Huân cũng không có khả năng trực tiếp sáng khoái yêu cầu Lộc Hàm trở lại Ngô thị, anh muốn trước hết đem tình cảm của hai người ổn định lại, rồi mới nhắc chuyện công ty. Nhưng hiện tại, một chỗ sai lầm cậu chỉ ra làm Thế Huân ý thức được Ngô thị đã mất đi một nhân viên xuất sắc, cũng bất chấp kế hoạch hoàn hảo phía trước, liền lập tức muốn Lộc Hàm trở lại Ngô thị.

“Em...” Lộc Hàm bị yêu cầu của Thế Huân dọa sợ, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Lộc Hàm trở về được không!?” Thế Huân cũng biết mình khẩu khí nóng vội, liền thay đổi âm điệu nhẹ nhàng năng nỉ.

“Ừm...” Lộc Hàm cúi đầu do dự, bỏ qua yếu tố tình cảm với Thế Huân, lúc trước là chính mình chủ động xin từ chức, hiện tại tái trở về, các đồng nghiệp khẳng định sẽ cảm thấy kỳ quái.

“Không vội không vội, em từ từ suy nghĩ đi.” Thế Huân sợ bức quá chặt ngược lại sẽ lộng xảo thành chuyên, chỉ có thể thừa dịp khoảng thời gian nghỉ ngơi này một bên tăng tiến tình cảm hai người một bên để Lộc

Hàm chậm rãi suy nghĩ về chuyện này. Thế Huân nghĩ cho dù đến lúc đó cậu không đáp ứng, mình cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp đưa được cậu về Ngô thị. Ái nhân của mình, năng lực làm việc cao đến thế, còn để ra ngoài làm việc cho người khác, nếu thực như vậy Thế Huân đại khái sẽ bị chính mình làm tức đến chết.

“Àn.” Lộc Hàm thấy Thế Huân không hề ép sát cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu trở lại tiếp tục công tác.

Sau khi Thế Huân hoàn toàn yên lòng, căn bản là không hề nhìn Lộc Hàm thao tác máy tính. Lúc Lộc Hàm làm việc, anh chỉ dùng bàn tay không bị thương giúp cậu xoa bóp vai, rồi mới làm bộ như lơ đãng sờ sờ vài chỗ khác.

ta đang nghĩ đc mùi H đầu đây :)))) có một con sói sắp hiện hình và một con cừu non sắp bị nằm gọn trong bụng sói hỏ hỏ

142. Chương 141: Ôm Hôn

Lộc Hàm giúp Thế Huân hoàn thành xong công việc thì vội đi nấu cơm trưa. Lúc hai người ăn cơm, lâu lâu Thế Huân lại trộm cười một mình, miệng thiếu điều kéo đến mang tai, trong lòng thích đến chịu không được, Lộc Hàm tốt như vậy mà mình cũng có thể gặp được, thật sự là đảm việc nhà, giỏi việc nước, thượng được giường... Ai, hiện tại cũng còn kém một bước cuối cùng.

Cơm nước xong, hai người ngồi ở trên ghế sa lông xem TV, vẫn là tư thế giống như trước, cánh tay Thế Huân quàng qua bả vai Lộc Hàm, cậu hơi hơi nghiêng thân thể dựa vào người anh, ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn nhau cười hoặc là thảo luận vài câu về tiếu mục TV. Ánh nắng buổi trưa chiếu vào phòng khách, không khí ấm áp mà tốt đẹp.

Trận hỏa hoạn ngày hôm qua làm Lộc Hàm lo lắng hãi hùng, hôm nay vì Thế Huân làm bữa sáng lại dậy thật sớm, hiện tại nhìn TV một lát đã cảm thấy mắt híp lại, đầu nghiêng qua dựa vào vai Thế Huân ngủ mất.

Thế Huân sợ sẽ đánh thức Lộc Hàm, lập tức tắt TV, cương thân thể không dám lộn xộn, nhưng lại nhìn không được nghiêng đầu nhìn gương mặt đang ngủ của cậu, xoay cổ một thời gian dài làm anh đau nhứt khó chịu, nhưng tầm mắt lại không có biện pháp mây may dời đi. Trước kia hai người đồng giường cộng chằm, Thế Huân cũng xem qua bộ dáng đang ngủ của Lộc Hàm, nhưng tâm tình sao có thể so với hiện tại. Dung nhan ôn nhuận hiện tại không những làm anh nhìn hoài không chán, mà chỉ cần đơn giản nhìn như thế cũng đủ khiến lòng anh ấm áp vui vẻ.

Thế Huân không chuyển mắt nhìn chăm chú một lát, tầm mắt liền không tự chủ tập trung ở miệng Lộc Hàm, đôi môi mềm mại khẽ nhếch, bởi vì dính vào một chút nước miếng mà trở nên ướt sũng. Thế Huân đột nhiên cảm giác miệng khô lưỡi khô, muốn đi mút một chút đôi môi ướt sũng kia.

Anh nhìn thấy Lộc Hàm cũng không có dấu hiệu chuyển tỉnh, dùng tay chuyển nhẹ đầu cậu từ bả vai mình sang ghế sofa, rồi mới hơi hơi nghiêng thân, cuối đầu thật cẩn thận hôn lên cánh môi của cậu.

Tuy rằng trong lòng Thế Huân kích động muốn chết, nhưng động tác hôn lại cẩn thận nhẹ nhàng, Thế Huân không muốn lại giống lần sinh nhật trước, bởi vì quá xúc động mà phá đi mối quan hệ thật vất vả mới chấp nối được. Anh hôn lên khóe miệng Lộc Hàm, lại thiếp lên đôi môi cọ xát vài cái, tái vờn đầu lưỡi liếm một liếm, Thế Huân nhắm mắt lại hưởng thụ cảm xúc găng bó tốt đẹp này.

Khi Lộc Hàm mở mắt ra vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của Thế Huân, đuôi mày khóe mắt còn lộ ra ý cười thỏa mãn. Kỳ thật lúc anh di chuyển đầu cậu, Lộc Hàm cũng đã tỉnh lại, nhưng chưa kịp mở mắt, đôi môi Thế Huân đã thiếp đi lên, cẩn thận đụng chạm, chậm rãi ma sát, Lộc Hàm bởi vì sự dịu dàng của Thế Huân mà nội tâm rung động không thôi, cũng có chút không muốn mở mắt, sợ phá hư không khí ấm áp tốt đẹp của hai người, nhưng Thế Huân lại hôn hoài không buông, dù có muốn giả ngủ nữa cũng không được.

“Lộc... Lộc Hàm...” Thế Hân mở mắt ra đang chuẩn bị tiến hành động tác tiếp theo, liền phát hiện ánh mắt trong trẻo không có nửa điểm buồn ngủ của Lộc Hàm, sợ tới mức vội vàng rời khỏi môi cậu.

Lộc Hàm không nói gì, khoe mắt dần dần cong lên mỉm cười.

“Lộc Hàm!” Thế Huân trong lòng mừng như điên, lập tức lần thứ hai hôn lên.

Lần này không chỉ đơn độc một mình anh, Lộc Hàm cũng bắt đầu chậm rãi đáp lại, hai người từ nụ hôn nhẹ nhàng dần biến thành điên cuồng hôn môi, một bàn tay Thế Huân hoàn trụ thắt lưng Lộc Hàm, hai tay của Lộc Hàm thì ôm lấy cổ anh, thân thể hai người thiếp hợp kín kẽ không một khe hở, tựa hồ như muốn đem khát vọng cùng tưởng niệm đối với đối phương đều hòa tan bên trong nụ hôn.

“Ngô... A!” Trong lúc vô tình động tác hai người quá kịch liệt, không cẩn thận đụng phải vết thương trên tay Thế Huân.

“Tay anh!” Lộc Hàm lập tức thoát khỏi nụ hôn của Thế Huân, cầm tay anh cẩn thận coi.

“Không sao không sao, Lộc Hàm...” Thế Huân rút tay về nói không sao, đầu lại chồm qua muốn tiếp tục hôn Lộc Hàm.

“Được rồi được rồi, chờ vết thương hảo cho anh thân đủ. Trước hết cho em xem tay anh đi.” Lộc Hàm bắt đầu đỡ đầu Thế Huân ra, lần thứ hai thật cẩn thận cầm lấy tay anh.

“Đây là do em nói đó, đến lúc đó không được đổi ý!” Thế Huân tựa như tiểu hài tử được cho kẹo, trong lòng quả thực nhạc khai liễu hoa, cũng không tái tùy tiện lộn xộn, ngoan ngoãn để Lộc Hàm coi.

Lộc Hàm vẽ mặt khấn trương nhìn nhìn hơn nửa ngày, sau khi xác nhận chỗ bị thương không có việc gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

143. Chương 142: Cùng Ngủ

“Trên ghế sofa không thoải mái, lên giường ngủ thôi.” Hai người nùng tình mật ý một lát, Thế Huân nhớ tới vừa rồi Lộc Hàm mệt đến ngủ gật trên ghế sofa, đau lòng muốn bảo cậu lên giường ngủ.

“Lên giường!?” Lộc Hàm lảng lảng lặp lại một lần, hai người vừa mới thân xong, hiện tại sẽ đi lên giường!?

“Chỉ là muốn em ngủ thoải mái một chút. Anh có muốn làm gì, cũng phải chờ thương thể tốt lên mới được, đây là chính em lúc này vừa nói mà.” Thế Huân nhìn biểu tình Lộc Hàm liền biết cậu đang suy nghĩ cái gì, cố ý nâng cánh tay bị thương quơ quơ trước mặt Lộc Hàm, nửa đùa nửa thật nói.

Lộc Hàm bị anh đùa cho đỏ mặt, nhưng lại không biết nên phản bác làm sao, chỉ có thể cúi đầu không nói chuyện.

“Đi ngủ đi.” Lộc Hàm lúc này bày ra bộ dáng nhu thuận dễ khi dễ, Thế Huân chỉ hận không thể lập tức nhào qua, nhưng hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên hai người hảo hợp, có một số việc cũng không nên quá nóng vội, dù sao vết thương trên tay cũng không nghiêm trọng, không quá vài ngày là có thể khỏi hẳn, đến lúc đó... hắc hắc... Trong lòng Thế Huân càng nghĩ càng đắc ý, cũng không tái tiếp tục đùa Lộc Hàm, kéo tay cậu theo ghế sofa đứng lên, cùng đi về phòng ngủ.

Hai người vừa mới tiến vào phòng ngủ, Thế Huân liền thức thời chạy nhanh đến giường trải chăn đệm ra.

“Để em phụ.” Lộc Hàm nhìn Thế Huân một tay vội đến vội đi bộ dáng ngốc nghếch, đi đến giường cuối người giúp anh cùng nhau trải.

Trải hảo chăn, Thế Huân bắt đầu cởi quần áo, một bàn tay không tiện, cởi một nút thắt thôi cũng đã lao lực.

“Thật không biết hôm qua anh làm sao tắm rửa một mình được đây!?” Lộc Hàm tự nhiên bước đến bên cạnh Thế Huân giúp anh cởi quần áo, cũng liền thuận miệng nói một câu, chính là sau khi ý thức được câu nói của mình, không đợi Thế Huân mở miệng, cậu ngược lại đổ mặt trước.

“Phiền toái muốn chết, vì đề phòng vết thương dính nước, anh còn phải lấy túi plastic bao lại, hơn nữa một bàn tay tắm rửa cũng không tiện, nhiều chỗ trên người không có với tới. Lộc Hàm bằng không hôm nay em giúp anh tắm rửa nha!?” Nhìn đến bộ dáng đổ mặt của Lộc Hàm, Thế Huân liền lại nổi lên tâm tư trêu đùa. Anh thật sự rất thích nhìn bộ dáng nhu thuận thẹn thùng này của cậu, mặt khác anh cũng là đang tiến hành bước thăm dò, từng chút tiến công, từ hôn môi đến ngủ lại, Lộc Hàm nếu không muốn, anh cũng sẽ không ép sát, Lộc Hàm nếu là đáp lại hoặc là gạt đầu đáp ứng, anh liền lập tức hướng mục tiêu kế tiếp tiến công. Hơn nữa dùng khẩu khí nói giỡn, Lộc Hàm cho dù không muốn cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ nan kham.

“Nhưng mẹ em...” Lộc Hàm thật không có trực tiếp cự tuyệt. Do do dự dự, sợ rằng buổi tối không về nhà mẫu thân sẽ lo lắng.

“Không sao không sao, tắm rửa anh còn ứng phó được. Hiện tại nhanh lên giường ngủ đi.” Thế Huân cũng không trông cậy ngày đầu tiên hai người hảo hợp Lộc Hàm đã có thể lưu lại qua đêm, bất quá cậu chần chờ đã làm anh thật cao hứng, chứng minh cậu thật có tâm tư muốn giúp mình tắm rửa, hơn nữa Thế Huân cũng không nỡ để Lộc Hàm khó xử, lập tức liền dời đề tài.

Hai người cởi quần áo tiến vào ổ chăn, đương nhiên cũng không có cởi sạch, mà còn chừa lại nội y, Lộc Hàm là ngượng ngùng, còn Thế Huân là sợ không chế không được chính mình.

“Lộc Hàm...” Thế Huân hướng Lộc Hàm bên kia xê dịch thân thể, duỗi tay cẩn thận đưa cậu ôm vào trong ngực.

Lộc Hàm cứng người một chút nhưng không có tránh thoát, một lát sau nhẹ nhàng giật giật cánh tay bị thương của Thế Huân, nhưng anh ôm được càng thoải mái.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Thế Huân kích động bất chấp cánh tay bị thương, siết chặt vòng tay ôm lấy Lộc Hàm.

“Ngủ đi.” Lộc Hàm nghiêng đầu sang hướng Thế Huân nhovn miệng cười, an tâm nhắm hai mắt lại.

“Ấn.” Thế Huân nhẹ nhàng ứng thanh, những ngày cô độc khó ngủ cuối cùng cũng qua đi, trong lòng cảm giác kiên định mà ấm áp, rất nhanh liền trầm trầm ngủ.

Hai người lần nữa tỉnh lại đã là hoàng hôn, đây là giấc ngủ ngon nhất mà Thế Huân có được kể từ khi Lộc Hàm rời đi, sau khi tỉnh ngủ thật sự là thần thanh khí sảng, tinh thần tăng gấp trăm lần, bất quá Thế Huân vẫn ôm cậu nằm trên giường thêm một lát, mới cùng nhau rời giường đi làm cơm chiều.

Lộc Hàm vốn nói dối mẫu thân hôm nay đi làm bình thường, sau khi ăn xong cơm chiều đã sớm qua khỏi giờ tan tầm, liền vội vàng cáo biệt Thế Huân chuẩn bị trở về nhà.

Thế Huân tất nhiên luyến tiếc, muốn lái xe đưa hấn về, Lộc Hàm lại lo lắng vết thương trên tay anh, chết sống không cho anh đưa, lấy lý do anh còn tiếp tục dần dần thì ngày mai sẽ không tới. Thế Huân lúc này mới không đòi nữa, nhưng cũng ngàn dò trăm dặn mới chịu để cho cậu rời đi.

144. Chương 143: Giấu Diễm

Liên tục vài ngày kế tiếp hai người đều ở chung, tình cảm nhanh chóng ấm lên. Kỳ thật lúc Thế Huân còn hiểu lầm Lộc Hàm là MB, hai người sinh hoạt chung sống đã rất hảo, chủ yếu là Lộc Hàm làm việc quá tốt khiến Thế Huân muốn lo lắng cũng không được, mỗi ngày đều được hầu hạ đến thư thư phục phục. Hiện giờ bản thân anh cũng đã dung nhập tình cảm vào đó, càng cảm thấy Lộc Hàm đối với mình hảo đến không thể phản đối, trong lòng cảm động rất nhiều, nhưng cũng không thể chỉ là đơn thuần hưởng thụ.

Thế Huân cũng muốn đối tốt với Lộc Hàm, còn Lộc Hàm, cũng liền muốn đối tốt với Thế Huân, hai người giống như đang thi xem ai là người sủng đối phương, tốt với đối phương hơn, cuộc sống gia đình lướt qua ngày càng ngọt ngào, mỗi một ngày dường như là đang sống trong hủ mật.

Vết thương trên tay Thế Huân được Lộc Hàm tỉ mỉ chăm sóc cuối cùng cũng khỏi hẳn, hiện tại toàn bộ cánh tay đã có thể hoạt động tự nhiên. Vì vậy Thế Huân cũng từ đơn giản ôm lấy Lộc Hàm hôn môi, phát triển đến gỡ bỏ mọi chỗ trên cơ thể cậu, hiện tại chỉ còn kém làm đến bước cuối cùng mà thôi, cũng không phải Lộc Hàm không muốn, hai người lúc trước sống chung cơ hồ mỗi ngày đều làm tình, đến lúc này lại nói thẹn thùng không tự nhiên thì thật có vẻ già mồm cái lão. Nguyên nhân chính là do Lộc Hàm vẫn đang giấu diếm chuyện của mình cùng Thế Huân với mẹ, mỗi ngày đều canh đúng giờ tan tầm trở về nhà, hai người buổi tối căn bản không có biện pháp ở cùng chỗ.

Lúc ban ngày Lộc Hàm vừa phải làm cơm vừa phải giúp Thế Huân xử lý chuyện công ty, Thế Huân cũng không nề làm cậu mệt. Huống chi là lần đầu tiên sau khi hai người hòa hảo, Thế Huân không chỉ muốn làm đủ, mà còn muốn cấp cho Lộc Hàm một kỷ niệm khó quên, cho nên buổi tối vẫn là hợp nhất, vừa có thời gian vừa có không khí.

“Lộc Hàm, hôm nay thứ bảy mà con vẫn phải ra ngoài à!?” Sáng sớm thứ bảy, Lộc mẫu nhìn thấy Lộc Hàm đổi giày chuẩn bị rời nhà, đi tới kỳ quái hỏi.

“Dạ. Con... cùng đồng nghiệp có hẹn, mẹ, buổi trưa con không về ăn cơm.” Lộc Hàm chột dạ cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt mẫu thân.

“Đi đường cẩn thận một chút.” Mẫu thân không có nghi ngờ, chỉ quan tâm dặn dò một câu.

“Dạ biết. Mẹ, con đi đây.” Lộc Hàm như đang chạy trốn ra cửa. Hiện tại tình cảm cùng Thế Huân đã ổn định, nhưng ngược lại cậu không biết nên mở miệng nói với mẫu thân như thế nào, mẹ luôn hy vọng mình nhanh chóng kết hôn sinh con, cậu thật sự sợ hãi nhìn thấy bộ dáng thương tâm thất vọng của bà, chuyện này cũng vì vậy mà kéo dài dây dưa mãi.

“Lộc Hàm, sớm an!” Lộc Hàm vừa mới từ mái hiên đi ra, liền bị Thế Huân không biết từ chỗ nào chạy tới ôm vào trong ngực, tiếp theo đó là vang dội một tiếng hôn môi. Từ khi thương thế của Thế Huân lành hẳn, đã bắt đầu mỗi ngày đón đưa Lộc Hàm.

“Đừng làm rộn.” Dù sao cũng là dưới lầu nhà mình, Lộc Hàm sợ bị hàng xóm gặp được, vội vàng tránh khỏi cái ôm của Thế Huân.

“Lộc Hàm, hôm nay giữa trưa ăn cái gì!?” Thế Huân cũng không để ý, sủng nịch tươi cười, giơ cánh tay khoát lên bả vai Lộc Hàm, kéo cậu đi về xe của mình.

“Điểm tâm còn chưa ăn, anh đã muốn ăn cơm trưa! Vết thương của anh hiện tại lành rồi, cũng không cần lo ăn đồ bổ sẽ ảnh hưởng đến việc kéo da non. Giữa trưa liền nấu canh cá trích uống đi, bắt quá con cá lần trước đã không còn tươi, thừa dịp buổi sáng chợ còn cá tươi, chúng ta trước đi mua vài thứ rồi hẳn về nhà.” Tư thế này tuy rằng có chút ái muội nhưng cũng không đến mức. Lộc Hàm không phản đối nữa, để mặc Thế Huân lôi kéo mình. Nhưng mà nếu nhìn từ phía sau sẽ thấy thân thể hai người dán sát vào nhau.

“Hảo. Canh cá trích Lộc Hàm nấu không những ngon tuyệt, hơn nữa đại bổ.” Thế Huân lập tức gật đầu, có thâm ý cười cười.

Hai người đi đến bên cạnh xe, Thế Huân giúp Lộc Hàm mở cửa, lúc cậu xoay người chuẩn bị lên xe, Thế Huân đột nhiên thối lui hôn nhanh lên mặt cậu một cái. Lộc Hàm còn chưa kịp mở miệng răn dạy, Thế Huân cũng đã cười to chạy đi.

Thế Huân từ phía bên kia leo lên xe, tâm tình sung sướng lái xe rời đi.

Chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, hai người hoàn toàn không chú ý tới, Lộc mẫu vẫn đang đứng ở ban công nhũn mỳ nhìn xuống.

145. Chương 144: Bộc Quang

“Lộc Hàm, em cứ chọn đi, anh trả tiền là được.”

“Lộc Hàm, cái này nặng lắm, để anh để anh...”

Hai người cùng nhau ra chợ mua đồ, Thế Huân không hề giống lúc trước tựa như thiếu gia đứng nhàn rỗi bên cạnh. Hiện tại hoàn toàn đúng tiêu chuẩn hảo hảo công 24 giờ, Lộc Hàm chỉ phụ trách chọn hàng là được, trả tiền cùng xách đồ tự nhiên sẽ có Thế Huân đến làm. (thằng Móm chính thức làm thê nô =))) cơ mà ta thx hổ hổ)

Đối với việc lúc trước Lộc Hàm không dùng một văn tiền nào của mình, trong lòng Thế Huân vẫn luôn trăn trở. Nhưng y=anh biết nếu hiện tại có tiếp tục đưa tiền cho Lộc Hàm cậu cũng sẽ không lấy, hơn nữa Thế Huân cũng không muốn vì chuyện trước kia lại làm tổn thương hòa khí của hai người, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể nhân thời điểm hai người cùng đi mua đồ mà giành trả tiền.

“Lộc Hàm...” Hai người mua xong đồ mới vừa bước vào cửa nhà, Thế Huân liền tiện tay đem cửa đóng lại, đem Lộc Hàm đặt lên vách tường, đầu ghé xuống hôn lên môi cậu. Anh cũng không có nhẫn nại khiêu khích, mà trực tiếp đem đầu lưỡi đỉnh nhập vào trong miệng Lộc Hàm đầu đá lung tung, trở mình liếm dục.

“Ngô...” Dù sao cũng đã vào cửa, Lộc Hàm không lo bị người khác nhìn thấy, mềm nhũn thân mình ngoan ngoãn tiến sát vào lòng ngực Thế Huân, mặc anh hôn đủ.

Lộc Hàm mềm mại nhu thuận làm động tác Thế Huân được một tác lại muốn tiến một thước, miệng một giây cũng không rời đi đôi môi, thứ nguyên bản đang cầm trên tay tùy tiện ném sang một bên, bàn tay làm càn sờ mó bên trong quần áo của Lộc Hàm, đầu tiên là cách áo sơmi cao thấp sờ loạn một mạch, sau đó anh cảm thấy chưa đủ, liền dứt khoát đem vạt áo rút ra khỏi quần, bàn tay trực tiếp xoa lấy da thịt bóng loáng ẩm áp của cậu.

“A...” Khi bàn tay hơi hơi thô ráp lướt qua thân thể, Lộc Hàm nổi lên một trận run rẩy, một tiếng ngâm khê theo găng bó dây dưa của hai người tràn ra.

Thế Huân lập tức cảm giác bụng mình tập trung một cổ liệt hỏa, liền dùng sức đem Lộc Hàm ép lên vách tường, khổ gian khó nhịn cọ xát trứ.

Đang lúc hai người dục hỏa không thể vãn hồi, di động Thế Huân đột nhiên sát phong cảnh vang lên.

“Ngô ngô...” Lộc Hàm chống đẩy Thế Huân vẫn đang không chịu buông mình ra, ý bảo anh nhanh lên nghe điện thoại.

“Là thư ký gọi tới, nếu không phải chuyện gì quan trọng liên quan đến vận mệnh công ty, anh nhất định sẽ cho cô ta nghỉ việc.” Thế Huân không tình nguyện thả lỏng tay, cầm lấy điện thoại oán giận nói.

“Nhanh nghe máy đi, em đi làm điểm tâm.” Lộc Hàm bất đắc dĩ cười, cầm lên máy thứ Thế Huân lúc này ném lên sàn nhà, đi vào phòng bếp chuẩn bị làm đồ ăn sáng.

“Lộc Hàm chờ một chút.” Thế Huân vội vàng nắm cánh tay kéo Lộc Hàm lại hôn lên miệng cậu một cái đặc biệt vang dội, mới lưu luyến buông tay đón nghe điện thoại.

Thế Huân nghe xong điện thoại cũng đi vào nhà bếp, theo sau Lộc Hàm đang nấu ăn quán tới quán lui, Lộc Hàm bị nháo không có biện pháp làm việc, nói Thế Huân vài câu, anh liền ngoan ngoãn nghe lời đứng qua một bên, nhưng vẫn là thủ ở bên cạnh cậu không chịu rời đi.

Hai người ăn xong điểm tâm, Thế Huân hiện tại thật sự làm theo những gì đã nói với Lộc Hàm lúc trước, cậu nấu cơm anh rửa chén. Đứng lên thu dọn bàn ăn còn nhanh hơn so với Lộc Hàm.

Kỳ thật Thế Huân có phần tâm ý kia đã làm Lộc Hàm rất cảm động, nhưng để cậu làm vẫn tốt hơn, dù sao Thế Huân đối với việc nhà thật sự không am hiểu, chỉ có thể ở bên cạnh hỗ trợ. Bất quá hai người ở nhà bếp cười cười nói nói cùng nhau làm việc, loại không khí ấm áp tốt đẹp này thật làm lòng người đặc biệt thoải mái, đã trải qua trắc trở phía trước, hai người hiện tại thật sự giống như lão phu lão thê đã trải qua mưa gió, cuộc sống tuy rằng bình bình đạm đạm, nhưng có thể dài lâu dài lâu ở cùng một chỗ.

Lúc hai người đang ở nhà bếp dọn dẹp, trong phòng khách vang lên tiếng chuông cửa.

“Dọn dẹp vậy là được rồi, còn lại cứ để em làm. Anh ra mở cửa đi.” Lộc Hàm tiếp tục thu dọn, ý bảo Thế Huân đi mở cửa.

Thế Huân nhìn nhìn thấy đã không còn việc gì nặng, lau khô tay đi đến phòng khách mở cửa.

“Ngô tổng.” Thế Huân mở cửa, người đến là là thư ký của anh. Lúc này nhận được cuộc gọi của cô là vì có một phần văn kiện cần có chữ ký của anh mới được, Thế Huân liền bảo cô đưa đến nhà. Thật ra tâm Thế Huân vẫn luôn ái nấy vì chuyện trước kia đã dẫu quan hệ của mình và Lộc Hàm với những người trong Ngô thị, hiện tại hận không thể đem quan hệ của cả hai đi công khai, cho nên khi biết thư ký sẽ đến, Thế Huân cũng không có báo trước với Lộc Hàm.

“Được, vào đi.” Thế Huân gật đầu, nghiêng người để thư ký vào nhà.

“Thế Huân...” Lộc Hàm thu thập xong từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy thư ký đứng ở phòng khách thì ngay ngắn cả người.

“Lộc Hàm!” Thư ký thoát nhìn còn giật mình hơn so với cậu. Kỳ thật nhân viên ở Ngô thị có hơn một ngàn người, Lộc Hàm lúc trước cũng chỉ là một nhân viên bình thường, nguyên bản thư ký không có khả năng nhận ra cậu. Nhưng Thế Huân đã từng kêu cô điều tra tư liệu của cậu cho nên lúc Lộc Hàm mới từ phòng bếp đi ra thư ký liền lập tức kêu tên cậu.

146. Chương 145: Tín Nhiệm

Thư ký làm việc bên cạnh Thế Huân đã nhiều năm, đương nhiên cũng biết tính hướng của anh, đối với chuyện anh cùng Quan Lâm chia tay cũng biết nhất thanh nhị sở. Sau khi Quan Lâm cùng Thế Huân chia tay, bên người Thế Huân không có xuất hiện thêm người khác, tuy rằng cô từng có chút nghi vấn về chuyện anh điều tra tư liệu của Lộc Hàm, nhưng sau đó lại nghĩ có lẽ anh chỉ là muốn giải oan cho Lộc Hàm, thư ký có hoài nghi cỡ nào thì cũng không nghĩ đến trường hợp Thế Huân và Lộc Hàm là cùng một chỗ, dù sao một người là tổng giám đốc cao cao tại thượng, một người là nhân viên bình thường không chút nổi bật, hơn nữa hai người ở công ty cũng chưa từng xuất hiện cùng nhau.

Nhưng mà... vừa rồi Lộc Hàm gọi một tiếng “Thế Huân”, không phải “Ngô tổng” đi!? Nhưng làm gì mới sáng sớm đã đến nhà Thế Huân, chẳng lẽ tối hôm qua căn bản không có đi? Chẳng lẽ hai người đã sớm ở chung!? Chẳng lẽ ở công ty tỏ ra không quen biết là để che mắt mọi người!? Lộc Hàm tại sao lại từ chức ở Ngô thị! ? Là Thế Huân muốn kim ốc tàng kiều! ? Nhưng một thời gian trước tâm trạng Thế Huân cực kỳ không tốt, thậm chí còn kém hơn so với đoạn thời gian chia tay cùng Quan Lâm, tâm tình Thế Huân không tốt liệu cùng Lộc Hàm có quan hệ không! ? Cấp trên siêu cấp đẹp trai nhiều tiền cùng cấp dưới vô cùng bình thường đến tột cùng là đã xảy ra những chuyện gì... (cô này nhiều chuyện thấy ghê, là hủ sao?)

Máu nhiều chuyện của thư ký sôi trào, nhưng lấy kinh nghiệm nhiều năm công tác của cô, cho dù trong lòng đã kích động giống như có cả ngàn con ngựa chạy qua, ở ngoài mặt cũng tuyệt đối không biểu hiện ra tí tí kinh ngạc cùng hiếu kỳ nào đối với đời sống cá nhân của cấp trên, cho nên thư ký rất nhanh từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt bình tĩnh đem ánh mắt dời khỏi người Lộc Hàm.

“Ngô tổng, đây là văn kiện cần chữ ký của anh.” Thư ký cung kính đem văn kiện đưa cho Thế Huân, không hề chớp mắt như thể trong nhà hoàn toàn không có người tên Lộc Hàm này.

“Tôi xem một chút, cô ngồi đó đợi một lát đi.” Thế Huân tiếp nhận văn kiện, chỉ chỉ sofa ý bảo thư ký ngồi xuống.

“Dạ được.” Thư ký lễ phép ngồi xuống ghế, biểu tình nghiêm túc, lưng dựng thẳng tắp.

“Lộc Hàm, lại đây ngồi.” Thế Huân quay đầu nhìn đến Lộc Hàm còn đang đứng ngây người, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình, cười hướng hân vẫy tay.

Lộc Hàm... Khẩu khí Thế Huân tràn đầy sùng nịch khẽ gọi một tiếng, làm sự bình tĩnh đang cố gắng duy trì của thư ký lại chấn động một trận.

“Em đi pha trà cho hai người.” Lộc Hàm không ngồi vào bên cạnh Thế Huân, mà đi đến bàn cuối người xuống lấy bình trà chuẩn bị đem đi pha.

“Không cần vội, dù sao cô ấy cũng ngồi một lúc rồi đi. Ngồi xuống đây xem văn kiện giúp anh.” Thế Huân bắt lấy cánh tay Lộc Hàm, dùng chút lực kéo hẳn ngồi xuống cạnh mình. Sau đó đem văn kiện đang cầm trên tay đưa cho Lộc Hàm, cánh tay theo thói quen choàng hờ qua bờ vai cậu.

“Không vội không vội, tôi ngồi đợi là được.” Thư ký vội vàng mỉm cười phụ họa Thế Huân.

Lộc Hàm cũng không thể lại đứng lên, đành ngồi ở bên cạnh Thế Huân, cúi đầu bắt đầu thật sự xem xét văn kiện trong tay.

Thế Huân cũng không cùng Lộc Hàm xem văn kiện, mà là mỉm cười mắt nhắm nhắm nhìn một bên sườn mặt của cậu, thật giống như trên mặt cậu có nở hoa, nhìn cực chuyên chú lại vui vẻ.

Thư ký tiếp tục trưng ra biểu tình bình tĩnh, nhưng trong lòng nhin không được oán giận, Ngô tổng ngài có thể thu lại ánh mắt say đắm đó được không, chờ tôi, một ngoại nhân đi rồi hãy nhìn cũng được mà.

“Em không thấy có vấn đề gì.” Lộc Hàm nhìn xong ngẩng đầu lên, đem văn kiện trả lại cho Thế Huân.

“Ừm.” Thế Huân gật đầu, cầm lấy bút ký tên, thuận tay đem văn kiện đưa cho thư ký ngồi ở ghế đối diện.

“A! ?” Thư ký vô pháp duy trì vẻ mặt bình tĩnh, giật mình há to miệng.

Đây chính là hợp đồng đáng giá tiền triệu của Ngô thị a, chỉ vì Lộc Hàm nói không thành vấn đề, Thế Huân liền không thèm nhìn một cái đã ký tên!

Trong mắt cô, Thế Huân không phải là người xử sự theo cảm tính, tuyệt đối công ra công, tư ra tư. Trước kia khi cùng Quan Lâm kết giao, Thế Huân sủng Quan Lâm đau Quan Lâm, Quan Lâm muốn mua thứ gì anh tuyệt đối không chút nhíu mày. Nhưng dù Thế Huân có cưng chiều đến vậy cũng không cho hẳn xen vào chuyện của công ty. Thư ký còn nhớ rõ có một đoạn thời gian Quan Lâm ở nhà buồn chán muốn đến công ty làm việc, nhưng vô luận là làm nũng ra sao thì cũng không được Thế Huân đáp ứng. Thư ký biết Quan Lâm là một thiếu gia nhà giàu, cơ dâng tận miệng cái gì cũng không biết làm, nhưng Thế Huân an bài cho hẳn một chức vụ an nhàn ở công ty cũng tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần làm tiểu tình nhân vui vẻ là được. Nhưng Thế Huân chính là người có năng lực thì tuyển dụng, không có năng lực thì dù cho người là ai cũng không được.

Vừa rồi khi Thế Huân đưa văn kiện cho Lộc Hàm, thư ký cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao lúc trước khi điều tra năng lực làm việc của cậu đích xác không tồi, Thế Huân để cho cậu góp chút ý kiến coi như bình thường. Nhưng hành động trực tiếp ký tên của Thế Huân làm cô giật mình, Thế Huân không chỉ là khẳng định năng lực làm việc của Lộc Hàm, hơn nữa hoàn toàn không chút hoài nghi, tính nhiệm 100%.

“Xảy ra chuyện gì!?” Thế Huân nhìn thấy thư ký chậm chạp không tiếp nhận văn kiện, bất mãn nhíu nhíu mày.

“Không có việc gì không có việc gì.” Bí sự khoát tay, nhanh chóng tiếp nhận văn kiện. Dù sao công ty cũng là của Thế Huân, anh tin tưởng Lộc Hàm nên khẳng định không thành vấn đề.

147. Chương 146: Lưu Lại

“Khụ khụ!” Sau khi thư ký tiếp nhận văn kiện, Thế Huân đột nhiên nhìn cô mặc danh kỳ diệu ho khan hai tiếng.

“Ngô tổng, nếu không còn chuyện gì tôi xin đi trước.” Thư ký hiểu ý, lập tức từ ghế sofa đứng dậy cáo từ.

“Ừm.” Thế Huân vừa lòng gật đầu, đứng dậy chuẩn bị tiễn cô.

“Thư ký Lý, xin chờ một chút.” Lộc Hàm cũng đứng lên, đột nhiên mở miệng gọi thư ký.

“Lộc... tiên sinh, có chuyện gì sao!?” Thư ký do dự một lúc mới mở miệng, vấn đề xưng hô với Lộc Hàm làm cô có chút khó xử, trước kia cậu là nhân viên Ngô thị nên gọi sao cũng được, nhưng mà hiện tại cậu cùng Thế Huân có mối quan hệ ái muội, thư ký vô luận thế nào cũng muốn khách khí một chút.

“Mong cô có thể không nói ra chuyện đã gặp tôi ở đây được không.” Biết rõ tốc độ phát tán tin tức ở công ty, Lộc Hàm lễ phép dặn dò thư ký một tiếng.

“Ngô tổng... cái này...” Thư ký cẩn thận nhìn Thế Huân đột nhiên thay đổi sắc mặt, chờ đợi ý kiến của anh.

“Lộc Hàm nói sao thì cô liền làm như vậy đi.” Thế Huân có lệ nói với thư ký một câu, vẻ mặt khấn trương nhìn chăm chú một bên mặt của Lộc Hàm.

“Lộc tiên sinh xin yên tâm, tôi nhất định kín miệng. Vậy Ngô tổng Lộc tiên sinh, tôi đi trước.” Thư ký hơi gật đầu, lập tức liền cáo từ lỵ khai.

“Lộc Hàm, thực xin lỗi thực xin lỗi...” Thư ký vừa ra khỏi cửa, Thế Huân liền lập tức đem Lộc Hàm kéo vào trong ngực liên tục xin lỗi.

“Xảy ra chuyện gì!?” Lộc Hàm bị lời xin lỗi của anh làm ờ mịt.

“Trước kia đều là tại anh không đúng, không nên giấu diếm quan hệ của chúng ta, không nên mỗi lần đều bắt em xuống xe ở lân cận công ty, không nên ở công ty đối với em làm như không thấy...” Thế Huân vội vàng giải thích. Mới vừa rồi khi nghe Lộc Hàm nói với thư ký không nên tiết lộ quan hệ hai người, trong lòng Thế Huân đặc biệt khó chịu, cảm thấy cậu nhất định là còn để ý lỗi lầm lúc trước của mình nên mới nói như vậy.

“Cái này không liên quan. Chỉ là em cảm thấy nếu trở lại Ngô thị làm việc, bị đồng sự biết quan hệ của chúng ta, bọn họ dĩ nhiên không dám đến hỏi anh, lúc đó ai cũng chạy đến chỗ em hỏi thì phiền phức lắm.” Lộc Hàm cong lên khóe mắt, hướng Thế Huân cười giải thích.

“Lộc Hàm, em quyết định... quay về Ngô thị ! ?” Hai mắt Thế Huân mở lớn chờ mong nhìn Lộc Hàm.

“Ừm... ngô...” Lộc Hàm mới vừa gật đầu một cái, liền bị Thế Huân nhào tới ngăn chặn miệng.

Hôn môi, mút vào, dây dưa... Điểm tâm lúc này còn chưa tiêu hóa, nhiệt tình đã mạnh mẽ dâng lên. Thế Huân ôm Lộc Hàm hướng ghế sofa đi tới, cậu nhìn không thấy phía sau, dứt khoát nhắm mắt để Thế Huân tùy ý hôn môi, cũng đem tinh thần cùng thể xác chính mình toàn bộ giao vào tay vị vua Thế Huân này.

Tuy rằng hai người vừa ôm vừa đi tư thế thực không tự nhiên, nhưng Thế Huân lướt tiếc rồi đi môi Lộc Hàm dù chỉ là một lát, hai đôi môi kề sát trần trọc, tái đem đầu lưỡi đỉnh nhập vào khoang miệng Lộc Hàm, liếm lộng mọi chỗ, rồi mới lại triển lấy đầu lưỡi mút trứ, nước miếng vô pháp nuốt xuống theo khóe miệng chảy ra, Thế Huân cũng không lau đi, chỉ cảm thấy thân như vậy còn chưa đủ, hôn làm sao cũng không thỏa mãn được.

Hai người một đường lui đến bên cạnh sofa, Thế Huân áp đảo Lộc Hàm xuống ghế. Hai người thân cao đều trên dưới 1m8, sofa lại thấp, Thế Huân sợ Lộc Hàm lúc ngã xuống lưng sẽ đau, liền cẩn thận lấy tay ôm lấy lưng cậu, từng chút từng chút nằm xuống.

Sofa mềm mại không chịu nổi sức nặng của cả hai người, Thế Huân nằm trên người Lộc Hàm, cậu cơ hồ đã hoàn toàn rơi vào trong sofa. Hai người vẫn như trước tham lam hôn môi.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Qua một thời gian dài hôn nhau làm Lộc Hàm không thở nổi, hai bên má ngẹn đến đỏ bừng, Thế Huân không cam lòng buông cậu ra, nhưng đôi môi vẫn như cũ ở trên mặt Lộc Hàm quyến luyến cọ xát tư ma.

“Thế Huân...” Lộc Hàm cúi đầu gọi một tiếng, song chuông bò lên cổ Thế Huân.

“Lộc Hàm, đêm nay... lưu lại được không!?” Thế Huân ở trên trán Lộc Hàm đặt xuống một nụ hôn, ngắt đầu thật cẩn thận hỏi.

Lộc Hàm vẫn chưa trả lời ngay, chính là lẳng lặng đích nhìn Thế Huân. Tâm Thế Huân có lập tức khẩn trương, ngay cả vòng tay ôm lấy Lộc Hàm đều bắt đầu trở nên buộc chặt.

“Được.” Lộc Hàm giơ lên khoe miệng, ý cười dịu dàng lấp kín gương mặt.

“Lộc Hàm!” Thế Huân trong lòng mừng như điên, lại cúi đầu một lần nữa hôn lấy cậu.

Ta lại cắt nữa rồi :)))) vì ta fai hoàn thành xong mấy cái kiểm toán nên chỉ edit đc đến đây thôi :(((mấy nàng thông cảm cho ta nhá :(((

À mà ta nói trc Hàm Hàm chịu lưu lại thì mấy nàng hiểu chuyện gì sắp xra rồi nhá =]]]] nên mấy nàng chuẩn bị bình oxy, khăn giấy, thau chén để hứng máu đi nha :)))) ta hứa chap sau xôi thịt đầy đủ luôn hứy hứy

Nhớ vote vs cmt cho ta có tinh thần edit tiếp nha ... bye bye

148. Chương 147: Lần Đầu Tiên

Thế Huân lúc này lại không có thân lâu, chủ yếu là sợ chính mình sẽ nhịn không được mà trực tiếp muốn Lộc Hàm ngay tại sở pha. Anh muốn “Lần đầu tiên” của hai người sau khi hòa hợp có thể lưu lại cho Lộc Hàm một kỷ niệm đẹp, hiện tại nếu Lộc Hàm đã đáp ứng lưu lại, Thế Huân cũng sẽ không nóng lòng nhất thời .

Hôn môi chấm dứt, Thế Huân lại ôm Lộc Hàm ở trên ghế làm chuyện không đứng đắn một lúc, mới kéo cậu cùng nhau đứng dậy.

Tiếp theo cũng giống như những ngày trước, hai người cùng nhau vào phòng sách xử lý chuyện công ty, Lộc Hàm vẫn như trước giúp Thế Huân thao tác máy tính. Kỳ thật vết thương của Thế Huân đã lành có thể tự làm việc một mình, chẳng qua anh muốn nhân cơ hội này để Lộc Hàm tiếp xúc với vài nghiệp vụ trọng yếu của Ngô thị. Khi Lộc Hàm trở lại Ngô thị, Thế Huân chắc chắn sẽ không để cậu tiếp tục làm một nhân viên bình thường. Cái này cùng tình cảm hai người không quan hệ, anh là cảm thấy với năng lực của Lộc Hàm, chỉ làm một nhân viên bình thường thì quả là nhân tài không được trọng dụng.

Bình thường hai người còn có thể cùng nhau đàm luận công việc, nhưng hôm nay Lộc Hàm đáp ứng lưu lại, Thế Huân thật giống như thiếu niên sắp trải qua “Lần đầu tiên” của mình, khẩn trương lại chờ mong, hưng phấn lại kích động, căn bản không thể an tâm công tác. Lúc Lộc Hàm thao tác máy tính, Thế Huân liền đứng bên cạnh chuyên chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cậu ngây ngô cười.

Lộc Hàm nhìn thấy anh cao hứng như vậy, cũng không nỡ phá hủy hứng trí của anh, chỉ có thể thừa dịp Thế Huân đi toilet mà gọi điện thoại ầu thân, nói dối là đêm nay ở chơi nhà đồng nghiệp không có về nhà.

Thế Huân cảm giác ngày hôm nay trôi qua đặc biệt thong thả, thật vất vả mới đợi được hai người ăn xong cơm chiều, vội vàng thu thập nhà bếp, sau đó liền trăm phương nghìn kế hống Lộc Hàm quay về phòng ngủ.

Kỳ thật Thế Huân biểu hiện rõ ràng như vậy, Lộc Hàm sao lại không đoán ra tâm tư của anh, bất quá đã quyết định lưu lại, cũng thiết tình nghĩ muốn cùng Thế Huân một chỗ, Lộc Hàm cũng liền đặc biệt nhu thuận cái gì cũng chiều theo Thế Huân.

Hai người trở lại phòng ngủ, Thế Huân vốn định cùng Lộc Hàm tắm chung, nhưng dù sao hôm nay anh cũng đã nhịn nguyên một ngày, nghĩ tới thân thể trắng nõn trần trụi của Lộc Hàm, Thế Huân liền cảm thấy khí huyết dâng trào, nếu cậu thực trần truồng đứng trước mặt anh, Thế Huân khẳng định mình sẽ lập tức phác đi lên. Đứng làm trong phòng tắm chắc chắn rất mệt, Thế Huân chính mình không thành vấn đề, nhưng ngược lại không nỡ làm Lộc Hàm vất vả. Nói sao thì đêm nay anh cũng sẽ không làm một hai lần rồi bỏ qua, như vậy thì càng hao tổn thể lực của cậu.

Thế Huân để Lộc Hàm tắm trước, chờ khi anh tắm xong từ nhà tắm đi ra, Lộc Hàm đang gập chân ngồi trên giường đọc sách, thân thể đơn bạc co thành một đoàn.

“Lộc Hàm...” Thế Huân đi đến bên giường ngồi xuống, duỗi dài cánh tay đem cả người Lộc Hàm vòng vào trong ngực.

“Àn.” Trong ngực Thế Huân thực ấm, Lộc Hàm đưa tay để quyển sách qua một bên, xê dịch thân thể dựa vào chặt hơn chút nữa.

Thế Huân cúi đầu hôn lên một bên má của Lộc Hàm, đôi môi ở trên da thịt bóng loáng non mềm quyến luyến cọ xát.

“Lộc Hàm, xoay đầu lại.” Môi Thế Huân dao động đến bên tai Lộc Hàm, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai mềm mại.

“Ngửa...” Cảm giác tê dại làm Lộc Hàm thấp cười ra tiếng, mới vừa nghe lời quay đầu, liền bị Thế Huân hôn lên môi.

Đầu lưỡi anh cạy mở hàm răng của cậu, thực thuận lợi tham nhập vào khoang miệng đối phương, cuốn lấy đầu lưỡi, mút vào, chơi đùa, hơi thở hai người dây dưa cùng một chỗ, không khí trong phòng ngủ nhất thời trở nên vô cùng ái muội.

Mùi hương sữa tắm trên người Lộc Hàm quanh quẩn trước mũi Thế Huân, làm anh càng hăm sâu cùng say mê, buông lỏng cánh tay một chút để Lộc Hàm xoay người, hai người mặt đối mặt ôm cùng một chỗ, Lộc Hàm hai tay hoàn trụ cái cổ Thế Huân, hai tay Thế Huân lại ôm lấy thắt lưng anh, hai người gấn bó giao triền, thân thể thiếp hợp không có một khe hở.

Thế Huân ôm Lộc Hàm chậm rãi ngã xuống giường. Hai người hô hấp đều đã trở nên hỗn loạn, anh cũng không dám tái áp Lộc Hàm, chấm dứt hôn môi liền hơi hơi nâng lên thân thể, chừa cho cậu một chút không gian để thở dốc.

Lộc Hàm lúc rời nhà không có đem theo quần áo, hôm nay lại là đột nhiên quyết định lưu lại. Tắm rửa xong cũng không có đồ thay, Thế Huân đành lấy quần áo của mình cho cậu mặc. Anh cố ý không chọn đồ ngủ rời, mà đưa cho Lộc Hàm một cái áo choàng ngủ bằng tơ tằm. Lộc Hàm vốn nhỏ hơn Thế Huân một vòng, áo ngủ rộng thùng thình lại càng tôn lên dáng người thon gầy của cậu, lại chỉ ở bên hông thắt một nút thắt. Vừa rồi Lộc Hàm một mình co chân ngồi trên giường nên không có gì, hiện tại cùng Thế Huân vừa kéo vừa ôm lại hôn môi, còn bị áp ngã xuống giường, nút thắt bên hông sớm bởi vì sức ép mà lơi ra, tơ tằm mềm mại thuận theo làn da bóng loáng mà tản ra hai bên thân thể.

“Lộc Hàm...” Thế Huân cúi đầu nhìn người gần như trần trụi dưới thân, hô hấp nhảy mắt trở nên ồ ồ.

rồi lại tới nữa rồi :))))

149. Chương 148: Động Tình [h]

“Thế... Thế Huân... đừng nhìn ...” Tuy rằng đêm nay Lộc Hàm đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng bị ánh mắt nóng bỏng của Thế Huân chăm chú nhìn, trên người liền giống như bị bốc cháy, hai má đỏ đến lợi hại, khó gian cũng nhanh chóng có phản ứng, dương vật ở ngay trước mặt Thế Huân không chút xấu hổ mà cương lên. Cậu không nhìn được nữa, vội vội vàng vàng muốn lấy tay che đi thứ đã muốn cứng rắn hoàn toàn.

“Chúng ta công bằng một chút, Lộc Hàm cũng nhìn của anh đi.” Thế Huân cười hì hì đứng dậy, thuận thực đem chính mình cởi sạch, thân thể trần trụi tinh trắng trình hiện trước mắt Lộc Hàm, dương vật nơi khó gian cũng đã sớm vươn cao đứng thẳng. (che mặt)

Mặt Lộc Hàm càng đỏ hơn, thậm chí ngay cả thân mình trắng nõn cũng nổi lên một tầng hồng sắc, nghĩ muốn nhắm mắt lại, nhưng lại thầm nghĩ hai người trong lúc đó đã làm tình không biết bao nhiêu lần, bây giờ còn làm bộ thẹn thùng thì thật già mồm cãi láo, nhưng nếu không nhắm mắt lại, trụ thịt tử hồng sắc kia trên người Thế Huân cứ ở trước mắt lúc ẩn lúc hiện, chọc đến Lộc Hàm toàn thân khô nóng khó nhin. Dù sao lúc trước hai người ở chung thân thể vô cùng hòa hợp, hiện tại tình cảm lại hoàn toàn người tình ta nguyện, lửa nóng tình cảm mãnh liệt nháy mắt liền nhen nhóm.

“Lộc Hàm...” Lúc này hai người điều tương đối trần trụi, Thế Huân sao còn nhin được, lần thứ hai cúi xuống đè Lộc Hàm dưới thân, hôn lên đôi môi cậu.

Hai người da thịt nóng bỏng kề sát cùng một chỗ, dương vật đồng dạng cứng rắn như có như không ma xát lẫn nhau.

“Lộc Hàm Lộc Hàm, anh muốn thân với em...” Thế Huân rời đi môi Lộc Hàm, chậm rãi hôn xuống phía dưới, đầu lưỡi lướt qua hầu kết nhô ra, liếm vào cảnh oa hãm sâu, ngậm lấy đầu vú trắng đứng... Anh rất khát vọng Lộc Hàm, từ thân thể đến tâm hồn đều khát vọng.

Thế Huân biết với tính tình có phần yếu đuối của Lộc Hàm, bị chính mình làm tổn thương sâu sắc như vậy, lấy dũng khí lần thứ hai chấp nhận tình cảm thật không dễ dàng. Đã trải qua một lần thống khổ mất đi, anh cũng không phải không hiểu phải biết quý trọng, bình thường nếu hôn lâu một chút, Thế Huân sẽ động tình muốn nhiều hơn nữa, nhưng anh cũng ráng nhin cho đến tận khi Lộc Hàm gật đầu đáp ứng.

Khi Thế Huân hôn đến bụng Lộc Hàm, cố ý phóng hoành tốc độ không hề tiếp tục hôn xuống phía dưới, vươn đầu lưỡi ở phần bụng của cậu qua lại liếm lộng.

“Thế Huân... Thế Huân...” Cảnh tượng hoan ái vui sướng ngày xưa hoàn toàn bị Thế Huân câu ra, lại bị đầu lưỡi ẩm nhuyễn lướt qua bụng, ẩm ướt lại ngứa, tương phản với dương vật không được an ủi tưởng đau khó chịu, Lộc Hàm khát cầu kêu lên tên của Thế Huân.

Bên tai vang lên âm thanh trầm thấp khàn khàn khẽ gọi, làm Thế Huân động tâm, đột nhiên nhớ tới lúc trước khi đem Lộc Hàm đuổi ra khỏi nhà, chính mình đã nói những lời thật vô liêm sỉ. Khi đó anh nói cậu ở trên giường là dâm loạn không thể tưởng tượng, còn chủ động câu dẫn mình. Hiện tại nhớ lại, Thế Huân biết lúc ấy là do mình chủ quan hiểu lầm Lộc Hàm là MB nên mới suy nghĩ như vậy, cẩn thận nghĩ lại một chút, đừng nói là câu dẫn, Lộc Hàm trên giường ngay cả bày ra một bộ dáng kích tình cũng không có, đại đa số thời gian đều chỉ biết một lần rồi lại một lần khẽ gọi tên mình. Thế Huân lúc ấy không lưu tâm, hiện tại mới hiểu được một tiếng gọi thanh mảnh kia chứa đựng bao nhiêu tình cảm yêu thương cùng khát vọng mà cậu dành cho anh.

Tâm tư Thế Huân đau đớn tựa như bị kim đâm, xót xa cho Lộc Hàm đã từng vì mình mà trả giá, thống hận chính mình đã từng tạo thành thương tổn cho cậu.

“Lộc Hàm ngoan, lập tức liền khiến em thoải mái.” Thế Huân không đành lòng tái đùa Lộc Hàm, ôn nhu dỗ dành một câu, liền cúi đầu, đem trụ thịt cứng rắn hãm vào trong miệng.

“A... Thế Huân...” Đột nhiên bị khoang miệng ẩm áp bao vây, thân thể Lộc Hàm run lên kêu loạn một cái.

Thế Huân dùng miệng vòng trụ dương vật Lộc Hàm, từ trên xuống dưới đích phun ra nuốt vào, trong chốc lát bên tai vang lên tiếng thở dốc ngày càng dồn dập của cậu, mà dương vật hãm ở trong miệng cũng tựa hồ càng trưởng to hơn, miệng còn dần dần nếm được mùi vị tanh mặn.

Thế Huân ngẩng đầu, nhìn đến thịt trụ phần hồng dĩnh đầy nước miếng của chính mình, trên thân trắng tấp ướt sũng, còn có gân xanh hơi hơi nổi lên, quy đầu mướt mà phình to, lỗ nhỏ trên đỉnh không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt.

Thế Huân cúi đầu đem chất nhầy chảy ra liếm vào trong miệng, tái vươn đầu lưỡi trạc lộng qua lại lỗ nhỏ, một lượng lớn chất lỏng lại chảy ra, Thế Huân tham lam liếm mút, chỉ trong chốc lát, trong miệng Thế Huân toàn bộ đều là hương vị của Lộc Hàm.

ăn tối duy mấy nàng thân ẽu của ta =))))))

150. Chương 149: Cảm Động [h]

“A a... Thế Huân Thế Huân...” Đầu lưỡi không ngừng trác lộng cùng liếm hút, lúc này chất nhầy trong suốt chảy ra từ lỗ nhỏ đã hòa trộn một chút tinh dịch màu trắng ngà, toàn bộ quy đầu bị Thế Huân mút đến tê dại ngứa ngáy, tất cả khoái cảm đều tập trung vào dương vật. Cổ họng Lộc Hàm đã có chút ách tắc, thân thể chịu không nổi run rẩy, gần như sắp tới thời điểm bất tỉnh.

“Lộc Hàm ngoan, đừng cố nén, khó chịu liền bắn ra đi.” Thế Huân không nỡ làm Lộc Hàm khó chịu, không dùng đầu lưỡi đùa giỡn quy đầu nữa, lại sợ rằng cậu ngại ngừng sẽ không dám bắn tinh vào miệng mình, ngẩng đầu cố ý dặn dò một câu. Rồi mới cuối đầu lần thứ hai đem dương vật hàm vào trong miệng phun ra nuốt vào. Để làm cho Lộc Hàm càng thoải mái thêm, còn cố ý tăng nhanh tốc độ, nhưng cũng thật cẩn thận không để cho răng nanh làm tổn thương dương vật.

“Thế Huân... không cần...” Đây là “Lần đầu tiên” sau khi hai người hảo hợp, Lộc Hàm thật đúng là ngưỡng ngừng cứ vậy mà bắn vào miệng Thế Huân, nhưng dương vật bị anh ngậm thật chặt, làm thế nào cũng thoát không ra. Từng đợt sóng khoái cảm theo khổ gian đánh tới. Cậu thoải mái đến mũi chân đều co lại, một bên muốn khống chế chính mình, một bên nhịn không được ưỡn thẳng thắt lưng đưa dương vật vào miệng Thế Huân trườn sát.

Thế Huân cũng là một lòng muốn cho cậu thoải mái, Lộc Hàm biểu hiện khó kìm lòng lại làm anh càng dụng tâm hầu hạ, mỗi một lần đều ngậm vào thật sâu, từ trên xuống dưới rất nhanh phun ra nuốt vào. Khi miệng tiến lui đến đỉnh của dương vật, Thế Huân còn dùng sức ngậm lấy quy đầu mút thật mạnh vài cái.

“Thế Huân!” Lộc Hàm vốn đã nhịn không được, bị Thế Huân hút như vậy liền trực tiếp bắn ra. Thời điểm cậu bất tỉnh, Thế Huân vẫn như trước ngậm lấy quy đầu mà mút, hạt tinh hồn nhỏ bé của Lộc Hàm cũng đều bị hút đi ra, thân thể nằm trên giường không ngừng run rẩy.

“Ừ” một tiếng, Thế Huân nuốt xuống một miệng đầy tinh dịch, lại ngậm lấy dương vật của Lộc Hàm cẩn thận liếm lộng sạch sẽ mới nhả ra.

“Lộc Hàm...” Thế Huân nhồm lên phía trên một chút, cúi đầu nhìn thẳng vào Lộc Hàm.

Giờ phút này Lộc Hàm còn chưa từ cao trào phục hồi lại tinh thần, biểu tình dại ra mà nhìn Thế Huân.

“Lộc Hàm Lộc Hàm... ngơ...” Bộ dáng của Lộc Hàm làm Thế Huân lo lắng, nhanh gọi khẽ một tiếng, lại đột nhiên bị cậu kéo xuống hôn lên miệng.

Lộc Hàm song chưởng câu lấy cổ Thế Huân, đầu lưỡi đỉnh nhập vào miệng anh không đầu không đuôi lung tung liếm lộng. Hai người lúc trước làm tình rất nhiều lần, nhưng Thế Huân cẩn thận cùng ôn nhu như thế cũng là lần đầu tiên, chứng tỏ hiện tại và quá khứ không giống nhau, Lộc Hàm cũng vội vàng muốn cho Thế Huân biết, trong lòng mình rất cảm động cùng yêu say đắm.

Lộc Hàm chỉ cần hơi chút chủ động, Thế Huân liền kiên trì không được, lập tức biến bị động thành chủ động, cuốn lấy đầu lưỡi Lộc Hàm dây dưa mút vào.

“Lộc Hàm, đừng nhúc nhích!” Hai người đang điên cuồng hôn môi, đột nhiên Thế Huân cảm giác hai chân Lộc Hàm bò lên thắt lưng của mình, còn nâng thân lên không ngừng cọ xát vào dương vật đang trướng đau, lúc huyết khẩu cọ đến quy đầu, cậu thể nhưng còn sử dụng lực ý đồ đem dương vật chặt khít chưa bôi trơn thốn đi vào, Thế Huân lập tức từ hấp dẫn trí mạng tỉnh táo lại, nhanh buông ra môi Lộc Hàm, đưa tay đè lại thân thể lộn xộn của cậu.

“Thế Huân...” Lộc Hàm nhìn Thế Huân, trong mắt là cam tâm tình nguyện, không oán không hối hận.

“Lộc Hàm, anh biết... anh cũng biết...” Thế Huân trong lòng chua xót, đầu chôn vào cổ Lộc Hàm, thanh âm nói chuyện đã mang theo chút nghẹn ngào. Anh biết Lộc Hàm làm như thế, là bởi vì lúc này mình ôn nhu khẩu giao đã làm cảm động cậu. Nhưng không trải qua bôi trơn cứ như vậy trực tiếp đi vào sẽ đau rất nhiều, thậm chí còn có thể xuất huyết, nhưng Lộc Hàm như vậy cũng không quan tâm, chỉ cần mình đối

cậu tốt một chút, cậu liền liều mạng đối xử tốt lại với mình. Thế Huân tâm đau gần chết, dùng sức ôm lấy Lộc Hàm, chỉ hận không thể đem cậu khảm nhập vào bên trong thân thể của mình.

“Thế Huân...” Hai tay Lộc Hàm cũng vòng qua ôm lấy Thế Huân, gắt gao rút vào trong lòng ngực của anh.

“Lộc Hàm không vội, chúng ta còn có thời gian cả một đêm mà.” Qua một hồi lâu, Thế Huân ổn định lại kích động, cười hôn xuống môi Lộc Hàm, liền di chuyển thân thể chuyển đến hai chân của cậu.

Cậu cũng rất chủ động đem hai chân mở ra thật rộng, đem bộ vị bí ẩn nhất hoàn toàn trình hiện trước mắt Thế Huân

Ta nói nó hường phần ko chịu nổi mà =]]]]]]].

151. Chương 150: Che Chở [h]

Hậu huyết đóng chặt do sức mở của hai chân mà hé ra một cái động khẩu nho nhỏ, thịt non phần hồng bao vây huyết khẩu bị xé mở ra hai bên, các nếp uốn nhọt nhọt cũng bị kéo đến bằng phẳng. Sâu thẳm bên trong lỗ nhỏ như là có lực hút câu dẫn Thế Huân không ngừng tới gần.

Thế Huân quỳ ghé vào giữa hai chân Lộc Hàm, hai mắt si mê nhìn chăm chú vào lỗ nhỏ mà chính mình từng vô số lần tiến vào, chặt chẽ, ẩm áp, ướt át, mềm mại... Cảm giác tốt đẹp trước kia nháy mắt hiện lên trong đầu, Thế Huân cảm thấy dương vật cứng rắn của mình lại càng thêm trường đau khó nhịn.

Tuy rằng vừa rồi là Lộc Hàm chủ động mở ra hai chân, nhưng bị Thế Huân nhìn như vậy cậu cảm thấy thật khẩn trương, ánh mắt luống cuống nhìn vào chính mình, thân thể hơi có vẻ cứng ngắc, hai chân mở rộng còn không chịu được mà run rẩy, dương vật đã bắn tinh nhưng vẫn chưa nhuộm xuống hoàn toàn.

Cho dù dự định đã là tên đã trên đây, Thế Huân cũng không có gấp gáp khuếch trương hậu huyết của Lộc Hàm, chỉ là nghiêng đầu hôn lên mặt trong đùi non của cậu, hướng da thịt bóng loáng nhẵn nhụi một đường hôn tới bên trong. Nhưng càng vào sâu da thịt lại càng trắng nõn mịn màng, Thế Huân chỉ cần hôn mạnh chút đã có thể lưu lại hôn ngân rõ ràng.

“Lộc Hàm, nhăn đau một chút.” Khi Thế Huân hôn đến khe đùi Lộc Hàm, đột nhiên mặc danh kỳ diệu nhắc nhở.

“Ân.” Lộc Hàm cho rằng Thế Huân chuẩn bị đi vào, liền ngoan ngoãn lên tiếng.

“A!” Hậu huyết không có bị bất luận đồ vật gì sáp nhập, nhưng ngay chỗ khe đùi lại bị Thế Huân hung hăng mút một cái, chỗ kia non mịn lại mẫn cảm, Lộc Hàm đau đến lập tức hô lên.

Thế Huân mút thật mạnh bạo, nhưng lại sợ làm Lộc Hàm quá đau, liền đưa tay cầm lấy dương vật phía trước nhẹ nhàng nhu lỏng, giúp cậu giảm bớt đau đớn.

Tuy rằng không biết Thế Huân muốn làm gì, nhưng Lộc Hàm cũng chỉ rên một tiếng, sau đó liền ngậm miệng nằm trên giường không nhúc nhích để anh muốn làm gì thì làm.

Thế Huân mút một hồi lâu mới buông ra, vừa lòng nhìn thấy bên trong khe đùi trắng nõn của Lộc Hàm bị mình mút thành một dấu hôn đỏ sậm, dựa theo màu sắc mà xem, phỏng chừng mười ngày nửa tháng cũng không có phai.

“Cái này là ký hiệu, Lộc Hàm sau này chính là người của anh.” Thế Huân đắc ý kết luận một câu, nhưng cũng biết mình thích ăn mặn, lại nhanh vươn đầu lưỡi không ngừng liếm vào chỗ dấu hôn kia. Kỳ thật Thế Huân cũng chỉ là nổi tính trẻ con nghĩ muốn ở trên người Lộc Hàm lưu lại ký hiệu của mình. Khe đùi lại là nơi vừa bí ẩn vừa ám muội, hơn nữa sau này mỗi lần lúc ân ái, Thế Huân cũng có thể mút thêm vài lần, như vậy dấu vết này liền vĩnh viễn sẽ không phai đi, sẽ trở thành ký hiệu trên người Lộc Hàm cả đời.

Dầu hôn kia ngay sát cạnh huyết khẩu, Thế Huân liếm liếm, đầu lưỡi liền không tự chủ được đỉnh vào phía trong huyết khẩu.

“A... Thế Huân...” Lúc bắt đầu là bị Thế Huân mút đến đau, nhưng sau đó khi đầu lưỡi thấp nhuyển không ngừng liếm hạ, Lộc Hàm lại cảm thấy có chút ngứa, mà khe đùi trong lại đặc biệt mẫn cảm, có chút đau có chút dương, hai loại cảm giác đan xen vào nhau so với đối đãi ôn nhu đơn thuần kích thích hơn nhiều, biến thành Lộc Hàm tê dại ngứa ngái, ngay cả dương vật bán nhuyển ở phía trước cũng lần nữa cương lên, sau khi Thế Huân dùng đầu lưỡi liếm vào hậu huyết, lại một con sóng khoái cảm mãnh liệt thổi quét mà đến, Lộc Hàm rốt cuộc không chịu nổi hét lên một tiếng.

Thế Huân đầu tiên là dùng đầu lưỡi liếm lõng huyết khẩu một vòng, đem nó toàn bộ liếm ướt, sau đó mới thật cẩn thận hướng chỗ sâu đỉnh tiến đi vào. Nhưng huyết khẩu chưa bôi trơn còn thật khô khốc, cho dù chỉ là đầu lưỡi mềm mại, Thế Huân đi vào cũng không thuận lợi. Kỳ thật Thế Huân có thể mạnh mẽ dùng, nhưng bên trong hậu huyết không thể so với mặt trong đùi non, ở trên đùi cậu anh còn dám hung hăng mút một cái “Ký hiệu”, biết đau một chút cũng liền hết. Nhưng hậu huyết nơi này Thế Huân không nỡ làm Lộc Hàm bị nửa điểm ủy khuất, cho dù chỉ là một chút đau đớn cũng không được.

Hờ hờ chỉ là xôi chay chương sau mới là xôi mặn :)))

152. Chương 151: Tiến Vào [h]

Thế Huân đưa tay nắm lấy cánh hông Lộc Hàm nhẹ nhàng bài khai, huyết khẩu vì thế cũng bị kéo căng, đầu lưỡi liền có thể tiến nhập càng sâu hơn một chút. Anh cẩn thận dùng đầu lưỡi liếm lõng vách tường khô khốc bên trong, tận lực dùng nước miếng làm ướt mỗi một chỗ trong hậu huyết.

“Thế Huân... Aha...” Đầu lưỡi nóng hầm hấp không ngừng ở trong hậu huyết trở mình giảo trở, lỗ nhỏ bên trong bị Thế Huân liếm đến vừa thấp vừa nhuyển, Lộc Hàm há to miệng suyễn khí, tiếng rên rỉ đứt quãng vang lên.

Liếm một hồi lâu, đầu lưỡi ra vào hậu huyết ngày càng trơn tuột thông thuận, thậm chí còn dần dần vang lên tiếng nước lép nhép. Thế Huân cảm giác không sai biệt lắm, liền rút ra đầu lưỡi, đưa ngón tay lên miệng liếm duyệt, rồi mới thật cẩn thận đỉnh tiến vào hậu huyết, tiến hành khuếch trương sâu hơn.

Chỉ phúc thông thả cọ xát nội vách tường, hướng chỗ sâu bên trong đỉnh tiến, vách tường bên trong đã được đầu lưỡi liếm đến vừa mềm vừa dính, ngón tay đâm vào cảm xúc thật thoải mái, Thế Huân nhịn không được lại cọ thêm vài lần.

“A a...” Ngón tay Thế Huân mặc dù có chút thô ráp, nhưng bên trong hậu huyết vẫn chưa cảm giác được nửa điểm đau đớn, ngược lại ngón tay mỗi một lần cọ xát, một trận tê dại tựa như điện lưu lan ra toàn thân, Lộc Hàm run rẩy thân mình, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn.

“Lộc Hàm...” Bộ dáng Lộc Hàm động tình dụ dỗ Thế Huân cúi đầu đem dương vật cứng rắn ngay trước mặt lần nữa hàm nhập vào trong miệng, một bên giúp Lộc Hàm khẩu giao, một bên dùng ngón tay trều sáp đùa bỡn hậu huyết.

“Thế Huân... không muốn không muốn... mau vào... em... em muốn anh...” Lộc Hàm bị khoái cảm trước sau đồng thời giáp công gây sức ép đến nói năng lộn xộn, dương vật trưởng đến phát đau, hậu huyết ngứa ngáy khó chịu, tiếng rên rỉ đã hòa trộn thành âm vực nổ, cầu xin Thế Huân mau chút tiến vào. Cậu sợ nếu còn tiếp tục như vậy, Thế Huân còn chưa có vào thì chính mình đã nhịn không được lại bắn thêm một lần.

“Lộc Hàm, anh vào đây.” Thế Huân kỳ thật đã sớm nhịn không được, nhưng luyến tiếc làm đau Lộc Hàm, dù bản thân có vất vả nhịn lại cũng phải đem tiền diễn làm đầy đủ. Nhưng hiện tại Lộc Hàm đã chủ động mở miệng, Thế Huân sao còn có thể chống lại loại hấp dẫn này, hơn nữa hậu huyết cũng đã đủ thấp đủ mềm. Thế Huân liền nâng người dậy, nửa quỳ đem quy đầu đặt ngay tại huyết khẩu.

“Thế Huân...” Lộc Hàm mềm mại hừ một tiếng, ánh mắt chứa hơi nước chăm chú nhìn Thế Huân. Hậu huyết bị dương vật thô lớn từng chút từng chút nông ra, bởi vì tiền diễn làm rất đầy đủ mà không cảm nhận chút đau đớn nào, ngược lại khi trụ thịt cứng rắn đem hậu huyết khuếch trương, lại làm trong lòng Lộc Hàm có một loại thỏa mãn khó có thể nói thành lời.

“Ngô... Lộc Hàm...” Một đoạn thời gian khi Lộc Hàm rời đi, Thế Huân điên cuồng tưởng niệm cảm giác tiêu hồn khi được tiến vào thân thể của cậu, sau đó sẽ nhịn không được mà tự mình thẩm du, nhưng chính mình một người lấy tay giải quyết sao có thể so bằng hai người lửa nóng dây dưa. Thế Huân càng thẩm du thì càng tưởng niệm, cho dù bắn tinh xong cũng sẽ không có cảm giác mỹ mãn. Hiện tại cuối cùng lại một lần nữa được chân thật tiến vào, bên trong hậu huyết chặt chẽ mà ấm áp, thịt huyết mềm mại gắt gao bao trụ dây dưa cùng dương vật, dương vật xâm nhập hậu huyết, tâm Thế Huân liền theo đó rơi vào tay giặc, cho đến khi hoàn toàn hãm sâu trầm luân.

“Thế Huân...” Dương vật cứng rắn nóng bỏng chôn sâu trong cơ thể, Lộc Hàm nhắm mắt lại, dùng toàn bộ thể xác và tinh thần cảm thụ Thế Huân.

“Lộc Hàm... Lộc Hàm...” Thế Huân cúi đầu ở hai má Lộc Hàm nhẹ nhàng hôn xuống. Giờ này khắc này không chỉ có dục vọng chiếm được thỏa mãn, mà là thể xác và tinh thần đã đạt tới chân chính hợp nhất.

Thế Huân bắt đầu chậm rãi trườn cắm ra vào. Dù sao hai người cũng đã có một đoạn thời gian không có làm tình. Thế Huân sợ Lộc Hàm sẽ không thoải mái, cho nên mỗi một động tác đều thật cẩn thận, dương vật chậm rãi đỉnh tiến, rồi tái rút ra một chút, nhưng như vậy chính anh lại bị dục vọng tra tấn khó chịu đến đầu đầy mồ hôi.

“Em không sao đâu, Thế Huân... nhanh một chút...” Thế Huân đau lòng Lộc Hàm, Lộc Hàm càng không nỡ để anh khó chịu. Đồng dạng là đàn ông, cậu biết Thế Huân vì mình nhẫn đến có bao nhiêu vất vả, hai chân thon dài liền chủ động bò lên thắt lưng anh, nâng lên mông nghênh hợp sự trườn sáp của dương vật.

Lộc Hàm chủ động làm Thế Huân rút cuộc không chế không được, đột nhiên tăng nhanh tốc độ trườn sáp. Xương hông của anh va chạm vào hai cánh mông Lộc Hàm phát ra thanh âm ba ba liên tục, dương vật thô lớn mỗi một lần đều muốn đâm càng sâu vào bên trong Lộc Hàm, quy đầu đỉnh tiến chỗ sâu nhất bên trong hậu huyết, thẳng đến chỗ dừng đạo chặt khít có muốn xâm nhập thêm nửa phần cũng vô pháp.

153. Chương 152: Cùng Giường [h]

“Thế Huân... Thế Huân...” Hậu huyết bị dương vật ma sát nóng bỏng, khoái cảm mãnh liệt lan tràn đến từng tế bào trong cơ thể. Lộc Hàm cảm thấy cả người mình giống như cũng đã bị Thế Huân xỏ xuyên qua, nước mắt vui thích tràn ra hốc mắt, hô hấp dồn dập há to miệng suyễn khí, cổ họng khàn khàn không ngừng gọi lên tên Thế Huân.

Thế Huân trong lòng nghĩ muốn ôn nhu với Lộc Hàm, nhưng hành động lại hoàn toàn không thể dịu dàng được, trong não chỉ nghĩ làm sao có thể hưng hăng đâm càng sâu thêm, rồi lại cảm thấy như thế nào cũng không đủ xâm nhập, anh muốn hai người có thể hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ.

“Lộc Hàm Lộc Hàm... làm sao đây... anh đừng không được rồi...” Trên trán Thế Huân che kín mồ hôi tinh mịn, khóe mắt phấp phồng, ánh mắt tham lam nhìn chăm chú Lộc Hàm, tựa hồ là muốn đem cậu nuốt ăn vào bụng.

“Đừng... đừng có ngừng...” Lộc Hàm cũng sớm đã toàn thân thoát lực, hai chân thon dài vốn dĩ câu lấy thắt lưng Thế Huân vô lực rơi xuống, thân thể tạo thành hình chữ đại, hai tay hai chân xụi lơ thừa nhận Thế Huân một lần rồi lại một lần mạnh mẽ sáp nhập thao lộng.

Trong phòng ngủ quanh quẩn tiếng thở dốc cùng thanh âm giao hợp, trên giường lớn thân thể hai người trần truồng liêu mạng dây dưa. Cuối cùng Lộc Hàm thật sự chịu không nổi vui thích, nhịn không được bắn ra trước. Thời điểm cậu bắn tinh huyết khẩu phía sau liền co rút hút chặt dương vật Thế Huân, khoái

cảm điên cuồng bức Thế Huân dùng hết khí lực động thân một cái đem dương vật đỉnh tới chỗ sâu nhất, tinh dịch nóng bỏng đều phun vào hậu huyết. Lộc Hàm bị kích thích một bên bắn tinh, một bên toàn thân không ngừng run rẩy.

“Lộc Hàm...” Qua một hồi lâu sau Thế Huân mới thanh tỉnh lại, cúi xuống nhẹ nhàng ghé vào người Lộc Hàm, trên gương mặt đỏ đầy mồ hôi của cậu không ngừng hôn khẽ.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm chưa từng tình cảm mãnh liệt phục hồi, trong thanh âm còn hỗn loạn chút nghẹn ngào, song chướng hoàn trụ cổ Thế Huân thì trào gọi nhỏ.

Thế Huân hôn lên khoeo mắt ướt sũng của Lộc Hàm, cúi xuống vùi đầu vào cảnh oa của cậu, duỗi ra hai tay đem Lộc Hàm vòng nhập trong lòng ngực.

Hai người lẳng lặng nằm cùng một chỗ, hưởng thụ ấm áp sau khi tình cảm mãnh liệt quá đi.

“Tinh... tinh dịch đều dính hết lên người anh rồi ...” Lộc Hàm phục hồi lại tinh thần mới nhớ tới lúc mình vừa mới bắn tinh, nửa người trên đều bị tinh dịch vậy bắn, hiện tại Thế Huân ghé vào trên người mình, tất cả tinh dịch đều cọ lên người anh. Lộc Hàm đỏ mặt ngượng ngùng nhắc nhở.

“Hương vị của Lộc Hàm đều rất hảo, dính trên người rất đáng tiếc, anh chỉ muốn đem tinh dịch Lộc Hàm bắn ra tất cả đều liếm khô.” Giữa cổ Lộc Hàm truyền ra tiếng cười không có ý tốt của Thế Huân.

“Anh...” Mặt Lộc Hàm lại càng đỏ hơn, xoay xoay thân thể muốn tránh khỏi ôm ấp của anh.

“Ngô... Lộc Hàm... đừng nhúc nhích...” Thế Huân rên lên một tiếng, đột nhiên đè lại thân thể không yên của Lộc Hàm.

“Anh sao vậy...” Lộc Hàm cảm giác được dương vật còn chưa rời khỏi hậu huyết của mình lần thứ hai cứng rắn lên.

“Lộc Hàm, có mệt hay không!?” Thế Huân từ cổ Lộc Hàm ngẩng đầu lên, cột nả hỏi một câu.

Lộc Hàm bất đắc dĩ nhìn ánh mắt lóe sáng ngập tràn chờ mong của Thế Huân, đây rõ ràng là đã biết mà vẫn hỏi, đều đã bị gây sức ép đến bắn hai lần sao có thể không mệt mỏi. Nhưng cậu làm sao có thể để anh thất vọng, hơn nữa hai người hiện tại cả thể xác và tinh thần đều đã hợp nhất, cho dù là cảm thấy mệt cũng muốn cùng với đối phương lại một lần nữa rơi vào bên trong dục vọng vô tận.

Lộc Hàm kéo Thế Huân xuống, hôn lên môi anh...

Lần này Thế Huân so với lần đầu còn kéo dài hơn, hai người gây sức ép đến sau nửa đêm anh mới lại lần thứ hai bắn ra, bất quá vẫn có chút chưa thỏa mãn hoàn toàn. Nhưng Lộc Hàm cả đêm bắn ba lượt, bây giờ ngay cả khí lực giờ cánh tay lên đều không có, Thế Huân cũng không nỡ tiếp tục quần cậu, ôm thân thể đã nhuần thành một đồng của Lộc Hàm đi vào phòng tắm tắm rửa.

Lộc Hàm mệt mỏi khốn đốn, mơ mơ màng màng ở trong phòng tắm đứng cũng không vững. Thế Huân đành phải bán ôm, giúp cậu rửa sạch tinh dịch còn sót lại bên trong hậu huyết, Lộc Hàm bởi vì không có khí lực, thân mình mềm nhũn dính ở trên người Thế Huân, tâm anh liền bắt đầu rục rịch, nhưng lại đau lòng Lộc Hàm nên không dám có thêm nửa động tác nào khác, chỉ có thể tự an ủi mình rằng hai người còn có thời gian cả đời, sau này mỗi ngày đều có thể ôm Lộc Hàm làm đủ...

Nhưng hiện tại chỉ có mỗi Thế Huân trong lòng vui vẻ, Lộc Hàm thì đã mắt mở không ra. Thế Huân nhanh chóng lau khô thân thể hai người, ôm Lộc Hàm trở về phòng ngủ, lại lấy máy sấy giúp cậu thổi khô tóc, sau đó anh trải ra chăn đệm, tiến vào ổ chăn, đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực ngủ.

Chạy mạn đây đủ rồi nhá :3 :3

154. Chương 153: Bữa Sáng

Trước kia khi hai người sinh hoạt cùng nhau, bởi vì Lộc Hàm mỗi ngày đều làm bữa sáng cho Thế Huân, thân thể hình thành đồng hồ sinh học, cho nên lúc nào cùng tỉnh ngủ trước anh. Nhưng tối hôm qua hai người gây sức ép đến sau nửa đêm mới ngủ, Lộc Hàm lại bắt đến ba lượt, thân thể thật sự là cực kỳ mệt mỏi, cho nên sáng nay ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, cậu cũng chưa có nửa điểm dấu hiệu muốn tỉnh.

Ngược lại Thế Huân đã sớm tỉnh ngủ, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc tập trung nhìn chăm chú gương mặt đang ngủ say của Lộc Hàm, nghĩ muốn chồm qua hôn vài cái lên gương mặt non mịn bóng loáng kia, nhưng lại sợ đánh thức Lộc Hàm.

Thế Huân lẳng lẳng nhìn chăm chú Lộc Hàm một hồi lâu, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua đã “Kịch liệt vận động”, Lộc Hàm một lát sau khi tỉnh ngủ khẳng định sẽ thấy đói. Bởi vì anh nhìn cậu đến vô cùng thỏa mãn, cho nên vẫn luôn không nhớ ra chuyện bữa sáng. Thế Huân nghĩ thầm hôm nay coi như là một cơ hội, bình thường đều là Lộc Hàm chiều cố chính mình, nấu cơm ỉn, hôm nay chính mình cũng nên vì cậu nấu một bữa sáng, tuy rằng khẳng định không bằng Lộc Hàm, nhưng có phần tâm ý này cậu nhất định sẽ cao hứng.

Thế Huân liền lập tức bắt đầu hành động, đứng dậy khỏi giường chuẩn bị đi nấu bữa sáng.

Mặc kệ là trước đây hay là hiện tại, buổi tối Thế Huân đều sẽ đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực mà ngủ. Bất quá trước kia mỗi khi Lộc Hàm rời giường, đều chân tay nhẹ nhàng nên Thế Huân căn bản là không có phát hiện. Nhưng hiện tại Thế Huân tâm tình kích động, đem việc mình đang ôm Lộc Hàm xem nhẹ, đột nhiên khởi động thân thể liền đem Lộc Hàm đang nằm trong lòng đánh thức.

“Thế Huân...” Do mệt mỏi cực kỳ nên Lộc Hàm cũng không có chân chính tỉnh lại, lẩm bẩm một tiếng, theo bản năng lại hướng vào trong ngực Thế Huân.

“Ngoan, anh không đi, tiếp tục ngủ đi.” Hành động ỷ lại của Lộc Hàm quả thực làm trong lòng Thế Huân nhạc khai liễu hoa, lại nhanh chui vào ổ chăn đưa cậu ôm vào trong ngực, dán tại bên tai ôn nhu nhẹ hổng một câu, lại nhẹ nhàng hôn xuống cái trán. Thế Huân ôm Lộc Hàm cho đến khi cậu ngủ say, mới đặc biệt thật cẩn thận rời khỏi giường, phóng nhẹ cước bộ ra khỏi phòng ngủ đi vào phòng bếp.

Hai người sau khi hợp hảo, Lộc Hàm vừa về lại nhà này, tủ lạnh lập tức liền tràn đầy. Bất quá Thế Huân cũng rõ ràng trình độ nấu nướng của mình, làm mấy món phức tạp cũng chỉ tổ hao phí nguyên liệu nấu ăn, vẫn là đơn giản làm theo sở trường của mình, liền nấu cháo gạo nếp là được.

Thế Huân vo gạo, bắt lên bếp. Đứng ở bếp im lặng chờ cho cháo nhừ. Chỉ cần nghĩ đến Lộc Hàm một khi tỉnh lại sẽ ăn cháo do chính tay mình nấu, Thế Huân liền cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Thế Huân...” Lộc Hàm mơ mơ màng màng mở to mắt, bên người trống rỗng, đã sớm không có vòng tay ấm áp của anh.

“Ôi!” Lộc Hàm không tìm được Thế Huân, lập tức vội vàng từ trên giường ngồi dậy. Làm động đến hậu huyệt đêm qua bị Thế Huân thao túng quá độ, một trận đau đớn khó nhịn làm cậu phải hô lên một tiếng.

Nhưng Lộc Hàm cũng cố nhịn đau, lung tung mặc quần áo, xuống giường mang dép lê, vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ. Lộc Hàm ngửi được mùi hương cháo gạo nếp từ phòng bếp truyền đến, lại lập tức hướng phòng bếp chạy tới.

“Đối... thực xin lỗi, em dậy trễ.” Lộc Hàm chạy vào phòng bếp nhìn thấy Thế Huân đang nấu cháo, lập tức liền mở miệng nói xin lỗi, nhưng bởi vì chạy quá vội vàng, đến nói chuyện cũng có chút suyễn.

“Chạy nhanh như vậy để làm chi, tại sao không ngủ thêm chút nữa...” Thế Huân xoay người đi đến bên cạnh Lộc Hàm, một tay đưa đến phía sau khe vuốt lưng cậu, giúp cậu chậm rãi thuận khí.

Lộc Hàm ngơ ngác nhìn Thế Huân, vốn là bởi vì dậy trễ không kịp làm điểm tâm mà trong lòng đỉnh bản khoắn, nhưng ôn nhu cùng che chở của anh làm cho lòng cậu vừa ấm áp lại cảm động.

“Lộc Hàm tỉnh lại.” Thế Huân cười giơ tay lên lay lay vào gương mặt ngốc lẳng của Lộc Hàm.

“Em...” Lộc Hàm bị anh đùa liền đỏ mặt, nhưng lại không biết nên phản bác làm sao.

“Cháo nấu sắp nhừ rồi, rửa mặt xong là có thể ăn.” Lộc Hàm then thùng lo lắng làm Thế Huân không nỡ đùa cậu nữa, vỗ vỗ hai má ý bảo Lộc Hàm đi rửa mặt.

“Ân.” Lộc Hàm nghe lời ứng thanh, đi trở về phòng ngủ rửa mặt.

Lúc Lộc Hàm rửa mặt xong đi ra phòng ngủ, Thế Huân đã đem nồi cháo nóng hổi đặt lên bàn ăn. Lộc Hàm nhìn bóng dáng bận rộn của anh đột nhiên sảng mũi lại cảm thấy cay cay, thật là nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày mình có thể hạnh phúc như vậy.

no căng bụng chưa =)))))) hường ko chịu nổi luôn

155. Chương 154: Hiểu Lắm

“Lộc Hàm, mau tới đây ăn cơm.” Thế Huân xoa người hướng Lộc Hàm vẫy tay.

“Ân. A!” Lộc Hàm ngoan ngoãn đi đến trước bàn ăn, nhưng mới vừa ngồi xuống, hậu huyệt liền truyền đến đau đớn hại cậu nhảy dựng lên.

“Xảy ra chuyện gì!? Phía sau đau lắm sao!? Lộc Hàm thực xin lỗi, đều tại tối hôm qua anh... nhanh lại đây cho anh nhìn xem...” Thế Huân vội vàng chạy đến bên cạnh Lộc Hàm, đưa tay muốn cởi quần cậu xem xét tình huống.

“Không... không có việc gì!” Lộc Hàm một bên lắc đầu một bên liều mạng né tránh bàn tay duỗi tới của Thế Huân. Hai người lúc ân ái ý loạn tình mê, dù có làm xa hơn cũng không thấy thẹn thùng. Nhưng hiện tại dưới tình huống như vậy, Lộc Hàm sao lại không biết xấu hổ cởi quần để Thế Huân cẩn thận xem xét hậu quả.

“Lộc Hàm, để cho anh nhìn!” Lộc Hàm càng trốn, Thế Huân càng lo lắng, bắt lấy Lộc Hàm muốn dùng sức mạnh lột quần của cậu.

“Không có việc gì... thật sự không có việc gì...” Khí lực Lộc Hàm không sánh bằng Thế Huân, làm sao cũng tránh không ra, vừa then vừa vội, mặt đỏ giống như sắp xuất huyết.

“Không có việc gì thì không có việc gì, anh không nhìn không nhìn ... Chúng ta ăn cơm.” Bộ dáng Lộc Hàm lo lắng khiến Thế Huân không đành lòng ép buộc cậu nữa, lập tức buông tay, ôn nhu nhẹ hồng.

“Ân.” Lộc Hàm nhẹ nhàng gạt đầu thở ra, nhưng chỗ phía sau kia thật sự là đau, đứng thì còn đỡ, nhưng lúc ngồi xuống phải chịu đựng sức nặng của nửa người trên, huyết quản lập tức nóng rát. Lộc Hàm lo sợ chính mình ngồi xuống lại chịu đựng không được mà rên lên, Thế Huân sẽ lại lo lắng muốn xem, liền do do dự dự nửa ngày cũng không dám ngồi xuống.

“Lộc Hàm, anh muốn ôm em ăn cơm.” Thế Huân bề ngoài thì buông tha, nhưng trong lòng vẫn là lo lắng, lại nhìn đến Lộc Hàm nhìn nửa ngày cũng không dám ngồi, liền biết phía sau cậu nhất định khó chịu, anh đau lòng quá, nhưng nhớ tới tình huống lúc này cũng không dám áp chế mà lột đồ Lộc Hàm ra xem. Cho nên anh chỉ có thể cố ý giả bộ đáng cột nhả, rồi mới xấu xa đem Lộc Hàm kéo qua ôm ngồi lên chân mình, ít nhất ngồi trên đùi so với so với ngồi trên ghế thoải mái hơn một chút.

“Thế Huân...” Lộc Hàm cũng không phải ngu ngốc, sao vậy không đoán ra Thế Huân dụng tâm lương khổ, cánh mũi cay cay, hai mắt si ngốc nhìn anh.

“Ngaoan, há miệng.” Thế Huân một tay ôm lấy thất lưng Lộc Hàm, một tay cầm lấy thìa nhẹ nhàng múc cháo đưa đến miệng cậu.

Một muỗng cháo ấm áp vào bụng, Lộc Hàm rốt cuộc nhìn không được đỏ hốc mắt, nước mắt “tí tách” từng giọt rơi xuống mu bàn tay đang cầm muỗng của Thế Huân.

“Xảy ra chuyện gì!? Có phải là rất khó ăn hay không?” Lộc Hàm vừa khóc Thế Huân lập tức liền luống cuống, đối với trù nghệ của mình anh chưa hề tin tưởng, liền nghĩ rằng cháo gạo nếp mình nấu có vấn đề.

“Không phải... rất ngon... thật sự rất ngon...” Lộc Hàm cũng biết mình khóc trước mặt Thế Huân như vậy thật dọa người, nhưng trong lòng cảm động đến vừa chua xót vừa ngọt ngào, làm sao cũng không kiềm chế được tâm tình của mình liên tục rơi nước mắt, cậu giơ tay lên dùng sức lau, ánh mắt bị nhu để đỏ bừng. Lộc Hàm lại sợ Thế Huân hiểu lầm là mình ghét bỏ cháo anh nấu, vội vàng vàng vàng giải thích, nên lúc thì gạt đầu lúc lại lắc đầu.

“Ăn ngon như vậy liền ăn thêm vài muỗng.” Thế Huân kéo bàn tay Lộc Hàm xuống, không cho cậu tái tiếp tục ngược đãi hai mắt của mình, lại dùng ngón tay giúp cậu lau khô nước mắt trên mặt, múc muỗng cháo lần nữa đưa đến miệng cậu. Thế Huân nhìn Lộc Hàm khóc đến hít thở không thông, cũng biết căn bản không phải cháo khó ăn, mà là cậu bị chút điểm tâm sáng mình nấu làm cho cảm động. Trong lòng anh nhất thời cũng đặc biệt khó chịu, cảm thấy trước kia những gì mình làm cho cậu thật sự quá ít, mà những việc làm sai lại quá nhiều, nhưng cho dù hiện tại hai người có ôm đầu khóc rống cũng không giải quyết được vấn đề. Thế Huân nghĩ sau này sẽ đối với Lộc Hàm càng tốt, đem cậu đặt trong lòng mà đau sủng mới là hành động thực tế nhất.

“Àn.” Lộc Hàm nghe lời hé miệng ăn cháo.

Thế Huân cười tủm tỉm ngay lập tức ụ thêm vài muỗng.

“Cháo sắp nguội rồi, dừng dứt em mãi, anh cũng nhanh ăn một chút đi.” Sau khi ăn xong một muỗng cháo Thế Huân dứt, Lộc Hàm chỉ chỉ cái chén, ý bảo Thế Huân cũng nhanh ăn điểm tâm.

Thế Huân buong thìa, cười hả miệng chỉ chỉ vào bên trong.

Thế Huân xấu xa muốn Lộc Hàm dứt mình ăn cháo. Nhưng Lộc Hàm đại khái còn chưa từ trong cảm động phục hồi lại tinh thần, nghĩ lầm Thế Huân là muốn muốn mình biểu đạt một chút lòng biết ơn, thế là liền dứt khoát chồm đầu về phía trước hôn lên miệng anh.

sau 1 buổi chiều ngồi suy nghĩ vẫn vơ thì au đã lấy lại tinh thần nên quyết định edit chap mới ọi người :)))
làm sao đi nữa au cũng ko thể bỏ rơi couple yêu dấu này của au đc hứ hứ

156. Chương 155: Bồi Thuốc

“Ngô...” Đột nhiên có xúc cảm mềm mại chạm vào, mà trước mắt Thế Huân lại là gương mặt phóng đại của Lộc Hàm, có lẽ do quá khẩn trương, Lộc Hàm hai mắt nhắm nghiền, lông mi nhẹ nhàng run rẩy. Thế Huân không biết cậu tại sao lại đột nhiên hôn mình, nhưng loại chuyện tốt này anh cao hứng cũng không kịp, sao còn có thể truy cứu nguyên nhân, lập tức toàn tâm toàn ý vùi đầu vào nụ hôn của hai người.

Lộc Hàm hôn thực chủ động, đầu lưỡi tham nhập vào miệng Thế Huân, ôm lấy đầu lưỡi đối phương dây dưa chơi đùa, còn nâng lên hai cánh tay quàng lấy cổ Thế Huân, xê dịch thân thể hướng lòng ngực anh dựa sát vào.

Thế Huân nguyên lai cùng từ một bàn tay để hờ sau lưng Lộc Hàm sửa thành hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, hận không thể đem Lộc Hàm tiến nhập vào thân thể của mình. Hai người môi giống như là bị một lực hấp dẫn hút vào cùng một chỗ, nụ hôn đơn thuần trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

“Lộc Hàm, nếu còn tiếp tục, phía sau của em sẽ càng đau đó.” Thân thể đã dần dần có phản ứng, thừa dịp lý trí còn chưa biến mất, Thế Huân bắt buộc chính mình rời đi đôi môi cánh hoa mềm mại, nhưng vẫn luyến tiếc buông ra Lộc Hàm, cụng trán mình vào trán cậu thân mật nói giỡn.

Thế Huân đùa kiểu này làm Lộc Hàm đỏ mặt, nhanh chóng động thân muốn tránh thoát khỏi cái ôm của anh.

“Đút anh ăn cháo.” Thế Huân cũng không tái nháo đùa Lộc Hàm, lại đổi thành một tay ôm lấy eo cậu, ngón tay lần thứ hai chỉ chỉ miệng.

“Anh vừa rồi là muốn em đút cháo hả!?” Lộc Hàm ngơ ngác hỏi, tới giờ này mới biết rõ Thế Huân vừa rồi chỉ miệng mình là có ý tứ gì.

“Đúng vậy. Bằng không em nghĩ là gì? Ngô...” Thế Huân nhìn phản ứng của Lộc Hàm liền biết vừa rồi cậu hiểu sai ý mới hôn mình, liền lại nghiêng đầu về phía cái miệng của cậu. Lộc Hàm tính tình hiền hòa làm anh cũng không nỡ đùa dai, nhưng đây là loại vui đùa ái muội của các cặp tình nhân, không ngăn cách mà lại vô cùng thân mật, chủ yếu là còn có thể đem Lộc Hàm đùa đến đỏ mặt thẹn thùng, chỉ cần nhìn thấy thôi Thế Huân liền muốn lập tức đưa cậu kéo vào trong ngực thân cho đã.

“Cháo đều nguội, ăn nhanh đi.” Lộc Hàm bị đùa càn ngượng ngùng, nhanh đẩy Thế Huân ra, cầm lấy thìa múc cháo uy đến miệng anh.

Hai người ngọt ngào mật ý người đút ta ta đút người một hơi cũng xong hết cháo. Bởi vì chỉ cần rửa có hai cái chén, Thế Huân làm sao cũng không chịu để Lộc Hàm động thủ, tự mình lưu loát thu thập sạch sẽ phòng bếp, liền kéo Lộc Hàm trở về phòng ngủ.

“Lộc Hàm, để anh xem phía sau một chút được không!?” Trong lòng Thế Huân vẫn luôn canh cánh chuyện hậu huyết của Lộc Hàm bị đau, nhưng lại không thể cường ngạnh ép cậu cởi quần. Hiện tại ăn xong điểm tâm cũng không có việc gì, anh liền mềm giọng thương lượng muốn hấn để ỉnh nhìn một chút.

“Àn.” Lộc Hàm nhìn thấy anh sắc mặt lo lắng, cũng biết mình lại cự tuyệt sẽ làm anh càng nóng lòng thêm, liền nhẹ nhàng gật đầu, cởi quần nằm úp sấp trên giường để Thế Huân coi.

“Lộc Hàm, thực xin lỗi thực xin lỗi, đều tại anh...” Nguyên bản huyết khẩu phần hồng phía sau bây giờ trở nên vừa đỏ vừa sưng, hiển nhiên là do tối hôm qua hoan ái không ngừng bị dương vật ra vào ma sát mà tạo thành. Thế Huân đau lòng nói xin lỗi, khó chịu đến thanh âm cũng đều thay đổi.

“Không sao đâu, đã bớt đau rồi.” Lộc Hàm không nghĩ Thế Huân áy náy như vậy, đưa tay định lấy quần mặc vào không cho Lộc Hàm nhìn.

“Lộc Hàm chờ một chút, anh xuống lầu mua cho em một chút thuốc tiêu sưng.” Thế Huân lại lập tức đem Lộc Hàm ấn về giường, rồi sợ cậu lạnh liền kéo qua chăn chen chắn cái mông lỏa lồ, nhanh chóng ra khỏi cửa.

Hiệu thuốc cũng không xa lắm, Thế Huân rất nhanh trở lại nhà.

“Lộc Hàm nhìn một chút, anh giúp em bôi thuốc.” Vừa rồi ở hiệu thuốc Thế Huân đã hỏi rất tỉ mỉ về công dụng và cách dùng của thuốc, đem thuốc mỡ đổ ra tay một ít, vẽ loạn ở huyết khẩu Lộc Hàm, rồi mới dùng ngón tay tỉ mỉ bôi thuốc.

“Àn...” Thuốc mỡ lành lạnh đích xác làm cảm giác đau đớn nóng rát của Lộc Hàm giảm đi một ít, trong cổ họng cậu phát ra một tiếng ừ nhẹ thoải mái.

Trước mắt Thế Huân chính là hai cánh mông trắng nõn của Lộc Hàm, ngón tay lại không ngừng ở ngay hậu huyết khẩu đánh chuyển, nhiều lần đều thiếu chút nữa liền sấp đi vào. Thế Huân trong lòng không ngừng khuyên bảo chính mình, lúc này nếu còn đối Lộc Hàm làm ra hành động gì không an phận đúng thật là cầm thú cũng không bằng. Thế Huân thật vất vả đem toàn bộ tinh lực tập trung vào bôi thuốc, nhưng Lộc Hàm một tiếng rên rỉ mềm nhũn này lập tức làm cho Thế Huân kiên trì không được.

“Lộc... Lộc Hàm, thuốc bôi tốt lắm rồi.” Thế Huân thừa dịp chính mình còn chưa biến thành “Cầm thú”, vội vàng thu hồi tay, rồi đi hậu huyết mê người dụ người phạm tội kia của Lộc Hàm.

“Cám ơn. Thế Huân...” Lộc Hàm đứng dậy xoay người chuẩn bị mặc quần, lại nhìn thấy chỗ quần nơi khó gian Thế Huân bị buộc chặt, hiện ra dương vật đã hoàn toàn cứng rắn.

157. Chương 156: Cẩn

“Lộc... Lộc Hàm, em mặc quần áo đi. Hay... Bằng không nằm nghỉ một lúc cũng được. Anh... anh đi ra ngoài...” Thế Huân thấy Lộc Hàm phát hiện khổ gian mình biến hóa, nhất thời lâm vào hoàn cảnh vô cùng xấu hổ. Hơn nữa Lộc Hàm càng nhìn, chỗ kia của anh lại càng là cứng rắn lợi hại, quần nổi lên một khối to làm hại anh chân tay luống cuống, lắp bắp không biết nên nói cái gì, xoay người muốn chạy ra khỏi phòng ngủ thanh tỉnh một chút.

“Thế Huân, đừng đi!” Lộc Hàm nhìn đến Thế Huân muốn rời khỏi, đứng dậy khỏi giường đưa tay kéo anh lại, chính là lại quên mình mới mặc quần có một nửa, ống quần vướn víu làm hắn lập tức ngã lại xuống giường.

“Lộc Hàm, có sao không!?” Thế Huân vội vàng quay lại giường đỡ lấy Lộc Hàm.

“Thế Huân... đừng đi...” Lộc Hàm mượn lực cánh tay Thế Huân mà nửa quỳ ở trên giường, cởi bỏ dây lưng của anh, kéo xuống khóa kéo, cởi ra quần lót, để dương vật cứng rắn bật ra, sau đó hé miệng hàm vào bên trong.

“Lộc Hàm...” Phía sau Lộc Hàm còn sưng đau, lúc này lại để cho cậu giúp mình khâu giao, Thế Huân cảm thấy làm sao cũng có chút không nỡ, nhưng lại luyến tiếc cảm giác ấm áp khi dương vật được khoang miệng vây trụ. Thế Huân muốn rút ra dương vật từ trong miệng Lộc Hàm, nhưng rồi lại nhịn không được nhẹ nhàng đề đầu của cậu lại, để dương vật càng xâm nhập vào trong miệng sâu hơn.

Tuy rằng dương vật Thế Huân quá thô dài khiến Lộc Hàm vô pháp đem toàn bộ hàm nhập vào trong miệng, nhưng cậu cũng cố gắng nuốt xuống đến chỗ không thể thâm nhập thêm nữa phân, thậm chí hai bên má còn bị phồng lên. Khoang miệng tắt nghẽn làm Lộc Hàm cảm thấy hô hấp có chút không thoải mái, ngừng lại trong chốc lát mới bắt đầu phun ra nuốt vào.

Bên trong khoang miệng dần dần tích tụ một lượng lớn nước miếng làm Lộc Hàm khi phun ra nuốt vào liền phát ra tiếng nước lép nhép, làm ướt toàn bộ dương vật Thế Huân.

“Lộc Hàm...” Thế Huân cúi đầu nhìn Lộc Hàm phun ra nuốt vào dương vật của mình, thịt trụ tử hồng sắc ở khoang miệng ấm áp thấp nhuyển tiến tiến xuất xuất, khoái cảm nháy mắt theo vĩ chuy lan ra toàn thân, song song thị giác cũng cảm nhận cùng một loại cảm thụ, Thế Huân cảm giác dương vật mình ở trong miệng Lộc Hàm lại càng thêm cứng rắn.

Thế Huân cũng cảm giác được dương vật anh biến hóa, đồng dạng là nam nhân, hơn nữa hai người lại sống chung lâu như thế, Lộc Hàm ít nhiều cũng biết chút phương pháp làm cho Thế Huân càng thêm khoái hoạt. Cậu đem miệng lui tới chỗ quy đầu, dùng đôi môi cánh hoa vây trụ nhẹ nhàng mút.

“Lộc Hàm!” Dù Lộc Hàm hút lực đạo cũng không lớn, nhưng Thế Huân đã vô pháp khống chế được chính mình, một chút chất lỏng theo lỗ nhỏ phun ra, chiếu vào trong miệng Lộc Hàm.

“Hương vị của Thế Huân cũng rất tốt.” Lộc Hàm buông ra quy đầu, nuốt xuống chất lỏng trong miệng, ngẩng đầu đỏ mặt hướng Thế Huân cười cười.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Lộc Hàm then thùng mỉm cười, cộng thêm câu nói không bao hàm một chút tán tỉnh nào, thế nhưng lại khiến Thế Huân hưng phấn kích động đến toàn thân phát run.

Lộc Hàm cúi đầu lần thứ hai đem dương vật hàm nhập vào miệng, từ chậm đến nhanh, dần dần tăng nhanh tốc độ phun nuốt.

“Hô...” Thế Huân há mồm thở dốc, cổ bình phục lại trái tim đập quá nhanh, tuy biết rằng dương vật mình thô lớn làm Lộc Hàm phun ra nuốt vào thực lao lực, nhưng anh vẫn vô pháp khống chế được dục vọng của mình, dương vật phụ họa theo tần suất nhắm nuốt của Lộc Hàm, ở trong miệng cậu liên tục trườn sấp.

Lộc Hàm lại toàn tâm toàn ý muốn làm cho Thế Huân thoải mái, khâu giao thật sâu, mút quy đầu... mà trong lúc tình cảm mãnh liệt cậu cũng không quên cực lực ôn nhu, chưa bao giờ để cho răng nanh làm tổn thương đến dương vật. Đôi môi ướt át, khoang miệng ấm áp, cùng đầu lưỡi mềm mại... Phun ra nuốt vào, hàm duyên, liếm hút... thẳng đến khi Thế Huân đem tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào trong miệng cậu.

Khoái cảm điên cuồng khiến Thế Huân càng đem dương vật hướng trong miệng Lộc Hàm mà đỉnh, một cổ tinh dịch bắn thẳng vào chỗ sâu bên trong yết hầu.

Lộc Hàm ngậm lấy dương vật đến tận khi khoái cảm của Thế Huân qua đi, sau đó đem tinh dịch chưa bắn hết của anh mút sạch, lại dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm lộng dương vật sạch sẽ, cuối cùng giúp Thế Huân sửa sang lại quần áo gọn gàng mới ngẩng đầu lên.

158. Chương 157: Khó Xử

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Lộc Hàm dịu dàng săn sóc như vậy làm Thế Huân vừa đau lòng lại cảm động, bán ngồi xổm người xuống đưa cậu ôm vào trong ngực không ngừng hôn môi.

Hai người ôm nhau hôn một hồi lâu mới lưu luyến tách ra. Thế Huân lo lắng cho phía sau Lộc Hàm mới vừa bôi thuốc, cứng rắn bắt cậu nằm lại giường nghỉ ngơi, bất quá anh cũng luyến tiếc rời khỏi Lộc Hàm, dứt khoát cởi áo khoác của mình leo lên giường.

Thế Huân duỗi dài cánh tay đem Lộc Hàm ôm vào trong ngực, để cậu gối đầu lên ngực mình, hai người kề bên như vậy dù tùy tiện nói cái gì cũng đều cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Vết thương trên tay Thế Huân đã sớm hoàn toàn khỏi hẳn, tuy rằng mỗi ngày cùng Lộc Hàm ở nhà cực kỳ ngọt ngào hạnh phúc, nhưng chuyện của công ty cũng không thể không quan tâm. Thế Huân liền thương lượng với Lộc Hàm ngày mai cùng nhau quay về công ty đi làm. Lộc Hàm lúc trước cũng đã quyết định quay về Ngô thị, cho nên đối với đề nghị này của anh cũng không có ý kiến gì. Nhưng sau đó nghe đến Thế Huân nói sau khi quay về Ngô thị sẽ trực tiếp nhậm làm quản lý tài chính, Lộc Hàm không đồng ý, thời điểm từ chức chỉ là một nhân viên phổ thông bình thường, lần này về đột nhiên liền trở thành quản lý, khẳng định sẽ có người dị nghị sau lưng. Hơn nữa tính tình cậu hiền hòa không hề ham thích chức cao quyền lớn, chỉ mong bình bình đạm đạm làm tròn công việc của mình là được.

Nhưng là Thế Huân cảm thấy lấy năng lực của Lộc Hàm mà làm nhân viên thông thường thì rất phí phạm nhân tài, khuyên can mãi, vừa hồng vừa khuyên. Bất quá đừng nhìn Lộc Hàm bình thường nhu thuận nghe lời, đối Thế Huân ngăn ý trăm thuận, việc này lại rất dứt khoát có nói thế nào cũng không đồng ý. Hai người giằng co đến cuối cùng, Lộc Hàm còn thật sự nổi giận, nói anh nếu không bỏ ý định bắt mình làm quản lý thì sẽ không quay về Ngô thị. Thế Huân một khi nghe lời này liền cảm miệng, nhanh chóng giơ cờ trắng đầu hàng, Lộc Hàm chỉ cần quay về Ngô thị, muốn làm cái gì đều được.

Thế Huân không lay chuyển được Lộc Hàm, chuyện việc làm chỉ có thể quyết định như vậy, thời gian còn nhiều, sau này lại chậm rãi thuyết phục cậu.

Tối buổi trưa, Lộc Hàm không thể không rời giường làm cơm cho Thế Huân. Cậu cũng rất yêu anh, biết anh thích ăn món mình nấu, đau đốn phía hậu mặt thì tính là gì.

Cơm nước xong, Thế Huân lại hồng Lộc Hàm đi ngủ ngủ trưa, tối hôm qua đến nửa đêm mới ngủ, phía sau của Lộc Hàm lại không thoải mái, nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Thời gian ngọt ngào thường trôi qua tương đối mau, mới xoay qua xoay lại có một chút, hai người còn chưa có nị đủ, sắc trời đã từ từ chuyển ám, đã tới lúc Lộc Hàm phải về nhà.

Tối hôm qua cậu nói dối mẹ không về nhà, hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể tiếp tục ở lại nhà Thế Huân qua đêm.

Thế Huân đương nhiên không nỡ để Lộc Hàm rời đi, nhưng cũng biết cậu khó xử, anh không muốn cậu ở trước mặt mẹ không có con đường thoát, chỉ có thể buông tha tất cả lái xe chở cậu về nhà.

Tối dưới lầu nhà Lộc Hàm, Thế Huân lại kéo lấy cậu hôn môi hơn nửa ngày mới buông tay để cho cậu vô nhà. Anh đợi cho đến khi Lộc Hàm đi vào trong, thân ảnh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người lái xe rời đi.

“Tiểu Lộc về rồi à.” Lộc Hàm vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy mẫu thân đứng dậy khỏi ghế.

“Dạ.” Rốt cuộc vẫn chột dạ, Lộc Hàm thấp đầu rầu rĩ đáp một tiếng.

“Tối hôm qua không về nhà, hôm nay lại không nói một tiếng về trễ như vậy!? Con thứ bảy chủ nhật cũng vội đến ngay cả gọi ẹ một cuộc điện thoại cũng không được sao!?” Lộc mẫu nói chuyện rõ ràng đã mang theo khẩu khí không vui.

“Mẹ, thực xin lỗi thực xin lỗi...” Lộc Hàm trong lòng càng áy náy, nhưng lại không muốn tìm lý do lừa mẫu thân nữa, chỉ có thể không ngừng xin lỗi.

“Quên đi, lần sau chú ý một chút. Con cũng mệt mỗi một ngày, nhanh quay về phòng nghỉ ngơi đi.” Lộc mẫu nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí dịu đi không ít.

“Mẹ...” Lộc Hàm trong lòng mềm nhũn, mở miệng muốn nói ra chuyện của mình cùng Thế Huân.

“Hừm! ?” Lộc mẫu ánh mắt mang ý hỏi nhìn về phía cậu.

“Không... không có việc gì. Con về phòng đây.” Ánh mắt nhìn thẳng của mẫu thân làm Lộc Hàm mất đi dũng khí nói ra sự thật, cúi đầu vội vàng trở về phòng ngủ.

Mẹ, thực xin lỗi... Lộc Hàm đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, dựa lưng vào ván cửa trong lòng khó chịu muốn chết. Chuyện mình và Thế Huân không thể cứ tiếp tục như vậy mãi, phải nhanh một chút nghĩ biện pháp hướng mẫu thân nói rõ ràng mới được.

159. Chương 158: Che Dấu

“Mẹ, con đi làm đây.” Hôm nay là ngày đầu tiên quay về Ngô thị làm việc. Trước khi ra khỏi nhà, Lộc Hàm một bên đổi giày một bên như trước hướng mẫu thân đang bận rộn trong bếp chào một tiếng.

“Đi đường cẩn thận một chút. Lộc Hàm con lấy camen làm gì vậy!?” Mẫu thân theo phòng bếp đi ra, nhìn thấy Lộc Hàm cầm theo camen nên nghi hoặc hỏi.

“Con vừa rồi... ăn chưa no, nên... nên mới đem theo một ít. Mẹ, đến giờ rồi, con đi nha.” Ánh mắt Lộc Hàm né tránh câu hỏi của mẫu thân, vội vàng ra cửa.

“Lộc Hàm, chào buổi sáng!” Lộc Hàm vừa mới đi ra hàng hiên, liền bị Thế Huân không biết từ chỗ nào chạy tới ôm vào trong lòng, nhanh chóng hôn lên khuôn mặt cậu một cái vang dội.

“Sớm. Ăn điểm tâm chưa!?” Hai người ôm ấp đã muốn thành thói quen, Lộc Hàm cũng không để mắt đến ở đây là dưới lầu nhà mình, để mặc Thế Huân ôm kéo mình.

“Không có...” Lộc Hàm quay về Ngô thị công tác, Thế Huân hưng phấn đến nổi sáng sớm liền lái xe đến dưới nhà chờ cậu, làm gì còn chú ý đến ăn sáng. Bất quá hiện tại lại giả bộ đáng thương hờ hờ, muốn cho Lộc Hàm đau lòng một chút.

“Biết ngay anh chưa ăn mà. Đây!” Lộc Hàm cười tủm tỉm giơ camen lên quơ quơ trước mặt Thế Huân.

“Vẫn là Lộc Hàm tốt với anh nhất!” Thế Huân lại nghiêng đầu hôn lên má Lộc Hàm một cái, vừa tiếp nhận camen liền dùng thìa gấp lấy thức ăn bên trong.

“Làm gì gấp như vậy, có ai giành ăn của anh đâu! Bên ngoài gió lớn, cẩn thận ăn vào một bụng gió lạnh, một hồi em lái xe, anh ở trên xe ăn là được.” Lộc Hàm nhìn Thế Huân ăn đến lang thôn hổ yết, bắt đầu đi dần dờ.

“Ừ... ừ...” Thế Huân một bên gật đầu lia lịa một bên tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào miệng. (Huân đại ca giống bị bỏ đói cả tháng ấy haha)

Thế Huân cuối đầu ăn điểm tâm, Lộc Hàm nghiêng đầu nhìn anh ôn nhu bất đắc dĩ tươi cười. Hai người hoàn toàn không hề chú ý đến Lộc mẫu vẫn đang đứng ở trên ban công phía sau.

“Em xuống đây được rồi, một mình anh lái xe đến công ty đi.” Lái xe đến phụ cận Ngô thị, Lộc Hàm ngừng lại.

“Lộc Hàm đừng đi, chúng ta cùng vào công ty.” Thế Huân khẩn trương giữ chặt Lộc Hàm đang định xuống xe. Lúc trước khi hai người cùng đi làm, Thế Huân mỗi lần đều để cậu xuống xe ở gần công ty, hai người chưa bao giờ cùng nhau đi vào. Thế Huân thẳng đến bây giờ vẫn bằng khoảng, hiện tại vừa thấy Lộc Hàm định bước xuống xe, anh nghĩ rằng cậu còn nhớ chuyện trước kia, trong lòng càng thêm cảm thấy khó chịu.

“Không được, cùng anh vào công ty, em sẽ bị mấy đồng nghiệp hiếu kỳ bám mệt chết. Thời gian không kịp rồi, em đi trước.” Lộc Hàm cười vỗ vỗ bả vai Thế Huân an ủi, liền vội vã bước xuống xe.

“Lộc Hàm...” Nhìn thân ảnh Lộc Hàm càng chạy càng xa, Thế Huân tâm đau dữ dội, một ngày nào đó hai người sẽ tay trong tay cùng nhau tiến vào Ngô thị.

Chuyện Lộc Hàm trở lại Ngô thị đã được Thế Huân chuẩn bị chu đáo. Lý do là đã điều tra rõ bản báo cáo tài chính sai lầm lúc trước không phải do cậu làm, Ngô thị không thể oan uổng bất kỳ nhân viên nào có năng lực làm việc, vì thế lại mời Lộc Hàm quay về Ngô thị làm việc. Lộc Hàm trước kia cùng đồng nghiệp quan hệ cũng rất tốt, cho nên mọi người đối với lý do này đều không có bất luận dị nghị gì, vô cùng hoan nghênh Lộc Hàm lần thứ hai trở lại Ngô thị làm việc.

Trở lại vị trí quen thuộc lúc trước, lấy năng lực của Lộc Hàm liền rất nhanh thuận buồm xuôi gió, hết sức chuyên chú vội dấn vào công việc.

Tối gần giữa trưa, Lộc Hàm nhận được điện thoại của Thế Huân gọi tới.

“Ừ!” Lộc Hàm nhỏ giọng đón nghe, đồng sự vẫn ở xung quanh, cậu không dám gọi thẳng tên Thế Huân.

“Lộc Hàm giữa trưa ăn cái gì?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm mang ý cười nhẹ của Thế Huân.

“Lát nữa cùng đi ăn với đồng nghiệp.” Lộc Hàm dựa theo thói quen ăn cơm trưa lúc trước ở Ngô thị trả lời.

“Lộc Hàm em bỏ mặc anh sao!? Anh đây ăn cái gì?” Thế Huân tính tình trẻ con so đo giận dỗi.

“Anh...” Thế Huân bực đồng làm cho cậu vừa bực mình vừa buồn cười, không biết nên lo liệu sao mới tốt.

“Anh muốn ăn cơm cùng em.” Thế Huân ngược lại thực lưu loát đưa ra quyết định.

“Anh ăn cơm với mọi người, mọi người sẽ khẩn trương ăn không ngon.” Lộc Hàm lập tức phủ quyết Thế Huân. Hai người cùng nhau ăn cơm, không nói đến quan hệ sẽ bị đưa ra ánh sáng, chỉ cần cùng Ngô tổng giám đốc ngồi cùng một chỗ, người khác cũng sẽ cảm thấy câu nệ không được tự nhiên.

“Dù thế nào em cũng phải ăn cơm cùng anh.” Thế Huân rõ ràng xấu xa bức Lộc Hàm ăn cơm cùng mình.

“Được rồi, chờ em làm việc xong sẽ đi tìm anh.” Lộc Hàm nghĩ thầm mình và Thế Huân cũng không thể cùng nhau ăn cơm trước mặt các đồng nghiệp khác, còn không bằng hai người ăn cơm riêng.

“Ừ.” Lúc này Thế Huân mới vô cùng cao hứng ứng thanh, lại ở trong điện thoại hôn một cái sau đó mới tắt máy.

160. Chương 159: Về Nhà

Lộc Hàm vội vàng hoàn thành công việc, hủy bỏ lời hứa ăn cơm với đồng nghiệp. Sau khi mọi người hoàn toàn rời đi, cậu mới theo thang máy lên tầng trên cùng tìm Thế Huân. Thế sự đổi dời, trước kia là Thế Huân không muốn để cho nhân viên Ngô thị biết mình cùng Lộc Hàm có quan hệ, hiện tại lại đổi thành Lộc Hàm không muốn công khai, một mặt là không muốn để người khác ở phía sau nghị luận, mặt khác là cậu không muốn đồng nghiệp bởi vì cậu là người yêu của tổng tài mà vị nể, đối đãi khác nhau.

Thế Huân chờ đến mòn con mắt, nếu không phải sợ Lộc Hàm sinh khí, phỏng chừng sớm đã chạy xuống phòng tài chính tìm cậu. Lộc Hàm gơ tay lên còn chưa kịp gõ cửa, anh liền từ trong phòng làm việc vọt ra, không nói hai lời trực tiếp đem Lộc Hàm ôm vào trong lòng mãnh liệt hôn môi.

Ở tầng chót chỉ có thư ký và Thế Huân làm việc. Hiện tại thư ký đã ra ngoài ăn trưa, vì vậy Lộc Hàm cũng yên tâm cùng Thế Huân ôm nhau bữa bãi hôn môi.

Sau khi Thế Huân hôn đủ, mới kéo Lộc Hàm vào văn phòng ngồi xuống ghế, nhưng là luyến tiếc buông tay, vẫn đem cậu chặt chẽ khóa vào trong ngực.

Hai người thương lượng cơm trưa nên đi đâu ăn, bình thường Lộc Hàm cũng chỉ đi đến mấy quán cơm bình dân tùy tiện gọi cơm phần, nhưng lại sợ không hợp khẩu vị ăn uống của Thế Huân.

Tuy rằng Thế Huân thích ăn món do Lộc Hàm tự mình làm hơn, nhưng chỉ cần có cậu ở bên cạnh, anh đối với cơm trưa cũng không quá nhiều yêu cầu, Lộc Hàm ăn cái gì thì mình liền ăn cái đó. Nhưng Thế Huân muốn hưởng thụ thế giới của hai người, ôm Lộc Hàm không muốn buông tay, cho nên Lộc Hàm chỉ đành gọi cơm đến. Hai người ngay tại phòng làm việc của Thế Huân ăn cơm trưa. Nói vài câu ngọt ngào, tán ngẫu một ít chuyện công việc, dứt cho nhau vài cái, không khí ấm áp vô cùng.

Hai người ăn xong cơm trưa, Thế Huân muốn nhìn hậu huyệt Lộc Hàm xem còn sưng không, chính là văn phòng không thể so với ở nhà, Lộc Hàm vô luận thế nào cũng không dám cởi quần để cho anh coi, vạn nhất vật nơi khó gian của anh có phản ứng thì biết tính sao, không giúp anh giải quyết, Lộc Hàm không nỡ để Thế Huân khó chịu, còn nếu giúp anh giải quyết, nhưng đây đang ở văn phòng... Lộc Hàm đột nhiên nhớ tới một bộ phim đã từng xem, địa điểm cũng là ở trong phòng làm việc, một người đàn ông quỳ gối chui xuống gầm bàn làm việc giúp một người đàn ông khác khâu giao, đột nhiên có người gõ cửa tiến vào, nam nhân ở trên nghiêm trang trấn định cùng người nói chuyện, mà nam nhân quỳ gối dưới bàn vẫn tiếp tục phun ra nuốt vào dương vật... Lộc Hàm càng nghĩ càng đỏ mặt, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn Thế Huân.

Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm mặt đỏ đến sắp xuất huyết, cũng đoán được cậu đang suy nghĩ cái gì. Anh ngược lại đặc biệt hy vọng hai người có thể ở trong phòng thực hiện “Vận động tiêu cơm”, cũng không cần cậu cởi quần, chỉ cần nhìn bộ dáng ngượng ngùng đỏ mặt của cậu cũng làm anh muốn cứng rắn. Bất quá Thế Huân cũng biết Lộc Hàm khẳng định không đồng ý, cũng chỉ có thể tự mình mơ tưởng một chút, mà cũng không dám nghĩ nhiều lắm, nghĩ nhiều phía dưới liền sẽ có phản ứng.

Lộc Hàm không muốn cởi quần, Thế Huân cũng không thể ép cậu, chỉ đành mở miệng hỏi thăm chút tình trạng của hậu huyệt. Bất quá hậu mặt chắc cũng không quá nghiêm trọng, bằng không Lộc Hàm làm sao có thể ngồi làm việc đến trưa.

Hai người lại quần quít trong chốc lát, thời gian nghỉ trưa chấm dứt, Lộc Hàm trở về phòng tài chính ở lầu dưới làm việc.

Bởi vì hôm qua làm mẫu thân tức giận do về muộn, cho nên hôm nay Lộc Hàm cũng không dám đi lại nhà Thế Huân, sau khi tan tầm liền kêu anh trực tiếp đưa mình về nhà. Nhưng khi bước xuống xe Lộc Hàm lại do dự, Thế Huân một mình trở về nhà, anh chắc sẽ không nấu cơm, vạn nhất bị đói thì tính sao. Lộc Hàm suy nghĩ, hay là để Thế Huân vào nhà cùng mình, vừa có thể giải quyết vấn đề cơm nước, lại có thể gia tăng một chút cơ hội anh cùng mẫu thân ở chung. Sau này khi cậu nói chuyện của mình cùng anh ẹ biết, cũng tương đối dễ dàng hơn.

Đối với đề nghị này của Lộc Hàm, Thế Huân đương nhiên vui vẻ đáp ứng, đậu xe xong liền cùng cậu đi lên lầu.

“Mẹ, con về rồi.” Lộc Hàm xuất chìa khóa mở cửa, hướng phòng bếp hô một tiếng.

“Chào di.” Lộc mẫu nghe được tiếng nói mới từ phòng bếp đi ra, Thế Huân liền lập tức lễ phép cúi đầu chào.

“Ngô tiên sinh đến chơi a.” Lộc mẫu khách khí hướng Thế Huân tươi cười.

“Di cứ gọi con Thế Huân là được.” Thế Huân nhanh chóng phóng thấp tư thái. Trước kia đối với Lộc Hàm không có tâm, tự nhiên anh cũng sẽ không quá để ý vấn đề xưng hô. Nhưng hiện tại Thế Huân rất muốn ở trước mặt “Mẹ vợ” lưu lại một ấn tượng tốt.

“Thế Huân.” Lộc mẫu cười gật đầu.

“Mẹ, hôm nay là Thế Huân đưa con về, thời gian có chút trễ, con muốn lưu anh ấy ở nhà mình ăn cơm.” Lộc Hàm thừa dịp mẫu thân cao hứng đưa ra yêu cầu lưu Thế Huân ở nhà ăn cơm.

“Được, đúng lúc nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.” Lộc mẫu rất vui vẻ đồng ý.

“Cám ơn đi.” Thế Huân lập tức mở miệng cảm ơn.

“Không cần khách khí như vậy, nhanh ngồi xuống đi. Tiểu Lộc con tiếp Thế Huân ngồi chơi một chút, mẹ đi phòng bếp nấu cơm.” Lộc mẫu dặn dò một câu, liền tiếp tục quay về phòng bếp nấu cơm.

161. Chương 160: Vạch Trần

Lộc mẫu vào nhà bếp nấu cơm, để lại Lộc Hàm cùng Thế Huân ngồi một mình trong phòng khách.

Lần trước Thế Huân đến nhà Lộc Hàm, lúc đó hai người đang trong giai đoạn giằng co, Lộc Hàm cùng anh ở cùng một chỗ sẽ cảm thấy xấu hổ không được tự nhiên, nói không quá vài câu lại trở nên tế nhị. Nhưng hiện tại tình cảm hai người ngày càng bền vững, cười cười nói nói, ngọt ngào mật mật, nếu không phải sợ Lộc mẫu sẽ đột nhiên từ phòng bếp đi ra, Thế Huân phỏng chừng sẽ ôm Lộc Hàm đặt ngồi lên đùi mình luôn.

Phòng khách cách phòng bếp không xa, hai người cũng không dám nháo quá lớn, mặt ngoài thì xem ra đứng đắn ngồi ở trên ghế, tay lại vòng ra phía sau mười ngón quần quít cùng một chỗ.

Ba người ăn xong cơm chiều, Lộc Hàm cùng Thế Huân nhất trí giúp Lộc mẫu dọn dẹp phòng bếp.

“Tiểu Lộc, trong nhà hết muối rồi, con ra ngoài mua một bịch về đi.” Đang lúc ba người bận rộn, Lộc mẫu đột nhiên bảo Lộc Hàm ra ngoài mua muối.

“Dì à, để cháu đi cho.” Thế Huân vội vàng nói mình muốn đi mua.

“Cậu là khách, sao lại có thể bắt cậu đi mua. Tiểu Lộc đừng rề rà nữa, còn không mau đi đi.” Lộc mẫu cự tuyệt Thế Huân, có chút không kiên nhẫn thúc giục con mình.

“Mẹ, hiện tại đã trễ, mấy cửa hàng dưới lầu cũng đóng cửa hết rồi. Dù sau bữa sáng ngày mai cũng không cần dùng muối, để ngày mai tan tầm thuận đường con sẽ đi.” Lộc Hàm có chút không muốn đi, dù sao Thế Huân còn ở, mình bỏ ra ngoài để anh một mình với mẹ, anh sẽ cảm thấy xấu hổ.

“Ở siêu thị không phải có sao!?” Lộc mẫu giống như đang ép Lộc Hàm không đi không được.

“Nhưng mà siêu thị ở rất xa!?” Lộc Hàm đặc biệt nhỏ giọng nói thềm một câu.

“Sao con làm biếng quá vậy, kêu con đi thì cứ đi đi, nhiều lời vô ích.” Lộc mẫu đột nhiên nóng giận, ở trước mặt Thế Huân bắt đầu giáo huấn Lộc Hàm.

“Mẹ, con đi, con lập tức đi.” Lộc Hàm vừa thấy mẫu thân tức giận, lập tức mặc áo khoác đi ra cửa.

Lộc Hàm đi xong, ở nhà bếp chỉ còn lại có Lộc mẫu cùng Thế Huân hai người.

“Dì...” Thế Huân chần chờ gọi một tiếng. Dù sao kinh nghiệm thương trường của anh cũng không ít, con mắt so với Lộc Hàm cao hơn vài phần, lập tức nhìn ra Lộc mẫu kêu Lộc Hàm xuất môn mua muối là giả, mục đích là muốn cậu đi chỗ khác, có lẽ là vì có lời muốn nói với mình.

“Thế Huân, quan hệ giữ cậu và tiểu Lộc chắc không đơn giản chỉ là đồng nghiệp chứ!?” Lộc mẫu nhìn Thế Huân trực tiếp hỏi.

“Dì, con thích Lộc Hàm, chúng con là người yêu. Thực xin lỗi, trước đây vẫn luôn giấu người...” Thế Huân cũng dứt khoát thừa nhận. Tuy rằng anh biết Lộc Hàm vẫn luôn nói dối chuyện của hai người, nhưng nếu

Lộc mẫu đã hỏi đến, liền chứng minh bà đã biết mọi chuyện, cho nên bây giờ cũng không cần phải dấu nữa. Thế Huân thoải mái thừa nhận, ngược lại có lẽ sẽ làm sự tình có thêm một bước tiến triển mới.

“Chúng ta đừng đứng ở đây nữa, vào phòng khách ngồi xuống rồi nói.” Lộc mẫu nhìn xung quanh, thấy nhà bếp đã được dọn ngăn nắp, dẫn đầu đi ra khỏi bếp.

Thế Huân theo sát phía sau bà đi vào phòng khách.

“Thế Huân, cậu có thể đem chuyện của mình cùng tiểu Lộc nói rõ ràng một lần cho dì nghe được không. Cậu cũng biết lấy tính cách của nó, nếu dì hỏi nó, nó sẽ sợ dì lo lắng mà không dám nói ra hết sự thật.” Hai người ngồi xuống ghế sofa, Lộc mẫu liền hỏi Thế Huân chuyện tình cảm của cả hai từ đầu đến cuối.

Thế Huân không chút dấu điểm đem chuyện mình hiểu lầm Lộc Hàm là MB mà bao dưỡng cậu, hai người ở chung lâu ngày sinh tình cảm, sau đó bởi vì hiểu lầm mà đem cậu đuổi ra khỏi nhà, trải qua một hồi hóa giải khúc mắc, đến nay lại một lần nữa hảo hợp, toàn bộ kể rõ, không mang theo một chút quanh co lòng vòng.

Thế Huân biết mình làm sai nhiều chuyện, tạo cho Lộc Hàm rất nhiều thương tổn không thể vãn hồi, nhưng nếu anh muốn cùng Lộc Hàm sống với nhau lâu dài, nhất định phải trải qua cửa ải của Lộc mẫu. Cho nên Thế Huân dù có bị Lộc mẫu chán ghét thậm chí oán hận cũng mạo hiểm mà đem chân tướng nói ra, tận dụng khả năng thẳng thắn mà được khoan hồng.

“Dì à...” Lộc mẫu nghe xong thật lâu cũng không nói lời nào, trong lòng Thế Huân khẩn trương bất ổn, thật cẩn thận nhìn bà.

“Thế Huân, cậu có bao giờ tự hỏi tại sao tiểu Lộc tình nguyện để cậu hiểu lầm nó là MB, cũng nhất quyết muốn ở lại bên cạnh cậu!” Lộc mẫu đột nhiên mở miệng nghiêm túc hỏi.

“Con đã từ nghĩ qua. Con cảm thấy có lẽ lúc trước Lộc Hàm đã thích con rồi, nhưng là ở Ngô thị chúng con cũng không có tiếp xúc qua, thậm chí con còn không biết có người này...” Thế Huân nghi hoặc nhăn lại mi.

“Thế Huân, cậu ngồi chờ một chút.” Lộc mẫu cắt ngang lời Thế Huân, đứng lên đi vào phòng Lộc Hàm.

Chỉ trong chốc lát, Lộc mẫu cầm lấy một quyển album từ phòng ngủ đi ra.

“Thế Huân, cậu xem cái này đi, có lẽ có một số việc tiểu Lộc vĩnh viễn cũng sẽ không chính miệng nói cho cậu biết.” Lộc mẫu đem quyển album cầm trong tay đưa cho Thế Huân.

162. Chương 161: Mười Năm

Thế Huân mở ra album, trang đầu tiên là bức ảnh chụp một thiếu niên đứng trên bục giảng, tuy rằng ảnh chụp chụp rất mơ hồ, hơn nữa niên đại cũng đã lâu, nhưng anh không thể ngay cả bản thân mình cũng nhìn không ra. Anh nhớ lại một chút, hoàn cảnh trong bức ảnh này chính là lễ khai giảng đại học, lúc đó mình đại diện cho tân sinh viên lên bục phát biểu. Tiếp tục lật những trang sau, trong đó hé ra cơ hồ chính là lịch trình những năm gần đây của Thế Huân, thậm chí so với ký ức của chính anh còn tỉ mỉ kỹ càng hơn. Những bức ảnh này chất lượng rất bình thường, không phải chụp chính diện mà chỉ chụp bên hông, còn bởi vì màn ảnh quá xa mà dị thường mơ hồ, thực hiển nhiên tất cả đều do Lộc Hàm chụp.

Tính thời gian, hiện tại cách thời đại học phải trên dưới mười năm, Thế Huân liều mạng lục lợi trí nhớ tìm kiếm hình ảnh Lộc Hàm, nhưng thật là một chút ấn tượng đều không có. Kỳ thật dựa vào những bức ảnh này cũng không khó đoán, Lộc Hàm chưa bao giờ gia nhập vào cuộc sống của anh, chỉ đứng từ rất xa mà nhìn, âm thầm yêu mến. Nguyên lai Thế Huân cho rằng lần say rượu đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt, kỳ thật là đã bắt đầu từ mười năm trước rồi, chỉ là khi đó Lộc Hàm thầm mến Thế Huân, còn anh cái gì cũng không biết mà thôi.

Càng lật đến cuối album, trong lòng Thế Huân lại càng khó chịu, đến tận cùng là yêu thương đến mức độ nào, mới có thể không cần đối phương đáp lại bất luận cái gì, vẫn luôn kiên trì mười năm. Bàn tay lật sách của Thế Huân bắt đầu run rẩy, hơn nửa ngày mới có thể lật qua một tờ.

Thế Huân đã thấy được ảnh chụp của mình sau khi vào Ngô thị làm việc, ảnh chụp so với hồi học ở trường ít hơn rất nhiều. Trong lòng anh cười khổ, có lẽ bởi vì khi đó mình đã là Ngô tổng giám đốc cao cao tại thượng, cơ hội để Lộc Hàm thấy được mình rất ít. Nghĩ đến đây, Thế Huân đột nhiên giật mình nhớ lại lúc trước khi điều tra tư liệu của Lộc Hàm còn nghi hoặc chuyện cậu và mình cùng tốt nghiệp một trường đại học, hiện tại xem ra đều không phải trùng hợp, Lộc Hàm là bởi vì mình mới vào Ngô thị.

Lộc Hàm đến tận cùng vì mình đã trả giá bao nhiêu!? Trái tim Thế Huân đau tựa kim đâm, tay run lên, làm ảnh chụp trong album bị rớt ra rơi xuống đất. Khi Thế Huân nhặt ảnh lên tình cờ lật qua mặt trái, một hàng chữ nhỏ ngay gần liền đập vào mắt, “Thế Huân và Quan Lâm cùng một chỗ”, nội dung chữ viết làm trong lòng Thế Huân càng thêm khó chịu. Nhét ảnh chụp trở vào Thế Huân do dự một chút, lại lật đến trang đầu của Album.

“Thế Huân lên đài lãnh thưởng” “Thế Huân cùng mình gặp thoáng qua” “Thế Huân trở thành tổng giám đốc” ... Vừa rồi chỉ nhìn thấy ảnh chụp, hiện tại Thế Huân mới phát hiện mỗi một bức ảnh đều có ghi nội dung ở phía sau, anh đem ảnh chụp sắp xếp lại cùng một chỗ, che đi mấy dòng chữ ở phía sau, chỉ để lại chữ “Thế Huân” liên tiếp nhau, nhìn ra ký ức cùng tình yêu sâu đậm của Lộc Hàm trong mười năm nay.

Chuyện cho tới bây giờ, tất cả những nghi vấn của Thế Huân đều đã có đáp án. Lộc Hàm tại sao lại lên giường cùng một gã say rượu là mình, tại sao tình nguyện bị hiểu lầm là MB cũng muốn ở với mình, tại sao lại liều lĩnh vì mình mà trả giá nhiều như vậy... nguyên lai chỉ là bởi vì yêu.

“Lộc Hàm, Lộc Hàm...” Thế Huân đã không thể tiếp tục suy nghĩ, đem mặt vùi vào hai bàn tay, thanh âm nghẹn ngào không được quanh quẩn ở phòng khách.

“Rất lâu trước đây dì đã phát hiện sự tồn tại của quyển album này, nhiều ảnh như vậy mà chỉ chụp cùng một người, mỗi một bức ảnh lại được ghi nội dung tỉ mỉ kỹ càng. Dì vừa nhìn đã biết tiểu Lộc là thích nam sinh trong bức ảnh. Mấy người lớn trong gia đình khác nếu biết con mình thích người cùng giới, có lẽ sẽ giận tím mặt, có lẽ sẽ đem ảnh chụp lập tức hủy đi. Nhưng mà cha tiểu Lộc mất sớm, nó lại vẫn luôn rất hiểu chuyện nghe lời, rất ít nói dối hoặc dấu diếm dì cái gì, cái này có thể xem là bí mật lớn nhất trong lòng tiểu Lộc, dì cũng không muốn vì chuyện này mà làm nó khó xử. Liền làm bộ như không có phát hiện, cái gì cũng không biết, đem album nguyên vẹn trả về chỗ cũ. Nhưng cho dù là vậy cũng không đồng nghĩa dì đồng ý chuyện tiểu Lộc thích nam nhân...” Nói tới đây, Lộc mẫu đột nhiên tạm dừng.

“Dì...” Bởi vì câu này, trái tim Thế Huân lập tức nhảy lên tới tận cổ họng.

“Dì không đồng ý không phải là vì muốn tiểu Lộc nói dối tông đường. Cha tiểu Lộc mất sớm, tiếp qua vài năm nữa dì cũng sẽ ly khai, còn cứng rắn so đo chuyện con cháu làm chi. Mà bởi vì con đường đồng tính này quá khó đi, dì không muốn tiểu Lộc bị người khác kỳ thị chỉ trích. Cho nên vẫn luôn ngầm thúc giục tiểu Lộc tìm bạn gái kết hôn sinh con, nhanh chóng đoạn tuyệt ý định với cậu.” Lộc mẫu có chút bất đắc dĩ tiếp tục nói.

“Dì à, con... con...” Thế Huân bị lời nói của Lộc mẫu làm cho á khẩu không trả lời được. Thế Huân đã từng trải qua, dĩ nhiên hiểu được con đường này khó khăn gian khổ thế nào.

163. Chương 162: Cảm Động

“Thế Huân, kỳ thật khi lần đầu cậu đến đây dì đã nhận ra cậu chính là nam sinh trong bức ảnh, mặc dù tiểu Lộc vẫn luôn dấu giếm dì, nhưng hiểu con không ai bằng mẹ, từ nhất cử nhất động của nó dì liền có thể nhìn ra nó và cậu đã có chuyện gì xảy ra. Dì cũng rất muốn bước qua ngăn cản tiểu Lộc để nó dừng hăm dọa, hơn nữa lấy tính tình nghe lời và hiểu chuyện của tiểu Lộc, nếu dì cứng rắn ép buộc nó kết hôn thì chắc chắn nó sẽ làm theo. Nhưng mà... dì lại không muốn sau khi đi đi rồi, tiểu Lộc sẽ một mình cô độc

sống qua cuộc sống không hạnh phúc này. So với những lời đồn nhảm ở bên ngoài, nó có thể tìm được một người sống hạnh phúc cùng nhau mới là trọng yếu.” Chân mày vẫn luôn nhíu chặt của Lộc mẫu dần dần giãn ra.

“Dì, con...” Lời nói của Lộc mẫu làm cho Thế Huân thấy được hy vọng, vội vàng muốn nói điều gì.

Lộc mẫu khoát tay, ý bảo Thế Huân an tâm chờ gấp.

“Thế Huân, nghe xong đầu đuôi chuyện tình của cậu và tiểu Lộc, đối với chuyện cậu tạo thành thương tổn cho nó, dĩ nhiên không thể một chút tức giận cũng không có. Nhưng mà hiện tại hai người sống chung rất tốt, tiểu Lộc đích xác so với trước kia vui vẻ hơn nhiều, chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua, dĩ cũng không so đo, chỉ cần sau này hai đứa vẫn tốt đẹp là được. Mỗi một người mẹ đều ích kỷ, hôm nay dì nói cho cậu nghe điều này, chỉ muốn cho cậu biết tình cảm tiểu Lộc đối với cậu sâu đậm như thế nào, hy vọng cậu có thể đối xử tốt với nó.” Lộc mẫu nói xong, giống như vấn đề nan giải nhiều ngày trong lòng cuối cùng cũng đã được giải quyết, trên mặt hiện ra ý cười nhàn nhạt.

“Dì, con hứa, con nhất định sẽ hảo hảo yêu thương Lộc Hàm.” Thế Huân gật đầu thật mạnh cam đoan nói.

“Dì cũng không quản nhiều nữa, để xem biểu hiện sau này của hai đứa. Được rồi, tiểu Lộc mua muối sếp về tới, album dì phải đem trả lại chỗ cũ đây.” Lộc mẫu từ ái vỗ vỗ bả vai Thế Huân, sửa sang xong album, mới đem trả lại phòng ngủ của Lộc Hàm.

Sau khi Lộc Hàm mua xong muối về đến nhà, nhìn thấy mẹ cùng Thế Huân đang thảo luận tiệc mục TV, tâm trạng bất an cuối cùng cũng kiên định lại.

Tuy rằng Lộc mẫu đã ngầm đồng ý chuyện mình và Lộc Hàm, nhưng xuất phát từ lễ phép, Thế Huân ở thêm một lúc liền cáo từ ra về.

Lần này không cần mẫu thân dặn, Lộc Hàm tích cực chủ động đưa Thế Huân xuống lầu.

“Lộc Hàm.” Thế Huân nắm tay Lộc Hàm đi đến bãi giữ xe, bắt chặt tất cả ôm cậu vào trong ngực.

“Àn?” Lộc Hàm hơi hơi ứng thanh, phản thủ ôm lấy thắt lưng Thế Huân, cúi đầu đem đầu gối lên bả vai anh.

“Không có việc gì.” Thế Huân như hống tiểu hài tử ngủ, bàn tay ôm lấy Lộc Hàm nhẹ nhàng xoa xoa. Chuyện quyển album cùng yêu thầm, Thế Huân cũng không tính nói cho Lộc Hàm là mình đã biết, để sự cảm động tận sâu nơi đáy lòng là được rồi, trong cuộc sống sau này anh sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh tình yêu của mình, tuyệt đối sẽ không phụ những tình cảm mà Lộc Hàm đã trả giá vì mình.

Bóng đêm dần xuống, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, Thế Huân sợ Lộc Hàm lạnh, liền chậm rãi buông tay để cho cậu vào nhà.

“Về nhà ngủ sớm một chút, sáng mai anh tới đón em.” Thế Huân giơ tay lên xoa lấy đỉnh đầu mềm mại của Lộc Hàm, lại tiến thêm một bước hôn lên môi cậu.

“Àn.” Lộc Hàm ngoan ngoãn gật đầu, nhưng chưa xoay người rời đi, nghĩ muốn chờ Thế Huân lên xe sau đó mới vào nhà.

“Ngoan, em vô nhà trước đi, em vào tới mái hiên anh sẽ đi.” Thế Huân làm sao có thể bỏ đi trước, cố ý muốn để Lộc Hàm về nhà trước.

Hai người tiếp tục dần dần thì khẳng định sẽ không dứt, cho nên Lộc Hàm cũng thật nghe lời quay người đi, nhưng đi chưa được mấy bước lại quay lại hôn lên môi Thế Huân một cái, nói ngủ ngon xong mới trở vô nhà.

Thế Huân ngọt ngào hạnh phúc ngây ngô cười, thẳng đến khi thân ảnh Lộc Hàm hoàn toàn biến mất mới lái xe rời đi.

“Thế Huân đi rồi?” Lộc Hàm về đến nhà, mẫu thân mỉm cười hỏi.

“Dạ.” Lộc Hàm gật gật đầu.

“Ngày mai còn phải đi làm, con cũng đi ngủ sớm một chút đi.” Lộc mẫu dặn dò một tiếng, xoay người chuẩn bị trở về phòng mình.

“Mẹ, chờ một chút! Con... con có chuyện muốn nói với mẹ.” Lộc Hàm thầm nghĩ chuyện của mình và Thế Huân cứ tiếp tục như vậy hoài cũng không được, đối với Thế Huân không công bằng, hơn nữa vẫn luôn lừa gạt mẫu thân. Liên muốn thừa dịp này đem hết chuyện nói ầu thân nghe.

“Àn.” Lộc mẫu quay người lại, chờ Lộc Hàm mở miệng.

“Con... con cùng Thế Huân...” Nhưng mà càng muốn nói ra, Lộc Hàm lại càng không biết nên bắt đầu từ đâu, đầu tiên là mười năm thăm mền, rồi đến chuyện Thế Huân hiểu lầm mình là MB mà bao dưỡng, tái đến hiện tại ngọt ngào mật mật, đại khái cả đêm đều sẽ nói không xong.

“Chỉ cần hai đứa hạnh phúc là tốt rồi.” Nhìn đến bộ dáng lo lắng lấp lỏp của đứa con nhà mình, Lộc mẫu trong lòng đã hiểu mỉm cười.

“Mẹ!” Lộc Hàm giật mình nhìn mẹ, ánh mắt biết được hết thấy của mẫu thân làm cho cậu từ giật mình dần dần chuyển hóa thành cảm động.

Mẹ, cảm ơn mẹ... Lộc Hàm vươn hai tay ôm lấy mẫu thân, mẫu tử hai người găt gao ôm nhau.

164. Chương 163: Hạnh Phúc

Tình cảm của Lộc Hàm cùng Thế Huân được mẫu thân tán thành, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được lấy xuống, an tâm đi vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau rời giường tâm tình cũng rất sung sướng, chờ đợi Thế Huân tới nhà đón mình đi làm.

“Tiểu Lộc mau lại đây ăn điểm tâm.” Lộc mẫu múc thức ăn xong vẫy tay gọi Lộc Hàm.

“A.” Lộc Hàm lên tiếng, nhưng không đi lại bàn ăn, ngược lại chạy đến ban công, rướn cổ nhìn xuống dưới lầu.

“Con đừng dùng camen đem cơm cho Thế Huân nữa, gọi điện thoại kêu cậu ta lên đây ăn luôn đi.” Lộc mẫu nhìn thấy động tác của Lộc Hàm mà lắc đầu cười, cũng đi đến ban công nhìn xuống, nhìn thấy Thế Huân đang ngưỡng cổ hướng trên lầu ngoác ngoác.

“Mẹ! Người...” Lộc Hàm giật mình nhìn mẫu thân bên cạnh. Hiện tại cậu đã hiểu tại sao mẫu thân lại biết được chuyện của cậu và Thế Huân, thì ra những hành động thân mật của mình và anh ở dưới lầu sớm đã bị mẹ nhìn thấy.

“Cơm canh đều muốn nguội rồi, con mau gọi điện thoại cho Thế Huân đi.” Lộc mẫu hướng Thế Huân ở dưới lầu vẫy tay, vỗ vỗ bả vai Lộc Hàm, lại đi đến nhà bếp lấy thêm một bộ chén đĩa.

Lộc Hàm gọi điện thoại kêu Thế Huân lên, ba người hoà thuận vui vẻ ăn bữa sáng. Lộc mẫu nhìn Lộc Hàm cùng Thế Huân khăng khăng ta ta, trong mắt tất cả đều là ngọt ngào hạnh phúc thì tạm yên tâm, đối với Thế Huân, coi như là mình vừa có thêm một đứa con trai, chỉ cần hai người bọn họ có thể hạnh phúc là tốt rồi.

Những ngày tiếp theo chính là Thế Huân đến nhà Lộc Hàm ăn bữa sáng, rồi hai người mới cùng nhau đến công ty. Sau khi tan tầm anh sẽ ở lại nhà Lộc Hàm ăn xong cơm chiều, rồi mới một mình về nhà.

Không quá mấy ngày, Lộc mẫu liền chủ động đưa ra ý kiến muốn Lộc Hàm dọn qua nhà Thế Huân ở. Thế Huân mỗi ngày sớm tối đều phải đưa đón Lộc Hàm rất vất vả, đến buổi tối khi anh rời đi, hai người dính nhau khó phân khó xa đến Lộc mẫu nhìn còn thấy khó chịu. Lộc mẫu cũng từng trải qua thời tuổi trẻ, biết khi hai người tình nồng thì chỉ hận sao không được phút phút giây giây ở cùng một chỗ, cho nên cũng không muốn chia cắt hai người. Huống chi lúc trước Thế Huân cùng Lộc Hàm đã sống chung một đoạn thời gian, hiện tại không tất yếu phải làm khó ngăn cản.

Lộc mẫu khai sáng rộng rãi, thực lòng hy vọng hai người có thể trôi qua tốt đẹp. Thế Huân cũng là thật lòng đem bà trở thành mẫu thân của mình mà đối đãi, trực tiếp dứt khoát đổi cách xưng hô gọi một tiếng “Mẹ”. Khi Lộc mẫu đưa ra ý kiến muốn Lộc Hàm dọn lại nhà mình ở, Thế Huân liền nói muốn Lộc mẫu cũng cùng lại ở chung, dù sao lão nhân gia lớn tuổi, ở cùng một chỗ cũng tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau. Nhưng Lộc mẫu lại không muốn quấy rầy thế giới của hai người trẻ tuổi, bảo rằng chỉ cần có thời gian thường xuyên về thăm mình là được.

Cứ như vậy, Lộc Hàm lại dọn về nhà Thế Huân. Đối với Thế Huân mà nói, Lộc Hàm lúc này mới chân chính là đã trở lại. Hai người từ say rượu trải qua đêm đầu tiên, đến bao dưỡng, ở chung, sinh ra hiểu lầm, rồi lại đến Lộc Hàm bị đuổi ra khỏi nhà... Bây giờ có thể hạnh phúc ở cùng một chỗ, coi như là không trải qua mưa gió sao thấy được mặt trời hồng, trời quang mây tạnh.

Ngày chuyển nhà, khi Thế Huân lái xe đến nhà Lộc Hàm, dọc đường đi đều cười toe toét. Tới khi về dưới lầu nhà mình, không đợi Lộc Hàm động thủ, Thế Huân liền kích động tha bao lớn bao nhỏ lên lầu, nhưng đến lúc mở cửa thì lại gặp khó khăn, hai tay đều xách đồ vật này nọ, muốn lấy chìa khóa ra cũng không được.

“Được rồi, để em mở cho.” Lộc Hàm từ phía sau chạy tới nhìn thấy động tác ngốc nghếch của Thế Huân, liền lấy chìa khóa trong túi của mình mở cửa.

Lúc này Thế Huân mới nhớ tới chuyện chìa khóa. Lúc trước khi đưa nó cho Lộc Hàm anh còn do dự hơn nữa ngày, bởi vì khi đó quan hệ của hai người vẫn đơn thuần là quan hệ bao dưỡng, mà chìa khóa nhà Thế Huân chỉ muốn giao cho người yêu của mình, bất quá hiện tại xem ra thật là đưa đúng người, đây có lẽ gọi là duyên phận đi. Thế Huân nghĩ thầm duyên phận của mình và Lộc Hàm hẳn là từ mười năm trước đã bắt đầu rồi, quanh quẩn một vòng lớn, cuối cùng hiểu nhau gần nhau cùng một chỗ.

Hai người bận rộn đem đồ đạc của Lộc Hàm sắp xếp, đương nhiên không hề để ở khách phòng, mà là trực tiếp để ở phòng Thế Huân.

Chuyển nhà cũng thật mệt nhọc, hai người ra một thân đầy mồ hôi. Thế Huân để cho Lộc Hàm đi tắm trước. Anh đương nhiên rất muốn hưởng thụ tình thú khi hai người tắm chung, nhưng lại sợ khi nhìn thấy thân thể trần truồng của Lộc Hàm sẽ không chế không được chính mình, hai người làm tình sẽ làm hại Lộc Hàm càng mệt, Thế Huân cũng đành phải từ bỏ.

Bất quá khi Thế Huân tắm rửa xong, Lộc Hàm cũng đã lưu loát làm xong cơm chiều. Hít sâu một hơi mùi thức ăn phiêu tán trong không khí. Trong lòng Thế Huân lòng tràn đầy hạnh phúc cùng cảm động.

165. Chương 164: Nhấn Nại

Ăn xong cơm chiều, hai người ngồi vào ghế sofa xem TV. Lộc Hàm chuyên chú xem, còn Thế Huân thì chuyên chú ngắm cậu.

Thế Huân chăm chú không dời mắt nhìn một bên mặt của Lộc Hàm, khóe mắt mỉm cười, cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi ôn nhuận, da thịt bóng loáng non mịn, hai má hơi hơi phồng hồng... Thế Huân càng xem càng cảm thấy Lộc Hàm “Mỹ vị ngon miệng”, bụng vừa mới ăn no còn chưa kịp tiêu hóa lại đột nhiên nảy lên một trận đói khát, anh hận không thể lập tức đem Lộc Hàm một hơi ” ăn” mất.

Sau khi hai người hảo hợp, tổng cộng làm qua chỉ có một lần, là bởi vì Thế Huân lần đó tham hoan làm quá nhiều khiến hậu mặt chỗ kia của Lộc Hàm bị cấp lọng sưng lên. Sau đó thì Lộc Hàm vẫn luôn ở nhà mình, cho dù Lộc mẫu đã chấp nhận tình cảm của hai người, nhưng mà ở trước mặt trưởng bối cũng không thể làm ra hành động quá mức thân mật. Ban ngày ở công ty, hai người thừa dịp lúc ăn trưa trong phòng làm việc của Thế Huân cũng thân thiết trong chốc lát, nhưng anh hôn hôn sờ sờ vài cái còn được, nếu tiến thêm một bước nữa thì Lộc Hàm cỡ nào cũng không chịu.

Thế Huân thấy được, mò được, chính là lại ăn không được, tâm dương khó nhịn đã ghen đến vài ngày. Hiện tại Lộc Hàm ở ngay trước mắt mình, anh làm sao không nghĩ biện pháp. Nhưng hôm nay chuyển nhà quả thật hơi mệt, Thế Huân chính mình không hề hấn gì, nhưng là sợ nếu tiến hành “Kịch liệt vận động” sẽ mệt chết Lộc Hàm.

Hiện tại không thể so với trước kia, trước kia hai người chính là quan hệ bao dưỡng đơn thuần, Thế Huân tuyệt đối là muốn làm cái gì liền làm cái đó, rất ít khi chú ý đến cảm thụ của Lộc Hàm. Nhưng hiện tại anh đau sủng cậu còn không kịp, sao nỡ để cậu chịu nửa điểm mệt mỏi. Coi như muốn, cũng chỉ là đôi mắt trông mong nhìn Lộc Hàm cho đỡ thèm. Thế Huân thậm chí còn không dám thân ôm Lộc Hàm một chút, chỉ sợ một khi bắt đầu mình liền không dừng lại được.

Lộc Hàm hai mắt nhìn chăm chú TV, nhưng mà lại hoàn toàn không biết trong TV đang chiếu cái gì, chỉ cảm thấy hai má sắp bị cái nhìn chăm chú của Thế Huân làm bốc cháy, toàn bộ một bên mặt đều cháy sạch lợi hại.

“Thế... Thế Huân, trên mặt em bị dính cái gì sao!?” Lộc Hàm thật sự chịu không nổi ánh mắt bốc lửa kia của Thế Huân, tùy tiện tìm một lý do để quay đầu lại.

“Không... không có.” Thế Huân không nghĩ tới Lộc Hàm vẫn luôn nhìn TV sẽ đột nhiên xoay lại đây, làm anh chưa kịp thu hồi ánh mắt thèm khát của mình, đã liền cùng Lộc Hàm mặt đối mặt.

Ánh mắt hai người tương giao cùng một chỗ liền không thể phân ra. Có lẽ do ánh mắt quá mức nóng bỏng của Thế Huân, Lộc Hàm đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, theo bản năng liền vươn đầu lưỡi liếm hạ đôi môi khô ráo.

“Ngô... Lộc Hàm...” Đầu lưỡi phấn hồng ướt sũng lướt qua đôi môi cánh hoa, Thế Huân cảm thấy Lộc Hàm kia giống như đang liếm qua ruột gan của mình, thân thể tê dại ngứa ngáy như thể mới vừa có điện chạy qua, dục hỏa liều mạng áp chế lập tức đã bị châm. Thế Huân rốt cuộc không thể không được chính mình, trực tiếp chồm qua người Lộc Hàm hôn lên môi cậu.

Lộc Hàm đương nhiên không có nửa điểm phản kháng, phóng mềm thân mình tiến sát vào trong ngực Thế Huân, ngoan ngoãn hé miệng để đầu lưỡi của anh tiến vào trong miệng tùy ý trở mình liếm lộn.

Lộc Hàm nhu thuận phối hợp lại làm Thế Huân được một tấc lại muốn tiến một thước, chỉ là thân hôn ngoài miệng còn chưa đủ, bàn tay anh đã chui vào vạt áo của cậu sờ soạn da thịt ấm áp bóng loáng, từ thắt lưng sờ đến bụng rồi dần dần sờ lên chỗ ngực, Thế Huân dùng hai ngón tay nắm lấy đầu vú hơi đứng thẳng nhẹ nhàng xoa nắn.

“Lộc Hàm, anh nhịn không được ... làm sao đây, anh thật sự nhịn không được ...” Thế Huân kề sát đôi môi Lộc Hàm, dồn dập thở dốc.

“Nhịn... nhịn cái gì!?” Đại não Lộc Hàm đã bắt đầu lâm vào mê mang, thuận theo lời nói của Thế Huân mà mơ mơ màng màng hỏi một câu.

“Hôm nay chuyển nhà thật mệt, anh sợ tái gây sức ép thân thể em sẽ chịu không nổi. Nhưng mà anh... anh...” Tuy Thế Huân liên tục giải thích, nhưng lại luyến tiếc buông ra Lộc Hàm, đôi môi thuận theo cái cổ thon dài của cậu bắt đầu hôn xuống dưới, đem hầu kết nhô ra hàm nhập vào trong miệng vừa hút vừa liếm.

“Không... không sao đâu, ngày mai chủ nhật có thể ở nhà nghỉ ngơi. Hơn nữa... hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta trở lại sống với nhau, nên... nên để lại kỷ niệm một chút... A a... Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm dài dòng giải thích muốn đem suy nghĩ của mình biểu đạt rõ ràng, nhưng Thế Huân nào có kiên nhẫn chờ cậu nói xong. Anh vừa mới nghe cậu đồng ý, liền thuận thực giải khai nút áo của cậu, đem vạt áo mở rộng ra hai bên, cúi đầu há mồm ngậm lấy đầu vú đứng thẳng vào trong miệng, biến thành thân thể Lộc Hàm run rẩy một trận, đứt quãng phát ra tiếng rên rĩ.

Hôm qua có nàng nào đi xem MB kể ta nghe với :)))

EXO nói “chúng tôi đang suy nghĩ về việc tổ chức concert ở , các bạn có muốn không? Chúng tôi sẽ quay lại, hãy đợi chúng tôi nhé!”

Nếu mấy em có tổ chức ở au nhất đất định sẽ đu theo, xa mấy au cũng đu :))) chứ từ bữa tụi nó xuống máy bay đến giờ au ăn gato ngập mặt luôn rồi :(((

166. Chương 165: 69 [h]

Sau khi Thế Huân đem một bên đầu vú hút đến sưng đỏ, lại tiến đến hàm duyệt bên còn lại, làm cho trước ngực Lộc Hàm đều ướt sũng nước miếng. Vừa đúng lúc dục vọng cũng ần ần đã lâu, Thế Huân bị tra tấn khó chịu, hiện tại liền hận không thể lập tức bạo phát, miệng còn hàm đầu vú Lộc Hàm, hai tay đã khẩn cấp lột quần của cậu.

Hai người trong lúc này cũng không có gì ngượng ngùng, Lộc Hàm rất ngoan ngoãn nâng mông lên phối hợp để Thế Huân cởi lấy quần mình.

Thế Huân đặc biệt lưu loát đem cả quần lót của Lộc Hàm cùng cởi ra, rồi cởi luôn cái áo đã bị mình tháo hết nút ném qua một bên. Thân mình trắng nõn của Lộc Hàm liền hoàn toàn trần trụi trình hiện trước mắt anh. Thế Huân nhất thời cảm giác bụng lủi lên một cổ nhiệt lưu, dục hỏa thẳng hướng đại não, cũng nhanh chóng đem mình cởi sạch không sót một mảnh, rồi mới quay người lại trực tiếp đem Lộc Hàm đặt dưới thân.

Thế Huân lần thứ hai hôn Lộc Hàm, hai người miệng lưỡi dây dưa, hai cổ thân thể trần truồng kề sát, hai dương vật đồng dạng cương cứng ma sát lẫn nhau.

Dục vọng càng ngày càng mãnh liệt, Lộc Hàm cảm giác được quy đầu của Thế Huân đã có chút thấm ướt khó nhịn cọ xát vào bụng của mình, biết anh ghen đến khó chịu, liền giống như lần trước chủ động đem hai chân dang lên quần lấy thắt lưng anh, vĩnh viễn muốn Thế Huân đem dương vật sáp nhập vào hậu huyệt.

“Ngaoan, đừng nhúc nhích! Trực tiếp cắm vào như vậy sẽ làm tổn thương phía sau của em.” Thế Huân làm sao không biết tâm ý của Lộc Hàm, nhưng lại không thể để cho cậu chịu nửa điểm ủy khuất, anh nhanh chóng kéo xuống đôi chân dài đang quấn lấy hông mình, sợ hãi chỉ cần xúc động một cái sẽ không cẩn thận thật sự đem dương vật đỉnh tiến vào hậu huyệt.

“Em... em không muốn anh phải khó chịu.” Lộc Hàm nhìn Thế Huân, ánh mắt hoàn toàn một bộ dáng cam tâm tình nguyện.

“Nhưng anh càng không muốn để em bị thương. Lộc Hàm, có muốn cả hai chúng ta cùng nhau thoải mái không!?” Trong lòng Thế Huân bị Lộc Hàm làm cảm động đến vừa ảm vừa nhuyễn, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể thuận theo cậu, hiện tại cảm vào tất nhiên là thư thái, nhưng nếu Lộc Hàm thật sự bị thương, anh còn không tự hận chết mình sao, cho nên đặc biệt kiên quyết cự tuyệt. Bất quá Thế Huân lại giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, trong mắt hiện lên ý cười giảo hoạt.

“A!?” Lộc Hàm không rõ cho nên ngược nhìn Thế Huân, hai người cùng nhau thoải mái chẳng lẽ không phải là kết hợp cùng một chỗ sao!?

“Lộc Hàm lại đây nằm lên người anh.” Về mặt có chút ngây dại của Lộc Hàm làm ý cười trên mắt Thế Huân lại càng nồng đậm, cúi đầu ở trên miệng cậu hôn xuống một hơi, sau đó mới đứng dậy khỏi người cậu, nằm xuống một đầu khác của sofa.

Tuy rằng Lộc Hàm không biết Thế Huân muốn làm gì, nhưng cũng nghe lời dùng cánh tay chống đỡ thân thể từ ghế sofa ngồi dậy, xê dịch thân thể chuẩn bị nằm úp sấp trên người Thế Huân.

“Lộc Hàm xoay người sang chỗ khác, nằm đối đầu lên người anh.” Lộc Hàm mới vừa có hành động, Thế Huân liền vươn ngón tay một vòng, cười bảo Lộc Hàm xoay người ngược với mình, rồi sau đó mới nằm úp sấp lên người mình.

Lộc Hàm dừng động tác một chút, cuối cùng cũng hiểu được Thế Huân nói hai người cùng nhau thoải mái là ý tứ gì. Loại tư thế này lúc trước Lộc Hàm cũng đã từng thấy qua trên phim, chính là hai người cao thấp

nằm cùng một chỗ, chỉ là đầu chân tương phản. Lộc Hàm giúp Thế Huân khẩu giao đồng thời anh cũng có thể dễ dàng giúp cậu khuếch trương hậu huyết.

Lộc Hàm dựa theo yêu cầu của Thế Huân nằm úp sấp trên người anh, đầu đối diện với khó gian của anh, cậu chỉ cần cuối đầu một chút liền thấy được dương vật cứng rắn dựng thẳng, quy đầu trưởng thật to, trong lỗ nhỏ không ngừng trào ra chất lỏng. Cậu đau lòng Thế Huân nhăn đến khó chịu, liền hé miệng đem dương vật hàm nhập vào trong miệng bắt đầu phun ra nuốt vào.

“Lộc Hàm...” Thế Huân không nghĩ Lộc Hàm vừa mới nằm úp sấp trên người mình, liền sẽ chủ động như thế, nhưng dương vật được khoang miệng ấm áp vây trụ, đầu óc anh liền lập tức trống rỗng, hai mắt thẳng ngoác nhìn chăm chú hai cánh móng trắng nõn của Lộc Hàm.

Thế Huân gối đầu lên tay vịn sofa, tầm mắt vừa lúc ngang hàng với cái mông Lộc Hàm. Mà Lộc Hàm bởi vì phải quỳ ghé lên người Thế Huân mà hai chân dang rộng ra hai bên, cho nên nguyên bản huyết động đóng chặt cũng bị tạo ra thành một cái động nho nhỏ, Thế Huân liền chăm chú nhìn cái động nhỏ kia không ngừng nuốt nước miếng, cuối cùng nhăn không được vươn đầu lưỡi liếm lên.

“Ngô...” Hậu mặt đột nhiên truyền đến kích thích khiến Lộc Hàm phát ra thanh âm nức nở mơ hồ, lại cố gắng đem dương vật ngâm sâu thêm một ít.

167. Chương 166: Tư Thế [h]

Thế Huân đầu tiên là dùng đầu lưỡi liếm bên ngoài huyết khẩu, da thịt khô khốc bởi vì dính nước miếng mà trở nên trong suốt ướt át, anh vừa lòng mỉm cười, đầu lưỡi bắt đầu thăm dò đỉnh tiến vào lỗ nhỏ, lại đột nhiên bị hậu huyết co rút kẹp lấy đầu lưỡi. Thế Huân đưa tay xoa nắn cái mông Lộc Hàm, nắm lấy hai cái mông thịt nhẹ bóp, phát hiện hậu huyết dần dần trở nên thả lỏng, liền nhân cơ hội đem đầu lưỡi đỉnh tiến càng sâu một ít.

“Ngô ngô...” Đầu lưỡi mềm nhuyễn thấp hoạt ở bên trong hậu huyết tiến tiến xuất xuất trừu sấp liếm lộng, Lộc Hàm sắc khoái dựa vào người Thế Huân run rẩy, nhưng miệng vẫn còn ngâm lấy dương vật, cho nên phải thật cẩn thận không để rằng nhanh làm thương tổn đến trụ thịt mãn cảm.

Lộc Hàm chính mình thư thái, thì lại càng muốn đem Thế Huân hầu hạ càng thêm thoải mái. Miệng ngâm lấy trụ thịt thô lớn từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào, dương vật ở trong miệng Lộc Hàm càng trưởng càng thô, đến mức ngâm vào đã có chút khó khăn. Cậu liền phun ra dương vật, sửa thành dùng đầu lưỡi liếm lộng từ gốc lên đến đỉnh, sau khi lặp lại vài lần, lại đem quy đầu ngâm vào, liếm duyệt chất nhầy tích góp trên quy đầu, làm cho Thế Huân thoải mái đến nỗi quy đầu trưởng to như sắp xuất tinh.

“Hô... Lộc Hàm...” Khoái cảm nơi khó gian tràn tới toàn thân, Thế Huân rút đầu lưỡi ra khỏi hậu huyết, thoải mái thở dài một hơi, rồi mới lấy ngón tay thay thế sấp nhập vào chỗ sâu bên trong. Thế Huân dùng ngón tay đem hậu huyết đã được đầu lưỡi liếm ướt làm cho vừa thấp vừa nhuyễn, chỉ phúc hơi thô ráp không ngừng ma xát nội vách tường nhẵn nhụi, kích thích Lộc Hàm run rẩy càng ngày càng lợi hại.

Hai người đều toàn tâm toàn ý muốn lấy lòng đối phương, nhưng lại giống như đang âm thầm phân cao thấp, xem ai sẽ là người tước vũ khí đầu hàng đầu tiên.

“Lộc Hàm... anh muốn em...” Thế Huân là người nhịn không được trước, cũng không phải bởi vì muốn bán tinh, chính là không thể thỏa mãn khi chỉ được Lộc Hàm khẩu giao. Thế Huân nghĩ muốn đi vào thân thể của cậu, hoàn toàn chiếm giữ lấy cậu.

“Ân...” Lộc Hàm từ khó gian của Thế Huân ngẩng đầu nhẹ nhàng ứng thanh. Hậu huyết đã khuếch trương đầy đủ, cậu cũng khát vọng trụ thịt nóng bỏng cứng rắn của anh nhồi vào người mình.

Thế Huân theo hậu huyết rút ra ngón tay, vỗ vỗ mông ý bảo Lộc Hàm đứng dậy. Thế Huân nguyên bản muốn để Lộc Hàm nằm trên sofa, chính mình nằm lên trên, dù sao làm vậy thì Thế Huân tự mình động là được, có thể để Lộc Hàm tiết kiệm rất nhiều khí lực không đến nỗi quá mệt mỏi.

Nhưng Lộc Hàm sau khi ngồi dậy vẫn không có nằm xuống một bên khác của sofa, mà là xoay người, một chân bước qua Thế Huân, nhấc khởi hai chân quỳ gối hai bên thân thể anh. Rồi chậm rãi ngồi xổm xuống cười lên khổ gian của anh, huyết khẩu phía sau lập tức đối diện với dương vật dựng thẳng.

“Lộc Hàm!” Dương vật còn chưa tiến vào hậu huyết, chính là tư thế của Lộc Hàm liêu nhân như thế, cũng đã làm cho Thế Huân cảm thấy hô hấp cứng lại.

Lộc Hàm không dám đối diện cùng ánh mắt nóng rực của Thế Huân, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một bàn tay đỡ lấy sofa, thân thể chậm rãi ngồi xuống, quy đầu đỉnh nhập hậu huyết, dương vật từ từ sáp nhập, cho đến khi hậu huyết hoàn toàn bị lấp đầy.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Lộc Hàm chủ động làm trong lòng Thế Huân đặc biệt kích động, hơn nữa hiện tại dương vật lại bị hậu huyết ẩm áp mềm mại bó chặt, Thế Huân quá thoải mái, nói năng lộn xộn không biết nên làm sao để biểu đạt tình cảm của mình.

Lộc Hàm mở mắt ra ôn nhu mỉm cười với Thế Huân, sau đó bắt đầu từ trên xuống dưới pháp phòng thân thể, để cho hậu huyết phun ra nuốt vào dương vật.

Khuôn mặt Lộc Hàm bị tình dục nhuộm đến đỏ bừng, ánh mắt cũng bị kín một tầng hơi nước, môi ướt át no đủ, cái cổ nhỏ dài, thân thể trắng nõn, hai tiểu đầu vú trước ngực sưng đỏ đứng thẳng, còn có trụ thịt nơi khổ gian thuận theo tần suất pháp phòng của thân thể mà nhấp nhô lên xuống... Thế Huân nhìn đến miệng khô lưỡi khô, cảm giác được không chỉ dương vật chính mình xung huyết cứng rắn, mà ngay cả đại não cũng xung huyết, thậm chí máu mũi cũng sắp chảy ra.

“Thế Huân... Thế Huân...” Lộc Hàm thấp giọng rên rỉ, dần dần nhanh hơn tốc độ nhấp nhô thân thể.

“Lộc Hàm chờ một chút, như vậy rất mỏi, thắt lưng em sẽ chịu không nổi đâu.” Tuy rằng tư thế kỵ thừa của Lộc Hàm làm Thế Huân càng thêm thoải mái, nhưng anh làm sao đành lòng để cậu vất vả, nhanh chóng đề lại thân thể đang pháp phòng của cậu.

“Không... không sao...” Trán Lộc Hàm đã muốn che kín mồ hôi tình mịn.

“Thật sự không sao!? Vậy em nguyên đêm nay đều ngồi ở trên người anh động được không!?” Thế Huân nhìn ra Lộc hàm là cứng rắn chống đỡ, cố ý nói đùa cậu.

“Nguyên đêm nay!” Lộc Hàm lại tưởng thật, sợ tới mức gương mặt nguyên lai đỏ bừng đều biến thành trắng.

“Đùa em thôi. Ngoan, nằm lên ghế sofa, chúng ta đổi tư thế.” Hai người cũng là tên đã trên đây, Thế Huân không lãng phí thời gian để nói giỡn, liền bảo Lộc Hàm nằm xuống sofa để hai người đổi tư thế.

Ăn sáng duy mấy nàng hehe

168. Chương 167: Hạnh Phúc [h]

Lộc Hàm cũng không tái kiên trì, thuận theo ý Thế Huân ngoan ngoãn nằm xuống ghế sofa, còn đặc biệt chủ động mở ra hai chân. Thế Huân liền giống như lang sói động dục nhào lên trên người cậu, dương vật “Ốt” một tiếng liền thống vào bên trong hậu huyết trơn trượt.

Thế Huân không một chút nghỉ ngơi, mà lập tức bắt đầu điên cuồng trườn sáp, lực đạo lớn đến mức đẩy thân thể Lộc Hàm nhào về phía trước. Dương vật trườn sáp càng nhanh, chỗ phía sau của Lộc Hàm lại càng thường xuyên co rút, hậu huyết giống như cái miệng nhỏ nhắn bao lấy hút chặt dương vật, làm cho Thế Huân thật sảng khoái, lại sử dụng hết khí lực toàn thân dùng sức thao lộn cái lỗ nhỏ vừa ẩm vừa ướt kia.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm thở dốc dồn dập, hai chân giang rộng mặc cho Thế Huân tùy ý tiến xuất bên trong thân thể của mình, bên trong hậu huyết bị dương vật ma xát nóng bỏng, cảm giác tê dại cùng hơi đau làm cho cậu càng bị kích thích nhiều hơn.

Khi dự vọng tới đỉnh, hai người cùng nhau bắn ra. Tuy rằng Thế Huân đặc biệt muốn làm thêm một lần, nhưng rốt cuộc vẫn đau lòng Lộc Hàm, sau khi ôm hân nghỉ ngơi trong chốc lát, anh liền ôm lấy Lộc Hàm đi vào phòng tắm, đem tinh dịch bên trong rửa sạch sẽ, sau đó hai người liền lên giường nghỉ ngơi.

Cuộc sống của hai người cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo. Lộc Hàm tính tình hiền hòa lại biết cách chăm sóc người, lúc trước bị bao dưỡng còn đem Thế Huân hầu hạ đến thư thư phục phục, hiện tại hai người là lưỡng tình tương duyệt, Lộc Hàm lại càng dốc hết toàn bộ tâm tư chăm sóc Thế Huân thật tốt.

Thế Huân cảm giác cuộc sống của mình lúc này giống như đang rơi vào hủ đường, ngọt ngào mật mật đến tâm cũng muốn bị hòa tan. Lộc Hàm mỗi ngày nấu cơm không hề trùng lặp, làm cho anh có thể thưởng thức hết thấy các loại mỹ thực, cơm nước xong hai người sẽ cùng nhau dọn dẹp rửa chén, ngồi vào sofa xem TV một lát, rồi đến một hồi hoan ái vô cùng nhuần nhuyễn, cuối cùng ôm nhau ngọt ngào đi vào giấc ngủ... Thế Huân thật sự là hạnh phúc đến nỗi nằm mơ cũng có thể mỉm cười.

“Lộc Hàm...” Sáng sớm khi Thế Huân tỉnh lại, trong ngực không có thân thể ấm áp của Lộc Hàm, trong lòng liền vắng vẻ khó chịu. Anh bước xuống giường tùy tiện mặc quần áo, đến mặt cũng không thèm rửa liền vội vàng ra khỏi phòng ngủ.

Thế Huân mở cửa phòng ngủ đi vào phòng khách, một cỗ hương khí nồng đậm lập tức phiêu tán trước mũi, Thế Huân vội vàng tăng cước bộ, cơ hồ là một đường chạy vào trong bếp.

“Lộc Hàm!” Thế Huân hai bước bằng ba bước chạy nhanh lại, trực tiếp đem Lộc Hàm đang đứng trước bếp nấu bữa sáng ôm vào trong ngực.

“Ừ, chậm một chút.” Thế Huân xông đến có chút mạnh, Lộc Hàm vội vàng ổn định thân thể, cười oán giận nói một câu.

Thế Huân buộc chặt cánh tay đang ôm lấy thắt lưng của Lộc Hàm, đầu chôn ở gáy cậu hít sâu mùi vị của Lộc Hàm, mới cảm thấy trong lòng ổn định lại.

“Lộc Hàm, thức ăn trong camen là làm cho ai vậy!?” Lộc Hàm nấu cơm, Thế Huân liền theo phía sau ôm lấy thắt lưng của cậu, cầm để ở trên vai cậu ngơ ngác nhìn cậu thành thạo nấu ăn. Thế Huân đột nhiên nhìn thấy trên kệ có hai cái camen đựng thức ăn, có cơm có đồ ăn, trình bày còn đặt biệt đẹp mắt, chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến cho người ta cảm thấy muốn ăn liền. Thế Huân đoán thầm đây có lẽ là Lộc Hàm làm cho ai đó ăn, dùng camen vậy là định mang ra ngoài, chẳng lẽ là đồng sự trong công ty!? Nhưng tại sao lại làm phong phú như vậy!? Thế Huân một bên suy nghĩ một bên trong lòng ứa ra dấm chua, đặc biệt ghen tị với người có thể ăn thức ăn này. Thế Huân càng nghĩ trong lòng càng không biết tư vị, dứt khoát liền trực tiếp hỏi, trong giọng nói còn bí mật mang theo một tia bất mãn cùng chất vấn, trong lời nói ẩn hàm ý tứ chính là những món ăn do Lộc Hàm làm chỉ có thể để cho anh ăn.

“Cái này chính là cơm trưa của anh. Gần đây chúng ta gọi món bên ngoài, em thấy anh không thích ăn. Anh làm việc vất vả như vậy, không thể ngay cả cơm trưa cũng ăn không ngon. Cho nên buổi sáng em mới rời giường sớm một chút để làm, trong công ty không phải có lò vi sóng sao, chờ buổi trưa em hâm nóng lại rồi đưa qua cho anh.” Tay Lộc Hàm đang không ngừng làm đủ thứ việc, nào có tâm tư đi nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của Thế Huân, bất quá vẫn là hảo tâm giải thích cho anh.

“Lộc Hàm Lộc Hàm...” Tâm tư Thế Huân nháy mắt liền từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường, bị Lộc Hàm làm cảm động đến không nói ra lời, thậm chí sóng mũi đều có chút cay cay.

“Không phải sáng hôm nay anh có cuộc họp với các chủ quản sao, mau đi thu thập một chút, ăn xong điểm tâm chúng ta nhanh chóng đến công ty.” Lộc Hàm tắt lửa, cơ tay thúc nhẹ vào người Thế Huân nhắc nhở.

“Ừ.” Thế Huân đáp ứng một tiếng, lưu luyến buông ra Lộc Hàm, quay về phòng ngủ rửa mặt thay quần áo.

Chờ Thế Huân chuẩn bị xong từ phòng ngủ đi ra, Lộc Hàm đương nhiên đã đem bữa sáng nóng hôi hổi mang lên bàn ăn. Thế Huân liền vừa ăn cơm vừa nhìn trộm Lộc Hàm mà ngây ngô cười, trong lòng hạnh phúc cực độ.

Hạnh phúc chưa hắc hắc

169. Chương 168: Đồng Tâm

“Tại sao báo cáo tài chính tháng này của công ty lại có trăm ngàn chỗ hở như vậy hả!?” Tại hội nghị chủ quản, Thế Huân mày nhíu chặt, vẻ mặt bất mãn lật xem văn kiện trong tay. Sau khi quản lý tài chính hăm hại Lộc Hàm bị đuổi đi, Thế Huân nhất thời cũng chưa chọn được người thích hợp, đành phải tìm một người tạm thời giữ chức vụ này. Sau đó Lộc Hàm trở lại bên cạnh anh, Thế Huân còn nghĩ cuối cùng đã có thể giải quyết vấn đề chức vị quản lý tài chính, nhưng không ngờ Lộc Hàm căn bản là không muốn làm, Thế Huân lại không nỡ miễn cưỡng cậu. Việc này cũng liền như thế trì hoãn lại. Nhưng quản lý tài chính tạm thời này năng lực lại quá mức bình thường, phạm vào những sai lầm không đáng có, làm cho Thế Huân trong khoảng thời gian này có chút đau đầu.

“Ngô... Ngô tổng...” Quản lý tài chính nơm nớp lo sợ nhìn Thế Huân, nghĩ thầm cũng may gần đây Ngô tổng tâm tình hảo, bằng không văn kiện này phỏng chừng đã trực tiếp ném lên mặt mình rồi.

“Được rồi, tan họp, tự mình nhìn lại một chút đi.” Thế Huân bất đắc dĩ khoát tay. Mọi người trong phòng hội nghị nối đuôi nhau mà ra, Thế Huân cũng về lại phòng làm việc của mình.

Bình thường ở trong công ty, chỉ cần một có thời gian là Thế Huân sẽ gọi điện cho Lộc Hàm, cũng không vì chuyện gì trọng yếu, chỉ là tùy tiện tán gẫu vài câu, nghe một chút thanh âm ôn nhu mà nhẹ nhàng của cậu, sẽ làm cho tâm tình anh ngày cũng đều tốt. Nhưng hôm nay bởi vì chuyện báo cáo tài chính, Thế Huân vẫn chưa gọi điện cho Lộc Hàm, thẳng đến giữa trưa khi Lộc Hàm hâm nóng thức ăn đem đến phòng giám đốc, Thế Huân vẫn còn bận rộn như trước.

“Ăn cơm trước đi, để bụng đói không tốt cho bao tử đâu.” Lộc Hàm đi đến phía sau Thế Huân, hai tay đặt lên bả vai anh nhẹ nhàng xoa bóp.

“Lộc Hàm lại đây, để anh ôm một chút.” Thế Huân ngược dây khỏi máy vì tính, kéo Lộc Hàm qua để cho cậu ngồi lên chân của mình, rồi mới đem hai tay hoàn trụ thắt lưng Lộc Hàm, cả người cảm giác tràn đầy mỗi một đem đầu vui vào bên trong hõm vai của cậu.

“Là chuyện báo cáo tài chính sao!?” Lộc Hàm đau lòng vươn một bàn tay ôm lấy thắt lưng Thế Huân, quay đầu nhìn nhìn màn hình máy tính nhẹ giọng dò hỏi.

“Ừ.” Thế Huân rầu rĩ hừ một tiếng.

Lộc Hàm trở lại Ngô thị đã được một khoảng thời gian, cũng rõ ràng tình trạng của phòng tài chính hiện nay. Lúc trước cậu thật sự không nghĩ sẽ nhận chức quản lý tài chính, nhưng hiện tại nhìn thấy Thế Huân mệt như thế, không những phải xử lý công việc hàng ngày của tổng giám đốc, còn phải phân tâm đi lo chuyện của phòng tài chính, trong lòng Lộc Hàm liền do dự.

“Thế Huân, lúc trước anh nói để em làm quản lý tài chính, em... em muốn thử một lần, cũng không biết có làm tốt hay không nữa.” Lộc Hàm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định nói ra.

“Lộc Hàm, anh có thể ứng phó mà, đừng vì anh mà miễn cưỡng đi làm những chuyện mình không thích.” Thế Huân từ hõm vai Lộc Hàm ngẩng đầu lên, tỏ vẻ thoải mái cười cười, muốn để cho cậu yên tâm. Lúc trước anh khuyên nhủ nhiều như vậy Lộc Hàm cũng đều không có đáp ứng, hiện tại đột nhiên lại nói muốn làm quản lý tài chính, Thế Huân làm sao không biết Lộc Hàm là vì mình mới chủ động mở miệng.

“Không phải vì anh đâu, em là vì chính mình, em cũng muốn làm nên sự nghiệp một phen. Ngô tổng, cho em một cơ hội để biểu hiện được không!?” Lộc Hàm vì không muốn Thế Huân áy náy, cố ý giả bộ nghịch ngợm, nói chuyện có khi còn kèm theo ngữ khí làm nũng.

“Được! Sau này hai người chúng ta liền phu xướng phu tùy.” Nhìn con người chỉ một lòng nghĩ mình ở trước mắt, Thế Huân thật sự là đau tới tận tâm khảm, mỉm cười gật đầu đáp ứng.

“Đồ ăn nguội cả rồi, nhanh ăn thôi.” Lộc Hàm ngược lại bị câu nói “Phu xướng phu tùy” của Thế Huân biến thành có chút ngượng ngùng, nhanh chóng nhảy khỏi đùi anh, lấy camen dọn thức ăn đưa đến trước mặt Thế Huân.

Thế Huân ăn bữa trưa mỹ vị ngon miệng, trong lòng lại là hạnh phúc đến rối tinh rối mù.

Buổi chiều vừa lên ban, Thế Huân liền trực tiếp công bố ủy nhiệm Lộc Hàm trở thành quản lý tài chính. Có lẽ bởi vì năng lực công tác của Lộc Hàm lúc trước mà các đồng nghiệp trong phòng tài chính đều tâm phục khẩu phục, cho nên mọi người đối với chuyện hắn lên làm quản lý cũng không bàn tán gì, ngược lại đều cảm thấy Lộc Hàm làm ở vị trí này thực thích hợp.

Từ khi Lộc Hàm lên làm quản lý tài chính, Thế Huân liền hoàn toàn buông tay không hề can dự vào chuyện của phòng tài chính. Khi có văn kiện cần chữ ký của anh, chỉ cần là Lộc Hàm làm, Thế Huân hoàn toàn không nhìn một cái liền ký tên vào.

Lúc mới đầu, Thế Huân trong lòng vui sướng khôn cùng, cảm thấy sao mà mình may mắn đến vậy, cả trong cuộc sống lẫn sự nghiệp đều có người yêu chăm sóc. Nhưng chỉ qua mấy ngày, anh liền bắt đầu hối hận vì đã để Lộc Hàm lên làm quản lý tài chính. Công việc của một quản lý so với nhân viên thông thường nặng nề hơn rất nhiều, Lộc Hàm sáng sớm mỗi ngày đều làm điểm tâm cho Thế Huân, cơm trưa cũng nhất định phải đem đến công ty, rồi lại ở công ty bận rộn cả ngày, buổi tối về đến nhà lại chạy thẳng đến nhà bếp chuẩn bị cơm chiều, cơm nước xong còn phải rửa dọn dẹp chén bát, Thế Huân đau lòng Lộc Hàm, liền nhìn dự vọng của mình thúc giục cậu nhanh trên giường ngủ, nhưng Lộc Hàm lại không nỡ để anh khó chịu, chủ động chồm người qua hôn anh, Thế Huân liền không thể không được đem Lộc Hàm đặt ở dưới thân...

170. Chương 169: Gắn Nhau

Lộc Hàm vốn dĩ đã gầy, lại liên tục vài ngày vất vả bận rộn, mệt đến hai má đều hõm xuống, Thế Huân đau lòng không thôi, nhưng mà hiện tại cũng không thể bắt cậu từ chức quản lý tài chính, vừa mới đương nhiệm không quá vài ngày liền bị cất chức, không phải tạo cơ để người khác ở sau lưng bàn tán sao, Lộc Hàm kia da mặt mỏng như vậy làm sao mà chịu được.

Thế Huân đành phải tận lực tìm thời gian để cho Lộc Hàm có thể nghỉ ngơi. Anh đem bộ ghế sofa bằng da thật ở văn phòng mình đổi lại thành ghế chuyên dùng trong gia đình, để Lộc Hàm sau khi ăn cơm trưa xong có thể nằm đây chợp mắt một chút. Kỳ thật nếu không phải Lộc Hàm kiên quyết phản đối, Thế Huân đã sớm đặt vào phòng làm việc của mình một cái giường luôn rồi.

Bất quá Lộc Hàm cuối cùng cũng có chỗ để nghỉ ngơi, cơm nước xong nằm lên chiếc sofa mềm nhũn, đùi của Thế Huân chính là cái gối tốt nhất, cảm giác ngủ vô cùng thoải mái, tinh thần đích xác so với mấy hôm trước tốt hơn rất nhiều.

Thế Huân cúi đầu nhìn gương mặt ngủ say của Lộc Hàm, vẫn là gương mặt với ngũ quan bình thường không có gì nổi bật, nhưng giờ đây anh càng nhìn lại càng yêu, đưa tay muốn sờ gương mặt bóng loáng kia nhưng rồi lại sợ đánh thức cậu. Bất quá chỉ cần nhìn như thế này, Thế Huân đã cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng ngọt ngào.

“Ngô tổng.” Ngoài cửa đột nhiên truyền tiếng gõ cửa của thư ký.

Thế Huân thật cẩn thận đem đầu Lộc Hàm từ chân mình đặt lên sofa, rồi mới nhẹ chân nhẹ tay đứng lên đi mở cửa.

“Xuyết!” Thế Huân đưa ngón tay lên môi, ý bảo thư ký nhỏ giọng một chút.

“Ngô tổng, chỗ văn kiện này cần chữ ký của anh.” Thư ký hạ giọng, đem văn kiện cầm trong tay đưa cho Thế Huân.

Thư ký nhìn cúi đầu nhìn Thế Huân lật xem văn kiện, ngũ quan vẫn như cũ anh tuấn đẹp trai, nhưng mà khí chất cả người đã thay đổi rất nhiều. Trước kia Thế Huân đường hoàng khí phách, khí thế bức người, làm cho người ta có một loại cảm cao cao tại thượng khó tiếp cận. Tuy rằng hiện tại ở trong mắt nhân viên Ngô thị, Thế Huân vẫn như cũ là một Ngô tổng giám đốc lãnh tỉnh quyết đoán, khôn khéo giỏi giang, nhưng lại không có cái loại gian xảo sắc bén ngày xưa, tính tình trở nên tốt hơn nhiều lắm, thậm chí nụ

cười trên mặt cũng càng ngày càng nhiều. Thư ký nghĩ thầm, điều này có thể là do yêu người nên tính tình cũng càng ngày càng giống người đó đi, bởi vì Lộc quản lý ở phòng tài chính kia vừa ôn nhu vừa tốt bụng, cho nên Ngô tổng mới có thể thay đổi nhiều như thế.

Chính vì lần đó đến nhà Thế Huân đưa văn kiện ngẫu nhiên gặp được, làm thư ký trở thành người duy nhất biết mối quan hệ của Thế Huân cùng Lộc Hàm. Mới đầu thư ký cảm thấy Lộc Hàm không xứng với Thế Huân, anh lớn lên vừa xuất chúng gia thế lại tốt. Nhưng Lộc Hàm diện mạo phổ thông gia thế bình thường, thậm chí còn là mồ côi cha, điều kiện so với Quan Lâm, người kết giao lúc trước của Thế Huân thật sự là kém nhiều lắm. Bất quá sau khi Lộc Hàm trở lại Ngô thị, thư ký nhìn thấy cậu mỗi ngày đều chuẩn bị cơm trưa làm cho Thế Huân ăn đến mỹ mãn, công việc ở phòng tài chính cũng xử lý thật gọn gàng ngăn nắp, giúp Thế Huân giải quyết không ít nan đề. Cái nhìn của cô đối với Lộc Hàm lập tức cải biến, có được một người yêu giỏi việc nước đảm việc nhà như cậu, Thế Huân thật sự là tu mấy kiếp mới có vận khí tốt như vậy.

“Ký xong rồi.” Thế Huân đem văn kiện trả lại cho thư ký, lập tức xoay người trở vào văn phòng.

Thư ký cười lắc đầu, Ngô tổng thật là một khắc cũng không muốn rời quản lý a, bất quá nếu mình có được một người yêu tốt như thế, cũng sẽ muốn khắc khắc thủ ở bên cạnh đi.

“Thế Huân.” Lộc Hàm đã tỉnh lại ngồi dậy khỏi sofa, đang cúi đầu sửa sang lại mấy nếp uốn chỗ áo, nhìn thấy Thế Huân đi tới, ngẩng đầu hướng anh ôn nhu mỉm cười.

“Sao không ngủ thêm một lát nữa!?” Thế Huân đi qua giúp Lộc Hàm sửa sang lại quần áo.

“Thời gian không còn sớm, em cũng nên xuống lầu dưới làm việc. Đúng rồi, cơm chiều muốn ăn cái gì?” Lộc Hàm một bên bận rộn một bên thuận miệng hỏi.

“Chỉ cần là em nấu, anh đều thích ăn.” Sửa sang lại xong, hai người đồng thời ngẩng đầu, Thế Huân ghé qua hôn lên môi Lộc Hàm.

“Em xuống dưới lầu đây.” Lộc Hàm đỏ mặt, ánh mắt cười loan, ở trên gương mặt Thế Huân hôn đáp trả lại một cái, sau đó mới ra khỏi phòng tổng giám đốc đi xuống phòng tài chính.

171. Chương 170: Pháo Hôi

Thế Huân gơ cổ tay lên nhìn thời gian, còn không đến một tiếng nữa sẽ tan ca, sau khi tan tầm sẽ cùng Lộc Hàm đi chợ mua thức ăn, về đến nhà giúp Lộc Hàm làm cơm, thuận tiện có thể sờ mó một chút, cơm nước xong xem TV một lát, rồi mới liền... Thế Huân đắc chí cười ngây ngô trong một lát, lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục làm việc, làm xong sớm sẽ đi đến chỗ hẹn chờ Lộc Hàm trước. Quan hệ của hai người ở trong công ty vẫn như cũ là bí mật, Lộc Hàm mỗi ngày đi làm cũng chỉ để Thế Huân lái xe đến địa điểm lân cận công ty. Tuy nói là Lộc Hàm là vì lo lắng cho công việc của mình nên mới không muốn công khai quan hệ của hai người, nhưng Thế Huân vẫn cảm thấy đau lòng cùng băn khoăn.

“Thế Huân Thế Huân!”

“Quan... Quan thiếu gia, Ngô tổng đang bận, cậu chờ một chút...”

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến thanh âm ồn ào, sau đó cửa cũng nhanh chóng bị đẩy ra.

“Quan Lâm!” Thế Huân ngẩng đầu, giật mình nhìn người vừa mới xông vào.

“Ngô tổng, thực... thực xin lỗi, Quan thiếu gia cậu ấy...” Thư ký cũng theo vào, cục xúc bất an nói xin lỗi.

“Không sao, cô đi ra ngoài đi.” Thế Huân khoát tay, thư ký vội nhanh ly khai văn phòng.

“Thế Huân!” Quan Lâm vẻ mặt kích động chạy đến trước mặt Thế Huân, nếu không có bàn làm việc ngăn cách, phỏng chừng Quan Lâm đã sớm nhào đến rồi.

“Em đột nhiên đến tìm tôi có chuyện gì không!?” Thế Huân biểu tình đậm mạc hỏi, thậm chí chỉ ngẩn đầu, cần bản là không có ý tứ đứng dậy.

“Mẹ của em không có bị bệnh, lúc trước bà vì muốn em kết hôn với phụ nữ nên mới gạt em. Bất quá hiện tại đã bị em phát hiện, Thế Huân, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ!” Quan Lâm nhiệt tình tăng vọt, hoàn toàn không chú ý tới biểu tình của Thế Huân, lại đề cao thanh âm hưng phấn ồn ào.

“Thực xin lỗi, anh hiện tại đã có người yêu, hơn nữa rất hạnh phúc, cũng chúc em sớm ngày tìm được hạnh phúc!” Thế Huân lịch sự rồi lại không chút nào lưu tình cự tuyệt nói.

“Thế... Thế Huân, anh còn vì chuyện chia tay lúc trước mà tức giận phải không, anh đang gạt em đúng không!?” Biểu tình hưng phấn kích động của Quan Lâm lập tức cứng lại, thần tình không thể tin tưởng mắt nhìn Thế Huân.

“Chuyện trước kia cùng cuộc sống hiện tại của chúng ta không có bất kỳ liên hệ nào, hy vọng sau này gặp lại vẫn là bạn bè. Anh hết giờ làm việc rồi, em nếu không còn việc gì khác, đi thông thả, không tiễn.” Thế Huân dứt khoát hạ lệnh đuổi khách, bất quá cũng thực đứng dậy, mặc áo khoác vào chuẩn bị rời đi.

“Thế Huân!” Thế Huân theo bàn làm việc đi ra, Quan Lâm chưa từ bỏ ý định ôm trụ cánh tay anh.

“Làm phiền em buông tay.” Thế Huân quay đầu nhìn Quan Lâm, biểu tình từ đậm mạc trở nên có chút không kiên nhẫn.

“Thế... Thế Huân...” Quan Lâm trước kia khi cùng Thế Huân kết giao, đều là được anh phủ trong lòng bàn tay mà yêu thương. Hắn chưa từng gặp qua loại biểu tình chán ghét này của anh, làm bị dọa đến nhanh buông lỏng tay ra.

“Anh phải đi, em cũng nên đi đi.” Thế Huân lại một lần nữa bảo Quan Lâm rời đi, chính mình cũng trực tiếp ra khỏi phòng làm việc.

Quan Lâm không dám nói thêm gì nữa, đành phải theo sau Thế Huân ra khỏi văn phòng.

“Em đi trước đi, anh cùng thư ký còn có một số việc muốn nói.” Thế Huân nhìn Quan Lâm nhăm mắt theo đuôi mình, nhíu nhíu mày tìm lý do để cho hắn đi trước.

Quan Lâm nhìn thấy anh đi đến một bên cùng thư ký nói công sự, chính mình đứng ngơ ngác một chỗ cũng không biết nên làm cái gì, đành phải lỳ khai.

“Trọng đại tin tức! Trọng đại tin tức! Mọi người biết tại sao gần đây tính tình Ngô tổng đột nhiên tốt lên không, còn luôn một bộ bộ đáng cười tùm tùm, thái độ đối với chúng ta cũng hòa ái dễ gần hơn rất nhiều!?” Một đồng sự vọt vào phòng tài chính lớn tiếng ồn ào.

“Tại sao! ? Tại sao! ?” Mọi người lập tức vây quanh lại.

“Àn...” Người nọ còn cố ý ngập ngừng.

“Nói mau a! Tại sao! ?” Tính nhiều chuyện của mọi người bị khơi lên, đều khẩn cấp truy vấn.

“Đương nhiên là tình yêu làm diệu a! Mọi người còn nhớ rõ Quan Lâm không, chính là tiểu tình nhân xinh đẹp gia thế lại hảo của Ngô tổng, hai người trước kia khi còn hẹn hò ở ngay tại công ty ân ân ái ái, sau đó không biết vì lý do gì mà chia tay, bất quá hiện tại lại tái hợp. Tôi vừa mới nhìn thấy Quan Lâm đi lên lầu tìm Ngô tổng nè.” Người nọ vẻ mặt háo hức, hưng phấn tuyên bố đáp án.

“Đương” một tiếng, tựa hồ là vật gì đó rơi xuống đất đổ bể, làm cho còn mọi người đang háo hức thảo luận giật mình hoảng sợ.

“Lộc quản lý, anh không sao chứ!?” Mọi người nhìn về chỗ vừa phát ra thanh âm, thấy chính là phòng của quản lý, Lộc Hàm đang cuối người nhặt lên mấy mảnh thủy tinh trên đất.

“Không sao không sao, không cần thận làm rách cái ly mà thôi, tự tôi thu dọn là được rồi.” Lộc Hàm luống cuống tay chân đi thu dọn, trong lòng lại càng loạn.

Quan Lâm tại sao đột nhiên lại đến tìm Thế Huân!?

172. Chương 171: Về Nhà

Mãi cho đến khi tan tầm, Lộc Hàm vẫn suy nghĩ chuyện Quan Lâm đến tìm Thế Huân, tình thân không yên đi đến địa điểm đã hẹn với Thế Huân.

“Lộc Hàm!” Lộc Hàm còn chưa đi đến, đã bị Thế Huân chạy tới ôm vào trong ngực.

“Thế Huân...” Lộc Hàm há miệng nghĩ muốn hỏi Thế Huân chuyện về Quan Lâm, nhưng lại sợ nghe được đáp án từ anh, do do dự dự muốn hỏi lại không dám hỏi.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao sắc mặt khó coi như thế?” Thế Huân giơ tay lên sờ sờ hai má Lộc Hàm, thần tình lo lắng.

“Không... không sao, có lẽ công việc nhiều quá nên hơi mệt một chút.” Lộc Hàm lắc đầu, Thế Huân ôn nhu sờ sờ như thế, mình không nên suy nghĩ quá nhiều.

“Không phải đã bảo em chú ý thân thể đừng quá lao lực sao!? Lộc Hàm em nếu còn như vậy, anh sẽ cắt chức quản lý của em đó!” Thế Huân cố ý giả bộ nghiêm túc tức giận uy hiếp Lộc Hàm.

“Em...” Lộc Hàm lại tin là thật, thần sắc lo lắng nhìn Thế Huân.

“Anh nói đùa thôi. Lộc Hàm, em làm việc rất tốt, là quản lý tài chính giỏi nhất của Ngô thị từ trước tới nay. Nhưng thân thể là quan trọng nhất, công việc đứng thứ hai” Lộc Hàm vì anh mà chiều cổ hạo chính mình, Thế Huân so với Ngô thị càng cần Lộc Hàm hơn. Thế Huân chạy nhanh đem Lộc Hàm ôm vào trong lòng ngực, bàn tay khẽ vuốt lưng Lộc Hàm giúp cậu bớt khẩn trương.

“Àn.” Trong lòng Lộc Hàm nẩy lên một dòng nước ấm, ngoan ngoãn ứng thanh.

“Lộc Hàm, chúng ta về nhà.” Thế Huân buông ra Lộc Hàm, đổi thành một bàn tay ôm bả vai cậu, kè Lộc Hàm đi đến chiếc xe đang đậu trên đường.

Thế Huân giúp Lộc Hàm mở cửa xe, chờ sau khi cậu lên xe ngồi xong, mới đi đến bên còn lại khởi động xe chạy về nhà.

Về đến nhà, hai người cùng vào phòng bếp nấu cơm, đương nhiên là Lộc Hàm chỉ huy, Thế Huân ở bên cạnh làm trợ thủ.

Lộc Hàm thái đồ ăn trên tay, trong lòng lại luôn nghĩ đến chuyện Quan Lâm tìm đến Thế Huân. Quan Lâm chính là người cùng Thế Huân kết giao năm năm, trong lòng cậu làm sao có thể trấn an chính mình, cũng không có khả năng không thêm nghĩ nữa.

“Ôi!” Lộc Hàm nghĩ rất xuất thần, không chú ý thái dao trên tay, lập tức cắt vào ngón tay, miệng vết thương nháy mắt tràn ra một đạo tơ máu.

“Sao lại không cẩn thận như vậy!?” Thế Huân đứng bên cạnh nhanh chạy tới, nửa đau lòng nửa trách cứ đem ngón tay chảy máu của Lộc Hàm ngâm vào trong miệng.

May mắn miệng vết thương cũng không sâu, sau khi máu ngừng chảy, Thế Huân dùng băng cá nhân cẩn thận băng bó cho Lộc Hàm, kiên trì thay đổi để mình cắt rau. Lộc Hàm căn bản không cảm thấy vết thương trên tay của mình có gì to tát, Thế Huân không cho thiết thái, Lộc Hàm bắt đầu tìm việc khác.

“Trong nhà hết muối rồi, em đi ra ngoài mua một chút.” Lộc Hàm phát hiện trong nhà hết muối, nói với Thế Huân một tiếng liền xoay người chuẩn bị đi mua muối.

“Em bị thương, cứ ngoan ngoãn ở nhà, anh đi mua.” Thế Huân nhanh chóng ngăn lại Lộc Hàm, tự mình ra khỏi nhà bếp mặc vào áo khoát.

“Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không sao đâu.” Lộc Hàm đi theo phía sau Thế Huân, đưa anh đến cửa nhà.

“Em đừng có đưng tay lung tung, đồ ăn chờ anh về thái cho!” Thế Huân không yên lòng Lộc Hàm, vừa ra đến trước cửa lại đặc biệt nghiêng đầu dặn dò một tiếng.

“Ân, đã biết.” Lộc Hàm vẻ mặt không thể từ chối đáp ứng.

“Vậy mới ngoan.” Thế Huân nghiêng người về trước, ở trên môi Lộc Hàm hạ xuống một nụ hôn, sau đó mới vô cùng cao hứng ra cửa.

Lộc Hàm thần tình ngọt ngào vui vẻ trở lại nhà bếp, tiếp tục bận rộn chuẩn bị cơm chiều.

Leng keng leng keng! Thế Huân đi không lâu, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập.

Chẳng lẽ là quên mang theo tiền!? Lộc Hàm tưởng Thế Huân đi rồi quay lại, bất đắc dĩ lắc đầu đi đến phòng khách mở cửa.

“Quan Lâm!” Lộc Hàm mở cửa, lại nhìn thấy Quan Lâm đứng ở ngoài cửa, giặt mình hô lên.

ta đã eback có ai nhớ ta hông :))))))

173. Chương 172: Ác Nhân

“Anh là ai!? Thế Huân có ở nhà không!?” Quan Lâm nhăn lại mi cao thấp đánh giá Lộc Hàm, nói cũng chưa nói một tiếng, liền trực tiếp theo bên cạnh người Lộc Hàm đi vào trong nhà.

“Thế Huân đi ra ngoài. Tôi...” Lộc Hàm còn chưa từ hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, càng không biết nên hướng Quan Lâm giải thích quan hệ giữa mình và Thế Huân là như thế nào. Dù sao anh cùng Quan Lâm kết giao cũng năm năm, hai người ở công ty hành động thân mật, Lộc Hàm đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở, biết Thế Huân đã từng rất yêu sủng Quan Lâm. Trước khi Quan Lâm xuất hiện, Lộc Hàm đối với tình cảm của mình cùng Thế Huân còn tin tưởng, nhưng hôm nay nghe được đồng sự nói Quan Lâm tìm đến Thế Huân, Lộc Hàm lập tức liền luống cuống, trong lòng bất ổn dù có an ủi bản thân như thế nào cũng sẽ nhin không được miên man suy nghĩ.

Hơn nữa Thế Huân vẫn luôn không nhắc tới việc này, Lộc Hàm đoán không được tâm tư của anh, hướng chỉ Quan Lâm hiện tại đột nhiên tìm đến, Lộc Hàm không biết Thế Huân cùng Quan Lâm đã như thế nào rồi, trong lòng liền càng thêm bối rối không biết làm sao.

“Người... chính là gã đàn ông ti tiện câu dẫn Thế Huân!” Quan Lâm nhìn thấy Lộc Hàm một thân quần áo mặc nhà, nhất định là sống ở đây mới có thể mặc như vậy. Hắn nhớ đến Thế Huân lúc trước từng nói mình đã có người yêu, ngữ khí liền đặc biệt khinh thường trào phúng nói với Lộc Hàm.

Mặt Lộc Hàm trắng bệch một chút, trợn mắt há hốc mồm nhìn Quan Lâm. Cậu tính tình hảo, đời này cũng chưa từng nổi giận với ai, thời điểm bị người khác mắng khó nghe nhất, cũng chính là lần bị Thế Huân đuổi ra khỏi nhà và những lời hiệnt tại của Quan Lâm.

“Chỉ bằng loại diện mạo này của anh mà muốn cùng tôi tranh Thế Huân!?” Quan Lâm tự biết mình lớn lên xinh đẹp, căn bản là chường mắt với diện mạo bình thường của Lộc Hàm.

Lộc Hàm bị Quan Lâm nhục nhã nan kham, cắn chặt môi không nói ra lời.

“Tên tiện nhân này trả Thế Huân lại cho tôi!” Quan Lâm lại cho rằng Lộc Hàm chột dạ, cảm thấy mình đã chiếm thượng phong, đột nhiên nhào lại bắt đầu đánh Lộc Hàm.

“Cậu... cậu đừng đánh...” Lộc Hàm tránh trái tránh phải liên tục lui về phía sau. Không phải khí lực cậu không sánh bằng Quan Lâm, Quan Lâm cũng khá gầy, vóc dáng còn không cao bằng Lộc Hàm, nếu thật sự là cứng đối cứng đánh nhau, Lộc Hàm chưa chắc đã ở thế hạ phong. Nhưng tính tình của cậu xưa nay ôn

hậu, phàm chuyện gì cũng tự mình lui trước một bước, cũng không muốn cùng người khác xung đột. Huống chi Lộc Hàm cũng không muốn làm Thế Huân phiền toái, để anh đứng giữa mình và Quan Lâm sẽ cảm thấy khó xử.

Quan Lâm lại càng đánh càng hung, giương nanh múa vuốt tay đâm chân đá, Lộc Hàm hơi chút tránh không kịp, sẽ bị Quan Lâm hung hăng đá vài đá.

“A!” Mấy nơi khác bị đau Lộc Hàm còn có thể nhẫn, nhưng vết thương do dao cắt vừa rồi bị Quan Lâm chụp một cái, miệng vết thương vỡ ra, máu vắt vả mới ngừng lại tiếp tục chảy, toàn tâm dường như đau đớn làm cho Lộc Hàm hô lên, một phen đẩy Quan Lâm ra.

Quan Lâm đang nhào đến đánh Lộc Hàm, không nghĩ tới cậu dám đẩy mình, trở tay không kịp bị Lộc Hàm đẩy ngã đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Các người đang làm cái gì!?” Vừa rồi Quan Lâm tiến vào, Lộc Hàm cũng quên luôn đóng cửa. Thế Huân mua muối trở về, vừa vào cửa thì trông thấy một màn Quan Lâm bị Lộc Hàm đẩy ngã xuống đất.

“Thế Huân, anh ta đánh em!” Quan Lâm lại xấu xa cáo trạng trước, lập tức đứng dậy nhào vào lòng Thế Huân, ngữ khí đặc biệt ủy khuất hướng anh khóc lóc kể lể.

“Thế Huân, em...” Lộc Hàm lo lắng muốn giải thích, nhưng nhìn thấy Quan Lâm gắt gao ôm lấy Thế Huân, ngập ngừng dừng lại không bước qua.

“Ai cho cậu tới nhà của tôi! Con mẹ nó cút đi cho tôi!” Thế Huân một tay kéo Quan Lâm ra khỏi người mình, trực tiếp đẩy ra ngoài cửa.

“Thế Huân! Anh...” Quan Lâm không thể tin tưởng mắt nhìn Thế Huân, lúc trước khi hai người kết giao Thế Huân chưa bao giờ nổi giận, thậm chí ngay cả một câu nói nặng cũng không có, vậy mà hiện tại lại hung thần ác sát đối với mình nói lời bạo thô.

“Cút!” Thế Huân căn bản là không hề cho Quan Lâm có cơ hội mở miệng, trước mặt hắn trực tiếp đóng cửa lại.

“Thế Huân...” Lộc Hàm cũng chưa thấy qua Thế Huân nổi giận như thế, thậm chí lần đem mình đuổi ra khỏi nhà cũng không giận đến vậy. Cậu lẳng lẳng nhìn anh, có chút phản ứng không kịp.

“Lộc Hàm, tay em! Chảy nhiều máu quá, chúng ta phải đi bệnh viện mới được! Bên ngoài trời lạnh, chờ một chút anh đi lấy áo khoác cho em.” Thế Huân đóng cửa lại lập tức lo lắng chạy đến bên cạnh Lộc Hàm, nắm tay cậu lên nhìn nhìn, xoay người định lấy áo khoác chuẩn bị đưa Lộc Hàm đi bệnh viện.

“Không sao không sao, đã hết chảy máu rồi, đổi miếng băng khác là được.” Lộc Hàm vội vàng bắt lấy Thế Huân.

“Không được! Lỡ vết thương bị nhiễm trùng thì tính sao!?” Thế Huân vẫn kiên trì muốn đi bệnh viện.

“Một vết thương nhỏ mà thôi, thật sự không sao. Em lập tức đi lấy miếng băng khác.” Lộc Hàm nhìn đến bộ dáng lo lắng của Thế Huân, vì không muốn anh bận tâm, nhanh chóng đi đổi băng cá nhân.

“Em đừng lộn xộn, anh đi lấy cho.” Thế Huân giữ chặt Lộc Hàm, tự mình chạy đi giúp cậu lấy băng cá nhân.

Thế Huân nâng tay Lộc Hàm lên, thật cẩn thận đem băng cá nhân đã bị nhuộm máu xé bỏ, nhìn đến vết thương bị hở miệng, đau lòng đến hốc mắt đều đỏ.

“Vết thương rộng như vậy còn nói là không có gì! Đau lắm phải không!?” Thế Huân giúp Lộc Hàm thay băng cá nhân mới, lại trẻ con thối thối, môi thiếp lên ngón tay bị thương của Lộc Hàm không ngừng khê hôn.

174. Chương 173: Anh Yêu Em

“Thế Huân, em không có cố ý đẩy ngã Quan Lâm...” Lộc Hàm được Thế Huân ôn nhu chăm sóc, cảm động đến sóng mũi cay cay, trong lòng vẫn nhớ chuyện lúc này Quan Lâm ác ý cáo trạng, lo lắng hướng Thế Huân giải thích cho rõ.

“Lộc Hàm thực xin lỗi, đều là anh không tốt. Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Thế Huân ngẩng đầu nhìn bộ dáng lo lắng của Lộc Hàm, lòng tràn đầy hối hận đem cậu ôm vào trong ngực, liên tục nói xin lỗi, trong giọng nói đã dẫn theo vài phần nghẹn ngào.

Đối với Thế Huân mà nói, Quan Lâm đã trở thành quá khứ, hiện tại chỉ là một người ngoài không liên quan. Cho nên anh đối với việc Quan Lâm đòi tái hợp căn bản không để trong lòng, cảm thấy chỉ cần mình cự tuyệt thì từ nay về sau hai người sẽ không còn quan hệ gì, cái gì gặp lại vẫn là bằng hữu đều là do anh tùy tiện nói ra. Thế Huân cũng không tính đem chuyện Quan Lâm đến tìm mình nói cho Lộc Hàm nghe, cũng không phải cố ý giấu diếm, chủ yếu là vì anh nghĩ Lộc Hàm biết rõ chuyện trước kia của mình cùng Quan Lâm, không muốn vì chuyện của Quan Lâm mà làm cho cậu bận tâm.

Nhưng Thế Huân quên mất lúc Quan Lâm tìm đến công ty khẳng định sẽ có nhân viên nhìn thấy, hơn nữa lại xem nhẹ tốc độ lan truyền tin đồn trong công ty, tin đồn càng truyền càng xa sự thật, cuối cùng rơi vào tai Lộc Hàm không biết đã biến thành loại chuyện nhảm gì.

Tan tành hai người gặp nhau, Thế Huân đã phát hiện sắc mặt Lộc Hàm không tốt. Nhưng bởi vì gần đây Lộc Hàm vừa lên làm quản lý tài chính, công việc thật sự rất nhiều, cho nên khi cậu nói sắc mặt không tốt là do làm việc mệt mỏi, Thế Huân cũng liền thật sự tin tưởng. Sau đó Lộc Hàm ở nhà nấu cơm lại không cẩn thận bị dao cắt trúng, Thế Huân đau lòng cậu bị thương, nên không suy nghĩ nhiều tại sao Lộc Hàm trù nghệ thuần thực như vậy, lại bị dao cắt trúng tay.

Thăng đến hiện tại Quan Lâm tìm tới cửa, Thế Huân mới nhớ tới những phản ứng không bình thường của Lộc Hàm, đoán rằng ở trong công ty cậu có lẽ đã nghe được chuyện Quan Lâm đến tìm mình. Nếu lúc trước anh đem việc này nói rõ ràng với cậu, như vậy dù hiện tại Quan Lâm có nháo đến mức nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến hai người. Sai ở chỗ là Thế Huân không đem chuyện này nói cho Lộc Hàm nghe, hiện tại bị Quan Lâm đến nhà gây rối như vậy, vốn là chuyện rất đơn giản lại trở nên phức tạp.

Bất quá hiểu lầm có thể dùng miệng để giải thích, nhưng ủy khuất mà Lộc Hàm phải chịu lại làm Thế Huân hận chết chính mình. Thế Huân cùng Quan Lâm kết giao năm năm, sao lại không hiểu hần là dạng người gì. Điều ngoa, tùy hứng, làm người xử sự không để ý đến ai, vô luận làm cái gì cũng không chịu nửa điểm thiệt thòi. Với loại tính cách này của Quan Lâm thì Lộc Hàm làm sao đánh được hần!?

Hơn nữa, dựa vào vết thương trên tay Lộc Hàm bị hở miệng, trong lòng Thế Huân đã có thể đoán ra đại khái, nhất định là Lộc Hàm bị đánh lại không phản kháng, bị Quan Lâm chạm đến vết thương. Vốn dĩ trong lòng Thế Huân đã không còn tình cảm đối với Quan Lâm, nhưng cũng không đến nỗi thành cừ nhân thâm cừ đại hận, nếu không có việc ngày hôm nay, sau này hai người liền nước giếng không phạm nước sông. Nhưng hiện tại người mà mình phủ trong lòng yêu thương lại bị Quan Lâm khi dễ, Thế Huân không chỉ hận chính mình, mà đối với Quan Lâm cũng chán ghét cực kỳ.

“Lộc Hàm, anh lúc trước cùng Quan Lâm chia tay là bởi vì mẹ của Quan Lâm sinh bệnh muốn cậu ta kết hôn sinh con, nhưng xé chiều hôm nay Quan Lâm đột nhiên tới tìm anh nói mẹ cậu ta giả bệnh lừa cậu ta, hiện tại muốn một lần nữa cùng anh tái hợp...” Thế Huân chuẩn bị đem chuyện của Quan Lâm nhất nhất nói rõ cho Lộc Hàm nghe, nói đến khúc Quan Lâm muốn tái hợp, anh cảm giác được Lộc Hàm đột nhiên giờ tay lên ôm chặt chính mình.

Đối với nguyên nhân mà Thế Huân cùng Quan Lâm chia tay, từ lần Thế Huân uống say Lộc Hàm đã biết. Chính là hiện tại vừa nghe anh nói mẹ của Quan Lâm không có bị bệnh, Quan Lâm còn muốn tiếp tục cùng Thế Huân cùng một chỗ! Trong lòng Lộc Hàm liền sợ hãi muốn chết, sợ sẽ mất đi Thế Huân, sợ giấc mộng vất vả lắm mới viên mãn của mình sẽ bị phá hủy. Lần đó bị Thế Huân đuổi ra khỏi nhà, cậu chưa có được cái gì, nên mất đi cũng không sao cả, còn có thể một mình đem đoạn tình cảm không có kết quả này cắt đứt. Nhưng hiện tại đã nắm được hạnh phúc, cả đời Lộc Hàm sẽ vô pháp tự kiềm chế mà hăm ở trong ngọt ngào mà Thế Huân mang lại.

Lộc Hàm dùng hết khí lực toàn thân ôm chặt Thế Huân, vô luận như thế nào cũng luyến tiếc buông tay.

“Lộc Hàm, anh không phải là người mà ngay cả tình cảm của mình cũng không rõ ràng. Anh biết người hiện tại anh yêu là ai, ở cùng ai sẽ hạnh phúc hơn. Anh cũng đã trực tiếp nói rõ với Quan Lâm, anh nói anh đã có được người yêu rồi, hơn nữa hiện tại cuộc sống thực hạnh phúc. Sở dĩ không nói chuyện Quan Lâm tìm đến cho em biết, là vì sợ em sẽ suy nghĩ nhiều, nhưng không nghĩ tới Quan Lâm sẽ tìm tới cửa. Lộc Hàm, thực xin lỗi thực, để em ủy khuất nhiều như vậy...” Thế Huân biết trong lòng Lộc Hàm thực khẩn trương cùng bất an, phản thủ nhanh đưa cậu ôm lấy, còn vì chuyện của Quan Lâm mà không ngừng giải thích.

“Thế Huân Thế Huân...” Trái tim vẫn luôn lơ lửng cuối cùng cũng kiên định lại, Lộc Hàm rút cuộc nhận không được ghé vào đầu vai Thế Huân thấp giọng nức nở.

“Lộc Hàm, anh yêu em!” Thế Huân đem Lộc Hàm buông ra một chút, nhìn hai mắt đỏ hồng vì khóc của cậu trịnh trọng nói.

“Em cũng yêu anh!” Lộc Hàm thấu qua hôn lên môi của Thế Huân.

175. Chương 174: Phòng Tắm

Đây là lần đầu tiên Thế Huân nghe được Lộc Hàm thổ lộ tình yêu, trong lòng kích động không thôi, lập tức liền biến bị động thành chủ động, ngậm lấy đôi môi cậu dùng sức mút vào, nước mắt chảy xuống nơi găng bó của hai người, hương vị mặn mặn, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Trải qua chuyện này của Quan Lâm, hai người không có tức giận cãi nhau, ngược lại thổ lộ với nhau, làm tình cảm càng tiến thêm một bước, hai đôi môi giao cùng một chỗ làm thế nào cũng không tách ra được. Bất quá giằng co nửa ngày, hai người cũng đều có chút đói bụng, tuy nói có tình uống nước cũng thấy no, nhưng cái này bất quá chỉ là hình tượng, dù sao người cũng không phải sắt thép, cơm chiều dù sao cũng phải ăn.

“Tay em bị thương, không được lộn xộn! Ngoan ngoan ngồi xuống sofa xem TV đi, anh đi nấu cơm.” Thế Huân hôn đủ mới buông Lộc Hàm ra, chuẩn bị đi vào bếp nấu cơm. Chính là lại sợ Lộc Hàm động thủ, còn cố ý trưng ra gương mặt đặt biệt nghiêm túc dặn dò một câu.

“Chỉ là vết thương nhỏ không sao đâu...” Lộc Hàm làm sao có thể để Thế Huân một mình bận việc, lo lắng muốn cùng đi.

“Vết cắt sâu như vậy sao có thể gọi là vết thương nhỏ! Lộc Hàm, em nếu cứ nhất định đòi nấu cơm, thì sau khi nấu xong phải theo anh đi bệnh viện khám vết thương ngay.” Thế Huân tiếp tục vẻ mặt nghiêm túc mà uy hiếp.

“Em... em không làm cơm. Nhưng mà em không muốn ở phòng khách xem TV, em muốn... cùng ở một chỗ với anh.” Lộc Hàm nghĩ thầm vết thương trên tay chỉ là vết thương nhỏ, đi bệnh viện trị liệu nhất định sẽ bị bác sĩ cười cho, nên cũng không tái phản bác Thế Huân. Nhưng là lại muốn cùng Thế Huân ở chung một chỗ, nói xong sau đó lại ngượng ngùng mà đỏ mặt.

Thế Huân rút cuộc không thể giả vờ nghiêm túc được nữa, nháy mắt trong lòng nhu tình vạn chủng, dắt tay Lộc Hàm cùng đi vào bếp nấu cơm.

Bất quá lúc nấu cơm, Thế Huân cũng thật không cho Lộc Hàm động một móng tay, chỉ cần đứng bên cạnh chỉ anh nấu là được. Tuy rằng trù nghệ Thế Huân kém xa Lộc Hàm, nhưng cậu lại cảm thấy đồ ăn anh làm mới là ngon nhất đẹp nhất.

Hai người cơm nước xong thu thập phòng bếp, sau đó liền ngồi vào sofa xem TV. Đợi lúc chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, Thế Huân sợ ngón tay bị thương của Lộc Hàm dính nước, liền dùng túi plastic bao một tầng lại một tầng, đem ngón tay cậu gói lại y như cái bánh chưng.

Lộc Hàm có một tay động tác không tiện, đành phải nhờ Thế Huân cởi quần áo trùm mình.

Thế Huân đương nhiên vui lòng giúp đỡ, một bên giúp Lộc Hàm cởi quần áo, một bên nhìn trộm thân mình trần trụi trắng nõn của ai kia. Nhưng khi Thế Huân cởi đến quần dài của Lộc Hàm, nhìn thấy hai bắp chân tinh thể có mấy vết bầm xanh, anh lập tức liền thay đổi sắc mặt.

“Lộc Hàm, chỗ bầm này là do Quan Lâm đá hả!?” Thế Huân cơ hồ chính là nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi. Kỳ thật không cần Lộc Hàm trả lời, Thế Huân cũng có thể khẳng định suy đoán của mình, hiện tại anh thật hối hận vì vừa rồi đã để Quan Lâm dễ dàng rút đi, đáng ra nên hung hăng đánh hấn một chút mới đúng.

“Không sao không sao, đã không còn đau nữa.” Lộc Hàm nhanh chóng cúi người định che đi mấy vết bầm kia, nhưng toàn thân cao thấp đều bị Thế Huân cởi sạch, hơn nữa chỉ có một bàn tay làm sao che được nhiều chỗ, che đến che đi càng ngày càng lo lắng.

“Được rồi được rồi, em nói không sao thì không sao. Chúng ta đi tắm rửa.” Thế Huân biết Lộc Hàm không muốn để mình lo lắng, nên cũng không ép hỏi cậu nữa. Anh đem cậu nâng dậy, ôm lấy bờ vai của cậu đi đến dưới vòi phun nước.

Dòng nước ấm áp lao xuống, Lộc Hàm thoải mái ngẩng đầu lên, nhắm lại hai mắt.

“Lộc Hàm...” Theo cái cổ tinh thể, chảy qua đường cong nơi gáy, những bọt nước trong suốt xuôi theo thân thể trắng nõn mà chảy xuống... Cho dù phòng tắm tràn ngập hơi nước ẩm ướt, nhưng Thế Huân vẫn nhìn đến miệng khô lưỡi khô, bụng lủi khởi một cỗ nhiệt, dương vật cơ hồ nháy mắt liền cương. Nhưng hiện tại tay Lộc Hàm đang bị thương, hai chân lại đầy vết bầm, Thế Huân nghĩ thầm lúc này mà bỏ nhào lại có phải hay không có chút không bằng cầm thú. Thân thể tuy rằng bị dục hỏa đốt khó chịu, chính là cố kỵ đến vết thương của cậu, anh lại do do dự dự không dám lộn xộn.

“Thế Huân.” Thân thể hai người cơ hồ chính là dính cùng một chỗ, Lộc Hàm sớm đã cảm giác được cơ thể Thế Huân có biến hóa, nhưng anh lại chậm chạp không hề động tay. Lộc Hàm mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt dục vọng của anh, ôn nhu mỉm cười, chủ động tiến lại hôn lên môi Thế Huân.

Lửa nóng dục vọng rất nhanh thiêu đốt, thậm chí ngay cả nhiệt độ trong phòng tắm cũng đột nhiên lên cao.

Ôm chặt, hôn môi, vuốt ve... Trong động tác vội vàng của Thế Huân lại dần theo một chút cẩn thận, tận lực không để mình đụng tới ngón tay bị thương của Lộc Hàm.

“Thế Huân... có... có thể ... tiến vào...” Thế Huân ngồi xổm trước mặt Lộc Hàm, miệng phun ra nuốt vào cương dương vật, ngón tay cắm trong hậu huyết rất nhanh khuếch trương. Trước sau hai bộ vị quan trọng đều bị kích thích làm Lộc Hàm đứng không vững, đứt quãng rên rỉ, khát vọng Thế Huân mau một chút thỏa mãn thân thể hư không của mình.

Thế Huân đứng lên buông ra Lộc Hàm, để cậu đưa lưng về phía mình, hai tay vịn lấy vách tường chống đỡ thân thể. Anh cầm lấy dương vật chính mình để ở cửa huyết ma xát qua lại, dù đến Lộc Hàm lại vang lên tiếng rên rỉ ngọt ngào, lúc này Thế Huân mới đem dương vật đỉnh tiến vào trong, một hơi sáp nhập thẳng đến chỗ sâu nhất.

Móm đại ca lúc nào cũng nói xót Hàm bị bệnh, bị mệt, bị thương cuối cùng thì sao?? Túm cái quần lại cũng đem Hàm Hàm ra ăn sạch =.=

176. Chương 175: Yêu Nhất

Thế Huân một khi tiến vào thân thể Lộc Hàm liền khống chế không được tư tưởng cùng hành động của mình, liều mạng va chạm, trêu sấp, thao lộng... Điên cuồng, hoàn toàn một bộ dáng muốn chiếm cứ người trước mắt. Phòng tắm đóng kín, chung quanh tràn ngập mùi vị tình dục đậm mỹ.

“Thế Huân...” Trận này sau khi chấm dứt, Lộc Hàm đến cả cổ họng cũng đều khàn đi, trên người lại không có nửa điểm khí lực, cũng không tái dậy mạnh, ngoan ngoãn tựa vào người Thế Huân để anh giúp mình tẩy rửa thân thể.

Trong phòng tắm nhiệt độ hơi cao, cho dù tình dục đã muốn rút đi, khuôn mặt Lộc Hàm vẫn đỏ bừng như trước, ánh mắt nửa khép hờ đem đầu gối lên vai Thế Huân, tựa như một con mèo nhỏ vừa mới được chủ nhân uy ăn no, bộ dáng biếng nhác làm Thế Huân nhìn xem mà trong lòng càng yêu càng say.

Bởi vì ngày mai còn phải đi làm, Thế Huân cũng rất nhanh tẩy rửa cho cả hai rồi lên giường đi ngủ.

Cuộc sống của hai người cũng không bởi vì sự xuất hiện của Quan Lâm mà sinh ra bất luận biến hóa gì, ngày hôm sau như cũ, Thế Huân lái xe đưa Lộc Hàm cùng đến công ty.

“Thế Huân!” Nhưng làm Thế Huân không ngờ chính là vừa bước vào văn phòng không lâu, Quan Lâm lại từ ngoài cửa xông vào.

“Thông báo với bảo an đem Quan Lâm ra ngoài cho tôi. Sau này nếu Quan Lâm còn tới tìm, không chuẩn cho cậu ta vào công ty.” Thế Huân lãnh mặt hướng thư ký bởi vì không ngăn cản Quan Lâm mà phân phó một tiếng, căn bản là không cho Quan Lâm có cơ hội mở miệng nói câu thứ hai.

“Vâng” Thư ký nhanh chóng rời khỏi văn phòng, dựa theo phân phó của Thế Huân mà làm việc.

“Thế Huân! Anh sao có thể đối xử với em như vậy!/? Cái tên tiện nam nhân kia đến tốt cùng là đã cho anh uống bùa mê gì!/?” Sắc mặt Quan Lâm nháy mắt trở nên trắng bệch, giống như bị bệnh thần kinh mà hết lớn.

“Cậu nói ai là tiện nam nhân!/?” Thế Huân lập tức đứng dậy vọt tới trước mặt Quan Lâm, tay phải giương cao tựa như nháy mắt sẽ tát xuống mặt Quan Lâm.

Quan Lâm và Thế Huân bên nhau năm năm, tuy rằng chưa gặp qua anh phát giận, nhưng cũng hiểu biết ít nhiều tính cách của anh. Quan Lâm nhìn thấy bộ dáng Thế Huân thật sự hung hãn, biết anh thật sẽ đánh mình, sợ tới mức cắn chặt môi không dám tranh luận, hốc mắt đỏ lên một bộ dáng sắp khóc.

“Ngô tổng.” Bảo an dưới lầu vừa lúc lên tới.

“Đuổi cậu ta ra ngoài, sau này không được để cậu ta bước chân vào công ty nữa bước!” Dù sao ở trước mặt cấp dưới mà đánh người thì cũng không tốt, Thế Huân thu hồi cánh tay đang giơ lên, coi như là cho Quan Lâm một chút mặt mũi, bất quá vẫn nghiêm cấm hẳn tiến vào công ty.

“Vâng” Bảo an theo phân phó mà làm việc, một tả một hữu kẹp lấy cánh tay Quan Lâm ly khai văn phòng.

Quan Lâm đại khái còn kinh hách, chưa từ lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị của Thế Huân mà phục hồi lại tinh thần, mặt mày ngốc lăng bị bảo an lôi đi.

Thế Huân ngồi trở lại ghế tiếp tục làm việc.

Ngày hôm qua trong công ty lưu truyền tin tức Thế Huân cùng Quan Lâm hợp lại, hôm nay Quan Lâm lại bị bảo an kè lấy đuổi đi. Máu ‘tám’ của nhân viên Ngô thị lập tức sôi trào, sự kiện Quan Lâm nhanh chóng trở thành đề tài thảo luận nóng nhất ở các phòng ban, phòng tài chính của Lộc Hàm đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

“Nghe nói Quan Lâm bị Ngô tổng đuổi ra ngoài, thật hay giả!/?”

“Thật! Vừa rồi tôi còn tận mắt thấy. Quan Lâm bị hai bảo an một tả một hữu kẹp lấy cánh tay, hốc mắt hồng hồng, một bộ dáng vừa mới khóc xong.”

“Tôi mà là Quan Lâm thì tôi cũng khóc, rất dọa người. Mọi người nói coi có phải Ngô tổng quá tuyệt tình hay không!/?”

“Biết đâu hết thấy đều là Quan Lâm tự tìm! Quan Lâm muốn cùng Ngô tổng, Ngô tổng không muốn. Sau đó cậu ta thà chết không nhẽo bám theo làm cho anh nổi giận, trong cơn tức giận mới đem Quan Lâm đuổi ra ngoài. Tôi cảm thấy Ngô tổng làm như vậy là rất đúng, trong chuyện tình cảm nên rõ ràng dứt khoát,

dài dòng dây dưa ngược lại sẽ hại người hại mình. Hơn nữa nếu Ngô tổng đã có người yêu mới, vậy càng phải đem chuyện của Quan Lâm giải quyết rõ ràng.”

“Cô nói vậy tôi mới nhớ, gần đây tâm tình Ngô tổng tốt như vậy, nếu không phải vì là Quan Lâm hợp lại, vậy nhất định là có tình yêu mới rồi!”

“Đúng đúng, tôi cũng cảm thấy như thế. Bất quá Ngô tổng giấu cũng kỹ quá, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu, cũng không thấy được có ai thân mật xuất hiện bên cạnh anh.”

“Cho nên mới càng làm cho người ta tò mò a! Dù sao chuyện của Quan Lâm đã là quá khứ, chúng ta bắt đầu nghiên cứu xem ai là người yêu mới của Ngô tổng đi...”

... ..

Lộc Hàm ngồi làm việc trước máy vi tính, nhưng tiếng các đồng nghiệp ồn ào thảo luận cũng thường xuyên bay vào tai cậu.

Quan Lâm lại đến tìm Thế Huân! Nhưng là bị Thế Huân đuổi khỏi công ty!

Lộc Hàm không biết nên làm sao để hình dung tâm tình của mình lúc này, tuy rằng không nên cao hứng khi người khác gặp họa, nhưng Lộc Hàm thật sự có chút vui sướng, bất quá không phải vì Quan Lâm bị Thế Huân đuổi khỏi công ty. Tỷ như ngày hôm qua cậu bị Quan Lâm vừa đánh vừa mắng, nhưng lấy tính cách hòa nhã khoan dung của Lộc Hàm, căn bản là sẽ không oán hận Quan Lâm. Thậm chí cậu còn nghĩ nếu đứng trên lập trường của Quan Lâm, có lẽ cũng sẽ làm như thế đi. Đương nhiên tình yêu đều là ích kỷ, Lộc Hàm tuyệt đối sẽ không bởi vì hiểu được Quan Lâm mà nhường Thế Huân cho hắn.

Niềm vui của Lộc Hàm là đến từ Thế Huân, vô luận Thế Huân có hay không đem Quan Lâm đuổi đi, chỉ cần anh giữ vững phần tình cảm này, cũng đã làm lòng Lộc Hàm tràn đầy vui mừng cùng cảm động, cũng khẳng định một mực yêu Thế Huân. Chỉ cần người yêu ta, ta liền càng yêu người gấp bội.

177. Chương 176: Uy Hiếp

Tối gần giữa trưa, Lộc Hàm hâm nóng đồ ăn, né tránh tầm mắt mọi người, theo thang máy lên lầu cùng Thế Huân ăn cơm trưa.

“Lộc Hàm, sao giờ mới tới, anh sắp chết đói rồi đây.” Lộc Hàm vừa mới bước vào văn phòng tổng giám đốc, Thế Huân đã lập tức chạy tới, một bên oán giận một bên tiếp lấy camen trong tay cậu. Thế Huân đem camen bày ra bàn, cầm lấy đĩa bắt đầu mảnh liệt gấp thức ăn.

“Em đang làm báo cáo tài chính tháng này của công ty, đối chiếu số liệu xong rồi mới lên. Anh ăn từ từ thôi, có ai tranh đâu.” Lộc Hàm vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của Thế Huân.

“Không được làm việc quá cực khổ! Hơn nữa em phải nhớ kỹ, báo cáo tài chính của Ngô thị không phải quan trọng nhất, mà chính là ăn cơm!” Thế Huân miệng nhồi thức ăn, hai bên má đều phồng lên, còn cố ý giả bộ đáng nghiêm túc dằn dò Lộc Hàm.

“Nhớ rồi! Lần sau em nhất định sẽ uy no Ngô tổng rồi mới đi làm việc.” Lộc Hàm bị bộ dáng buồn cười của Thế Huân chọc cho vừa bực mình vừa buồn cười, cũng nghịch ngợm đùa lại.

“Đây chính là em nói. Hiện tại đến hết anh đi! A ~” Thế Huân nói xong thật sự buông đĩa xuống, há to mồm ý bảo Lộc Hàm dứt mình.

“Sao giống trẻ con như vậy, hình tượng Ngô tổng nghiêm túc đều bị anh phá hủy.” Lộc Hàm cười lắc đầu, gấp thức ăn đưa lên miệng Thế Huân.

“Ở trước mặt em thì cần gì hình tượng! Lộc Hàm, cái này ăn ngon, lại dứt anh một đĩa! A ~” Thế Huân cố ý bày ra tính trẻ con lần thứ hai há miệng. Anh không chỉ đem Lộc Hàm để ở trong lòng mà đau sủng, cũng đặc biệt thích cảm giác ngọt ngào khi được Lộc Hàm xem như đứa nhỏ mà thương yêu. (a

ngọt còn hơn đường nữa, ta nổi hết da gà da vịt rồi đây này)

Lộc Hàm đem thức ăn uy đến miệng Thế Huân, hạnh phúc cười loan khoe mắt.

Thế Huân không chỉ để Lộc Hàm uy mình, cũng cầm lấy đũa dứt lại Lộc Hàm, hai người người một ngụm ta một ngụm, ngọt ngào mật mật ăn cơm trưa.

“Lộc Hàm, lúc sáng Quan Lâm lại tới tìm anh, anh kêu bảo an đuổi cậu ta đi.” Tuy rằng Quan Lâm cùng mình đã không còn bất cứ quan hệ nào, nhưng Thế Huân vẫn nói chuyện của Quan Lâm nói cho Lộc Hàm nghe, để không dẫn đến hiểu lầm nào khác nữa.

“Em có nghe nói. Quan Lâm không sao chứ!?” Trước kia khi Thế Huân cùng Quan Lâm kết giao, gia thế bối cảnh cùng tính cách của Quan Lâm đều bị nhân viên Ngô thị điều tra nhất thanh nhị sở. Lộc Hàm cũng từ miệng của họ mà biết được Quan Lâm có tính thiếu gia, hôm nay bị Thế Huân đuổi ra khỏi công ty chuyện lớn như thế, Lộc Hàm có chút lo lắng phản ứng của Quan Lâm.

“Không sao, để cậu ta ném chút khổ sở sau này sẽ không đến tìm anh nữa. Lộc Hàm, em đừng nghĩ nhiều, hai chúng ta chỉ cần hảo hảo sống cuộc sống của mình là được. Ngoan, há miệng!” Thế Huân không muốn vì chuyện của Quan Lâm mà ảnh hưởng đến tâm tình Lộc Hàm, gấp thức ăn uy đến miệng cậu, mượn dịp này nói sang chuyện khác.

Lộc Hàm ngoan ngoãn hé miệng, chuyện của Quan Lâm đến đây cũng kết thúc, hai người tiếp tục ngọt ngào ăn cơm trưa.

Cơm nước xong, Lộc Hàm nằm xuống ghế sofa trong phòng làm việc của Thế Huân nghỉ ngơi chốc lát, sau đó quay xuống lầu tiếp tục làm việc.

Tan tầm xong, hai người đi tới chợ mua chút thức ăn trước rồi mới về nấu cơm.

“Thế Huân...” Hai người về đến nhà, không ngờ Quan Lâm đã sớm đứng ở trước cửa đợi họ. Quan Lâm nhìn thấy Thế Huân đi tới, phóng nhiên âm điệu ủy ủy khuất khuất gọi một tiếng.

Thế Huân nhìn cũng không nhìn, một bàn tay ôm lấy bả vai Lộc Hàm, tay kia lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa vào nhà.

“Thế Huân, em biết lỗi rồi... em không nên vì mẹ sinh bệnh mà vứt bỏ tình cảm của chúng ta, sau khi mất đi anh em khổ sở muốn chết. Van cầu anh mà Thế Huân, chúng ta tái hợp được không, sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh nói, không bao giờ ... tùy hứng nữa ...” Quan Lâm vừa thấy Thế Huân không để ý tới mình, lập tức chạy lại kéo tay áo anh, đỏ mắt khóc lóc kể lể nói.

“Quan Lâm, tôi nói rồi, giữa tôi và cậu không còn bất cứ quan hệ nào, cũng xin cậu sau này đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.” Thế Huân lạnh lùng hất cánh tay Quan Lâm ra.

“Thế Huân, em đã ăn nói khép nép cầu xin anh như vậy, anh thật sự tuyệt tình như thế sao!?” Quan Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định, cố chấp nhìn chăm chú Thế Huân.

“Lộc Hàm, chúng ta vào nhà.” Thế Huân không hề phản ứng lại Quan Lâm, mở cửa cùng Lộc Hàm vào nhà.

“Đều là bởi vì tên tiện nhân nhà người Thế Huân mới không để ý tới cửa ta! Ta đánh chết người! Người chết, Thế Huân sẽ trở lại bên cạnh ta!” Quan Lâm đột nhiên giống như phát điên nhào lại đánh Lộc Hàm ở bên cạnh Thế Huân.

May mắn Thế Huân tay mát lạnh lẹ đem Quan Lâm đẩy ra, Lộc Hàm mới không bị thương tổn gì, ngược lại Quan Lâm bởi vì bị Thế Huân dùng sức đẩy, trọng tâm không vững mà té xuống đất.

“Quan Lâm, cha mẹ cậu là người có uy tín danh dự, đừng ép tôi báo cảnh sát!” Thế Huân phần nộ trừng Quan Lâm, vô cùng tức giận cảnh cáo, nếu không phải Lộc Hàm ở phía sau gắt gao kéo lại, phỏng chừng Thế Huân đã sớm đá cho Quan Lâm một cái.

“Tôi nhất định sẽ làm cho hai người phải hối hận!” Quan Lâm đứng dậy khỏi mặt đất, oán hận bỏ lại một câu, xoay người chạy đi.

“Quan Lâm cậu ta...” Lộc Hàm lo lắng nhìn bóng dáng có chút lảo đảo của Quan Lâm.

“Đừng quan tâm tới cậu ta, chúng ta vào nhà.” Quan Lâm sống chết dây dưa đã làm Thế Huân phiền chán muốn chết, làm sao còn có tâm tình đi quản hân, trực tiếp ôm Lộc Hàm đi vào trong nhà.

178. Chương 177: Tự Sát

— Cái đề nghe ớn quá = _____ =

Hai người sau khi vào nhà, Thế Huân không quan tâm câu nói của Quan Lâm, nhưng Lộc Hàm thì rất lo lắng, làm việc gì cũng đều tâm thần không yên, khiến Thế Huân hơi bất mãn, oán giận nói Lộc Hàm chỉ nghĩ về Quan Lâm, không thêm nghĩ đến mình.

Thế Huân vì không cho Lộc Hàm tiếp tục miên man suy nghĩ, ăn cơm xong cả TV cũng không xem, liền trực tiếp hống Lộc Hàm lên giường đi ngủ. Dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, ngày mai cũng không cần thức dậy sớm đi làm, Thế Huân áp Lộc Hàm dùng sức gây sức ép, sáu chín, kỵ thừa, phía sau... Bình thường anh đều sợ Lộc Hàm mệt mỏi, mỗi đêm chỉ làm một lần. Nhưng hôm nay Thế Huân xem như tham lam, sau lần đầu bắn tinh, cũng chưa rời khỏi hậu huyệt ấm áp của Lộc Hàm, dương vật liền lại một lần nữa cương, anh cũng liền trực tiếp dùng tư thế của hai người lúc này bắt đầu trườn sát thao lộng.

Nội vách tường non mềm bị dương vật ma sát lâu dĩ nhiên có chút đau đớn, nhưng Thế Huân một lần rồi lại một lần va chạm, từng cơn sóng khoái cảm chí mạng khiến toàn bộ thân thể Lộc Hàm đều run rẩy, đôi chân dài ôm lấy thắt lưng Thế Huân, dùng sức nâng mông lên nghênh hợp, thậm chí đạt được càng nhiều vui thích, trong óc cũng sớm đã bị dục vọng nhấn chìm, làm gì còn thời gian suy nghĩ xem Quan Lâm ra sao, trong lòng trong não Lộc Hàm hiện tại chỉ còn tràn ngập hình ảnh của Thế Huân mà thôi.

Làm tình rất thoải mái, nhưng lại là chuyện làm tiêu hao khá nhiều thể lực. Lộc Hàm thể lực không bằng Thế Huân, thời gian kéo dài dĩ nhiên cũng không bằng anh, thời điểm Thế Huân bắn lần thứ hai, cậu cũng đã bắn ba lượt. Đôi khi Thế Huân cảm thấy mỹ mãn “Ăn” no, Lộc Hàm thậm chí ngay cả khí lực nâng đầu ngón tay cũng không có, mơ mơ màng màng được Thế Huân ôm vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau khi trở về giường, đầu vừa dính xuống gối liền lập tức ngủ mất.

Hai người vốn là gây sức ép đến sau nửa đêm mới ngủ, nhưng mới vừa thiêu thiêu, điện thoại Thế Huân đột nhiên vang lên.

“Ngô...” Lộc Hàm bị chuông điện thoại đánh thức, khó chịu nhăn mày, đầu dùng sức hướng lòng ngực Thế Huân chui vào.

“Ngoan, không sao không sao, hảo hảo ngủ.” Thế Huân nhẹ giọng hống hai câu, cũng không dám mở đèn sợ làm chói mắt Lộc Hàm, một tay che lấy lỗ tai cậu, tay kia thì sờ soạng tú đầu giường tìm điện thoại.

Thế Huân lật ra xem thì thấy là số điện thoại của Quan Lâm, không chút do dự trực tiếp ngắt máy. Thế Huân để điện thoại di động xuống, cánh tay lùi về ổ chăn trong ôm sát Lộc Hàm chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Chẳng được bao lâu, di động lại vang lên.

“Ai a!?” Lộc Hàm cố sức mở to mắt, mơ hồ không rõ hỏi một câu.

“Điện thoại của Quan Lâm. Không cần để ý đến cậu ta, em mau ngủ đi.” Thế Huân lấy qua điện thoại chuẩn bị tắt máy lần nữa.

“Trễ như thế còn gọi tới, vạn nhất có chuyện trọng yếu, anh mau nghe đi.” Lúc trước Lộc Hàm vẫn luôn vì câu nói trước khi rời đi của Quan Lâm mà lo lắng không yên, hiện tại vừa nghe Thế Huân nói điện thoại của Quan Lâm gọi tới, Lộc Hàm lập tức liền thanh tỉnh, thúc giục Thế Huân nhanh nghe máy.

Thế Huân không lay chuyển được Lộc Hàm, đành phải ấn nút đón nghe.

Lộc Hàm khẩn trương nhìn chăm chú Thế Huân, lại nhìn thấy anh từ khi đón nghe điện thoại sắc mặt ngày càng khó coi.

“Điện thoại là mẹ của Quan Lâm gọi tới. Bà ấy nói Quan Lâm cắt cổ tay tự sát, hiện tại đang ở trong bệnh viện cấp cứu, muốn anh đến nhìn một chút.” Thế Huân cúp điện thoại, nói ra tin tức động trời.

“Tự... tự sát! Chúng ta... Chúng ta lập tức liền đi bệnh viện... Hết xì!” Lộc Hàm bị tin tức Quan Lâm tự sát làm cho hoảng sợ, đột nhiên từ trên giường đứng dậy, lại bởi vì chân ướt xuống đến hông, da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí lạnh lẽo nên hắt hơi một cái.

“Hảo hảo, chúng ta đi bệnh viện. Ban đêm nhiệt độ thấp, lỡ bị đông lạnh thì tính sao, anh tìm cho em thêm vài kiện quần áo rồi chúng ta đi.” Thế Huân nhanh chóng ấn Lộc Hàm vào lại bên trong ổ chăn, xuống giường tìm quần áo giúp cậu. Để Lộc Hàm ăn mặc thực kỹ càng sau đó mới lái xe đưa cậu đến bệnh viện.

“Thế Huân...” Thế Huân cùng Lộc Hàm vừa mới tới bệnh viện, mẹ của Quan Lâm liền lập tức chạy tới.

” Chào dì.” Thế Huân khách sáo gọi một tiếng.

“Thế Huân, lúc trước dì sai lầm rồi. Không nên giả bộ bị bệnh chia rẽ con cùng Quan Lâm. Con cùng Quan Lâm hợp lại được không!? Quan Lâm vì con mà cắt cổ tay tự sát...” Quan mẫu bởi vì nóng vội nên không có chú ý tới Lộc Hàm đang đứng bên cạnh Thế Huân, trực tiếp nắm lấy cánh tay anh khóc sụt sùi cầu xin.

“Dì, con cùng Quan Lâm đã không còn bất cứ mối quan hệ nào. Tính mạng là của chính mình, hy vọng cậu ấy sau này tự giải quyết cho tốt.” Thế Huân rút cánh tay khỏi tay Quan mẫu, lễ phép cự tuyệt .

“Thế Huân, con... cậu ta là ai vậy!?” Quan mẫu còn muốn nói thêm, lại đột nhiên nhìn thấy Thế Huân cùng Lộc Hàm đang nắm tay nhau. Quan mẫu lập tức chỉ Lộc Hàm chất vấn.

“Người yêu của con.” Thế Huân thoải mái thừa nhận.

“Nguyên lai tên tiện nam nhân mà Quan Lâm nói là cậu ta a! Thế Huân con đến tốt cùng là coi trọng cậu ta ở điểm nào!? Luận gia thế, cậu ta có thể so sánh được với nhà của chúng ta không!? Luận diện mạo, cậu ta có xấp dếp cho Quan Lâm cũng không xứng...” Ánh mắt Quan mẫu cực kỳ khinh thường cao thấp đánh giá Lộc Hàm.

“Lộc Hàm, chúng ta đi!” Thế Huân lập tức thay đổi sắc mặt, kéo Lộc Hàm xoay người chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

179. Chương 178: Về Nhà

“Thế Huân chờ một chút! Quan Lâm cậu ta còn đang ở trong phòng cấp cứu...” Lộc Hàm nhanh dừng lại cước bộ, ngăn lại Thế Huân đang muốn rời đi.

“Nhưng mà...” Thế Huân đau lòng Lộc Hàm bị Quan mẫu tùy ý hạ nhục, ánh mắt bất mãn hướng nhìn về phía Quan mẫu.

“Em không sao. Chờ xác định Quan Lâm không có việc gì, chúng ta mới đi được không!?” Lộc Hàm lắc đầu, thấp giọng cầu xin Thế Huân.

“Được rồi...” Thế Huân thở dài, vốn không nghĩ sẽ xen vào chuyện sống chết của Quan Lâm nữa, chỉ bởi vì sợ Lộc Hàm lo lắng mới đáp ứng lưu lại.

“Giả hảo tâm!” Quan mẫu nghe được hai người đối thoại, thần tình khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Thế Huân không phản ứng lại Quan mẫu nữa, dắt Lộc Hàm đi đến ghế dài bên cạnh ngồi xuống. Anh cởi áo khoác khoác lên người Lộc Hàm, ôm lấy bả vai hắt để cậu dựa vào trong ngực mình. Lộc Hàm lúc tới bị Thế Huân giảng co đến quá nửa đêm, chưa ngủ được bao lâu lại phải vội vã đến bệnh viện, hiện tại mệt đến hốc mắt đều muốn đen. Thế Huân đau lòng, trong lòng đặc biệt hối hận vì đã đến bệnh viện xem Quan Lâm.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, người nhà có thể vào thăm.” Phòng phẫu thuật được đẩy ra, bác sĩ đi ra tuyên bố Quan Lâm qua khỏi nguy hiểm.

“Quan Lâm!” Cha mẹ của Quan Lâm lập tức vọt vào.

“Chúng ta cũng vào xem đi.” Lộc Hàm theo ghế trên đứng lên, cùng Thế Huân nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật.

“Quan Lâm, sao con ngốc nghếch như vậy, con nếu có chuyện gì thì mẹ biết tính sao đây...” Quan mẫu chạy tới giường bệnh ôm lấy Quan Lâm, thất thanh khóc rống.

“Thế Huân...” Quan Lâm vẫn chưa để ý tới mẹ mình đang khóc, ánh mắt thẳng ngoắc nhìn chăm chú Thế Huân đang đứng phía sau.

Thế Huân vẫn chưa tính đi qua, nhưng bị Lộc Hàm ở bên cạnh đẩy vài cái mới nhích bước, anh dắt Lộc Hàm cùng đi đến trước giường bệnh.

“Thế Huân Thế Huân... Chúng ta tiếp tục cùng một chỗ được không...” Quan Lâm dùng bàn tay quần đầy băng gạc bắt lấy cánh tay Thế Huân.

“Quan Lâm, lúc trước tôi đã nói rất rõ ràng, chúng ta hiện tại đã không còn bất kỳ quan hệ nào, cũng không có khả năng một lần nữa cùng một chỗ.” Thế Huân không có biện pháp bỏ bàn tay đang bị thương của Quan Lâm ra, nhưng cũng lập tức cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Thế Huân...” Quan Lâm nước mắt chảy dài, gắt gao nắm lấy tay Thế Huân không buông.

“Quan Lâm nhà chúng ta bị các người hại thành ra như vậy, ngươi là kẻ thứ ba còn có mặt mũi mà đứng ở chỗ này sao!?” Quan mẫu chịu không nổi con trai của mình đáng thương, bắt đầu đối Lộc Hàm châm chọc khiêu khích.

“Con không phải là kẻ thứ ba! Con chưa bao giờ xen vào tình cảm của Thế Huân và Quan Lâm, lúc họ còn đang quen nhau, Thế Huân căn bản là chưa biết đến con. Con là sau khi họ chia tay, mới cùng Thế Huân cùng một chỗ. Con biết điều kiện của mình so ra đều kém Quan Lâm, nhưng mà chỉ cần Thế Huân còn yêu con, con liền nhất định không buông tay!” Lộc Hàm giữ chặt Thế Huân đang muốn ra mặt vì mình, cũng không thể cả đời đều đứng ở phía sau Thế Huân để anh bảo vệ. Cậu tiến lên một bước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Quan mẫu, cùng Thế Huân mười ngón giao triền, vô cùng vững vàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Ngươi...” Quan mẫu bị ghen cứng họng nói không ra lời.

“Lộc Hàm, anh yêu em.” Thế Huân nắm chặt tay Lộc Hàm, khẳng định tình yêu của mình.

“Thế Huân, chúng ta về nhà.” Lộc Hàm nhếch lên khóe môi, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn nhu nhất.

“Được, chúng ta về nhà.” Thế Huân gỡ ra bàn tay còn đang nắm chặt cánh tay mình của Quan Lâm ra, dắt Lộc Hàm rời khỏi phòng bệnh.

“Đều tại mẹ! Đều tại mẹ lúc trước giả bệnh hại con và Thế Huân chia tay! Vậy mẹ hiện tại lập tức bị bệnh nan y đi, ngày mai con liền kết hôn với phụ nữ sinh cháu ẻ!” Quan Lâm vừa thấy Thế Huân đi mất, hồn hển hướng mẫu thân đại phát giận.

“Con...” Quan mẫu tức đến hai mắt trợn trắng, lấy hơi lên thiếu chút nữa té xỉu xuống đất.

Trong phòng bệnh mẹ con Quan Lâm tranh cãi âm ỉ cũng không quan hệ đến hai người, Thế Huân và Lộc Hàm cùng nhau trở về căn nhà ấm áp của cả hai.

“Ngô...” Hai người vừa mới vào cửa, Thế Huân liền bị Lộc Hàm nhào vào trong ngực cấp tốc hôn môi.

Đôi môi mềm mại thiếp lên, Thế Huân lập tức hé miệng để cho đầu lưỡi của Lộc Hàm thẳng tiến vào trong miệng mình, hai người ôn nhu mà triền miên dây dưa cùng một chỗ.

Hai tay Lộc Hàm hoàn trụ lấy cổ Thế Huân, đem thân thể nhút lại càng gần.

Tuy rằng cách một lớp quần áo thật dày, nhưng Thế Huân vẫn có thể cảm giác được tần suất tim đập của Lộc Hàm và mình.

“Thế Huân, em yêu anh...” Nụ hôn chấm dứt, Lộc Hàm thiếp nhẹ lên môi Thế Huân, bất giác nói ra một câu, mỗi một chữ đều rõ ràng vô cùng.

“Lộc Hàm, em vừa nói yêu vừa hôn anh, anh sẽ nhịn không được đâu... Hậu mặt còn đau hay không!? Bằng không chúng ta tiếp tục...” Lộc Hàm khó có dịp chủ động làm cho Thế Huân nhịn không được nghĩ muốn trêu đùa cậu. Đương nhiên Thế Huân cũng là nói ngoài miệng mà thôi, nhìn sắc mặt mệt mỏi cùng đôi mắt thâm đen của Lộc Hàm, anh cũng không nỡ để cậu phải mệt mỏi thêm.

“Ân... được.” Lộc Hàm cảm giác mình đích xác rất mệt, nhưng mà lại không đành lòng cự tuyệt Thế Huân, do dự một chút liền nhẹ nhàng gật đầu.

“Lộc Hàm, em cứ nghe lời như vậy sẽ làm anh hư đó. Chúng ta hiện tại đi ngủ trước, chờ em nghỉ ngơi rồi, anh muốn đem tất cả các tư thế tối nay làm làm một lần...” Lộc Hàm nhu thuận làm cho trong lòng Thế Huân vừa cảm động lại đau lòng. Gây sức ép cả đêm, Thế Huân nghĩ hiện tại nên để Lộc Hàm hảo hảo ngủ một giấc. Ôm lấy vai cậu nhỏ giọng đùa giỡn cùng nhau trở về phòng ngủ.

Ta bù đủ rồi nha :))))

180. Chương 179: Xúc Động

“Ừm...” Lộc Hàm lẩm bẩm một tiếng, ở trong ngực Thế Huân xoay xoay thân thể, muốn né tránh bàn tay đang sờ soạn trên người mình.

“Lộc Hàm...” Lộc Hàm vận vẹo thân thể ma xát trúng dương vật đã sớm cương của Thế Huân, anh cảm thấy dục vọng trường đến khó chịu, rồi lại không đành lòng đánh thức Lộc Hàm.

Tối hôm qua hai người vì chuyện Quan Lâm tự sát chuyện chạy tới chạy lui, tinh thần cùng thân thể đều rất mỏi mệt. Từ bệnh viện trở về, Thế Huân liềm ôm Lộc Hàm hảo hảo ngủ một giấc. Sáng sớm hôm sau khi anh tỉnh lại mặt trời đã lên cao, Lộc Hàm trong ngực cứ ngủ say như trước.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, Thế Huân cảm giác hiện tại cả người mình đều tinh thần toả sáng, toàn thân cao thấp hoàn toàn hồi phục khí lực, hơn nữa trong ngực còn ôm thân thể ấm áp của Lộc Hàm kia, da thịt trần trụi bóng loáng kẻ sát chính mình. Sáng sớm vốn là thời gian dễ dàng nảy sinh dục vọng, cho nên Thế Huân vừa tỉnh ngủ liền lập tức nhất trụ kinh thiên.

Bàn tay Thế Huân bắt đầu ở trên người Lộc Hàm dao động, xoa bóp eo nhỏ, nắn nắn mông. Thế Huân càng sờ lại càng muốn, chính là Lộc Hàm còn đang ngủ, làm anh nhìn được lại ăn không được. Nhưng là tâm dương khó nhịn như thế dù có nhìn chăm chăm thì cũng không giải được, dương vật càng thêm gồng gượng, thậm chí quy đầu cũng đã nghẹn đến có chút trường đau, vì không muốn quấy rầy Lộc Hàm ngủ, Thế Huân đã nghĩ có nên đi toilet tự mình giải quyết hay không.

“Lộc Hàm!” Thế Huân vừa định muốn rời giường, lại đột nhiên cảm giác được dương vật của mình bị Lộc Hàm nắm ở trong tay.

Lộc Hàm không có hé răng, bàn tay nắm lấy dương vật bắt đầu chậm rãi di động lên xuống.

“Ngô... dậy rồi à?” Dục vọng khó nhịn đã được giảm bớt, Thế Huân phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, nâng khuôn mặt Lộc Hàm đang vui ở cổ của mình lên, nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của cậu, Thế Huân mỉm cười thấu qua hôn lên môi cậu một cái.

“Ân.” Lộc Hàm ngoan ngoãn ứng thanh, tiếp tục giúp Thế Huân an ủi dương vật. Trụ thịt cứng rắn của Thế Huân cứ không ngừng ở bên người cọ cọ, Lộc Hàm muốn ngủ cũng ngủ không được, cũng không nỡ để

Thế Huân bị dục vọng tra tấn đến khó chịu, dứt khoát thức dậy giúp anh thủ dâm để anh có thể thoải mái một chút.

“Tôi hôm qua chúng ta có nói đợi khi khỏe lại rồi sẽ đem tất cả các tư thế tái làm một lần.” Ánh mắt Thế Huân ý cười càng đậm, gỡ bàn tay đang giúp mình thủ dâm của Lộc Hàm ra, xoay người một cái đưa cậu đặt ở dưới thân.

“Đó là do anh nói...” Lời phản bác của Lộc Hàm còn chưa nói xong liền bị Thế Huân ngăn chặn miệng.

Thế Huân nghiêng người đưa tay với vào bên trong ổ chăn bắt đầu sờ soạn xung quanh người Lộc Hàm, biến thành Lộc Hàm rên rỉ thở dốc, làm gì còn có tâm tư đi phản bác Thế Huân.

Thế Huân rời đi đôi môi bị hôn đã có chút sưng đỏ của Lộc Hàm, đem thân thể hạ dờn, cả người đều chui vào bên trong ổ chăn, bắt đầu men theo đường cong thân thể của Lộc Hàm một đường hôn xuống.

“Thế Huân... A...” Lộc Hàm nhìn không tới động tác của Thế Huân, lại cảm giác được đầu lưỡi ướt át đang liếm duyệt cảnh oa của mình, khoang miệng ẩm áp ngậm lấy hai bên đầu vú thay nhau mút vào, kích thích không thể đoán trước càng gia tăng khoái cảm thân thể, Lộc Hàm mới vừa thức dậy đầu óc còn chưa tỉnh táo lại, hiện tại lại loạn thành tương hồ, chỉ còn lại thân thể đi cảm thụ nụ hôn cùng âu yếm của Thế Huân.

Khi Thế Huân hôn đến bụng Lộc Hàm, liền đem chăn cuộn lên phía trước, để lộ ra hai cái bắp đùi thon dài trắng nõn, bản thân anh thì liền quỳ ghé vào giữa hai chân cậu, cúi đầu đem thịt trụ sớm đã cứng rắn kia hàm vào trong miệng.

Thế Huân từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào dương vật, bởi vì có nước miếng nên khi phun nuốt không ngừng phát ra thanh âm lép nhép, mà trụ thịt cũng bởi vậy mà trở nên ướt sũng. Tốc độ phun ra nuốt vào của Thế Huân cũng không phải rất nhanh, khiến cho Lộc Hàm có thể hưởng thụ khoái cảm khi được khẩu giao, nhưng lại không mãnh liệt đến nỗi muốn bắn tinh.

“A... Ha...” Lộc Hàm hai mắt thất thần nhìn trần nhà, há to miệng rên rỉ thở dốc.

Thế Huân sợ chính mình khẩu giao quá lâu sẽ làm Lộc Hàm nhịn không được mà bắn ra, nếu hiện tại bắn tinh, một lát nữa khi bị mình trừu sáp có khả năng sẽ bắn một lần nữa. Anh lo lắng đến vấn đề thể lực của cậu, cho nên trước khi quy đầu chảy ra dục dịch, liền hé miệng buông ra dương vật của Lộc Hàm, ngược lại đi hôn phía trong đùi non của cậu.

Thế Huân đầu tiên là ở chỗ trước kia mình lưu lại dấu hôn mút mạnh một lần. Hiện tại cái này đã muốn trở thành động tác cố định của Thế Huân mỗi lần làm tình, hai người làm tình lại rất thường xuyên, cơ hồ chính là mỗi ngày đều mút, làm phía trong đùi non của Lộc Hàm luôn luôn giữ được dấu hôn của Thế Huân.

Kế tiếp là khuếch trương hậu huyết, trong quá trình khuếch trương càng làm dục vọng mãnh liệt của hai người thêm nóng bỏng. Lộc Hàm phía hậu mặt bị đầu lưỡi Thế Huân liếm lộng, lại còn dùng ngón tay sáp nhập, đương nhiên là vô cùng thoải mái. Bất quá Thế Huân nhìn đến hậu huyết khô khốc kia bị mình đùa bỡn đến vừa ướt vừa nhuyễn, trong lòng cũng là vô cùng thỏa mãn, đã khẩn cấp muốn tiến vào thân thể Lộc Hàm, để cho hậu huyết mềm mại kia gắt gao vây trụ chính mình.

“Thế Huân... tiến... tiến vào...” Thế Huân sợ Lộc Hàm không chịu nổi chính mình thô dài, mỗi lần đều là cố nén dục vọng tận lực đem tiền diễn tiến hành đầy đủ, ngược lại là Lộc Hàm bị Thế Huân đùa bỡn đến chịu không nổi, ách thanh thúc giục Thế Huân mau chút tiến vào.

181. Chương 180: Tiền Tài

Thế Huân cũng sớm đã là tên đã trên đây, hiện tại Lộc Hàm chủ động mở miệng, anh sao còn nhẫn được, lập tức từ giữ hai chân Lộc Hàm nhổm dậy, hai tay túm trụ hai cái chân dài để lên vai mình, Lộc Hàm bị túm làm cái mông hoàn toàn nhếch lên, dương vật Thế Huân vừa lúc cũng để ngay giữa khe mông, hơi dùng sức một chút, quy đầu “Ốt” một tiếng đỉnh vào hậu huyết.

“A a... Thế Huân...” Lộc Hàm nửa người trên còn quần chân thật dày, nửa người dưới lại lỏa lồ bên ngoài, dương vật nơi khổ gian cao ngất cứng rắn, chỗ hậu mặt lại bị Thế Huân bừa bãi trườ sấp thao lộng, Lộc Hàm bị đâm một cái rồi một cái, thân thể tùy tần suất va chạm mà không ngừng cao thấp chóp lên, vết hầu đã sớm thét đến khàn khàn, nhưng tiếng rên rỉ lại không ngừng được mà cứ theo trong miệng không ngừng tuông ra.

Thế Huân ngược lại rất muốn đem tư thế tối hôm qua làm lại một lần, nhưng nếu làm lại một lần như thế, phỏng chừng cả ngày hôm nay Lộc Hàm cũng không có khí lực xuống giường. Anh sao có thể khiến cho cậu mệt như thế, cũng liền bắn một lần, cũng không có bắn ở bên trong hậu huyết, dù sao bắn bên ngoài cũng tương đối dễ thu dọn hơn.

Sau khi Thế Huân giúp Lộc Hàm rửa sạch thân thể, lại hồng cậu tiếp tục ngủ. Thế Huân tự mình đi vào bếp nấu cơm, tuy rằng không làm được mấy món phức tạp, nhưng ít ra khi Lộc Hàm tỉnh dậy lập tức có thể ăn một chén cháo thơm lừng.

Sau “Sự kiện tự sát”, Quan Lâm có lẽ thật sự tin Thế Huân đã hoàn toàn chết tâm, kể từ đó không hề xuất hiện trước mặt Thế Huân cùng Lộc Hàm lần nào nữa. Hai người lại khôi phục cuộc sống yên bình. Lúc nghỉ ngơi, hai người liền ngọt ngào mật nị cùng một chỗ, một chút cũng luyến tiếc chia lìa; lúc đi làm, hai người lại biến thành Ngô tổng giám đốc nghiêm cẩn cùng Lộc quản lý chăm chỉ, sự nghiệp hỗ trợ lẫn nhau, năng lực làm việc của Lộc Hàm cũng nhận được sự khen ngợi của mọi người.

Hai người cuộc sống hằng ngày hạnh phúc mỹ mãn, Ngô thị phát triển cũng là càng ngày càng tốt. Đối với người mình yêu, Thế Huân đem Lộc Hàm để ở trong lòng đau sủng. Đối với quản lý tài chính, Thế Huân không biết nên thưởng làm sao ột Lộc Hàm biểu hiện xuất sắc đến như vậy. Lộc Hàm vốn là người có trách nhiệm, hiện tại lại là người yêu của Thế Huân, cậu đối Ngô thị cũng là thật tâm thật lòng mà trả giá. Thế Huân cảm thấy dù có tăng lương cũng không đủ, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đem cổ phần của mình ở Ngô thị chuyển dời sang tên của Lộc Hàm.

Lúc Thế Huân đem quyết định của mình nói với Lộc Hàm, cậu chết sống không đồng ý, lắc đầu như trống bỏi. Dựa theo giá trị cổ phiếu Ngô thị tính toán, nếu Lộc Hàm tiếp nhận số cổ phần này của Thế Huân, kia lập tức có thể trở thành phú hào số một số hai. Nhưng Lộc Hàm không muốn nhất chính là cùng Thế Huân đề cập đến vấn đề tiền bạc. Thậm chí chi tiêu hằng ngày của hai người, Lộc Hàm cũng đều là tận lực dùng tiền lương của mình, lúc mua đồ cũng tranh trả tiền với Thế Huân, có đôi khi Lộc Hàm không lay chuyển được Thế Huân, còn có khi nổi lên tính giận dỗi trẻ con.

Nhưng Thế Huân lần này cũng là quyết tâm phải đem cổ phần công ty chuyển giao cho Lộc Hàm, nhìn thấy Lộc Hàm không đồng ý, anh còn ngàn năm một thuở dùng uy nghiêm của một tổng giám đốc bức ép cậu phải đồng ý. Kết quả hai người liền đối chọi, một người cứng rắn cho, một người chết sống không cần.

“Lộc Hàm, so với việc em vì Ngô thị mà trả giá hết thấy, cổ phần công ty thật nhỏ bé không đáng kể, đây đều là những thứ em đáng được nhận.” Thế Huân sắc mặt nghiêm túc, dù Lộc Hàm có cự tuyệt ra sao cũng phải bắt cậu chấp nhận.

“Em... em không cần cổ phần của anh...” Lộc Hàm không biết như thế nào mới có thể cự tuyệt Thế Huân, gấp đến nói chuyện cũng đều nói lắp.

“Lộc Hàm, đó cũng là một chút tâm ý anh dành cho em.” Thế Huân thấy là dùng cứng rắn không được, lại bắt đầu dùng chính sách dụ dỗ.

“Em... em không cần cổ phần công ty! Em chỉ cần anh!” Lộc Hàm lập tức hô lên, có lẽ vì trong lòng quá vội, ánh mắt mở to trừng Thế Huân, ngữ khí cũng có chút cao. Đây là lần đầu Lộc Hàm ở trước mặt Thế Huân tức giận như thế.

“Lộc Hàm...” Thế Huân không dự đoán được Lộc Hàm sẽ đột nhiên lớn tiếng như thế, nhất thời không kịp phản ứng, biểu tình ngốc lăng nhìn cậu.

“Đối... thực xin lỗi, em không có cố ý nổi giận với anh. Em... em...” Lộc Hàm nghĩ là mình chọc Thế Huân sinh khí, nhanh chóng mở miệng nói xin lỗi, trong lòng vốn là lo lắng, hiện tại lại kích động đến ngay cả hốc mắt đều đỏ.

“Lộc Hàm, người không đứng trước là anh, anh sẽ không ép em nhận cổ phần công ty nữa, chúng ta chỉ cần ở bên nhau là tốt rồi.” Thế Huân vừa cảm động vừa đau lòng, vươn cánh tay đem Lộc Hàm gắt gao kéo vào trong ngực.

“Ân, em chỉ muốn Thế Huân.” Lộc Hàm giơ cánh tay lên ôm lấy Thế Huân.

Công tác chuyển nhượng cổ phần cần hai bên ký tên, nhưng Lộc Hàm không đồng ý, việc này cũng chỉ có thể như thế qua đi. Thế Huân nghĩ nhất định phải hảo hảo yêu thương Lộc Hàm, cả đời đều để ở trong lòng đau sủng, thăng đến hai người song tấn hoa râm, thăng đến hai người đi lại tập tễnh, thăng đến... Chính là nếu có một ngày một người rời đi trước thì sao!? Sinh tử có mệnh, loại sự tình này không phải con người có thể khống chế. Thế Huân tìm đến luật sư lập di chúc, nếu có một ngày chính mình mất, tất cả tài sản đều sẽ thuộc về một người là Lộc Hàm.

Sự việc lập di chúc dĩ nhiên do một mình Thế Huân lên lút tiến hành, nếu để cho Lộc Hàm biết, không đồng ý là cái chắc, phỏng chừng còn có thể một mình miên man suy nghĩ. Thế Huân chính là muốn cho Lộc Hàm có cuộc sống vui vẻ không lo âu, đến nỗi bản thân không có nửa điểm đau ốm. Hơn nữa từ khi Thế Huân cùng Lộc Hàm sống cùng nhau, người sủng ta, ta thương người, hai người săn sóc lẫn nhau, cùng nhau chiếu cố, thân thể Thế Huân cường tráng như trâu, Lộc Hàm cũng cường kiện khỏe mạnh. Cho nên, cuộc sống hạnh phúc của hai người đúng thực liên còn có cả đời.

a

còn 14 chương nữa thôi là end truyện rồi a

chấm nước mắt ta đang suy nghĩ có nên edit tiếp bộ khác hay ko đây +_____+ dạo này ta ko còn bận như lúc mới đi thực tập nữa a

182. Chương 181: Bất Mãn

“Thế Huân.” Tan tầm xong, Lộc Hàm đi đến điểm hẹn gặp Thế Huân. Ở tí từ xa đã thấy anh rất nhanh hướng chỗ mình chạy tới, Lộc Hàm không tự giác mà gọi lên khước môi, trên mặt lộ ra một nụ cười đặc biệt ôn hòa.

Thế Huân một tay ôm lấy Lộc Hàm kéo vào trong ngực, trực tiếp hôn lên miệng. Cũng may lúc trước vì tránh nhân viên Ngô thị, hai người chọn nơi hẻo lánh để gặp mặt, người qua đường cũng không nhiều, bằng không Lộc Hàm cũng không dám để Thế Huân muốn làm gì thì làm.

“Không cần!” Bất quá Thế Huân được một tác lại muốn tiến một thước, bàn tay cũng đã mò đến quần áo trên người Lộc Hàm, cậu vẫn là nhanh chóng đẩy anh ra.

“Hôn thêm một cái!” Thế Huân lại cọt nhả mà ghé qua, ngậm lấy môi Lộc Hàm hung hăng mút một hơi, mới cảm thấy mỹ mãn mà choàng lấy vai cậu đi về phía xe.

“Cơm chiều muốn ăn cái gì?” Hai người lên xe, Lộc Hàm thắt dây an toàn, quay đầu hỏi Thế Huân.

“Hôm nay chúng ta không ăn cơm ở nhà. Ba mẹ anh vừa từ nước ngoài trở về, họ muốn gặp gặp em, chúng ta vừa lúc thuận tiện đi ăn nhờ một bữa.” Thế Huân một bên lái xe một bên thuận miệng trả lời.

“A! Ba mẹ anh!?” Lộc Hàm lập tức ngây ngẩn cả người, biểu tình ngơ ngác hỏi lại.

“Sao vậy!? Anh cũng không phải từ tấn đá chui ra, đương nhiên sẽ có ba mẹ.” Thế Huân không quá để ý phản ứng của Lộc Hàm, còn cảm thấy rất buồn cười mà cố ý đùa một câu.

“Dừng xe dừng xe! Anh mau dừng xe đi!” Lộc Hàm đột nhiên dùng sức phát vào cánh tay Thế Huân bắt anh dừng xe.

“Có chuyện gì sao!?” Thế Huân hoảng sợ, không rõ cho nên nhanh chóng ngừng xe lại.

“Anh... Anh dù sao cũng nên nói trước với em một tiếng chứ, em... em ngay cả quần áo cũng không kịp thay...”
Lộc Hàm hoang mang rối loạn, chỉnh chỉnh lại ống tay áo của mình.

“Ba mẹ anh trước nay đều sống ở nước ngoài với anh hai, vừa nghe nói anh tìm được một người yêu vừa ôn nhu biết săn sóc, lại còn đặc biệt có năng lực, liền lập tức bay trở về muốn nhìn xem rốt cuộc là ai mà có bản lĩnh như vậy, làm cho con của bọn họ yêu đến mất hồn, suốt ngày khen lấy không ngừng.” Thế Huân nhẹ nhàng thở ra, cười đề lại hai bàn tay đang bối rối sửa sang lại quần áo của Lộc Hàm.

“Nhưng mà...” Đột nhiên đi gặp cha mẹ Thế Huân, Lộc Hàm khẩn trương đến vô pháp bình tĩnh được.

“Đừng có nhưng mà, Lộc Hàm em tốt như thế, ba mẹ anh nhất định sẽ thích em. Sắp đến giờ hẹn với họ rồi, em ổn định chỗ ngồi đi, anh lái xe.” Thế Huân nghiêng đầu ở bên môi Lộc Hàm đặt xuống một nụ hôn trấn an, sau đó thẳng lưng tiếp tục lái xe.

Đối với chuyện gặp mặt ngày hôm nay, đương nhiên là Thế Huân đã sớm có kế hoạch, chỉ là sợ Lộc Hàm sẽ khẩn trương, cho nên ở trước lúc đi mới nói cho cậu biết. Vốn là cha mẹ Thế Huân tính ra nhà hàng ăn cơm tiện thể xem Lộc Hàm dài ngắn ra sao, nhưng Thế Huân muốn an bài ở nhà, để cho Lộc Hàm ngay từ đầu liền hòa nhập vào gia đình của mình.

“Ba.” Hai người lái xe đến nhà cha mẹ Thế Huân, vừa vào nhà Thế Huân đã thấy cha mình ngồi trên ghế sofa, liền lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Àn.” Ông Ngô gật gật đầu, xem như biết Thế Huân đã về, mặt không đổi sắc ngắm nhìn Lộc Hàm đang đứng bên cạnh anh.

“Ba, đây là Lộc Hàm.” Thế Huân vội vàng giới thiệu.

“Chủ... Chủ tịch, không... Bác... bác trai hảo.” Lộc Hàm thật cẩn thận nhìn lại ông Ngô, khẩn trương đến lòng bàn tay trắng đẫm mồ hôi lạnh. Thế Huân là tổng giám đốc Ngô thị, còn ông Ngô mới là BOSS chân chính ở phía sau. Tuy rằng vài năm gần đây chuyện của công ty đã được giao cho Thế Huân xử lý, ông rất ít xuất hiện trong công ty, nhưng vị chủ tịch nghiêm túc bất cầu ngôn tiểu này vẫn được mỗi nhân viên trong Ngô thị kính nể. Ông Ngô giờ phút này tỏ ra nghiêm túc cao thấp đánh giá Lộc Hàm, lại làm cho cậu khẩn trương đến không biết nên làm sao mới tốt.

Ông Ngô thấy Lộc Hàm bộ dáng chân tay luồn cuống, bất mãn nhíu mày.

“Thế Huân!” Bà Ngô từ nhà bếp đi ra trông thấy đứa con lâu ngày không gặp liền cao hứng gọi.

“Mẹ! Đây chính là Lộc Hàm người mà con thường nói với mẹ đó.” Thế Huân kéo Lộc Hàm đi qua, đầu tiên là ôm lấy mẫu thân, sau đó lại nhanh chóng giới thiệu Lộc Hàm với mẹ mình.

“Bác... bác gái hảo.” Lộc Hàm vẫn khẩn trương như trước, nói chuyện còn là có chút lắp.

“Àn. Được rồi, đều ngồi xuống đi.” Bà Ngô thản nhiên lên tiếng, tuy rằng không giống ông Ngô biểu tình bất mãn hiện lên trên mặt, nhưng cũng nhìn ra được bộ dáng không cao hứng lắm.

Thế Huân từ lâu đã nói ra tính hướng của mình, lúc bắt đầu cha mẹ còn phản đối, nhưng chuyện tính hướng không phải chỉ giáo huấn hai ba câu là có thể thay đổi, sau đó cũng liền ngầm đồng ý. Lúc trước khi Thế Huân cùng Quan Lâm kết giao, Thế Huân cũng mang Quan Lâm đi gặp qua cha mẹ, chẳng qua lúc ấy là ở trong nhà hàng. Cha mẹ Quan Lâm cũng là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, từ nhỏ Quan Lâm đã theo cha mẹ đi tiếp khách, cho nên khi nhìn thấy cha mẹ Thế Huân đương nhiên không có khẩn trương như là Lộc Hàm. Quan Lâm khuôn mặt lẫn bộ dạng đều xinh đẹp, miệng lại ngọt, mặc kệ sau này như thế nào, ít nhất lúc mới gặp cha mẹ Thế Huân là đặc biệt cao hứng. Nhưng Lộc Hàm lại khẩn trương đến ngay cả nói chuyện đều nói lắp, làm cho cha mẹ Thế Huân ngay từ đầu đã không lưu lại ấn tượng tốt.

Lộc Hàm nhìn thấy cha mẹ Thế Huân đối với mình không thực vừa lòng, nơm nớp lo sợ mà ngồi xuống trên ghế sofa, một chút cũng không dám lộn xộn.

183. Chương 182: Tán Thành

“Ta nghe Thế Huân nói con ở Ngô thị đảm nhiệm chức quản lý tài chính!?” Lộc Hàm khẩn trương làm cho ông Ngô càng ngày càng bất mãn, sắc mặt âm trầm lãnh đạm hỏi. Lúc trước ông gọi điện thoại nghe Thế Huân nói năng lực làm việc của Lộc Hàm xuất sắc ra sao, hiện tại ông Ngô thực hoài nghi con mắt nhìn nhân tài của con mình, có lẽ vì thích Lộc Hàm mà làm việc thiên vị, chứ một người ngay cả nói chuyện với trưởng bối cũng nói lấp như vậy thì làm sao có thể giữ chức vị quan trọng kia.

“Phải” Lộc Hàm nhanh chóng gật đầu đáp.

Kế tiếp, ông Ngô bắt đầu đưa ra một số câu hỏi chuyên về lĩnh vực tài chính mà hỏi Lộc Hàm. Ông Ngô đã tính dù Thế Huân có bao nhiêu yêu thích Lộc Hàm đi nữa, nhưng nếu cậu không có năng lực công tác, cũng sẽ tuyệt đối cắt đi chức quản lý tài chính này của cậu.

Bởi vì nghi ngờ năng lực làm việc của Lộc Hàm, cho nên ngay từ đầu ông Ngô đưa ra vấn đề rất dễ, không nghĩ tới Lộc Hàm trả lời thật thuận lợi. Ông Ngô liền bắt đầu chậm rãi gia tăng độ khó của câu hỏi.

Lộc Hàm được ông Ngô hỏi những vấn đề chuyên về lĩnh vực của mình, ngược lại không có khẩn trương như lúc đầu, cảm xúc từ từ ổn định lại, lúc sau vấn đề càng khó thì càng trả lời trôi chảy.

Biểu tình ông Ngô từ cau mày thành giãn ra, càng hỏi càng vừa lòng gật đầu.

“Cũng là con tinh mắt, tuệ nhân thức nhân tài a!” Câu hỏi chấm dứt, ông Ngô cười tươi như hoa vỗ vỗ bả vai con trai.

“Ba, không phải con nói rồi sao, Lộc Hàm là quản lý tài chính giỏi nhất từ trước tới nay của Ngô thị!” Thế Huân mặt đầy kiêu ngạo ôm lấy Lộc Hàm.

“Ừ...” Lộc Hàm ngượng ngùng giơ cánh tay lên cản cái ôm của Thế Huân.

“Thế Huân ba nói cho con biết, một ngày nào đó nếu mà Lộc Hàm từ chức, cái chức tổng giám đốc đó của con cũng khỏi làm luôn đi.” Không khí buổi nói chuyện đã hoàn toàn thả lỏng, thậm chí ngay cả người luôn nghiêm túc như ông Ngô cũng bắt đầu nói đùa.

“Mọi người cứ tiếp tục trò chuyện, tôi đi chuẩn bị cơm chiều.” Vẫn luôn yên lặng không nói, bà Ngô từ trên ghế sofa đứng dậy.

“Bác gái, để con giúp bác.” Lộc Hàm cũng lập tức đứng lên.

“Con biết nấu cơm!?” Ngô mẫu giật mình mở to hai mắt nhìn. Vừa rồi lúc mới gặp Lộc Hàm bộ dáng không biết làm sao, làm bà đối cậu cũng không phải thực vừa lòng, nhưng sau đó qua khảo nghiệm của ông Ngô, biểu hiện xuất sắc của cậu làm trong lòng bà coi như là lọt qua cửa. Nhưng người này còn có thể vào bếp!? Bà Ngô trong lòng khó tránh khỏi có chút hoài nghi.

“Mẹ, mẹ xem con béo mập như vậy, toàn bộ là do Lộc Hàm nấu cơm ăn quá ngon đó.” Không đợi Lộc Hàm trả lời, Thế Huân dùng hai tay ngắt lên mặt mình, cố gắng chứng minh là mình thật sự béo tốt.

“Con tối ngày chỉ biết đùa giỡn! Lộc Hàm vậy con liền theo bác vào nhà bếp đi.” Ngô mẫu chụp lại hai tay Thế Huân đang tự bẹo má mình, kêu Lộc Hàm theo mình đi vào nhà bếp.

Lấy điều kiện Ngô gia muốn mướn đầu bếp dạng nào lại không được, nhưng bà Ngô cảm thấy khẩu vị người trong nhà vẫn là bà hiểu rõ nhất, bữa ăn hàng ngày đều đích thân đi làm, tích lũy ngày tháng, trù nghệ của bà cũng là tương đương rất cao.

Bà Ngô để cho Lộc Hàm theo tới nhà bếp là muốn xem trù nghệ của cậu như thế nào, vừa lúc bởi vì hôm nay Thế Huân về nhà ăn cơm, bà cũng chuẩn bị nấu rất nhiều món, một người sẽ rất bận rộn, liền đem vài đồ vật giao cho Lộc Hàm xử lý.

“Người trong nghề tường tận, người ngoài nghề đứng chơi”, sau khi Lộc Hàm xào vài món rau, bà Ngô liền nhận định cậu đúng thật “Biết nấu cơm”, hơn nữa vô luận là phối hợp ra sao, đều đặc biệt phù hợp với khẩu vị Thế Huân yêu thích. Bà Ngô biết việc này tuyệt đối là do hàng ngày quan sát tỉ mỉ mới có, cho nên bằng vào điểm này cũng đã làm cho bà đối Lộc Hàm cực kỳ vừa lòng.

Tới lúc bốn người ngồi quây quần bên mâm cơm chiều, thái độ của cha mẹ Thế Huân đối đãi Lộc Hàm đã quay phắt 180 độ, ông Ngô thường cùng Lộc Hàm thảo luận về tình hình kinh doanh ở công ty, bà Ngô thì cùng cậu tán gẫu một chút các loại sách dạy nấu ăn cùng trù nghệ tâm đắc.

“Ba mẹ, hai người bớt tranh cãi được không!? Lộc Hàm cũng không có thời gian ăn cơm!” Vẫn luôn không có phản ứng, Thế Huân đột nhiên oán giận một tiếng, cầm lấy đĩa gấp vào bát Lộc Hàm một ít đồ ăn.

“Không sao không sao, em không đói bụng.” Lộc Hàm lập tức vừa lắc đầu vừa xua tay.

“Cái gì không đói bụng! Không được nói chuyện, mau ăn đi cơm!” Thế Huân cố ý giả bộ đáng hung hăng răn dạy Lộc Hàm một câu.

“A.” Bị Thế Huân mắng hung như thế, Lộc Hàm thật đúng là liền ngoan ngoan cuối đầu ăn cơm.

Cha mẹ Thế Huân thấy động tác của hai người liền nhìn nhau cùng cười.

“Lộc Hàm, ăn nhiều một chút.” Bà Ngô cũng gấp chút đồ ăn bỏ vào trong bát Lộc Hàm.

“Cảm ơn bác gái.” Lộc Hàm nhanh mở miệng nói tạ.

“Sao còn gọi là bác gái!?” Bà Ngô cười tủm tỉm nhìn Lộc Hàm.

“A! ?” Trần Khải Văn chậm nửa nhịp đích không có kịp phản ứng.

“Nhanh lên kêu ba mẹ!” Ở dưới bàn ăn, Thế Huân nhẹ nhàng đá chân Lộc Hàm một cái.

“... Ba, mẹ...” Lộc Hàm còn có chút không hiểu, tạm dừng một chút rồi mới lấy dũng khí gọi.

“Ai!” Cha mẹ Thế Huân đồng thời cười đến vang dội.

184. Chương 183: Bà Xã

Ăn xong cơm chiều, hai người lại bồi cha mẹ Thế Huân hàn huyên một lát, người già ngủ tương đối sớm, hơn nữa Thế Huân cùng Lộc Hàm ngày mai còn phải đi làm, liền cáo từ cha mẹ ra về.

“Lộc Hàm là ‘Con dâu’ tốt, con nên giữ kỹ ẹ, nếu một ngày nào đó bị con làm giận mà bỏ đi, mẹ sẽ không dễ yên cho con!” Trước khi hai người đi, bà Ngô đem Thế Huân kéo đến một bên lo lắng dặn dò.

“Bà xã tốt như vậy con cũng còn không kịp, làm sao làm cậu ấy sinh khí được. Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi. Con cùng Lộc Hàm sẽ hảo hảo hiếu thuận mẹ cả đời.” Thế Huân cười hì hì hướng mẫu thân cam đoan nói.

“Đừng có nói giỏi, có thời gian mang Lộc Hàm về nhà chơi là mẹ vui rồi. Được rồi, mấy đứa ngày mai còn phải đi làm, cũng nhanh đi về đi, trên đường lái xe cẩn thận một chút.” Bà Ngô giơ tay lên giúp Thế Huân điều chỉnh quần áo, thúc giục bọn họ sớm đi trở về.

“Mẹ, mẹ với ba nghỉ ngơi sớm nha, chúng con đi trước.” Thế Huân ôm lấy mẫu thân, trở lại bên cạnh Lộc Hàm.

“Ba mẹ, tạm biệt!” Lộc Hàm hướng cha mẹ Thế Huân phất tay nói lời từ biệt, sau đó hai người cùng nhau trở về nhà.

Về đến nhà, hai người tắm rửa xong liền lên giường chui vào ổ chăn.

Bởi vì hôm nay gặp được cha mẹ Thế Huân, Lộc Hàm hưng phấn đến không có nửa điểm buồn ngủ, cùng Thế Huân nằm mặt đối mặt, miệng liên miên cần nhằng không ngừng. Lúc thì nói không biết trong lúc trả lời các vấn đề của ông Ngô có hay không có chỗ không đúng lắm, lúc thì nói món ăn chiều nay hình như mình bỏ muối hơi nhiều.

Thế Huân cũng không chen vào nói, chính là vẻ mặt sùng nịnh nhìn Lộc Hàm.

“Em hôm nay biểu hiện không được tốt lắm phải không!?” Lộc Hàm vẫn luôn nói mình điều này chưa tốt điều kia chưa đạt, cuối cùng ngược lại đem mình cấp đến chột dạ, thật cẩn thận nhìn Thế Huân hỏi.

“Đứa ngốc! Nếu biểu hiện không tốt sao ba mẹ anh lại thay đổi vì em! Trước khi đi, mẹ anh còn uy hiếp nói nếu dám để ‘Con dâu’ tốt như vậy tức giận bỏ đi, bà liền không để yên cho anh!” Thế Huân vươn tay khỏi chăn xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của Lộc Hàm.

“Con dâu...” Lộc Hàm thấp giọng thì thào tự nói.

“Bà xã của anh không phải ‘Con dâu’ của bà thì còn là gì!? Bà xã, em nghĩ xem anh nói đúng không!?” Thế Huân cố ý giả ngu hỏi lại Lộc Hàm một câu, ánh mắt cười loạn tràn đầy chờ mong.

“Ông xã nói rất đúng...” Lộc Hàm còn có thể không rõ ý tứ trong lời nói của Thế Huân sao, nhưng là da mặt lại mỏng, ngày thường đều là “Thế Huân Thế Huân” gọi thẳng kỳ danh, hiện tại một tiếng “Ông xã” này nhỏ như muỗi kêu, còn cúi đầu không dám cùng Thế Huân đối diện.

“Bà xã em nói cái gì!? Nói lớn một chút anh nghe không rõ!” Thế Huân gọi lên cầm Lộc Hàm, nhìn thấy cả khuôn mặt của cậu đều hồng tới tận lỗ tai.

“Ông xã...” Lộc Hàm cho dù có thẹn thùng cũng sẽ không cự tuyệt Thế Huân, nhưng mới vừa mở miệng đã bị Thế Huân cấp ngăn chặn miệng.

Thế Huân bên ngoài hôn môi, hai bàn tay bên trong chăn cũng đang không ngừng lục tìm, áo ngủ của Lộc Hàm rất nhanh bị Thế Huân lột sạch ném ra bên ngoài.

Thế Huân xoay người đè lên, da thịt trần trụi nóng bỏng của hai người dán tại cùng nhau, hơn nữa Thế Huân không ngừng hôn môi âu yếm, Lộc Hàm rất nhanh liền mềm nhũn phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào nỉ nỉ.

“Thế Huân Thế Huân...” Lộc Hàm bình thường kêu Thế Huân quen rồi, loại thời điểm ý loạn tình mê này cũng sẽ không chú ý sửa miệng.

Thế Huân đang ghé vào trước ngực Lộc Hàm, miệng hàm một bên đầu vú vừa liếm vừa hút, nghe được Lộc Hàm vẫn như trước kêu tên của mình, có chút bất mãn hàm lấy đầu vú mút thật mạnh một hơi.

“A!” Lộc Hàm bị mút đến đau, chính là lại không biết tại vì sao, đỏ hốc mắt ủy khuất nhìn đỉnh đầu Thế Huân.

“Bà xã...” Thế Huân từ trước ngực Lộc Hàm ngẩng đầu lên, ngữ khí ai oán gọi một tiếng.

“...Ông xã.” Lộc Hàm đỏ mặt, vẫn là ngoan ngoãn mở miệng.

“Ngonan ~” Thế Huân trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, cúi đầu vươn lưỡi liếm liếm đầu vú sưng đỏ của Lộc Hàm, động tác lại khôi phục ôn nhu như trước.

Lộc Hàm mỗi ngày bị Thế Huân ôm vào ngực vừa hôn vừa sờ, thân thể vì thế cũng trở nên càng ngày càng mềm cảm, hậu mặt so với lúc trước lại càng dễ khêch trương. Thế Huân dùng đầu lưỡi liếm lộng không quá vài cái, hậu huyệt khô khốc chặt chẽ liền trở nên thấp hoạt mềm mại. Nhưng Thế Huân luôn sợ làm đau cậu, cho dù cố nén dục vọng của mình cũng phải đem tiền diễn làm đầy đủ.

Bên trong hậu huyệt nóng hầm hập bị đầu lưỡi liếm đến ẩm ướt, tiếp theo còn bị ngón tay trều sáp làm Lộc Hàm càng ngày càng có cảm giác. Nhưng ngón tay dù sao vẫn kém dương vật nóng bỏng thô dài, Lộc Hàm càng nghĩ càng cảm thấy thân thể hư không, đã muốn Thế Huân mau chút tiến vào thân thể chính mình.

“A a... có... có thể...” Lộc Hàm yết hầu khàn khàn thở dốc, chủ động đem hai chân mở rộng ra hai bên.

“Bà xã...” Thế Huân đứng dậy quỳ gối giữ hai chân Lộc Hàm, quy đầu không ngừng cọ xát huyệt khẩu nhưng là không chịu đi vào.

“Ông xã... A!” Lộc Hàm vừa gọi một tiếng “Ông xã”. Dương vật thô lớn nháy mắt đâm thẳng vào hậu huyệt. Khoái cảm mãnh liệt đột nhiên thổi quét làm cho Lộc Hàm lập tức thét chói tai, thân thể kịch liệt run rẩy.

185. Chương 184: Trừng Phạt

Thế Huân căn bản là không cho Lộc Hàm có thời gian thở dốc, dương vật vừa thống đi vào liền lập tức bắt đầu điên cuồng va chạm cùng trêu sấp.

Lộc Hàm cả người hoàn toàn xụi lơ nằm trên giường, hai chân cơ hồ dang rộng cùng cực. Hậu huyết không ngừng bị dương vật nóng bỏng ra vào ma sát, ngay cả quy đầu phía trước cũng tràn ra một cổ dâm dịch trong suốt, tích đến trên bụng thấp dính một mảnh.

“Bà xã Bà xã...” Bên trong hậu huyết trơn trượt muốn chết, Thế Huân thống tiến rút ra không hề trở ngại, mồ hôi trán không ngừng rơi xuống trước ngực Lộc Hàm, nhưng là không có biện pháp dừng lại, tốc độ ngược lại càng lúc càng nhanh.

“A! Ông xã!” Sau một lần Thế Huân mạnh mẽ công kích, Lộc Hàm đột nhiên hét lên một tiếng, thân thể nháy mắt căng cứng, hậu huyết kẹp chặt lấy dương vật anh, tinh dịch từ trụ thịt phía trước thẳng tắp phun ra.

“Ngô...” Thế Huân cũng không chịu nổi kích thích mãnh liệt khi hậu huyết co rút mang đến ỉnh, đưa tay đè lại thân thể run rẩy của Lộc Hàm, dương vật lại dùng sức đỉnh vào chỗ sâu nhất trong hậu huyết, tinh dịch nóng bỏng một giọt không dư thừa bắn hết vào bên trong thân thể của Lộc Hàm.

Sau khi bắn tinh, Thế Huân cúi xuống đem Lộc Hàm kéo vào trong ngực, hai người im lặng nằm một hồi lâu, đợi cho dư vị cao trào qua đi. Thế Huân lại ôm Lộc Hàm đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, liền chân chính lên giường nghỉ ngơi.

Sau khi Lộc Hàm gặp gỡ cha mẹ Thế Huân, anh lại an bài cho người lớn hai bên cùng ăn một bữa cơm. Hai bên gia trưởng đều là người thông tình đạt lý, vốn cũng đã đồng ý chuyện của Thế Huân cùng Lộc Hàm, gặp mặt bất quá chỉ là để làm quen, sau này cũng chính là thân gia, lúc không có việc gì cũng có thể gặp gỡ, vui vẻ một chút tình cảm.

Chuyện cho tới bây giờ, người lớn hai bên đều thành tâm thành ý chúc phúc, chuyện của Quan Lâm cũng đã là quá khứ, cuộc sống gia đình của hai người lại trôi qua ngọt ngào ấm áp, cũng thật có thể xưng là hạnh phúc viên mãn. Có lẽ chuyện làm Thế Huân không quá vừa lòng, chính là ở trong công ty vẫn cùng Lộc Hàm giả dạng quan hệ bình thường.

“Vốn lưu động của công ty tháng này...” Hội nghị chủ quản của công ty, Lộc Hàm đang hướng Thế Huân báo cáo tình trạng tài chính của Ngô thị.

Thế Huân biểu tình nghiêm túc nhìn chăm chú Lộc Hàm, ở trong mắt một đám chủ quản nhìn như là một bộ dáng đang nghe báo cáo, kỳ thật nội dung Lộc Hàm nói Thế Huân nửa lời cũng không có nghe vào, dù sao chỉ cần là văn kiện qua tay Lộc Hàm Thế Huân cho tới bây giờ cũng sẽ không xem lại lần thứ hai, Thế Huân tin tưởng Lộc Hàm so với tin tưởng chính mình còn muốn càng tin hơn.

Tầm mắt Thế Huân hoàn toàn dừng lại trên cái miệng hé ra hợp lại của Lộc Hàm. Trong đầu hiện ra tới hôm qua lúc ân ái, Lộc Hàm giúp mình khẩu giao, khoang miệng ấm áp, đầu lưỡi linh hoạt, dốc sức phun ra nuốt vào... (thằng này siêu cấp biến thái =]]] thời điểm này cũng nghĩ đc)

“Khụ khụ ~ Ngô tổng, tôi đã nói xong.” Trước lúc biểu tình trên mặt Thế Huân trở nên càng ngày càng kỳ quái, Lộc Hàm nhanh mượn cớ yết hầu không thoải mái, che miệng lại ho khan một tiếng ý bảo Thế Huân mình đã nói xong.

“Àn. Cuộc họp hôm nay đến đây thôi. Lộc quản lý, cậu theo tôi quay về văn phòng, tôi còn một chút vấn đề cần thảo luận chi tiết cùng cậu.” Thế Huân khoát tay tuyên bố hội nghị chấm dứt, chủ quản các ngành đều nổi đuôi ra khỏi phòng họp, Lộc Hàm đi theo sau Thế Huân đến văn phòng tổng giám đốc.

“Bà xã...” Hai người mới vừa bước vào thang máy, không đợi đến cửa thang máy kịp đóng, Thế Huân liền một tay kéo lấy Lộc Hàm ôm vào trong ngực, miệng chu ra muốn hôn.

“Cẩn thận bị người...” Cửa thang máy chậm rãi đóng, lời nói của Lộc Hàm biến mất giữ gần bó của hai người.

Sau khi thang máy đến tầng trên cùng, dù sao ở đây cũng chỉ có mỗi thư ký biết quan hệ hai người, Lộc Hàm cũng thuận theo để Thế Huân bán ôm mình đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Vào phòng, Thế Huân càng trở nên không kiên nhẫn gì, trực tiếp đem Lộc Hàm áp đảo xuống ghế sofa hôn sâu.

“Ngô... Ngô tổng...” Lộc Hàm bị Thế Huân hôn đến thở hổn hển, đại não cũng trở nên mơ mơ màng màng, còn chưa từ buổi họp định thần lại.

Thế Huân mất hứng cần môi Lộc Hàm một chút.

“A! Thế Huân... Ông xã...” Lộc Hàm đau hừ nhẹ một tiếng, vội vàng sửa lại lời nói, nhưng vừa thấy Thế Huân muốn cần chính mình, chạy nhanh phóng phóng nhuyển thanh âm gọi ông xã.

“Để xem lần sao em còn dám kêu sai nữa không!” Thế Huân cười uy hiếp một câu, cúi đầu vươn đầu lưỡi ôn nhu khẽ liếm đôi môi Lộc Hàm, dụ hống cậu hé miệng, liền ôm lấy cái lưỡi mềm mại tiếp tục triển miên hôn môi.

Lộc Hàm song chường hoàn trụ cổ Thế Huân, ngẩng đầu lên cùng anh hôn sâu.

186. Chương 185: Năm Viện

Hai người đang hết sức triển miên, thì di động của Lộc Hàm đột nhiên vang lên.

Thế Huân dừng hôn môi, kéo cậu ngồi xuống, đem người bán ôm vào trong ngực để cho cậu nghe máy.

“Số điện thoại lạ!” Lộc Hàm lấy di động ra, nhìn số người gọi, bụng đầy nghi hoặc ấn nút nghe.

“Xảy ra chuyện gì?” Vốn là Thế Huân đang ôm Lộc Hàm bình thần nghe điện thoại, nhưng cậu vừa nói quá hai câu sắc mặt liền lập tức thay đổi, Thế Huân lo lắng hỏi một câu.

“Là bệnh... bệnh viện gọi tới, nói... Mẹ của em bị đụng xe...” Lộc Hàm cúp điện thoại, thất kinh nhìn Thế Huân.

“Mẹ hiện tại ở bệnh viện nào!” Thế Huân lập tức kéo Lộc Hàm đứng dậy, một bên hướng bên ngoài mà đi một bên hỏi bệnh viện nào, sau đó anh lái xe đưa Lộc Hàm thẳng đến bệnh viện.

Hai người ở bệnh viện nhìn thấy Lộc mẫu không có việc gì mới thở phào một hơi. Lúc nghe máy bởi vì Lộc Hàm quá kích động nên không có nghe kỹ nội dung, Lộc mẫu đúng là bị xe đụng, nhưng may mắn chính là không có bị vết thương nghiêm trọng nào. Lộc mẫu định sẽ về nhà, nhưng lão nhân gia dù sao tuổi cũng lớn, Thế Huân cùng Lộc Hàm lo lắng sẽ có hậu di chứng, liền khuyên bà ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.

Làm xong thủ tục nhập viện, Lộc mẫu không có chuyện gì, hai người đều ở bệnh viện cũng vô dụng, Lộc Hàm liền bảo Thế Huân trở về công ty.

Mấy ngày kế tiếp, Lộc Hàm đều ở bệnh viện chăm sóc mẫu thân. Mẹ của Thế Huân liền phụ trách một ngày ba bữa, làm cơm để Thế Huân đưa đến bệnh viện.

“Thế Huân, con không cần cứ phải đến bệnh viện đưa cơm cho ta, rất chậm trễ công việc của con. Muốn ăn cái gì ta kêu Lộc Hàm ra ngoài mua là được.” Thế Huân mãi đến đưa cơm, Lộc mẫu trong lòng liền có chút băn khoăn.

“Mẹ, mẹ còn khách khí với con làm gì. Đồ ăn bên ngoài vừa không dinh dưỡng lại không sạch sẽ, mẹ muốn ăn cái gì liền nói một tiếng, con nhờ mẹ con nấu rồi đem lại đây.” Thế Huân cười nói vài câu, bảo Lộc mẫu đừng quá khách khí.

“Làm sao có thể làm phiền mẹ con như vậy!?” Lộc mẫu càng cảm thấy ngượng ngùng .

“Cũng đã là người một nhà, còn có cái gì phiền toái không phiền toái. Mẹ, mẹ an tâm dưỡng thân thể, con còn có việc phải quay về công ty .” Thế Huân nói xong liền đứng dậy, mặc áo khoác chuẩn bị rời đi.

“Mẹ, con tiễn Thế Huân một lát.” Lộc Hàm nãy giờ vẫn đứng bên cạnh giường bệnh liền đi đến bên cạnh Thế Huân, báo với mẫu thân một tiếng chuẩn bị đưa Thế Huân đi.

“Àn. Mẹ không có việc gì, con không cần trở lại gấp.” Lộc mẫu cười gật gật đầu, còn cố ý dặn dò một câu. Bà biết mấy bữa nay hai đứa nhỏ vì chăm sóc mình mà không có không gian riêng, muốn để bọn họ có thêm một chút thời gian ở chung.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Thế Huân liền dắt tay Lộc Hàm, kéo cậu đi đến một góc hẻo lánh không có người.

“Bà xã...” Thế Huân đem Lộc Hàm đặt lên vách tường, miệng lập tức thiếp đi lên.

Lộc Hàm hé miệng, đầu lưỡi chủ động dây dưa Thế Huân. Bệnh viện im lặng, hành lang vọng lại thanh âm hai người miệng lưỡi giao nhau.

“Mấy ngày nay vất vả cho anh, chạy qua lại giữa công ty và bệnh viện, mệt đến hai mắt đều thâm rồi.” Hai người hôn nhau đến thở hổn hển mới lưu luyến tách ra. Lộc Hàm giơ tay lên điểm nhẹ vào vết thâm trên mí mắt Thế Huân, đau lòng vô cùng.

“Mắt thâm cũng không phải vì mệt, là bởi vì mấy hôm rồi không được ôm em ngủ, luôn ngủ không ngon, nghỉ ngơi không đủ mới bị như vậy.” Thế Huân kéo bàn tay Lộc Hàm xuống, để ở trên môi không ngừng khê hôn. Bình thường Thế Huân quen ôm Lộc Hàm ngủ rồi, mấy ngày nay buổi tối cậu đều ở trong bệnh viện, Thế Huân một người ở nhà ngủ cảm thấy lạnh tanh, lần qua lộn lại làm thế nào cũng ngủ không được.

“Ông xã...” Lộc Hàm trong lòng đau xót, hốc mắt đều bắt đầu hơi hơi phồng hờn.

“Không sao. Chờ mẹ ra viện, em về nhà để anh hảo hảo ‘Ôm một cái’ là được.” Thế Huân nhìn Lộc Hàm khổ sở, nhanh thay đổi thành khẩu khí thoải mái, trên mặt còn cố ý phối hợp lộ ra nụ cười không có hảo ý.

“Àn.” Lộc Hàm giơ lên khoe môi bật cười, đặc biệt gật gật đầu.

“Mẹ còn một mình ở trong phòng, em mau quay lại đi, anh cũng nên đến công ty, chờ tối anh lại qua.” Thế Huân lại hôn lên môi Lộc Hàm, mới buông tay để cho cậu trở về.

“Lái xe cẩn thận một chút.” Lộc Hàm dặn dò một tiếng, vẫy tay cùng Thế Huân nói lời từ biệt, sau đó xoay người trở về phòng bệnh.

“Bà Lộc, mệnh bà thật là tốt! Con rể cùng con trai ngày nào cũng túc trực bên cạnh. Thằng bất hiếu nhà tôi thì khỏi nói, một tuần cũng không đến bệnh viện nhìn một lần.” Lúc Lộc Hàm còn chưa trở lại phòng bệnh, lão thái thái nằm cùng phòng với Lộc mẫu câu có câu không tán gẫu.

“Cái gì con rể!?” Lộc mẫu nhất thời không kịp phản ứng.

“Cái người trẻ tuổi ngày nào cũng đến đưa cơm không phải con rể bà sao!? Chẳng lẽ cũng là con của bà!? Nhưng mà cậu ta và người canh giữ bên cạnh bà một chút cũng không giống a!?” Lão thái thái thần tình nghi hoặc nhìn Lộc mẫu.

“Người ở bên cạnh tôi đúng là con tôi, mà người mỗi ngày đưa cơm đến chính là người yêu của nó.” Lộc mẫu cười đáp, cũng không cảm thấy việc này có cái gì cần giấu diếm.

“Người yêu!? Con của bà là đồng tính luyến ái! Thích đàn ông!” Lão thái thái giật mình hô lên, toàn bộ người trong phòng cũng đều nghe được.

“Đúng vậy. Xảy ra chuyện gì!?” Lộc mẫu hỏi lại một câu, đối với sự ngạc nhiên của lão thái thái có chút bất mãn.

“Không... Không có việc gì.” Lão thái thái ngượng ngùng ngậm miệng, nghiêng đầu sang chỗ khác không bao giờ cùng Lộc mẫu nói chuyện nữa.

187. Chương 186: Trào Phúng

Khi Lộc Hàm trở lại phòng bệnh, cảm giác được người trong phòng giống như đều dùng ánh mắt kỳ quái mà chăm chú nhìn mình, Lộc Hàm lắc lắc đầu, cười thầm chính mình suy nghĩ quá nhiều, mọi người đều không quen biết, người khác không có chuyện gì sao lại nhìn mình.

“Mẹ, có chỗ nào không khỏe không!?” Lộc Hàm đi đến trước giường bệnh của mẫu thân, cúi đầu quan tâm hỏi.

“Mẹ vốn đâu có sao, con cùng Thế Huân đáng ra không nên bắt mẹ nằm viện. Nếu không cũng nằm phòng bình thường thôi, Thế Huân bố trí phòng bệnh cao cấp này, lại cũng không bị tổn thương gì sẽ bị người khác cười chê.” Lộc mẫu ôn hòa mỉm cười, khi nói chuyện còn dẫn theo khẩu khí nể giận.

“Đồng tính luyến ái mà còn khoe khoang.” Lão thái thái vừa rồi nói chuyện với Lộc mẫu khinh thường hừ lạnh một tiếng, đại khái là bà cảm thấy Lộc mẫu đang cố ý khoe khoang con mình hiếu thuận.

“Di...” Lộc Hàm thay đổi sắc mặt một chút, quay đầu nhìn về phía lão thái thái.

Lão thái thái làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh, lại xoay đầu cùng người khác nói cười, nào là “Đồng tính luyến ái” “Bệnh xi-đa” những từ ngữ không ngừng rơi vào tai của Lộc Hàm.

“Lộc Hàm...” Lộc mẫu lo lắng nhìn sắc mặt con mình càng ngày càng tái nhợt, trong lòng đặc biệt hối hận vì vừa rồi đã đem quan hệ của Lộc Hàm cùng Thế Huân nói ra. Lộc mẫu đau lòng hiểu cho con của mình, nhưng đa số người trong xã hội đối với tình yêu đồng giới vẫn còn giữ thái độ châm chọc khiêu khích.

“Mẹ, con không sao.” Lộc Hàm vì an ủi mẫu thân, cố gắng gượng lên nụ cười cực kỳ miễn cưỡng.

“Tiểu Lộc, dù sao mẹ cũng không bị gì, bằng không hiện tại xuất viện đi.” Lộc mẫu đau lòng con mình bị người khác chỉ trích, liền đưa ra yêu cầu muốn xuất viện.

“Mẹ, người lớn tuổi rồi, bị xe đụng cũng không phải việc nhỏ, vẫn là nằm viện quan sát hai ngày đi. Con thật sự không có việc gì!” Lộc Hàm vì làm mẫu thân an tâm nằm viện, còn đặc biệt tăng thêm ngữ khí cam đoan nói.

Lộc mẫu nhìn đến ánh mắt kiên quyết của Lộc Hàm, cũng đành phải gật đầu đáp ứng.

Hai ngày sau, người trong phòng bệnh đều nhìn Lộc Hàm nghị luận sôi nổi. Lộc Hàm cũng không phải người thích gây chuyện, bị người khác nói vài câu cũng im lặng nhịn xuống, đợi khi mẫu thân xuất viện liền sẽ không nghe mấy lời nhàn ngôn toái ngữ này nữa.

Trùng hợp hai ngày nay chuyện ở công ty tương đối nhiều, Thế Huân mỗi lần đến bệnh viện đều không ở lâu, hơn nữa Lộc Hàm cũng không muốn để anh vì những lời nói phiếm diện mà nổi giận. Mỗi lần Thế Huân đến bệnh viện Lộc Hàm liền nói đủ thứ chuyện nhằm phân tán lực chú ý của anh, hoặc là lấy công tác bận rộn làm cớ bảo Thế Huân nhanh quay về công ty. Cho nên, Thế Huân không chú ý tới những lời nói khó nghe trong bệnh viện.

Cũng may mấy ngày sau, bác sĩ tái kiểm tra thân thể của Lộc mẫu, xác nhận không còn bất cứ vấn đề nào, Lộc Hàm cuối cùng cũng thở một hơi, có thể yên tâm để mẫu thân xuất viện.

Chuyện của công ty cũng tạm ổn, Thế Huân cùng đi đón Lộc mẫu xuất viện.

Tâm tình ba người đều rất tốt, nói nói cười cười thu dọn đồ đạc.

“Bà bà, ăn đường!” Cháu gái của bệnh nhân cùng phòng chạy đến trước mặt Trần mẫu, cầm trong tay một viên kẹo được gói xinh đẹp.

“Ngao ~” Bé gái lớn lên dễ thương, trên gương mặt mუმ mუმ là hai lún đồng tiền. Lộc mẫu nhìn mà trong lòng vui vẻ, cười tiếp nhận viên kẹo trong tay bé.

“Thúc thúc cũng ăn.” Tiểu cô nương lại cầm một viên kẹo đưa cho Lộc Hàm.

“Cám ơn.” Lộc Hàm tiếp nhận, đem tiểu cô nương ôm lấy chọc qua một hồi, chọc cho đứa nhỏ cười to khanh khách.

“Chú cũng muốn ăn!” Thế Huân nhìn đến hai người đùa giỡn vui vẻ, cũng chạy tới góp vui.

“Không cho!” Tiểu cô nương không nể tình nhanh chóng đem kẹo cầm trong tay giấu qua một bên.

“Xem con có cho hay không!?” Thế Huân đưa tay chọc vào người đứa bé.

Tiểu cô nương cười to dùng sức hướng vào ngực Lộc Hàm mà trốn, ba người cười nháo thành một đoàn, Lộc mẫu liền đứng ở bên cạnh vẻ mặt từ ái nhìn ba người.

“Đồng tính luyện ái thật đáng thương, bản thân không thể sinh con, chỉ có thể chơi đùa với con của người khác.” Đột nhiên một đạo thanh âm tràn ngập trào phúng vang lên.

“Người nói cái gì!?” Thế Huân nổi giận dùng dùi trống mắt với người nói chuyện.

“Thế Huân, thôi đi.” Lộc Hàm nhanh giữ chặt cánh tay Thế Huân, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thế Huân lại hung hăng trừng mắt một cái sau đó mới thu hồi tầm mắt.

“Chú phải đi, con đi tìm mẹ đi.” Lộc Hàm buông tiểu cô nương trong ngực ra, đưa tay xoa xoa đầu bé.

“Tạm biệt chú.” Tiểu cô nương hướng Lộc Hàm vẫy vẫy tay, lúp xúp chạy đi.

Ba người thu dọn xong đồ đạc liền rời khỏi bệnh viện, Thế Huân cùng Lộc Hàm đưa Lộc mẫu về nhà trước, người một nhà cùng nhau ăn cơm chiều, coi như là chúc mừng Lộc mẫu xuất viện, sau đó hai người mới trở về nhà mình.

Nhiều ngày không có thân mật, hai người vừa mới bước vào cửa liền nồng nhiệt hôn nhau, bất quá gần đây Lộc Hàm lo chăm sóc mẫu thân nên có chút mệt mỏi, Thế Huân tạm thời buông tay để cậu hảo hảo tắm nước nóng trước.

Thế Huân đương nhiên cũng theo vào phòng tắm, bởi vì lát nữa ở trên giường hai người sẽ kịch liệt quần quít, cho nên Thế Huân ở trong phòng tắm cũng không có quá động thủ động cước, để yên cho Lộc Hàm có thể chuyên tâm tắm rửa.

Hai người tắm rửa xong cũng không mặc quần áo, trực tiếp ôm hôn ngã xuống giường.

ta nói là ta tìm được đến mấy truyện rất rất hay a~~ cơ mà toàn đã được edit hết rồi T^T a

ta cầu ai giới thiệu cho ta truyện nào hay đi ta edit HunHan cho :((((

188. Chương 187: Vui Thích [h]

“Ông xã ông xã...” Lâu rồi chưa thân thiết, ngay cả người thường ngày thẹn thùng như Lộc Hàm đều trở nên nhiệt tình như lửa, ghé vào trên người Thế Huân không ngừng hôn lấy bờ môi của anh, thân thể cũng vịn vào kẻ sát vào người Thế Huân. Giờ này khắc này, không đơn giản chỉ là dục vọng của cơ thể, mà tại đây lòng chính là khát vọng mãnh liệt đối với người mình yêu.

“Ngô... Bà xã...” Khó gian Thế Huân sớm đã bị Lộc Hàm cọ qua cọ lại mà cứng rắn, hai thịt trụ đồng dạng nóng bỏng không ngừng ma sát lẫn nhau. Bàn tay Thế Huân xoa lấy phía sau lưng của Lộc Hàm, thuận theo xương sống vuốt ve xuống dưới, khi dao động đến thắt lưng, anh đột nhiên dùng sức nhéo lấy cái eo mềm mại của Lộc Hàm.

“A!” Bộ vị mẫn cảm bất ngờ bị nhéo, Lộc Hàm run rẩy thiếu chút nữa là cắn vào đầu lưỡi Thế Huân, thật nhanh ngẩng đầu rời khỏi miệng anh.

“Bà xã...” Thế Huân bắt mãi mãi mãi một tiếng, giơ tay lên áp chế đầu Lộc Hàm, đầu lưỡi lại đỉnh tiến vào trong tiếp tục dây dưa. Bàn tay sờ ở sau lưng cậu cũng đã đụng đến cái mông, toàn trụ một đoàn thịt mềm nhũn dùng sức vuốt ve.

“Ngô ngô...” Khuôn miệng bị Thế Huân hàm trụ phát ra tiếng nước nở mớ hồ, trên mông truyền đến khoái cảm làm cho Lộc Hàm chủ động mở ra hai chân.

Bàn tay Thế Huân dần dần dời về phía mông của Lộc Hàm, ngón tay sáp nhập khe hở, không ngừng cọ xát, khi cọ đến chỗ huyết khẩu, anh còn cố ý vương ngón tay đỉnh vào bên trong lỗ nhỏ, nhưng là lại rất nhanh rời đi.

“A... Ha... Ông xã...” Mỗi lúc Lộc Hàm cho rằng Thế Huân muốn sáp nhập, ngón tay lại lại đột nhiên rời đi, sau khi lặp lại vài lần, bên trong hậu huyết bị tra tấn càng ngày càng hư không. Lộc Hàm ngẩng đầu há miệng suyễn khí, khó nhịn xoay xoay mông.

“Ngoan, liếm thấp nó!” Thế Huân đưa ngón tay lên môi Thế Huân.

Lộc Hàm cúi đầu đem ngón tay ngậm vào miệng, bắt chước bộ dáng khẩu giao cao thấp phun ra nuốt vào, thẳng đến khi ngón tay ướt sũng nước miếng.

Thế Huân đem ngón tay thấm ướt lần thứ hai sáp nhập vào giữ khe mông, ngón tay dựng thẳng chậm rãi đỉnh tiến hậu huyết.

“A a... Ông xã...” Lộc Hàm bắt đầu thuận theo tần suất ngón tay trườn sáp mà lay động mông.

“Bà xã hôm nay thực ngoan, ông xã cho em càng thoải mái!” Thế Huân vừa lòng mỉm cười nhìn thấy bộ dáng Lộc Hàm mê loạn lâm vào tình dục, ngón tay tiếp tục ở hậu huyết tiến tiến xuất xuất, chỉ phúc ma xát nội vách tường mềm mại, tay kia thì chuyển qua, đem hai dương vật cứng rắn nắm cùng một chỗ cao thấp an ủi.

“Không... Không cần... em em...” Lộc Hàm không chịu nổi trước sau đồng kích thích như vậy, rồi lại khát vọng càng thêm nhiều khoái cảm, liền nâng thân thể cao hơn phối hợp với động tác của Thế Huân.

Thế Huân thấy thể liền từ từ tăng động tác trên tay.

“Ông xã ông xã...” Lộc Hàm liên tục thở dốc vài tiếng, tinh dịch nùng trù liền bắn trong tay Thế Huân, hậu huyết cũng một trận co rút nhanh kẹp chặt ngón tay anh.

Sau khi bắn tinh, Lộc Hàm mềm nhũn ghé vào trên người Thế Huân, bình phục lại kích thích quá mức.

“Bà xã thoải mái không!?” Thế Huân quay đầu hôn lên cái trán đầy mồ hôi của Lộc Hàm, từ trong hậu huyết rút ra ngón tay, lại đem tinh dịch Lộc Hàm bắn ra vẽ loạn lên dương vật của mình, chuẩn bị xong liền định sáp nhập.

“Thoải... thoải mái. Em cũng muốn làm cho ông xã thoải mái...” Lộc Hàm cố sức đứng dậy khỏi người Thế Huân, nửa quỳ để cho huyết khẩu vừa lúc để ở ngay chỗ quy đầu. Bởi vì dương vật phía trước đã được Thế Huân bôi đầy tinh dịch, thịt trụ thô lớn trở nên trơn trượt, Lộc Hàm rút cuộc liền trực tiếp hạ thân thể ngồi xuống.

“Ngô... bà xã đừng nóng vội, có đau hay không!?” Dương vật nháy mắt đã bị hậu huyết nuốt vào toàn bộ, Thế Huân kích động đến thiếu chút nữa trực tiếp bắn ra, nhưng lại sợ Lộc Hàm chịu không nổi, lại nhanh ổn định cảm xúc quan tâm hỏi.

“Không... không sao.” Lộc Hàm lắc đầu, bắt đầu chậm rãi cao thấp pháp phòng thân thể, dùng hậu huyết phun ra nuốt vào dương vật của Thế Huân.

Sau khi bắn tinh thân thể mặc dù có chút bủn rủn, nhưng lại trở nên mãn cảm vô cùng, hơn nữa hai người dùng là kỳ thừa thức, Lộc Hàm ngồi ở mặt trên tả hữu lắc lư thân thể cùng nhau phối hợp, làm cho dương vật Thế Huân chuyển động ma sát ở trong hậu huyết chính mình, nhất là khi vừa mới nuốt vào, hậu huyết bị thịt trụ thô lớn hoàn toàn khai mở, Lộc Hàm thỏa mãn bán mị ánh mắt, thanh âm ngọt nị nị kêu một tiếng “Ông xã”, ngay cả phía trước vừa mới bởi vì bắn tinh mà nhuyền xuống cũng lần thứ hai thẳng tắp cứng rắn.

“Bà xã...” Khoái cảm nửa người dưới mang lại làm cho Thế Huân càng muốn xâm nhập điên cuồng, hơn nữa tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng động tác liêu nhân của Lộc Hàm, anh làm sao còn chịu được, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hai tay nhanh ôm lấy thắt lưng Lộc Hàm, nắm lấy thân thể trong tay gia tăng tốc độ cao thấp pháp phòng.

“A... A...” Tiết tấu hoan ái động nhiên đảo loạn, thân thể Lộc Hàm chỉ có thể tùy ý động tác pháp phòng lắc lư của Thế Huân, dương vật ở bên trong hậu huyết đấu đá lung tung, rất nhanh ra vào, mạnh mẽ va chạm, đại não Lộc Hàm đã sớm bị dục vọng giảo thành một đoàn tương hồ, thân thể kịch liệt run rẩy, vui thích rơi nước mắt. Ở giữ lúc động tác Thế Huân càng ngày càng mãnh liệt, Lộc Hàm cao vút thét chói tai, lại một lần nữa bắn ra.

189. Chương 188: Đứa Nhỏ

“Bà xã!” Cuối cùng Thế Huân lôi kéo thân thể Lộc Hàm, dương vật đỉnh đến chỗ sâu nhất trong hậu huyết, tinh dịch nóng bỏng trực tiếp phun vào bên trong thân thể cậu.

“A a...” Lộc Hàm vốn đã bắn tinh, dương vật đều bán mềm xuống, nhưng bị Thế Huân kích thích như thế, lỗ nhỏ nơi quy đầu lại tràn ra một ít dịch trong suốt.

“Hô...” Khoái cảm điên cuồng khi bắn tinh vừa mới qua đi, Thế Huân hô dài một hơi, gấp rút đem thân thể Lộc Hàm kéo vào trong ngực.

“Ông xã ông xã...” Đại khái là kích thích quá mức mãnh liệt, Lộc Hàm chưa phục hồi lại tinh thần, gắt gao ôm lấy cổ của Thế Huân, không ngừng thấp giọng nức nở.

“Ngoan, lập tức sẽ qua.” Thế Huân quay đầu hôn lên hai má còn đỏ bừng của Lộc Hàm, bàn tay khẽ vuốt lưng giúp cậu giảm bớt kích thích quá mức mãnh liệt.

Hơn nữa ngày Lộc Hàm mới từ trong an ủi của Thế Huân mà bình tĩnh trở lại.

“Có mệt hay không!? Ông xã ôm em đi tắm trước, rồi chúng ta liền ngủ.” Thế Huân buông Lộc Hàm ra, nhìn thấy cậu sau hai lần bắn tinh, trên mặt đã xuất hiện vẻ mệt mỏi nồng đậm.

“Không... không sao, em không có mệt.” Tuy rằng Lộc mẫu nằm viện cũng không có bao lâu, nhưng đối với hai người bình thường mỗi ngày đều làm tình mà nói, trong khoảng thời gian này không được thân thiết đã là một loại dày vò. Lộc Hàm bản thân bắn hai lần cũng đã thỏa mãn, nhưng cậu biết Thế Huân chỉ một lần nhất định không đủ, huống chi dương vật đang cắm ở hậu huyết đã bắt đầu dần dần cứng rắn. Lộc Hàm đương nhiên là muốn cho Thế Huân tận hưởng, nhanh chóng mạnh mẽ lắc lắc đầu.

“Không được cậy mạnh! Quấn lấy lưng anh, anh ôm em đi tắm!” Thế Huân sao lại không biết Lộc Hàm rất chú ý về điểm này, nhưng thật sự là đau lòng thân thể cậu. Anh cố ý nghiêm mặt rằng dạy một câu, liền dùng tư thế đang kết hợp của hai người ôm lấy Lộc Hàm chuẩn bị đến phòng tắm tắm rửa.

“Em thật sự không mệt. Ông xã, em... em còn muốn...” Lộc Hàm biết Thế Huân là sợ mình mệt mỏi, chỉ có thể dày da mặt chủ động đưa ra yêu cầu, ở trong ngực anh vịn vịn muốn về lại trên giường.

“Không được lộn xộn!” Lộc Hàm náo loạn tác động đến dương vật Thế Huân còn cắm ở hậu huyết, anh sợ chính mình sẽ lại phản ứng, sẽ nhịn không được đem Lộc Hàm áp xuống giường, liền lập tức quát lớn một tiếng, đưa tay đè lại thân thể vịn vịn của cậu.

Lộc Hàm không dám hé răng nữa, ngoan ngoãn ôm lấy cổ Thế Huân, hai chân cậu lấy thắt lưng anh, để cho Thế Huân ôm mình đi tắm rửa.

“Bà xã, thực xin lỗi thực xin lỗi, anh không cố ý dữ với em...” Lộc Hàm nhu thuận nghe lời làm cho Thế Huân tâm sinh áy náy, vội vàng liền thanh giải thích.

“Em biết anh là lo lắng cho em, nhưng mà em cũng muốn cho anh thoải mái...” Lộc Hàm tiếp nhận lời nói còn chưa xong của Thế Huân, nhìn vào mắt anh nghiêm túc nói.

“Bà xã ngoan, hôm nay hảo hảo ngủ một giấc dưỡng đủ tinh thần, ngày mai ông xã cho em nguyên một ngày đều không xuống giường được.” Thế Huân cười loান mắt, ghé qua ở trên môi Lộc Hàm hôn xuống một cái đặc biệt vang dội.

“Ừm.” Trên mặt Lộc Hàm cũng lộ ra nụ cười, lại chăm chú gật gật đầu.

Thế Huân ôm Lộc Hàm đi phòng tắm rửa sạch sẽ xong, hai người trở lại giường liền chui vào ổ chăn.

Gần đây Lộc Hàm ở bệnh viện chăm sóc mẫu thân, Thế Huân lo chuyện của công ty, hai người không có thời gian thân thiết, thậm chí ngay cả lúc ở chung cơ hội nói chuyện đàng hoàng cũng không có. Cho nên tuy rằng Lộc Hàm hiện tại thật sự rất mệt, nhưng lại không muốn đi ngủ, ở trong ngực Thế Huân ngọt ngào mật mật muốn tâm sự.

Thế Huân đương nhiên là vui lòng đáp ứng, ém góc chăn, đem Lộc Hàm bọc càng kín một chút, cùng cậu tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Khi hai người nhắc đến tình trạng thân thể của Lộc mẫu, nói về chuyện nằm viện, không khỏi nhớ đến lời nói khó nghe ở trong bệnh viện hôm nay. Thế Huân nhớ tới việc này liền cảm thấy tức giận, Lộc Hàm nhanh chóng hảo ngôn hảo ngữ khuyên nhủ vài câu.

“Lộc Hàm, chúng ta có con đi!” Lộc Hàm còn đang khuyên nhủ, Thế Huân lại đột nhiên nói ra một câu.

“À!? Những lời người đó nói anh đừng để trong lòng...” Lộc Hàm cho rằng Thế Huân là còn để ý người kia nói chuyện đồng tính luyến ái không sinh được con, chỉ có thể ôm con của người khác, lại nhanh miệng tiếp tục khuyên nhủ.

“Người khác nói cái gì đều không sao cả, anh chính là thấy em rất thích trẻ con, ở bệnh viện lúc em ôm đứa bé kia cười đặc biệt vui vẻ.” Thế Huân cười ngắt lời Lộc Hàm. Kỳ thật nhiều năm như thế, có lời khó nghe nào mà anh chưa từng nghe, nếu đều để ý trong lòng thì chắc giờ đã tức chết rồi. Anh là tức giận người nọ nói Lộc Hàm, mình thì không sao, không có nghĩa là người mình yêu cũng có thể bị người khác nói bậy nói bạ.

“Đứa bé kia thật sự rất đáng yêu. Lớn lên xinh đẹp, nói năng cũng hoạt bát...” Nhớ tới cô bé ở bệnh viện, trên mặt Lộc Hàm lộ ra một nụ cười ôn nhu.

“Cho nên chúng ta sẽ có con của mình để em có thể ngày ngày chơi đùa với nó. Lộc Hàm, anh muốn đi tìm một người mang thai hộ, lấy tinh tử của em tiến hành thụ tinh nhân tạo. Đến lúc đó tiểu hài tử sẽ có ánh mắt, cái mũi, miệng... đều giống em. ” Thế Huân vừa nói vừa dùng đầu ngón tay vẽ lên ngũ quan của Lộc Hàm.

“Không cần! Như vậy không công bằng. Em muốn con lớn lên giống cả hai chúng ta!” Lộc Hàm ngắt lời Thế Huân, ngữ khí kiên quyết nói.

“Đứa ngốc, hai người đàn ông sẽ không sinh được đứa nhỏ, dù tình trùng hai chúng ta có kết hợp thì cũng không thể thụ tinh vào cùng một trứng.” Bàn tay Thế Huân xoa xoa mái tóc ngắn của Lộc Hàm, trong lời nói lại hỗn loạn một chút chua xót cùng bất đắc dĩ. Mỗi một đứa bé sinh ra đều là sự kết hợp của cha và mẹ, có ánh mắt của cha cái mũi của mẹ, hoặc là trán của cha dáng người của mẹ... Nhưng mà hai người đàn ông thì tính làm sao!? Tâm chúng ta có thể kết hợp cùng một chỗ, thân thể cũng có thể kết hợp cùng một chỗ, chính là...

190. Chương 189: Quyết Tâm

“Em không cần con cái! Em... em chỉ cần anh, chỉ cần Thế Huân...” Lộc Hàm đột nhiên ôm chặt cổ Thế Huân, dùng sức chui vào trong ngực của anh, hận không thể cùng Thế Huân hợp thành một thể.

“Thế Huân cũng chỉ muốn Lộc Hàm! Chúng ta cùng nhau có một đứa con được không!? Lộc Hàm em nên nghĩ, nếu lấy tình tử của em tiến hành thụ tinh nhân tạo, mẹ sẽ có một đứa cháu. Mẹ một lòng thầm mong chúng ta hạnh phúc, cho tới bây giờ đều chưa có nói gì. Nhưng chúng ta không thể chỉ lo cho chính mình, cũng nên vì bà mà lo lắng một chút. Huống chi nếu chúng ta có con thì chừng là chuyện tốt, cùng nhau chăm sóc nó, nhìn nó chậm rãi lớn lên...” Thế Huân siết chặt vòng tay đem Lộc Hàm ôm chặt hơn chút nữa, môi dán tại trán của cậu nhẹ nhàng hôn xuống, tận lực khuyên bảo Lộc Hàm tiếp thu đề nghị của mình.

“Nhưng mà...” Lộc Hàm ngẩn đầu dậy nhìn Thế Huân, trong ánh mắt có vẻ do dự. Nếu Lộc Hàm lấy góc độ của mình mà suy nghĩ, thì tuyệt đối không có bất luận kẻ nào quan trọng bằng Thế Huân. Nhưng cậu biết mẫu thân vẫn luôn mong có cháu bông, mẫu thân đối với mình khoan dung thông cảm, nhưng chính mình lại chỉ lo lắng đến tình yêu với Thế Huân, cho tới bây giờ đều không vì mẫu thân mà suy nghĩ.

Bất quá nếu đồng ý lời đề nghị của Thế Huân, Lộc Hàm lại cảm thấy chính mình rất ích kỷ, cậu không có biện pháp tiếp thu đứa con chỉ có huyết thông của một mình mình, hai người đàn ông nếu không thể sinh ra đời sau, như vậy Lộc Hàm tình nguyện không cần đứa nhỏ, cả đời chỉ cần có Thế Huân là đủ rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng Lộc Hàm vẫn mịt mù như trước.

“Đừng nhưng mà. Lộc Hàm của anh tốt như thế, gien di truyền cũng nhất định rất tuyệt! Tiểu hài tử tương lai khẳng định đặc biệt thông minh, chúng ta hảo hảo bồi dưỡng nó, tìm cho nó trường học tốt nhất... Được rồi, chuyện đứa nhỏ liền tính như thế đi, mấy thủ tục yêu cầu anh đều lo được. Ngoan, đừng nghĩ nhiều, hết thấy đều có anh. Hiện tại đã muốn khuya, nhìn em ngay cả mắt đều muốn mở không nổi. Nhắm mắt lại nhanh ngủ thôi...” Thế Huân nhìn thấy bộ dáng do dự của Lộc Hàm, liền dứt khoát tự mình quyết định, rồi mới đem đầu Lộc Hàm ấn về cổ mình, bàn tay vỗ nhẹ lưng hóng cậu ngủ.

“Thế Huân...” Cái ôm của Thế Huân quá mức ấm áp, Lộc Hàm rất nhanh liền buồn ngủ, mơ hồ không rõ lắm bấm một tiếng, ở trong ngực Thế Huân dùng sức rút lui, dần dần tiến nhập vào trong giấc ngủ.

Sau khi chuyện đứa nhỏ được quyết định, Thế Huân thật sự bắt đầu liên hệ với bệnh viện có người mang thay hộ. Nhưng Lộc Hàm nhìn thấy anh vì việc này bồn ba bận rộn, trong lòng lại càng ngày càng khó chấp nhận, thậm chí bắt đầu thống hận chính mình đem đó ích kỷ do dự.

Lộc Hàm không còn do dự, hạ quyết tâm không cần đứa nhỏ, đời này cũng chỉ cùng Thế Huân trải qua. Nhưng cậu cũng biết mình mà nói với anh không cần đứa con, anh khẳng định sẽ dùng mọi biện pháp để khuyên nhủ mình. Lộc Hàm nghĩ phải tìm ra một biện pháp nào đó, nhưng biện pháp này không được để lại hậu họa về sau, cho nên trước đó phải nói với mẫu thân mới được.

Trùng hợp thứ bảy này Thế Huân có hẹn với khách hàng, Lộc Hàm liền một mình về nhà thăm mẫu thân.

Thế Huân gọi điện thoại tới nói sắp tiếp xong khách hàng, buổi trưa có thể về ăn cơm, Lộc Hàm liền cùng mẹ vào bếp chuẩn bị cơm trưa. Hiện tại trừ bỏ những tiệc rượu không thể từ chối, thời gian còn lại Thế Huân đều phải ăn cơm ở nhà, thói quen ăn uống cũng là bị Lộc Hàm càng dưỡng càng kén, sơn trân hải vị bên ngoài cũng so ra kém bữa cơm thường của Lộc Hàm.

“Mẹ...” Lộc Hàm để thức ăn đang rửa sang một bên, xoay người gọi mẹ một tiếng.

“Có chuyện gì sao!?” Lộc mẫu cũng quay lại mặt đối mặt với Lộc Hàm.

“Thế Huân dự định tìm một người mang thai hộ, để sinh đứa con của con. Nhưng mà con...” Lộc Hàm không có biện pháp nói tiếp, rõ ràng có thể ẹ một đứa cháu, chính mình lại chủ động từ bỏ cơ hội.

“Nhưng mà con thấy như vậy sẽ không công bằng với Thế Huân, lại lo lắng mẹ muốn có một đứa cháu...” Lộc mẫu cười nói tiếp lời Lộc Hàm còn chưa nói xong.

“Mẹ!” Lộc Hàm không ngờ mẫu thân đoán tâm tư của mình không sai chút nào, giật mình mở to hai mắt.

“Mẹ nuôi con nhiều năm như thế, sao lại không hiểu tâm tư của con. Tiểu Lộc, lúc trước mẹ thật muốn có cháu, nhưng hiện trông thấy con và Thế Huân tốt như vậy, còn đặc biệt hiếu thuận với mẹ, mẹ cũng liền hiểu ra. Có thêm một đứa con trai hiếu thuận tốt hơn nhiều so với lục đục với nàng dâu, mặc kệ là muốn con hay muốn cháu thì cũng chỉ là vì muốn nó dưỡng mình lúc về già, hiện tại có con cùng Thế Huân hiếu thuận, có cháu hay không cũng không sao cả.” Lộc mẫu vỗ vỗ bả vai con mình, để cho Lộc Hàm phóng khoáng tâm.

“Mẹ! Cảm ơn người!” Lộc Hàm cảm động ôm lấy mẫu thân.

“Mẹ cũng biết chuyện đứa nhỏ là tâm ý của Thế Huân, nhưng chỉ có huyết thống của một người thì làm sao công bằng, còn không bằng đi nhận nuôi một đứa trẻ hoàn toàn không có huyết thống, bất quá nếu con không muốn thì cũng không cần làm. Tiểu Lộc, mẹ vẫn là câu nói kia, chỉ cần hai con hạnh phúc là tốt rồi.” Lộc mẫu thông tình đạt lý tiếp tục nói.

“Mẹ, con không cần con cái, có thể cùng Thế Huân cả đời ở bên nhau con đã rất thỏa mãn rồi. Nhưng mà nếu con nói không đồng ý, Thế Huân khẳng định sẽ luôn khuyên nhủ con. Dù sao sau này cũng sẽ không cần có con, con ... con muốn đi làm phẫu thuật thất ống dẫn tinh.” Lộc Hàm buông mẫu thân ra, nhìn vào mắt bà thận trọng nói ra quyết định của mình.

xong nha xong nha :3 hôm nay au đăng liên tục luôn rồi í đừng hối thúc au nữa nha, thứ 4 au sẽ up hết ọi người nha :))))

191. Chương 190: Giấu Diễm

“Con đã suy nghĩ kỹ chưa!?” Lộc mẫu khôi phục biểu tình nghiêm túc, chăm chú hỏi.

“Dạ. Nhưng mà con không dám nói cho Thế Huân...” Lộc Hàm kiên định gạt đầu. Lại nhanh nhỏ giọng bổ sung một câu.

“Con là sợ Thế Huân mắng sao!? Thế Huân muốn để con có đứa con của chính mình, con lại đi thất ống dẫn tinh...” Bộ dáng thật cẩn thận của Lộc hàm làm Lộc mẫu cảm thấy tức cười.

“Mẹ ~” Lộc Hàm ngượng ngùng mà đỏ mặt.

“Được rồi, mẹ sẽ thay con giữ bí mật. Thế Huân cũng sắp về rồi, nhanh nấu cơm đi.” Lộc mẫu cười vỗ vỗ Lộc Hàm, lại quay người tiếp tục chuẩn bị cơm trưa.

Lộc Hàm đem sự tình nói rõ ràng cùng mẹ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng nhanh chóng giúp bà làm cơm trưa.

Ngày kế tiếp, Thế Huân vẫn còn bận rộn chuyện tiểu hài tử, Lộc Hàm lại ở sau lưng anh lén lút chuẩn bị làm phẫu thuật thất ống dẫn tinh. Cũng may thất ống dẫn tinh cũng không phải đại phẫu, quá trình giải phẫu đơn giản, tốc độ phục hồi cũng mau, mẫu chốt là đối với cuộc sống tình dục của hai người sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì, chỉ là lúc bắn tinh, tinh dịch không có chứa tinh tử mà thôi.

Làm cho Lộc Hàm thấy khó khăn chính là lúc đi phẫu thuật phải giấu diễm Thế Huân như thế nào. Hai người hầu như mỗi ngày đều dính lấy nhau, ở trong công ty ngược lại mạnh ai nấy làm, nhưng Thế Huân là cấp trên trực tiếp của Lộc Hàm, nếu cậu xin ra ngoài Thế Huân khẳng định sẽ biết.

Lộc Hàm không còn cách nào đành giả bộ bị cảm, nói với Thế Huân mình muốn ở nhà nghỉ ngơi một ngày.

Thế Huân nhìn thấy Lộc Hàm sinh bệnh, cũng không định đến công ty mà ở nhà chăm sóc cậu. May mắn lúc trước Lộc Hàm đã nghĩ tới điểm này, cố ý lựa vào ngày công tác thật bận rộn, Thế Huân phải đến công ty mới được. Hơn nữa cậu lại liên tiếp nói mình bệnh không nặng, nếu có chuyện gì liền lập tức gọi cho anh, Thế Huân lúc này mới dặn dò kỹ càng rồi đến công ty.

Thế Huân chân trước vừa đi, Lộc Hàm lập tức đến bệnh viện làm phẫu thuật.

Thế Huân đến công ty, dù công việc trên tay một đống lớn, nhưng làm gì cũng đều không an tâm, trong lòng vẫn lo lắng cho Lộc Hàm. Tuy trước lúc anh xuất môn, Lộc Hàm thoát nhìn cũng không phải thực nghiêm trọng. Nhưng hiện tại chỉ có mình cậu ở nhà, vạn nhất đột nhiên không thoải mái thì sao!? Bên cạnh không có ai chăm sóc, dù rằng Lộc Hàm có nói sẽ gọi điện ình, nhưng đến lúc đó chắc chắn sẽ không

muốn làm phiền mình... Thế Huân càng nghĩ càng lo lắng, dứt khoát ném văn kiện đang cầm trên tay, lập tức rời đi công ty lái xe về nhà.

Thế Huân cũng không dám gọi điện cho Lộc Hàm trước, biết chắc cậu khẳng định sẽ không ình trở về, về đến nhà liền trực tiếp mở cửa bước vào.

“Lộc Hàm!” Thế Huân mới vừa vào cửa liền gọi một tiếng, không có nghe được Lộc Hàm đáp lại, cho rằng cậu đang ở phòng ngủ, Thế Huân liền lại hướng phòng ngủ đi đến.

Trong phòng ngủ trống rỗng, trên giường chỉnh tề căn bản không giống như từng có người nằm qua. Thế Huân lại ra khỏi phòng ngủ tìm một lượt khắp nhà nhưng cũng không thấy bóng dáng Lộc Hàm.

Lộc Hàm có khi nào cảm thấy khó chịu nên tự mình đi bệnh viện rồi!? Trong lòng Thế Huân gấp muốn chết, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Lộc Hàm.

Điện thoại vang lên hồi lâu nhưng cũng không có người nghe máy.

Thế Huân cái trán đã muốn toát ra mồ hôi lạnh, liều mạng tự nói với mình phải tỉnh táo lại, tắt điện thoại sau đó gọi cho Lộc mẫu.

“Thế Huân.” Lộc mẫu ngược lại rất nhanh liền đón nghe điện thoại.

“Mẹ, Lộc Hàm... Lộc Hàm hôm nay không khỏe nên ở nhà nghỉ ngơi, con nghĩ là em ấy không nghiêm trọng nên đi làm, nhưng sau đó trong lòng không yên nên quay về thì Lộc Hàm đã không có ở nhà, điện thoại cũng gọi không được, em ấy... em ấy có ở chỗ mẹ hay không!?” Thế Huân sốt ruột nói chuyện cũng bắt đầu nói lắp.

“Thế Huân con không cần gấp, tiểu Lộc nó không có việc gì.” May mắn Lộc Hàm có đem chuyện hôm nay đi phẫu thuật nói ẹ nghe, Lộc mẫu nhanh mở miệng an ủi Thế Huân.

“Mẹ, mẹ để Lộc Hàm nghe điện thoại đi.” Lời an ủi của Lộc mẫu không có bất cứ tác dụng gì, Thế Huân nhất định phải nghe được tiếng nói của Lộc Hàm mới có thể yên tâm.

“Tiểu Lộc hiện tại không có ở đây. Nó... nó ở...” Mắt thấy sự tình sẽ dấu không được, Lộc mẫu cũng không biết nên nói với Thế Huân như thế nào.

“Mẹ, Lộc Hàm... Lộc Hàm đang ở đâu? Em ấy xảy ra chuyện gì!? Mẹ mau nói cho con biết!” Khẩu khí áp a áp ứng của Lộc mẫu làm cho Thế Huân càng thêm sốt ruột.

“Tiểu Lộc đang ở bệnh viện. Thế Huân con đừng vội, trước hết nghe mẹ nói đã. Nó không phải thân thể không khỏe mới đến bệnh viện, mà là nó đi phẫu thuật thất ổng dẫn tinh.” Lộc mẫu vừa mới nói Lộc Hàm ở bệnh viện, ở đâu đây bên kia Thế Huân lập tức nóng vội, Lộc mẫu phải nhanh đem chân tướng nói ra.

“Phẫu thuật thất ổng dẫn tinh!? Mẹ, em ấy hiện tại ở bệnh viện nào!?” Thế Huân khiếp sợ đến lập tức đề cao âm điệu, ngữ khí bức thiết hỏi.

Sau khi Lộc mẫu nói ra tên bệnh viện, Thế Huân cúp điện thoại, tức khắc ra cửa chạy tới bệnh viện.

“Lộc tiên sinh, ca phẫu thuật rất thuận lợi. Cậu ở bệnh viện nghỉ ngơi một giờ là có thể về nhà. Nhớ rõ trong hai tuần phải chú ý, đừng làm những hoạt động kiệt liệt...” Thất ổng dẫn tinh cũng không thật sự là phẫu thuật, rất nhanh liền thuận lợi hoàn thành, Lộc Hàm được đưa đến phòng bệnh bình thường nghỉ ngơi, sau đó bác sĩ lại dặn dò một số chuyện cần chú ý.

“Tôi nhớ kỹ, cảm ơn bác sĩ.” Lộc Hàm cười gật đầu, hướng bác sĩ cảm ơn.

“Lộc Hàm!!!” Cửa phòng bệnh đột nhiên truyền đến một tiếng âm, Lộc Hàm giật mình nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy Thế Huân thần tình tức giận đang rất nhanh chạy vào.

192. Chương 191: Sinh Khí

“Thế... Thế Huân.” Lộc Hàm vô luận thế nào cũng không nghĩ ra Thế Huân sẽ đột nhiên xuất hiện trong bệnh viện, sợ tới mức mặt lập tức trắng bệch, lắp bắp hô một tiếng.

“Bác sĩ, tôi là người nhà của Lộc Hàm, làm phiền ông cho tôi biết tình trạng hiện tại của cậu ấy được không!?” Thế Huân đi đến giường bệnh nhưng không phản ứng Lộc Hàm, mà quay đầu hướng bác sĩ còn chưa rời đi hỏi.

“Phẫu thuật thực thuận lợi, nhưng có một số việc cần chú ý.” Bác sĩ nhiệt tâm giảng giải lại vấn đề sau phẫu thuật cho Thế Huân nghe một lần nữa.

Thế Huân chăm chú nghe cẩn thận, còn hỏi bác sĩ thật tỉ mỉ, đến mỗi một chuyện nhỏ cũng muốn biết nhất thanh nhị sở, xác định xong, Thế Huân hướng bác sĩ cảm ơn, sau đó tiễn ông khỏi phòng.

“Thế Huân...” Lộc Hàm thật cẩn thận nhìn Thế Huân đang đi lại phía giường.

“Không có nghe bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi sao!? Không cần nói, lập tức nhắm mắt lại!” Thế Huân nghiêm mặt răn dạy một câu.

Lộc Hàm nghe Thế Huân nói, cảm thấy chính mình đuối lý, nên Thế Huân nói cái gì thì làm theo cái đó, lập tức nhắm mắt lại không dám tái lộn xộn một chút. Có lẽ sau phẫu thuật thân thể suy yếu, chẳng được bao lâu Lộc Hàm liền thật sự ngủ mất.

Thế Huân cúi người giúp Lộc Hàm ém góc chăn, im lặng ngồi xuống cạnh giường bệnh, cầm lấy bàn tay lộ ra ngoài chăn của cậu.

Thế Huân thực cũng không biết chính mình tức giận nhiều hơn hay là đau lòng nhiều hơn. Trong điện thoại nghe được Lộc mẫu nói Lộc Hàm đến bệnh viện làm phẫu thuật thất ổng dẫn tinh, sau khi khiếp sợ, anh suy nghĩ lại liền hiểu được tại sao cậu phải làm như vậy. Cậu “Em không cần con cái, em chỉ cần anh, em chỉ cần Thế Huân...” vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Thế Huân, làm sao cũng không quên được, nhưng là...

Thế Huân nhìn chằm chằm sắc mặt có chút tái nhợt của Lộc Hàm mà bất mãn nhíu mày.

Thất ổng dẫn tinh chuyện quan trọng như thế mà cậu cũng không cùng mình bàn bạc, còn giả bệnh lừa gạt mình. Tuy nói thất ổng dẫn tinh cũng không phải đại phẫu, nhưng vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm sao lo liệu!? Hai người chẳng phải cả đời đều sống trong thống khổ! Cậu đến tốt cùng có nghĩ qua cảm thụ của mình không!? Thế Huân càng nghĩ càng sinh khí, thậm chí muốn lập tức lay tỉnh Lộc Hàm chất vấn một phen.

Nhưng đúng là vẫn không nở. Thế Huân đưa tay đem mấy sợi tóc rối trên trán Lộc Hàm vén qua một bên, để cậu có thể ngủ càng thoải mái.

Kỳ thật nếu có nói ình nghe chuyện thất ổng dẫn tinh trước, chính mình khẳng định cũng sẽ không đồng ý, có lẽ còn khuyên ngược lại cậu chuyện sinh đứa nhỏ. Lộc Hàm cũng là biết mình không đồng ý mới cố ý giấu diếm... Thế Huân thở dài bất đắc dĩ, cũng không phải không biết suy nghĩ của cậu, nhưng mà vẫn giận cậu không biết quý trọng thân thể của mình.

Tuy rằng không phải bác sĩ, nhưng Thế Huân cũng biết một số kiến thức về thất ổng dẫn tinh. Phẫu thuật đúng là đơn giản, chính là muốn phục hồi cũng rất khó, hơn nữa sẽ đối thân thể tạo ra thương tổn cực kỳ nghiêm trọng. Lộc Hàm thực sự không chừa cho bản thân con đường nào, một lòng một dạ muốn cùng Thế Huân hai người trải qua cả đời.

“Lộc Hàm...” Cuối cùng, tức giận cùng bất đắc dĩ đều hóa thành cảm động cùng yêu say đắm, Thế Huân đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay Lộc Hàm, nước mắt sớm ướt lòng bàn tay của cậu.

Lúc Lộc Hàm tỉnh lại đã là mấy giờ sau, mới vừa mở mắt liền cùng Thế Huân mắt đối mắt.

“Thế Huân...” Lộc Hàm bất an gọi tên, lấy tay chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy.

“Đừng lộn xộn!” Thế Huân lập tức đứng lên, lại đem Lộc Hàm ấn xuống giường bệnh.

Thế Huân không cho động, Lộc Hàm liền một chút cũng không dám động, ngoan ngoãn nằm xuống giường, cẩn thận xem xét Thế Huân.

“Thân thể có chỗ nào không khỏe không!?” Thế Huân mặt không đổi sắc giơ tay lên sờ sờ trán Lộc Hàm.

“Không sao không sao, có thể về nhà.” Lộc Hàm nhanh chóng lắc đầu.

“Ân.” Thế Huân gật đầu, giúp Lộc Hàm xốc chân lên, cuối người cầm lên đôi giày đặt cạnh giường.

“Em tự mang được rồi.” Lộc Hàm vừa thấy Thế Huân muốn giúp mình mang giày, lại vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

“Không phải đã nói không được lộn xộn!” Thế Huân quay đầu răn dạy một tiếng, Lộc Hàm lập tức liền thành thật.

Thế Huân cúi đầu giúp Lộc Hàm mang giày xong, đem mọi thứ thu dọn chuẩn bị về nhà.

“Ôm cổ anh, anh bế em ra ngoài.” Thế Huân dặn dò một tiếng, một tay ôm lấy nửa người trên của Lộc Hàm, một tay luồn qua đùi cậu, đem Lộc Hàm bế khỏi giường bệnh.

“Em...” Lộc Hàm vừa định cự tuyệt, nhìn thấy Thế Huân trừng mắt liền nhanh ngậm miệng, ôm cổ Thế Huân, để anh bế mình ra khỏi bệnh viện.

Dọc theo đường đi, hai mắt Thế Huân nhìn thẳng phía trước, môi miết chặt không nói một tiếng. Lộc Hàm lâu lâu lại nghiêng đầu cẩn thận nhìn lên Thế Huân, nhìn thấy sắc mặt cứng ngắt của anh, liền biết anh hiện tại còn tức giận, vốn là tâm tình đã không yên trở nên càng ngày càng khẩn trương, không biết nên hướng Thế Huân giải thích như thế nào chuyện mình phẫu thuật.

Về đến nhà, Thế Huân lại bế Lộc Hàm ra khỏi xe, một đường ôm cậu trực tiếp đến phòng ngủ. Thế Huân trải hảo đệm chăn, giúp Lộc Hàm cởi giày, ấn cậu nằm xuống giường đắp hảo chăn, rồi mới xoay người định rời khỏi phòng ngủ.

193. Chương 192: Thực Xin Lỗi

“Thế Huân!” Lộc Hàm lập tức từ trong chăn vươn tay giữ Thế Huân lại.

Thế Huân dừng lại cước bộ, xoay người cúi đầu nhìn Lộc Hàm không nói lời nào.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi...” Lộc Hàm không ngừng liên tục nói xin lỗi, ánh mắt dần dần phấp hờng, nước mắt tích tụ trong hốc mắt chảy ra thành giọt.

Thế Huân xoay người ngồi xổm cạnh giường, nghiêng người hôn lấy gương mặt đầy nước mắt của Lộc Hàm,

“Thực... Thực xin lỗi...” Nước mắt Lộc Hàm càng rơi càng nhiều, cả người khóc đến thiếu khí, tiếng xin lỗi cuối cùng biến mất giữ gần bó của hai người.

“Biết mình sai rồi!? Nếu sau này còn những chuyện như vậy phát sinh, anh liền hôn đến em hít thở không thông mà chết. Dù sao em cũng không cần thân thể chính mình, tùy tùy tiện tiện liền đi phẫu thuật thất ổng dẫn tinh...” Lộc Hàm vốn là hấp khí không thông, Thế Huân lại còn cố ý hôn môi cậu, thẳng đến gương mặt Lộc Hàm bị nghẹn đến đỏ bừng, Thế Huân cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Em em... thực xin lỗi...” Lộc Hàm mới vừa ngừng khóc nước mắt lại chảy ra.

“Lộc Hàm, hôm nay lúc đến công ty anh vẫn luôn lo lắng cho em, căn bản là vô tâm làm việc, vội vàng chạy về nhà lại phát hiện em không có, gọi điện thoại lại không ai đón nghe, gọi qua ẹ thì biết được em đi phẫu thuật thất ổng dẫn tinh. Ý nghĩ duy nhất trong đầu anh lúc đó là phải ngăn em làm chuyện điên rồ, nhưng khi đuổi tới bệnh viện thì em đã làm phẫu thuật xong rồi. Lúc nhìn thấy em không có việc gì, cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra, còn giận đến mức muốn lập tức bóp chết em...” Thế Huân dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ

cọ hai má Lộc Hàm, giúp cậu lau khô nước mắt trên mặt, khẩu khí nói chuyện tuy rằng nghe thực tức giận, nhưng lại hỗn loạn nồng đậm đau lòng.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Lộc Hàm một bên xin lỗi một bên lại giơ tay lên chùi mắt.

“Lộc Hàm, anh biết tâm ý của em. Không muốn có con thì không có con, chỉ hai chúng ta hảo hảo sống qua ngày. Bất quá Lộc Hàm em cũng phải hứa với anh, thân thể nhất định phải khỏe mạnh sống bên cạnh anh cả đời, cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay.” Thế Huân kéo tay Lộc Hàm xuống, nhìn vào mắt cậu trịnh trọng nói.

“Ừm!” Lộc Hàm hai mắt ngăn nước dùng sức gật đầu.

“Ngoan, không được khóc, mắt đều khóc đến sưng lên. Lúc này không được đến công ty làm việc, trước tiên hãy ở nhà dưỡng hảo thân thể, anh cũng sẽ không đi, ở nhà cùng em.” Thế Huân cúi đầu hôn hôn ánh mắt sưng đỏ của Lộc Hàm, nghiêm túc dặn dò một tiếng.

“Em... em không sao! Lúc này đang là thời điểm công ty bận rộn, anh không thể không đến công ty!” Lộc Hàm vừa nghe Thế Huân cũng không đi làm, liền mở miệng ngăn cản.

“Công ty làm sao quan trọng bằng bà xã! Em mới vừa làm phẫu thuật xong, bên cạnh không thể không có ai chăm sóc! Để Ngô thị đóng cửa cũng tốt lắm, coi như là bồi thường lần này em đi phẫu thuật.” Thế Huân tức giận trừng mắt nhìn Lộc Hàm liếc một cái. Thế Huân cố ý nói như thế là để Lộc Hàm cảm thấy áy náy, lần sau không dám tự ý làm chuyện điên rồ nữa.

“Thực xin lỗi... em... em...” Lộc Hàm lắp tức liền luống cuống, lại bắt đầu lắp bắp xin lỗi.

“Đừng lo lắng, chuyện của công ty anh biết rõ. Hay em không tận dụng sức lực của ông xã mình!? Nhanh chóng dưỡng hảo thân thể mới là chuyện trọng yếu. Điều tại em đi phẫu thuật, hại ông xã phải cấm dục nửa tháng!” Nhưng vừa thấy Lộc Hàm sốt ruột, Thế Huân lại bắt đầu đau lòng, nhanh mở miệng nói đùa vài câu.

“Thực xin lỗi...” Lộc Hàm đỏ mặt, nói một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Nhớ kỹ sau này phải hảo hảo bồi thường anh! Sự tình đều nói rõ ràng, em không được suy nghĩ linh tinh, càng không được làm chuyện điên rồ. Hiện tại lắp tức nhắm mắt nghỉ ngơi cho anh!” Khẩu khí nói chuyện của Thế Huân thật hung hăng, nhưng hành động lại thực ôn nhu, nhẹ nhàng hôn lên trán Lộc Hàm, lại cẩn thận giúp cậu ém góc chăn, rồi mới nằm xuống giường cùng Lộc Hàm nghỉ ngơi.

“Àn.” Lộc Hàm dùng sức gật gật đầu, an tâm nhắm hai mắt lại.

Lộc Hàm ở nhà tĩnh dưỡng hơn nửa tháng, Thế Huân chăm sóc, lo lắng cho cậu tựa như hoàng đế. Lộc Hàm không chỉ có thân thể dưỡng rất tốt, người cũng không còn gầy nữa, mỗi ngày bị Thế Huân ép ăn bao nhiêu là thịt. Cũng may Lộc Hàm cơ thể đặc biệt, mặt không phù thất lưng không thô, chính là cái mỏng mượt mà đầy đặn một chút. Lộc Hàm vì thế còn buồn rầu hồi lâu, cảm thấy mỏng quá lớn rất kỳ quái, bất quá Thế Huân lại cực kỳ vừa lòng.

194. Chương 193: Tách Ra

Sau khi thân thể Lộc Hàm kháng phục, Thế Huân lại dẫn cậu đến bệnh viện làm kiểm tra, xác định không có vấn đề gì, anh liền lắp tức túm Lộc Hàm rời khỏi bệnh viện, lên xe phi như bay về nhà.

Hai người vừa mới bước vào nhà, Thế Huân liền nhất chân đá cửa, nhào lên căn lấy đôi môi của Lộc Hàm rồi bắt đầu giở trò cởi quần áo, khi hai người ôm nhau nghiêng ngả lão đảo đi vào phòng khách, Lộc Hàm đã là bị anh cởi sạch sẽ, quần áo rơi lung tung trên mặt đất. Thế Huân thuần thực cởi y phục của mình, đem Lộc Hàm đẩy ngã xuống ghế sofa, sau đó lắp tức như hổ đói vồ mồi chụp lên.

Tuy nói thất ông dẫn tình đối với cuộc sống của hai người sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng tóm lại vẫn có một chút lo lắng. Kiểm nghiệm thực tiễn chính là bằng chứng tốt nhất, Thế Huân sờ không quá vài cái, dương vật Lộc Hàm liền cương, cứng rắn thẳng tắp không khác chút nào so với trước kia. Sau đó Thế Huân giúp cậu khâu giao, Lộc Hàm liền nhịn không được ở trong miệng Thế Huân bắn ra, có thể là gần đây Lộc Hàm được dưỡng quá tốt, cũng có thể do hơn nửa tháng không có làm tình, cho nên Thế Huân cảm thấy tinh dịch ấm nóng chiếu vào miệng mình so với trước kia tanh nồng hơn nhiều. Cho dù không thể nói Lộc Hàm so với trước kia càng thêm sinh long hoạt hổ, nhưng ít ra cũng chứng minh phẫu thuật thất ông dẫn tình thực sự không hề ảnh hưởng.

Hai người an tâm, lại càng không kiêng nể gì. Sau khi hậu huyết khuếch trương đầy đủ, Thế Huân để Lộc Hàm quỳ ghé vào ghế sofa, dương vật thô lớn thẳng tiếp đi vào từ phía sau. Thế Huân một bên vuốt ve hai cánh mông vì có thêm chút thịt mà càng trở nên càng mềm mại của Lộc Hàm, một bên hung hăng trườn sát thao lộng hậu huyết.

Bình thường mỗi ngày trong lúc làm, động tác Thế Huân còn có thể cẩn thận ôn nhu một chút, nhưng hiện tại ghen hơn nửa tháng, thật sự rất muốn phát tiết dục vọng. Thế Huân một lần rồi lại một lần mãnh liệt va chạm, đem hai cánh mông Lộc Hàm chà đến đỏ bừng, thân thể cũng nhắm thẳng phía trước mà lay động, thậm chí sofa vì không chịu nổi động tác kịch liệt của hai người mà còn muốn ngã đổ.

Từ sofa làm đến trên bàn rồi tiếp đến phòng ngủ, Lộc Hàm lúc thì quỳ, lúc thì đứng, một lúc lại nằm, làm đến cuối cùng, đầu cậu bắt đầu mơ màng không rõ mình đã bắn bao nhiêu lần, bên trong hậu huyết thì ẩm ướt dính nháp toàn là tinh dịch của Thế Huân.

Thế Huân nhìn người dưới thân cơ hồ đã mở mắt không ra, tuy rằng dương vật vẫn chưa muốn rời khỏi nơi ấm nóng kia, nhưng lại đau lòng cậu mệt mỏi, dù sao hai người còn có thời gian cả đời, cũng không cần thiết nóng lòng nhất thời.

Thế Huân ôm Lộc Hàm vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó lên giường ôm lấy nhau ngoan ngoan chìm vào giấc ngủ.

Tiếp theo hai người bắt đầu đi làm bình thường, ở công ty vẫn là là một tổng giám đốc cùng một quản lý tài chính. Lộc Hàm hơn nửa tháng không đi làm, lúc xin nghỉ lấy lý do trong nhà có việc, lý do này vốn không có gì kì lạ, nhưng là trong khoảng thời gian cậu nghỉ phép, Thế Huân cũng không đến công ty. Vậy mà đến khi Lộc Hàm đi làm lại, Thế Huân cũng liền mỗi ngày đến đây. Đây không thể không khiến cho nhân viên Ngô thị đoán già đoán non, nhưng Lộc Hàm giữ bí mật cũng rất giỏi, buổi trưa như trước bí mật chạy đến phòng Thế Huân cùng ăn cơm trưa, còn lại trừ bỏ lúc làm việc, cơ hồ đều không cùng xuất hiện, cho nên, tin đồn hai người có quan hệ cũng không thể nào chứng thực.

Dù sao cũng hơn nửa tháng không đi làm, một lần nữa bắt đầu lại công việc, Lộc Hàm vội, Thế Huân càng vội. Hai người lại đang sống chung, ban ngày thật sự là bận không nói nổi, tối đến về đến nhà cũng còn bàn chuyện công ty.

Một đoạn thời gian sau, Lộc Hàm đã đem công việc tồn đọng xử lý xong, nhưng Thế Huân vẫn còn bận tối tâm mặt mũi. Lộc Hàm cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy anh là tổng giám đốc, phụ trách toàn bộ công ty, nhất định so với mình càng bận hơn. Sau khi công việc của Lộc Hàm ít đi, cậu đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên người Thế Huân, mỗi ngày ba bữa đều biến đổi đa dạng các món mỹ thực, buổi tối ở trên giường cũng tận tâm giúp cho Thế Huân thỏa mãn.

Lộc Hàm đối với mình tốt như thế, Thế Huân đương nhiên cũng đặt cậu ở trong tim mà thương yêu, cuộc sống hai người lướt qua càng ngọt ngào, tốt đến như thế hòa nhập làm một. Nhưng trong công ty đột nhiên có một hạn mục hợp tác yêu cầu Thế Huân phải xuất ngoại một chuyến, hai người không thể không tạm thời chia tách vài ngày.

195. Chương 194: Dắt Tay [end]

“Áo lông em đặt ở bên trái hành lý, dự báo thời tiết nói bên đó mấy bữa này nhiệt độ giảm, nhớ rõ phải mặc thêm áo, còn có...” Lộc Hàm cuối người giúp Thế Huân sửa sang lại quần áo, miệng còn một bên liên miên dăn dò .

“Bà xã đi cùng anh nha!?” Thế Huân đi đến phía sau Lộc Hàm, đưa cật chặn ngang ôm lấy, rồi mới dùng song chưởng hoàn trụ thất lưng Lộc Hàm, thân thể kề sát vào lưng cậu. Thế Huân quay đầu đem miệng ghé vào bên tai Lộc Hàm, đem vành tai mềm mại ngậm lấy nhẹ nhàng mút.

“Anh đi bàn chuyện làm ăn, lại không cần em hỗ trợ, em đi để làm chi! Đừng làm rộn, để em kiểm tra hành lý xem còn quên cái gì không.” Lộc Hàm cười né tránh miệng Thế Huân, cánh tay đẩy đẩy phía sau, ý bảo Thế Huân buông mình ra.

“Không cần kiểm tra, nên mang đều đã mang. Bà xã đừng lãng phí thời gian, chúng ta vài ngày sẽ không gặp nhau...” Dựa theo mức độ ngày thường của hai người, Lộc Hàm nếu không đi, Thế Huân nhất định sẽ trăm phương nghìn kế dụ cậu đáp ứng mới được. Nhưng giờ phút này Thế Huân lại không tiếp tục dây dưa nữa, trong mắt thoáng hiện ra một tia cười chứa đầy hàm ý, tay liền vội vàng sờ loạn vào trong quần ngủ của Lộc Hàm, trực tiếp bao trùm bộ vị mẫn cảm giữa hai chân cậu.

“Đừng...” Lộc Hàm còn muốn giãy ra đi kiểm tra hành lý, nhưng khổ gian bị anh xoa nắn vài cái, dương vật liền cương, hai chân mềm nhũn vừa lúc bị Thế Huân phía sau kéo vào trong lòng...

Ngày thường hai người đều dính cùng một chỗ, Thế Huân đi lần này Lộc Hàm đặt biệt mong nhớ, có thể nói là trải nghiệm tư vị một mình mất ngủ. Nhưng gọi điện thoại lại sợ ảnh hưởng đến công việc của Thế Huân, cho nên cậu mỗi ngày đều mỗi mắt chờ mong anh gọi điện về, nhưng Thế Huân ở bên kia tựa hồ đặc biệt bận rộn, mỗi lần cũng không nói quá mấy câu, bất quá mỗi ngày đều có thể nghe giọng nói của anh, Lộc Hàm đã cảm thấy thực thỏa mãn .

Qua ba bốn ngày, Thế Huân gọi điện thoại về nói công tác tài chính bên kia gặp chút vấn đề muốn Lộc Hàm qua cùng nhau bàn luận. Lộc Hàm vốn đã nhớ Thế Huân muốn chết, trong lòng đã có chút hối hận lúc đầu không đáp ứng đi cùng anh. Hiện tại là vì công việc, Lộc Hàm lập tức bay qua bên đó tìm Thế Huân.

Sau khi Lộc Hàm xuống máy bay, cô thư ký đi cùng với Thế Huân ra đón cậu, nói lát nữa sẽ đi gặp khách hàng quan trọng, đối phương là người hay để ý, cho nên yêu cầu Lộc Hàm trước tiên phải thay đổi quần áo.

Lộc Hàm thấy mình một bộ dáng phong trần mệt mỏi, nghĩ thầm mình là hình tượng đại diện Ngô thị đi tiếp khách, đương nhiên nên chỉnh tề trang trọng một chút, đối với lời nói của thư ký không hề nghi ngờ, liền ngoan ngoãn đi thay quần áo .

Thư ký đem Lộc Hàm đưa vào một phòng tạo mẫu, có lẽ thư ký trước đó đã an bày thật kỹ, Lộc Hàm mới vừa vào cửa đã bị một đám người bao quanh, từ đầu đến chân đều chỉnh sửa một lần. Đến khi hoàn toàn chuẩn bị xong, Lộc Hàm đứng ở trước gương đều có chút nhận không ra bản thân, tuy rằng vừa rồi bị người vẽ loạn lên mặt, nhưng nhìn không ra nửa điểm dấu vết trang điểm, cả người anh tuấn đẹp trai hơn rất nhiều. Một thân tây trang kia giống như là chuyên môn vì Lộc Hàm mà làm ra, đem dáng người cao gầy phụ trợ thêm cao ngất. Lộc Hàm nhìn chính mình trong gương mà cười cười, dáng vẻ long trọng như thế thực không giống đi gặp khách hàng, mà giống như là đi kết hôn vậy.

Lộc Hàm cùng thư ký ngồi trên xe. Bay đường dài có chút mệt mỏi, hướng chỉ có thư ký của Thế Huân ở bên cạnh, lúc tới nơi chắc chắn sẽ đánh thức mình dậy, Lộc Hàm liền tính toán nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, cũng dường đủ tinh thần đi gặp khách hàng.

“Lộc quản lí, Lộc quản lí...” Lộc Hàm bị thư ký nhẹ nhàng lay tỉnh.

“Đã đến a!” Lộc Hàm dụi mắt, theo quán tính nhìn ra ngoài cửa xe.

“Nhà... nhà thờ!?” Đối diện xe là một nhà thờ màu trắng trang nghiêm làm cho Lộc Hàm giật mình mở to mắt, đi gặp khách hàng không phải đến khách sạn sao!?

“Lộc quản lí mau xuống xe đi, Ngô tổng ở bên trong chờ anh.” Thư ký đẩy Lộc Hàm ý bảo cậu nhanh xuống xe.

Lộc Hàm mới vừa tỉnh ngủ đầu còn có chút mơ màng, bị thư ký thúc giục cũng liền lập tức mở cửa xuống xe.

“Uy...” Lộc Hàm xuống xe nhìn nhà thờ sững sốt một hồi lâu, quay đầu lại muốn hỏi thư ký, xe lại “Vèo” một cái rời đi rồi.

Lộc Hàm đành phải hướng nhà thờ đi đến.

Cửa nhà thờ khép kín, Lộc Hàm đẩy cửa ra, người trong nhà thờ nghe được thanh âm sôi nổi xoay người lại.

Lộc Hàm nhìn thấy mẫu thân của mình, cha mẹ của Thế Huân, còn có một nhà ba người xa lạ, mà nhìn mặt của người đàn ông ngồi giữa, chắc chính là người anh luôn sống ở nước ngoài của Thế Huân.

Cuối cùng tầm mắt Lộc Hàm dừng lại ở thân ảnh Thế Huân đang đứng giữa nhà thờ, trách không được anh gần đây bận như vậy, nguyên lai... nguyên lai... nước mắt nháy mắt làm mờ hồ tầm mắt Lộc Hàm.

Thế Huân cười hướng Lộc Hàm vươn tay.

Lộc Hàm đi về phía Thế Huân, hồi ức của hai người tựa như đoạn phim quay chậm từng chút hiện lên trong đầu, mười năm yêu thầm, một đêm tình sau khi say rượu, bị hiểu lầm thành MB bao dưỡng, rồi lại bị Thế Huân đuổi ra khỏi nhà, chân tướng rõ ràng hai người hợp hảo, quan hệ được cha mẹ tán thành cùng chúc phúc, quyết đoán làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh chỉ cầu cả đời được ở bên nhau ... Con đường đi tìm hạnh phúc của Lộc Hàm thực dài, nhưng đến điểm cuối, bất quá cũng là điểm khởi đầu, con đường tương lai của hai người còn cần cả đời để nắm tay nhau cùng vượt qua.

Lộc Hàm đi đến bên cạnh Thế Huân, hai người mười ngón găt gao giao triền cùng một chỗ.

Hoàn dzồi

tung bông

tạm thời ta vẫn chưa tìm ra bộ nào T^T chắc fai dưỡng sức 1 thời gian quá ... có ai biết bộ đam nào hay hay chỉ ta với =____= dạo này ta hơi bị rảnh, nhưng nói gì thì nói xa mọi người ta buồn lắm hiuhiu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-con-nguoi-mot-cuoc-doi>